

Chiến Lời Phật CỦA

ĐẾ VƯƠNG

BONNIE

địch

HỒI CỐC *tác giả*

Chiến Lợi Phẩm Của Đế Vương

Hôi Cốc

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đam Mỹ, Trọng Sinh, Cổ Đại

Truyện **Chiến Lợi Phẩm Của Đế Vương** của tác giả **Hôi Cốc** kể về Tiểu hầu gia chỉ cần muốn đối xử tốt với một người, sẽ dùng hết toàn bộ tấm lòng, toàn tâm toàn ý mà hướng về người đó.

Đời thứ nhất, hắn chọn thanh mai trúc mã, là nốt chu sa vừa nhiệt tình lại ngay thẳng, cuối cùng lại dang dở, không đi đến cuối.

Đời thứ hai, hắn chọn bạch nguyệt quang, là một người cao quý, tính tình cao ngạo, khí chất thanh lãnh, cuối cùng vẫn là kết cục buồn.

Các thế giới kia, hắn đều không sống quá tuổi thành niên, trong lòng hắn càng ngày càng sâu thẳm, bóng ma để lại trong tâm trí quá lớn.

Thế nên đời này, tiểu hầu gia quyết định không chọn ai hết mà chú trọng vào sự nghiệp, đồng thời hiếu kính với người cha "thân sinh".

Không ngờ tới ông trời lại để người mang chí chu sa kia và bạch nguyệt quang cùng sống lại.

Mục lục

- [Chương 1: Hoàng Lương](#)
- [Chương 2: Lão Bình](#)
- [Chương 3: Cải Trang](#)
- [Chương 4: Trẻ Sơ Sinh](#)
- [Chương 5: Tập Bắn](#)
- [Chương 6: Tân Quan](#)
- [Chương 7: Thánh Tâm](#)
- [Chương 8: Truyền Lời](#)
- [Chương 9: Gả Đi](#)
- [Chương 10: Lệnh Hồ](#)
- [Chương 11: Vào Học](#)
- [Chương 12: Bạch Tước](#)
- [Chương 13: Mưu Quyền](#)
- [Chương 14: Bản Cung](#)
- [Chương 15: Tế Vịt](#)
- [Chương 16: Tình Cũ](#)
- [Chương 17: Xin Xăm](#)
- [Chương 18: Cải Mệnh](#)
- [Chương 19: Phủng Sát](#)
- [Chương 20: Lục Ngạc](#)
- [Chương 21: Mã Cầu](#)
- [Chương 22: Dưỡng Thương](#)
- [Chương 23: Ngắm Hoa](#)
- [Chương 24: Sĩ nhục](#)
- [Chương 25: Ngụ đốt](#)
- [Chương 26: Thiết tha](#)
- [Chương 27: Nghe hát](#)
- [Chương 28: Giải lao](#)
- [Chương 29: Không nghi ngờ](#)
- [Chương 30: Phạt chữ](#)
- [Chương 31: Nước thơm](#)
- [Chương 32: Kiểm tra](#)
- [Chương 33: Bạch mã](#)

- [Chương 34: Đá quý](#)
- [Chương 35: Uống đá](#)
- [Chương 36: Điều tra](#)
- [Chương 37: Tây Sơn](#)
- [Chương 38: Canh trứng](#)
- [Chương 39: Bảo châu](#)
- [Chương 40: Châu cháy](#)
- [Chương 41: Ngụy trang](#)
- [Chương 42: Hiểu rõ](#)
- [Chương 43: Dụ dỗ trong đêm](#)
- [Chương 44: Trị sông](#)
- [Chương 45: Tặng quà lại](#)
- [Chương 46: Biệt ly](#)
- [Chương 47: Vãng sinh](#)
- [Chương 48: Tù nhân](#)
- [Chương 49: Tổ cáo](#)
- [Chương 50: Dã vọng](#)
- [Chương 51: Trấn giữ biên cương](#)
- [Chương 52: Tu hành](#)
- [Chương 53: Nói chuyện trong đêm](#)
- [Chương 54: Ra đề](#)
- [Chương 55: Khoái mã](#)
- [Chương 56: Không chiến](#)
- [Chương 57: Nói lời tạm biệt](#)
- [Chương 58: Tế trời](#)
- [Chương 59: Doanh trại kinh đô](#)
- [Chương 60: Diễn võ](#)
- [Chương 61: Danh tiếng](#)
- [Chương 62: Quà sinh nhật](#)
- [Chương 63: Yên Yên](#)
- [Chương 64: Làm việc](#)
- [Chương 65: Câu hỏi khó](#)
- [Chương 66: Sương mù](#)
- [Chương 67: Đánh lộn](#)
- [Chương 68: Trò đùa](#)
- [Chương 69: Ăn cua](#)

- [Chương 70: Thăm bệnh](#)
- [Chương 71: Bí mật](#)
- [Chương 72: Không nói](#)
- [Chương 73: Mật án](#)
- [Chương 74: Mật tích](#)
- [Chương 75: Tra hỏi](#)
- [Chương 76: Manh mối](#)
- [Chương 77: Kinh hãi](#)
- [Chương 78: Tan vỡ](#)
- [Chương 79: Chua](#)
- [Chương 80: Cầu hôn](#)
- [Chương 81: Không phụ](#)
- [Chương 82: Tấn hoan](#)
- [Chương 83: Rộng rãi](#)
- [Chương 84: Trình tường](#)
- [Chương 85: Thương tiếc](#)
- [Chương 86: Ngả bài](#)
- [Chương 87: Thả hổ](#)
- [Chương 88: Kê biên tài sản](#)
- [Chương 89: Giải vây](#)
- [Chương 90: Phát hiện](#)
- [Chương 91: Hậu bệnh](#)
- [Chương 92: Đổi mệnh](#)
- [Chương 93: Thoải mái](#)
- [Chương 94: Bạ cũ](#)
- [Chương 95: Bàn bạc](#)
- [Chương 96: Sợ hãi](#)
- [Chương 97: Lôi đình](#)
- [Chương 98: Tiệm thuốc](#)
- [Chương 99: Trân ái](#)
- [Chương 100: Thuần túy](#)
- [Chương 101: Thẩm vấn](#)
- [Chương 102: Châm cứu](#)
- [Chương 103: Tra án](#)
- [Chương 104: Hiệu sách](#)
- [Chương 105: Điều binh](#)

- [Chương 106: Di nghịêt](#)
- [Chương 107: Tế tổ](#)
- [Chương 108: Vạn thọ](#)
- [Chương 109: Ý nghĩ xàng bậy](#)
- [Chương 110: Cá vược vằn](#)
- [Chương 111: Nói chuyện giữa đêm](#)
- [Chương 112: Kiểm tra](#)
- [Chương 113: Kỳ quái](#)
- [Chương 114: Tiệc nhà](#)
- [Chương 115: Phượng CỬ](#)
- [Chương 116: Ăn cá](#)
- [Chương 117: Đàm phán](#)
- [Chương 118: Tâm bệnh](#)
- [Chương 119: Xả giận](#)
- [Chương 120: Thỉnh an](#)
- [Chương 121: Mua tranh](#)
- [Chương 122: Món ăn quý hiếm](#)
- [Chương 123: Gió nổi](#)
- [Chương 124: Vạch trần](#)
- [Chương 125: Tín nhiệm](#)
- [Chương 126: Âm mưu mùa xuân](#)
- [Chương 127: Đạo nghĩa](#)
- [Chương 128: Vương giả](#)
- [Chương 129: Tặng hoa](#)
- [Chương 130: Tuần tra](#)
- [Chương 131: Tình thế hỗn loạn](#)
- [Chương 132: Tha thứ](#)
- [Chương 133: An tâm](#)
- [Chương 134: Quý nhân](#)
- [Chương 135: Quyết định](#)
- [Chương 136: Vụ sự](#)
- [Chương 137: Lợi ích](#)
- [Chương 138: Thuyết phục](#)
- [Chương 139: Tên điên](#)
- [Chương 140: Phá trận](#)
- [Chương 141: Quốc thư](#)

- [Chương 142: Tổ vấn](#)
- [Chương 143: Hoàn chính văn](#)
- [Chương 144: Phiên ngoại 1: Ăn dấm](#)
- [Chương 145: Phiên ngoại 2: Đi Giang Nam \(1\)](#)
- [Chương 146: Phiên ngoại 2: Đi Giang Nam \(2\)](#)
- [Chương 147: Phiên ngoại 3: Đi Giang Nam \(3\)](#)
- [Chương 148: Phiên ngoại 4: Đi Giang Nam \(4\)](#)
- [Chương 149: Phiên ngoại 5: Đi Giang Nam \(5\)](#)
- [Chương 150: Phiên ngoại 6: Đi Giang Nam \(6\)](#)
- [Chương 151: Phiên ngoại 7](#)
- [Chương 152: Phiên ngoại 8: Thái bình thịnh thế, để hậu một thế](#)

Chương 1: Hoàng Lương

Editor: Chanhnee

"Hoàng Lương Chung, bí được trong cung.

Không có thông khổ, nghe nói ăn vào sẽ làm người đắm chìm trong giấc mộng khát vọng nhất đời này, sau đó một ngủ không tỉnh lại."
Cư Hoài Tố nhìn chăm chăm cái kia tố sắc được bình, đồng tử đột nhiên nhú chặt.

"Bệ hạ, xin hãy hạ quyết tâm, rồi lại kéo xuống đi, trong quân chỉ sợ đã sinh biến."

Cư Hoài Tố trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói:" Thật sự không có thông khổ?"

"Mỗi một người ăn vào Hoàng Lương Chung, cuối cùng có lẽ trên mặt đều sẽ mang theo nụ cười mãn nguyện."

Cư Hoài Tố lại trầm mặc, chỉ có hắn biết rằng đôi tay mình đang khẽ run rẩy trong ống tay áo rộng.

Có lẽ là thời gian một chén trà, hoặc chỉ trong một cái chớp mắt, hắn nghe được thanh âm mình ở bên tai vang lên, xa lạ mà lãnh khốc, tựa hồ người ra lệnh không phải hắn:" Ban thuốc đi."

Âm trầm tối tăm nhà tù.

Cư Hoài Tố chậm rãi đi tới, không biết chính mình vì cái gì mà phải bức bản thân đi vào nơi này.

Hắn đã đến đấng đại bảo, toàn bộ thiên hạ đang chờ đợi hắn.

Những cái kia nghịch thời, làm cho hắn nhu nhược, uy hiếp đến người của hắn.

Hắn nên giống như một vị đế vương chân chính, đem những thứ kia bỏ lại sau lưng, đây vốn chính là đế vương nhất định phải đi qua chi đạo.

Tên quản ngục khế run rẩy mở ổ khóa, tựa hồ biết bản thân đang tham dự một cảnh tượng khó lường.

Cơ Hoài Tố bước vào trong thiên lao.

Vân Trinh cuộn tròn ngồi quỳ ở trong góc phòng giam, đầu tóc rối tung, trên người thập phần hỗn độn, áo tù bằng vải thô rách nát, lộ ra bên ngoài mảng lớn da thịt.

Da thịt vẫn luôn sống trong nhung lụa nguyên bản là trong suốt trắng nõn, hiện giờ lại tràn đầy xanh tím máu bầm.

Mắt cá chân mảnh khảnh cùng từ trên bắp chân có máu uồn lượn chảy ra từ chỗ sâu trong chân.

Cơ Hoài Tố có chút khiếp sợ, hắn vươn tay muốn tiến lên chạm vào, lại rụt trở về, chỉ có thể ngồi xổm xuống, thần sắc phức tạp, nhẹ giọng thì thào gọi nữ danh: "Cát Tường Nhi?"

Vân Trinh cúi đầu, ánh mắt tan rã, lại cũng không phải là mất ý thức.

Chỉ là rũ đầu.

Lông mi bất động.

Từ cạnh mặt có thể nhìn thấy khóe miệng y rạn nứt sưng tấy, biểu tình hiển nhiên không thanh tỉnh, nhưng lại quỷ dị mà cười.

Ngón tay Cơ Hoài Tố khẽ run lên.

giờ khắc này hẳn thế nhưng lại suy nghĩ: Có phải y đang có mộng đẹp không? Y đã mơ thấy cái gì?

Vân Trinh đột nhiên ngược mắt lên nhìn hẳn một cái.

Một cái kia ánh mắt, tựa hồ giống như khi thiếu niên trải qua, hẳn nhớ tới thiếu niên kia khí phách hăng hái ăn chơi trác táng.

Những ngày đó khi còn niên thiếu đã từng làm bạn với nhau đột nhiên gào thét tới, rõ ràng sinh động trước mắt.

Môi hẳn run lên, thấp giọng kêu một tiếng: "Vân Trinh?"

Vân Trinh khoe môi mỉm cười, liếc mắt nhìn hẳn một cái.

Trên mặt, trên lông mi đều là dơ bẩn, nhưng y cũng không để ý, chỉ là thấp giọng mở miệng, thanh âm khàn khàn đến đáng sợ: "Cơ Hoài Tố."

Cơ thể Cơ Hoài Tố bắt đầu run lên, nhưng vẫn cố miễn cưỡng chính mình bảo trì trấn định, không màng Vân Trinh một thân dơ bẩn, tiến lên đỡ y.

Giữa bọn họ, Vân Trinh vẫn luôn là người tuổi tương đối nhỏ hơn, chủ động dựa vào trên người hẳn, hẳn chưa từng chủ động ôm qua y.

Y sắp chết.

Người thanh niên trước mặt hẳn này, người đã từng chứng kiến hẳn bước đi từ một hoàng tử không có tiếng tăm gì, không được sủng ái đến trở thành thiên hạ nổi tiếng thái tử.

Y sắp chết, chết ở ngay đêm trước đặng đại bảo của hẳn.

Cơ Hoài Tố tựa hồ giống như bị mê muội, đột nhiên muốn biết y ở trong mộng đã mơ thấy cái gì, mới có thể làm hẳn mang theo một nụ cười đẹp như vậy.

Là mơ thấy cùng hấn ở bên nhau sao?

Giống như trước kia đã nói qua, một người vì anh chủ, một người vì danh thần - chúng ta phải làm một đôi quân thần lưu danh muôn đời.

Cơ Hoài Tố bỗng nhiên bất luận như thế nào đều muốn biết y đã nhìn thấy cái gì rồi:" Cát Tường Nhi...!Người mơ thấy cái gì?".

||||| Truyện đề cử: Tổng Giám Đốc Bạc Tỷ Không Dễ Chọc |||||
Vân Trinh đột nhiên lại khẽ cười một tiếng:" Hoàng Lương Chung là giả."
Cơ Hoài Tố ngẩn ra, hoàn toàn không nghĩ tới bỗng nhiên sẽ nghe một câu như vậy.

Vân Trinh cười đến thật vui vẻ:" Bí được Cơ thị đời đời tương truyền này chỉ là làm cơ mặt người căng cứng, nhìn giống như cười mà thôi.

Kỳ thật ăn vào rất thống khổ.

Ngũ tạng tựa hồ bị lửa đốt cháy, nhưng toàn thân đều bất động, giống như ngồi ở trong địa ngục nghiệp hỏa Hồng Liên, chờ bản thân bị đốt thành tro tẩn."

Y nhìn về phía Cơ Hoài Tố, ánh mắt bình tĩnh nhưng lại mang theo chút cười nhạt, tựa hồ giống như trước đây trêu chọc Cơ Hoài Tố thành công.

Cơ Hoài Tố cúi đầu, toàn thân run rẩy giống như lá rụng trong gió thu lạnh lẽo:" Ta sẽ đưa ngự y tới khám cho người, được không?"

Vân Trinh ánh mắt nhanh chóng tan rã.

Y thật nỗ lực mà nói chuyện, vẫn luôn mang theo mỉm cười, nhưng kỳ thật bản thân y đã không còn sức lực.

Ở Cơ Hoài Tố nghe tới, y giống như thì thầm nhỏ giọng nói:" Nhưng ta quả thực là đang có một cái mộng đẹp..."

"Ta mơ thấy ta trọng sinh một đời.

Lần này, ta không hề lựa chọn người."

"Thật là một cái mộng đẹp a."

Y thấp giọng thở dài, đôi mắt mở to tựa hồ đang thật sự đắm chìm trong mộng đẹp..

Chương 2: Lão Binh

Editor: Chanhnee

Vân Trinh mơ mơ màng màng mở mắt ra, toàn thân nóng rực, phảng phất như vẫn còn bị thiêu đốt trong lửa Hồng Liên nghiệp hỏa.

Hắn đưa tay ra muốn lật chăn, lại bị người ẩn lại nói: "Huynh vẫn còn đang sốt đấy, bảo bọn họ về đi."

Có người ở ngoài bấm báo: "Lão Lan cực kì bướng bỉnh, nói Công chúa trợ giúp bọn họ nửa đời, trước khi đi nhất định muốn hành lễ với Ca nhi."

Tiểu nhân nghi Công chúa và Hầu gia khi còn sống cũng có chút nể mặt bọn họ, bây giờ trước khi đi cũng không thể một chút mặt mũi này cũng không cho.

Sợ bọn họ đi ra ngoài nói huyền thuyên, đối với thanh danh Hầu phủ chúng ta cũng không hay."

Giọng của nữ tử hơi không kiên nhẫn nói: "Được, để cho bọn họ hành lễ ở ngoài sân, rồi gọi thêm người đuổi đi."

Mỗi ngày nha bộc không ít, đều đã thưởng bao nhiêu mà vẫn không biết đủ."

Qua chốc lát, trong sân có tiếng bước chân, Vân Trinh cảm thấy tỉnh táo một chút, nghe thấy bên ngoài có một âm thanh mạnh mẽ cất cao giọng nói: "Ca nhi! Chúng ta hôm nay phải hồi hương rồi! Ta tới hành lễ với Ca nhi, cầu cho người sau này được các thần che chở, một đời bình an, bách bệnh không sinh!"

Tiếng của nữ tử bên cạnh nói: "Được, cũng đã hành lễ rồi, trở về đi đừng để kinh động tới Ca nhi."

Vân Trinh bỗng nhiên thanh tỉnh ý thức, bật người ngồi dậy: "Lão Lan!"

Nữ tử bên người vội vã ẩn hẳn lại nói: "Không có chuyện gì Cát Tường Nhi, người nghỉ ngơi cho tốt, ta lập tức bảo bọn họ rời đi."

Vân Trinh đầu đầy sao, quay đầu liếc nhìn nàng, nhất thời có chút mờ mịt: "Thanh cô cô? Ta muốn gặp lão Lan!" Hắn giãy dụa xuống giường, liền hướng ngoài cửa bước tới, nhóm nha hoàn đồng thanh kêu lên: "Ôi tiểu tử tông, ngài còn đang phát sốt đó, làm sao lại xuống giường?"

Vân Trinh lại gọi: "Lão Lan!"

Thanh âm bên ngoài kia mừng rỡ: "Trinh ca nhi!"

Thanh cô thấy không ngăn được Ca nhi, đành phải nói: "Thôi, Ca nhi thiện tâm, người cầm dù rồi lấy áo choàng lông chồn lại đây, để Ca nhi nói lời từ biệt đi."

Vân Trinh được bao bọc trong áo choàng lông chồn bước ra ngưỡng cửa, nhìn thấy trong sân có một đám nam tử đang quỳ, nhìn thấy hắn đi ra vành mắt đều đỏ:

"Ca nhi! Lần này có tuyết đấy! Ra ngoài gặp gió bệnh sẽ tăng thêm! Trở về đi! Các lão tử hôm nay đều hồi hương, người sau này phải chăm sóc chính mình cho thật tốt."

Chân Vân Trinh có hơi yếu, nhưng vẫn vội vã nhào tới trước kéo lão Lan:

"Không cần đi! Ta không muốn người đi! Các người cũng không muốn đi! Mẫu thân nói phủ công chúa này vĩnh viễn là nhà của các người!"

Ánh mắt hắn đen kịt lại mang theo nước mắt, áo choàng lông chồn thượng hạng trắng như tuyết vây quanh gương mặt tái nhợt nhỏ nhắn.

Trên gương mặt lộ ra ửng hồng, lão Lan đau lòng muốn chết, liền vội vàng tiến lên đỡ tiểu thiếu gia của hắn: "Ôi Ca nhi của ta a, người là muốn dẫn vật lão nô ư, Công chúa nhân từ nuôi chúng ta nhiều năm như vậy.."

Bây giờ Công chúa và Hầu gia đều ra đi, bộ xương già này của chúng ta không giúp được Ca nhi một tay, tội gì còn ở lại nơi này lãng phí mễ lương y dược.

Còn nữa tuổi già nhớ nhà, lá rụng về cội, chúng ta cũng nên hồi hương đi

xem một chút, quý phủ trọng thưởng rất nhiều lộ phí, Ca nhi không cần lo lắng cho chúng ta."

Vân Trinh nắm chặt tay lão Lan: "Mẫu thân nói, các người tận trung vì nước, đi đúng không tiện, trở về quê không thể tự mình trồng trọt, trong nhà cũng không có người thân phụng dưỡng.

Người muốn các người còn sống một ngày, thì phủ Công chúa sẽ cung dưỡng các người một ngày, người đừng đi, ta còn muốn cùng người học bắn tên nữa mà!"

Nói tới Công chúa, lão Lan liền rơi lệ: "Ca nhi, người thực sự giống hệt như Công chúa vậy, yếu lòng như vậy tương lai sẽ dễ bị người bắt nạt a...! Công chúa, người làm sao lại nhẫn tâm đi sớm như vậy, Ca nhi không có người che chở thì phải làm sao đây a."

Mấy câu này nói ra, một đám lính già đều rơi nước mắt, mỗi người đều len lén lau nước mắt.

Thanh Trà đứng bên cạnh che dù, trên mặt có chút không hài lòng, nhẹ nhàng ho khan một tiếng nói: "Nhìn lão Lan ngài đây hẳn là hồ đồ rồi đi, tiểu hầu gia dấu sao cũng có hoàng thượng chiếu ứng rồi! Khi Công chúa ra đi, chính miệng hoàng thượng đã đáp ứng, dù là ai cũng không có thể khi dễ tiểu hầu gia nhà chúng ta! Lời nói này của ngài, ý là hoàng thượng cũng không bảo vệ được tiểu hầu gia của chúng ta sao? Vẫn là cảm thấy ta chăm sóc Hầu gia không tốt đi? Muốn hồi hương là do chính các người thỉnh nguyện không sai chứ? Ta cũng theo lệ đều đã thưởng lộ phí cùng ngân lượng dưỡng lão, Hầu phủ chúng ta cũng không bạc đãi người đi?"

Đôi môi lão Lan run lên, thả lỏng tay Vân Trinh ra, lui về phía sau rồi mới quỳ xuống sâu sắc dập đầu xuống đất: "Không dám, Thanh cô nương nói quá lời, là chúng ta không muốn liên lụy tới tiểu hầu gia, cho nên tự xin về thôn.

Hầu phủ đối với chúng ta ân nghĩa song toàn...! Chúng ta chung thân không phụ ân nghĩa của Công chúa và Hầu gia đối với chúng ta..."

Lúc này trên mặt Thanh Trà mới có chút khởi sắc, đỡ Vân Trinh rồi nói: "Cát Tường Nhi, người đã già sẽ nhớ nhà, đại lão giảng giải cho chúng ta chính là câu lá rụng về cội.

Bây giờ thưởng lớn cho bọn họ, áo gấm về nhà, cũng là thành toàn một mảnh ân nghĩa thay phụ mẫu của người..."

Vân Trinh ngơ ngác đứng một chốc, chợt đi về phía trước, đứng trước mặt ở lão Lan: "Lan đừng cảm, có công lao."

Lão Lan ngẩn ra, theo phản xạ mà đáp một tiếng: "Có thần!"

Vân Trinh nói: "Người từng theo mẫu thân ta tham gia chiến dịch to nhỏ mười tám năm, là tay thần tiễn có tiếng trong quân, dù cho mù một con mắt, nói bắn bên trái, chắc chắn sẽ không bắn bên phải."

Tại Cảnh xuyên bốn năm, người chỉ dùng một mũi tên bắn thủng cái cổ của Hồ thủ bố lỗ.

Đại Ung lấy ít thắng nhiều, công đầu thuộc về người, chỉ tiếc là lễ ăn mừng, phong thưởng chỉ có thể tính trên người mẫu thân.

Mẫu thân thập phần tiếc hận, ban thưởng hậu hĩnh cho người, bên ngoài còn thay người thỉnh cầu thoát khỏi nô tịch, từ đây trở thành người tự do." Lão Lan lệ nóng doanh tròng: "Vâng, Công chúa chi ân, ta vĩnh viễn khó báo."

Vân Trinh lại không có tiếp tục nói nữa, chỉ là đi tới trước mặt một nam tử khô gầy đứng phía sau: "Phương Thanh Sách, người là người Hồ cùng nữ tử Ung quốc sinh ra, bởi vì bất kham nhục nhã mà trốn về Đại Ung, bị mẫu thân thu lưu."

Tham quân nhập ngũ, theo mẫu thân bảy năm tiến vào bước ra Hồ nguyên, vào sinh ra tử, đối với địa hình nước Hồ rõ như lòng bàn tay, giỏi nhìn thiên tượng nhận thức khí trời, giỏi chỉ đường, lập công vô số."

Phương Thanh Sách sâu sắc cúi người xuống: "Thanh Sách một thân sở học bao quát lên, toàn bộ là nhờ Công chúa ban tặng, hận không thể đem tuổi thọ đổi cho Công chúa."

Vân Trinh lại đi tới hướng một người khác: "Làm Phiền Bằng Phảng, người lực lớn vô cùng, có danh xưng đại lực sĩ trong quân, từng ở cuộc chiến trong cung Kính thành, dùng lực xé hai chân đại tướng đối phương."

Làm kinh sợ quân địch, đám thua cuộc chạy như cỏ lướt theo ngọn gió, có lần trong lúc chiến đấu không cẩn thận bị kẻ địch đâm thủng đầu gối, không thể đứng thẳng quá lâu nữa."

Làm Phiền Bằng Phẳng cúi đầu sát đất hành lễ trên mặt tuyết: "Tiểu hầu gia! Công chúa thay ta trị liệu cho cái chân này, bỏ ra ngàn vạn lượng, mới giúp cho Làm Phiền Bằng Phẳng bây giờ còn có thể hành tẩu! Hiện giờ thần đã già rồi! Còn ăn rất nhiều! Xin hãy để cho Làm Phiền Bằng Phẳng hồi hương đi! Không thể lại liên lụy tới ca nhi!"

Vân Trinh lại ngoảnh mặt làm ngơ, từng bước từng bước mà tiếp tục đi, hẳn dĩ nhiên nhận ra mỗi một người lính già đang quỳ, gọi tên của từng người một.

Đối phương đều lệ nóng doanh tròng, một mặt mang biểu tình hận không thể đi chết, mỗi một người trước mặt hẳn đều đi qua, sau đó quay đầu, nhàn nhạt nói: "Các người, mỗi một người đã từng trả giá trên chiến trường, tất cả mọi chuyện mẫu thân đều nhớ kỹ.

Trước khi mẫu thân lâm chung cũng đã nói với ta, nhất định muốn ta đối xử thật tốt với các người, nhất định muốn cung dưỡng các người đến già, các người hôm nay vứt bỏ ta mà đi, là muốn để ta trở thành người thất tín bất hiếu sao?"

Đoàn người quỳ giữa trời đất, mỗi người đều ngoác mồm líu lưỡi, Vân Trinh quay đầu, trong mắt rưng rưng nước: "Chư vị thúc thúc bá bá, không muốn nhìn thấy Cát Tường Nhi nữa sao?"

Tất cả các lão binh tướng đều cúi đầu khóc: "Không đi! Tiểu hầu gia! Chúng ta không đi! Chúng ta sẽ lưu lại phủ Công chúa!"

Sắc mặt Thanh Trà tái xanh đan xen, che dù bước lên trước thay Vân Trinh che khuất tuyết, nhẹ giọng nói: "Ca nhi hôm nay bị sốt đến hồ đồ rồi đi? Về phòng trước nghỉ một lát nhé? Phòng thu chi hôm nay đã mở chi mấy ngàn lượng bạc phát cho bọn họ, cũng đã kêu xe đưa bọn họ đi, tất cả hành lý đều đã chuyển lên xe..."

Vân Trinh quay đầu liếc nhìn Thanh Trà, nhàn nhạt nói: "Thanh cô cô, phụ thân qua đời, ta đã nhận tước vị.

Vô luận là phủ Công chúa phía đông, hay là Chiêu Tín Hầu phủ phía tây, đều là phủ đệ của ta.

Ta muốn giữ lại ai, liền giữ lại người đó —— trong phủ chỉ có một mình ta là chủ nhân, từ lúc nào mà chúng ta lại thiếu tiền chứ? Chẳng lẽ còn không thể tha cho một cái Trung Nghĩa viện nhỏ nhỏ?"

Thanh Trà cứng lại, nhìn gương mặt lạnh lẽo như sương của thiếu gia trước mắt, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng vào nàng, cư nhiên còn dẫn theo một tia sát khí, khiến trong lòng nàng không khỏi rùng mình, không nói nên lời.

Vân Trinh quay đầu lạnh lùng phân phó: "Người hầu hạ bên trong Trung Nghĩa viện đâu? Các người đến đỡ thúc thúc bá bá trở lại Trung Nghĩa viện, đem hành lý tháo xuống chuyển về đi."

Ngân lượng cùng lộ phí dưỡng lão đã cấp cũng không chấp nhận thu hồi, mang rượu tới cho nhóm thúc thúc bá bá đuổi khí lạnh.

Hôm nay thân thể ta không thoải mái, chờ ngày mai khỏi bệnh rồi liền đi tìm thúc thúc bá bá nói chuyện.

Nếu thiếu một người, ta cũng sẽ không hỏi ai, chỉ đem tất thấy những người hầu hạ bên trong Trung Nghĩa viện, toàn bộ luận tội, mỗi người đánh năm mươi quân côn rồi lại nói chuyện."

Thanh âm của hắn còn mang theo chất giọng lạnh lạnh trẻ con của thiếu niên, mà khi lạnh giọng nói chuyện, lại mang theo vài phần sát phạt quyết đoán.

Nhất thời tất cả mọi người phảng phất thấy được uy lệnh trùng trùng ngày xưa của Công chúa, người người đều cúi đầu cùng hô: "Thưa vâng."
Các lão binh từng người dập đầu, từng người từng người run rẩy, hít hít mũi rồi tự đỡ nhau rời đi.

Một bên châu đầu vào nhau, ghé tai thấp giọng nói, ánh mắt đều biến hồng: "Người cùng Công chúa giống nhau như đúc, là một chủ nhân nhân nghĩa."

Vân Trinh cũng không thấy gương mặt đang đỏ chót của Thanh Trà, liếc

mắt một cái liền quay đầu trở về hướng căn phòng ban nãy.

Hắn thật sự bị bệnh, cứ như vậy mất một lúc, đầu hắn càng ngày càng như chìm vào hôn mê.

Mũi cũng như hô hấp không được, tim đập từng hồi, đôi mắt cũng từng chút một biến thành màu đen.

Hắn miễn cưỡng bước vài bước trở về phòng, lại ngã luôn trên giường, rất nhanh đã ngủ mê man..

Chương 3: Cải Trang

Editor: Chanhnee

Trong điện Văn tâm, lãnh hương nặng nề.

Vũ Thành đế Cơ Băng Nguyên ngồi tại phía sau án đầu rồng, cầm bút phê duyệt tấu chương, chữ viết phảng phất như rồng bay phượng múa, tựa hồ không bị ảnh hưởng chút nào từ nội giám đang bấm báo phía dưới.

Nội thị đứng thẳng bên dưới chính là cánh tay phải của y, Đinh Đại.

Hắn đang thuật lại đầu đuôi chuyện nghe được, tiểu Hầu gia bệnh nặng đứng giữa trời tuyết để giữ lại đám lính già trong Trung Nghĩa viện, đem mỗi một câu tiểu Hầu gia ngày đó nói ra đều tỉ mỉ bấm báo lại cho Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên thả quyển tấu chương lại trên bàn, nở nụ cười: "Thật sự mỗi một người lính già đều nhận ra?"

Đinh Đại cười nói: "Còn không phải sao ạ, họ nói là người bị sốt đến mặt đỏ chót, ngay cả đứng cũng không quá vững vàng, lại có thể từng người từng người đều nhận ra."

Những lão binh kia đều rất cảm động, gào khóc nói trở lại, nói trưởng Công chúa đã có người nối nghiệp, tiểu Hầu gia giống hệt như trưởng Công chúa, vừa nhân nghĩa vừa nặng chữ tín."

Cơ Băng Nguyên như đang nghe được trò vui, nở một nụ cười không rõ biểu thị cái gì, sau đó lại mệnh Đinh Đại truyền các đại thần đi vào trong Các

ngộ sự.

Đình Đại vội vã cúi đầu lui ra gọi các đại thần kia tới, cũng không đề cập tới chuyện này nữa, xem như đã kết thúc.

Mãi đến tối muộn khi yên tĩnh lại, thời điểm không có gì làm, Cơ Bạng Nguyên lại tựa hồ như nhớ tới điều gì mà nói: "Không phải nói Cát Tường Nhi bị bệnh sao? Sao còn không thấy trưởng sự (*) phủ Công chúa đến báo?"

Đình Đại bận rộn sai người đi truyền trưởng sự phủ Công chúa.

Không bao lâu sau, trưởng sự phủ Công chúa Đàm Khải sợ tới tè ra quần mà đến, dập đầu đánh thùng một tiếng bầm báo: "Vị trưởng Công chúa đã không còn, Thanh cô cô bên người tiểu Hầu gia nói, lương phủ quá lớn, nhiều người quá không tiện quản thúc, bỏ ra cũng quá mức lãng phí phô trương, liền để việc sinh hoạt thường ngày của tiểu Hầu gia chuyển qua Tây phủ.

Đông phủ bên này dư thừa nhân lực, những người tiểu Hầu gia quen dùng cũng đều điều đến Tây phủ đi.

Người không hữu dụng đều bị phân tán, bởi vậy, việc tiểu Hầu gia nhiệm phong hàn, thần ở bên Đông phủ cũng không biết, xin Hoàng Thượng thứ tội."

Cơ Bạng Nguyên trong tay nắm bút lông, vò mở lớp lông trên đầu bút, rồi lại hạ xuống ngắm nhìn, nghe mấy lời này ngược lại cũng không để ý lắm: "Thanh cô cô này là ai?"

Đàm Khải nín một hơi nói: "Trước kia nguyên là em họ bà con xa của Vân Hầu gia, một nhà nàng vì quê hương gặp thiên tai nên tới đây nương nhờ vào Hầu phủ.

Ngày trước trưởng Công chúa thường xuyên xuất chinh, tiểu Hầu gia không thể dựa vào nữ quyến chăm nom, vì vậy Hầu gia liền thỉnh Thanh cô cô này chăm sóc.

Sau đó Hầu gia cùng trưởng Công chúa, trước sau đều qua đời, Thanh cô cô chăm sóc Vân tiểu Hầu gia nhỏ tuổi liền đã quá thì, bỏ lỡ tuổi trẻ rực rỡ vậy nên cũng không gả đi nữa, chỉ ở trong phủ coi chừng tiểu Hầu gia, thay tiểu Hầu gia quản lý sinh hoạt thường ngày, chủ trì sự vụ bên trong."

Cơ Băng Nguyên nở nụ cười: "Vô luận là phủ Công chúa phía đông, hay là Chiêu Tín Hầu phủ phía tây, đều là phủ đệ của ta.

Ta muốn giữ lại ai, liền giữ lại người đó —— trong phủ chỉ có một mình ta là chủ nhân, từ lúc nào mà chúng ta lại thiếu tiền chứ?" Giọng điệu này của y có hơi chút quái lạ, so với ngữ khí ngày thường lạnh nhạt ôn hòa có chút bất đồng, lại mang theo chút hoạt bát của con trẻ.

Đàm Khải mờ mịt, không rõ Hoàng thượng sao lại nói lời ấy.

Cơ Băng Nguyên lại cười nói: "Đây là lời tiểu Hầu gia hôm nay nói, hắn mới mười bốn tuổi nhưng cũng biết lưỡng phủ kia, chỉ có một mình hắn là chủ tử.

Ngươi là người trầm tích thân phong mệnh quan triều đình, trưởng sự một phủ, lại không rõ ai mới là chủ nhân của ngươi, trầm thấy chức quan này ngươi cũng đừng làm, ánh mắt không được tốt."

Đàm Khải cả người đều bốc lên mồ hôi lạnh, chỉ biết dập đầu xin tha, một tiếng cũng không dám nói ra.

Hắn biết thói quen không thích nghe lời biện giải của Cơ Băng Nguyên, nếu là bé ngoan nhận phạt vậy nên làm gì liền làm nấy, nếu là xảo ngôn biện giải, đó chính là tội chồng thêm tội.

Cơ Băng Nguyên đem bút thả xuống, nhàn nhạt nói: "Bãi chức đi, truyền khẩu dụ của ta tới Lại Bộ, người này vĩnh viễn không bao giờ được tái bổ nhiệm, kêu Thái Thường tự tìm một trưởng sự khác có khả năng tới phủ Công chúa."

Vĩnh viễn không bao giờ tái bổ nhiệm!

Đàm Khải cả người xụi lơ, lại biết lời Đế vương nói ra như núi chưa bao giờ đổi ý.

Hắn không dám biện hộ, chỉ là yên lặng rơi lệ, rất nhanh liền bị ngự tiền thị vệ ngoài cửa tiến vào đem người kéo đi, tước y quan rồi trực xuất khỏi hoàng cung.

Cơ Băng Nguyên đứng dậy sửa sang lại quần áo, dặn dò Đinh Đại: "Tối thay y phục cho trẫm, trẫm muốn cải trang xuất cung đi xem tiểu Cát Tường Nhi."

Đinh Đại ngăn ra: "Bệ hạ, hôm nay là ngày chấn mạch bình an, mấy vị Thái Y viện đang làm nhiệm vụ còn ở bên ngoài chờ đợi đấy ạ."

Cơ Băng Nguyên không để ý lắm: "Bảo bọn họ trở về."

Đinh Đại nhìn y đi mấy bước đã mau chóng rời khỏi điện, đành nuốt vào khuyên can mà vội vã đi theo.

Chiêu Tín Hầu phủ.

Vân Trinh mơ mơ màng màng ngủ, tựa hồ có người cầm khăn lạnh đắp trên trán mình, hơi lạnh.

Thân thể hắn rất nóng, cái mền trên ngực trở nên nặng vô cùng, ép tới mức hắn hô hấp cũng khó khăn, cuống họng đau đớn phảng phất không có cách nào hô hấp.

Hắn duỗi tay muốn đem chăn mở ra, lại bị một cánh tay mang theo hơi lạnh nắm chặt lấy.

Mí mắt giàng co thật lâu, hắn vẫn không thể mở ra được hai mắt.

Trong mê man mà trốn tránh lại không có tránh được, cánh tay kia chấp nhất nắm tay hắn thả lại bên trong, nhét kĩ trong chăn, hắn không thể làm gì khác hơn là hàm hồ nói: "Nước."

Cái tay đang ấn trên trán hắn thu về, qua chốc lát hắn cảm giác mình được một đôi cánh tay mạnh mẽ đỡ lên, được ôm vào lòng ngực cứng rắn rộng rãi.

Sau đó một cái cốc để tới dưới môi hắn, hơi dùng sức ép hắn mở miệng

uống nước.

Hắn nuốt không kịp, nước chảy xuống, đôi tay mang hơi lạnh kia thay hắn lau chùi, ngón tay xẹt qua đôi môi, ôn nhu và thận trọng.

Hắn tay nhuyển chân nhuyển mà vùi trong lồng ngực đối phương, mơ hồ liền hướng lồng ngực đối phương mà cọ cọ phảng phất như một thú yếu ớt.

Đối phương rầu rĩ nở nụ cười, ấn lại mặt của hắn: "Đừng cọ, bỏ quần áo của trẫm ra."

Trẫm!

Hắn mở mắt ra, hình ảnh tiến vào trong mắt quả nhiên là Vũ Thành Đế Cơ Băng Nguyên, cả người bỗng nhiên lập tức tỉnh táo lại, vội vã từ trong lồng ngực Cơ Băng Nguyên tránh đi.

Sau đó lại vội vội vàng vàng chỉnh quần áo liền muốn đứng dậy, Cơ Băng Nguyên nở nụ cười ấn hắn lại không cho đứng dậy: "Đừng ngồi lên, đều đã bệnh thành như vậy, tiểu yêu quái đáng thương còn muốn đứng lên làm cái gì, chỉ mới mấy tháng không gặp làm sao lại xa lạ với trẫm như vậy."

Vân Trinh nhìn mặt Cơ Băng Nguyên, trong lòng đau xót, thấp giọng nói: "Bệ Hạ vì sao lại đến, ta không sao."

Cơ Băng Nguyên nói: "Đã bệnh thành như vậy còn nói không có chuyện gì? Trưởng sự của phủ Công chúa bên này cũng không báo lên, trẫm đã cho đuổi trưởng sự, ngày khác tìm một người tốt cho ngươi." Ngữ khí của hắn rất bình thường, lại dẫn theo một tia uy nghiêm đáng sợ.

Ban đầu chỉ là nghe nói phủ Công chúa muốn đem đám lính già trong Trung Nghĩa viện đuổi đi, hắn có chút không vui nhưng Vân Trinh nay đã nhận tước vị, cũng đã mười bốn rồi, không còn là đứa nhỏ không hiểu chuyện nữa, hắn vừa làm chủ liền theo ý của hắn đi.

Mới tận mắt thấy nghĩa tử qua đời, đứa con trai này cũng đã lớn, tuy có chút thổn thức nhưng hắn vốn cũng là một người bạc tình, lãnh tâm, cứ bỏ qua một bên đi.

Không nghĩ tới hóa ra là người bên cạnh cáo mượn oai hùm, phân phó nhân sự lúc chính chủ ngã bệnh.

Vành mắt Vân Trinh không biết sao lại đỏ lên, bộ dáng mới lạ khác hẳn với trước đây.

Hắn y vào chính mình từ khi còn nhỏ đến lúc lập quan, chắc chắn từng ở trên đầu gối Cơ Băng Nguyên mà ăn đồ vật hoặc chơi đùa ngọc tỷ, tư lịch, liền mặt dày giả trang hài tử mà nắm ống tay áo Cơ Băng Nguyên gợi nhắc quá khứ: "Mẫu thân đi rồi, vốn ta cũng sẽ không dùng tới trưởng sự, ta biết hoàng cữu cữu đau lòng ta, chỉ là còn không có nói ra."

Cơ Băng Nguyên bất ngờ, nhìn đứa nhỏ này tựa sát lại đây, sắc mặt ửng hồng, nói chuyện cũng không giống bộ dáng bốc đồng ngày trước.

Trong lòng y thầm nghĩ rồi lại hiểu lầm có phải là hắn ở bên ngoài bị ủy khuất, nghĩa tử qua đời sợ là những người khác cũng trở nên ngạo mạn.

Trong lòng mặc dù tính toán nhưng vẫn bất đắc dĩ tiếp nhận thân thể hắn, cảm giác được người trong tay toàn là xương, hơi gầy quá mức rồi, y không khỏi có chút tức giận: "Nhìn người gầy thế nào này, nhất định là lại giống như trước đây không ăn cơm cho tốt, còn không thích ăn thịt."

Vân Trinh nhắm mắt lại hàm hàm hồ hồ cuộn tròn trong lòng ngực của hắn: "Ta còn đang trong hiếu lễ mà."

Cơ Băng Nguyên ngược lại đã quên mất, sờ sờ mái tóc ướt nhep toàn là mồ hôi của hắn, đưa tay nhận khăn thay hắn lau đi: "Có tâm liền có lễ, ai còn thật sự ba năm không ăn thịt, mẫu thân ngươi mà biết có khi còn đau lòng hơn là chết."

Vân Trinh không nói lời nào, trong tâm lại âm thầm tính toán.

Quái lạ, đời thứ nhất, đời thứ hai, mình cũng đều bị bệnh, qua mấy ngày nữa là cũng tốt rồi.

Cũng chỉ là phong hàn thôi, sao có thể làm kinh động Cơ Băng Nguyên khiến y tới thăm bệnh? Tối nay là làm sao? Bây giờ tuy rằng thân thể khó chịu nhưng nhìn thần sắc thoải mái của Cơ Băng Nguyên, nghĩ nghĩ cũng

vẫn là phong hàn thôi.

Rốt cuộc có cái gì không giống với hai đời trước? Đúng rồi, là những lão binh kia! Hai đời trước lúc mình bệnh không nhớ rõ sự tình, tỉnh lại mới biết bọn họ đều đã tự thỉnh rời khỏi phủ Công chúa.

Mặc dù có chút phiền muộn, nhưng hấn cũng không quá để ý, đời này chính mình lại lưu bọn họ lại, là vì điều này sao? Hóa ra Cơ Băng Nguyên vốn để bụng chuyện những lão binh này như thế? Không đúng, không phải là để ý những lão binh này, là để ý di chúc mẫu thân lưu lại có được tuân thủ hay không?

Trong lòng hấn vừa chua xót liền mềm nhũn ra, chỉ là nắm chặt ống tay áo Cơ Băng Nguyên không tha.

Tiếng nói phẫn hận và bất bình của Cơ Hoài Tố kiếp trước liền vang lên bên tai: "Hoàng thượng chỉ sủng một mình ngươi, đối với ngươi tốt nhất, đó là vì y coi trọng mặt mũi mẫu thân ngươi.

Hấn mặc người trầm luân, cùng nghĩa tử thông dâm sinh hài tử, đến cuối cùng thậm chí còn muốn đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho gian hài tử, hấn một đời thanh danh cũng không cần! Đến lúc đó sử sách biết viết làm sao?" Người băng thanh ngọc khiết thế kia, cũng bị ghen tỵ và phẫn hận khiến gương mặt vụn vẹo.

Công lao ngày xưa tận tâm tận lực phụ tá, chân tâm thực lòng, vành tai và tóc mai chạm nhau đều trở thành ý đồ riêng, người sớm chiều ở chung cũng biến thành chướng ngại vật không thể không chết.

Trong lòng Vân Trinh u ám, không hề có một tiếng động nở nụ cười.

Nhìn người trầm luân thì thế nào, thông dâm thì làm sao? Hấn đã chết hai đời người, còn để ý mấy chuyện này sao? Cơ Băng Nguyên và mẫu thân trên người đều chịu nhiều ít tiếng gió, xác định đều là Trung Nguyên công huân?

Hoàng thượng thời điểm vẫn là Hoàng Tử đã lĩnh binh chinh phạt tứ phương, công lao rực rỡ, sau khi đăng cơ liền cần chính phi thường, vẫn

thành võ đức, mấy lần ngự giá thân chinh bình loạn, nhưng đáng tiếc trên chiến trường vết thương cũ tái phát, trán niên mất sớm (*), cũng là một minh quân lưu danh sử sách.

Mẫu thân xuất thân dân gian, dùng thân nữ tử lĩnh binh tác chiến, lập công vô số, còn nhờ cứu cao tổ mà được phong làm trưởng Công chúa.

Một đời quang minh chính đại, nhân nghĩa dũng cảm, chưa bao giờ để ai làm việc ngấm ngầm xấu xa, thời điểm chết bệnh được chôn cất theo nghi lễ cấp tướng, cả nước làm lễ tang trọng thể.

Lại nói nếu hai người bọn họ có tình, thì có làm sao? Bọn họ là nhân vật công huân cỡ nào, chỉ bằng những đám tiểu nhân này cũng xứng đáng nghị luận?

Về phần chuyện con riêng kia có phải thật hay không còn chưa biết được, chỉ là hai đời Hoàng thượng quả thật chăm sóc hắn rất nhiều, nhưng hắn vẫn cho rằng y là do mẫu thân phó thác, thân làm trưởng bối muốn trông nom hắn mà thôi.

Hoàng thượng tính cách quá lạnh lùng, cao cao tại thượng, bởi vậy cũng không nhìn ra chỗ nào đặc biệt, chỉ trừ khi mình nháo ra loại chuyện kinh thế hãi tục, còn đâu y cũng dung túng để hắn ở ngoài.

Vân Trinh nguyên bản chính là một người không câu nệ quy củ, có chút quái lạ, đối lễ pháp còn khịt mũi coi thường.

Lại nghĩ tới hành vi thận trọng nhưng đối với mình vẫn nhất quán lạnh nhạt, hắn đối với người gọi là phụ thân càng không có chút tình cảm.

Đổi lại còn không bằng Hoàng đế đối với mình, giờ khắc này còn hiện ra chút quan tâm thực lòng.

Hắn nghĩ đến đây, lại hướng Cơ Băng Nguyên càng ngày càng thêm quyến luyến, tựa sát trong lồng ngực của hắn.

Cơ Băng Nguyên còn không nghĩ tới hài tử này bị bệnh lại dính người như vậy, y vốn chỉ là muốn đến nhìn một cái rồi đi, đành phải thay hẳn lau mồ hôi rồi kêu người đưa thuốc lại đây, buộc hẳn uống, nhìn hẳn ngủ rồi mới trở về cung.

Ngày thứ hai, Cơ Băng Nguyên nhìn thấy ngự thiện phòng mang lên quả lê, nhìn nước còn đọng trên đó liền gọi Đĩnh Đại đến nói: "Quả lê này trẫm thấy cũng ngon, gọi ngự thiện phòng kiếm một sọt đưa tới phủ Công chúa cho Cát Tường Nhi."

Đĩnh Đại vội vã tuân lệnh, Cơ Băng Nguyên lại vừa cười vừa nhẹ giọng nói: "Đứa nhỏ này ngược lại bị bệnh càng thêm chút ngoan ngoãn, lúc trước vẫn luôn tỏ ra xa lạ với trẫm, lại nghe nói bây giờ tính tình đại phát, tùy hứng cực kì, ta thấy hẳn vẫn là đứa trẻ yếu ớt."

Đĩnh Đại trong lòng suy nghĩ, vị tiểu Hầu gia kiêu căng này lần trước trên phố một roi đánh vỡ cửa sổ xe lạn thành ý bá mà sinh sự.

Hơn nữa Hoàng thượng trước đây đều gọi thẳng tên Vân Trinh, đi thăm dò người bệnh trở về liền biến thành Cát Tường Nhi? Trên mặt cũng khó thấy mà cười nhiều một chút, hiển nhiên rất thích tiểu Chiêu Tín Hầu gia bị bệnh mà làm nũng, liền vội vàng cười đáp lời: "Phải ạ, đều nói người giống hệt như trưởng Công chúa mà, khí độ của trưởng Công chúa năm đó cũng đâu phải người lớn lỗi nhất."

Cơ Băng Nguyên không để ý lắm: "Như nghĩa tử mới tốt, nếu là như Vân Thận Trọng Vi, đó mới là uất ức."

Đĩnh Đại nào dám nói tiếp, Vân Thận Trọng Vi mười năm gian khổ học tập mới ghi tên bảng vàng, được phong Thám Hoa còn có được Công chúa.

Người hào hoa phong nhã, nói chuyện quanh co, Hoàng thượng và trưởng Công chúa lại là người mang binh đánh giặc khắp thiên hạ, không ưa người đọc sách cẩn thận chặt chẽ, cũng không kỳ quái.

Hắn bận rộn xuống dưới truyền lời, kêu người đưa quả lê tới Chiêu Tín Hầu phủ, một bên trong lòng suy nghĩ nguyên bản sau khi trưởng Công chúa qua đời, phủ Công chúa này đã sớm đổi tên là Chiêu Tín Hầu phủ.

Tông chính tự, Nội vụ ty cũng hơn một lần tới thỉnh rút lại nghi chế phủ

Công chúa, thu hồi trường sự chờ xây dựng chế độ tiến hành cất cử người khác nhận lệnh.

Hoàng thượng thánh quyền không thay đổi, vẫn luôn không phê duyệt, xem ra nghi chế của phủ Công chúa này trong thời gian ngắn sẽ không có cơ hội rút lại.

(*) Trường sự: Người phụ trách quản lý công sự cao nhất trong phủ.

(*) Tráng niên mất sớm: Còn trẻ, khỏe đã qua đời..

Chương 4: Trẻ Sơ Sinh

Editor: Chanhnee

Ngày hôm đó toàn thân Vân Trinh nóng đến toát mồ hôi, trên người thoáng thả lỏng một chút, trong miệng ngậm táo còn cầm lấy quả lê, nếm thử một miếng quả nhiên cảm thấy thật tuyệt.

Dưới đất trời lạnh giá ngập tràn băng tuyết này, hiếm thấy mới có quả lê tươi ngon như vậy, hẳn chỉ giữ lại mấy quả, còn lại sai người cầm tới cho các thúc thúc bá bá bên Trung Nghĩa viện nếm thử thứ quả tươi mới.

Thanh cô cô vừa đến đã nghe thấy, cười nói: "Ca nhi sao bỗng nhiên để ý Trung Nghĩa viện như vậy? Đây chính là vật quý giá mà Hoàng thượng ban xuống, mắt thấy sắp khai xuân.

Người cũng phải giữ lòng hiếu thuận, giữ họ lại đãi khách có bao nhiêu mặt mũi a, cũng sẽ không khiến bọn tiểu nhân thích khua môi múa mép nhìn vào nói huyên thuyên, chúng ta ở Hầu phủ Thánh quyền vẫn còn mạnh đây."

Vân Trinh lười biếng nói: "Còn chưa lập xuân đã bảo nhóm thúc thúc bá bá rời đi, tuy rằng bọn họ không nói lời nào nhưng trong lòng có thể oan ức.

Ta không thể an ủi họ thật tốt, chính bởi thấy thứ quý giá này nên mới muốn để mấy vị thúc thúc bá bá thoải mái một chút."

Thanh cô cô cứng người, nỗ lực gượng cười nói: "Ca nhi đây là oán giận cô cô làm việc không chu toàn sao?"

Vân Trinh cười nói: "Chỗ nào cơ? Cô cô cũng là vì tiết kiệm chi tiêu.

Phải rồi, tiện đây ta muốn nói chuyện này, mẫu thân ta đã qua đời, biển hiệu phủ Công chúa kia cũng nên hạ xuống.

Tuy rằng Hoàng thượng sẽ không thu hồi dinh thự nhưng quả thực phủ quá lớn sẽ không quản tốt, ta nghĩ sẽ đem Đông phủ và Tây phủ hợp lại làm một, đem tất cả mọi thứ trong kho đều kiểm kê rõ ràng.

Ta từ nhỏ đã quen ở Đông phủ bên kia rồi, ta ở nơi này chờ qua hiếu kỳ (*), mấy ngày nay vẫn luôn bị bệnh, có lẽ là phong thủy không thích hợp.

Vẫn là về Đông phủ ở đi.

Cô cô hãy kêu người dọn dẹp một chút, qua đợt này ta sẽ chuyển về Đông phủ ở."

Thanh cô cô ngẩn ra, đột nhiên nhớ lại chính mình vẫn luôn ở Tây phủ, nếu như đều chuyển đến Đông phủ bên kia...!

Nàng còn chưa kịp tiếp tục khuyên bảo Vân Trinh, bên ngoài lại đến báo: "Định Quốc công phủ Chu tiểu công tử đến, nói tới thăm Ca nhi một chút." Có khách đến, Thanh cô cô không thể làm gì khác hơn là kết thúc câu chuyện.

Vân Trinh chính là lười nói rõ với nàng, nghe có khách đến cũng không quản nhiều như vậy, liền kêu lên: "Mau mời vào đi." Lại sai khiến Thanh cô cô: "Cô cô mau bảo người đưa điểm tâm, trái cây tới đãi khách." Đang nói, cửa màn hát lên.

Chu Giáng tự nhiên như ở nhà tiến vào cười nói: "Thanh cô cô không cần coi ta là khách nhân, ta tới nhìn một chút xem Cát Tường Nhi thế nào rồi, bỗng nhiên nay nghe nói hấn bị bệnh?"

Đang nói chuyện, hấn đã thập phần không khách khí mà cởi áo khoác chắn tuyết bên ngoài, lộ ra áo bào màu đỏ sẫm bên trong, bên trên thêu từng đóa từng đóa sơn trà màu hồng.

Bước tới liền sờ thử lên trán Vân Trinh: "Bệnh thế nào rồi? Vẫn còn sốt sao?"

Vừa xong việc ta liền tới, đừng trách ta không thay quần áo.

Ta vất vả lắm mới thoát được khỏi tay mẫu thân, thừa dịp hôm nay tới nhà thúc thúc mới chạy ra ngoài tới nhìn người một chút, bởi vì gặp khách nên y phục còn chưa đổi, người đừng để ý."

Vân Trinh nói: "Người cũng quá không kiêng kỵ đi, lúc này vẫn còn trong năm, người đã hướng quý phủ tới gặp người còn đang túc trực bên linh cữu như ta.

Xui xẻo còn chưa nói, chỉ sợ còn bị nhiễm bệnh.

Thiếu gia bị bệnh, để cho nương người biết được, liền sẽ lái nhải bên tai người."

Chu Giáng cười nói: "Đừng nói nữa, mỗi ngày đều quản không cho ta đi yến hội, ta sắp mệt chết đi được đây."

Vân Trinh nói: "Hôm kia nghe nói người mới vừa lấy tên tự (*)."?

Chu Giáng nói: "Phải, lúc ăn tết bỗng nhiên Quốc công gia thấy ta, nhớ tới cháu trai là ta cư nhiên cũng đã lớn như vậy, hỏi tuổi tác rồi ban cho ta hai chữ Tử Đồng.

Phụ thân ta rất cao hứng nhưng mẫu thân lại âm thầm lắm bả nói chữ này quá qua loa, phụ mẫu ta còn đang giận nhau.

Người nói đây là tên trẻ sơ sinh, lòng son kết hợp với tính tình của ta, Quốc công gia là đang khen ta giống như trẻ sơ sinh, hết sức chân thành, tinh khiết."

Vân Trinh cười: "Rất thích hợp, vậy sau này liền gọi người Tử Đồng."

Chu Giáng nói: "Tùy người, mặt người vẫn còn có chút nóng đỏ, có phải là vẫn đang phát sốt không? Ta nhìn người một lúc đã chảy đầy mồ hôi." Hắn ngồi xuống sát bên người Vân Trinh, vươn tay muốn thăm dò trên lưng áo Vân Trinh xem có ẩm ướt hay không.

Vân Trinh tránh đi một chút, đẩy hắn nói: "Ngồi im là được rồi đừng để nhiễm bệnh, trở về mẫu thân người sẽ lại nói người."

Chu Giáng nói như không có vấn đề gì: "Ta mới không thèm để ý, người bây giờ giữ đạo hiếu ở nhà, lại như xa lạ với ta hơn rất nhiều.

Người dùng hương gì vậy? Mùi thật thơm, ta thích loại mùi như này, tựa như hương bưởi lại có chút như hương phật thủ, người còn mau không cho ta một ít, ta cầm đi hiếu kính cha."

Vân Trinh một trận mờ mịt, qua chốc lát mới nhớ tới gì đó, quay đầu từ bên gối sờ soạng cái thẻ hương nói: "Hoàng thượng hôm kia tới đây, cảm thấy trong phòng hơi ngộp, liền đem thẻ hương bên người hắt cho ta thả bên gối."

Chu Giáng cả kinh nói: "Bệ hạ tới thăm bệnh?"

Vân Trinh nói: "Phải, chắc là không có chuyện gì quan trọng đâu."

Chu Giáng tỏ ra hâm mộ: "Quý phủ thực sự là thánh quyến không giảm nha, ta nghe nói bệ hạ rất giỏi chế hương, nhưng bởi vì bị Ngự Sử đài nhắc nhở tới phiền, bởi vậy thường ngày tình cờ chỉ chế một hai cái tự mình đeo, thế nhưng các đại thần đều dần dần bắt chước, tranh nhau mô phỏng theo."

Vân Trinh nói: "Người khác làm sao mà chế, dù bắt chước cũng không ra mùi hương của Hoàng thượng."

Chu Giáng gật đầu, lại từ trong tay áo sờ soạng một chốc, lấy ra vài viên đá đưa đến cho hắt: "Là mấy ngày nay ta tích góp, nhìn thấy đẹp đều giữ lại cho người."

Người xem khối này là Bích Tỳ, giống quả dưa hấu hồng thêm sắc bích thấu da, nhìn đẹp không? Còn có khối này, đây là đá tiết gà, xem màu sắc này, ta mạnh miệng xin được từ chỗ phụ thân.

Còn có cái này, băng da mã nã, màu gì cũng có, ta cảm thấy rất đẹp liền nhờ thợ thủ công mài ra một bộ đạn châu (*), hai chúng ta cùng chơi có được không?"

Vân Trinh không có ham muốn gì chỉ yêu thích thu thập mấy viên đá, đá đủ loại: bảo thạch, ngọc thạch..., hắt đều yêu thích, góp nhặt được rất nhiều, toàn bộ đều đặt ở từng cái từng cái hũ thủy tinh trong hồ cá.

Thường ngày không có việc gì đều lấy đến để ngắm, Chu Giáng chơi cùng hắt từ nhỏ tới lớn đương nhiên biết đến sở thích này của hắt, ngày thường cũng hay thay hắt thu thập.

Vân Trinh từ trên tay hẳn nhìn qua, vươn tay cầm hũ rượu màu vàng nửa trong suốt chất đầy đạn châu, bên trong còn có một con ong trông rất sống động: "Cái này là có ý gì, là hỏ phách đi? Còn có thủy ngân nữa, giá cả cũng không rẻ, người mua mấy thứ này..

có đủ nguyệt ngân (*) chưa đó?"

Chu Giáng cho là hẳn thích, đầy hứng thú nói: "Người thích là tốt rồi! Người bên thư phòng bên kia nói, nghe đâu sau lễ sẽ phong Thân vương.

Thế tử, công tử các nơi đều tới, đến lúc đó ta cũng làm thư đồng tiến vào thư phòng đọc sách.

Lại có thể cùng người cùng nhau chơi đùa, tới khi đó người cũng có thể thêm mấy người đi kèm, đỡ phải để nhóm Thái phó bám vào mình người không tha."

Vân Trinh vuốt nhẹ ngọc hỏ phách, ngón tay dừng một chút: "Đều là hoàng tộc, mỗi một người tại đây đều tự phong là kẻ xưng vương xưng bá, nghĩ đến đều thấy cực kì kiêu ngạo, cùng bọn họ chơi thì có gì tốt."

Chu Giáng nói: "Phải, ta cũng thấy sâu nha.

Cha ta nói, Kim thượng (*) hẳn là muốn chọn một tôn thất (*) làm con nuôi.

Vốn là Tôn thất ty (*) bên kia khuyên Người tuyển một hài tử tuổi còn nhỏ, bệ hạ lại không chịu, nói mang theo tiểu hài tử sẽ rất phiền.

Sắp tới sẽ từ trong đám hài tử mới trưởng thành tuyển một người có đức có tài, mang theo bên người mấy năm cũng để thuận tiện dạy dỗ.

Bây giờ thân vương các nơi đều nóng lòng lắm, lần này tới tất cả đều là những tôn thất thế tử, công tử được sủng ái, cha ta nói ta nhất định phải thu liễm lại tính khí, không cho xúi người làm xằng bậy."

Vừa nghĩ tới cha đẻ của mình ân cần dạy bảo trách cứ hẳn: "Chiêu Tín Hầu là đàng hoàng ra dáng nhận tước vị, gây ra chuyện to lớn hơn nữa Hoàng thượng cũng sẽ nể mặt mũi của trưởng Công chúa đã qua đời, sẽ không làm gì hẳn.

Người thì không giống như vậy! Mau chóng lo cho tiền đồ sau này đi, chớ để cả ngày lêu lổng không được tích sự gì!" Hấn liền xụ mặt xuống, mặt mày ủ rũ.

Vân Trinh liếc nhìn hấn không nói gì, sờ soạng hạt châu một lúc mới nói: "Kỳ thực muốn không phải tiến vào thư phòng làm thư đồng cũng không khó."

Chu Giáng lấy làm lạ hỏi: "Làm thế nào?"

Vân Trinh nhàn nhạt nói: "Cho người nhanh chóng thành hôn là tốt rồi." Thành hôn là chuyện đại sự, hoàng gia cũng sẽ không có tình người mà buộc người phải vào cung hầu.

Chu Giáng kêu to: "Vậy còn không bằng thành thật đi làm thư đồng đi! Nghĩ đến lại thêm một nương tử tới quản ta, thật là đáng sợ! Người thực sự muốn hại ta!"

Vân Trinh khẽ mỉm cười, đem hạt châu hổ phách thả lại trong tay Chu Giáng, hết cả hứng thú.

Chu Giáng chỉ cho là hấn ngã bệnh nên tinh thần không tốt, vội vã đẩy hấn trở lại trên giường: "Người nghỉ ngơi cho tốt, ta đi đây, người phải nhanh chóng khỏe lên đây." Hấn có chút lưu luyến không rời nói: "Ta để Hòn Đá Nhỏ lại, người chiếu cố thật tốt cho ta nha, hôm nay quá bận rồi, không có thời gian đến thăm nó."

Vân Trinh nhất thời có chút hoảng hốt: "Để Hòn Đá Nhỏ lại?"

Chu Giáng đem bao bảo thạch kia nhét toàn bộ vào trong lòng ngực Vân Trinh: "Mới vừa hỏi qua bá bá, tuy rằng trời lạnh cũng có thể để nó mỗi ngày ra ngoài chạy một chút, đến mùa xuân cũng sẽ không quá mập."

Hôm nay thời gian không có nhiều, ta không tới thăm nó được, người nghỉ ngơi cho thật tốt đi." Hấn lấy áo choàng, rồi lại thay Vân Trinh đắp lại chăn rồi mới nhanh chân bỏ đi, hấn còn phải nhanh chóng đi ứng phó với người trong nhà, dù sao cũng là lên chạy đến.

Vân Trinh lúc này mới nhớ tới Hòn Đá Nhỏ, là chú ngựa con hấn nuôi giùm Chu Giáng —— là hãn huyết bảo mã chính tông.

Hãn huyết bảo mã mà phương Bắc tiến cống, đến tận năm trước mới sinh hạ một tổ ngựa con, vì Chu Giáng yêu thích ngựa, Vân Trinh liền tới chỗ người trong Ngự mã giám (*) đòi chú ngựa con này đưa cho Chu Giáng.

Công chúa làm chưởng lĩnh nhiều năm, phủ Công chúa muốn một chú ngựa con, Hoàng thượng cũng không có đạo lý không cho, Ngự mã giám tự nhiên lập tức liền đưa tới.

Chỉ là chú ngựa con quý giá này rất khó nuôi, gia đình bình thường không nuôi nổi.

Chu Giáng không có phủ riêng, toàn gia phủ đều phụ thuộc vào công lĩnh phía trên, làm sao còn dám thật sự đem hãn huyết bảo mã được ngự ban này nhận về nuôi, bởi vậy cũng chỉ có thể để lại cho Vân Trinh nuôi.

Chu Giáng luôn tới đây nhìn nó, yêu thích không muốn buông tay, đặt cho nó cái tên là Cây Lựu.

Đời thứ nhất sau khi Chu Giáng nhận tước vị của phụ thân và phân phủ, Chu Giáng cũng thành tiểu thế tử của Quốc công gia, khi ấy Cây Lựu mới chính thức được đưa qua trở thành vật cưng của riêng hắn, hắn vẫn luôn rất yêu thích con ngựa này.

ngôn tình tổng tài

"Người đối với ta quá tốt rồi, tốt tới mức ta không biết làm thế nào để từ chối người, cũng không biết làm sao báo đáp lại người..." Đời thứ nhất Chu Giáng nhìn hắn, vừa uể oải vừa bất đắc dĩ mà nói, lời nói kia phảng phất đã từng đâm thủng tim hắn, dù chỉ đang đau đớn mơ hồ mà hồi tưởng lại.

Vân Trinh sờ sờ túi bảo thạch kia, cảm giác ngũ vị tạp trần.

Sau khi trải qua đời thứ hai, những cừu hận kia của hắn với Chu Giáng phai nhạt rất nhiều.

Nhớ tới lúc vừa mới trọng sinh đời thứ hai, Chu Giáng cũng tới tìm hấn, hấn không nói hai lời trực tiếp đem Chu Giáng đuổi ra ngoài cửa, hai người trực tiếp cắt đứt.

Không biết ngày đó, có phải là thiếu niên này cũng sẽ giấu nguyệt ngân mỏng manh trong lồng ngực đem đổi lấy bảo thạch không? Thằng ngốc, đều là bị người dụ dỗ dùng giá cao mà mua, tuy nói cũng là hàng thật bởi dù sao không ai dám lừa Quốc công gia tiểu công tử.

Nhưng đám bảo thạch qua tay này thậm chí bán không được một nửa giá gốc, cho nên mới nói hấn là một kẻ ngốc.

Hiện tại hấn cũng không nhớ ra được, một đời trước sau khi hấn và Chu Giáng cắt đứt, Hòn Đá Nhỏ kia đến cùng đi tới nơi nào, có thể Thanh cô cô đã xử lý đi, dù sao hấn huyết bảo mã giá trị rất cao.

Đời thứ hai hấn rốt cuộc cũng không còn gặp lại Chu Giáng.

Tất cả mọi người ở kinh thành đều biết Vân tiểu hầu gia ghét Chu Giáng, chỉ cần tiệc rượu nào mời Chu Giáng, Vân tiểu hầu gia sẽ nhắc chân bỏ đi.

Lúc hấn theo phụ tá Cơ Hoài Tố thành công thượng vị Thái tử, trở thành thân tín của Cơ Hoài Tố, rốt cuộc cũng không có ai gửi lời mời tới vị tiểu công tử của Quốc công phủ này nữa.

Dù sao trong kinh thành quan to quý nhân nhiều không đếm xuể, không cần cố ý để ý một tiểu công tử như thế.

Chu Giáng vẫn luôn tìm các loại cơ hội muốn gặp hấn cầu hòa, hoặc là sai người trung gian truyền đạt áy náy, hấn vẫn luôn không biết đến cùng mình đã phạm sai lầm gì để bị người bạn thân từ nhỏ này dùng thái độ quyết tuyệt như vậy mà cắt đứt.

Phủ Quốc công cũng không rõ nhưng vì tránh họa liền đem đứa nhỏ này

đưa đi, cầu xin một chức võ quan ở xa, đuổi hẳn ra ngoài nhận chức..

Sau đó hẳn bị giam vào đại lao, Chu Giáng vẫn luôn liều mạng tìm người muốn gặp mặt hẳn, nhưng Chu Giáng là cái gì, quyền thế không có, cuối cùng chỉ có thể sai người đưa đồ ăn mà hẳn thích mang vào, còn sai người truyền đạt tới: Nói ta còn đang tận lực giúp hẳn thoát tội, bảo hẳn không nên gấp gáp, ăn tốt mặc tốt, chờ ta tìm tới người có thể tin được.

Mà cuối cùng Vân Trinh không đợi được Chu Giáng, thứ hẳn đợi được chính là Cơ Hoài Tố ban xuống tới Hoàng Lương cuối cùng.

Lúc trước sớm biết, hà tất phải như hôm nay.

Vân Trinh sờ sờ cái trán có vẻ như vẫn đang sốt của mình rồi nằm trở lại, đem thẻ hương cùng bảo thạch đặt chung một chỗ, không nghĩ tới những chuyện trước đây nữa.

Vấn đề hiện tại là, ta đến tội cùng phải làm gì?

Một nam nhân, hai đời đều rơi vào lưới tình, quả thực tự mình cũng muốn phỉ nhổ mình.

Đời thứ nhất rồi đời thứ hai, mấy chuyện xoắn xuýt này đã không còn chút ý nghĩa nào, đến đời thứ ba này nếu mình vẫn sống không tốt thì hẳn chính là kẻ ngu si từ đầu đến đuôi!

Giải thích:

(*) Hiếu kỳ, trừ hiếu, hiếu lễ: Thuật ngữ chỉ việc để tang.

(*) Tự/ tên tự: Tên được đặt khi tới tuổi trưởng thành, dùng để xưng thay cho tên thật.

(*) Đạn châu: Viên bi bằng ngọc, dùng để chơi bắn bi

(*) Nguyệt ngân: Đơn vị tiền tệ.

(*) Kim thượng: Một trong số các danh từ chỉ Hoàng đế.

(*) Tôn thất: Con cháu mang huyết mạch hoàng gia.

(*) Tôn thất ty: Bộ quản lý tôn thất, chịu trách nhiệm quản giáo và hành pháp.

(*) Ngự mã giám: Trại nuôi ngựa của Hoàng thất..

Chương 5: Tập Bản

Editor: Chanhnee

Vân Trinh vẫn lại nằm trên giường nghỉ ngơi mấy ngày, sau khi thân thể khá hơn một chút liền nằm không nổi nữa, đứng dậy tự mình đi tới bên Trung Nghĩa viện.

Còn chưa tới sân, từ bên ngoài đã thấy mấy người lính già đứng trên giáo trường âm ỉ cười lớn.

Vân Trinh đi tới nhìn thấy lão Vu đang đánh về phía một cái tiểu mã đầu màu đỏ rực.

Tiểu mã cong chân lên tựa như vui mừng chạy trốn quanh bãi, bốn móng dẫm trên tuyết đọng khiến chúng bay loạn.

Lão Vu cũng ở phía sau đuổi theo, có vẻ là cái mã này thoát cương chuẩn đi.

Vân Trinh đi tới, lão Lan nhìn thấy trước tiên, trở mình một cái đứng lên nói: "Ca nhi đến!"

Toàn bộ nhóm lính già tất cả đều đứng lên tranh nhau nói: "Thân thể ca nhi tốt hơn rồi ư?"

"Nhìn khí sắc không tệ."

"Cẩn thận bị lạnh đó."

Vân Trinh chỉ cười đáp: "Đã rất tốt rồi, ta muốn tới gặp các thúc thúc một chút, mọi người đang làm gì thế?"

Lão Lan nói: "Chúng ta đang nhìn lão Vu dắt ngựa đi rong đây, hẳn có con

tiểu mã quý giá này.

Hôm kia lúc nói muốn rời đi, hẳn liền một đêm ôm tiểu hồng mã gào khóc không nỡ đi, còn đút thêm cho nó rất nhiều hạt đậu.

Kết quả mấy ngày nay tiểu mã đã mập lên không ít, nhưng vậy cũng không được, ha ha ha ha."

Lão Vu cuối cùng cũng đem tiểu hồng mã kéo lại, có thể là không nỡ đánh nên sờ soạng lỗ tai nó một hồi lâu, quả thực như đang đau xót cho chính con ruột của mình.

Lão buộc nó sang một bên, cười cười lại gần nói: "Sao lại vạch trần ta trước mặt ca nhi như vậy, nếu chốc nữa bên ca nhi cất phần, ngựa của ta làm sao ăn bây giờ?"

Phương Thanh Sách đứng bên cạnh chọc chọc vào dưới lưng lão Vu, lão Vu có chút không rõ vì sao quay đầu nhìn hắn: "Người chọc ta làm gì? Ta và công chúa cũng đều nói thẳng thắn như thế! Ca nhi, ta không phải là không nỡ đi, mà là chuyện tiểu mã a! Ngựa này phải cho ăn ngon!"

Lão Vu sờ sờ cái lưng bóng loáng của hòn đá nhỏ Cây Lựu: "Trời lạnh, càng cần phải ăn đồ tốt, kết quả phòng thu chi nói mã phòng (*) chi tiêu quá lớn, phải khấu trừ một nửa tiền chi ra.

Hơn nữa hạt đậu mua về còn không phải là loại ta muốn kia.

Ca nhi, đây chính là ngựa chiến quý giá, nó ăn được đối với quý phủ chúng ta cũng tốt, đây chính là hãn huyết bảo mã đó! Ta cũng bực tức, tự lấy phần lương của mình mua đậu tương, gạo kê tới đút cho nó.

Người nhìn một chút xem, đẹp đẽ như vậy! Chăn ngựa như thế mới có sức lực cường đại!"

(*) Mã phòng: Phòng quản lý, nuôi ngựa trong phủ.

Phương Thanh cất lời lão: "Lão Vu là bị váng đầu rồi, Trinh ca nhi mới nhận tước vị, còn đang trong hiếu lễ, hẳn sẽ quản mấy việc nhỏ như lương thực cho ngựa này sao?"

Vân Trinh nở nụ cười: "Thúc nói đúng, ta sẽ nói với phòng thu chi một chút, đẩy bạc cho ngài, lương thực cho ngựa sẽ nghe theo ngài thu mua, không cho bọn họ nhúng tay."

Lão Vu lúc này mới thở mẫn: "Vậy còn tạm được, ta nói người nghe Trinh ca nhi, không phải là hồ đồ đâu, ngay cả công chúa cũng biết chăn ngựa tồn kém lắm."

Mã phòng này đã để ta chăm mười mấy năm, ta chưa từng tham lam một phân tiền! Nếu không tin tưởng việc ta chăn ngựa thì đừng để cho ta quản! Nếu để ta quản, ta phải đảm bảo mỗi con ngựa đều được ăn no!"

Lão Vu là người thô thiển, nghe được câu nói này của Vân Trinh đã đủ hài lòng mà lôi tiểu hồng mã đi.

Lão Lan nhìn Vân Trinh nói: "Lão Vu cả đời đều giao thiệp với ngựa, còn có chút hồ đồ, Trinh ca nhi tuyệt đối đừng tính toán với hắn."

Vân Trinh cười nói: "Làm sao lại vậy chứ? Ta rất thích những người thẳng thắn, mấy lời vòng vo mới khiến người nghe đau đầu, còn nữa con ngựa này ta phải nuôi, tất nhiên không thể để nó đói bụng." Hắn quay đầu liếc nhìn bia ngắm trên giáo trường: "Lan đại thúc, hôm nay ta tới là muốn cùng ngài học bắn tên."

Lão Lan ngẩn ra: "Trinh ca nhi muốn học bắn tên?" Hắn không nhịn cười được: "Ca nhi là nghe lão Lan ta được phong cái gì thần xạ thủ nên cảm thấy có uy phong? Thế nhưng ca nhi, là ngài không thấy ta ăn qua khổ."

Ta liều mạng luyện lực cánh tay, một ngày kéo cung ba trăm lần, nóng lạnh không nghỉ, sáng tối không ngớt.

Ca nhi, ngài là bậc bề trên còn nhận tước vị, mỗi ngày ngồi trên sân cao hưởng thụ là được không cần thiết phải ăn khổ như vậy a."

Vân Trinh nghe liền nở nụ cười: "Nghe có vẻ khó, nhưng dẫu sao cứ thử xem đi, nếu luyện tốt không phải lúc đánh cược trên lớp cũng sẽ chiếm được nhiều lợi thế hơn sao."

Trước tiên bắt đầu luyện từ đâu đây? Ngài nói cho ta nghe một chút đi — có phải là giống như trên sách viết, treo một cái móc bọ chét phía trước cửa sổ

rồi mỗi ngày nhìn chăm chăm vào đó mà luyện mắt?"

Lão Lan cũng bật cười, lão nhìn Vân Trinh cười hì hì, nghĩ đại khái ca nhi chỉ là nhất thời thích mới mẻ, liền cười nói: "Ca nhi xem qua nhiều sách, phương pháp kia ta chưa từng thử, phỏng chừng là quá chậm.

Có thể bình thường luôn cho rằng luyện tiến quan trọng nhất là nhãn lực, nhưng vài người còn có thể nhắm mắt mà bắn nên lực cánh tay dùng để khống chế dây cung mới là điểm quan trọng nhất.

Chỉ cần người có thể chỉ chỗ nào bắn chỗ đó, bách phát bách trúng không màng cung tiễn, vậy cho dù không nhìn thấy, chỉ nghe thôi cũng có thể bắn trúng."

Lão nói xong bước lên đầu đài, đầu tiên lấy đến một cây cung nhỏ: "Trước tiên để ta dạy ca nhi cách cài tên và khống chế dây cung đi.

Ngón này a, vững tay một chút rồi kéo ra, chớ run.

Ha ha ha ca nhi, đây là cây cung nhỏ nhất rồi, trước đây lúc ta luyện, sư phụ còn thả trên khuỷu tay chúng ta một chén nước hoặc một đồng tiền, làm rơi mất sẽ bị phạt."

Vân Trinh mới lôi kéo một lúc quả nhiên mặt liền bắt đầu trắng, tay run dữ dội hơn, trên lưng cũng đổ một tầng mồ hôi.

Lão Lan một bên cười một bên còn thay hấn lấy cung tên bỏ sang bên cạnh, thay hấn ần ần cơ nhục nói: "Cẩn thận ngày mai cánh tay sẽ đau, ca nhi cao hứng thì luyện một chút, không cao hứng thì cũng coi như được rồi.

Dùng tiễn cần bắt đầu luyện từ lực cánh tay luyện lên, đôi mắt cũng phải bảo vệ cẩn thận.

Việc luyện ánh mắt cũng có bí quyết, tốt nhất là tập ngoài trời, nhân lúc trời còn sáng đi, chính là đừng ở trong phòng quá lâu, buổi tối cũng đừng đốt nến quang đọc sách nhiều chữ.

Nếu nhất định phải viết, cũng phải thắp nến đủ sáng, sáng trưng ấy.

Nói chung, viết chữ nhiều cũng dễ hại mắt..."

Lão Lan nói liên miên cần nhàn một lúc, Vân Trinh còn có chút không phục liền cầm cung đến tự mình thử kéo, lão Lan nhìn hấn đỏ mặt tới gân xanh cũng nhô ra, liền đau lòng lại trìu mến: "Ca nhi a! Chuyện đánh cược trên bàn rượu này có gì tốt, người thích gì thì cứ mua đi, thực sự không cần thiết làm khổ mình như vậy.."

Vân Trinh liếc bìa ngắm đằng kia nói: "Tự mình mua nào có xem là chiến thắng, tiểu gia ta chính là càng muốn thắng một lần."

Lão Lan không khỏi nhớ lại chuyện quá khứ, cười nói: "Ca nhi là muốn thắng vị tiểu công tử nhà Định Quốc công đi."

Trước đây chúng ta với huynh đệ đồng học cùng học bắn tên, bắt đầu cũng là vì tranh cường hào thắng, ai cũng đều muốn thắng một lần.

Ngày hôm nay người bắn tới cánh gà, ngày mai ta liền bắn tới bên hai chân gà nhà người, gà trong thôn đều bị đám tiểu hài tử chúng ta gieo vạ cho.

Hầu gia muốn học tiến cần có người học kèm mới tốt, bây giờ trong phủ quá quạnh quẽ."

Vân Trinh cười một hơi nói: "Ta sẽ mua về vài đồng tử, để nhóm thúc thúc bá bá trong Trung Nghĩa viện dạy dỗ cũng để các người khỏi phải cả ngày nhàn rỗi tẻ nhạt, coi như giết thời gian đi."

Nếu có thể tiếp tục kiên trì, học tốt thì hãy thu làm nghĩa tử, Lan đại thúc người nói xem như vậy có tốt không?"

Lão Lan ngẩn ra, Trinh ca nhi mới mười bốn tuổi a! Thu nghĩa tử cái gì? Lão nhìn về phía Vân Trinh, ánh mắt trở nên phức tạp.

Đại Ung bên này không ít quyền quý, kể như đại tướng Tiết Độ Sứ trong quân, hoạn quan quyền cao chức trọng đều thích chọn lựa dũng sĩ, thu làm gia binh, dốc lòng huấn luyện như bồi dưỡng tâm phúc, còn mang theo chi danh nghĩa tử.

Bởi vì có danh nghĩa tử, chỉ cần biểu hiện tốt tự nhiên sau này sẽ có tiền đồ sáng lạng, cho nên những nghĩa tử này so với gia binh chính là càng có khả

năng vì chủ bán mạng.

Nghĩa tử sau khi trưởng thành nếu lập công, lại có đối tượng thông gia tốt thì có thể lung lạc được không ít thế lực trong tay.

Trưởng công chúa tuy rằng lĩnh binh, nhưng bởi vì là thân nữ tử nên vẫn chưa từng thu nhận nghĩa tử.

Hơn nữa sau khi nam bắc thống nhất nàng lại lấy chồng sinh con, cũng đã chậm rãi giải tán tư binh trong tay, sự vụ trong quân cũng rất ít khi dính thân lĩnh giáo.

Cũng bởi vậy hộ vệ tư binh trong phủ ngày càng giảm bớt, bây giờ xác thực cũng không còn lại bao nhiêu, qua mấy năm nữa có lẽ cũng đều nên trở về quê hương.

Vào lúc này nếu bắt đầu mua toàn bộ văn tịch, đem những đồng nhi này về bồi dưỡng thật tốt, chờ hấn trưởng thành thì những nghĩa tử này cũng vừa lớn, cũng vừa vặn có thể dùng...!Ca nhi là thấy tịch tịch quá nên thuận miệng nói ra hay thật sự đã đắn đo suy nghĩ vậy?

Lão Lan nhớ tới mấy ngày trước ca nhi bệnh thành như vậy còn bước ra khí độ mà giữ lại từng người bọn họ.

Bỗng nhiên trong đầu lướt qua một ý nghĩ, vành mắt có chút nóng lên, ca nhi đây là...!không còn cha mẹ ở bên bảo hộ, không thể không trưởng thành a!

Vân Trinh quay đầu nở nụ cười với lão Lan, hai mắt cong cong, phảng phất vẫn là tiểu ngoan đồng được hầu hạ dưới gối mẫu thân việc gì cũng không cần lo lắng: "Một lát nữa ta sẽ dặn dò nhóm quản gia lưu ý, để nhóm quan bên kia đưa một vài đồng nhi thích hợp qua đây.

Đến lúc đó còn phải làm phiền nhóm thúc bá tinh mắt lựa chọn chút hạt giống tốt."

Hấn cũng không có ý che giấu quyết định của mình trước mặt nhóm lính già: "Ta một thân một mình, dưới tay cũng không có người nào sai khiến.

Thừa dịp mẫu thân mới mất, nhóm thúc thúc bá bá trong quân còn có thể cho ta mấy phần mặt mũi.

Qua mấy năm nữa đưa bọn họ tới trong quân học hỏi kinh nghiệm, tương lai còn lựa được vài người tốt có thể dùng."
Lúc trước bị Cơ Hoài Tổ lợi dụng ân tình của mình mà nhét không ít người của hắn vào trong quân.

Nhóm thúc bá nể mặt mũi trưởng công chúa và hắn cũng cấp cho y không ít cơ hội lập công, càng khiến cho Cơ Hoài Tổ dựa vào việc này mà có cơ hội chiếm được rất nhiều hảo cảm của tướng lĩnh trong quân.

Rõ ràng lúc trước đều dựa vào chính mình, mà cuối cùng tất cả mọi người đều nhận định đó là ân tình của Cơ Hoài Tổ.

Vân Trinh nheo mắt lại, nhìn chăm chăm bia ngắm phía xa, buông tay ra, tiễn rời dây cung thẳng hướng mà bay.

Phập! Trúng rồi!

Lão Lan vui mừng nói: "Trúng rồi! Lần này ngắm trúng bia rồi! Ca nhi quả nhiên có thiên phú!"

Vân Trinh nở nụ cười, Chu Giáng thích cười ngựa bắn cung, hắn ngày trước ít nhiều cũng học được chút công phu, thế nhưng cũng chỉ là hơi biết mà thôi.

Đời này, hắn muốn chính là tinh thông, không chỉ có như vậy, hắn còn muốn càng nhiều người, càng nhiều thế lực.

Thực lực chỉ có do chính mình chân chính nắm giữ, người cũng chỉ có thể chân chính vì bản thân mà sử dụng mới chính thức xem như nắm giữ thế lực.

Bằng không đều sẽ là ngu xuẩn mà đem công lao mấy chục năm đao thật súng thật của mẫu thân, đem uy vọng ân tình kết lại trong máu lửa của người mà dâng cho người khác.

Làm muốn không đòi công thì thôi còn bị người ta xem thường.

Ngơ ngơ ngác ngác hai đời, mới dạy dỗ cho hẵn một cái đạo lý đơn giản như thế..

Chương 6: Tân Quan

Editor: Chanhneee

Thanh Trà không khỏi bồn chồn trong lòng, sai tiểu nha đầu bên người đi ra ngoài truyền người, trong lòng lại âm thầm đoán.

Ngày trước Công chúa không ở trong phủ nhiều, người hầu hạ bên cạnh Trinh ca nhi đều là đám nha đầu và vú em.

Tuy rằng bọn họ cũng theo lệ mà mua bốn thư đồng bồi hấn đi học, nhưng nơi Trinh ca nhi tới học chính là cung Thái học, thư đồng bình thường không thể tới.

Ngày thường cũng không ai chơi cùng hấn, phần lớn đều chỉ để trang trí mà thôi sao hôm nay lại nhớ tới mấy đồng nhi này?

Đúng rồi, ngày trước khi Công chúa còn sống, trên người Trinh ca nhi còn chưa mang tước vị, Công chúa quanh năm ở trong quân, ngoại vụ đều do trưởng sự cùng sư gia an bài, nội vụ nhất quán do mình an bài.

Sau khi Công chúa qua đời, Trinh ca nhi tuổi còn nhỏ lại còn đang trong hiếu kỳ, chuyện của ngoại viện vẫn do trưởng sự và nhóm sư gia xem xét xử lý.

Mà sau này khẳng định bên ngoài sẽ muốn ca nhi ra mặt nhiều hơn, xem ra cần lập tức đặt người bên cạnh ca nhi, bằng không lại để như ngày hôm nay, chuyện gì cũng không biết thì không được.

Trong lòng nàng còn đang âm thầm tính toán, trên mặt lại nở nụ cười: "Kỳ thực vốn là do bệnh của ca nhi vẫn chưa khỏi, ta liền nghĩ nói với ca nhi một tiếng để Chương tiên sinh bên Đông phủ xử lý...!Bởi vậy cũng không hỏi kỹ, là ta sơ sót..."

Vân Trinh cũng không nói gì, Ty Mặc rất nhanh đã chạy vào, tóc của hắn vẫn để chỏm, môi hồng răng trắng vẻ ngoài lạnh lợi cúi chào một cái: "Bái kiến Hầu gia, Chương tiên sinh bên Đông phủ sai ta tới bẩm báo với Hầu gia.

Nói là trưởng sự Đàm Khải ngày trước vì hầu hạ không chu đáo làm Hoàng thượng tức giận, đã bị cách chức vĩnh viễn không tái bổ nhiệm.

Lại bộ đã ấn theo hoàng mệnh mà cử một vị đại nhân khác tới đây, họ La, tên Thái Thanh.

Chương tiên sinh nói vị đại nhân này rất có năng lực, lại am hiểu thực vụ.

Vì là ngày đầu tiên tới nên nếu thân thể Hầu gia đã ổn, kính xin Hầu gia rảnh rỗi thì đi gặp La trưởng sự một chút.

Nếu vẫn còn chưa tốt thì thỉnh Hầu gia an tâm an dưỡng, Chương tiên sinh bên kia sẽ cùng trưởng sự bàn giao."

Hắn đứng đối diện bìa ngắm chơi đến cao hứng, âm thanh của Thanh cô cô bỗng nhiên vang lên: "Ai nha, Ca nhi của ta a, bệnh của ngài vẫn còn chưa khỏi hết đâu! Sao lại ra ngoài này chơi rồi, bên ngoài đang rất lạnh! Chơi thì lúc nào không được chứ, lão Lan, ngài cũng là người lớn tuổi, quản kỉ luật nhiều năm, tại sao không khuyên Ca nhi, bây giờ ngài là chỗ dựa của các người đó!"

Vân Trinh vững vàng kéo dây cung, không hề liếc mắt nhìn nàng: "Thanh cô cô có chuyện gì?"

Thanh Trà ngẩn ra, ngày trước lúc nàng lái nhải nhắc nhở Vân Trinh đều sẽ bồi tiếp rồi giải thích vài câu, bây giờ Vân Trinh lại một câu cũng không buồn nói, hỏi ngược lại nàng có chuyện gì, không khỏi khiến nàng ghen lời.

Nhất thời nàng mới nhớ tới mình vì công chuyện mà đến: "Là Thái Thường

tự, (*) bỗng nhiên đưa tới một vị trưởng sự, nói Đàm đại nhân lúc trước đã bị bãi chức.

Người còn đang ở bên Đông phủ chờ bá kiến Hầu gia."
Vân Trinh lúc này mới buông tiểu cung xuống, trên mặt cũng lướt qua một tia kinh ngạc.

Theo lệ, Công chúa qua đời rồi tất thấy chế độ nhất phẩm và nghi trượng thuộc về Công chúa sẽ dần bị thu hồi.

Mà việc như giáng tước, nhưng hàng tước tiết để sự tình Thái Thường tự sẽ không chủ động hỏi đến, đều là các phủ sau khi kết thúc hiếu kỳ liền tự mình chậm rãi xóa bỏ.

Có vài quý phủ thẳng thắn không chịu rút lui, tử như quý phủ Thành Tín Bá vẫn mặt dày mang theo bảng hiệu công phủ mà tiên đế tự mình viết, cũng không ai quản.

Kiếp trước sau khi ra hiếu (*) mình cũng đã nhanh chóng gửi tấu số thỉnh rút lại chế độ cho phủ Công chúa, Thái Thường tự rất nhanh đã phê duyệt, đưa Đàm Khải trở về cũng thu hồi thẻ bài tiến cung của phủ Công chúa...! Mà bây giờ Đàm Khải lại trực tiếp bị cách chức? Sau đó lại phái một trưởng sự đến? Nguyên nhân là gì đây? Hấn quay đầu hỏi: "Trưởng sự mới tới tên là gì?"

Thanh Trà nghẹn lời, sư gia bên Đông phủ có nói tên nhưng nàng lại không hỏi kĩ chỉ vội vàng đi tìm Trinh ca nhi, không khỏi cười bồi mà nói: "Ta nhất thời quên mất không hỏi..."

Vân Trinh không để ý tới nàng, ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút rồi thuận miệng bàn giao: "Người bên ngoài đợi truyền lời là đồng nhi nào?"

Thanh Trà lại giật mình: "Là Ty Mặc."

Vân Trinh khẽ gật đầu nói: "Gọi hấn vào đi."

Đứa bé này còn quá nhỏ, bắt quá mới mười một mười hai tuổi mà mồm miệng lại cực kỳ lanh lợi, một lời nói, nói tới rõ ràng.

Vân Trinh gật gù đầu, nói với hấn: "Thỉnh vị trưởng sự kia đến phòng khách

trước chờ ta một chút, người thỉnh Chương tiên sinh qua trước tiếp khách nói chuyện, dặn dò nhà bếp chuẩn bị đồ ăn, tiệc chay hay mặn đều được.

Lại gọi mấy vị môn khách chuẩn bị tiếp khách, ngoài ra chuẩn bị áo bào cùng đồ đạc để ta gặp khách.."

Thanh Trà có chút rối loạn: "A...! Chuẩn bị bàn tiệc vào lúc này sợ là không còn kịp rồi.

Vì ca nhi còn đang trong hiếu kỳ, quý phủ chúng ta bây giờ đều là tiết kiệm mà sống qua ngày, nguyên liệu nấu ăn bên nhà bếp chuẩn bị mỗi ngày cũng không nhiều..."

Nhưng thật ra là trước đó vài ngày nàng đã đuổi không ít sư phó của nhà bếp, còn vừa mới thay đổi chủ quản nhà bếp.

Nắm chặt chi tiêu trong phủ nên nàng biết tất nhiên không kịp để bọn họ chuẩn bị bàn tiệc.

Lúc này trong lòng nàng càng khiếp sợ hơn chính là Đàm Khải bị cách chức? Trước giờ Đàm Khải vẫn luôn không quản lý nhiều sự vụ trong này, mỗi tháng chỉ đem tiền công lĩnh của phủ Công chúa và Hầu gia đẩy qua là xong, bây giờ thay đổi trưởng sự mới...! Phải nhanh chóng chuẩn bị một phen, dạy hần biết Hầu gia đều nghe theo lời mình...!

Vân Trinh hơi không kiên nhẫn thuận miệng nói: "Gọi Thanh Âm Thanh Hiên chuyên làm đồ ăn chay mang tới một bàn tiệc, đồ ăn bên đó làm rất ngon, thuận tiện đưa nước ấm lại đây." Vừa nhắc chân đi lại nghe Thanh Trà ngạc nhiên nói: "Thanh Âm Thanh Hiên? Bàn tiệc chay bên đó phải tới vài chục lượng bạc! Mà bệnh của ca nhi còn chưa có khỏi..."

Kết quả Ty Mặc lại giòn tan đáp: "Thưa vâng! Tiểu nhân sẽ đi đặt mua ngay!" Hần hơi khom người chào rồi nhanh chóng quay người chạy ra ngoài.

Vân Trinh cũng quay người nói với lão Lan: "Lan đại thúc, ngài trước tiên có việc thì cứ làm, ngày khác ta trở lại cùng thỉnh giáo ngài, ta đi gặp khách trước đã."

Lão Lan đầy mặt cười như hoa: "Sau này ta cũng không dám kêu ca nhi nữa, Hầu gia đi mau đi đây là chuyện công vụ đó! Trưởng sự được khâm

điểm ngự ban, đó là hoàng ân lớn biết bao a! Người đừng quên viết tấu đưa vào cung tạ ân Hoàng thượng."

Vân Trinh nở nụ cười: "Yên tâm, Chương tiên sinh sẽ làm tốt." Hấn cũng không buồn cho Thanh Trà một cái liếc mắt, trực tiếp quay người đi về hướng nội viện.

Thanh Trà cứng đờ mặt, không nhìn tới điệu cười trên sự đau khổ của người khác trên mặt lão Lan, vội vàng đi theo.

Trong thư phòng, Chương Diễm đang bồi La Thải Thanh nói chuyện, nhìn thấy Vân Trinh tiến vào tất cả đều đứng lên thi lễ.

Vân Trinh khẽ gật đầu: "La trưởng sự, Chương tiên sinh miễn lễ, mời ngồi." La Thải Thanh là một người trầm ổn, Vân Trinh tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng trên mặt hấn không hề có vẻ qua loa.

Hành lễ cẩn thận tỉ mỉ, đáp lời cũng cẩn thận mà thuần thực, không vì Vân Trinh tuổi còn nhỏ mà đánh mất quy tắc.

Vân Trinh hết sức hài lòng nhưng cũng thấy thật kỳ quái, trước đây rõ ràng không có việc thay đổi trưởng sự này, không khỏi hiếu kỳ hỏi: "La đại nhân có biết Đàm đại nhân là vì chuyện gì chọc giận tới Hoàng thượng, rồi bị cách chức không?"

La Thải Thanh hơi mỉm cười nói: "Nghe nói là bởi vì Hầu gia bị bệnh, Hoàng thượng lại chưa thấy trưởng sự phủ Công chúa báo cáo, truyền người vào hỏi thì Đàm đại nhân ứng đối không chu đáo.

Hoàng thượng cảm thấy hấn khinh thường Hầu gia, liền thay đổi ty chức lại đây."

Vân Trinh ánh mắt lấp lóe sáng: "Bàn luận về lễ, mẫu thân qua đời rồi nghi chế thuộc về phủ Công chúa này cũng nên xóa dần, chỉ sợ lúc đó Ngự Sử đài sẽ muốn dâng lên mấy quyển tấu chương nói ta vượt chế."

La Thải Thanh cười nói: "Ngự Sử đài ngày nào mà không có người tham gia mấy việc này chứ? Tôn thất ở đây ăn, mặc, ở, đi lại thường xuyên vượt chế, đó đã là việc thông thường rồi.

Năm ngoái bộ Lễ còn nói mới chỉnh lý một chút lễ chế, nếu không phải ấn theo lễ chế ngày trước, đường hoàng ra dáng thì dân chúng trên phố lớn đi giày, mặc cảm y...!Quá nửa sẽ bị bắt lại, chỗ nào mà quản được tới đây chứ, nói cho cùng vượt chế hay không vượt chế không phải đều là xem hoàng ân sao? Hoàng thượng ngự ban đâu thể xem là vượt chế? Chỉ cần Hầu gia có lợi ích thực tế, cần gì để ý đến bọn họ?" Người hấn đối mặt chính là một chủ nhân trẻ tuổi nên khi nói chuyện cũng cố ý hoạt bát một chút.

Quả nhiên Vân Trinh nở nụ cười, Chương Diễm bên cạnh cũng cười nói: "Phải đó, chúng ta chỉ cần để ý không phụ thánh ân là được."

La Thái Thanh cung kính nói: "Còn muốn thỉnh Hầu gia chỉ bảo thêm, căn dặn ty chức chút việc cần trừ bị."

Ta thấy Hầu gia cũng sắp ra hiếu, nên làm một danh sách nhóm công tử cần tới lui giao tiếp, cũng tiện cho việc sắp xếp."

Vân Trinh nghĩ một hồi nói: "Ra hiếu còn tới hai tháng, ngược lại cũng không vội dù sao ta cũng còn nhỏ việc đi lại gì đó còn chưa tính, đến lúc ấy lại nói."

Thời điểm đó chính là tết Đoan ngo, có vẻ tới cung yến Hoàng thượng sẽ triệu ta tiến cung, sau đó liền sẽ vào học..." Hấn bỗng nhiên tựa như kinh sợ mà nhảy dựng lên: "Đúng rồi, đợt lễ ngày trước có đều đặn đưa quà tặng cho các tiên sinh hay không?"

Chương Diễm cười nói: "Tất nhiên là đều đưa qua."

Ta nghe Cao quản gia nói, đều là Hầu gia tự mình chọn lựa, dặn dò, sao bị bệnh một hồi lại quên mất rồi?"

Vân Trinh nói: "Không được, nháy mắt một cái là tới lễ Nguyên tiêu, lại chuẩn bị một phần lễ lớn..." Mặt hấn như màu đất: "Ta cái gì cũng đều không học, chờ vào học nhất định lại bị các tiên sinh phạt chết đi!" Hấn rồi tung lên nói: "Nhất định phải đưa lễ dày nữa lên, như vậy chờ tới lúc gặp các tiên sinh ở Hàn lâm viện (*) nhìn lễ vật cũng sẽ không quá làm khó ta.."

La Thái Thanh không ngờ được, Chiêu Tín Hầu trước mắt vốn hoàn toàn trầm ổn không giống tuổi tác lại bỗng nhiên lộ ra một mặt trẻ con như thế, trong đôi mắt mang ý cười nhưng trên mặt vẫn tỏ ra một mặt thận trọng:

"Ngược lại cũng không cần quá lo lắng, sau Nguyên tiêu nhóm tôn thất tử cũng đều vào kinh.

Ấn theo chiếu lệnh trước đó những tôn thất tử này đều sẽ vào dâng thư phòng theo học, thời điểm đó khi giảng bài các đại nhân cũng sẽ không quá để ý Hầu gia."

Sắc mặt Vân Trinh còn đau khổ hơn: "Chuyện này càng thảm hại hơn, nhóm thế tử, tôn thất tử này mỗi người đều được tuyển chọn tử tử, người nào lại đọc sách không mạnh hơn ta? Sự so sánh này ta càng không đỡ nổi, đặc biệt là Chu đại học sĩ, nhất định sẽ giới xích phạt đứng."

La Thái Thanh bật cười: "Sao ta nghe nói trưởng Công chúa đối với bộ tộc Chu thị có ân, Chu đại học sĩ đối với người đặc biệt trông nom, còn mang nhiều kỳ vọng?"

Trên mặt Vân Trinh cơ hồ có thể vắt ra nước khổ qua: "Một lời khó nói hết, hần giảng chính là lễ ký, ta cần phải nhanh chóng nhân dịp mấy tháng này có thời gian, học bù lại một chút mới được." Hần nghĩ nghĩ một hồi: "Chu đại học sĩ thích thu thập giấy, Chương tiên sinh, còn phải làm phiền ngài tìm mua một vài loại giấy tốt mới lạ, đưa lên mấy hộp cho tiên sinh.

Tới lúc đó dù phạt cũng có thể nhẹ nhàng chút, không cần trước mặt đám tôn thất tử đó mà ném đi mặt mũi của ta."

La Thái Thanh không nhịn được cười, Chương Diễm cũng cười cười nói: "Chuyện nhỏ, hôm kia ta mới vừa nhìn thấy giấy Xích Hà loại tốt nhất, vô cùng tốt.

Chỉ là quá đắt, sợ là Thanh cô cô lúc ấy sẽ nhắc đám môn khách chúng ta chi tiêu quá nhiều."

Vân Trinh lại tựa như bị nhắc nhở: "Đúng rồi trưởng sự đến nhận chức, còn có một việc cần giao phó."

La Thái Thanh vội vã nghiêm nghị nói: "Hầu gia, thỉnh bàn giao."

Vân Trinh nói: "Tiên phụ có một em họ bà con xa sống nhờ tại Hầu phủ, vì sự vụ của mẫu thân trong quân rất bận, vị Thanh cô cô này luôn ở trong hậu trạch với ta, có bao nhiêu chăm sóc.

Sau đó tiên phụ và mẫu thân trước sau đều qua đời, trong phủ luôn luôn

trọng phục hiếu, làm trẻ nãi thanh xuân của nàng, hiện đã có chút lớn tuổi.

Chỉ là bây giờ cha mẹ không còn, sau này ta cũng dần trưởng thành, đường cô cô này để ở trong phủ chung quy cũng không phải kế hoạch lâu dài.

Bởi vậy thỉnh thoảng sự thay vị đường cô cô này của ta xem xét một mối kết hôn thật tốt, đồ cưới đều sẽ từ Hầu phủ bên này ra, còn lại kính xin trưởng sự bận tâm."

La Thái Thanh trong lòng đã nắm chắc, ngày trước Chiêu Tín Hầu gia Mây Thận Trọng Vi xuất thân bản hàn, phụ mẫu đều mất, gia cảnh tiêu điều.

Một đường thi vào Thám Hoa liền bị tứ hôn, nhờ trưởng Công chúa đưa xuống mới đạt được danh Chư Hầu.

Hắn nghĩ nếu vị bà con xa đường cô cô này là xin vào ở, tự nhiên cũng sẽ không có xuất thân cường thịnh gì, liền vội vàng hỏi: "Hầu gia có yêu cầu gì cho ứng cử viên này hay không?"

Vân Trinh nói: "Gia cảnh giàu có, nhân phẩm trung hậu là được.

Sau khi ra hiếu phải mau chóng an bài, không thể làm lỡ quá lâu, ta đây là văn bối như vậy thực không phải."

La Thái Thanh lại tiếp tục hỏi: "Với đồ cưới thì sao? Đặt mua theo tiêu chuẩn nào?"

Vân Trinh nói: "Sau khi mẫu thân qua đời, mấy vị tỷ tỷ thân thiết bên cạnh nàng cũng đều đã thả đi.

Lúc đó mẫu thân ngoại trừ ngạch ban thưởng bên ngoài, trong phủ cũng làm rất nhiều đồ cưới, liền theo lệ cũ đi."

La Thái Thanh quay đầu liếc nhìn Chương Diễm, trong nháy mắt minh bạch.

Cái này cũng không chỉ vẻn vẹn là muốn tránh hiềm nghi, hiển nhiên vị Thanh cô cô được xem như "trưởng bối" này không nhìn rõ thân phận của mình, quản quá nhiều khiến cho vị Hầu gia trẻ tuổi này không vui.

Bởi vậy một là muốn nhanh chóng, hai là muốn làm đến đẹp để không thể để cho người khác chỉ trích đi: "Ty chúc tuân mệnh."

Vân Trinh ngược lại không có chút lưu ý, vị Thanh cô cô này mỗi một đời đều bị đuổi đi.

Đời thứ nhất bị Chu Giáng đuổi đi, đời thứ hai là Cơ Hoài Tố an bài một sư gia đến quý phủ, cũng thay nàng an bài việc kết hôn.

Nghĩ đến người người đều là kẻ thông minh, nhìn bọn họ làm việc đến đẹp đẽ, tự mình rút cuộc cũng học được một phen.

Chuyện hần cần làm còn nhiều lắm, hoàn toàn không có thời gian xoắn xuýt mấy thứ này.

Vị trưởng sự này nếu Hoàng thượng đã vừa ý, có lẽ những việc nhỏ nhặt tự nhiên đều có thể làm đẹp, thuận miệng nói: "Làm phiền trưởng sự."

La Thái Thanh cung kính cúi đầu đáp lại, chờ Vân Trinh đứng dậy đi vào mới quay đầu nhìn Chương Diễm cười nói: "Tính khí của Hầu gia rất khoan dung, sau này còn phải làm phiền Chương tiên sinh chỉ giáo —— về phần vị Thanh cô cô kia, không biết có thể cho ta chút kiến nghị không? Công sự đầu tiên mà Hầu gia phân phó dù sao cũng không thể làm hỏng." Chương Diễm nói: "Không dám, ngược lại là trưởng sự chăm sóc ta mới đúng."

Vị Thanh cô cô này Hầu gia ngày trước khá là tin dùng, để nàng chăm tiểu Hầu gia lớn lên, bởi vậy sự vụ bên trong vẫn luôn do nàng quản.

Đối xử với tiểu Hầu gia cũng xem như cẩn thận, chỉ là Hầu gia bây giờ cũng đã lớn, quả thực không nên giữ người lại.

Trưởng sự chỉ cần để ý ẩn theo dặn dò của Hầu gia mà làm, sau đó ta để người đưa lại danh sách phù hợp.

Còn Hầu gia vẫn là tâm tính trẻ con, ngây thơ hồn nhiên, ở chung vô cùng tốt trưởng sự để ý thay hần giải sầu là được."

La Thái Thanh gật gật đầu, cười nói: "Thanh y quân sư nổi tiếng thiên hạ, hôm nay nhìn thấy, làm sao lại khiêm tốn như vậy, ngài vẫn là muốn giấu

nghe trước Thái Thanh đi."

Đôi mắt Chương Diễm hơi lóe lên, lại rũ xuống mí mắt: "Trưởng sự nói đùa, Chương mỗ bắt quá chỉ là một kẻ cô đơn, nhận ơn cứu mạng của trưởng Công chúa bởi vậy mới ra sức vì Hầu phủ."

Bây giờ Hầu phủ đã có đương gia mới, Chương mỗ rất nhanh cũng sẽ thoái lui, trở về thôn cũ.

Trưởng sự nếu như có nhu cầu gì cần Chương mỗ hiệp lực, ta dù trở lại thôn cũng sẽ như trước toàn lực phối hợp."

La Thái Thanh nói: "Chương tiên sinh lời này ngược lại chính là làm ta không có chốn dung thân."

Chương tiên sinh kinh tài tươi đẹp, Hầu gia tuổi còn nhỏ rất cần ngài giúp đỡ, làm sao cam lòng để ngài rời đi?"

Chương Diễm nở nụ cười: "La tiên sinh quá khen rồi, ta chỉ là một thất phu hương dã mà thôi, La tiên sinh có xuất thân tiến sĩ nhị giáp, còn cam tâm đến Hầu phủ đảm đương chức trưởng sự."

Có ngài ở đây Hầu gia tự nhiên sẽ an ổn, không chút lo lắng, người xem không phải ngày hôm nay mặc dù ngài mới đến, Hầu gia liền giao cho ngài gánh nặng như vậy?"

Hai người đối diện nhau cùng nở nụ cười, sắc mặt ôn hòa, tựa hồ cũng chỉ là một lần ứng đối cực tầm thường.

La Thái Thanh chấp tay cáo từ, đến Đông phủ thu thập chỗ ở của chính mình.

Hắn tinh tế suy nghĩ một hồi, ngày thứ hai quả nhiên lập tức tìm người làm mai đến, trước tiên tế nhị hỏi xem Thanh cô cô như vậy có thể đến gia đình nào, lại để cho người làm mai trước tiên xem xét lựa chọn cho tốt rồi sẽ cùng Hầu gia đáp lời.

Vừa mới có chút manh mối, trở về liền nhận được lời truyền từ Thái Thường tự, trong lòng hắn có chút kinh ngạc, mình mới nhận trách nhiệm không được mấy ngày..

Vội vã thu thập tiến cung.

Không nghĩ tới lần tiến cung này chính là gặp vua.

(*) Thái Thường tự: Cơ quan phụ trách việc thi hành những thể thức, lễ nghi trong triều.

(*) Ra hiếu: Kết thúc kì để tang, thường dùng cho để tang phụ mẫu.

(*) Hàn lâm viện: Tổ chức cán bộ thời xưa, gồm các học sĩ, nho sĩ uyên thâm..

Chương 7: Thánh Tâm

Editor: Chanhneee

Thời điểm La Thái Thanh đi vào, Cơ Băng Nguyên mới vừa thương lượng xong xuôi quốc sự cùng mấy vị lão thần.

La Thái Thanh nín thở đứng một bên chờ đợi, mấy vị lão thần đi ra nhìn thấy hắn mặc quan bào thất phẩm, không khỏi kinh ngạc, ánh mắt đều dừng trên mặt hắn mà quét vài lần.

Hiển nhiên là cảm thấy hắn lạ mắt, dù sao quan chức cấp thấp có thể gặp vua cũng không nhiều.

Trong lòng La Thái Thanh hơi nổi lên một chút kiêu ngạo, một vị công công mặc áo màu vàng tím đi ra, cười nói: "La đại nhân? Hoàng thượng truyền ngài vào."

Trong cung nội thị mặc đồ màu vàng tím có thể đếm được trên đầu ngón tay, vị này lại hầu hạ tại ngự thư phòng, đoán chắc là thái giám Đinh Đại người được tin tưởng nhất bên người Vũ Thành đế.

Vị Đinh đại nhân này, đừng nhìn hắn cả ngày hầu hạ bên người Hoàng đế, cung cung kính kính như nô bộc, kỳ thực lại chưởng quản cấm quân trong cung.

Năm đó còn cùng Hoàng đế thời vẫn còn là Hoàng tử đi chinh phạt tứ phương, từng mang qua binh.

La Thải Thanh cũng không dám bắt cấn, liền vội vàng khom người thi lễ:
"Làm phiền công công."

Đình Đại liếc mắt nhìn hần hơi nghiêng người cũng không nhận lễ, cười nói:
"Hoàng thượng còn đang chờ đại nhân, thỉnh."

La Thải Thanh được Đình Đại dẫn dắt đi vào, Cơ Băng Nguyên đang ngồi
phía sau ngự án uống trà, ngẩng đầu nhìn người tiến vào.

Ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết rơi trên mặt La Thải Thanh, La Thải Thanh
chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị nhìn thấu, tinh thần tập trung cao độ,
vội vã cúi đầu hành lễ.

Cơ Băng Nguyên thả cốc trà xuống, thuận miệng nói: "Đứng lên đáp lời đi."
"Khanh đã đến phủ Công chúa nhận chức rồi đi? Cát Tường Nhi thế nào
rồi?" Trên mặt y mặc dù thần sắc nhất quán nghiêm túc, lạnh nhạt, nhưng
ngữ điệu cũng vẫn ôn hòa.

La Thải Thanh nhắc lên tâm tình, thoáng thả lỏng ra chút, trước tiên hần đã
biết nữ danh của Hầu gia chính là Cát Tường Nhi, cũng biết Cơ Băng
Nguyên một mực kính yêu đối với trưởng Công chúa, tự nhiên khá là chăm
sóc vị Hầu gia mà Công chúa lưu lại này, vội vã nín hơi đáp lời: "Bẩm, bệnh
phong hàn của Hầu gia đã khỏi, thân thể đã rất tốt ạ."

Cơ Băng Nguyên gật đầu nói: "Hiện giờ hần không có trưởng bối quản thúc,
ở trong phủ e sẽ bướng bỉnh.

Khanh đến nhận chức rồi cần khuyên nhủ thật tốt, không nên để hần học
hư hỏng.

Chờ hiếu kỳ kết thúc để hần trở lại thư phòng theo học, trẫm muốn để hần
thi khoa cử."

Ngữ khí của y vẫn lạnh nhạt, tốc độ nói cũng chậm.

Nhưng dù chỉ là mấy câu nói cũng khiến La Thải Thanh cảm nhận được áp
lực vô hình, hần vội vã cung kính đáp lời: "Bệ hạ yên tâm, Hầu gia bây giờ
rất hiếu chuyện.

Ngày hôm trước mới vừa giao cho chúng thần, nhân dịp ngày lễ mang quà

tặng tới cho các vị thái sư giảng bài trong dâng thư phòng, sau đó liền cầm sách ra ôn tập, nói là sau khi ra hiếu ất hẳn các lão sư sẽ muốn khảo sát.

Thần trở lại chắc chắn sẽ truyền đạt ý chỉ của Hoàng thượng tới người." Khóe miệng Cơ Băng Nguyên hơi cong xuống: "Nếu đã ôn tập chắc chắn sẽ không vội vã tặng quà như thế."

Hầu gia tính tình nhanh nhạy, biết được lại sắp vào học nên trước tiên muốn mua chuộc các vị đại học sĩ thôi."

Dung mạo y vốn lạnh lùng, mà lúc nhắc tới Hầu gia ngữ khí lại mang theo mấy phần bồn chồn, ảnh hưởng của cổ khí thể quân lâm thiên hạ được xây dựng đã lâu hơi hơi thu liễm lại một chút.

La Thải Thanh cũng không nhịn được ý cười nơi khóe miệng, hơi buông lỏng tâm tình.

Lòng hẳn cũng rất kinh ngạc, ngược lại Hoàng đế đối với tính tình của Hầu gia lại rất am hiểu, vẻ ngoài của y nhìn như lạnh băng không có tình người, không nghĩ tới lại quan tâm tới văn bối nhiều như vậy.

Cơ Băng Nguyên quả nhiên lại nói: "Ôn tập cũng được, dù sao cũng hoang phế lâu như vậy, cũng không cần vội vã để tổn thương tinh thần ngược lại sẽ không tốt."

Y quay đầu liếc nhìn Đinh Đại bên cạnh: "Lần trước trẫm đến xem hẳn, có vẻ như vẫn như trước."

Hắn còn ít tuổi không có sức chống chọi, ta thấy ngự thiện phòng gần đây hình như mới tiếp nhận hải sâm và tổ yến.

Đinh Đại, lát nữa người sai người đưa đến cho hẳn đi."

Đinh Đại vội vã đáp: "Vâng, nô tài sẽ tự mình xuống căn dặn, nhìn xem còn cái gì bổ dưỡng liền để người đưa tới Chiêu Tín Hầu phủ."

Cơ Băng Nguyên quay đầu nhìn La Thải Thanh: "Tuy là trời lạnh, cũng nên để hẳn ban ngày hoạt động gân cốt một chút mới không dễ dàng sinh bệnh."

La Thái Thanh nói: "Hầu gia bây giờ tập cưỡi ngựa bắn cung không nghỉ, mỗi ngày đều giương cung tập bắn."

Cơ Bằng Nguyên khẽ ngẩng đầu, còn nổi lên chút hứng thú: "Bắn cung?"

La Thái Thanh thấy tâm tình của Hoàng đế rất tốt, vội vàng nói: "Vâng, là mời một vị xạ thủ đã xuất ngũ trong quân dạy."

Nghe nói ban đầu là thần xạ thủ dưới trướng trưởng Công chúa.

Vì trong phủ quạnh quẽ, Hầu gia ngại không có người kèm bèn để quản gia mua vài đồng nhi tới, nói là muốn cùng luyện tập."

Cơ Bằng Nguyên hơi ngẫm nghĩ một chút đã nhớ lại: "Thần xạ thủ, thủ hạ của trưởng Công chúa? Đó hẳn là Lan Dũng cảm công lao đi, là một người trung nghĩa, biết chừng mực, để hắn dạy cũng có thể yên tâm." Ý ngược lại còn lưu ý: "Khỏi bệnh rồi mấy trò gian manh bướng bỉnh lại nhiều lên."

Cứ theo hắn đi, trong phủ lớn như vậy chỉ còn một mình hắn quả là có chút cô đơn."

Đình Đại nói: "Không phải sắp tới công tử các phiên đều sẽ đến sao? Nô tài nhìn qua tuổi tác bọn họ đều tương đương với Hầu gia."

Tới lúc đó đều cùng vào học tại thượng thư phòng, Hầu gia cũng có người học cùng..."

Cơ Bằng Nguyên tựa hồ mới nhớ tới, nghiêng đầu nghĩ một hồi nói: "Tính ngày thì cũng không còn bao lâu."

Trong lòng La Thái Thanh sáng tỏ, hậu vị đã bỏ trống nhiều năm, trong cung càng là cảnh hiu quạnh.

Hai năm trước, các đại thần hàng năm đều bẩm tấu lên, thỉnh Hoàng thượng phong Hậu tuyển phi, kéo dài dòng dõi.

Hoàng thượng vẫn luôn bỏ mặc, năm ngoái rốt cuộc hạ xuống một đạo ý chỉ, truyền các phiên vương đưa hài tử mười sáu tuổi trở xuống vào kinh theo học.

Thời điểm Hoàng thượng còn là Hoàng tử sẽ không gần nữ sắc, cũng chưa từng cưới vợ bé.

Trong quân đã sớm có tiếng gió, nói Hoàng thượng ra chiến trường chịu qua thương tổn, không thể sinh tự.

Tính tình lại lạnh nhạt, liền cự tuyệt không phong Hậu nạp phi, một đạo ý chỉ kia ban xuống, suy đoán Hoàng thượng hẳn là không thể có đời sau càng ngày càng nhiều lên.

Thái Thường tự bên kia đối với những ứng cử viên mà phiên vương báo tới liền đặc biệt soi mói, chỉ tuyển chọn những hài tử thiên phú mỹ chất.

Phàm là những kẻ có thanh danh không tốt đều sẽ trực tiếp trả về, càng làm cho người trong triều suy đoán Hoàng thượng lần này là muốn chọn một người ưu tú làm con nuôi.

Mà mười sáu tuổi cũng lớn quá rồi đó?
Có quyền cao chức trọng liền rất được Thánh tâm, nhóm đại thần uyển chuyển ở trước mặt Hoàng thượng nhắc nhở.

Hoàng thượng lại cười cười nói: "Trẫm không có kiên nhẫn mang theo tiểu hài tử mà giáo dục, chỉ muốn tuyển một người thiên tư thông minh lại chăm học, tương lai cũng bớt khiến các khanh lo lắng."

Câu nói này càng khiến suy đoán của nhóm đại thần thêm vững vàng, tuy rằng bóp cổ tay mà nín nhịn rồi lại chỉ có thể tìm vui trong đau khổ.

Chọn lựa từ đám hài tử đã trưởng thành làm sao cũng không thể so với việc tự sinh hạ, chỉ cần là con trưởng đích tôn liền có khả năng thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, tuy còn có thể bớt đi đảng phái phía sau..

Chỉ là hài tử đã hiểu chuyện, vậy thì thân sinh phiên vương cần phải lớn mạnh, tuy cũng còn may là núi cao phía xa chỉ cần dạy dỗ tốt một phen...!
Các thế lực khắp nơi trong triều đều khó nhịn mà âm thầm dự định.

Nhóm tôn thất công tử này còn chưa vào kinh mà từ lý lịch của bọn họ đến quan hệ mẫu gia đã bị đưa đến trên bàn vô số các đại lão, tinh tế phỏng

đoán.

Trong lòng La Thái Thanh suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn không đoán được thánh ý.

Lần này Hoàng thượng phái mình tới Chiêu Tín Hầu phủ làm trưởng sự, vốn tưởng rằng hôm nay gặp vua, Hoàng thượng tất có bàn giao, không nghĩ tới mấy câu hỏi này tất cả đều là quan tâm của trưởng bối với văn bối, càng không có một tia đặc biệt.

Còn có Chương Diễm...!

La Thái Thanh đến cùng cũng không dám nói lung tung, nhớ tới lần trước gặp vua, là lúc tham dự tiệc mừng thi đậu tại Lộc minh yến.

Hoàng thượng ban rượu, lúc nhìn thấy hắn có nói một câu: "La Thái Thanh có đúng không? Sách luận viết rất tốt, nếu tới Lục bộ học hỏi kinh nghiệm, làm chút thực vụ, tương lai sẽ là một năng thần."

Dù chỉ một câu nói nhưng là lời vàng ý ngọc, ngày đó tất cả cử nhân đều nhớ kỹ câu nói này.

Ngày sau hắn đi nhậm chức, người người đều biết Hoàng thượng tán thưởng, dù căm ghét hắn cũng không thể không khách khí ba phần với hắn.

Mãi đến tận khi trong cung lần thứ hai truyền tới dụ lệnh, để hắn nhậm chức trưởng sự phủ Công chúa.

Làm trưởng sự cho phủ đệ của trưởng Công chúa đã qua đời? Một nhân vật giống như gia nô, đây không phải là làm nhục sao?

Tất cả mọi người đều cực kỳ kinh ngạc, có người cười nhạo, có người nghị luận sau lưng, có người cười trên sự đau khổ của người khác.

Hắn lại không chút do dự, ngày đó lập tức đến nhận chức.

Hoàng thượng đối với hắn có ơn tri ngộ, hắn tự biết thân khó báo.

Còn việc đi làm trưởng sự, đó cũng xác định là thâm ý của Hoàng thượng.

Cơ Bằng Nguyên lại dường như không hề phát giác suy nghĩ trong lòng của hắn, cũng không để ý hắn có bộ dáng gì, chỉ liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài rồi nói với La Thủi Thanh: "Người trở về đi, nghiêm túc mà hầu hạ bên người hắn."

La Thủi Thanh vội vã dập đầu tạ ân sau đó lui ra ngoài.

Đang muốn xuất cung, lại nhìn thấy ngự tiền nội thị Đinh Đại bên cạnh Hoàng thượng đi ra gọi hắn: "La đại nhân chậm đã."

La Thủi Thanh vội vã cười nói: "Đinh công công có chuyện gì bàn giao?"

Đinh Đại cười nói: "Bệ hạ ban thưởng hai con chim quý, ta đã kêu đám tiểu nhân đi mở cửa kho, đợi cấp tổ yến, hải sâm cho Hầu gia.

Tất cả sẽ cùng đưa đến Hầu phủ, lúc đó đại nhân kiểm tra và nhận là được rồi."

La Thủi Thanh có tin mừng vội vã quỳ xuống muốn dập đầu tạ ân, Đinh Đại lắc lắc tay ra hiệu: "Không cần khách khí, đây không coi là chính thức thưởng.

Bệ hạ âm thầm cho người mở kho, đại nhân chỉ cần biết đây là khen thưởng cho người đã dụng tâm làm việc.

Mặt khác còn muốn làm phiền trưởng sự thay ta truyền lời tới Hầu gia."

La Thủi Thanh vội vàng nói: "Công công mời nói."

Đinh Đại cười đến thập phần hòa ái: "Nhờ người nói lại với Hầu gia, niên lễ người thưởng cho nô tài, nô tài dùng rất tốt.

Đa tạ Hầu gia đang trong hiếu mà còn quan tâm tới ta, phiền thay ta tạ ơn người."

La Thủi Thanh trong lòng lộp bộp một tiếng, thấy Đinh Đại nói chuyện hoàn toàn không buồn tránh tiểu nội thị bên cạnh, thái độ thản nhiên.

Hiển nhiên cũng không cảm thấy thu lễ bên ngoài có cái gì không phải, lòng hắn hiểu rõ đây là vì Hoàng đế đều đã rõ ràng mọi chuyện, vội vàng

nói: "Ta nhất định sẽ truyền lại, công công cứ yên tâm."

Đình Đại cười tủm tỉm gật gật đầu, đưa La Thái Thanh đến phụ cận Huyền vũ môn, mới xoay người trở lại.

La Thái Thanh dọc theo đường đi từng chút ngẫm lại, lần này Hoàng thượng triệu kiến, vừa là thăm dò, cũng là biểu hiện Hoàng thượng chăm lo tới Chiêu Tín Hầu.

Đình Đại là đại thái giám thân cận nhất bên cạnh Hoàng thượng cũng không chút che giấu mà thu lễ của Hầu gia.

Đây cũng là một tín hiệu, ý nói vị thế của Hầu gia trong lòng Hoàng thượng không giống bình thường.

Nói như vậy, trưởng sự tiền nhiệm đột nhiên bị cách chức, trưởng Công chúa Đình Tương qua đời, phủ Công chúa rõ ràng đã đổi thành Chiêu Tín Hầu phủ, mà trưởng sự được phân cho phủ Công chúa vẫn được giữ lại, trong này tất có thâm ý.

Đại đa số người đều cho rằng, quân vương muốn mượn việc ân sủng Chiêu Tín Hầu phủ mà làm an lòng các tướng sĩ nguyên còn dưới trướng trưởng Công chúa.

Nhưng mà bây giờ xem ra, có thể Hoàng thượng chẳng qua là thực lòng thương tiếc Hầu gia tuổi còn nhỏ đã mất nơi nương tựa mà thôi? Hoàng thượng trước nay kiệm lời, nhưng những câu nói hôm nay lại không ngại dông dài, vụn vặt, ngược lại, chính là hiếm thấy mà lộ ra ân tình.

Ý niệm này của La Thái Thanh chợt lóe lên, nhưng lại cảm thấy buồn cười.

Hoàng thượng chính là chủ nhân tài hoa thiên cổ khó gặp, Thánh tâm khó dò.

Mình vốn chỉ cần để ý trung tâm vì Hoàng thượng công hiến là được, nếu giờ Hoàng thượng tỏ ý muốn để mình trung tâm suy nghĩ vì tiểu Hầu gia.

Vậy chính mình cũng không cần nghĩ nhiều, chỉ cần trung thành với chủ nhân thôi.

Trở về Chiêu Tín Hầu phủ, hắn muốn lập tức báo lại với Hầu gia chuyện mới gặp Hoàng thượng, liền tìm thư đồng Tư Nghiễn nói hắn tới Tây phủ thông báo.

Tư Nghiễn lại nói: "Hôm nay Hầu gia chuyển về Đông phủ, rồi như tơ vò, đại nhân không cần về sau viện đâu."

Hầu gia ở phòng khách có nói là mang theo người của Trung Nghĩa viện và đám nhi đồng qua đây."

La Thái Thanh liền đi đến hướng phòng khách, dọc theo đường đi quả nhiên thấy rất nhiều hạ nhân đang lui tới vận chuyển đồ dùng, chặn đệm, trong lòng không khỏi vui vẻ, Hầu gia ở lại Đông phủ sau này sẽ càng tiện cho hắn.

Một đường đi tới phòng khách, từ xa xa đã nghe tiếng náo nhiệt phát ra.

.

Được tại (TRUM truyện.

o r g)

Trong sảnh rộng rãi, gia nhân dẫn một đám nam đồng tới để họ lựa chọn.

Nhóm lính già của Trung Nghĩa viện đều đứng quanh bình phẩm từ đầu tới chân: "Đứa nhỏ này tuy gầy nhưng thân thể nhẹ nhàng linh hoạt, đôi mắt sáng, có thể làm trinh sát."

"Ta thích đứa nhỏ rắn chắc kia, một người có thể địch được hai, ta muốn hắn."

"Ta thích mấy đứa ngoan ngoãn, nhóc kia nhìn rất thành thật."

"Có hơi gầy, vóc dáng quá nhỏ."

"Không phải nói bọn họ mất mùa mới bán hài tử sao? Dĩ nhiên là không ăn no, cho chúng ăn no mấy bữa liền sẽ tháo vát ngay."

"Cái này ngược lại cũng đúng, năm đó ta cũng là đến lúc tòng quân mới bắt đầu được ăn cơm no."

"Cũng là trưởng Công chúa nhân nghĩa, tiền lương của đám binh lính chúng ta một phần cũng không cắt."

"Aizz, khi đó vì đánh thắng trận còn được ăn thịt bò ta liền thấy có thể giết nhiều thêm mấy tên man tử."

"Quên đi, lúc trước trưởng Công chúa mời đạo đội tiền chiến giết được nhiều địch nhân nhất ăn cơm."

Mặt người đỏ tới mức một miếng cũng không dám ăn, liền cứ vậy mà ăn cơm trắng một bữa, người cho rằng ta không nhớ rõ sao?"

"Ha ha đại ca đừng cười Nhị ca, lẽ nào người thì hào phóng hơn sao? Công chúa chúc rượu người, người ngay cả chén cũng đưa vào miệng, thiếu chút nữa là muốn ăn luôn chén rượu."

Công chúa còn thay người giải vây, nói người tửu lượng lớn chẳng trách giết địch anh dũng, quả nhiên là một nam nhi tốt."

Các lão binh cười cười nói nói mà vạch trần lẫn nhau, tất cả đều lâm vào hồi ức trong quá khứ.

(*) Huyền vũ môn: Cửa vào hoàng cung..

Chương 8: Truyền Lời

Editor: Chanhneee

La Thái Thanh nhìn thấy Hầu gia trẻ tuổi nghiêng người ngồi trên ghế thái sư trong sảnh phòng khách, ôm lấy tấm khăn lông cừu trắng như tuyết.

Một tay co lên, cùi chỏ chống trên tay vịn của ghế thái sư mà nhìn chăm chăm đám đồng nhi bên dưới, khóe miệng cũng mang nét cười, vì vừa mới khỏi bệnh nên gương mặt có chút tái nhợt.

Vẻ ngoài của Hầu gia khá giống với trưởng Công chúa, lại càng thêm thanh tú, da dẻ đặc biệt trắng trẻo, còn đang ở độ tuổi trẻ trung xinh đẹp.

Có thể nhìn ra được tuy ngồi trên đó nhưng hần cơ bản còn đang xuất thần, rõ ràng là hần kêu người đưa đám trẻ đến nhưng lúc các lão binh náo nhiệt chọn lựa hần lại tựa như không đếm xỉa tới, không biết đang suy nghĩ gì.

Vẫn còn con nít đây, phụ mẫu cũng mới mất càng thêm lẻ loi, đại khái là ngày thường hần bắt quá cũng chỉ miễn cưỡng vui cười thôi.

Nhóm lão binh này làm sao biết tiểu hài tử ở tuổi này thích chơi cái gì, chẳng trách Đinh Đại nói chờ nhóm thể tử phiên vương tiền cung là tốt rồi, chơi cùng bọn nhỏ cùng tuổi mới tốt cho hần.

La Thái Thanh lại nghĩ tới Đinh Tương trưởng Công chúa đã mất.

Đinh Tương trưởng Công chúa, mặc dù là nghĩa nữ do tiên Hoàng thu nhận

từ dân gian nhưng dũng mãnh thiện chiến.

Tại chiến sự bình định phương bắc không biết đã cứu Thái tử, tức Hoàng thượng ngày nay biết bao nhiêu lần.

Kim thượng cùng Định Tương trưởng Công chúa luôn luôn tình cảm một lòng, đều nói là tình nghĩa tử đệ nhờ đao thật súng thật mà tạo nên.

Tuy nói, chuyện trong Hoàng thất đại thể chỉ có thể tin ba phần, nhưng Hoàng thượng đối với đứa con mồ côi của vị nghĩa tử này đặc biệt chăm sóc, hiện giờ xem ra cũng coi như quả thật có mấy phần tình nghĩa.

Hắn liền vội vàng tiến lên hành lễ nói: "Ty chúc tham kiến Hầu gia."
Vân Trinh lúc này mới nhìn đến La Thái Thanh, có chút bất ngờ: "Trưởng sử đến? Mời ngồi, có chuyện gì không?" Hắn phát tay ra hiệu cho một quản gia bên cạnh mang người đi.

Quản gia nhận lệnh lập tức ra hiệu cho người bên dưới, như một làn khói mà đem đám đồng nhi rời đi.

La Thái Thanh ngồi xuống ghé tựa sát bên, cười nói: "Hôm nay ty chúc bị gọi tiến cung, vốn là tưởng Thái Thường tự có bàn giao lại không nghĩ rằng là Hoàng thượng tuyên triệu."

Nhưng là để hỏi thăm Hầu gia đã khỏi bệnh hay chưa, lại lo lắng Hầu gia giữ đạo hiếu như vậy sẽ khiến thân thể tổn thương, ban cho chút tổ yến, hải sâm, lập tức sẽ đưa đến phủ."

Các lão binh toàn bộ đều xoay đầu lại, nghe thấy La Thái Thanh truyền lại lời của Hoàng thượng, đều nở nụ cười: "Ha! Đây là Hoàng ân sâu nặng a!"

"Bệ hạ nhìn thì tính tình lạnh nhạt, nhưng lại đối với Hầu gia nhà chúng ta rất ân cần!"

"Từ trước khi đánh trận đã thấy người rất lạnh lùng, vừa thanh lãnh vừa kiêu ngạo, không giống trưởng Công chúa luôn xử sự nhiệt tình."

"Ta nói đây là điều Hầu gia nên nhận được, ngày trước trưởng Công chúa đối với Hoàng thượng cũng rất ân cần nha! Năm đó nếu không phải trưởng

Công chúa của chúng ta chống đỡ cho Hoàng thượng lúc người vẫn còn là Hoàng tử..."

Vân Trinh bỗng nhiên quay đầu ngắt lời nói: "Hoàng thượng còn có cái gì bàn giao sao?"

La Thái Thanh còn đang hãi hùng khiếp vía vì đám người thô thiển không biết lễ tiết này nói hươu nói vượn, âm thầm hối hận! Mình cần phải thỉnh Hầu gia đến thư phòng bẩm báo mới đúng! Mấy người này không biết điều mà nói ra mấy lời khi quân, thấy Vân Trinh cắt ngang câu nói của bọn họ, tâm trạng của hắn mới thả lỏng một chút: "Bệ hạ nói, hàng ngày để ngài hoạt động gân cốt nhiều một chút, cường tráng thân thể, còn giao cho Hầu gia ôn tập bài học, chờ ngài xuất hiếu bệ hạ muốn đích thân kiểm tra học vấn của ngài."

Vân Trinh ngẩn ra, đám lính già lại ầm ầm cười ha hả: "Ca nhi nhà chúng ta vừa nghe đến đọc sách liền đau đầu."

"Ca nhi giống hệt trưởng Công chúa, đều sợ đọc sách."

"Ca nhi đã nhận tước vị, đọc sách hay không có quan hệ gì đâu, Hoàng thượng cũng là quá nghiêm khắc."

"Chung quy cũng phải nhận thức chữ, đọc sách, rồi cũng tới lúc phải làm ban sai."

Cũng không thể như chúng ta, lớn như vậy chữ còn không đọc được mà sống hết đời, vậy làm sao có tiền đồ lớn.

Dù chỉ là viết mấy bài thơ, tương lai răn dạy Hầu phu nhân cũng tốt."

La Thái Thanh bị đám lão binh không chút lễ nghi này làm cho có chút dở khóc dở cười.

Nhìn về phía Hầu gia, lại khó giải thích được cảm thấy biểu tình trên mặt hắn cũng không phải thần sắc của hài tử đang hao tổn tâm trí, lo sợ việc đọc sách, trái lại là một loại thần sắc hơi có chút hoài niệm cùng đau thương.

Hắn bị biểu tình không giống một đứa nhỏ trên mặt đối phương làm cho kinh ngạc, không khỏi lên tiếng hỏi: "Hầu gia?"

Vân Trinh tựa như vừa phục hồi tinh thần, nở nụ cười với hắn mà nói: "Mời trưởng sử đến thư phòng phía sau một chút, mặt khác cũng châm chước

thay ta viết một tấu văn tạ ơn." Hấn đứng lên cầm lấy khăn lông cừu, giống như rất sợ lạnh, lại nhìn về nhóm lão Lan nói: "Các thúc bá cứ lựa chọn, nếu vừa ý thì nói quản gia giữ lại, coi như nhìn nhầm cũng không vấn đề gì.

Người không dùng được thì giữ lại để trông hộ viện, hoặc thả tới điền trang cũng được, chỉ cần để ý chọn lựa một chút, chọn nhiều cũng không sao." Các lão binh cười ha hả mà đáp lại: "Được! Nhất định sẽ lựa cho Hầu gia những người hữu dụng nhất!"

Khóe miệng Vân Trinh hiện lên vẻ tươi cười, ra hiệu cho La Thái Thanh đi theo.

Trong thư phòng, La Thái Thanh báo lại rõ ràng những điều Cơ Bạng Nguyên bàn giao cho Vân Trinh, sau đó không nhin được mà nói: "Hoàng thượng chính là thập phần coi trọng và yêu thương Hầu gia, đại ân đại đức này người nên đáp lại thật tốt mới phải."

Đâu chỉ là yêu thương đâu? Một hùng chủ từng mở rộng đất đai biên giới, một minh quân võ công nổi tiếng, có thành tựu về văn hóa giáo dục như vậy lại đối với mình dung túng vô hạn.

Vân Trinh nở nụ cười, ánh mắt ôn nhu mềm nhũn ra.

Đời thứ nhất, hấn đã làm ra chuyện kinh thế hãi tục, kỳ thực lúc đó cũng cảm thấy không thể thành, thế nhưng khí phách thiếu niên chính là không có gì lo sợ.

Hơn nữa trước sau vẫn là tính tình điên cuồng, hoặc cũng có thể là trong tiềm thức đã sớm biết Hoàng đế sẽ không trách cứ hấn.

Hấn lúc đó đã dâng tấu chương, thỉnh Hoàng thượng giáng chỉ cho hấn cùng Chu Giáng hợp tịch thành hôn.

Triều đình khiếp sợ, các Ngự sử kết tội hấn cả gan làm loạn, thị sủng mà kiêu, đòi phong bại tục, làm loạn tam cương ngũ thường (*).

Qua một hồi, tấu chương nói hấn đại bất kính tựa như tuyết rơi mà chất đầy

ngự án.

Nhưng mà chính là như vậy, loại chuyện người thường đều cho là hành động hồ đồ, đòi phong bại tục, kinh thiên động địa này Hoàng thượng cư nhiên không bác bỏ, chỉ nhàn nhạt nói trên triều đường: "Như thế nào là tam cương ngũ thường? Phu vi thê cương (*)? Hoàng tử lúc trước, chính là dùng thân nữ tử sáng lập vinh quang mà vô số nam tử không sánh kịp, bình định phương bắc kiến công lập nghiệp, lúc ấy sao không ai nói tới cái gì cương thường? Nói dối tông đường, kéo dài nhang khói? Tuy là hai nam tử thành hôn, nhưng có thể nhận con nuôi cho vào dòng dõi, nếu dòng họ không ngại thì cần gì phải mặc thủ thành quy (*)? Bọn họ hai bên tình nguyện lại được trưởng bối tán thành, cũng không ở trong phòng nhà các khanh, không ăn cơm nhà các khanh, các khanh nháo loạn cái gì?" Những khi thảo luận hương sự Hoàng thượng rất ít tỏ thái độ, chỉ để các đại thần nói, mà một khi y đã tỏ thái độ thì không thể không tuân theo.

Các thần tử biết rõ thói quen của y, tất cả đều trầm mặc.

Đại khái là nghĩ đòi phong bại tục thì cứ đòi phong bại tục đi, cũng không cần thiết phải đối nghịch với Hoàng đế, dù sao cũng chỉ là tôn thất không có thực quyền mà thôi.

Không nghĩ tới Hoàng thượng dĩ nhiên còn hạ chỉ tứ hôn, truyền lệnh cho Thái Thường tự phụ trách để hấn và Chu Giáng hợp tịch thành hôn, còn ban thưởng tước vị cho Chu Giáng.

Trong triều mọi người đều xôn xao, Vũ Thành đế trước giờ luôn cường thế, thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn dù khuyên can y cũng bỏ mặc.

Các đại thần nghe lời đoán ý cũng tỏ ra bình thường, trong dân gian càng không nhắc lên nổi sóng gió gì.

Bách tính kinh thành cũng làm như nghe được chuyện truyền kỳ, qua mấy ngày cũng chẳng có bao người thực sự muốn noi theo, dần dần không ai nhắc tới chuyện này nữa.

Mà một lời đồn khác lại ở trong đáy lòng lạnh lẽ truyền bá, nói một chiêu phủng sát (*) này của Cơ Băng Nguyên mới là thật tàn nhẫn.

Vũ Thành để chính sự thanh minh, là một minh quân, làm sao lại vì Chiêu Tín Hầu mà mạo hiểm không coi thiên hạ ra gì, không buồn nhìn tác phong và kỷ luật cương thường, còn muốn tú hôn? Điều này tỏ rõ y kiêng kỵ thế lực trong quân ngày trước của trưởng Công chúa.

Dung tủng Chiêu Tín Hầu bại hoại kỷ cương luân thường, điên đảo càn khôn, không được lòng người mới có thể hoàn hảo đem thế lực trong quân của Định Tương trưởng Công chúa một lưới bắt hết, đây mới thực sự là thủ đoạn của Hoàng đế.

Các loại lưu ngôn phỉ ngữ điên cuồng ngấm ngấm tuyên truyền, khiến chính mình ngày trước cũng có chút tin tưởng.

Đời thứ nhất bị giết chết bằng thuốc độc, sau khi sống lại hẳn cũng đã suy nghĩ hồi lâu, cũng tự nghi ngờ ngày ấy mình đúng là một công tử bột, hành vi hồ đồ.

Cũng chính là trùng ý của Cơ Băng Nguyên, hẳn không biết thời biết thế sa vào lưới tình, càng không mấy khi lui tới với các thuộc hạ của mẫu thân.

Thế lực trong quân của mẫu thân, cuối cùng tất cả đều bị người năm đó cùng lĩnh quân, Cơ Băng Nguyên vững vàng nắm giữ trong tay.

Vì vậy đời thứ hai hẳn rời xa Chu Giáng, lựa chọn nâng đỡ Cơ Hoài Tố.

Sau đó được Biên tiên sinh bên cạnh Cơ Hoài Tố chỉ điểm cho, không ngừng xếp người vào trong quân, còn dựa vào mẫu thân mà lôi kéo thế lực.

Nhưng khi đó Hoàng thượng hoàn toàn tùy ý để mình và Cơ Hoài Tố cứ hồ đồ như vậy, thậm chí sau đó còn lập Cơ Hoài Tố làm Thái tử.

Sau khi y biến mất trên chiến trường, Cơ Hoài Tố đăng cơ, bản thân hẳn

cũng rất nhanh bị nhốt vào ngục.

Trước khi hạ ngục, Cơ Hoài Tố còn ngả bài với vt.

Hóa ra hẳn ta cho rằng vt mới là con riêng của Cơ Băng Nguyên.

Việc hẳn kết bè kết đảng, lập phe cánh, từ lâu đã vượt quá giới hạn của quân chủ nhưng vẫn bình yên vô sự, đây là điều những người khác đều không thể nào làm được.

Cơ Băng Nguyên sủng ái chính hẳn, trên dưới triều đình tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, chỉ có một mình hẳn mù mờ không biết.

Người kiêng kỵ chính mình xưa nay không phải Cơ Băng Nguyên, ngày đầu tiên bị hạ ngục hẳn liền hiểu.

Hẳn thậm chí không cần tự mình ra lệnh, tự nhiên sẽ có những thần tử tới thay hẳn làm mấy chuyện như bản.

Cơ Băng Nguyên đối tốt với mình, chính là hoàn toàn không có nguyên tắc mà dung túng.

Mình muốn cùng nam nhân thành hôn, y liền đồng ý.

Chính mình kết bè kết đảng, mở rộng thế lực trong đại quân, y cũng đồng ý.

Chẳng trách Cơ Hoài Tố cho rằng hẳn mới là con thân sinh của Hoàng đế, chỉ là sinh con cùng nghĩa tử trên danh nghĩa nên mới tuyệt đối không thể nhận về làm Hoàng tử.

Bởi vậy mới có thể không chút nề hà mà dung túng, để hẳn muốn gì cứ lấy.

Cho nên, lúc trước vừa mới quen Cơ Hoài Tố đã bắt đầu lấy lòng mình là vì có cao nhân chỉ giáo, tự ý thức mà lôi kéo mình, muốn dùng mình làm con

tin trước Vũ Thành để sao? Thuận lợi được chọn làm Thái tử, thuận lợi chiếm được tán thưởng của Vũ Thành để, từ một ấu tử phiên vương, lặc mình biến hóa trở thành người thừa kế ngôi vị Hoàng đế cao cao tại thượng.

Tính toán thời gian, Cơ Hoài Tố hiện tại cũng có lẽ đang trên đường vào kinh.

Ánh mắt Vân Trinh yên tĩnh ngưng lại, thần sắc phức tạp.

La Thái Thanh luôn cảm thấy trong ánh mắt của Vân Trinh bao hàm biết bao đau thương cùng thất lạc, không khỏi im lặng.

Mà Vân Trinh chợt nở nụ cười: "Ta biết rồi, còn muốn làm phiên trưởng sử nghĩ giùm ta một phần tấu sớ, cảm tạ ân điển của Hoàng thượng, ta cảm động đến rơi nước mắt, ngàn lần khó báo.

Sau này ỏn thỏa rồi nhất định sẽ dốc lòng dốc sức, máu chảy đầu rơi, dĩ tạ thiên ân."

La Thái Thanh đáp vâng, trong lòng lại cười thầm.

Hầu gia dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, mấy chữ máu chảy đầu rơi dùng có hơi quá sức, không thể thiếu được cần tinh tế tra chuốt lại một phen.

Nhất định phải dùng từ ngữ phù hợp với tuổi tác của Hầu gia, viết hẳn một lòng cảm ơn, ân cần lại quẩn quýt.

Hắn hơi suy nghĩ một chút lại nói: "Chương tiên sinh vốn có tài danh, hạ quan mới đến sao người không thỉnh Chương tiên sinh viết tấu sớ này, như vậy sẽ phù hợp hơn?"

Vân Trinh quay đầu, có chút mờ mịt, qua chốc lát mới nở nụ cười: "Người viết là được, Chương tiên sinh —— hẳn hẳn phải trở về thôn, chung quy người sớm ngày nắm việc thì tốt hơn."

La Thái Thanh nhìn thần sắc của hắn, loại cảm giác quái dị kia càng ngày càng kỳ quái.

Với tài danh của Chương Diễm lại bị Vân Trinh coi như phụ tá phổ thông,

như vậy có chút không quá bình thường, hẳn còn muốn nói cái gì, thư phòng chợt có người xông vào.

(*) Tam cương ngũ thường: tam cương (nghĩa là vua tôi, cha con, vợ chồng) ngũ thường (là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín).

(*) Phu vi thê cương: Bỏ phận đối với vợ, đạo vợ chồng.

(*) Mặc thủ thành quy: Thành ngữ "Mặc thủ thành quy" được sử dụng rất phổ biến, dùng để chỉ người hoặc sự việc mang tính chất rất bảo thủ, ý là không muốn đổi mới và tiến bộ.

(*) Phủng sát: Bề ngoài tán dương khích lệ hoặc thổi phồng quá mức khiến người tự mãn kiêu ngạo, làm cho người kia sa đọa, thất bại..

Chương 9: Gả Đi

Editor: Chanhneee

Người xông vào hóa ra là Thanh cô cô.

Thanh Trà hai má đỏ chót, Ty Mặc theo sát phía sau nàng, sốt sắng nói: "Cô cô! Hầu gia còn đang nghị sự!"

Lòng ngực Thanh Trà phập phồng, hiển nhiên đang trong cơn thịnh nộ, vội vã chào Vân Trinh một cái rồi nhanh chóng nói: "Cũng chẳng phải người ngoài, ta không kiêng kị gì.

Hầu gia, chính lý xong đồ đạc cho ngài ta mới phát hiện tâm viện trông coi Đông phủ bên này không có chuẩn bị chỗ ở cho ta? Hỏi quản gia thì hắn nói là La trưởng sự bên đây an bài, trưởng sự nghĩ như thế nào vậy? Ta không ở trong phủ thì lấy ai chăm sóc Hầu gia?"

Nàng chưởng quản gia phủ đã nhiều năm, ngày trước lại có Hầu gia làm chỗ dựa xem mình như đại nhân, cũng không e lệ như nữ tử bình thường.

Lúc nhìn về phía La Thái Thanh đôi mắt vừa lạnh vừa oai lệ, cứ như bị người cướp đi thứ đồ quan trọng.

Vân Trinh giương mắt nói: "Cô cô, là ta dặn."

Thanh Trà sưng sốt: "Hầu gia?"

Vân Trinh nói: "Qua năm mới ta cũng đã mười lăm, nhà bình thường vào lúc này cũng đã phải thảo luận hôn sự.

Mây cô cô tài hoa còn chưa gả, không nên vì chăm sóc ta mà mắc phải sai

lầm, bỏ lỡ danh dự của cô cô."

Thanh Trà nhìn ánh mắt như đang thanh minh của Vân Trinh, bỗng nhiên nghẹn họng: "Vậy ai sẽ chăm sóc Hầu gia? Tuy nói Hầu gia đã sắp tới tuổi trưởng thành vậy ta ở hậu viện phối hợp thay người thu xếp cũng được a?" Đôi mắt Vân Trinh cong cong, cười nói: "Không cần phải lo lắng, Thái Thường tự đã phái tới cho ta mấy mụ mụ lão thành cùng tử tử, ít ngày nữa sẽ đến."

Mặt khác ta đã dặn dò La trưởng sự thay cô cô xem xét mỗi lương sự, chờ ra hiệu sẽ cùng thảo luận chuyện thành thân với cô cô.

Đến lúc đó cô cô cũng cần phải về nhà chờ gả, để tránh mất công người cứ ở lại Tây phủ là tốt rồi."

"Xuất giá?" Sắc mặt Thanh Trà trắng bệch, nhìn về phía La Thải Thanh.

La Thải Thanh khom người nói: "Ta đã thay Thanh Trà cô nương tìm ra ba vị tướng mạo nhân phẩm đều tốt, gia cảnh giàu có.

Đều là người khá giả, đang muốn phái người đưa cho cô nương nhìn, nếu như hợp ý, trước tiên có thể nhanh chóng xác định, chờ ra hiệu là có thể đón dâu.

Đồ cưới của cô nương cũng đã được dự trù, vừa vặn phía tây kinh thành có năm mươi mẫu ruộng tốt mới được sang tay, ty chúc đã sai người tới Trang tử mua lại, của hồi môn cũng rất là thoả đáng."

Ty mặc cùng Tư Nghiễn đã bắt đầu ồn ào: "Chúc mừng cô cô!"

"Cô cô đại hỉ rồi!"

"Trang tử Phương Bắc? Đây chính là tấc đất tấc vàng a!"

"Xuất giá tại Tây phủ sao? Vậy cũng quá có mặt mũi rồi!"

"Người làm mai cũng không giống đâu, ta nghe nói người làm mai cho các phủ không phải ai cũng có thể dùng."

"Chỉ là không biết chú rể thế nào thôi."

"Còn cần phải nói."

La trưởng sự tự mình chọn người, tất nhiên gia cảnh nhân phẩm không có

gì không tốt."

Thanh Trà nhìn Vân Trinh cười như không có chuyện gì xảy ra, thần sắc ngạc nhiên, phảng phất như đang thấy một người xa lạ.

Đứa bé này không phải mỗi ngày nàng nhìn hấn lớn lên, hấn đều la hét cô cô không được lấy chồng, sẽ không gả, ta phụng dưỡng cô cô sao?

Hấn vì sao bỗng nhiên muốn gả mình đi?

Là ai ở giữa làm khó dễ sao?

Bọn lão Lan sao?

Trưởng sự mới tới?

Hay là trưởng sự bị đuổi ngày trước đã nói cái gì?

Việc này thực sự quá đột ngột, ngày thường nàng gây thù chuốc oán quá nhiều, trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên ngoác mồm líu lưỡi, không biết phản ứng ra sao.

Vân Trinh cũng đã gọi La Thái Thanh: "Trước hết La trưởng sự cứ đi viết tấu sớ tạ ân đi." Rồi lại quay qua đối mặt với Thanh Trà nói: "Lát nữa có thưởng trong cung đưa đến, còn phải làm phiền cô cô tiếp nhận, tiến kho."

Thanh Trà theo phản xạ đáp: "Trong cung lại có thưởng? Đây chính là đại hi sự!"

Vân Trinh gật gật đầu: "Sau đó còn phải làm phiền cô cô đem kho hàng của lương phủ kiểm kê, viết ra sách để chuyển giao, ngày sau cứ an tâm chờ gả đi."

Dù sao thời gian cũng không có nhiều, cô cô cũng nên chú tâm chuẩn bị mấy việc như đồ cưới, áo cưới..

có nhu cầu gì muốn làm cứ bàn giao cho quản gia.

Trưởng sự bên này đều sẽ an bài tốt, cô cô yên tâm, nhất định có thể làm tới phong quang mà đưa người gả đi."

Thanh Trà đầy đầu đầu cảm thấy không đúng, lại bị Vân Trinh, La trưởng sự cùng với hai thư đồng nói chuyện một tràng, ngược lại khiến cho thần sắc của chính nàng trở nên không bình thường.

Nàng đứng lên hoang mang nói: "Nhưng Ca nhi còn nhỏ, một trưởng bối

cũng không có.

Ta đi rồi ai sẽ tới chăm sóc Ca nhi?"

La trưởng sự cười nói: "Thanh cô cô nói đùa, với tuổi của Hầu gia nếu ở trong nhà dân chúng bình thường cũng đã xem như tới tuổi nói chuyện kết hôn.

Còn có Hoàng thượng là cứu cánh của Hầu gia, sao có thể nói Hầu gia không có trưởng bối? Ngài chỉ cần tâm tính thiện lương...!Ừm Thanh cô cô, thỉnh bên này, ta nói với ngài một chút về việc lựa chọn người kết hôn..."

Trưởng công chúa rõ ràng chỉ là nghĩa nữ, còn là một nữ thổ phỉ lập nghiệp...!Đường Hoàng ra dáng nói Hoàng thượng là cứu cánh, cũng quá mặt dày đi? Trong lòng nàng xem thường nhưng cũng biết không thể nói thế được, thêm vào tâm loạn như ma, càng nhất thời không biết ứng đối ra sao.

Cuối cùng sắc mặt Thanh Trà có chút trắng bệch, giống như du hồn mà rời khỏi thư phòng.

Chờ Thanh Trà lại lén lút đi tìm Ca nhi mà nàng chiếu cố từ nhỏ, muốn nhắc nhở lương tâm hẳn cùng với cam kết trong quá khứ, lại phát hiện chi giao giữa Tây phủ và Đông phủ từ lúc nào như đã có lạch trời ngăn trở.

Tây phủ bên này phần lớn đều là người nàng quản nên cũng còn tốt, Đông phủ bên kia vốn là nơi sinh hoạt thường ngày của trưởng Công chúa, trong ngoài đều có quân canh gác, bảo vệ.

Nàng muốn truyền lời tới tiểu Hầu gia cũng khó khăn.

Mà ngược lại, La trưởng sự rất chịu khó đưa thiệp của những người đã được tuyển chọn kĩ càng tới.

Ứng cử viên được chọn đều rất tốt, thậm chí còn có người ở riêng bên ngoài một huyện nhỏ.

Nàng đã trả về mấy cái, La trưởng sự vẫn như cũ chăm chỉ không ngừng chọn những người khác đến, trên mặt vẫn là điệu cười khách sáo.

Tất cả mọi người trong lương phủ đều biết, nàng đang muốn từ Hầu phủ gả đi.

Nàng rốt cuộc cũng không sai khiến được ai, ảo giác nàng từng cho rằng mình là chủ nhân lương phủ tiêu tán, tựa như vừa tỉnh giấc chiêm bao.

Thủ hạ trong phủ đôi người còn cảm thấy kính sợ, Hầu gia đang dần trưởng thành, giữ lại bà con họ hàng xa này trong phủ sao được? Ngày trước Hầu gia qua đời, vị Thanh cô cô này vốn không còn thích hợp ở lại trong phủ a! Nàng cần phải trở về thân phận một bà con xa tạm trú nơi đây.

Thanh Trà lại cầu kiến Vân Trinh mấy lần đều không gặp được, biết chuyện lấy chồng đã là chắc chắn, rốt cuộc hết hi vọng.

Chọn một tiểu quan lựa một ứng cử viên phù hợp, sau khi lương phủ trừ hiếu liền cấp tốc mang tam sách sáu lễ dâng kiệu hoa đưa nàng rời đi.

Mãi đến tận ngày xuất giá, nàng rốt cuộc cũng không gặp được Hầu gia, cũng trước sau không thể nào hiểu được tại sao Cát Tường nhi của nàng bỗng nhiên ác tâm như vậy.

Vân Trinh đã chết qua hai lần quả thực hoàn toàn không có đặt nàng trong lòng, hấn chỉ là thẳng thắn dứt khoát, gió cuốn mây tan, như thể cát bỏ cành hồng mà xử lý tất cả những việc vặt vãnh cùng những người không liên quan.

Làm rõ chuyện trong phủ, Hầu phủ cũng đã trừ hiếu, Chiêu Tín Hầu trẻ tuổi lẽ ra phải chính thức dùng thân phận Hầu gia mà bắt đầu đứng ra giao thiệp.

Thiếp mời đưa vào cứ như nước chảy nhưng Vân Trinh vẫn luôn lấy chuyện mình còn ít tuổi phải lấy học tập làm trọng, cơ hồ không hề tham gia bất kỳ

cuộc gặp giao tiếp nào.

Hắn còn bận ở trong phủ từng đợt lại từng đợt tựa sóng gió, thắm định, tuyển chọn từng người trong nhóm nam đồng.

Chọn lấy mấy người có tương lai, để bọn họ mỗi ngày thao luyện, cưỡi ngựa bắn cung, dùng đao.

Còn mời tiên sinh đến dạy cho bọn họ nhận thức chữ cái, từ thái công sáu thao đến binh pháp Tôn tử đều phải giáo dục cẩn thận.

Cũng mời tiên sinh tới dạy vẽ, không phải là vẽ non nước sơn thủy, hay chim hoa mà là chuyên tâm học vẽ chân dung cùng với dư đồ (bản đồ).

Mỗi ngày đều để các lão binh thay phiên giảng giải cho bọn nhỏ, cái gì cũng có thể dạy, dạy kỹ luật trong quân, nói qua chuyện phát sinh trong quân hay những chiến dịch đặc sắc, chiến bại...! Kể cho bọn họ cảm giác khi lần đầu tiên ra chiến trường giết địch.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng, phải nhanh chóng bồi dưỡng ra một nhóm người tinh anh, như thế mỗi ngày tập luyện gân cốt, tự mình lựa chọn thập bát vũ khí.

Chữ biết mà binh biến thao lược cũng hiểu, sau đó lại đưa tới trong quân để các thúc bá mang đi thực chiến là có thể dùng.

Ngày đó hắn còn đang nhìn đám hài nhi chia làm hai tiểu đội chơi đá cầu bên sân nhỏ thì có người bên ngoài tới báo Chu Giáng tới.

Hàng lông mày của hắn hơi nhấc lên, để Ty Mặc đi đón còn chính mình vẫn cứ lười biếng ngồi một bên thao trường nhìn trận bóng.

Từ sau khi tuyển chọn được mấy chục nam đồng, hắn không có chuyện gì liền để đám hài nhi này ở sân tập tham gia một ít hoạt động có tính đối kháng như đá cầu, đua ngựa, đấu bắn, giác đấu...! Cái gì cũng có thể, mỗi lần giao đấu đều sẽ có thưởng, trên tường viện còn đặt một bảng Thanh

Long thật lớn.

Mỗi lần chiến thắng đều ghi lại tỉ số, để đám nam đồng này dấy lên nhiệt huyết lúc giao đấu, dù ngày hay đêm trong không khí đều dội lên ý chí chiến đấu, vĩnh viễn không có thư giãn, như vậy mới có thể chọn ra được người tốt nhất.

Sân tập nhỏ đã được dọn sạch sẽ, chỉ có mái ngói bên cạnh tường viện hiện lên lớp tuyết óng ánh.

Bọn nhỏ trên giáo trường đang gào thét chuyền bóng, tất cả đều mặc đồ rất mỏng, thậm chí có người nóng tới mức cởi cả áo, lộ ra cơ bắp rắn chắc trên người.

Trong miệng học ra khói trắng hùng hục, tiếng rít, tiếng hò hét khiến trên sân lửa nóng một mảnh.

Chu Giáng được Ty Mặc dẫn tới, vừa cười vừa nói với Ty Mặc: "Chủ nhân nhà ngươi thật ham chơi, ta cũng là kẻ cuồng chân lại lo lắng hấn ở nhà một mình cô đơn.

Hôm nay thật vất vả mới không cần đi học, vội vã sang đây tìm hấn kết quả không ngờ ở đây còn chơi tới náo nhiệt."

Ty Mặc cười nói: "Hầu gia nhà chúng ta hàng ngày đều tìm mấy trò mới mẻ để chơi, tình cảm của ngài với Hầu gia cũng không như người khác, Hầu gia biết ngài đến tất sẽ cao hứng."

Vẻ mặt Chu Giáng tươi cười, gương mắt nhìn lên quả nhiên đã nhìn thấy Vân Trinh ngồi bên lò sưởi, đang cầm đũa chọn lựa đậu phộng và hạt dẻ đã được nướng kỹ trong lò than.

Nhìn thấy hấn cũng chỉ vẫy vẫy tay ra hiệu cho hấn ngồi, đem đĩa nhỏ đựng đầy đậu phộng và hạt dẻ đẩy về hướng hấn.

Chu Giáng cũng không giữ lễ tiết, vẫn như trước quen thuộc ngồi một bên nói: "Thật sự là tháng ngày tiêu dao tự tại nha! Ta thì quá thảm, bây giờ

người vào dâng thư phòng theo học nhiều lắm! Mỗi ngày về nhà đều bị hạn chế đi, bắt học thuộc lòng sách vở, trưởng bồi trong nhà cũng thay phiên nhau ân cần dạy bảo chỉ sợ ta ném mắt mặt mũi trước mặt các quý nhân." Hấn cầm một hạt đậu phộng, cũng không sợ nóng bóc xong liền bỏ luôn vào miệng, tuy rằng đầu lưỡi bị nóng vẫn nhai nhai nói: "Thơm quá!" Vân Trinh nói: "Nhóm tiểu Vương gia các nơi đều đã đến?" Chu Giáng nói: "Còn không phải sao? Từng người từng người kiêu ngạo vô cùng, bức bách vô cùng.

Ngay cả trong lớp cũng tranh nhau làm náo động, nếu Hoàng thượng đến thì lại càng thể hiện! Nhìn bọn họ mỗi một người ai cũng ra vẻ thần thông, quả thực từng người đều xem như mình là đồng nhi bên người Bồ tát hạ phàm.

Phi!"

Vân Trinh nở nụ cười, cầm trà nóng từ từ uống, mắt chỉ nhìn về trận thi đấu trong sân.

Chu Giáng vốn là người dù không ai phản ứng cũng có thể tự náo nhiệt diễn xuất, tự mình nói: "Tháng sau người cũng nên vào học rồi đi? Ngày trước dâng thư phòng chỉ có một mình người, bây giờ có nhiều tiểu công tử tôn thất tới như vậy.

Hôm nay tiểu công tử Trình Tự Hạo của Bá gia bị đánh, nhóm Thái phó tiến vào cũng không thay hấn làm chủ, trái lại trách hấn nháo loạn lớp học bèn đuổi trở về.

Trưởng bồi nhà ta nghe tiếng gió liền cảm rằm một buổi tối, nói ta đừng để trong nhà mắt mặt! Chúng ta bồi đám người đó theo học thực là thảm, người thì tốt rồi nhưng bây giờ mấy tiểu công tử đó nói không chừng có một người sẽ là Thái tử tương lai, người cũng phải thu liễm tính tình của mình." Vân Trinh không để ý nói: "Ai đánh hấn? Ngược lại bị đánh là đáng." Chu Giáng nói: "Cơ Hoài Thanh con thứ của Tần vương, kiêu ngạo cực kỳ, tính khí cũng nóng.

Trình Tự Hạo cũng không biết điều, nghiên mực của hấn bị hỏng cũng

không nên nói là do Hoài Thanh công tử cố ý, Cơ Hoài Thanh trực tiếp cầm nghiên mực ném qua."

Cơ Hoài Thanh a...! Vân Trinh chuyển chuyển chén trà trong tay, chính là kình địch của Cơ Hoài Tố đây.

Khóe miệng Vân Trinh mỉm cười, lại nghe được một trận hoan hô giữa giáo trường.

Hóa ra là đội hồng vào một quả, các đội viên còn đang giơ tay phấn chấn kêu to..

Chương 10: Lệnh Hồ

Editor: Chanhneee

Ánh mắt Chu Giáng cũng bị hấp dẫn, vừa nhìn sâu đầu vừa nói chuyện:

"Người thấy cuộc so tài này có gì tốt?"

"Có thể là đội hồng nha, đội lam xem ra không được."

Người kia quá thấp gây cản trở, sao lại để hẳn ra sân?"

Vân Trinh không để ý nói: "Tất nhiên là có, mỗi lần thắng sẽ thưởng một thớt lụa, mặt khác các đội trưởng đều có thưởng."

Chu Giáng cười nói: "Người đối đũa với bọn hẳn không tệ —— ồ?" Ánh mắt hẳn bị cái gì hấp dẫn, nhìn một lát mới nói: "Đây không phải là thần đồng của Lệnh Hồ gia sao?"

Vân Trinh ngăn ra: "Cái gì?"

Chu Giáng nhắc cầm: "Người ở nhà cư tang (*), đại sự ngày trước có lẽ chưa thấy, tuy nhiên cũng xem qua công báo rồi đi? Lệnh Hồ thừa tướng nhận tội trong ngục rồi tự sát, ba người con trai toàn bộ vẫn trầm, người nhà chỉ còn lại phụ nữ, trẻ em toàn bộ bị sung quân, sung nô tịch cho lưu vong."

Ánh mắt Chu Giáng chuyển thành thâm trầm: "Người kia chính là Lệnh Hồ Dục, thần đồng của Lệnh Hồ gia."

Bảy tuổi đã có thể làm thơ, năm ngoài mới thi tú tài, Lệnh Hồ lão tướng đặc biệt thương hẳn, năm ngoài còn thưởng cho hẳn chữ Côn, Côn cùng Dục chung một chỗ ý chính là côn mọc ra cánh, ý chỉ đại bàng! Đại bàng một ngày theo gió nổi lên, bay thẳng lên chín vạn dặm, nhưng đáng tiếc a, đáng tiếc!"

Chu Giáng cực kỳ tiếc nuối hắng giọng nói: "Vốn dĩ đại khảo năm nay hẳn

có thể vững vàng đoạt chức cử nhân, mười bốn tuổi trúng cử như vậy chính là cử nhân trẻ nhất của Đại Ung chúng ta rồi.

Kết quả một trận nước lũ, chuyện tham ô của thừa tướng Lệnh Hồ lộ ra, Lệnh Hồ gia cây đổ bầy khỉ tan —— đại bàng gãy cánh...!Hắn sao lại tới được chỗ người?"

Vân Trinh suy tư nhìn về phía tiểu thiếu niên đang chạy trên sân kia, quả nhiên thân thể hiện ra dáng vẻ văn nhược, gương mặt cũng tựa như một tiểu cô nương.

Tốc độ qua lại, chạy trốn rõ ràng không theo kịp người trong đội ngũ, chạy vài bước liền đứng lại ho.

Chu Giáng cười nói: "Ta hiểu rồi, Lệnh Hồ gia môn sinh đông đảo, phỏng chừng ai đó thương tiếc hắn liền nghĩ biện pháp đem hắn nhét vào phủ công chúa.

Người người đều biết Hầu phủ chỉ còn lại một mình chủ tử là người, lại nói ở kinh thành, làm quân nô trong hộ viện phủ công chúa dù sao cũng tốt hơn việc tới biên cương lạnh lẽo chịu khổ.

Như vậy vừa xem như sung nô vừa không tính là làm trái quy tắc."

Vân Trinh lẩm bẩm nói: "Ta đã thấy hắn."

Chu Giáng than thở nói: "Ta cũng từng thấy hắn trong yến hội của Lệnh Hồ gia, hắn còn bị phụ thân ân cần dạy bảo mà khích lệ.

Khi đó hắn quả đúng là đồng nhi như ngọc, là tiểu công tử cơm ngon áo đẹp bao người vờn quanh, bây giờ lại thành như vậy."

Vân Trinh không nói, hắn là từng thấy Lệnh Hồ Dục trong đám môn hạ, môn khách của Cơ Hoài Tố.

Khi đó trên người hắn có hình xăm hoa văn lúc xung quân, cả người tối tăm cay nghiệt, nhưng tài học văn của hắn cực cao, nghe đâu là người phi thường mưu trí, Cơ Hoài Tố đặc biệt nhờ cậy hắn, gọi hắn là tiên sinh...!

Hắn rơi vào trong trầm tư, nhìn đối phương mặt đỏ bừng bừng đứng trước sân, trên thực tế quần bách cực kỳ.

Mà một tên to con của đội lam từ bên cạnh hắn chạy qua, bỗng nhiên đem trái cầu đá cho hắn, hắn duỗi chân ra vừa muốn tiếp lại bị một người đội hồng đâm nghiêng đá vào, chặn trái cầu lại.

Một cú vừa đẹp vừa nhanh đem cầu đá vào trong lưới lan, đội hồng vui vẻ giơ tay hô lớn.

Chu Giáng xì xì bật cười: "Quá thảm, ngay cả được chuyền cầu cho rồi vẫn không chơi được, hắn như vậy thì vào trận làm gì? Ngoan ngoan ở đây xem cuộc vui không tốt hơn sao? Như vậy trái lại làm luyện lỵ khiến đồng đội oán hận."

Quả nhiên đội viên đội lam trên sân, ngoại trừ người to con lúc trước, kẻ khác đều mang sắc mặt giận dữ, ánh mắt giống như lưới dao mà bắn về phía Lệnh Hồ Dục.

Tuy rằng có Hầu gia ở đây không ai dám chân chính trở mặt, nhưng hiển nhiên sự không kiên nhẫn đã đạt đến đỉnh.

Lúc này người hầu bên ngoài sân thối còi, biểu thị thi đấu đá cầu kết thúc.

Chiến thắng của đội hồng hoàn toàn xứng đáng, vô cùng phấn chấn ôm nhau, sau đó bị quản sự kêu đến trước mặt Vân Trinh tập hợp chờ ban thưởng.

Một bên là đội hồng hơn hở, một bên là đội lam ủ rũ cúi đầu, trở thành sự chênh lệch rõ ràng.

Vân Trinh nở nụ cười, sai người bên cạnh bưng lên phần thưởng đã chuẩn bị tốt – là cung tiễn tốt nhất, mỗi người một mảnh vàng lá, còn có một rổ quýt đường.

Rốt cuộc cũng đều là tiểu hài tử, có đồ ngọt sẽ cao hứng, đội trưởng đội hồng hoan hô, dập đầu lĩnh thưởng.

Ánh mắt Vân Trinh lại rơi vào trên người đội trưởng đội lam, chính là người cao to ban nãy chuyền cầu cho Lệnh Hồ Dục, hắn đưa tay chỉ cậu trai kia: "Đội trưởng đội lam sao? Người tên là gì?"
Nam hài tử tiến lên phía trước nói: "Tiểu nhân Phương Lộ Vân." Hắn mặc dù vẫn là thiếu niên, dáng người lại cao to mạnh mẽ.

Trời rất lạnh, trên người lại mặc đồ mỏng manh, hùng hực nóng lên hiển nhiên là một mầm non võ học.

Vân Trinh suy tư: "Bình bộ sinh mây, hảo phong giương cánh thượng thanh thiên, Lệnh Hồ Dục là gì của người?"
(* Một đoạn thơ gợi nhắc tới cái tên Côn Dục.

Mặt Phương Lộ Vân biến sắc, quay đầu nhìn sắc mặt Lệnh Hồ Dục đang cúi đầu đứng trong đội ngũ.

Vân Trinh nhìn hắn một chút, lại nhìn Lệnh Hồ Dục.

Mặt Lệnh Hồ Dục lúc đỏ lúc trắng hiển nhiên đã rất quần bách, biết đối phương đã nhận ra mình.

Bao gồm cả thiếu niên khác mặc áo cẩm bào đỏ lòe loẹt, đó là tiểu công tử của phủ Định Quốc công, hắn có chút ấn tượng, từng thấy qua trong yến hội ngày trước.

Hắn nhẫn nhục cúi chào một cái, mím chặt môi nói: "Không phải lỗi của Lộ Vân, là tiểu nhân vô năng, nguyện bị trừng phạt." Sắc mặt hắn cực kỳ lúng túng và khuất nhục, lại vẫn cố nén nước mắt.

Một quản sự bên cạnh quát lên: "Lớn mật! Người Hầu gia hỏi là Phương Lộ Vân, người đáp cái gì?"
Vân Trinh nở nụ cười, khoát tay áo một cái ngăn lại quản sự: "Ta chính là hiếu kỳ thôi.

Lệnh Hồ Dục, người nói cũng được, Phương Lộ Vân là gì của người?"

Lệnh Hồ Dục chấp tay nói: "Phương Lộ Vân là nhi tử của vú em nhà ta...!Thuở nhỏ cùng ta lớn lên, là thư đồng của ta.

Vì mẫu thân không an tâm, để hấn và ta cùng bán đi xung nô tiện hỗ trợ ta."

Vân Trinh suy tư gật gật đầu, vừa nhìn về phía Phương Lộ Vân: "Phương Lộ Vân? Người võ nghệ không tệ, chủ nhà phạm sai lầm bị xét nhà, nô bộc có thể tự chuộc lỗi mua tịch thoát thân.

Nếu người là con chi tử của vú em được chủ nhà coi trọng, hấn người nhà người muốn mua lại nô tịch cũng không thành vấn đề.

Nay lại bị cùng sung quân nô, quân nô không có quân công cả đời không thể thoát khỏi nô tịch, trong lòng người có hận không?"

Phương Lộ Vân ngẩn ra, tiến lên quỳ xuống bảm báo: "Mẫu thân nhận ân lớn từ đại nhân, toàn gia chúng ta vạn tử khó báo, dù cho tan xương nát thịt, cũng không thể khiến tiểu chủ nhân bị ủy khuất."

Vân Trinh nở nụ cười: "Quả thực một tia oán hận cũng không?"

Phương Lộ Vân sâu sắc cúi dập đầu: "Tiểu nhân cũng không oán hận."

Chu Giáng vỗ tay nói: "Khá lắm là một người hầu trung gian trung nghĩa! Bên cạnh ta đang cần người sai việc.

Trinh ca nhi, không bằng người đem người này thưởng cho ta đi!"

Lệnh Hồ Dục cả kinh, tiến bước bật thốt lên: "Hấn đi chỗ nào ta cũng đi chỗ đó!" Chu Giáng cười nói: "Ta muốn chính là theo ta đá cầu, cưỡi ngựa, bắn tên.

Người thì không được." Phương Lộ Vân vẫn quỳ gối cúi đầu không nói.

Vân Trinh quay đầu liếc nhìn Chu Giáng, có chút hoảng hốt.

Chu Giáng nhỏ giọng lại gần tai hấn nói: "Người này chỉ trung thành với chủ nhân cũ của hấn, người sẽ không dễ sử dụng không bằng để ta làm kẻ ác đi.

Người đem hấn cho ta dạy dỗ để bọn họ tách ra, qua mấy năm nữa lòng

trung tâm kia của hắn cũng sẽ phai nhạt, đến lúc đó ta trả lại cho người cũng được."

Ngược lại là một lòng suy nghĩ vì hắn, Vân Trinh nở nụ cười, quay đầu nhìn Phương Lộ Vân: "Lệnh Hồ Dục không am hiểu đá cầu, miễn cưỡng muốn chăm sóc hắn, dẫn hắn vào trận sẽ chỉ khiến hắn bị những người khác căm thù và xa lánh."

Sau đó mỗi ngày của hắn ở đây đều sẽ không dễ chịu, người thật sự không nghĩ tới sao?"

Cả người Phương Lộ Vân run lên cúi đầu không lên tiếng, Chu Giáng há to miệng: "A?"

Trên mặt Lệnh Hồ Dục dâng lên giận dữ nói: "Hắn là vì để ta có đầy đủ thành tích! Thành tích của ta không đủ, giường ngủ quá kém, buổi tối ngủ không được!"

Vân Trinh khẽ mỉm cười: "Hắn từ nhỏ đã làm thư đồng, vì báo ân mà cúi đầu nghe theo bên cạnh người chưa từng làm trái, chỉ vì mẫu thân hắn thiếu nợ ân tình của nhà người, một ngày làm nô cả đời làm nô."

Nếu hắn có thể làm thư đồng nhà người ta nghĩ tài hoa cũng không kém, văn võ song toàn, rõ ràng có thể tìm được tự do, thi khoa cử cũng tốt, nghề nông hay tư thương cũng tốt..."

Hắn kéo dài âm thanh: "Phương Lộ Vân? Cuộc đời của người vốn là có vô hạn khả năng, chỉ vì tiểu chủ nhân này mà từ nay người chỉ có một con đường quân nô để đi."

Người thật sự không biết người như vậy không có cách nào chăm sóc hắn, ngược lại sẽ đem hắn đẩy vào hoàn cảnh càng lúng túng, quần bách hơn sao?"

Một người vẫn luôn yếu điệu lại bị che chở, cô lập, vẫn luôn bảo trì tác phong thiếu gia – nô tỳ, nay làm nô tỳ trong nhà cao cửa rộng, kết cục sẽ ra sao? Làm chủ nhà tức giận, bị chán ghét tự nhiên chỉ có thể trở lại thân phận quân nô.

Mà một người ngay cả kỹ năng tự vệ cơ bản cũng không có, từ nhỏ đã phải làm quân nô, cơ hồ có thể dự đoán được không cần phải đợi đến lúc lên

chiến trường, chỉ cần làm mấy việc cực nhọc, lưu vong đường xá cũng đã có thể khiến tiểu thiếu gia từng vang danh này chết trẻ.

Có lúc, không phải muốn nghe người nói thế nào, mà cần phải xem người làm thế nào —— mà chẳng hề chi, chỉ cần nhìn kết quả cuối cùng của loại hành vi này thôi.

Chỉ cần thấy được kết quả, đảo ngược trở lại đem tầng tầng mây mù che giấu ấy mở ra.

Từng mảng móng vuốt nối nhau trước đó, chính là hiện thực xích lỏa cùng chân tướng dữ tợn.

Phương Lộ Vân dập trán xuống đất không nói một lời.

Tức giận trên mặt Lệnh Hồ Dục dần dần tiêu tan, trở nên mờ mịt thất thố.

Ý tứ cỡ nào a, vạch trần kẻ tự cho là trung nghĩa, chân tình bạn thân từ thuở nhỏ hóa ra sau lưng lại là chân tướng bất kham.

Vân Trinh nhìn thần sắc trên mặt Lệnh Hồ Dục, nở nụ cười: "Sau này Lệnh Hồ Dục đến thư phòng của ta hầu hạ đi, thần đồng bảy tuổi đã có thể làm thơ tự nhiên cũng sẽ bất đồng với những người khác.

Không cần phải tranh cao thấp chuyện thành tích với kẻ khác.

Ty Mặc."

Ty Mặc liền vội vàng tiến lên: "Có tiểu nhân."

Vân Trinh nhắc cầm: "Mang Lệnh Hồ Dục tới viện của các người ở, dạy hắn hầu hạ ở thư phòng cần làm những gì."

Hắn liếc nhìn Phương Lộ Vân vẫn đang phủ phục dưới sàn: "Về phần Phương Lộ Vân, Chu Giáng nếu người thích thì cứ mang đi đi —— ta thay người mở ra gông xiềng này.

Sau này hóa long hay thành trùng đều phải xem chính người." Câu sau chính là nói với Phương Lộ Vân.

Hắn đã từng không biết gì hết, đơn phương mong đợi, cuối cùng mới biết trong mắt người ta mình chỉ là kẻ đứng ra gánh vác.

Cho nên giờ nhìn một cái là biết ai nợ ai.

Thần sắc trên mặt Chu Giáng rất phức tạp, nhìn về phía Vân Trinh: "Được, vậy ta sẽ mang hắn đi." Hắn nghĩ nghĩ rồi vẫn nói một câu: "Thánh nhân luận tích bất luận tâm, hành động của Phương Lộ Vân là cử chỉ trung nghĩa, cho dù trong tâm có điểm oan ức, oán hận vốn cũng không có gì đáng trách.

Không cần quá mức nghiêm khắc, không làm hỏng quốc gia đại sự là tốt rồi."

Vân Trinh nở nụ cười lạnh lạnh, không tỏ rõ ý kiến.

Phương Lộ Vân vẫn không nói tiếng nào đập đầu một cái liền đứng lên đứng phía sau Chu Giáng, từ đầu đến cuối đều không liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Dục nữa.

Lệnh Hồ Dục hồn bay phách lạc, gắt gao nhìn chăm chăm Phương Lộ Vân, lại bị Ty Mặc kéo tay, nhắc nhở hắn rời đi.

Vân Trinh cầm trà nóng chậm rãi uống, đã sớm buông xuống chuyện hai người kia, chỉ dựa vào ghế trong lòng lại suy nghĩ chuyện khác.

Áo choàng lông cừu trắng như tuyết ôm lấy hắn nhìn thật lười biếng, ánh mắt cùng lông mi dài rủ xuống như thác đổ lại phảng phất như đang nhìn về đâu đó xa xôi.

Chu Giáng nhìn hắn, hắn luôn cảm thấy Trinh ca nhi sau khi hết cư tang liền giống như biến thành một người khác, tuy hắn biết làm chủ nhân không thể để cho người dưới lừa gạt.

Nhưng bộ dáng nhìn thấu tình đời, cảm giác có thể phỏng đoán ý xấu trong

lòng người khác lại khiến người ta cảm thấy, có phải hẳn đã trải qua chuyện gì không tốt hay không.

Vốn hôm nay tới chỉ để nói chuyện trên học đường, giải buồn một chút, bây giờ đột nhiên lại cảm thấy Trinh ca nhi còn nhỏ tuổi hơn mình đang đứng trước mắt này có chút xa cách, không biết tâm tư hẳn đang trôi dạt đi đâu.

Vân Trinh lại chuyển mắt qua, liếc nhìn hẳn: "Tử Đồng."

Chu Giáng phục hồi tinh thần lại: "A?"

Vân Trinh tựa như cười mà không phải cười: "Ta không để ý tới cái gì gọi là luận tích bất luận tâm."

Ta chỉ muốn toàn tâm toàn ý, dù cho chỉ có một tia oán hận, oan ức, vậy cũng không cần ủy khuất giả vờ giả vịt, loại giả vờ giả vịt này ta không muốn."

Giống như lúc trước, người vừa lựa chọn ở cùng với ta, rồi lại còn muốn vẹn toàn đôi bên kéo dài dòng dõi.

Cho nên ta không muốn.

Chu Giáng sợ hết hồn, chỉ cảm thấy lời nói bỗng nhiên thốt lên này của Vân Trinh nặng tựa chì, trong đôi mắt đen kịt kia phảng phất như cũng mang theo trào phúng.

Hắn bỗng có mấy phần chột dạ, lại không biết cảm giác chột dạ này từ đâu mà đến, cũng không biết nên trả lời như thế nào: "Ồ...!ta biết rồi."

Vân Trinh gần từng chữ: "Quá nghiêm túc quá tính toán, quả thật sẽ khiến lòng mang gánh nặng, cho nên tốt nhất từ khi bắt đầu đã không có mong đợi, không cần giao phó sẽ rất nhẹ nhàng."

Đời này, chúng ta vẫn là làm huynh đệ đi.

(*) Cư tang: ở nhà để chịu tang cha mẹ trong vòng 3 năm, theo tục lệ cổ truyền..

Chương 11: Vào Học

Editor: Chanhneee

Ngày Vân Trinh trở lại dâng thư phòng theo học rất nhanh đã tới.

Vẫn còn là đầu xuân, trời còn chưa sáng lên bên ngoài vẫn tối đen, chính là tiết trời giá lạnh của tháng ba.

Trong phòng lạnh tới mức tuy đã đặt mấy chậu than nhưng vẫn cảm nhận được từng hồi lạnh lẽo.

Tuy Vân Trinh đã trừ hiệu nhưng vẫn dùng y phục mộc mạc như trước, trong cung không thể quá mức tiết kiệm, đây vốn là chuyện kiêng kỵ.

Hắn mặc áo thêu ám văn xám bạc, mặc thêm một lớp áo da cừu thoạt nhìn cũng không gây chú ý, lười biếng ôm lò sưởi tay tìm một góc làm ổ.

Hôm nay hắn vẫn luôn cố gắng thu mình lại, không cần gây chú ý tới mấy vị học sĩ kéo họ lại cho hắn đóng bài tập viết không xong nổi.

Kim thượng không có Hoàng tử, ngày trước chỉ có một mình hắn tới đọc sách trong dâng thư phòng.

Một thân tài hoa của nhóm học sĩ nơi viện Hàn Lâm không có ai để dạy bảo, vì vậy toàn bộ đều hướng về cây gỗ mục vô dụng là hắn mà bắt chuyện, làm một chết hắn.

Bây giờ có nhiều người theo học như vậy, mỗi người đều có khả năng là Thái tử tương lai, nhóm đại học sĩ phải càng để ý bọn họ nhiều hơn đi! Quả nhiên rất nhanh, các công tử, thân vương đều lục tục đi đến, y phục hào hoa phú quý.

Trong kinh không thể không chuyên cần, nên nhóm bồi đọc cũng dần kéo đến.

Nhóm thư đồng bồi đọc này phần lớn đều là con cháu nhà huân quý thế gia, lúc đến đều cực lực chào hỏi nhóm tôn thất công tử kia, khiến thư phòng cực kỳ náo nhiệt.

Vân Trinh một thân xám xịt ở trong góc không lên tiếng, hẩn giữ đạo hiếu đã mấy năm, không ra ngoài giao tiếp.

Mấy năm cũng xem như biến hóa to lớn, cơ hồ không ai nhận ra Vân Trinh, chỉ có Chu Giáng đến nhìn thấy hẩn.

Xem hẩn lười biếng trốn trong góc phòng cũng hiểu ý mà nở nụ cười, biết hẩn cũng giống mình không muốn để người chú ý, liền vội vã tiến đến phía sau cùng hẩn xì xào bàn tán: "Nhìn thấy người mặc cái áo màu vàng nhạt kia không, đó chính là Cơ Hoài Thanh.

Là ứng cử viên đứng đầu lần này, văn võ song toàn, lại là con thứ của Tần Vương, là chi gần nhất với Hoàng thượng, thiên phú vô cùng tốt."

"Còn có người mặc đồ màu tím bên trái kia, đó là Cơ Hoài Thịnh, con út của Tần Vương.

Chủ yếu là vì có tiền, nghe nói gia tộc mẫu phi của hẩn rất lớn, là Thương gia tộc, tiền nhiều tới đếm không nổi nhưng nhìn hẩn vẫn rất giản dị, đại khái là cũng được dạy bảo không nên lộ liễu.

Nhưng nhìn y phục của tôi tớ nhà hẩn cũng biết là người cực kỳ phóng khoáng."

Chu Giáng nói rất nhỏ, Vân Trinh chỉ nghe cũng không đáp.

Ánh mắt của hắn lặng yên không một tiếng động mà rơi trên người thiếu niên cũng đang nhét mình trong góc, Cơ Hoài Tố.

Cũng đã lâu.

Vân Trinh ở trong lòng than thở một hơi thật dài.

Hắn mặc một thân áo bào màu xanh đậm, trên eo có một khối ngọc bội trắng ngọc, tất cả trang sức đeo trên đai áo đều cực kỳ tối giản.

Mặt mày trầm ngưng, ngồi ngay ngắn ở đó cầm một cuốn sách mà chuyên tâm nhìn, phảng phất như một phòng đang ồn ào náo loạn này hoàn toàn không quấy nhiễu tới hắn.

Nước da của hắn trắng nõn, lông mi dày đặc, ngũ quan tuấn tú, mặt mày có ba phần giống Kim thượng, hơn nữa còn mặc y phục màu tối, cử chỉ trầm tĩnh, thần thái quạnh quẽ.

Thường ngày ít nói thì càng có bảy phần giống.

Có câu Thiên tử thanh y, Cơ Băng Nguyên ngày thường đều mặc đồ màu xanh đen, mang miện phục thiên tử, lúc không mặc đế bào thì phần lớn cũng là y phục tối màu.

Hoàng đế trầm tính ít lời, rất thích y phục tối màu.

Tất cả mọi người đều cho là như vậy, kỳ thực chỉ là vì y phục tối màu có thể mấy ngày không cần thay đổi, lúc theo binh tướng viễn chinh bên ngoài tương đối thuận tiện.

Định Tương trưởng Công chúa, khi còn sống thường xuyên mang theo Vân Trinh tiến cung cùng Cơ Băng Nguyên thương nghị quân vụ.

Cơ Băng Nguyên thường thường tiện tay, để người đưa mấy đồ mới được

cống tiến vào cung ban cho trưởng Công chúa.

Ngày đó, hắn còn hiếu kỳ hỏi tại sao mẫu thân không thích y phục màu sáng, mẫu thân hắn cười cười giải thích: "Ở bên ngoài xuất chinh, bụi bặm đầy mặt, mặc y phục màu tối mới dễ quản lý."

Cơ Băng Nguyên lúc đó còn bổ sung một câu: "Y phục màu tối, lúc bị thương cũng không nhìn thấy máu thấm ra."

Vân Trinh khi đó còn nhỏ, giật mình mở to miệng.

Cơ Băng Nguyên nhìn thấy hắn giật mình cũng rất kiên trì giải thích: "Chủ tướng trên chiến trường bị thương sẽ khiến quân tâm dao động, cho nên chúng ta có thói quen mặc y phục tối màu."

Vân Trinh nhớ lại chuyện đã qua, dường như đang mơ.

Lúc này nhớ tới, mỗi lần tiến cung gặp vua mẫu thân đều mang mình theo, ngay cả khi cùng Hoàng thượng nói chuyện cũng luôn để mình ngồi bên cạnh, có lẽ là vì tránh hiềm nghi đi? Hoặc là để phụ tử ruột thịt bọn hắn có thể thân cận hơn? Chỉ là tính cách Hoàng thượng quả thật có chút lạnh lùng.

Ánh mắt Vân Trinh rơi trên người Cơ Hoài Tố thật lâu, chắc hắn cũng cảm giác được, ngược mắt lên liếc nhìn Vân Trinh một cái.

Đôi mắt Cơ Hoài Tố có con ngươi đen kịt, lúc nhìn người khác cũng là bộ dáng cực kỳ chăm chú nhưng không nói cái gì.

Vân Trinh trước đó thật sự là bị thần thái này của hắn hấp dẫn, không nhận được mà muốn dâng cho hắn tất cả mọi thứ hắn muốn.

Vân Trinh thản nhiên nghênh đón ánh mắt giống hệt bạch nguyệt quang kiếp trước trong lòng hắn, cũng không tránh né.

Cơ Hoài Tố nhìn ánh mắt bằng phẳng của Vân Trinh khi dõi theo hắn, tựa như nhìn hắn lại tựa như xuyên thấu qua người hắn mà nhìn về phía xa.

Nghĩ có lẽ chỉ là ngẫu nhiên xuất thần, còn là một người lạ mặt không biết là

công tử nhà nào, tới bồi đọc sao? Hay cũng là con cháu tôn thất?
Lòng hẳn tự biết thiệt hơn, quay đầu lại chuyên tâm xem sách trong tay.

Trong lòng Vân Trinh lại suy nghĩ, hóa ra là từ lúc này, cạnh tranh ngôi vị Hoàng đế tựa như chiến tranh đã sớm bắt đầu.

Những nhóm công tử này, người trong nhà đã sớm phái những mưu sĩ lão luyện nhất ở bên cạnh họ, dốc lòng chỉ đạo nhất cử nhất động, quyết định con đường phù hợp nhất với bọn họ.

Cơ Hoài Thanh, Cơ Hoài Thịnh có bối cảnh hùng hậu, bản thân tư chất cũng đều không tồi, tự nhiên sẽ mượn ưu thế mà trở thành người tài ba trong nhóm tôn thất tử này.

Mà Cơ Hoài Tổ là con thứ tư của Khanh Vương, Khanh Vương đất phong nhỏ, nghèo lại xa xôi, mẫu gia suy thoái, phi tử cũng là người sa cơ lỡ vận.

Nhưng bối cảnh cơ cực cũng là ưu điểm của hắn.

Cơ Băng Nguyên chinh chiến thiên hạ, là một Hoàng đế cứng rắn, cực kỳ cường thế lại lạnh lùng.

Trong mắt đại đa số người, chỉ sợ y sẽ không hi vọng con nuôi mình nhận làm Hoàng Thái tử tương lai sẽ có cha mẹ ruột cường thế.

Bối cảnh ủy khuất lại rất giống Cơ Băng Nguyên, ngoài ra còn nhẫn nhịn rất giỏi, nhịn được cô đơn, chăm chỉ tiến tới.

Đối với Hoàng thượng luôn là một lòng quán quít chi tâm, đây chính là hình tượng mà Khanh Vương tỉ mỉ mưu kế cho nhi tử nhà mình.

Song cực kỳ xinh đẹp.

Mà chuyện lôi kéo một người như Vân Trinh, con trai duy nhất của Định Tương trưởng Công chúa xuất thân từ dân gian, từng bước nắm giữ quân

quyền, chắc cũng là con đường mà bọn họ sớm đã đặt ra, mà hẳn cũng quả thực là kẻ hữu dụng...! Tự mình đem hết thầy toàn bộ những gì nắm giữ được chấp tay dâng lên, chỉ vì muốn đổi lấy ánh mắt rơi trên người mình của hẳn.

Hắn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, bỗng nhiên đồng hồ gõ xuống, Mai đại học sĩ run rẩy bước vào.

Vị Mai đại học sĩ này thư học song tuyệt, còn là nguyên lão tam triều, mọi người đều cực kỳ tôn kính ông, tất cả đều đứng lên cung kính nghênh tiếp.

Mai đại học sĩ híp mắt, mắt mờ chân chậm, rung đùi đắc ý bắt đầu giảng.

Hắn nói một tràng giọng Giang Nam, chất giọng mềm mại uyển chuyển nhu hòa, huyền thuyên huyền thuyên, vẫn giống như trước khiến người buồn ngủ.

Vân Trinh vốn vì không muốn đến muộn mà dậy thật sớm, nghe nghe một hồi tự nhiên thực sự thấy buồn ngủ.

Không được bao lâu đã cúi đầu làm ổ trong góc phòng mà ngủ gật.

Hắn lại không biết hôm nay lên triều rất nhanh, sau khi cùng trọng thần thương nghị quốc sự Cơ Bạng Nguyên liền nhàn rồi, nhất thời hứng khởi đi tới dâng thư phòng nhìn nhóm tôn thất tử học tập một chút.

Y bảo nhóm nội thị không được thông báo, tự mình đi tới bên ngoài thư phòng, xuyên qua song cửa sổ nhìn vào bên trong.

Liếc mắt một cái liền thấy tất cả đều nghiêm mặt, đang hoàng trịnh trọng nghe Mai đại học sĩ giảng bài, chỉ có Vân Trinh nhắm mắt lại vùi trên tay ghé ngủ tới mặt đỏ bừng bừng.

Khóe miệng y giật giật, vốn dĩ mỗi ngày y tới nhìn đều thấy nhóm tôn thất tử này từng người đều nghiêm túc chuyên tâm học tập, hẳn là đã bị phụ

huynh, trưởng bối ân cần dạy bảo.

Nhưng bây giờ trong nháy mắt lại bị đứa nhỏ này chọc cười, quay đầu hỏi Đinh Đại: "Hóa ra hôm nay tiểu Cát Tường Nhi trở lại dâng thư phòng học, trầm lại quên mất.

Lát nữa buổi trưa để hẩn lại đây cùng dùng bữa."
Đinh Đại vội vã thấp giọng đáp lại, thấy Cơ Băng Nguyên quay đầu đi đến hướng ngự thư phòng.

Mới ra khỏi hành lang liền nhìn thấy một trận gió se lạnh thổi đến, hạt tuyết nặng trĩu bên ngoài rơi trên ngói lưu ly tựa như hạt đậu bị ném ra, gió lạnh xuyên thấu người.

Cơ Băng Nguyên nhíu nhíu mày, nhớ tới vừa nãy thấy y phục mỏng manh trên người Vân Trinh, liền cởi áo khoác trên người đưa cho Đinh Đại, thuận miệng dặn hẩn: "Gọi người đứng chờ tan học, đợi Cát Tường Nhi đi ra thì mặc vào cho hẩn.

Tỉnh dậy gặp gió, cơ thể hẩn yếu ớt lại mới vào học không nên để bị bệnh."
Đinh Đại vội vã đáp ứng, vẫy tay gọi tiểu nội thị tới thông báo một phen rồi vội vã đuổi theo hầu hạ Hoàng đế.

Vân Trinh ngủ đến mơ mơ màng màng, bỗng nhiên bị Chu Giáng đánh thức, Mai đại học sĩ rút cuộc cũng ngừng lại bài giảng thao thao bất tuyệt.

Tất cả học sinh đứng lên cung tiễn sư phụ rời đi, kế tiếp là tập viết ba tấm kinh nghĩa đã giảng hôm nay, vậy là kết thúc buổi học buổi sáng.

Bọn học sinh cũng bắt đầu tập viết, Vân Trinh cầm bút lên tinh thần tựa như rồng bay phượng múa mà tốt xấu gì cũng viết xong ba tấm giấy, đem bút quăng sang một bên chờ khô.

Sau đó thấy mấy thái giám hầu hạ văn chương trong thư phòng lại đây, đem theo một đám tiểu thái giám thu hồi từng tấm chữ bọn họ vừa viết rồi để vào hộp mang ra ngoài.

Hắn có chút kỳ quái, hỏi Chu Giáng bên cạnh: "Bọn họ đem chữ chúng ta viết đi đâu?"

Chu Giáng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn: "Đưa đến ngự thư phòng —— nha, quên nói cho người biết sau khi vào dâng thư phòng học, mỗi ngày Hoàng thượng đều khảo nghiệm bài tập cùng chữ viết của chúng ta."

Vân Trinh giật nảy cả mình: "Người vì sao không sớm nói cho ta a?"

Chu Giáng áy náy: "Là ta quên mất." vì hắn quá hưng phấn muốn nói với Vân Trinh sự tình trong mấy tháng này.

Vân Trinh nhớ đến vừa nãy mình giả mù mà một mạch viết chữ, nghĩ tới Cơ Băng Nguyên liền tê cả da đầu: "Xong rồi."

Còn muốn cường điệu mà tạo ấn tượng tốt với Hoàng thượng, không nghĩ tới ngày đầu tiên vào học đã bị hại..

Chương 12: Bạch Tuyết

Editor: Chanhneee

Vân Trinh mặt mày ủ rũ chỉnh lý lại đồ dùng học tập, cất vào trong hộp rồi cùng Chu Giáng rời khỏi dâng thư phòng.

Giờ Ngọ, bọn họ sẽ cùng dùng bữa tại phòng ăn sau đó lại tiếp tục học cuối ngựa, bận cung, thời gian không nhiều.

Ngày trước Vân Trinh còn nhỏ, lúc vào học phần lớn chỉ là hình thức, tới giờ Ngọ thường xuyên dùng bữa cùng Cơ Băng Nguyên.

Bây giờ hấn lớn rồi, con cháu tôn thất vào thư phòng học cũng nhiều hơn, dĩ nhiên chỉ có thể tới phòng ăn dùng bữa.

Mới vừa ra khỏi bình phong, một cơn gió từ hành lang ủa vào khiến Vân Trinh hơi run lên, nắm chặt áo bào trên người.

Mấy công tử yếu ớt khác quả nhiên cũng đều tê tê oán trách: "Rét thán ba vẫn chưa kết thúc a." Nhóm tôn thất công tử này ngày thường ở nhà đều có người hầu hạ, bây giờ ở trong cung không có người sai bảo chỉ có thể tăng nhanh bước chân mà đi ra ngoài, lúc ấy mới có người theo bọn hấn tới hầu hạ.

"Khí trời trong kinh thật sự là..."

"Ở chỗ chúng ta bây giờ khẳng định khắp sườn núi đều nở đầy hoa." Cơ Hoài Thanh cảm khái nói, đất phong của cha hấn ở Giang Nam, nay đến

trong kinh thập phần không quen.

"Đợi thêm mấy ngày, trong kinh cũng sẽ giống như vậy.

Tới lúc đó vừa vận xuân đi, thỉnh các vị công tử đi dạo trong kinh thành..."
Có người tới bồi học nói ít chuyện thú vị.

"Buổi chiều còn học cưỡi ngựa bắn cung, khí trời như vậy mà còn muốn lên lớp ngoài trời sao?"

"Ài, buổi trưa không biết ngự trù bên kia chuẩn bị món gì?"

"Không trông cậy nổi, tất cả đồ ăn đều như nước ấm, không khói không vị.

Ta có mang theo chút hương liệu, lát nữa chia cho người một chút."
Bọn học sinh mồm năm miệng mười nói chuyện, lại chợt thấy hai tiểu thị mặc thanh y đứng một bên hành lang, trong tay một người còn nâng một kiện áo khoác màu lam đậm.

Bọn họ là cung nhân bên Thế Nhân cung, trên thẻ bài bằng gỗ tử đàn dùng nước chu sa khắc lên, đặc biệt bắt mắt.

Thế Nhân cung chính là cung điện sinh hoạt thường ngày của Hoàng thượng, người làm việc ở đó tự nhiên đều được Hoàng thượng tin dùng.

Tất cả đều giảm thấp âm thanh nghị luận, cũng không dám oán giận nữa vội vã đi qua hành lang, lại không tự chủ được mà chú ý bọn họ.

Một tiểu thái giám trong đó bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt vui mừng, bước lên phía trước: "Hầu gia!"

Vân Trinh vốn đang cùng Chu Giáng nói chuyện, ngẩng đầu nhìn đến liền ngẩn ra, lại nhận ra đối phương: "Thanh Tùng, Hoa Cúc Tím?" Đinh Đại chọn hai tiểu thái giám ở bên người làm đồ đệ, hai người này trước đó còn nhỏ không dám đến ngự tiền hầu hạ, mà ở bên hầu hạ Vân Trinh lúc hấn tiến cung ngày trước.

Hiện giờ đã qua ba năm, bọn hấn cũng đã lớn lên, chính thức tiến vào Thế Nhân cung làm nhiệm vụ.

Thanh Tùng thấy hắn còn nhớ bọn họ, đoan chính hành đại lễ trên mặt lại cười như nở hoa: "Vấn an Hầu gia, Bệ hạ biết ngài hôm nay vào học liền nhớ tới để ngài như trước tới Văn Chiêu điện cùng dùng cơm trưa."

Vân Trinh ngẩng ra, Hoa Cúc Tím bên cạnh đã nâng áo khoác trong tay, mở ra thay Vân Trinh phủ lên người.

Áo khoác lông vũ tuyền một màu xanh ngọc tung ra, ánh sáng xán lạn hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Thanh Tùng còn đang cười nói: "Vừa nãy nghe nói, Hoàng thượng đã dặn ngự thiện phòng chuẩn bị thịnh dê non."

Hầu gia thỉnh bên này."

Vân Trinh quay đầu nhìn về phía Chu Giáng, Chu Giáng vội vã cười nói: "Người nhanh đi đi, ta tự tới phòng ăn là được." Hắn biết, Vân Trinh thuở nhỏ thường tiến cung được Hoàng đế thập phần sủng ái, vội vã đẩy Vân Trinh qua.

Chỉ thấy hai tiểu thái giám hầu hạ đưa Vân Trinh rời đi, xa xa còn nghe được tiếng Thanh Tùng giới thiệu: "Bên trong nhà kính mới hái được một nhánh kỷ đầu, xuân cửu, cây tề thái, nhưng Hoàng thượng không cho làm thành điểm tâm, nói là ngài mới khỏi bệnh dạ dày không tốt."

Mà những ngày này, mới đầu xuân nên ăn ít đồ mới mẻ, tất cả đều chờ tới khi ngài đến mới dùng, cực kỳ thơm ngát giòn non, ngoài ra còn có nấm, kê tung, măng mùa xuân...!mới tiến cống.

Trái cây điểm tâm cũng đều chuẩn bị đồ ngài thích ăn...!Hoa tuyết, anh đào..."

Có người thấp giọng nói: "Hắn là người nhà ai? Tiến vào dâng thư phòng học lúc nào? Nhìn lạ mặt, hôm nay thấy ta còn tưởng là mới tới bồi đọc."
"Hầu gia tuổi niên thiếu, chắc là Chiêu Tín Hầu."

Trước đó trong người có hiếu nên chưa tới học đi."

"Chiêu Tín Hầu? Họ gì? Hoàng thượng có vẻ rất coi trọng."

"Vân gia, ngài ở bên ngoài nên không biết, hẳn là mới nhận tước."

Vân Hầu gia đời trước là người bên Định Tương trưởng Công chúa.

Là Định Tương trưởng Công chúa chương quản quân tây bắc." Đây là tay một lão luyện, lời nói chỉ nói một nửa, chạm đến là thôi.

Bọn học sinh ở đây tuy tuổi còn nhỏ nhưng đều không giàu thì quý, đại thể đều đã được trưởng bối trong nhà chỉ điểm qua thế cuộc trong triều, lần này đều bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Chiêu Tín Hầu mới cõi hiếu, Hoàng thượng tự nhiên muốn vinh sủng để xác định quân tâm.

Có người nhẹ nhàng cười nhạo: "Ra là Công chúa thổ phỉ kia a."

Từng trận cười khẽ vang lên, Chu Giáng nghe thấy có chút không vui, lớn tiếng ho khan.

Các công tử liếc nhìn, thấy là công tử phủ Định Quốc công, tất cả đều tắt lửa.

Nhóm võ tướng trong quân đại thể đều trên dưới một mạch, coi như nội bộ phe phái xôn xao, khi đối xử với nhóm văn thần cũng đều phi thường nhất trí đối ngoại.

Hoàng thượng bình định Trung Nguyên, đó là sự nghiệp thiên thu to lớn, cũng bởi vậy thế hệ này nhóm người xuất thân dân gian, có công lao nhận được huân tước không ít.

Chẳng qua, Định Tương trưởng Công chúa xuất thân nữ tử nên mới càng bất mắt, mà trước mặt nhóm võ tướng nhắc đến mấy chữ thổ phỉ, kia quả thực chính là không khác gì chỉ vào hòa thượng mà nói tên trọc.

P phủ Định Quốc công mặc dù không đáng lo nhưng lời này mà truyền đi, vô

hình chung sẽ đặc tội nhiều hơn.

Bọn họ đều tự biết mà không tiếp tục nói nữa, công tử ban nãy vô lời nói âm thầm hỏi hận, người bồi đọc của hắn vội vàng chuyển hướng đề tài: "Nói đến, vừa nãy áo màu xanh lam kia là lông gì a? Gà vàng sao?"

"Đúng là không có kiến thức, đó là lông khổng tước màu lam, là công phẩm chuyên dụng từ phía nam dâng lên thánh thượng, trên thị trường không thấy được."

"Phải, là ta kiến thức nông cạn."

"Cái này mà hiếm lạ? Ta còn gặp qua lông khổng tước màu trắng, đó mới gọi là hiếm lạ."

"Lông khổng tước trắng? Khổng tước trắng chính là Tường Thụy a, rất hi hữu đi."

"Còn không phải sao? Phòng đấu giá ở Giang Nam, có năm từng đem đi đấu giá, một cái thét lên 3 vạn lượng bạc."

"Cao như vậy!"

"Người buôn muối bên Giang Nam đều là kẻ màu mỡ, cực kỳ xa hoa lãng phí...! Năm đó ta từng đi qua Giang Nam một lần..."

...!

Các công tử tiến vào bên trong phòng ăn, ngồi nhìn bữa cơm trước bàn, nhìn ngự thiện không khói, không vị, không nóng, không lạnh trong cung.

Lại nhớ tới vừa nãy tiểu thái giám kia nói có thịt cừ non tốt nhất, còn có món ăn mới mẻ từ đồ mà nhà kính trong cung trồng, càng cảm thấy thịt dưa muối, bắp cải trước mặt màu sắc tối tăm mơ mơ hồ hồ thật ngứa mắt, toàn bộ đều không thoải mái.

Cơ Hoài Tố lặng lẽ ngồi ở trong góc rữ mắt, eo thân thẳng tắp, dáng vẻ tao nhã đoan chính mà dùng bữa, phảng phất như tình cảnh vừa nãy đối với hắn hoàn toàn không có tác động.

Văn Tâm điện này là nơi Hoàng thượng xử lý hương sự lúc không cần lên triều, phía sau còn có phòng ẩm.

Đại thái giám của Ngự Thiện phòng đang nhìn chăm chăm nhóm tiểu nội thị bày đồ ăn.

Cơ Băng Nguyên thì ngồi bên long ỷ nhìn bài tập hôm nay mới thu về, đương nhiên còn cố ý kiểm vài tấm của Vân Trinh tới xem.

Đập vào mắt y là tờ giấy đầy kín những chữ viết qua loa như rồng bay phượng múa, gân xanh trên huyết thái dương của y khẽ giật giật.

Trong lòng nghĩ, đứa nhỏ này giữ đạo hiếu ba năm, không người quản thúc, cũng thật là...! Đang nghĩ, lại nhìn thấy Vân Trinh được Đình Đại dẫn vào, quỳ xuống hành lễ đàng hoàng.

Ánh mắt hắn nhìn thấy mấy tờ giấy kín chữ trên ngự án, tựa như bị bóng mà nhanh chóng rời đi: "Thần bái kiến Hoàng thượng..." Âm thanh lúc hành lễ cũng nhỏ đi rất nhiều.

Xem ra là tâm lý đã chắc chắn chính mình viết không ra gì, Cơ Băng Nguyên hiểu rõ.

Nhìn hắn ủ rũ cúi đầu muốn nói hắn vài câu, lại nghe thấy tiếng nhóm nội thị vội vàng bày biện đồ ăn trong phòng ấm.

Y nghĩ, đứa nhỏ này trong lòng thấp thỏm lát nữa dùng bữa sợ lại đầy bụng, lời đến bên miệng lại biến thành: "Chữ viết cũng không có trở ngại gì, xem ra người giữ hiếu rồi cũng không vứt bỏ việc học."

Tâm trạng đang treo cao lơ lửng của Vân Trinh đột nhiên được hạ xuống, gương mặt trong nháy mắt thả lỏng, thoải mái.

Ngoài miệng vẫn đàng hoàng nhận sai: "Thần hôm nay thấy Mai đại học sĩ, cho rằng ông ấy không quá chú ý nên không nghiêm túc viết..."

Cơ Băng Nguyên không nhịn được cười, lại thích hắn ở trước mặt mình không bị tiểu tâm tư ràng buộc, cười nói: "Dùng bữa thôi, lát nữa buổi chiều phải cưỡi ngựa bắn cung? Cơ thể người còn chưa khỏe cũng không cần phải đi, chờ lần sau lại học đi."

Y đứng lên, xuống dưới dắt tay Vân Trinh kéo hắn đi dùng bữa.

Lúc nắm chặt tay Vân Trinh, tay y có hơi run run nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, mang theo Vân Trinh vào trong bắt đầu dùng bữa.

Tuy nói khi ăn không đàm luận, khi ngủ không nói chuyện, nhưng bỏ đi gánh nặng trong lòng tâm trạng Vân Trinh cũng thực khoan khoái.

Ngày nhỏ hẳn thường xuyên tiến cung, cùng Hoàng thượng dùng bữa cũng đã là chuyện thường, cũng không cảm thấy câu nệ.

Thêm vào đó, phòng ăn bên này dụng tâm, mấy món ăn mùa xuân được làm cực kỳ tinh xảo.

Xuân củ xào với trứng, bỏ thêm tôm khô, củ kỹ xanh mát tươi mới còn nóng hổi, măng mùa xuân bỏ thêm thịt muối, thịt tươi luộc cực ngon.

Đừng nói chi món thịt dê non kia được thay đổi cách chế biến, làm thành mấy món ăn, thậm chí còn có một đĩa sườn cừu nướng dậy hương thơm.

Hắn kẹp thịt dê thấm gia vị, từng miếng từng miếng một mà ăn đến vừa nhanh vừa vui vẻ, hoàn toàn đắm chìm bên trong mỹ thực.

Sinh hoạt của Cơ Băng Nguyên vốn tiết kiệm, đối với ẩm thực cũng không có yêu cầu lớn.

Hôm nay nhìn thấy dáng vẻ này của Vân Trinh tựa hồ cảm thấy mùi vị cũng tốt hơn, không khỏi ăn nhiều hơn thường ngày một chút.

Đình Đại đứng một bên mừng thầm, cũng không nhìn quy củ mà lặng lẽ múc thêm một bát canh dê cho Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên quay đầu liếc mắt nhìn hắn nhưng vẫn uống cạn chén canh kia.

Hai người dùng hết bữa cơm, Cơ Băng Nguyên liền mang theo Vân Trinh đến hành lang bên trong ngự hoa viên tản bộ, nói: "Nghe nói cây mai vàng trong vườn đã nở, chúng ta có thể qua đó thưởng ngoạn."

Vân Trinh lắc đầu nói: "Bên ngoài gió lớn.

Hoàng thượng, chân ngài có vết thương cũ, chúng ta vẫn nên ở trong phòng ấm ăn uống là tốt rồi."

Cơ Băng Nguyên ngẩn ra, chân trái của y từng trúng một tên, là kỷ niệm năm đó lưu lại trên chiến trường.

Mặc dù vết thương đã khép lại nhiều năm nhưng khi tiết trời biến hóa vẫn luôn mơ hồ ỉn ỉn đau, nhưng y rất ít khi nói ra bên ngoài, dự là ngự y cũng không có lá gan tiết lộ y án ra ngoài.

Lại nhớ tới, đứa nhỏ này từ ngày còn nhỏ đã luôn ở bên mình, có lẽ có ấn tượng hoặc là nghĩa tử từng nói qua.

Mà dù thế nào, có người không hề che lấp mà đơn thuần quan tâm y như vậy...! Chuyện này với y thực sự là cảm giác đã rất lâu chưa có được.

Từ sau khi y đăng cơ đã không còn ai dám rình rập hành tung hay quan tâm tới thân thể y.

Y đánh giá Vân Trinh, thân thể thiếu niên mới vừa trưởng thành, hơi chút đơn bạc.

Hoàn toàn là dáng vẻ đơn thuần không rành thế sự, nhưng càng như vậy thì sự quan tâm này lại càng là tự nhiên, xuất phát từ nội tâm, không cân đo đong đếm.

Y gật gật đầu, để Đinh Đại cầm quân cờ đến: "Vậy thì đánh một chút song lục thôi."

Vân Trinh vui sướng mà bày cờ, cầm xúc xắc trong tay lắc lắc: "Chỉ cần không cần đi học, làm cái gì cũng tốt."

Lần này, ngay cả Thanh Tùng và Hoa Cúc Tím hầu hạ bên cạnh cũng trộm cười.

Cơ Băng Nguyên cũng đồng dạng cảm nhận được sung sướng trên người

vật nhỏ này, chỉ là một buổi trốn học cũng có thể đơn thuần vui sướng như vậy.

Y duỗi ra ngón tay thon dài, vê lại một quân cờ: "Trẫm đã lâu không chơi, nhưng cũng sẽ không nhường người, vừa vặn người đang lên tinh thần, đến đi."

Đánh hai, ba ván song lục, nhìn đã tới giờ, Cơ Băng Nguyên luôn luôn khắc chế gọi Đinh Đại cất đi, nhìn hấn: "Lớp bản tên đã kết thúc, ta nghe nói người thường ngày ở nhà cũng chuyên cần tập luyện không nghỉ."

Vào cung không tới đó cũng được, sau này trẫm dạy người, chỉ là kinh nghĩa khoa vẫn không thể thiếu, Vương tử khe suối nói rất hay người nên đi nghe một chút."

Vân Trinh nhanh chóng đứng lên, Cơ Băng Nguyên lại liếc nhìn sắc trời bên ngoài, dặn dò Đinh Đại: "Trẫm nhớ, áo khoác lông khổng tước kia có một cái nhỏ hơn một chút, vừa vặn phù hợp với Cát Tường Nhi, đem ra để hấn mang về."

Đinh Đại vội vã sai người đi lấy đến, là một cái áo khoác lông khổng tước toàn thân óng ánh, trắng như tuyết, vừa nhẹ vừa mềm, Vân Trinh cũng không nhịn được khen: "Áo này thật là đẹp."

Cơ Băng Nguyên bước tới cầm lấy áo khoác, tung ra tự tay phủ lên trên người hấn: "Người mới cởi hiểu, áo này màu sắc không kiêu căng rất phù hợp, hơn nữa so với những cái áo lông dày kia nhẹ hơn một chút, có thể chặn tuyết phòng ẩm."

Y cúi đầu nhìn xuống, thay hấn buộc chặt dây lưng: "Đi thôi, mặt khác đêm nay viết lại năm tấm đại tự ngày mai mang đến, chỉ cần viết tốt là được, trẫm muốn xem."

Vân Trinh tất nhiên ngoan ngoãn đáp lại, Đinh Đại tự mình đưa hấn trở về lớp học.

Lúc trở lại thư phòng, thấy Cơ Băng Nguyên còn đang xem tấu số liền lặng lẽ đứng một bên không dám kinh động.

Cơ Băng Nguyên xem xong tấu số, vừa ngẩng đầu nhìn thấy liền hỏi hấn: "Đã đưa về?"

Đinh Đại vội vàng nói: "Vâng, Vân Hầu gia mặc một thân áo khoác khổng

tước trắng tinh, thật là như thần tiên trong cõi trần! Đám đông các vị công tử trên học đường nhìn thấy trọn cả mắt lên, ánh mắt Bộ hạ quả nhiên rất tốt."

Cơ Băng Nguyên không tiếng động mà nở nụ cười: "Mỗi người trong thư phòng đều là con cháu tôn thất, mắt cao hơn đầu.

Hôm nay là ngày đầu tiên hấn tới lớp học, trăm dù thế nào cũng phải che chở cho hấn."

Đình Đại cười nói: "Hoàng thượng ân sâu, Hầu gia nhất định có thể hiểu được."

Cơ Băng Nguyên lắc lắc đầu: "Hài tử chịu cố gắng, vốn cũng nên thưởng." Đình Đại không rõ, Cơ Băng Nguyên lại không có giải thích, cúi đầu cầm cuốn tấu sớ tiếp theo xem.

Hôm nay y thấy trong lòng bàn tay đứa nhỏ kia, tất cả đều là vết thương do kéo cung lưu lại.

Da dẻ hấn trắng trẻo, mềm mịn như trái đào, trong lòng bàn tay lại dày đặc một tầng vết chai.

Trưởng sử đã báo qua, nói hấn ở nhà khổ luyện bắn tên, y vốn tưởng rằng tiểu công tử này dù khổ luyện thế nào cũng có hạn, không nghĩ tới ngược lại, hấn thật sự dốc lòng luyện tập.

Hài tử của nghĩa tử, chính y còn muốn dõi theo, hấn làm khổ mình như vậy làm cái gì? Mà nhìn xem hấn có thể kiên trì bao lâu đi? Cơ Băng Nguyên ngược lại cũng chưa nói gì, sợ là nếu thật sự khen thưởng vì hấn chịu khó luyện cung, tự mình coi như thưởng trong nhà có khi lại thành tự dằn vặt, cứ theo hấn đi..

Chương 13: Mưu Quyền

Editor: Chanhneee

Lúc Vân Trinh khoác áo khoác lông khổng tước màu trắng trở lại lớp học, tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn.

Lông chim trắng noãn như ngọc, so với áo lông khổng tước màu lam trước đó khỏi nói cũng biết bắt mắt hơn biết bao nhiêu.

Vân Trinh mới ra hiệu, trên người vốn đã trắng như bạch ngọc lại bị áo khoác lông khổng tước này tôn lên một hồi, càng làm hắn hiện ra chút thần thái tiên khí thanh cốt.

Ngũ quan trên mặt như được ngòi bút phác họa, con ngươi trong như nước, răng trắng tinh giữa làn môi hồng mềm mại.

Đám vương tôn trong sảnh đường đều ngừng lại, phát hiện vị tiểu Chiêu Tín Hầu mới kế nhiệm này, tuy còn nhỏ tuổi nhưng dáng vẻ trưởng thành quả thật có phần xuất sắc, cử chỉ cũng thanh tao lịch sự, phong lưu, không giống tục nhân.

Lớp học yên tĩnh nghe nhóm học sĩ giảng bài, đúng quy củ mà giảng giải một tiết, không có chuyện gì phát sinh.

Mãi đến khi hết giờ học, Chu Giáng mới nói chuyện với Vân Trinh: "Hôm kia ta phát hiện có một cửa hàng rất tuyệt, làm canh xương dê hầm rất ngon, còn có cá thang thật lớn, trứng cá giòn tan vừa thơm vừa tươi mới! Ta dẫn

người đi ném thử, người nhất định chưa từng ăn." Hấn tràn đầy phấn khởi khoa tay múa chân nói, hiển nhiên là không thể chờ đợi được nữa, muốn cùng Vân Trinh trải nghiệm tháng ngày khoái hoạt giống như trước kia.

Vân Trinh liếc nhìn Chu Giáng, cảm thấy đáng vẻ thiếu thông minh, vô tim vô phổi này của hấn vẫn thật đáng yêu.

Phụ thân hấn là con thứ, hấn mặc dù là con trưởng nhưng cũng xem như là con thứ sinh con thứ, căn bản không có hi vọng nhận tước.

Mà hấn cũng từng giống như mình, chờ sau khi đại hôn sẽ ra ở riêng, nhận điền sản và cửa hàng được phân, rồi cứ vậy vô tâm vô phế trải qua ngày tháng bên nhau, không ôm chí lớn, chỉ cầu hiện tại.

Hiếm thấy có được một người bạn cùng chung chí hướng, sống cuộc đời phóng túng như vậy.

Vt ngày đó cũng là cảm thấy mọi chuyện đều hợp, cùng Chu Giáng chơi đùa với nhau, thậm chí cảm thấy cứ như vậy đi chung cùng hấn cả đời cũng là chuyện vui vẻ.

Đáng tiếc, bây giờ hấn lại muốn bước vào trường danh lợi.

Vân Trinh hạ lông mi, có hơi hổ thẹn đáp: "Được thôi."

Chu Giáng mừng rỡ: "Ta đảm bảo với người, nhất định sẽ không hối hận! Nơi ấy còn có bánh nướng hạt vừng vô cùng ngon! Ăn cùng canh dê thì tuyệt phối, còn giúp ấm người nữa!" Hấn dừng một chút, bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện hỏi: "Nói mới nhớ, vì sao phủ Tín Hầu bỗng nhiên gả Thanh cô cô đi a? Ta mấy ngày nay bận quá, lúc biết chuyện thì nàng đã gả đi rồi cũng không kịp tặng nàng chút đồ hồi môn."

Vân Trinh nhàn nhạt nói: "Nàng vốn là thân thích sống nhờ, giờ ta cũng đã lớn, lưu người lại Hầu phủ thật không thích hợp."

Chu Giáng là người không tim không phổi, cũng không hề lưu ý, bắt quá còn trôi chảy mà nói đùa: "Cũng đúng, lúc trước ta cũng nghe lão Vu oán giận, nói bọn họ bị thắt chặt chi tiêu đến lợi hại."

Từ sau khi trưởng Công chúa qua đời, bên Trung Nghĩa viện bất kể là tiền lương hay lương thực cho ngựa, than sưởi ấm, còn có chuyện cơm áo, những việc nhỏ nhặt này đều phải tiết kiệm.

Sắc mặt của quản sự cũng rất khó xem, ta lúc đó còn muốn nói với người, nếu không được thì đem Hòn Đá nhỏ đưa cho ta đi, ta tới cầu xin Quốc công thì có lẽ cũng có thể nuôi nó...! Bây giờ Thanh cô cô đi rồi cũng tốt, lúc nàng cả ngày thay người làm chủ, ngược lại còn đắc tội với đám lão nhân.

Nhà chúng ta cũng không thiếu những lão binh từng cùng ngoại tổ phụ ra ngoài chinh chiến, bọn họ đều được chăm sóc rất vinh quang tại Trang tử đó."

Vân Trinh nói: "Ta lúc đó bị bệnh, không quá rõ mấy chuyện này.

Thanh cô cô nói, mấy vị lính già nói họ muốn hồi hương, ta nghĩ nếu họ đã muốn trở về thì cũng không thể ngăn cản...! liền đáp ứng.

Sau đó mới biết là do không thể ở lại, nghĩ đã khiến ta ghét bỏ nên mới tự mình đưa ra yêu cầu hồi hương.

Những chuyện này ngày trước phụ thân ta không quản, mẫu thân lại thường xuyên ở trong quân.

Tây phủ đều do Thanh cô cô quản nội vụ, nàng xuất thân thấp kém, kiến thức cũng vậy, khác hoàn toàn với chúng ta."

Chu Giáng cười: "Bây giờ không phải người đã xử lý rất tốt rồi sao? Nghe gã sai vặt của người nói chuyện vui được xử lý rất tốt."

Vân Trinh cẩn thận thu lại sách bút, đứng lên thuận miệng nói: "Đều là trưởng sử xử lý, ta cũng không bận tâm."

Chu Giáng gật đầu, thấp giọng cười: "Ta nghe phụ thân nói, trưởng sử kia của người là tiến sĩ nhị giáp, là kẻ có học vấn chân chính..."

Hai người họ vừa nói chuyện vừa bước ra khỏi tiền đường.

Nhóm tôn vương có suy tư, đều châu đầu ghé tai.

Phần lớn mọi người đều có chút khoe khoang, dù sao bọn họ từ nhỏ sinh ra đã là người gần gũi với hoàng thất.

Hầu hết khi đủ mười tám tuổi, thành thân đều sẽ theo biên chế mà được phong tước vị.

Nhóm con cháu thân vương sẽ được phong tới tước vị Quận vương, dù kém cõi nhất cũng là phụ quốc Tướng quân, đối với Chiêu Tín Hầu cũng không làm sao để vào trong mắt.

Bọn họ lại đều biết, mẫu thân của Chiêu Tín Hầu đã chường quân nhiều năm, Định Tương trưởng Công chúa chiến công rực rỡ, mãi đến tận trước khi qua đời mới trả lại quân quyền chường quản kinh thành.

Hoàng đế sủng ái vị Chiêu Tín Hầu còn nhỏ tuổi này, tự nhiên là vì muốn lung lạc lòng người trong quân.

Dù xem thường, cũng đều đã nhớ kỹ vị tiểu Chiêu Tín Hầu của Vân Hầu gia mới đi học ngày đầu tiên này.

Nhưng mà, cứ coi như bọn họ có tâm lý xem thường, mấy ngày kế tiếp cũng từ từ nhận thức được việc vị tiểu Hầu gia này được sủng ái.

Mỗi ngày ăn cơm trưa, vị tiểu Vân Hầu gia này đều được nhóm tiểu nội thị đến từ Thế Nhân cung, cung kính mời đi.

Sau đó sẽ một đi không trở lại, khóa cưới ngựa bắn cung buổi chiều cũng không tham gia.

Mãi đến tận khi phải nghe giảng kinh khoa, Chiêu Tín Hầu mới khoan thai bước tới, có lúc ngủ tới mặt đỏ bừng, trên mặt còn có dấu chấn đệm.

Bắt đầu có vài tôn thất thử kết giao với vị Chiêu Tín Hầu này, nhưng hần đều dùng lý do mới ra hiểu, nhiều chuyện không tiện làm, cơ hồ đều cự tuyệt tham gia yến hội.

Chỉ có Chu tiểu công tử của Định Quốc công, thuở nhỏ đã từng giao hảo với hắn mới thường xuyên cùng đi cùng đến.

Không thể thiếu việc có người muốn kết giao với Chu Giáng, muốn thông qua Chu Giáng mà mời Chiêu Tín Hầu ra ngoài.

Ai ngờ lại phát hiện, vị Chiêu Tín Hầu này kỳ thực cũng rất ít khi ra ngoài cùng Chu tiểu công tử.

"Xem ra vị Chiêu Tín Hầu này cũng không đơn giản." Cơ Hoài Tố ngồi tại thượng vị, khuôn mặt lạnh nhạt.

Bên cạnh hắn có một văn sĩ trung niên, như đang có điều suy nghĩ mà cầm cốc trà trầm ngâm: "Tiểu Chiêu Tín Hầu Vân Trinh, là mục tiêu kết giao mà chúng ta đã sớm định sẵn trước khi vào kinh.

Bây giờ những công tử tôn thất khác đều gửi thiệp mời tới cho hắn, nghe nói lại không có một ai có thể mời hắn ra ngoài, bao gồm cả Cơ Hoài Thanh."

Nếu như Vân Trinh ở đây, hắn cũng sẽ liền nhận ra vị văn sĩ này chính là anh trai của cha Cơ Hoài Tố – Lâu Tử Hư, tự xưng là mưu sĩ luôn luôn ở bên người Cơ Hoài Tố, quả thật cũng là người túc trí đa mưu.

Cơ Hoài Tố bỗng nhiên mở nụ cười: "Ta nghe nói Cơ Hoài Thanh rất giận dữ, trực tiếp xé thư từ chối khéo léo từ Hầu phủ, nói Vân Trinh là con cái của dân thường, không biết lễ nghi, không biết cân nhắc."

Lâu Tử Hư cũng cười: "Thực sự xé thư sao? Thư từ Hầu phủ, vậy hắn là do La Thái Thanh viết đi.

Tiến sĩ ba năm tại Vũ Thành, thơ từ tài hoa đều tài giỏi, mà sách luận cũng viết vô cùng tốt.

Hoàng thượng cực kỳ thưởng thức điểm này, trước tiên cố ý cho hắn tới Lục bộ rèn luyện một hồi, làm chút thực vụ, còn tại Công bộ, Lại bộ làm việc.

Người người đều cho rằng hắn sẽ thăng tiến, không nghĩ tới lại đột nhiên chỉ thị cho hắn làm trưởng sử tại phủ Công chúa.

Người nói xem, có ý tứ hay không"

"Theo lý mà nói, Định Tương trưởng Công chúa đã qua đời, phủ Công chúa cũng đã đổi bảng hiệu thành Chiêu Tín Hầu phủ.

Vốn dĩ trưởng sử đang tại chức sẽ được phân công đi nơi khác, mà nghe nói trước đó vài ngày lại bởi vì không hầu hạ tốt vị Hầu gia mới này liền trực tiếp bị đuổi đi.

Công báo nói là Hoàng thượng tự mình hạ khẩu dụ, vĩnh viễn không cho hồi chức, La Thái Thanh tới đảm nhận vị trí trưởng sử.

Cơ Hoài Thanh cũng không hỏi thăm một chút đã xé thư của Hầu phủ? Chưa nói chi tới việc Hầu phủ còn có một vị đại danh鼎鼎 Chương Diễm."

Cơ Hoài Tố suy tư nghĩ, một vị môn khách trẻ tuổi bên cạnh hắn hỏi: "Chương Diễm? Là thanh y quân sư tiếng tăm lừng lẫy bên người Định Tương trưởng Công chúa? Nghe nói hắn trên thông thiên văn dưới rành địa lý, luận văn hay võ cũng vậy, không gì không biết."

Lâu Tử Hư gật đầu: "Không sai, trưởng Công chúa năm đó vũ dũng hơn người, nhưng xuất thân dân gian, cũng không biết chữ nên chuyện lĩnh hội binh tướng, bày mưu nghĩ kế, đều dựa cả vào sự chỉ điểm của vị thanh y quân sư này.

Mà hắn không màng danh lợi, chỉ ẩn thân trong phủ Công chúa, không nhất quan bán chức cũng chưa kết hôn.

Trên thực tế, nghe nói sự vụ trong quân, trưởng Công chúa đều dựa dẫm vào an bài của hắn.

Mặc dù bây giờ Công chúa đã qua đời, vị quân sư này không có chức vụ lại vẫn có thể sai khiến sự vụ trong quân."

Cơ Hoài Tố chợt hỏi một câu: "Cho nên, kỳ thực Hoàng thượng bỗng nhiên phái vị La Thái Thanh xuất thân tiến sĩ này tới phủ Công chúa, ngoại trừ lấy đó làm vinh sủng còn là vì muốn thu lại quân quyền?"

Lâu Tử Hư thập phần mừng rỡ: "Không sai! Công tử có thể nhìn thấy điểm này, thực vô cùng tốt! La Thái Thanh xuất thân tiến sĩ, làm sao lại nguyện ý đi vào phủ Công chúa đã qua đời, tựa như gia nô mà làm trưởng sử? Hoàng thượng cũng vì sao lại chỉ định một mình hắn? Đây cũng không phải là làm nhục! Mà là có tác dụng lớn!"

"Thánh ý khó dò, để vương tâm thuật.

Công tử chỉ cần nhớ kỹ nhất cử nhất động của Đế vương.

Người không cần phải dò đoán ý đồ của y, phỏng đoán y có hay không thực sự sủng ái một ai, hay chán ghét ai, đó đều là đạo làm thần.

Chúng ta chỉ cần thấy đằng sau những chuyện này, quân thượng đạt được cái gì.

Trưởng Công chúa qua đời, quân quyền đã từng trong tay nàng, làm như thế nào mới có thể vững vàng chưởng quản? Một trong số đó chính là lung lạc con trai duy nhất của trưởng Công chúa, thứ hai, tự nhiên chính là vị Chương Diễm tiên sinh này!"

Hắn uống một ngụm trà, lại như có chút say mê mà suy nghĩ một chút: "Bệ hạ không hổ là minh quân có thể bình định thiên hạ, thủ đoạn biến nặng thành nhẹ này...! Công tử thử nghĩ xem, nếu ngài là Hoàng thượng, ngài sẽ đối xử ra sao với vị Chương Diễm tiên sinh này?"

Cơ Hoài Tố suy nghĩ một chút, nhàn nhạt nói: "Giết chết."

Lâu Tử Hư lấy làm kinh hãi: "Trưởng Công chúa qua đời, Chương Diễm vô chủ, vì sao công tử không nghĩ sẽ lung lạc hắn để bản thân sử dụng? Dùng hắn để thu phục tướng lĩnh trong quân, thu hồi thế lực nguyên bản trong quân của trưởng Công chúa, lại càng dễ như ăn cháo mới phải?"

Cơ Hoài Tố lại nói: "Thứ nhất là thiên hạ bây giờ thái bình, chuyện chiến sự không còn.

Thứ hai là nếu như cứu cứu ngài nói đúng, vốn dĩ thế lực trong quân đều nắm giữ trong tay Chương Diễm, hắn lại nâng đỡ Chiêu Tín Hầu trẻ tuổi,

không phải sẽ dễ dàng hơn nếu muốn dùng Chiêu Tín Hầu? Vì sao không trực tiếp giết chết người này, lại dùng cách đơn giản hơn, lợi dụng Chiêu Tín Hầu để thu nạp thế lực trong quân."

Lâu Tử Hư vỗ tay cười to: "Công tử quả nhiên thiên tư thông minh, đây chính là sách thuật của Đế vương chân chính!"

Cơ Hoài Tố khẽ nâng lông mày: "Kết giao với Chiêu Tín Hầu, đợi ta tự mình làm đi."

Lâu Tử Hư ngăn ra: "Công tử không phải đều không thích loại kết giao xã giao này sao?"

Cơ Hoài Tố nhớ tới ngày đó cảm nhận được ánh mắt Vân Trinh: "Thử xem thôi."

"Hắn bây giờ, tựa như trẻ con mất đi chỗ dựa."

Thế lực hắn thừa kế từ trưởng Công chúa không tương xứng với năng lực của hắn, mang ngọc mắc tội, đơn giản là xem ai nhanh chân đến trước thôi." Ít nhất mình luôn có thể cho hắn tiền đồ sáng lạng.

Trong lòng Cơ Hoài Tố suy nghĩ, dù sao cũng tốt hơn những người khác..

Chương 14: Bắn Cung

Editor: Chanhneee

Nhưng mà mỗi ngày, vừa tan lớp Vân Trinh đều như trước được nhóm thái giám từ Thế Nhân cung đón đi, muốn kết giao cũng thật là khó khăn, tựa như gió thổi không lọt.

Mãi đến tận hôm đó, vì Cơ Băng Nguyên rời cung tới Tây Sơn tế Xuân, nên hết giờ học Vân Trinh mới cùng Chu Giáng tới ăn cơm cùng đám bạn trên học đường.

Bữa cơm này, đồ ăn đều như nhau, đều là món chung.

Gân hươu, súp bong bóng cá, rau trộn kê ti, canh táo hồng tứ phúc, canh chung thịt dê, chung kê...! Nhưng chỗ Vân Trinh lại không như vậy, rất nhiều đĩa nhỏ liên tiếp không dứt, tất cả đều là rau tươi xanh mát xào đến thật ngon miệng và vài đĩa đồ ăn nguội, lại có một bát canh cá nấu với đậu phụ trắng, nhìn thôi cũng thấy được khai vị, mùi thơm nức mũi.

Không thiếu những ánh nhìn bất mãn từ nhóm tôn thất tử, bữa cơm của bọn họ tổng cũng chỉ có vài món xào sơ sơ.

Tổng quản của trù phòng cúi đầu nhỏ giọng bẩm báo: "Đồ ăn chỗ Vân Hầu Gia cũng không phải do trù phòng cung cấp mà là từ ngự thiện phòng đưa tới, nói là lúc Hoàng thượng rời đi đã bàn giao."

Cơ Hoài Thanh ngồi bên cạnh nghe được, nở nụ cười tràn đầy khinh bỉ, cũng không nói gì.

Vân Trinh tự nhiên sẽ nghe được, mà mặt cũng không đổi sắc chỉ cúi đầu bảo Chu Giáng cùng ăn, chẳng hề đũa người.

Cơ Hoài Thanh lại lớn tiếng nghị luận: "Nói tới, Cao tổ ngày trước vũ dũng hơn người, cũng cực kỳ trọng dụng những người có thể điều binh, giành quyền.

Bất luận là nam hay nữ, dù là xuất thân từ dân gian phổ phàm cũng nhận được hết thảy phần thưởng, quan to lộc hậu.

Nhưng đáng tiếc người thiện võ bây giờ thật ít, đem nhi tử đã lớn nuôi như một đại cô nương, ngay cả bắn cung cưỡi ngựa cũng không dám.

Ha ha ha —— đương nhiên, nói không chừng văn tài hơn người đó, ngược lại cũng sẽ không đi thi khoa cử, sau này mời sư gia viết mấy bài thơ cũng có thể được xem như tài tử."

Lời này của hắn chính là thẳng thắn trào phúng người không tới học cưỡi ngựa bắn cung như Vân Trinh.

Vân Trinh lại mặt mày bất động, chỉ cúi đầu ăn.

Chu Giáng đều đã phần nộ đến lông mày cũng dựng đứng lên, mà nhìn sắc mặt bình tĩnh của Vân Trinh, hắn nghĩ đây cũng không phải thời điểm nên phản ứng thất thố.

Những kẻ này đều là tôn thất quý tộc, kim kiều ngọc quý, tuy rằng phần lớn bọn họ đều chưa nhận tước nhưng đây cũng là chuyện sớm muộn.

Huống chi trong số những người này, rất có thể còn có Thái tử tương lai.

Đầu mày Chu Giáng nhăn chặt, hơi có chút tức giận.

Đem gừng, hành thái, cùng kỷ tử trong canh cá nhạt sạch ra, sau đó mới đem bát canh sạch bóng kia đưa cho Vân Trinh.

Vân Trinh cũng tự nhiên nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

Không ít người đều đang bí mật quan sát phản ứng của Vân Trinh, rồi lại thấy Vân Trinh vẫn giống như thường ngày, một bộ nhẹ nhàng như mây trôi gió thổi, không khỏi đều cảm thấy sững sờ.

Quả thực không nghĩ tới, tiểu Chiêu Tín Hầu này tuổi còn nhỏ mà có thể giữ bình tĩnh như thế, không ít người lại bắt đầu đem tính toán áp lên người hắn.

Vân Trinh dĩ nhiên không phải không tức giận, chỉ là đời trước hắn đã từng tức giận, thậm chí còn đánh nhau với Cơ Hoài Thanh gây huyên náo tới long trời lở đất.

Lúc đó Cơ Băng Nguyên bắt bọn họ mỗi người chịu 20 roi, sau đó lại kêu hắn đến thư phòng phạt quỳ cho tới khi tỉnh táo lại.

Lúc bị phạt quỳ, Cơ Băng Nguyên đã tới nói mấy câu với hắn.

Lúc đó Vân Trinh còn nhỏ nên nghe không hiểu, bây giờ đã chết qua hai đời hắn mới chợt hiểu được.

"Mẫu thân của ngươi, quả thật là xuất thân dân gian, mà lại ưu tú hơn so với rất nhiều nam nhi khác.

Nàng lĩnh binh tác chiến, chiến công vô số, chiếm được vinh quang mà rất nhiều nam nhân cũng không có được.

Ngươi biết lúc trước nàng tại sao lại lựa chọn gả cho phụ thân ngươi không?"

"Tại sao?"

Lúc đó thanh âm của Cơ Băng Nguyên rất bình tĩnh, lời ít mà ý nhiều: "Bởi vì Vân Thám hoa mỹ mạo lại có tài, tính khí ôn hòa, dù là sinh nam hay nữ tướng mạo đều sẽ rất đẹp, cũng sẽ không quá dốt nát."

Lúc trước hắn nghe mấy lời này, chỉ cảm thấy người cha đẻ này đối với mình

có chút ngạo mạn, thế nhưng y là quân chủ, đương nhiên có thể mắt không chạm tới bụi.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy đáng tiếc vì hấn quá ngu dốt.

Khẩu khí của Cơ Băng Nguyên lúc đó cũng không mang châm biếm, trào phúng cùng sỉ nhục, ngược lại cực kỳ bình tĩnh, phảng phất như đang dạy đạo lý cho hấn.

Giống như nam tử có thể lựa chọn khuê tú con nhà đại gia, bề ngoài đẹp đẽ, hiền lành, lại có tính khí ôn hòa làm mẹ tương lai cho con cái mình.

Nữ tử có quyền có thể, đương nhiên cũng có thể vì tương lai của chính con mình mà lựa chọn một phụ thân tốt nhất.

Chỉ có kẻ mạnh mới có tư cách lựa chọn chiến lợi phẩm, bất luận là nam hay nữ, đây mới là thế giới của kẻ mạnh.

Mà kẻ mạnh, thì không cần phải có miệng lưỡi lợi hại, Vân Trinh ngay cả một cái liếc mắt cũng không buồn cho Cơ Hoài Thanh.

Hấn đã từng đứng trong trận doanh của Cơ Hoài Tố mà đánh bại hấn ta một lần, kẻ thua cuộc thì không đáng nhắc tới.

Đời này, hấn không cần Cơ Hoài Tố cũng có thể đánh tan Cơ Hoài Thanh.

Vân Trinh trầm mặc uống xong canh cá, ăn xong ung dung thông thả đứng dậy, phủ thêm áo khoác bạch khổng sáng loáng mà rời khỏi phòng ăn.

Cơ Băng Nguyên không ở đây, Vân Trinh cũng không có chỗ để lười biếng mà trốn nên cũng tới tham gia lớp bắn cung.

Giáo sư dạy bắn cung cưỡng ngựa cho nhóm tôn thất tử là trưởng thị vệ của Long Tương doanh, Cao Tín.

Hắn khi cười đều híp cả mắt, đặc biệt là lúc cùng đàm luận, nói chuyện, đều khiến người khác đặc biệt thoải mái.

Hắn đã theo Cơ Băng Nguyên rất nhiều năm, nhiều người cho rằng hắn có thể trưởng quản Long Tương doanh nhiều năm, lại được Hoàng đế tin sủng như vậy cũng bởi vì tính khí hắn cực kỳ tốt, lại giỏi hài hòa, biết quay vòng...! Vậy nên mới có thể chịu đựng được loại tác phong độc đoán, lại lạnh lẽo, cứng rắn của Cơ Băng Nguyên.

Nhưng Vân Trinh đã từng nhìn thấy lúc hắn giết người, trong đôi mắt nhìn chăm chăm thi thể kia một chút mù mịt cũng không có, khóe miệng thậm chí còn mang theo nụ cười.

Như thế cửu biệt lại như gặp được người thương —— điều này cũng có chút làm người rợn tóc gáy.

Tuy rằng Cao Tín cũng coi như là nhìn hắn lớn lên, hơn nữa đối với trưởng Công chúa cũng thập phần tôn trọng, kính yêu.

Vân Trinh vẫn là vô cùng sợ hắn, khi còn bé đều muốn tránh xa hắn, ngay cả Cơ Băng Nguyên cũng biết hắn sợ Cao Tín.

Vân Trinh trong lòng suy nghĩ, không lẽ từ lúc tiến cung tới nay, Cơ Băng Nguyên đều không để hắn tham gia học bắn cung chính là vì sợ hắn thấy Cao Tín rồi sẽ không muốn đi học.

Mà mỗi lần Vân Trinh nhìn thấy Cao Tín cười khanh khách với người khác, lại phảng phất như bộ dáng lúc nhìn thi thể, trên lưng đều phát lạnh, không nhịn được muốn né tránh.

Thế nhưng không có cách nào để trốn, một nhóm học sinh cực kỳ thành thạo mà đứng trước bia ngắm, xếp thành hàng rồi bắt đầu chia ba người một, thay phiên nhau tập bắn.

Bắn xong, đợi nghe thái giám trông coi bia ngắm bên kia báo điểm liền tự động lui về sau, chờ những người khác bắn.

Mỗi lần học đều không tham gia nên Vân Trinh không có đội hình, tự nhiên biến thành một mình lẻ loi, đứng ở dưới tàng cây hoa mơ ở một bên thao trường.

Cây hoa mơ kia cũng đã rất nhiều tuổi rồi, mọc trùm lên đầu tường trên lớp sơn mới.

Hoa mơ trắng tinh nở như mây như họa, hắt ôm lấy áo khoác trắng như tuyết, đứng ở dưới hoa, một chút không hợp hay bất an cũng không có.

Chỉ là tự nhiên thanh thanh quý quý, tựa như vô cùng quen thuộc với chốn cung cấm này, khá là bắt mắt.

Cao Tín giương mắt nhìn thấy hấn, khẽ mỉm cười tiến lên chào hấn một cái, bên khóe miệng lộ ra một cái lúm đồng tiền nhợt nhạt: "Hầu Gia đến?"
Vân Trinh hỏi hấn: "Cao thị vệ sao không theo hầu hạ Bệ hạ đi Tây Sơn?"
Cao Tín cười rất ôn hòa: "Ta già rồi, sai khiến không được, nên nhường cơ hội cho những người trẻ tuổi."

Hay là trước hết hầu hạ tốt Hầu gia đã."
Vân Trinh biết hấn cùng lắm mới ngoài ba mươi lại cậy già lên mặt, trong lòng âm thầm lườm một cái.

Cao Tín lại hỏi hấn: "Ta nghe nói hiện giờ Hầu gia ở nhà đều tập bắn, có lẽ đã tiến bộ rồi chăng?"
Vân Trinh lắc lắc đầu, Cao Tín lại sai người cầm cây cung đến.

Cung tiễn này vòng lưng đen kịt sáng bóng, chuôi cung được tinh tế quấn lại bằng sợi tơ vàng óng: "Bệ hạ đã cho người chuẩn bị tốt, cung mới làm xong, có tên là Xuyên quang."

Hầu gia dùng thử xem, nếu có chỗ nào chưa tốt thì cứ nói với ta, ta sẽ cho người làm lại."

Bọn họ đứng ở đó, trong tay Vân Trinh cầm một chiếc cung nhìn cực kỳ tinh

mỹ, rất nhiều nhóm thị vệ, nội thị vây quanh.

Có tiểu nội thị bước qua giúp hấn cởi áo khoác, buộc lại bao cổ tay, phô trương cứ như Hoàng đế vậy.

Nhóm tôn thất tử kia ở nhà cũng từng được thiên kiều vạn sủng, bây giờ người người cong đuôi, vờ thành thật mà học tập trong cung.

Lúc nhìn thấy Vân Trinh phô trương thế này tất nhiên trong lòng sẽ không thoải mái, thầm mắng Cao Tín này quả nhiên là đốn ý nói hòa theo Thánh tâm, mượn gió bẻ măng.

Thấy Hoàng thượng sủng ái Chiêu Tín Hầu, cũng công khai xu nịnh hấn, còn có điểm khí khái nào hay không?

Trong lòng người người dù đều hận Cao Tín không có liêm sỉ, không buồn che giấu nịnh nọt, lại cũng đều cảm nhận được vị Chiêu Tín Hầu mới nhậm chức – Vân Trinh này thực sự được Hoàng thượng sủng ái.

Sau đó bọn họ lại quay qua nhìn tiểu thiếu niên thường yên lặng, không hay nói chuyện kia, thấy hấn kéo căng cung tên, tư thế không chỉ thành thực mà còn rất đẹp.

Cung thành trắng tròn, tiển như sao băng, xoạt xoạt xoạt, ba mũi tên bắn ra liên tục, xuyên thủng cảnh xuân, trực tiếp trúng bia tâm.

Thị vệ báo điểm cao giọng nói: "Ba vòng mười!"

Cơ Hoài Thanh quay đầu, sắc mặt hiển nhiên là kinh ngạc, khó mà tin được, ánh mắt của hấn không tự chủ mà trực tiếp đối thượng với Vân Trinh.

Vân Trinh cũng nhìn thẳng vào hấn, trên mặt bỗng nở một nụ cười, trở tay ném cung đi.

Chu Giáng đứng xem bên cạnh thấy cung quăng đi cũng la hét mình phải thử một lần.

Tất cả đều thấy được nụ cười ấy, hấn bất quá cũng mới gần 15 tuổi, mặt mày trẻ trung xinh đẹp, nụ cười này lại mang theo nét kiêu ngạo cùng đặc ý độc nhất của thiếu niên, đôi mắt cũng có tia sáng lộ liễu.

Giữa trường bắn đột nhiên chìm vào yên lặng.

Chỉ có kẻ thiếu thông minh như Chu Giáng mới vui vẻ rạo rục mà kéo cung, lại hỏi: "Hóa ra người mỗi ngày ở nhà luyện tập, lại có thể bắn được chính xác như vậy —— cung tiễn này rất tuyệt, là bộ binh mới trình lên đi? Ta nghe nói bộ binh mới có một bản vẽ..."

Vân Trinh quay đầu nở nụ cười: "Cung rất tốt, không cần dụng sức nhiều, binh khí Ty đã dụng tâm rồi."

Cao Tín cũng cười, lộ ra nóm đồng tiền thật sâu: "Có những lời này của người, Hoàng thượng ắt sẽ thưởng cho binh khí Ty bên kia, trước tiên ta thay bọn họ cảm tạ Hầu Gia."

Lúc tan học, Cơ Hoài Thanh rút cuộc cũng cản Vân Trinh lại: "25 tháng này là sinh nhật 18 tuổi của ta, vừa vặn là tuần nghỉ ngơi."

Trong cung có ban thưởng yến tiệc tại phủ đệ trong kinh thành của ta, Chiêu Tín Hầu có thể nể mặt ta mà tham gia không?"

Cơ Hoài Thanh là con trưởng của Tần vương, tuy rằng không lớn nhưng Tần Vương trước giờ đều rất sủng ái hấn, từ sớm đã thay hấn thỉnh phong.

Chỉ chờ hấn 18 tuổi bên tôn thất Ty sẽ thụ phong quận vương, ần theo thông lệ tất nhiên cũng sẽ ban thưởng yến tiệc.

Nói cách khác Cơ Hoài Thanh bây giờ đã chắc chắn là quận vương tương lai, hấn mời ngay trước mặt, nếu Vân Trinh không đi vậy thì thực sự là trong mắt không có tôn ty, đắc tội rất lớn.

Vân Trinh khẽ mỉm cười: "Quận vương điện hạ đích thân mời, là vinh hạnh của ta, đương nhiên phải đi quấy rầy."

Lời nói đưa đẩy rất khéo léo, mà mọi người đều biết vị Chiêu Tín Hầu này khó mời cực kì, xem ra đến cùng vẫn là biết quy củ.

Trên mặt Cơ Hoài Thanh cũng dẫn theo chút đắc ý, thoả mãn gật gật đầu,

gọi người cùng rời đi.

Vân Trinh quay đầu, liếc mắt một cái lại nhìn thấy Cơ Hoài Tố đang chăm chú nhìn mình, Chu Giáng lại nắm lấy tay Vân Trinh: "Đi mau, còn phải thay quần áo không có thời gian đâu."

Vân Trinh rũ xuống mi mắt, hắc hiếu rất rõ Cơ Hoài Tố —— hắc ta xem thường mình, tuy rằng giấu rất kỹ.

Hắn ngày trước ngơ ngơ ngác ngác, nhưng cũng không phải là kẻ ngu si, ít nhiều đều biết Cơ Hoài Tố không buồn nhìn tới hắn.

Hắn ta yêu thích những người có chân tài thực học, vậy nên cả đời Vân Trinh đều cố gắng vì hắn mà dâng lên tất cả, chỉ mong có thể làm hắn nhìn tới mình nhiều một chút.

Không nghĩ tới đời này, cũng chỉ là ba mũi tên lại có thể khiến hắn thay đổi cái nhìn?

Cũng thật sự là nhờ cung tốt, lần này cải tạo cung tiễn từ phía bộ binh cũng xem như có tiến bộ rất lớn.

Hắn lại đã ở nhà khổ luyện một thời gian, nhìn cũng có chút ra dáng.

Nhưng hắn biết vẫn còn kém xa, bia ngắm này là dành cho đám quý nhân yêu kiều bọn họ dùng, cực kỳ gần.

Hắn quay đầu, đem ánh mắt một đời trước từng mong mà không được quăng ra sau đầu, bước nhanh khỏi thao trường..

Chương 15: Tế Vịt

Editor: Chanhneee

Sau lớp bản cung là lớp học kinh nghĩa, học xong lớp kinh nghĩa thì bài tập hôm nay mới coi như chính thức kết thúc.

Nhưng lúc nhóm tôn thất tử làm xong bài tập, muốn trở về thì tổng quản thái giám Đinh Đại bên người Vũ Thành để tới, mang theo mệnh mông, cuộn cuộn đồ ban thưởng đến.

Lễ Tế Xuân ngày xưa, bên Quang Lộc Tự đều có ân thưởng cho những người mang tước vị tôn thất, mà lễ Tế Xuân còn có nghi thức tế lễ, đem đồ cúng phân chia cho những đại thần tam phẩm trở lên cùng ăn, coi như hoàng ân tích phúc.

Lễ Tế Xuân năm nay, không ngờ Cơ Bạng Nguyên còn nhớ tới nhóm công tử phải vào kinh theo học, rời xa cha mẹ, vì nước mà học vì vậy liền ban thưởng bữa ăn này, cho người giục ngựa về cung để ban thưởng cho nhóm Tôn thất tử trong thư phòng.

Chuyện này thực sự cũng coi như hoàng ân cuộn cuộn, sau khi nhóm thư sinh cùng quỳ xuống tạ ân, nhìn một nhóm thái giám lần lượt đem từng bàn đồ ăn tiến vào.

Đồ ăn tế lễ cơ bản hầu hết đều là thịt theo năm, có mấy món điểm tâm, đồ ngọt nhìn rất đẹp nhưng kỳ thực mùi vị cũng không tốt, còn lại chính là nước trà, đồ nguội...!Nhóm học sinh lần lượt vào chỗ, bắt đầu ăn uống.

Ngày thường, bọn họ cũng không có phân chia thứ vị nghiêm ngặt, dù sao phần lớn đều là con cháu tôn thất, sau khi trưởng thành sẽ thụ tước cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Vậy nên thường ngày vẫn ngồi lẫn lộn với nhau, đột nhiên hôm nay được ban thưởng tiệc, nhóm học sinh cũng phải quy củ mà nghe nội thị an bài chỗ, sau đó lần lượt ngồi xuống.

Cơ Hoài Tố vậy nhưng còn ngồi dưới Vân Trinh.

Vân Trinh thật ra cũng không có nghĩ nhiều, hắn nhìn đồ ăn dâng tế này đều bóng mỡ cũng không thấy ngon miệng.

Quay đầu lại thấy Cơ Hoài Tố ngồi ở bên phải mình, trước mặt hắn vừa vặn xếp một cái đĩa đậu phộng hầm móng giò, tiện tay liền đem đĩa thịt bung qua lại đổi một đĩa nấm sò trộn măng cho hắn.

Chu Giáng ngồi bên trái hắn thì thầm nói: "Ta không thích ăn móng giò, người đổi lấy làm chi?" Lại cho là Vân Trinh muốn đổi cho mình.

Cơ Hoài Tố rõ ràng đã run lên, quay đầu nhìn về phía Vân Trinh.

Sau khi Vân Trinh đối diện với hắn, bỗng nhiên cũng sững sốt một chút, lúc này mới phản ứng lại —— Cơ Hoài Tố trước giờ không ăn đậu phộng, vì ăn vào thì sẽ ho khan cả đêm, không thở được.

Mà con cháu quý tộc đều muốn che giấu những món ăn cấm kỵ với mình, bởi vậy Cơ Hoài Tố cũng không có để lộ ra bên ngoài, chỉ là rất ít khi dùng bữa ở ngoài.

Mà bản thân Vân Trinh đời trước lại hiểu hắn, biết đến điều cấm kỵ này của hắn nên đều đã dưỡng thành thói quen —— tuy nói là đã cách một đời nhưng tính ngày thì, trên thực tế chuyện thân mật của hắn và mình chỉ mới qua mấy tháng trước.

Vân Trinh hơi có chút tự giễu thói quen khó sửa này của mình, nhưng trên mặt cũng không để lộ ra cái gì, chỉ hơi hướng Cơ Hoài Tố gật gật đầu sau đó quay đi, cũng không có bất kỳ giải thích nào.

Cơ Hoài Tố đầy bụng nghi ngờ, nhìn hắn tự nhiên như thế liền đoán có thể hắn thực sự thích ăn đậu phộng hầm móng giò.

Cũng đang là lúc nhận lộc ban thưởng, không tiện nghị luận, vì vậy đành đề xuống tia kì quặc trong lòng.

Lại thấy Đinh Đại cười rạng rỡ, trong tay cầm hai cái giỏ tự mình mang lại đây.

Hắn sai người mang đồ ăn trước bàn Vân Trinh đặt sang một bên, lại từ trong giỏ nhỏ bưng ra hai đĩa đồ ăn: "Hầu Gia, đây là Hoàng thượng đích thân chỉ định để nô tài đưa tới cho ngài nếm thử."

Hai đĩa đồ ăn này, một đĩa là lộc bò, một đĩa là vịt quay.

Vân Trinh có chút mờ mịt, chỉ có thể đứng dậy tạ ân lại bị Đinh Đại ấn ngồi xuống: "Là Hoàng thượng thấy vừa ý nên mới cho người đưa tới."

Một đường đưa tới ta đều dùng lò than hầm nóng, sợ mất vị, ngài mau thử đi."

Lộc bò óng ánh long lanh, vịt quay cũng làm rất khá, thịt béo ngậy, thấm đều vị.

Hai món ăn cũng không bao nhiêu, nhưng hiển nhiên là vì chú ý tới khẩu vị của hắn.

Vân Trinh cũng không rõ, đang yên đang lành Cơ Băng Nguyên vì sao phải thưởng hai món ăn tới, nhưng hắn vẫn ngồi xuống cùng các học sinh khác tiếp tục dùng tiệc, không nói một lời.

Chỉ có Cơ Hoài Tố, mấy lần muốn nói lại thôi, mà Chu Giáng vẫn luôn vây quanh hắn nhỏ giọng trò chuyện, là công cụ tuyệt hảo ngăn chặn xã giao.

khiến những người khác muốn tiếp lời đều vô vọng mà dừng lại.

Mãi đến tận trưa ngày thứ hai, Hoàng thượng hồi cung, như thường lệ triệu hần đến Văn Tâm điện dùng cơm trưa mới nói với hần: "Món vịt dâng tế hôm trước thế nào? Nếu vừa miệng thì để Quang Lộc Tự đưa mười con tới phủ Công chúa.

Đang lúc giao mùa đông – xuân nên ăn nhiều vịt một chút, có thể bổ sung dưỡng chất."

Vân Trinh thuận miệng nói: "Tạ ơn Hoàng thượng, vịt quay hôm đó làm rất ngon.

Nếu trong cung có nhiều thưởng cho thần cũng không sao, nhưng nghĩ tới Hoàng thượng thích ăn, vẫn nên để cung cấp cho người đi."

Cơ Băng Nguyên nói: "Cũng không có gì, đó là vịt mà trẫm nuôi, chuyên dùng cho các dịp lễ tế.

Hôm qua thấy liền để người đưa tới cho người ném thử, lộc bô chỉ là tiện thể mang qua.

Ta biết mấy món đó đều rất nhiều dầu mỡ, nhưng bắt quá đó cũng là do trẫm tự tay săn vào đợt săn bắn mùa thu năm trước, mới để Ngự thiện phòng xử lý."

...!

Hoàng đế nuôi vịt? Vân Trinh liếc nhìn thần sắc lãnh đạm như tiên nhân trên núi cao của Cơ Băng Nguyên, cả người đều như muốn nứt ra rồi! Làm sao cũng không thể nào tưởng tượng được, cảnh tượng người cao quý như Thanh Hoa lại kiêu lời, kín kẽ như Cơ Băng Nguyên sẽ cho vịt ăn a! Nghĩ tới, chắc cũng không phải luôn luôn nuôi tại nó, cùng lắm là từng nuôi qua một lần đi? Hoàng đế tự mình nuôi vịt để cùng tế tổ tông, hoàng thất...!kia quả thật là vinh hạnh của con vịt.

Vân Trinh tự thuyết phục chính mình, mà Hoàng đế nuôi vịt, đây là chuyện cung cấm gì đó mà mình không biết sao? Hần có chút lý giải không được, mà nhìn trong mắt Cơ Băng Nguyên lại mang theo sung sướng, cũng chỉ có

thể lần nữa cảm tạ hoàng ân cuộn cuộn.

Cơ Bạng Nguyên phát tay không cho hấn hành lễ, lại gấp cho hấn một đĩa cá: "Không cần đa lễ."

Sau giờ Ngọ Vân Trinh mới tỉnh ngủ, Cơ Bạng Nguyên như thường lệ từ sớm đã đi nghị sự cùng các đại thần.

Đình Đại hầu hạ hấn rửa mặt thay y phục, Vân Trinh hiếu kỳ hỏi hấn: "Hoàng thượng thật sự nuôi vịt?"

Đình Đại cười nói: "Hầu gia có chỗ không biết, lúc trước tây kinh từng bị chiếm cứ một hồi.

Hoàng thượng mang theo một nhánh đội ngũ, không thể không dừng mà lưu lại một chốn sơn thôn hương dã, ẩn núp rất nhiều tháng.

Ngày đó chỉ có thể tự mình nuôi một đám vịt để cung cấp quân lương, sau đó tây kinh bị chiếm, vịt chưa ăn xong đã phải nhổ trại.

Sau đó Hoàng thượng một đường phá thành, liên tiếp thắng lợi.

Những con vịt đó liền được người dân địa phương nuôi dưỡng, còn nói chúng tự mang phúc lộc, may mắn, có thôn dân còn đặt biệt hiệu cho chúng nó là vịt thắng lợi, vịt chiến thắng trở về.

Hoàng thượng về sau nghe được việc này, cũng cảm thấy có ý tứ, liền cho người đưa đến nuôi trong vương phủ.

Khi Hoàng thượng lên ngôi, đám vịt này lại chuyển từ vương phủ tới trong cung, lại sinh không ít vịt con, lai lịch lớn như vậy nên bây giờ được chuyên dùng để cung cấp cho Bộ hạ."

Vân Trinh mở to hai mắt: "Hóa ra là có ngọn nguồn như vậy!"

Đình Đại nở nụ cười, thấp giọng nói: "Lúc đó...! Có tiểu nhân ở trước mặt tiên đế nói lời gièm pha, tình cảnh của Bộ hạ không được tốt.

Mỗi ngày rảnh rỗi, ở trong quân doanh lại không có chuyện gì làm, người

đều tới xem đám vịt bơi lội tới lui trong ao, đúng là từng đi chăn vịt, từng cho vịt ăn."

Vân Trinh cũng nghĩ tới, việc này kỳ thực trong miệng các lão tướng ngày trước cũng không tính là bí mật.

Lúc đánh tây kinh, tiên đế kiêng kỵ y là nhi tử, một thân thiếu niên lại mang chiến công rực rỡ, vậy nên mới chỉ định để y trông coi ngoại vi.

Chính mình thì ngự giá thân chinh đi đánh tây kinh, kết quả đánh mấy tháng vẫn không công phá được.

Cuối cùng vẫn là Định Tương trưởng Công chúa nêu ý kiến, hấn mới để cho Thái tử tự mình mang binh đến công phá.

Một lần hành động đã dẹp xong tây kinh, thu phục Trung Nguyên.

Đình Đại ý vị thâm trường nói: "Bệ hạ của chúng ta bây giờ, giàu có khắp thiên hạ nhưng lại không thể tùy tiện thưởng người.

Một động tác tùy tiện sẽ khiến các thần tử nghĩ đến ý nghĩa khác.

Ngược lại, Hầu gia là do Hoàng thượng nhìn người lớn lên, trưởng Công chúa lại có chiến công rực rỡ, Hoàng thượng hiếm thấy mới có thể yên tâm mà ban thưởng một người, Hầu gia cứ an tâm."

Vân Trinh lại hết sức tò mò nói: "Ta có thể đi nhìn mấy con vịt đó không?"
Đình Đại: "...." Coi như là hấn quan tâm, được thôi.

Vị tiểu Hầu gia này là người hiếm thấy tâm vô tạp niệm, người bình thường được Hoàng thượng ban thưởng sẽ chột dạ, còn nơm nớp lo sợ mà suy đoán linh tinh.

Người nông cạn còn sẽ không biết điều mà dương dương tự đắc, ý thể hiếp người.

Chỉ có vị Hầu Gia này có hứng thú đối với mấy con vịt! Còn hỏi hấn rõ ràng vì sao lại thế? Thật sự là khác kiểu hỏi thăm mà ngự tiền Đại tổng quản hấn

từng thấy nhiều lắm a.

Thêm nữa, tiểu Hầu Gia mỗi ngày đều trốn học, đó rõ ràng là do Hoàng thượng thiên vị, muốn xem...!liền xem đi! Mỗi ngày có tiểu Hầu Gia cùng bồi Hoàng thượng dùng bữa, người cũng có thể ăn nhiều hơn mấy đứa.

Đình Đại cúi người thật sâu: "Nô tài đưa người qua xem, chúng được nuôi dưỡng ở trong sân sau của Quang Lộc Tự.

Chỉ là nơi đó có hơi bẩn, Hầu gia cũng đừng ghét bỏ."
Vì vậy Vân Trinh liền chạy trốn khóa bán cung để đến xem mấy con vịt.

Vừa vặn ngày hôm đó Cơ Băng Nguyên lại rảnh rỗi, muốn nhìn một chút xem nhóm công tử kia tập bắn cung thế nào, vì vậy nghị sự xong liền tới giáo trường.

Cao Tín vội vã mang theo các công tử tôn thất tiến lên hành lễ.

Cơ Băng Nguyên cho bọn họ đứng lên, nhìn lướt qua nhưng chưa thấy Vân Trinh, cười cười quay đầu hỏi Cao Tín: "Chiêu Tín Hầu năm trước mới bị bệnh một hồi, thân thể còn chưa tốt, trẫm liền để hắn nghỉ ngơi nhiều một chút.

Hôm nay cũng không thấy đến, trẫm dặn người đi gọi hắn lại đây, tốt xấu gì người cũng kiên trì dạy dỗ cho hắn nhiều một chút."

Cao Tín cười nói: "Ty chúc tuân chỉ."

Cơ Băng Nguyên gật gật đầu, quay lại dặn người đi gọi Vân Trinh, lại nhẹ giọng hỏi nhóm các công tử tập bắn thế nào rồi chọn mấy người tới thử một chút thân thủ.

Cơ Hoài Thanh nóng lòng muốn thử, lại như cố tình không được chọn tới, ngược lại là Cơ Hoài Tố được chỉ định.

Cơ Hoài Tố tiến lên bắn mấy mũi tên, vừa đúng chín vòng mười, thần thái trầm ổn, mặt mày bình tĩnh.

Cơ Băng Nguyên không khỏi nhìn hấn mấy lần, gọi hấn tiến lên hỏi: "Khanh là con thứ của Tấn Vương, Hoài Tố?"

Cơ Hoài Tố tư thái thong dong, tiến lên hành lễ nói: "Hoài Tố bái kiến bệ hạ."

Ánh mắt vẫn rất yên tĩnh, là người đúng mực, tài năng có thể mài giũa.

Trong lòng Cơ Băng Nguyên hơi có chút kinh ngạc, khước miệng lại mỉm cười: "Người ngược lại không có giống phụ thân người, trẫm còn nhớ phụ thân người không phải người biết nặng biết nhẹ, vững vàng như vậy..." Liếc mắt một cái lại nhìn thấy Thanh Tùng đi tìm Vân Trinh trở lại, hỏi hấn: "Chiêu Tín Hầu đâu?"

Thanh Tùng cúi gập người đáp: "Chiêu Tín Hầu nói muốn xem con vịt, Đình tổng quản đã dẫn hấn tới Quang Lộc Tự xem vịt."

Nô tài sợ Hoàng thượng đợi lâu nên về trước đáp lời."

"..."

Mọi người hoàn toàn yên tĩnh, bọn họ đều biết ngày thường Chiêu Tín Hầu có chút quái lạ, nhưng ở trong cung lại muốn xem con vịt là loại hành vi động trời gì a?

Cơ Băng Nguyên hiển nhiên lần này cũng bị Vân Trinh làm cho ngây ngẩn cả người, qua chốc lát mới không nhịn được cười: "Được thôi, theo hấn đến xem đi, không cần gọi tới nữa."

Hiển nhiên là tâm trạng của y vô cùng tốt, quay đầu nhìn về phía Cơ Hoài Tố, nhất thời cũng quên mất vừa nãy muốn nói cái gì với hấn, chỉ gật đầu một cái nói: "Trẫm nhớ, sách luận thường ngày người viết rất ngắn gọn, mặc dù có chút không ngại mà nhắm mắt làm liều nhưng cũng thiết thực."

Với cung mã xem ra cũng từng dốc tâm luyện tập, không thể không thưởng.

Phía Nam mới vừa cống nạp mấy vật liệu hiếm lạ, thưởng ba thớt lụa mây hạc để Hoài Tố công tử làm xiêm y."

Cơ Hoài Tố dập đầu tạ ơn, dù sao cũng là tuổi trẻ, được ngự khen thế này trên mặt không khỏi dâng lên chút kích động.

Mà Cơ Bǎng Nguyên cũng không có kiên trì lại nhìn những người khác, đứng lên cười nói: "Đều bắt rất khá, tiếp tục đi."

Cao Tín, dụng tâm nhiều rồi, lần sau trầm lại đến khảo sát."

Cao Tín liền vội vàng tiến lên đáp lại, tất cả mọi người quỳ lạy, đưa Cơ Bǎng Nguyên lên kiệu.

Cơ Bǎng Nguyên phân phó: "Tới Quang Lộc Tự, trầm cũng đã lâu không nhìn đám vịt chiến thắng trở về này rồi."

Chương 16: Tình Cũ

Editor: Chanhneee

Vân Trinh đúng là đang tới xem đám vịt phúc lộc của Cơ Băng Nguyên, nhưng hẳn vạn lần không nghĩ tới đám vịt con này lại sống thoải mái như vậy.

Đình Đại nói là có một cái sân, mà chỗ này đâu chỉ là cái sân, quả thực chính là một tiểu viện.

Có bể nước trong suốt để đám vịt nhỏ bơi lội, có rừng trúc rộng rãi và thảm cỏ để cho chúng tản bộ, có mái che cao to, rộng rãi sáng ngời để đưa bọn chúng vào nghỉ.

Vì nghĩ Bộ hạ có thể thường xuyên tới xem, nên người phụ trách chăm nuôi của Quang Lộc Tự cũng đặc biệt săn sóc, cho tiểu nội thị tỉ mỉ trông nom lũ vịt.

Chúng chỉ dành riêng để cung cấp cho Bộ hạ và dùng để cúng tế, hàng năm cũng chỉ trước khi có lễ tế mới bị lựa ra để dùng vậy nên số lượng cũng không ít, phải tới mấy trăm con.

Mùi vịt rất nồng nhưng lúc tiến vào sân cảm giác vẫn rất tốt, dưới ngàn tán trúc dài đám vịt con lông xù màu vàng nhạt đang kiếm ăn, đám vịt trời thì nô đùa bên sóng nước, thỉnh thoảng tha lên một vài con cá nhỏ.

Giờ đã là cuối xuân, tơ liễu bay múa đầy trời, có vài con vịt vỗ cánh nhảy lên

mổ tơ liễu, cực kỳ ngây thơ khả ái.

Vân Trinh đứng bên bể nước nhìn đám con vịt nghịch nước, lại nhớ tới tâm tình của Cơ Băng Nguyên ngày ấy.

Hắn không nhớ rõ hai đời trước khi được Hoàng thượng ban thưởng, liệu đã được ăn thịt vịt này hay chưa? Quả thực hắn thường nhận được đồ ăn ban thưởng từ trong cung, hẳn là cũng sẽ có món vịt.

Thế nhưng từ xưa tới nay, chưa từng có ai lưu ý vì sao Hoàng thượng lại ban thưởng một món đồ phổ thông như thịt vịt đi?
Lúc trước là long là phượng nhưng lại bị nghi kỵ, chèn ép.

Ngày đó, khi y thấy đám vịt này trong lòng đang suy nghĩ cái gì? Không lẽ là vì cô đơn nên muốn lưu lại một thứ phổ thông như vịt con, đồng thời lại dùng để làm đồ cúng tế hàng năm?
Thời điểm Cơ Băng Nguyên tiến vào vườn phúc lộc, liền nhìn thấy thiếu niên đang ngưng thần, đứng bên bể nước nhìn chăm chăm mấy chú vịt nhỏ.

Một đám vịt con lông xù, vụng về đứng bên mép nước, lại sợ hãi không dám xuống nước.

Không khí ngày cuối xuân thấm vào thiếu niên thanh tú, thực sự cũng xem như một phong cảnh tươi đẹp, nhin không được mà cười lên một tiếng, trong tâm cũng vui vẻ.

Vân Trinh ngẩng đầu, nhìn thấy y đến liền vội vàng đứng lên muốn hành lễ, Cơ Băng Nguyên khoát tay áo một cái: "Không cần, trẫm vừa tới chỗ Cao Tín, lại không thấy người."

Nghe nói người tới xem lũ vịt, thật đúng là trẻ con, mấy con vịt thì có gì hay mà xem?"

Vân Trinh nói: "Đình tổng quản nói chúng là những con vịt đã từng cùng Bệ hạ đánh trận, ta nhin không được muốn tới nhìn một chút."

Tụi nó hóa ra còn sống rất thoải mái nha."

Cơ Bằng Nguyên nở nụ cười: "Cũng chỉ là làm cho các tướng sĩ cùng hành quân với trăm xem thôi, trăm đối với vùng đất mà đám vịt sinh trưởng còn niệm tình cũ, các tướng sĩ tự nhiên cũng sẽ an tâm."

Vân Trinh ngẩn ra, Cơ Bằng Nguyên quay đầu nhìn hấn: "Trưởng Công chúa đã sớm ra đi, nếu người muốn dùng người của nàng cũng nên làm một vị chủ hoài niệm, nặng tình."

Trước đó, trăm nghe nói người đã lưu lại toàn bộ nhóm lính già, làm rất tốt.

Lúc ấy trăm còn tưởng là Chương Diễm dạy người, không nghĩ tới sau đó hỏi trưởng sử, mọi chuyện lại là do người làm, trăm thật cao hứng."

Vân Trinh mở to hai mắt, gương mặt dần dần đỏ lên: "Ta...!Ta không có..."
Cơ Bằng Nguyên vuốt ve cổ áo của hấn, hơi hột nói: "Trăm biết, người cũng là có tấm lòng son, cứ xem như vô tâm vô nghĩ đi."

Mẫu thân người mất sớm, vốn dĩ ta cũng nên dạy dỗ người, chỉ là trước đó người còn đang trong hiếu, trăm cũng không thể lưu ý.

Sau này người lưu tâm một chút là tốt rồi, yên tâm, trăm sẽ dạy bảo cho người."

"Chương Diễm kia —— có thể sử dụng là tốt nhất, nhưng nếu người không thích dùng hấn thì để hấn hồi hương cũng được."

Vẻ mặt Vân Trinh thập phần quẫn bách, chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng, thấp giọng nói: "Không phải không yêu thích, là hấn...!Hấn không vừa lòng với ta."

Cơ Bằng Nguyên hơi kinh ngạc nhìn về phía hấn, Vân Trinh thềm nói: "Hấn không thích ta, ta biết."

Cơ Bằng Nguyên nhìn gương mặt ửng đỏ của hấn, gật gật đầu: "Dù sao cũng là người mà mẫu thân người tin tưởng, nhưng coi như để người luyện tay nghề một chút, có thể thu phục thì thu phục —— Nếu đổi lại là trăm, kẻ cậy tài khinh người như vậy đúng là không có mắt, trăm sẽ không lưu lại."

Vân Trinh thấp giọng nói: "Không thể trách hấn, là tự ta không nhiệt tình."

Hấn là một nhân tài mà ta lại vô năng, không thể để hấn có chỗ giương cao tài trí, hấn tự nhiên cũng sẽ không muốn ra sức vì ta.

Cứ tùy hấn đi, thuận theo tự nhiên là tốt nhất."

Cơ Bằng Nguyên khẽ mỉm cười, biết hấn có lòng như vậy y cũng vui vẻ, cũng không có nói hấn.

Nhưng bất quá cũng ngậm bực tức Chương Diễm không thấy được ngọc thô chưa mài dũa, cũng may đúng lúc mình phái La Thái Thanh tới, có thể giúp đỡ cho hấn.

Tự mình lại tinh tế giáo dục lại cho hấn vài năm, nhất định có thể trở thành người tiền đồ rộng mở như nghĩa tử.

Nhưng Chương Diễm này, thực sự có chút cậy tài khinh người.

Rõ ràng nhờ nghĩa tử mới có thể tỏa sáng, giờ lại bởi vì Vân Trinh tuổi còn nhỏ liền muốn rời đi, khó tránh khỏi có chút bất trung bất nghĩa.

Nếu Vân Trinh một lòng chỉ muốn làm một công tử bột thì cũng thôi, hấn muốn đi cứ đi.

Nhưng bây giờ nhìn Vân Trinh cũng có chút chí hướng, cũng nên tự nghĩ biện pháp mà lưu lại vài năm, vì Vân Trinh mà ra sức mới coi như đền đáp ân sâu của nghĩa tử với hấn.

Cũng không thể để hấn cứ như vậy thoải mái mà rời đi.

Chủ ý đã chắc nhưng trước tiên cứ bỏ xuống một bên, hấn lại nói: "Khóa bản cung có thể trốn nhưng kinh nghĩa khoa thì không được, người nên trở về lớp học —— Trẫm biết, người mỗi ngày vào giờ dần đều ở trong phủ khổ luyện, bản cung cuội ngựa cỡ nửa canh giờ mới tiến cung vào học, bởi vậy mới để người nghỉ ngơi.

Người vẫn còn là thiếu niên, tuy nên quý trọng thời gian nhưng cũng phải chú ý thân thể nhiều hơn."

Trong lòng Vân Trinh nóng lên, mặc dù đã biết Hoàng thượng an bài La Thái Thanh ở trong phủ, tất nhiên sẽ rõ ràng mọi hành động của mình.

Mà hóa ra, mỗi ngày vào giờ Ngọ người đều lưu mình lại nghỉ ngơi, không để mình tới lớp bắn cung là vì lo lắng mình ngủ không đủ.

Lòng hấn lại càng thêm cảm động, thấp giọng chân thành nói: "Tạ ơn bệ hạ."

Cơ Bạng Nguyên thay hấn chỉnh lại mũ quan, kêu Đinh Đại gọi bước liền đến, đưa Vân Trinh tới dâng thư phòng rồi mới hồi cung phê duyệt tấu chương.

Lúc Vân Trinh trở lại thư phòng, lớp kính nghĩa còn chưa có bắt đầu.

Khi hấn đi vào, trong thư phòng đột nhiên yên tĩnh một mảnh.

Tất cả đều dỗi theo hấn, sau đó đều thấy được Đinh Đại tổng quản đứng phía sau cung kính đưa hấn tới, liền không dám nói lời nào nữa.

Hấn có chút không rõ, trở về chỗ ngồi không được bao lâu, Chu Giáng lại lặng lẽ chọc chọc hấn: "Bệ hạ thực sự là quá sủng người! Nghe nói người đi xem vịt? Con vịt có cái gì hay mà xem?"

Vân Trinh:???

Chu Giáng nhỏ giọng kể lại chuyện lúc chiều Hoàng thượng tới đây.

Vân Trinh: "...". Cho nên vừa nãy lúc mình tiến vào, phải đón nhận những ánh mắt kỳ quái ấy đều là vì đang nhìn xem mình đi nhìn mấy con vịt ấy làm gì!

Chu Giáng thấp giọng hỏi: "Người muốn tham gia yến hội mừng sinh nhật Cơ Hoài Thanh?"

Vân Trinh cũng không thể làm khác: "Cứ đi thôi."

Chu Giáng thấp giọng nói: "Nghe nói đất phong đã định là Tuần Dương, hiện tại người người đều biết Tuần Dương Quận vương muốn tổ chức đại yến."

Toàn bộ kinh thành đều biết bọn họ đang chọn mua các loại hoa hiem quý báu, muốn ngắm hoa, làm thơ, vẽ tranh.

Còn thu mua một vườn anh đào lớn ngoài thành, chuyên để cung cấp tiệc rượu cho ngày ấy."

Vân Trinh cũng nhớ được một chút, nhớ tới đời thứ nhất mình và Chu Giáng đi vườn riêng chơi nên không tham gia.

Lại qua một đời, hấn và Cơ Hoài Tố cùng đi nhưng tình cảnh cũng vô vị, không khỏi thấp giọng nói: "Cứ tới đó, đợi đám đông hỗn loạn thì chúng ta đi chơi riêng, vừa vặn mượn lý do ra ngoài giải sầu."

Ánh mắt Chu Giáng sáng lên: "Được! Chờ ta về nghĩ xem đi chơi cái gì! Chúng ta chỉ cần xuất hiện ứng phó là có thể chuồn đi, chỉ là đi đâu chơi đây? Cũng mới đầu xuân.

Lúc này không tiện đi săn thú..." Mấy ngày nay, không biết vì sao hấn cảm giác được Vân Trinh không giống như trước kia, tựa hồ bọn họ đã không còn là hai đứa nhỏ vô tư, không gì không thể nói lúc trước.

Vân Trinh thường xuyên lộ ra dáng vẻ người ở trước mặt nhưng tâm không biết đã đi đâu, mất tinh thần.

Đối với mình lại tựa như có ý xa lánh, bây giờ thật vất vả mới có cơ hội nghỉ ngơi một chút, càng gần tới ngày hấn lại càng nôn nóng muốn chuẩn bị một chỗ chơi thật tốt.

Vân Trinh quay đầu liếc nhìn Chu Giáng, ánh mắt thiếu niên này vừa đen vừa sáng, khuôn mặt anh tuấn, môi mỏng mắt sâu, trên người vẫn là một thân hồng bào màu cây lựu, mơ hồ đã có thể nhìn ra dáng dấp phong lưu tương lai.

Năm đó, Chu tiểu công tử của phủ Định Quốc công, cùng với tiểu Chiêu Tín Hầu, là những người giỏi quật nhất kinh thành.

Chu tiểu công tử một thân võ nghệ, thích mặc hồng bào, trên sân trường đánh thắng tướng quân, đá cầu liền thành trạng nguyên.

Ngày ngày phi ngựa, săn thú đá cầu, uống rượu xem vui, đấu gà, đánh cược

dể mèn, mọi thứ đều rất tinh thông.

Ném thẻ vào bình đoán lưới câu, không gì không làm được, song lục cũng chơi được, xúc xắc cũng quăng tốt.

Chỉ cần ở bên Chu tiểu công tử, mỗi ngày đều có thể chơi không hết trò, quần áo xúng xính, cưỡi ngựa tốt, tận hứng mà về, sáng khoái tràn trề.

Các loại chồn phồn hoa xa xỉ, chiêm trống vang trời, phảng phất như vĩnh viễn không kết thúc.

Ở cùng với hắn không có áp lực, cuộc sống thoải mái và tự tại.

Cho nên lúc đó hắn lựa chọn Chu Giáng, cho là có thể cứ như vậy mà sống cả đời.

Đáng tiếc nhân sinh nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Yến hội sinh nhật của Cơ Hoài Thanh làm rất phô trương, khiến giới quý tộc trong kinh thành nhắc lên một chút sóng gió.

Dù sao cũng là thụ phong Quận vương, trước mắt, hắn còn là ứng cử viên đứng đầu cho vị trí Thái tử, đã nhận thiệp mời dĩ nhiên cũng sẽ không thể chối từ.

Cơ Hoài Tố cầm tệp giấy mời thếp vàng nhìn một hồi, tựa như chưa từng thấy tệp thiệp mời xinh đẹp như vậy.

Lâu Tử Hư cười nói: "Tần vương quả thực kỳ thác ngàn vọng trên người đứa con này, lần này nghe nói đã mời tới không ít tài tử, có vẻ là muốn đấu thơ, xem ra là muốn mượn miệng văn nhân mà nổi danh."

Cơ Hoài Tố bỗng nhiên nói: "Chiêu Tín Hầu cũng đi."

Lâu Tử Hư có chút bất ngờ, rồi lại gật đầu: "Nên như vậy, hắn cũng là xuất thân huân quý, đối với con cháu tôn thất chung quy vẫn phải nể tình."

Trước đó còn có thể nói là hắn còn nhỏ, mới thoát hiểm, nhưng cũng không thể vẫn luôn là trẻ nhỏ, coi như hắn là dạng công tử bột vô tri, thì bên cạnh vẫn còn có Chương Diễm."

Cơ Hoài Tố nhớ lại ngày hôm nay, hắn nhìn thấy thiếu niên ấy đứng dưới tán cây hoa mơ, dáng vẻ hắn bắn cung, rồi lại lắc lắc đầu: "Hắn...!cũng không phải hoàn toàn vô dụng." Hắn lại nghĩ một chút: "Trước đó, Cơ Hoài Thanh căn bản không buồn nhìn tới hắn, bây giờ cũng đã đổi chủ ý."

Hôm nay, hắn tự mình mời Chiêu Tín Hầu ngay trước lớp, Chiêu Tín Hầu không thể làm hắn mất mặt mũi nên mới đành phải đáp lại."

Lâu Tử Hư cười nói: "Sao? Cơ Hoài Thanh ngược lại còn chịu lấy lễ? Không giận hờn? Cũng thật là, rốt cuộc hắn rất được thánh thượng sủng ái, nghe người nói có lẽ cũng là chuyện thật."

Cơ Hoài Tố nở nụ cười: "Chữ lợi trước mắt." Trong lòng hắn lại nghĩ, chỉ sợ kẻ tự xưng thanh cao như Cơ Hoài Thanh, trong nháy mắt nhìn thấy thiếu niên đứng dưới tàng hoa giương cung bắn tên kia, mới nổi lên lòng kết giao.

Hắn lại nhớ tới chuyện đĩa đậu phộng mà mình không thể ăn kia.

Việc này, chỉ có mẫu phi cùng cứu cứu và mấy người cực kỳ người thân cận biết đến, cử chỉ ngày ấy của Chiêu Tín Hầu, rốt cuộc là cố ý hay chỉ là trùng hợp?

Chỉ là sau đó lại bị đĩa thịt vịt chen ngang, không biết có phải là hắn thực sự thích ăn món đồ kia hay là...!

Nhĩ tới con vịt, hắn hỏi Lâu Tử Hư: "Nghe nói trong cung có nuôi con vịt?"

Lâu Tử Hư nở nụ cười: "Không sai, cái này cũng là vì thánh thượng rất biết thu phục lòng người."

Ngày ấy hắn cực kỳ được tướng lĩnh trong quân ủng hộ, đến mức ngay cả Cao tổ hoàng đế cũng không thể không kiêng kỵ.

Nghe đâu mấy con vịt trời ấy là do lúc đóng trại, bọn họ nuôi để bổ sung quân lương.

Sau khi đại thắng, bình loạn chiến tranh thánh thượng liền đem đám vịt con này về nuôi, chỉ cung cấp cho hoàng thất dùng làm đồ cúng tế.

Những tướng lĩnh trước kia cùng tham gia chiến trận đều rất cảm động, ngay đến con vịt còn được giữ lại hưởng chi là người cũ? Đây cũng là cách Hoàng thượng chạm đến nhân tâm.

Người có thể học hỏi nhiều một chút."

Cơ Hoài Tố nghĩ một hồi lại nói: "Chưa chắc là diễm —— ta cảm thấy hoàng thượng, đại khái thật sự là người rất niệm tình cũ."

Lâu Tử Hư nở nụ cười: "Cứ cho là thế đi.

Các đời tiên đế cũng là người niệm tình, nhưng lúc thời thế xoay chuyển, nhìn trong sử sách mà xem, nhóm công thần ngày ấy có mấy ai có thể được chết già?"

Cơ Hoài Tố liếc mắt nhìn hắn, mỉm cười nói: "Sao có thể chắc chắn? Ta thấy nhóm công huân chi tước bây giờ cũng không bị xử trí, chuyện bệ hạ thương tiếc người xưa ai ai cũng biết."

Lâu Tử Hư than thở: "Trước đó không bị xử trí, bắt quá là bởi vì quân quyền đã sớm bị Định Tương trưởng Công chúa nắm trong tay.

Định Tương trưởng Công chúa xuất thân dân gian, vẫn là nữ tử còn gả cho một văn nhân xuất thân hàn vi.

Nàng vừa mới mất, Hầu gia lại còn nhỏ, Hoàng thượng muốn rút quân thu quyền dễ như ăn cháo —— người người cũng cảm thấy hắn đang niệm tình cũ, nên mới vinh sủng khắp nơi."

Lâu Tử Hư lẩm bẩm, đã sớm lâm vào bên trong mưu tính mà âu sầu nói: "Cơ Hoài Thanh được phong quận vương, quà cáp là chuyện không thể thiếu.

Bây giờ chúng ta còn không đủ tiền dùng, phải nghĩ cách.

Vương phi nương nương biết chi phí trong cung rất lớn, liền đưa một trăm lạng bạc đến, nghe nói đôi mắt của nương nương càng ngày càng kém...! Công tử còn phải viết thư cho nàng, khuyên nàng thả lỏng một chút mới tốt."

Cơ Hoài Tố không đáp, ai có thể nghĩ tới đường đường là một Vương phi, vậy mà lại phải âm thầm đích thân thêu thùa đem bán mà sống qua ngày? Mà từ khi Cơ Hoài Tố bắt đầu hiểu chuyện, đã nhìn thấy mẫu phi mỗi ngày đều không nghỉ mà cầm đồ thêu thùa.

Từ lâu nàng đã không thấy rõ đồ vật, ngày thường cũng chỉ là hơi hé mắt ra cười cười với hắn, chưa từng nói qua nỗi khổ của chính mình.

Nhưng hắn biết nàng sống rất khổ sở.

"Người vốn nhẹ dạ, tuy vậy bây giờ là lúc thái bình thịnh thế, các đại thần đều hoan hỉ, người chỉ cần bảo trì bản tâm là tốt rồi, chỉ cần có thể lọt vào mắt Hoàng thượng...!Bệ hạ không có con, tự nhiên sẽ hi vọng Thái tử được nhận làm con nuôi sẽ giống như chính mình.

Hôm kia người bắn tên đã có thể khiến hắn chú ý tới, có nghĩa biện pháp của chúng ta đã có hiệu quả.

Tuổi tác của người còn nhỏ hơn so với Cơ Hoài Thanh, đây cũng là một ưu thế rất lớn.

Cơ Hoài Thanh cứ nằm mơ đi, hắn đều đã mười tám tuổi, còn phong tước, cơ hồ đã là chuyện không thể.

Hoàng thượng còn đang khỏe mạnh xuân sức, làm sao lại nhận một Thái tử lớn như vậy?"

Lâu Tử Hư lên tinh thần, nghĩ tới tương lai liền có chút phần chấn.

Cơ Hoài Tố lại không tiếng động mà nở nụ cười, ánh mắt mang theo một tia tự giễu.

Mềm yếu, niệm tình cũ, Lâu Tử Hư hi vọng hắn là người như vậy, lại vừa hy vọng hắn có thể đoạt được đế vị.

Thứ tình cảm này, rõ ràng không dùng được.

Lại cố tình, rất nhiều người lại bị nó mê hoặc, ngay cả Lâu Tử Hư tự xưng là mưu trí vô song cũng giống vậy.

Hắn coi việc giúp đỡ chủ nhân là bởi niệm tình cũ, nhưng rõ ràng là vì lợi ích mới ở bên cạnh mình, vì lợi ích mà đem chính mình đẩy tới vị trí chí cao vô thượng kia, vì lợi ích mà muốn khống chế chính mình, lại vẫn còn hi vọng đế vương sẽ niệm tình cũ?
Đế vương vô tình vô tư, không thiên vị, không đảng phái.

Đôi lời editor: Chương này tận hơn 3k chữ, gõ oải thật đấyyyy:(:(.

Chương 17: Xin Xăm

Editor: Chanhneee

Ngày mùng 3 tháng 2, trường học cho nghỉ, vốn ngày hôm đó tất cả đều được cho nghỉ hè sớm để các học sinh tới thăm miếu thờ Văn Xương để quân.

Vân Trinh đã trải qua ba đời, tuy rằng mỗi đời đều rất ngắn nhưng chung quy là vẫn không có hứng thú gì đối với văn đạo.

Vốn là dự định ở nhà tiếp tục luyện tập bắn cung, thứ này một ngày không tập liền thấy không ổn.

Trên khủy tay của hắn có thả một đồng tiền, cũng đã luyện được kha khá nhưng thực ra chỉ mới kiên trì cỡ nửa nén nhang, bây giờ chính là thời điểm thích thú nhất.

Mà Chu Giáng lại rủ rê nói hắn nhất định phải đi, Vân Trinh có chút phiền, rõ ràng hắn nhớ Chu Giáng trước giờ đối với chuyện này cũng không có hứng thú.

Chu Giáng lại nói: "Đừng nói nữa, vốn ta cũng muốn cùng người đi xem đấu vật, nhưng mà hai tên bắt hảo Cơ Hoài Thanh, Cơ Hoài Thịnh đều đưa thiệp mời đến phủ Quốc công, mời ta hôm nay tới tế bái miếu Văn Xương để quân, tham gia văn hội cùng hắn.

Ai muốn cùng tham gia văn hội gì với hắn chứ! Nhưng bọn họ đều là hoàng

tôn, không đắc tội được.

Lão gia nhà ta nói nhất định phải đi, ta chẳng còn cách nào đành qua loa lấy lệ nói người đã sớm hẹn ta rồi, cũng là đi tới miếu Văn Xương để quân thấp hương, tại lúc đó ta hơi lúng túng.

Cha ta nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy đắc tội người cũng không được, chúng ta lại chơi với nhau từ nhỏ nên mới thôi.

Tốt xấu gì người cũng phải giúp ta lần này, ta không muốn đi cùng với những người kia."

Chu Giáng cần nhần liên miên: "Người suy nghĩ một chút đi, cái văn hội bỏ đi kia, động một chút là đối thơ, đối câu, phạt cũng phải phạt làm thơ! Chỗ nghỉ cũng hiếm thấy, đây là cái tội tình gì cơ chứ! Còn không bằng hai chúng ta cùng đến miếu Đế quân thấp hương, lượn một vòng ứng phó rồi lại đi xem đấu vật?"

Vân Trinh nở nụ cười, hẳn nhớ, hai đời trước rõ ràng con cháu Cơ thị như Cơ Hoài Thanh và Cơ Hoài Thịnh, đều không coi trọng đám công tử bột huân quý như mình và Chu Giáng.

Đời này ngược lại, biến thành a dua như vậy: "Nhắc tới cũng đúng, trường sự nói họ cũng đưa thiệp mời tới quý phủ của ta, cũng mời ta nhưng ta lười hồi đáp đành gửi trả cho hẳn.

Nghe nói lần trước hẳn biết ta trả lại thiệp mời, đại khái cũng cảm thấy ta là người không biết cân nhắc, nên từ đó không gửi qua nữa.

Tới hôm kia, ta nhận thiệp mời dự sinh nhật thì mới hòa hoãn hơn.

Người nói xem, hai chúng ta đều là dạng công tử bột, sồng phóng túng, làm sao có thể lọt vào mắt bọn họ?"

Chu Giáng khinh bỉ bĩu môi: "Còn không phải là vì thấy người rất được thánh sủng? Những ngày qua, người theo học trong cung nào có ai không biết tiểu Chiêu Tín Hầu rất được lòng Thánh thượng." Hẳn hạ thấp giọng: "Ngay cả lão gia nhà chúng ta cũng kêu ta qua thăm hỏi đấy." Những ngày

qua, với lời đồn đại này cùng với việc mình chính là bạn thân từ thuở nhỏ với Chiêu Tín Hầu, địa vị ở nhà của hắn cũng tăng lên không ít.

Lão gia sẽ không bới lông tìm vết chuyện của hắn, lúc đi học cũng sẽ không châm chọc khiêu khích như ngày trước.

Buổi tối, lúc làm tiệc cúng bái tổ tiên, Quốc công gia cũng hỏi thăm tình huống trong trường học của hắn, ngay cả quà tặng ngày lễ năm nay cũng nhiều hơn bình thường.

Thông thường tiền tiêu hàng tháng của hắn nhiều khi còn chậm trễ tới nửa tháng, lúc nhận đến tay còn thiếu mất mấy mực, bây giờ thì lại đầy đủ.

Hắn tuy là kẻ vô tâm, nhưng cũng biết đây là nhờ có Vân Trinh, trong lòng hắn có chút không dễ chịu.

Đặc biệt là gần đây, hắn cảm giác thái độ của Vân Trinh đối với mình cũng có chút xa lánh, sau khi giữ đạo hiếu dường như đã khiến cho hắn biến thành người khác.

Ngày trước, hắn thương Vân Trinh không còn cha mẹ, tuy rằng đã thừa kế tước vị lại phải cô đơn, ngay đến một người quan tâm hắn cũng không có.

Sau đó lại phát hiện hắn rất được Hoàng thượng chăm sóc, nhận sủng ái sâu đậm, nhóm vương tôn họ Cơ còn tranh nhau giao hảo.

Vân Trinh là con trai duy nhất của trưởng Công chúa, chưởng quản binh quyền thiên hạ, được thánh thượng sủng ái thoải mái ra vào trong cung, tuổi còn trẻ đã nhận tước.

Trái lại bản thân hắn, là con thứ sinh con thứ, đã xác định không thể nhận tước.

Nhìn qua thì cũng là tiểu công tử của phủ Quốc công, nhưng thực ra tổ phụ hắn vẫn còn, chưa ly thân, một khi tổ phụ qua đời, bá phụ nhận tước, đích tôn lại chiếm lấy Quốc công phủ rồi phân nhà.

Khi ấy hắn sẽ trở thành kẻ sa cơ lỡ vận, mà bản thân hắn thì vẫn võ không tốt...!Trinh ca nhi, dù thế nào cũng không phải người giống như hắn.

Vân Trinh quay đầu nhìn hắn, đôi mắt có chút bất đắc dĩ, cười nói: "Đi thì đi."

Chu Giáng nhìn thấy trong đôi mắt tựa lưu ly của hắn dường như một chút tạp chất cũng không có, phản chiếu lại hình bóng của chính mình.

Bỗng nhiên có chút tự ti mặc cảm, mà — cỡ không cam lòng dâng lên, hắn lại không muốn buông tha.

Hắn ích kỷ mà vui sướng, hưởng thụ việc mình là bằng hữu tốt nhất của tiểu Chiêu Tín Hầu, hắn muốn trong mắt Trinh ca nhi chỉ có hắn, chỉ nhìn thấy hắn, chỉ chơi cùng hắn, dù cho hắn biết giữa bọn họ có sự khác biệt thân phận rất lớn, hắn cũng không muốn buông tay.

Miếu Văn Xương để quân ở thung lũng phía đông kinh thành, luôn luôn đèn nhang phồn thịnh, năm nay lại tổ chức đại khảo khoa cử, vô số sĩ tử đều tới miếu Văn Xương, cầu khẩn kỳ thi mùa xuân có thể ghi tên lên bảng vàng.

Hai bên đường trong thung lũng, bày đầy các loại tạp hoá, bán hàng ăn, đồ vật...!tại mặt đất trống trải bên trong quảng trường miếu thờ có vô số đoàn xiếc ảo thuật đang biểu diễn, có nuốt dao, đi trên sách mây, thang mây, nhảy qua vòng lửa, các loại...!náo nhiệt cực kỳ.

Vân Trinh cùng Chu Giáng xuyên qua tầng tầng lớp lớp người, đi tới trước đại điện thấp hương, cúng nhang đèn trước điện Văn Xương để quân.

Chu Giáng tràn đầy phấn khởi cuộn ống tay áo, lộ ra da thịt màu mật ong, xóc một cây xăm, lớn giọng nói: "Ta phải xem một chút có thể xin được quẻ gì! Bằng không Văn Xương lão gia đều sẽ nhìn không lọt ta!"

Nhất thời người người liếc mắt, không ít ánh mắt của đám học sinh nhìn hắn đều là: "Công tử bột vô học từ đâu tới không biết!"

Chu Giáng dừng dừng mở ra, coi như không mà cười nói: "Aiz, quả nhiên là

quẻ xấu...!Ồ? Vừa rồi ta không có hỏi nhân duyên, đây là quẻ gì vậy chứ?" Vân Trinh quay đầu nhìn kẻ thiếu thông minh này, quả nhiên thấy ký văn trong tay hắn là: "Thanh Giang tựa tranh vẽ, trong nhà đoàn viên mọi chuyện xong; ai ngờ giữa đường tách ra, chỉ còn khoảng không đối diện." Hắn nở nụ cười khá là châm biếm, Chu Giáng quay đầu nhìn thấy nụ cười của hắn, chẳng biết vì sao thấy hơi chột dạ, vội vã bỏ sang một bên: "Người thì sao? Người là số mấy? Đi đổi xem một chút."

Vân Trinh cũng chỉ là rút ra chơi, không nói gì, quả nhiên lúc đổi ký văn nhìn thấy một quẻ trung: "Ngày trước vô sự mà hát vang, thời điểm tương lai dấu nhấn nại thế nào; ngựa trắng giữa hoàng hôn, đầu hổ trong thành xem nguy nga."

Chu Giáng nói: "Ồ, xem ra hai huynh đệ chúng ta đều không được Văn Xương để quân súng ái a, nhưng dù sao có thể uống rượu hát vang cũng được rồi."

Vân Trinh cũng không để ý, hắn đứng dưới tàng cây nhưng ánh mắt lại phảng phất như đang nhìn vào một nơi không biết tên nào đó.

Chu Giáng cho là tâm tình hắn không tốt, ôm lấy hắn nói: "Thấp hương cũng đã thấp hương rồi, cơm chay ở đây cũng không tiện ăn."

Ta biết có một tiệm làm vịt quay vô cùng tốt, chúng ta qua rạp hát đi, ta cho người đi mua tới, chúng ta có thể vừa xem vừa ăn."

Vân Trinh không tỏ rõ ý kiến, chợt nghe có người ở phía sau bọn họ cười nói: "Hóa ra là tiểu Vân Hầu gia và Chu công tử, thật là có duyên nha."

Vân Trinh quay đầu, nhìn thấy Cơ Hoài Tố một thân áo xanh, mặt mày điềm đạm đứng ở phía sau, nhìn hắn khẽ gật đầu cười, phía sau có một thư đồng nhỏ.

Chu Giáng sợ hết hồn, quay đầu nhìn thấy hắn cũng cười cười thi lễ: "Hoài Tố công tử." Ấn tượng của hắn về Cơ Hoài Tố cũng không tệ, dù sao hắn là người yên tĩnh, không giống những vương tôn công tử mắt không dính bụi kia.

Trong tay Cơ Hoài Tố cũng cầm một thẻ xăm, cười hỏi Chu Giáng: "Đều là đồng học trong cung, thẻ xăm của Hầu gia và Chu công tử thế nào?"

Chu Giáng cười nói: "Là quẻ xấu, nhưng cũng không có vấn đề gì, dù sao ta cũng không thi khoa cử."

Trinh ca nhi cũng chỉ được quẻ trung không có gì đáng bàn, Hoài Tố công tử thì sao?"

Cơ Hoài Tố nở nụ cười nói: "Tuy là quẻ tốt nhất, nhưng mà như Chu công tử nói cũng chỉ là lời cầu phúc, không thể coi là thật."

Dù là trên hay dưới, cầu tâm là được."

Chu Giáng từ lâu đã muốn nhìn, Cơ Hoài Tố liền đưa cho hắn.

Chu Giáng đọc lên: "Ngọc bích trong ao mang sắc trắng, nhan sắc trang nghiêm tự nhiên; từ nhỏ cốt cách siêu phàm, chính là nhân gian đệ nhất tiên."

"Ha," Chu Giáng cười nói: "Văn Xương lão gia quả nhiên là văn nhân tràn đầy năng lượng tình yêu."

Quẻ tốt như vậy ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, Trinh ca nhi người nói có đúng không?"

Vân Trinh liếc nhìn Cơ Hoài Tố, bỗng nhiên khé miệng cong cong lộ ra nụ cười kỳ quái: "Thật phù hợp, Hoài Tố công tử không dính một hạt bụi, cao thượng như sen."

Cơ Hoài Tố bị nụ cười của hắn loáng qua một cái, tựa như có sợi lông tơ phe phẩy trong lòng, liền cảm thấy nghi ngờ trước cặp mắt mang chút tia châm biếm của Vân Trinh, không khỏi cười nói: "Dù sao cũng đã tới dâng hương, không biết tiểu Vân Hầu gia định đi đâu tiêu khiển? Nghe nói hôm nay Hoài Thanh công tử cũng ở đây, mở văn hội bên dưới ngọn núi sao Khôi lâu."

Rất nhiều kim khoa có hi vọng trúng cử văn nhân, hoặc người có tên tuổi đều tới, rất náo nhiệt.

Không biết là Vân Hầu gia và Chu công tử đã qua xem chưa? Bằng không chúng ta cùng đi?".

Chap mới luôn có tại { TRUMTRUY.en.org }

Chu Giáng lắc đầu như trống bỏi: "Văn hội cái gì, thực sự quá khô khan.

Ta và Hầu gia đã thương lượng, dâng hương xong sẽ trở lại thành, ta cũng đã đặt lô ghế riêng để xem tạp kỹ.

Hôm nay là trận so tài giác đấu cuối cùng, thắng thì có thể đạt được điểm hàng đầu! Nhưng cũng dễ thấy, ta đặt cho Ngọc Kỳ Lân mười lượng bạc! Thắng chuyển này là tăng gấp đôi rồi!" Hấn vừa nhắc tới chuyện này đã nói đến say sưa.

Trên mặt Cơ Hoài Tố vẫn mang theo nụ cười mỉm: "Vậy sao? Ta còn chưa từng xem giác đấu? Không biết Hầu gia và Chu công tử có thể mang ta cùng đi không?"

Ánh mắt của hấn yên tĩnh như nước mùa xuân, lúc nhìn Chu Giáng cũng là chân thành cực điểm, Chu Giáng vội vã cười nói: "Không dám, ta là Tử Đồng, Hoài Tố công tử cứ gọi ta là Tử Đồng là được rồi."

Cơ Hoài Tố cười nói: "Tử Đồng, tấm lòng son.

Rất tốt, ta còn chưa lấy chữ ngươi cũng gọi ta Hoài Tố là được.

Như vậy Tử Đồng có bằng lòng mang ta cùng đi không?" Trên mặt Chu Giáng hơi tỏa nhiệt: "Không dám, công tử không chê ồn ào là tốt rồi, người nói là muốn đi? Trình ca nhi, bên kia là chỗ tam giáo cứu lưu cái gì cũng có, sợ là công tử xuất thân quý trọng, thiên kim quý thể, không thích chốn thô tục." Hấn đẩy Vân Trinh một cái, hiển nhiên là không dám bỏ qua Vân Trinh rồi tự mình quyết định.

Cơ Hoài Tố nhìn về phía Vân Trinh, ý cười dịu dàng: "Hầu gia có nguyện ý để Hoài Tố cùng đi?"

Vân Trinh lại đang nhìn về bầu trời phía trên, thần sắc hơi nghiêm nghị.

Bên trong tiếng chiêng trống vang trời, hai nữ tử múa ảo thuật đang lấy cảm tú trên đầu sư tử.

Trong miệng sư tử lại ngậm một chuỗi pháo rất lớn, đang lay động quấy mình một cái, nhảy lên phía trên rất cao, đầu sư tử ngậy thơ khả ái, lắc đầu

quấy đuôi, đã sắp leo mây đài cao nhất.

Nhóm khách hành hương bên dưới hoan hô khen hay từng hồi.

Mà dáng vẻ này, ở trong mắt Cơ Hoài Tố và Chu Giáng lại rõ ràng là ý cự tuyệt.

Cái này cũng hơi quá đáng, dù Cơ Hoài Tố không được sủng ái thì hẳn cũng đường đường là vương tôn tôn thất, trên mặt Cơ Hoài Tố không khỏi có chút cứng ngắc.

Vân Trinh chợt quay đầu nhìn xuống, hô to gọi hộ vệ và tùy tùng phía sau: "Lấy cung của ta đến! Nhanh!".

Chương 18: Cải Mệnh

Editor: Chanhneee

Mùa xuân, năm Vũ Thành thứ mười bảy.

Miếu Văn Xương để quân vì sai sót của nghệ nhân vũ sư lúc biểu diễn xiếc ảo thuật mà gặp chuyện.

Cụm pháo vốn dĩ được ngậm trong miệng sư tử, từ trên trời rơi vào trong đại lư hương nằm ở giữa gian miếu.

Chuỗi đại pháo kia lập tức bắt lửa, toàn bộ lư hương bị nổ tung, vừa vụn đốt đến hương phiến bên cạnh.

Khói lửa dày đặc nổi lên, lửa lớn nhanh chóng làm bốc cháy toàn bộ đèn nhang, màn, tượng phật, miếu thờ trong gian miếu.

Vốn dĩ xung quanh chùa miếu đều có vại chứa nước lớn, ngày thường gặp cháy, các hòa thượng đều sẽ tổ chức cứu hoả, trận cháy này nếu muốn cứu thì cơ bản cũng không phải quá khó khăn.

Nhưng hôm đó lại là ngày sinh của Văn Xương để quân, khách hành hương quá đông.

Lúc tiếng nổ mạnh đồng thời phát ra, nhóm khách hành hương rối loạn tay chân, tinh thần tê liệt, trong lúc sợ hãi liền chạy trốn bán sống bán chết.

Người chen người, người đẩy người, người già và trẻ nhỏ ngã xuống liền xảy ra thảm trạng dẫm đạp lẫn nhau.

Sự cố cháy miếu Văn Xương để quân và dẫm đạp lẫn nhau lần này khiến lửa lớn thiêu đốt gần ba ngày, cả tòa miếu đại điện để quân cùng tháp sao Văn khúc đều bị thiêu hủy.

Bách tính thương vong mấy trăm người, não động toàn bộ kinh sư, mà bởi vì kỳ thi mùa xuân sắp tới, ngày đó vô số sĩ tử các nơi đều tới miếu Văn Xương để quân, cầu được phù hộ khoa cử thuận lợi.

Đến nỗi, trong nhóm bách tính thương vong có mười mấy vị sĩ tử vào kinh đi thi, còn có mấy văn nhân, tài tử Giang Nam...! Chuyện này liền gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới kỳ khoa cử mùa xuân, dân gian thậm chí còn lưu truyền là Văn Xương để quân đã thu nhóm tài tử này về trời cao làm thơ.

Hai đời trước, Vân Trinh đối với văn đạo không hề hứng thú, càng chưa bao giờ tới miếu Văn Xương để quân.

Ngay cả đại sự cỡ này, hắn cũng chỉ thỉnh thoảng nghe một chút đồn đại, không có mấy lưu ý.

Càng là mơ mơ hồ hồ, không nhớ rõ là sự tình phát sinh khi nào, chỉ nhớ rõ đoạn thời gian đó phủ doãn kinh thành tự mình viết văn tế, rất nhiều học sĩ cũng cùng tham gia.

Ngay cả Hoàng đế cũng bi thương, lúc lên triều thậm chí thương tiếc nói: "Đây vốn đều là những tài năng có thể trở thành trụ cột trong triều, vì thế này mà mất đi quả thực đau lòng, đáng tiếc!" Ngày ấy hắn thật lâu cũng không dám vào cung, tránh làm Hoàng thượng ngột ngạt.

Nhưng mà đời này, Vân Trinh không chịu nổi lời lẽ nhảm của Chu Giáng, lần đầu tiên đặt chân tới miếu Văn Xương để quân.

Ban đầu hắn chỉ là có chút phiền khi nhìn thấy Cơ Hoài Tố nên nhìn loạn

xung quanh, sau đó liền thấy vũ sư đang ở trên thang mây mà lác đầu quay đuôi.

Trong đầu hắn bỗng nhiên sáng rực —— ngày Văn Xương đế quân sinh ra, trước kỳ thi mùa xuân...!Chính là ngày hôm nay!
Mi tâm của hắn nhả lại, tâm loạn như ma, cũng không kịp nhìn quá nhiều liền quay đầu ra lệnh cho tùy tùng đi lấy cung của mình đến.

Theo hầu hạ phía sau hắn hôm nay chính là Lệnh Hồ Dục, hắn cũng là lần đầu tiên cùng Vân Trinh ra ngoài, lại là tới miếu Văn Xương đế quân.

Hắn thuở nhỏ đã có chi danh thần đồng cho nên hàng năm đều tới nơi này, nhưng hôm nay lại dùng thân phận nô bộc mà đến, mà cố tình người Chu Giáng mang theo hầu hạ lại là Phương Lộ Vân.

Mắt hắn vẫn luôn nhìn thẳng, đi theo phía sau Chu Giáng tựa như không hề quen biết Lệnh Hồ Dục.

Điều này làm cho Lệnh Hồ Dục vừa oan ức lại có chút oán hận, sau khi cùng xuống xe ngựa, nhìn thấy vô số văn nhân đang du lãm lại bắt đầu tâm thần không yên, lo sợ gặp phải đồng môn ngày xưa hoặc người quen biết.

Chợt nghe Vân Trinh quay đầu dặn dò, hắn nhất thời mờ mịt dừng lại, cũng không biết phải làm gì.

Cũng may Phương Lộ Vân nhạy bén, đã cấp tốc quay người chạy như bay về hướng xe ngựa đang chờ.

Nhanh chóng mang cung tiễn Xuyên Quang mới từ trong cung gửi đến đưa cho Vân Trinh.

Vân Trinh cầm lấy cung tên, hắn vẫn luôn chăm chú nhìn mây đài trên cao.

Thấy sư tử kia bò đến chỗ cao nhất, là đang biểu diễn nhào lộn, nhảy lên xuống, làm rất nhiều động tác.

Sau đó nhìn quanh một phen mới mở rộng miệng, quả nhiên một vòng bánh pháo xoát xoát từ miệng lặn ra, bánh pháo nổ vang.

Bên trong tiếng pháo, một bộ chữ đỏ tươi lộ ra, là bốn chữ lớn Bảng vàng đoạt giải nhất, nhất thời tiếng khen, tiếng vỗ tay của quan khách bên dưới vang lên như sấm nổ.

Vân Trinh chăm chú nhìn về phúc đại tự, có lẽ là thần sắc quá quá nghiêm khắc nên Cơ Hoài Tố không nói gì thêm.

Chu Giáng bất giác tỉnh mộng, còn muốn giải vây sự lúng túng: "Trinh ca nhi thích xem cái này?"

Lời hấn còn chưa dứt, chỉ thấy dải lụa chập chờn trong gió kia bỗng nhiên bị một mảnh đạn pháo bay lên xé vỡ.

Bùng!

Cụm pháo còn đang nổ thẳng tắp từ trên cao rớt xuống!

Mà phía dưới, chính là vô số khách hành hương rộn rộn ràng ràng nổi gót! Còn có vô số khách hành hương đang cắm đầy hương trên lô đỉnh hình vuông cực lớn!

Chu Giáng há hốc miệng, hoàn toàn ngây dại, mà Cơ Hoài Tố cũng bị tình cảnh này làm cho sợ hết hồn.

Hấn quay đầu, lại nhìn thấy Vân Trinh chẳng biết từ lúc nào đã kéo căng trường cung, tiễn vừa mới khoát lên trên dây cung đã bay ra ngoài.

Tiến như sao băng, dưới sự chú ý của muôn người, chuẩn xác không có một chút sai sót xuyên qua chuỗi pháo này.

Bạch! Đoạt! Mạnh mẽ đóng ở trên mái hiên miếu thờ!

Pháo còn đang bùm bùm nổ tung, ước chừng phải sau nửa chén trà nhỏ mới hoàn toàn đốt sạch.

Đám người lập tức hoan hô, ca ngợi tài năng cung tiễn như thần của hấn.

Cơ Hoài Tố quay đầu nhìn Mây tiểu hầu gia, trong tay còn cầm cung, lồng ngực vẫn còn đập trùng lên xuống, trên trán hơi đổ mồ hôi nhưng đôi mắt lại rạng ngời rực rỡ như sao sớm sáng nhất bầu trời.

Chu Giáng đã đang hoan hô, còn thở dài nói: "Bắn rất tốt! Trình ca nhi người luyện được tay nghề bắn cung tốt như vậy từ lúc nào? May là người bắn ra, nếu không để nó rơi xuống đám người bên dưới, hậu quả khôn cùng!" Vân Trinh quay đầu, thấy vô số người bắt đầu đi về phía hấn, sợ hết hồn.

Vội vàng nói: "Đi mau! Chúng ta mau trở về!"

Sau một trận rối ren, Vân Trinh và Chu Giáng thật vất vả mới được tới tổ hộ tổng lên xe ngựa, rời khỏi miếu Văn Xương náo nhiệt kia.

Trong lúc hỗn loạn, vì bảo đảm an toàn nên Cơ Hoài Tố cũng tới xe ngựa của bọn họ.

Phân phó xe ngựa trở về thành xong, Chu Giáng vẫn chìm trong sự hưng phấn, ôm vai Vân Trinh kích động nói: "Làm sao người biết chùm pháo kia sẽ rơi xuống? Quá thần kỳ! Quả thực như đã biết trước vậy!"

Vân Trinh nhìn Cơ Hoài Tố ngồi bên cạnh, thập phần hứng thú mà nhìn mình đành nhàn nhạt nói: "Cũng không có gì đáng ngạc nhiên, chỉ là lúc miệng sư tử mở ra ta thấy đoạn dây thừng bên trong dường như sắp đứt, ta nghĩ nếu chẳng may nó rơi xuống đập phải mọi người thì không tốt."

Chu Giáng không chút do dự mà tin, ôm hấn kích động lắc lắc: "Cũng rất thần kỳ! Nếu là ta thì làm sao cũng bắn không trúng! Người luyện tới trình độ ấy khi nào vậy? Mau nói cho ta biết phải luyện thế nào đi!"

Vân Trinh nói: "Là nhờ cây cung mới này, dùng rất tốt lại không tổn sức."

Luyện cung cũng có đặc điểm riêng, phải ngày ngày rèn luyện.

Có một vị lính già dạy ta, đem đồng xu đặt trên khuỷu tay để tập giương cung, như vậy có thể rèn luyện sự vững vàng, còn phải luyện tập thị lực nữa..."

Chu Giáng vừa hưng phấn vừa hiếu kỳ, không ngừng hỏi hấn mãi đến tận khi xe ngựa ngừng lại.

Tới tạt kỹ các, ba người cùng đi vào lô ghé riêng, Chu Giáng đã bao gian tốt nhất trong này, tầm nhìn vô cùng tốt có thể nhìn thấy toàn bộ đài giao đấu.

Một nam tử cao lớn đứng giữa đài, trên người chỉ mặc độc một cái khố, cơ thể rắn chắc, vai rộng hông nhỏ, dáng người dong dỏng lại cường tráng.

Trên thân thể hắn có xăm hoa văn Kỳ Lân xanh biếc, uy phong lẫm lẫm, nhất thời tiếng hoan hô bên dưới ồ lên như sấm dậy: "Ngọc Kỳ Lân tất thắng!".

Truyện Kiếm Hiệp

Chu Giáng hớn hử nói: "Chính là hắn, Ngọc Kỳ Lân, tay đấu vật mạnh nhất! Đã thắng chín lần liên tiếp rồi, hôm nay nhất định cũng sẽ thắng, ta đã đặt cược gấp mười cho hắn!"

Rất nhanh, đối thủ của Ngọc Kỳ Lân đã lên đài, đối thủ này cũng rất cao to, nhìn qua còn cao hơn nửa cái đầu so với Ngọc Kỳ Lân.

Cơ nhục từng múi, từng múi nhô lên trên da thịt ngăm đen, lưng hùm vai gấu, trên ngực còn xăm một đầu rồng, không khác nào một tòa thành uy phong lẫm liệt.

Chu Giáng tràn đầy phấn khởi nằm úp sấp trên rào chắn, kích động nói: "Đây là hắc kim cương a! Trận hôm nay nhất định rất hay!"

Cơ Hoài Tố thu hồi ánh mắt, chỉ cảm thấy thô tục bất kham, Vân Hầu gia thật sự sẽ thích xem thứ này? Hắn băn khoăn nhìn về phía Vân Trinh —— nói thật, ngày hôm nay vị tiểu Chiêu Tín Hầu này thực sự đã cho hắn bất ngờ quá lớn.

Hắn từng cho rằng người này chỉ là một đóa hoa đáng quý, là bảo thạch mà người người mơ ước.

Lại không nghĩ tới, hắn lại là một bảo tàng sâu không thấy đáy.

Vân Trinh hờ hững nhìn xuống phía dưới: "Hình xăm trên người Ngọc Kỳ

Lân thực sự rất ấn tượng, so với một thân Hắc Long kia thì tốt hơn nhiều, nhìn hấn cứ như tử xà vậy."

Chu Giáng phốc một tiếng cười nhạo nói: "Còn không phải sao? Là hoa văn xăm màu bích hồ bên Cẩm thể xã, mỗi một thợ xăm bên đó đều là tay già đời, xăm cực kỳ đẹp.

Muốn xăm toàn thân như vậy là phải hẹn trước cả tháng đó! Haizz ta cũng muốn làm nhưng trong nhà quản quá nghiêm, nếu được giống như người thì tốt rồi.

Chờ ta có thể tự mình làm chủ, cho dù không xăm toàn thân thì ít nhất cũng sẽ xăm một cái đầu hổ trên vai, phải thật uy phong lắm liệt!"

Vân Trinh cười nói: "Nghe người nói cũng có chút động tâm, hôm khác phải thử một chút xem."

Cơ Hoài Tố nhìn da thịt trắng nõn, mềm mại lộ ra bên ngoài ống tay áo rộng lớn của Vân Trinh, chẳng biết vì sao trong lòng lại căng thẳng.

Mặc dù hấn biết bọn họ mới quen nhau, không thân thiết thì không nên quản việc của đối phương, nhưng hấn nhìn không được nên vẫn nhẹ nhàng khuyên can: "Thân thể, da tóc đều nhờ cha mẹ mà có...!Mấy hình xăm này, phần lớn đều là những người thấp kém làm, thậm chí là những kẻ bị xăm chữ lên mặt, đuổi đi lưu vong...!Hầu gia còn trẻ tuổi, nói không chừng mấy năm nữa sẽ hối hận."

Vân Trinh quay đầu nhìn Cơ Hoài Tố, hấn luôn biết người này chán ghét những thứ thô tục, chán ghét những cử chỉ thấp kém, kinh thế hãi tục.

Đã như vậy, Vân Trinh lại càng muốn kích thích hấn, khiến cho hấn không thoải mái, Vân Trinh lườm đối phương một cái, lộ ra dáng vẻ một công tử bột vô lại mà nói: "Ngay cả cha mẹ ta cũng đều không thể can thiệp —— coi như ta xăm kín toàn thân thì cũng không ai có thể can thiệp."

Cơ Hoài Tố ghen lời, lại bị dáng vẻ oai phong lắm liệt khác hấn với gương mặt quý củ trên học đường của hấn làm cho có chút thất thần.

Chu Giáng bên cạnh còn không ngừng hâm mộ, thay hấn giải thích: "Hoài Tố công tử có chỗ không biết, trong quân bộ từng thịnh hành xăm mình

một thời.

Cổ tướng quân còn có biệt hiệu, gọi là Cẩm thể tướng quân! Là biệt hiệu mà tiên đế ban cho ngày trước.

Trinh ca nhi, nếu như người thật sự muốn làm, nhất định phải để ta tham khảo một chút, sẽ tuyển chọn cho người hoa văn đẹp mắt nhất! Ta cảm thấy hình phượng cũng không tệ, rất thích hợp với người!"

Cơ Hoài Tố yên lặng, Vân Trinh cũng không tỏ rõ ý kiến, khước miệng ngậm cười nhìn về phía đài đấu vật đã đang bắt đầu đấu đá lẫn nhau.

Hắn chuyên tâm nhìn chằm chằm màn tranh đấu trên đài, trong lòng vẫn đang suy nghĩ về chuyện ngày hôm nay.

Quả thực tâm trạng của Vân Trinh rất tốt, tuy rằng kiếp trước, kiếp trước nữa, hai người có lỗi với mình đều đang ở trước mặt.

Nhưng ngày hôm nay, một mũi tên của hắn đã cứu vãn vô số bách tích, văn nhân đã chết ở hai đời trước! Điều này chứng minh, hắn có thể thay đổi tương lai! Thay đổi vận mệnh của mình!
Đây là một khởi đầu vô cùng tốt.

Hắn nhàn nhã dựa vào lưng ghế, cầm chén trà vui vẻ uống, tinh tế nghĩ về ngọn nguồn của tất cả những biến hóa này, ý nghĩ rõ ràng mạch lạc hiện lên trong lòng hắn.

Việc hôm nay, nói cho cùng là vì Chu Giáng bỗng nhiên nhất định phải kéo mình tới.

Mà tại sao lại phải đến? Là vì trốn nhóm vương tôn họ Cơ, vốn hai đời trước đều nhìn không lọt Chu Giáng – Cơ Hoài Thanh, Cơ Hoài Thịnh.

Bọn họ đột nhiên muốn lôi kéo, lấy lòng Chu Giáng – bạn tốt của mình là bởi vì, so với hai đời trước, đời này Hoàng thượng đặc biệt sủng ái hắn.

Cho nên đến tột cùng là vì sao, Hoàng thượng lại càng coi trọng mình hơn

so với ngày trước? Kiếp trước sau khi mình giữ đạo hiểu rồi tiến cung, cũng bình thân mà theo học.

Tuy rằng Hoàng thượng đối với mình cũng khá ôn hòa nhưng cũng tuyệt đối không giống như bây giờ, thay đổi trường sử, còn thường xuyên ban thưởng đồ ăn mặc.

Còn có ngày đó, y bất ngờ đích thân ngự giá tới Hào phủ thăm bệnh.

Bắt đầu của chuỗi thay đổi này chính là ngày Hoàng thượng tới thăm bệnh, mà trước khi y tới, chuyện duy nhất mình làm khác hẳn với hai đời trước chính là lưu lại nhóm lão binh trong phủ Công chúa.

Chỉ vì chuyện này, liền được hoàng thượng coi trọng sao? Hẳn lại nghĩ tới đám vịt phúc lộc, Vân Trinh bỗng nhiên không nhịn được cười.

Hóa ra Hoàng thượng cũng chỉ là mạnh miệng, nói cái gì mà tâm địa Hoàng đế rồi chỉ làm cho người khác xem, kỳ thực Hoàng thượng so với những kẻ khác vẫn là người rất niệm tình cũ.

Quân không thể có lòng riêng, bởi vậy chỉ có thể đem tất cả ẩn giấu trong vẻ băng lãnh, trao đổi lợi ích..

Chương 19: Phủng Sát

(*) Phủng sát: Bề ngoài tán dương khích lệ hoặc thổi phồng quá mức khiến người tự mãn kiêu ngạo, dẫn đến đình trệ thụt lùi, thậm chí làm cho người kia sa đọa, thất bại.

Editor: Chanhnee

Bên này Vân Trinh cùng Cơ Hoài Tố, Chu Giáng đang mãi xem đấu vật.

Ở một nơi khác, cũng đã có người đem chuyện hôm nay tại miếu Văn Xương bẩm báo, trình lên trước mặt Cơ Băng Nguyên.

"Một mũi tên xuyên thủng chùm pháo đang từ không trung rơi xuống, đem nó đóng chặt trên mái hiên, tai họa về trận hỏa hoạn đáng sợ ấy liền tiêu tan...!Sau đó người cũng không kiêu căng, không lưu lại danh tính." Cơ Băng Nguyên nhìn bản tấu chương, giống như nghe được đám lão thần lái nhải trước mặt, lại phảng phất như thấy được bộ dáng lúc bắn cung của đứa nhỏ kia, không khỏi nở nụ cười: "Hắn thật sự có chút tiến bộ, trăm đã nghe nói trong thời gian ở nhà giữ hiếu hắn vẫn luôn khổ luyện tập cung tiễn."

Lão thần bên dưới vuốt râu cười nói: "Vốn cũng là tuân theo ý chỉ của bệ hạ, lão thần đã để con cháu trong nhà tới tham gia văn hội của Hoài Thanh công tử."

Thuận thiện nhìn xem có vị tài tử năng lực xuất chúng nào để bệ hạ sử dụng hay không, lại không ngờ gặp được cử chỉ nghĩa hiệp này của Vân Hầu gia.

Hôm nay, khách hành hương tới miếu Văn xương để quân đầu chỉ hơn một nghìn.

Người người đều kêu gọi, ngay cả trong buổi tụ họp của Hoài Thanh công tử, nhóm văn sĩ đều không hẹn mà cùng viết không ít thơ để ca tụng mũi tên phong hoa kia.

Vân Hầu gia cũng mới mười lăm, mười sáu đi? Vậy mà đã có võ nghệ vũ dũng hơn người, lo nước thương dân, quả nhiên là niềm vui của bệ hạ, là may mắn của triều đình a."

Cơ Bằng Nguyên tựa hồ cảm giác như nghe được lời tán dương dành cho hài tử nhà mình, hơi có chút đắc ý: "Cuối năm hấn mới tròn mười lăm, có thể làm cho lão sư đích thân tiến cung dâng tấu, đứa nhỏ này cũng có chút tiền đồ."

Vị đại thần này vốn từ lâu đã về hưu, ở nhà an dưỡng, trước kia từng là Khuất lão thái phó – lão sư của Bệ hạ, hấn cười nói: "Một mũi tên đã thành danh, lão thần sợ hấn còn nhỏ đã mất đi chỗ dựa, ngược lại thanh danh này sẽ khiến hấn bị người công kích.

Như vậy thì không tốt mà đứa nhỏ cũng sẽ phải chịu ủy khuất, bởi vậy ta nghĩ vẫn nên bẩm báo với Bệ hạ.

Đứa nhỏ này xuất thân cũng không tốt, Vân thị cơ cực, trưởng Công chúa năm đó bắt quá cũng là vì dưng cảm, lại dùng thân nữ tử mà cầm quân.

Nhà bọn họ vinh nhục thịnh suy đều có liên hệ với hoàng gia, nếu Bệ hạ muốn giúp đỡ hấn chu toàn thì nên dụng tâm nhiều hơn mới tốt."

Cơ Bằng Nguyên cũng đã miễn cảm phát giác ý tứ của Khuất thái phó, hỏi: "Hôm nay có người nói hấn?"

Khuất thái phó hơi mỉm cười nói: "Không, bị người nói cũng chỉ là chuyện xoàng xĩnh.

Là lão thần cảm thấy, Mây tiểu Hầu gia tuổi trẻ nhuệ khí, nếu muốn tiền đồ lâu dài thì không bằng trước tiên cứ ép xuống chút thanh danh này, cũng không cần ngại khen hay trọng thưởng quá mức.

Hắn là kẻ vũ dũng hơn người, để hắn học hỏi thêm kinh nghiệm lại qua đại doanh phòng ngự kinh thành làm quen mấy năm, rồi lại đi một vòng quanh cấm quân cứu môn.

Để hắn xử lý cung vụ cùng với nhắc nhở, cho hắn cơ hội mài dũa thật tốt một phen, có được căn cơ thâm hậu rồi tương lai sẽ là tài nhân trụ cột, không lo không có cơ hội trung quân báo quốc."

Trong lòng Cơ Băng Nguyên đã rõ, cũng biết Khuất thái phó tuyệt đối không chịu chỉ trích người trong hoàng thất nên không truy hỏi, chỉ sai người truyền bữa tối, để Khuất thái phó ở lại trong cung dùng bữa tối cùng Hoàng thượng.

Sau cùng còn hậu thưởng cho lão thái phó rồi mới sai người đưa lão thái phó xuất cung, tiếp theo lại gọi Đinh Đại tới hỏi.

Đinh Đại từ lâu đã được Cơ Băng Nguyên dặn dò, sai người đi thăm dò một vòng, trở về mới nói: "Nghe nói hôm nay Hoài Thanh công tử tổ chức văn hội, vốn là muốn lung lạc, lấy lòng các sĩ tử năm nay.

Kết quả lại bị Vân Hầu gia đoạt mất danh tiếng nên có chút căm ghét." Cơ Băng Nguyên bật cười: "Hoài Thanh đứa nhỏ này, thường ngày trầm thấy hắn trầm ổn, tự phụ, lanh lợi cũng thông suốt.

Ắt hẳn là trong nhà đã tử mĩ giáo dưỡng, làm sao có vậy cũng để người ta nhìn ra tung tích."

Đinh Đại chần chừ một lúc nói: "Nghe nói trước kỳ văn hội, mọi người đều xin xăm, Hoài Thanh công tử lại xin được xăm không quá tốt nên trên mặt có chút buồn bực.

Sau đó lại gặp phải việc của Vân Hầu gia, văn thơ biểu lộ cảm xúc trong buổi tụ họp, mười bài thơ phú thì có tám bài phú ca ngợi Vân Hầu gia.

Hoài Thanh công tử cũng còn trẻ nên lúc này liền không giấu được vẻ mặt bình tĩnh."

Cơ Băng Nguyên hỏi: "Là quẻ xăm gì?"

Đình Đại tất nhiên đã sớm lên ghi lại để ngộ nhớ Hoàng thượng có hỏi đến, nhanh chóng đáp: "Là quẻ trung bình: "Bước trong vạn người khoe anh hào, muốn vút bay lên trời cao; phong lưu không tiện tranh nhận, ánh sáng hoàng quyền còn gian lao."

Cơ Bạng Nguyên nhin không được mà cười: "Chuyện này cũng có thể tin là thật? Năm đó trăm xin xăm, mười quẻ thì có chín quẻ xấu, không phải cũng đi tới ngày hôm nay?"

Đình Đại cười nói: "Thần nghĩ Hoài Thanh công tử tuổi còn nhỏ, chưa trải chuyện đời.

Hoặc là do mắt mặt trước mặt nhiều người nên không nhin được mà thôi." Cơ Bạng Nguyên cũng không nói nữa, cầm tấu sớ của Khuất thái phó đảo trong tay mấy lần, trầm ngâm một chút lại hỏi Đình Đại: "Người cảm thấy lời Khuất thái phó nói thế nào?"

Đình Đại cẩn thận nói: "Khuất lão thái phó là nguyên lão tam triều, lời nói dĩ nhiên thành thực."

Cơ Bạng Nguyên nở nụ cười: "Ngày trước Khuất lão thái phó từng nhận ân huệ của trưởng Công chúa, giờ muốn chăm sóc tiểu bối cũng là chuyện đương nhiên.

Hắn là sợ danh tiếng của Cát Tường Nhi quá lớn sẽ đắc tội với Thái tử tương lai, nếu sau này trăm không còn, hắn lại không có được thiện cảm của tân vương thì kết cục sẽ không tốt."

Chuyện liên quan tới Thái tử tương lai, Đình đại liền á khẩu không dám nói nữa.

Cơ Bạng Nguyên quăng tấu sớ lên bàn, cười lạnh: "Nếu ngay đến tiểu bối của mình trăm còn không bảo vệ được thì còn làm Hoàng đế cái gì."

Đình Đại chần chờ một chút, chậm rãi nêu ý kiến: "Lão thái phó nói, để Vân Hầu gia tới cấm quân, kinh quân rèn luyện, âu cũng là muốn dụng tâm chăm sóc.

Trong quân phần lớn đều là tướng lĩnh ngày xưa được trưởng Công chúa đề bạt, để họ chăm sóc, hướng dẫn Hầu gia, mài giũa vài năm rồi công lao có mà căn cơ cũng thâm sâu, khi ấy tất nhiên sẽ trở thành cận thần quan

trọng." Có quân quyền trong tay tự nhiên sẽ có khả năng tự bảo vệ chính mình.

Cơ Bằng Nguyên nói: "Hắn vẫn còn nhỏ, chịu khổ đi làm mấy chuyện trực ban điên đảo thần hồn đó làm cái gì?"

Đình Đại không dám nói, hắn nhớ năm đó lúc Bệ Hạ bằng tuổi Hầu gia bây giờ đã ra ngoài lĩnh binh, oai lệ dẫn binh túc mã, còn hành quân ngày đêm, ra trận giết địch, nổi khổ nào mà chưa từng trải qua? Lúc này lại bày ra bộ dạng trưởng bối dung túng, cứng chiều!

Vị mình quân trước mặt hắn muốn cứng chiều mà giáo dưỡng đứa nhỏ của y, Đình Đại nào dám nhắc đến, chỉ có thể cúi đầu phụ họa.

Cơ Bằng Nguyên hỏi: "Hôm nay Cát Tường Nhi đi cùng ai?"

Đình Đại nói: "Là tứ công tử của phủ Định Quốc công, tại Văn Xương miếu còn gặp được Hoài Tố công tử.

Sau khi trở về thành, ba người họ lại tới tạt kỹ các xem đấu vật đến tận giờ ăn tối mới tách ra, từng người trở về phủ."

Cơ Bằng Nguyên nhớ lại một chút: "Cơ Hoài Tố? Đứa nhỏ này cũng là kẻ tính tình trầm ổn, nội liễm." Hắn gật gật đầu, không nói gì nữa.

Ngày thứ hai, quả nhiên Trung Thư tỉnh (*) thu đến rất nhiều tấu sớ, đều là nghe được chuyện Chiêu Tín Hầu – Vân Trinh dùng một mũi tên đã hóa giải tai họa, vì dân vì nước, thỉnh Hoàng thượng biểu dương, ngợi khen để hắn thăng quan tiến tước.

Cơ Bằng Nguyên lật qua lật lại đám tấu sớ được xếp một bên, nhìn thời gian thấy đã là giữa trưa liền để Đình Đại qua dâng thư phòng đưa Vân Trinh lại đây.

Lúc hai người dùng cơm trưa, Cơ Bằng Nguyên mới cười hỏi Vân Trinh: "Nghe nói, hôm qua người tựa như thần tiên giáng thế, dùng một mũi tên cứu hơn vạn bách tính?"

Vân Trinh ngẩn ra, cười nói: "Bệ hạ nghe được từ đâu mà khoa trương như vậy? Chỉ là vừa đúng dịp gặp phải, ta sợ nếu cháy lớn khiến bách tính kinh sợ rồi lại dẫm đạp lên nhau thì thực nguy hiểm.

Đúng lúc có cung tiễn trong tay liền bắn ra, cũng không có nhiều người như vậy."

Chuyên trang đọc truyện == **T R U M T R U Y E N . o r g** ==

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Tấu sớ dâng lên hôm nay đều là khen ngợi người, tự mình xem một chút đi." Nói xong chỉ chỉ tập tấu sớ đặt trên bàn kia.

Vân Trinh tiện tay lật mấy quyển, nhìn xuống tên của mấy kẻ dâng tấu lại bất thành linh nhận ra, đây đều là những kẻ kiếp trước kết tội mình cùng Chu Giáng hợp tịch thành hôn là hoang đường, dâm loạn cương thường.

Năm đó, Vân Trinh vẫn chỉ là thiếu niên khí thịnh nên mới tùy hứng thượng tấu, mà lúc thực sự bị kết tội, nhìn thấy những ngôn từ như đao như biển này trong lòng ít nhiều gì vẫn sợ hãi.

Nếu không phải lúc trước Hoàng thượng dốc hết sức che chở, hẳn bị người người kết tội nhưng vậy không chắc đã có thể đứng vững.

Tuy rằng cuối cùng vẫn là chết trẻ, cái gì mà tình thâm như biển đều biến thành trò cười, nhưng mỗi một lời kết tội chính mình, hẳn đều nhớ kỹ.

Đời này, mấy kẻ xu nịnh này làm sao lại có chuyện tốt bụng như vậy? Hắn cười lạnh đáp: "Đẹp đi, đây không phải là khen ta, càng là hại ta.

Bệ hạ ngàn vạn lần đừng để ý đến bọn họ, ta còn chưa trưởng thành đã nhận tước, sách cũng đọc chưa xong, cũng không có cái gọi là tấm lòng lo nước thương dân.

Cùng lắm là ngẫu nhiên đụng phải, may mắn gặp dịp mà tiện tay thôi." Hàng lông mày của Cơ Băng Nguyên khẽ nhấc lên, khóe mắt đã mang theo nét cười: "Sao lại khiêm tốn như vậy? Trẫm còn muốn cho người thêm bổng lộc đệ nhất, sau đó còn muốn hạ chỉ biểu dương người một phen." Vân Trinh khoát tay áo một cái: "Hoàng thượng xin đừng làm, đây là phủng

sát, ta không muốn."

Cơ Băng Nguyên không ngờ Vân Trinh lại thẳng thắn như vậy, cơ hồ muốn bật cười.

Sao lại có người dám nói đến hai chữ phủng sát ở trước mặt quân chủ? Dù là sóng gió lôi đình thì cũng đều là quân ân, nếu Cơ Băng Nguyên thực sự có dã tâm muốn phủng sát thì lời này của Vân Trinh chính là tự sát.

Cơ Băng Nguyên đã sớm biết có lời đồn đại bên ngoài, nói y sủng ái Vân Trinh đều là vì muốn dưỡng hấn thành một phế nhân mà thu lại binh quyền.

Mặc dù y xem thường, không sợ miệng người đồn đại nhưng càng không ngờ là, Vân Trinh một chút cũng chưa từng ngờ vực quân thượng.

Đứa nhỏ này, giống như không hề coi mình là người ngoài.

Cơ Băng Nguyên có chút thương tiếc, Cát Tường Nhi tinh khiết ngây thơ, không rành sự đời lại có trực giác biết tránh né nguy hiểm của động vật nhỏ.

Hấn là người càn cương độc đoán, đã chấp chính nhiều năm, nhìn đến đồng tấu chương này làm sao lại không biết đó đều là dã tâm phủng sát? Để Vân Trinh xem chỉ là muốn dạy hấn một phen đạo lý, không ngờ là hoàn toàn không cần.

Hấn không hề nghĩ tới chuyện được ngợi khen tiến tước, càng không cảm thấy đây là chuyện xứng đáng được khích lệ.

Y thống trị sáu phương, các thần tử mỗi người nhìn qua đều là trung thần sẵn sàng giải bày tâm can, bất kể nhảy vào nước sôi lửa bỏng.

Nhưng ai mà không mang tâm lý gần vua như gần cọp, trời cao khó dò mà giữ lại đường lui cho mình, còn một lòng đề phòng y, sợ y.

Thiên tử vô tư không thiên vị, đây cũng đạo làm quân.

Nhưng đứa nhỏ này lại tin tưởng y.

Trong lòng y có rất nhiều cảm xúc giao hòa, thả tệp tấu chương trở lại rồi chậm rãi nói: "Người có thể nhìn ra đây là phủng sát, lòng trầm cũng được an ủi."

"Khuất lão thái phó hôm qua suốt đêm tiến cung chỉ vì bảo vệ người, sợ người niên thiếu đã thành danh, bị người xu nịnh lên tận mây cao, công không xứng với vị liền phản tác dụng.

Nhưng nếu trầm không khen thưởng người, lại sợ người sinh lòng oán hận.

Hiện giờ xem ra, là trầm và Khuất lão thái phó đều đã xem nhẹ tâm tính của người."

Vân Trinh ngạc nhiên ngẩng đầu, gương mặt đỏ đến mức hai tai cũng hồng thâu: "Bệ hạ...!Quá khen, lão thái phó vậy..." Hắn nhất thời lấp bắp, lại hiếm thấy được Hoàng thượng khích lệ mà kích động —— hắn đâu có phải người tốt gì.

Bất quá là biết nặng biết nhẹ, biết đám quan lại này đều là kẻ xu nịnh, không thật lòng.

Hắn làm gì xứng đáng với lời ngợi khen của Hoàng thượng.

Cơ Băng Nguyên thật muốn muốn bật cười, không muốn thăng quan tiến tước nhưng lại bị một câu khích lệ này của mình đánh động? Ý nghĩ một hồi, không thể không thừa nhận làm theo Khuất lão thái phó mới là thực sự là vì Vân Trinh mà tính toán lâu dài.

Thế sự vô thường, trong tay Vân Trinh vẫn cần phải có binh.

Cơ Băng Nguyên ần ần bàn sừng, nhìn hài tử trước mắt da dẻ mịn màng lại có chút đau lòng.

Y nhớ tới lớp chai dày đặc trong lòng bàn tay Vân Trinh, y biết đứa nhỏ này không phải là không thể chịu khổ chỉ là chính y không nỡ mà thôi.

Y vẫn là chưa từng nuôi dậy con nhỏ, cũng biết sủng nịch con trẻ chính là hại chúng nhưng lúc đến phiên mình thì lại không nỡ để hẳn chịu khổ.

Cơ Băng Nguyên thở dài một tiếng, sửa sang lại nỗi lòng rồi nhẹ nhàng nói: "Người thân thể yếu ớt lại bệnh nặng mới khỏi, trước tiên cứ ở dăng thư phòng đọc sách, chờ khí trời khá hơn một chút..." Hấn ngừng lại, không khỏi cảm thấy trời nóng cũng không tốt, thế nhưng nếu kéo dài tới khi tiết trời giá rét thì sẽ còn cực khổ hơn.

Thực sự là không nỡ quyết định, đành phải hàm hồ nói: "Liên cho người qua cửa môn mang binh, làm quen với việc phòng ngự."

Vân Trinh ngòai thẳng người, mắt sáng rực lên: "Thật sự? Quá tốt rồi!" Cơ Băng Nguyên càng cảm thấy đau đầu, y vỗ vỗ mu bàn tay của hấn: "Người có thể tự mình nhìn trước xem muốn đi đâu." Còn phải tìm một người đáng tin tới hỗ trợ hấn mới được, Cao Tín sao? Quá thô, không yên lòng...! Cơ Băng Nguyên thở dài mấy tiếng, trong đầu đã hiện lên tên mấy người nhưng càng không có một ai có thể giao phó.

Vân Trinh không biết Cơ Băng Nguyên đang tìm mọi cách suy nghĩ, vui vẻ rạo rực nói: "Quý phủ của thần cũng nuôi rất nhiều hộ vệ, cũng có thể dùng."

Tới lúc đó thần cũng mang bọn họ tới để rèn luyện một phen."

(*) Trung thư tỉnh: là cơ quan quyết định chính sách, phụ trách thảo luận, soạn thảo, ban hành chiếu lệnh của Hoàng đế..

Chương 20: Lục Ngạc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

(*) Hoa Lục Ngạc:

[Click để xem ảnh](#)

Editor: Chanhneee

Vân Hầu gia – một mũi tên đã giải trừ tai họa, cuối cùng chỉ nhận được không ít kim ngân ban thưởng từ trong cung.

Vẫn có quan lại không biết sâu cạn mà ngang nhiên tấu lên trước triều đình, thỉnh công thay Vân Hầu gia.

Thần sắc Cơ Băng Nguyên cũng không rõ ràng hỉ nộ, chỉ chậm rãi nói: "Hôm trước trẫm đã hỏi Chiêu Tín Hầu, với đại công này hẳn muốn phong thưởng cái gì.

Hắn chỉ nói, tước vị trong triều là do luận công ban thưởng, hắn lại mới nhận tước, chút công lao bé nhỏ này không thể báo đáp ân quyền của ta đối với Vân thị, không dám luận công.

Trẫm thấy, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng Chiêu Tín Hầu lại hiểu chuyện hơn nhiều so với không ít quân thần trong triều."

"Vân Hầu gia còn chưa cập quan (*) cũng chưa từng lĩnh binh, trong triều

công trạng không thiếu lại vội vàng bày ra dáng vẻ nóng lòng nịnh nọt như vậy.

Lẽ nào các khanh không biết tới câu đức không xứng vị (*), không công nhận lộc sẽ có kết cục gì sao?"

Viên quan vừa tấu lên lập tức quỳ xuống, mồ hôi thấm ướt áo.

Cơ Bạng Nguyên vốn đã tức giận từ lâu, trên mặt lại không để lộ ra cái gì, nói: "Trẫm biết các khanh đều là công thần đã quen công to việc lớn, cái gì mà pháo lửa hay hiểm họa phía đông, những việc này đều rất dễ làm.

Thế nhưng trưởng Công chúa vì dân vì nước, trung quân báo quốc lại chỉ để lại độc nhất đứa con trai này, trẫm không thể không chăm sóc cho hắn.

Các khanh đừng thấy hài tử còn nhỏ đã mất đi chỗ dựa, một mình cô độc mà làm việc trái lương tâm."

Lời nói thực nặng nề, Tả – Hữu thừa tướng vội vã ra khỏi hàng, dẫn dắt đám quan lại quỳ lạy hành đại lễ, thỉnh quân thượng bốt giận.

Cơ Bạng Nguyên đứng lên không nói một lời phất tay áo đi vào.

Không lâu sau bên trong truyền ra ý chỉ: quân sự trung lưu ý đồ bất chính, quy tụ bè phái rắp tâm hại người, khi quân phạm thượng.

Lập tức cách chức trở về thôn, vĩnh viễn không bao giờ tái bổ nhiệm.

Ngự tiền thị vệ nhanh chóng tiến lên tước y quan, trục xuất khỏi điện.

Nhóm quân thần 2 mặt nhìn nhau, kim thượng trước giờ đều nhất quán nghiêm túc đoan trang, nhất ngôn cửu đỉnh, cực hiếm khi để lộ hỉ nộ, thực sự là một minh quân.

Việc trực tiếp bãi miễn chức quan này, xưa nay y chưa từng làm!

Sau khi tan triều, các thần tử vẫn thấp giọng nghị luận sôi nổi, Tả – Hữu thừa tướng cùng trở về Trung Thư tỉnh.

Hữu tướng Lưu Mộ Cao thấp giọng hỏi ý kiến Tả tướng: "Phương, người nghĩ thế nào? Có phải hôm nay quân thượng hơi quá khích hay không? Chuyện phong thưởng nếu người cảm thấy không thích hợp thì bác bỏ hoặc là để đó bàn bạc sau là được."

Vì sao lại giáng tội ngay lúc đương triều, lưu lại loại chuyện bãi miễn chức quan này?"

Phương Trung Bình nở nụ cười: "Bệ hạ là đang bận tâm thay Vân Hầu gia nguy trang, nói hấn học còn chưa giỏi, cũng là chiêu giết gà dọa khỉ để đám người kia khởi đặng tới Vân Hầu gia."

Lưu Mộ Cao lần này đã thấu hiểu: "Cho nên mấy lời đồn đại nói bệ hạ nghi kỵ Chiêu Tín Hầu, muốn áp chế thu binh quyền đều là sự thật?"

Phương Trung Bình liếc nhìn Lưu Mộ Cao, quả thực cảm thấy phải ở cùng một người như vậy trong thư phủ thực sự có chút phiền não, đành phải tinh tế nói: "Người cẩn thận suy nghĩ lại một chút đi, nếu Hoàng thượng nghi kỵ, muốn thu lại binh quyền thì càng nên nâng cao địa vị của Chiêu Tín Hầu mới phải."

Chiêu Tín Hầu còn trẻ, để hấn hưởng thụ chức tước mấy năm lại làm không ra thể thống gì, tự nhiên cũng sẽ giải tán.

Bây giờ người bảo vệ cẩn thận như vậy, thậm chí còn tức giận lôi đình, dùng chiêu giết gà dọa khỉ để cắt đứt dã tâm của đám tiểu nhân kia đối với Vân Hầu gia.

Đây mới chính là thánh quyền, là dụng tâm chăm sóc.

Người đợi mà xem, lúc Chiêu Tín Hầu muốn đi rèn luyện bồi dưỡng quá nửa là sẽ vào trong quân."

Phương Trung Bình cười nhẹ: "Ta thấy, trong triều có kẻ tự cho là thông minh mà phỏng đoán tâm tư, xu nịnh Bệ hạ nhưng âu cũng là hiểu làm Hoàng thượng rồi."

Ta thấy được, Hoàng thượng của chúng ta những năm gần đây càng trở nên quang minh chính đại, không thích mấy việc xấu xa, ngấm ngấm mưu

quyền.

Quan lại ý đồ bất chính thế này bãi miễn là đúng! Bộ hạ chửi rất hay!" Lưu Mây Cao vẫn còn mê man, Phương Trung Bình lại cảm thấy rất hợp với quân chủ, cũng không để ý đến hắn nữa mà tự mình xử lý những chính sự không được đề cập tới.

Phía Chiêu Tín Hầu phủ, Vân Trinh lại không biết vì hắn mà bên trên nổi lên phong ba lớn như vậy.

Vì sắp tới kỳ thi mùa xuân nên bên viện Hàn Lâm phải ra không ít đề bài, hôm nay nhóm trực ban trong cung không đủ liền cho bọn hắn nghỉ một ngày.

Vân Trinh ở nhà rảnh rỗi đành viết vài tờ đại tự, thập phần không kiên nhẫn.

Hắn vốn cũng không thích tập viết, đời này hắn nguyện ý khổ luyện học bắn cung, nhưng vẫn không có kiên trì với chuyện thơ văn này.

Có lẽ hắn đã hoàn toàn thừa kế phương diện này từ mẫu thân, không có một chút thiên phú nào.

Hắn ném bút, quay đầu lại nhìn thấy Lệnh Hồ Dục đứng ở một bên ngăn người, phát tay gọi hắn lại đây: "Ngày mai ta có bài tập sách luận, cũng không nhiều chữ người giúp ta viết một chút.

Ta đi ra ngoài giải sầu."
Lệnh Hồ Dục ngăn ra, lập tức đi tới.

Vân Trinh đứng dậy đi ra ngoài, cũng không gọi người hầu hạ, hắn nhìn cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài cùng làn gió mềm mại lướt nhẹ qua mặt, thổi bay dáng vẻ lười biếng của hắn.

Vân Trinh càng cảm thấy mình làm đúng, có tiểu thần đồng ở đây hắn tội gì phải vất vả! Lập tức đem đồng bài tập vứt ra sau đầu, cực kỳ khoan khoái

mà hưởng thụ.

Hoa lá trong vườn của Hầu gia đương nhiên đều rất đẹp, tuy rằng khi còn sống Định Tương trưởng Công chúa cũng không yêu hoa mà là thợ trồng hoa thay nàng chăm sóc thật tốt.

Hoa mơ, hoa lê, lý hoa, hoa hải đường, hoa đào, tất cả đều nhiệt liệt nở bung, đâu đâu cũng có hương hoa và ong bướm bay lượn, cùng cánh hoa nhỏ bay trong không trung tựa như bông tuyết.

Hắn đứng trong vườn, vừa ngắm hoa vừa nhớ lại từng chút một những chuyện của kiếp trước, nghĩ xem mình nên làm gì, lại chợt nghe thấy ở góc hoa viên có một tiếng hoan hô trầm thấp.

Hắn nhìn sang, quả nhiên thấy mấy người làm vườn.

Một vú già đang cười nói: "Thực sự nở ra hoa xanh nha, đến nhụy cũng là màu xanh lục! Húc nhi trồng hoa thực giỏi, Hầu gia mà biết nhất định sẽ thưởng cho người.

Cái này ở trên thị trường có thể bán được tới ba ngàn vạn đó, bằng cả nhà chúng ta đem bán!"

Vân Trinh nổi lên hứng thú, cười cười bước tới hỏi: "Hoa gì hiếm lạ vậy?" Mọi người thấy Hầu gia xuất hiện, vội vàng hành lễ.

Vân Trinh cũng đã nhìn thấy chính giữa bọn họ có hai chậu hoa nguyệt quý, nhưng cánh và nhụy hoa đều xanh biếc.

Một màu xanh trong suốt tản ra thanh khí, cánh hoa dịu dàng, phong thái lả lướt.

Vân Trinh nở nụ cười: "Hoa xanh biếc nha, thật sự không tệ, là ai trồng ra vậy? Nhất định phải thưởng."

Hoa công biết Vân Trinh là người hòa khí, cười nói: "Hoa này là Húc nhi trồng được, bên trong còn có ba mươi chậu, tất cả đều đã nở nụ hoa rồi."

Vân Trinh quay đầu nhìn thấy một thiếu niên đang quỳ: "Bái kiến Hầu gia, nô tài là La Húc, là người đến từ Huyền vũ."

Trồng hoa xanh biếc này vốn là bí thuật trong nhà, sau khi đến chỗ Hầu gia lại được người đối đãi ân sâu như biển, ta liền muốn hiếu kính Hầu gia.

Nhưng hoa xanh này không phải lúc nào cũng trồng được, bởi vậy trước tiên ta chỉ có thể thử qua các loại.

Không ngờ Hầu gia phúc lộc dồi dào, hôm nay hai chậu hoa này đều nở bông màu xanh, ngay cả nhụy cũng xanh biếc.

Thực sự hiếm thấy, ta nghĩ ba mươi chậu trong kia cũng sẽ ỏn."
Vân Trinh cúi đầu liếc nhìn thiếu niên kia, quả nhiên có ấn tượng, cười nói: "Quả là tuyệt kỹ hiếm thấy, người biết hiếu kính như vậy rất tốt."
Trên mặt La Húc hiện lên nét vui mừng, hấn vẫn vờ đều không biết, xuất thân cũng kém trong nhà chỉ làm vườn.

Năm ngoái vườn hoa gặp nạn sâu bệnh, sản nghiệp trong nhà không đủ chỉ có thể bán con đi.

Hấn đến Hầu phủ lại muốn tranh đoạt, bộc lộ năng lực trước mặt Hầu gia, thật vất vả mới nghĩ ra con đường này vậy mà thực sự có hiệu quả.

Vân Trinh cũng không để ý lắm, hấn tuyển ra những người này vốn là muốn cổ vũ bọn họ tranh giành lẫn nhau.

Chỉ liếc nhìn cánh hoa như ngọc bích khác nên, vui vẻ nói: "Cắt tỉa lại hai chậu cây này, lau chùi cho sạch sẽ rồi đưa người mang vào cung cho Hoàng thượng.

Nói là trong phủ may mắn dưỡng được muốn hiếu kính Hoàng thượng."
Thấy trên mặt La Húc càng thêm vui mừng, Vân Trinh nói: "Tinh tế viết lại việc người làm sao dưỡng thành loại hoa này, để người cùng dâng tấu lên trên."

La húc vội vàng nói: "Kính xin Hầu gia ban tên cho loài hoa này."

Vân Trinh liếc sắc hoa xanh biếc nhàn nhạt, vỗ bờ vai hấn: "Người choáng váng rồi sao? Nên để Hoàng thượng ban tên, nếu người thực sự ban tên thì người sẽ nổi danh đó."

La Húc càng thêm rạng rỡ, quỳ xuống tạ ân.

Vân Trinh lại dặn dò vài câu rồi cũng bỏ ra sau đầu, quay người muốn tiếp tục đi luyện cung lại thấy Ty Mặc đến báo: "Hầu gia, La trưởng sử và Chương tiên sinh cầu kiến ngài."

Vân Trinh không quá để ý, thuận miệng nói: "Bảo bọn họ đến phòng khách ngồi đi."

Khi hấn tới, La Thái Thanh và Chương Diễm đều đứng lên, cười cười chúc mừng Vân Trinh: "Nghe nói Hầu gia dùng một mũi tên đã thành danh, chúng ta tới để chúc mừng."

Vân Trinh có chút ngượng ngùng: "Cũng chỉ là trùng hợp gặp được mà thôi, hai vị tiên sinh cũng đừng khen mấy ngày nay ta đều đã nghe đến phiến."

Dù sao hấn cũng không phải là dụng tâm gì, vạn lần không nghĩ tới nay lại trở thành tiêu điểm, khiến hấn còn chẳng dám ra khỏi cửa.

La Thái Thanh cười nói: "Hầu gia là thiếu niên anh hùng, mọi người đương nhiên sẽ ngưỡng mộ."

Nhưng hôm nay trong triều xảy ra chuyện liên quan tới Hầu gia, chúng ta nghe được rất lo lắng nên mới tới hỏi một chút xem Hầu gia định làm như thế nào."

Vân Trinh ngạc nhiên nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

La Thái Thanh nói: "Buổi lên triều hôm nay, quan trung lưu dâng tấu muốn thỉnh Hoàng thượng phong tước ngụy khen Hầu gia."

Nhưng lại bị Hoàng thượng quở trách là tâm địa bất chính, quy tụ, rắp tâm hại người, khi quân phạm thượng, lập tức cách chức trở về thôn, vĩnh viễn không bao giờ tái bổ nhiệm."

Vân Trinh nghĩ một hồi, nhớ ra kẻ này chính là người đầu tiên đi tiên phong chửi bới mình, chẳng phải hấn chính là con c.hó điên nhảy chồm chồm lên chửi bới, chửi đến cay độc nhất hay sao? Vân Trinh thật có chút hả hê nói: "Hoàng thượng mắt sáng như sao, đuổi người thật tốt, đuổi thật tuyệt!"

La Thải Thanh và Chương Diễm liếc mắt nhìn nhau, Chương Diễm cười nói: "Chúng ta là lo Hầu gia biết chuyện, sẽ hiểu lầm tấm lòng dụng tâm của Hoàng thượng mà sinh oán hận, phản ứng khiến Bệ hạ tức giận.

Bây giờ xem ra là chúng ta lo xa rồi."

Vân Trinh hoàn toàn thất vọng: "Hoàng thượng hỏi ta có muốn thăng quan tiến tước hay không, ta đương nhiên từ chối, những người này vì sao còn muốn theo sau phủng sát ta đây."

Mắt Chương Diễm sáng lên: "Hoàng thượng còn từng hỏi qua Hầu gia? Chẳng trách hôm qua trong cung lại có hậu thưởng, hóa ra là vì chuyện này."

Vân Trinh nói: "Hôm qua, lúc dùng bữa trưa trong cung Hoàng thượng có hỏi ta, sau khi ta từ chối Hoàng thượng có vẻ rất vui, nói ta có thể nhìn thấu mọi chuyện."

La Thải Thanh lần thứ hai bắt được thông tin mấu chốt: "Hoàng thượng còn cùng dùng cơm trưa với Hầu gia? Đây chính là ân sủng lớn lao a."

Vân Trinh sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng: "Từ lúc vào học tới giờ, Hoàng thượng nói là cơm canh trong cung không tốt nên đều để ta qua cùng dùng bữa với người."

La Thải Thanh và Chương Diễm đều sững sờ, sau đó trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, Chương Diễm cười nói: "Lần này Hầu gia ứng đối vô cùng tốt, còn làm Hoàng thượng vừa lòng.

Hầu gia còn trẻ không cần tham công liêu lĩnh, ngày sau còn dài người nên tích lũy công lao lâu dài mới tốt."

Vân Trinh nói: "Chương tiên sinh nói rất đúng."

Chương Diễm nhìn Vân Trinh vẫn thật ngây thơ hồn nhiên, trong lòng lay động nhưng cũng không nói quá nhiều, chỉ dặn hẩn vài câu rồi đứng lên cùng La Thải Thanh cáo lui.

La Thải Thanh vui vẻ cười nói: "Lần này Chương tiên sinh có thể yên tâm rồi đi? Ta vẫn luôn nói mà, Hầu gia rất được lòng Hoàng thượng, Chương tiên sinh còn lo lắng thành như vậy.

Thật là kỳ nhân ưu thiên (*), Bệ hạ đã trực tiếp quở trách bãi miễn chức quan trên triều, tất nhiên cũng đã nói chuyện rõ ràng với Hầu gia.

Loại chuyện này tiến không bằng lui, tích lũy công danh mới có thể đạt được thực quyền, Hoàng thượng dĩ nhiên rõ ràng.

Hầu gia cũng mang tấm lòng thơ ngây, thực hiếm thấy mà không hề để ý danh lợi, vừa nãy vì sao Chương tiên sinh không dạy hắn thêm vài câu, dạy hắn phương pháp ứng đối trước ngự tiền? Ngày ngày hắn đều tiến cung, nếu vạn nhất phát sinh chuyện gì làm Hoàng thượng tức giận thì không hay."

Chương Diễm nhìn thấy Tư Nghiễn đi ngang qua, dặn người cẩn thận từng li từng tí nâng hai chậu hoa đã được lựa mỏng che lại.

Hắn gọi Tư Nghiễn lại hỏi: "Tiểu ca này đang mang hoa đi đâu vậy?"
Tư Nghiễn quay đầu nhìn thấy bọn họ liền vội vàng hành lễ cười nói: "Bái kiến Chương tiên sinh, trưởng sử đại nhân.

Là loài hoa xanh biếc hiếm lạ trồng được trong vườn, Hầu gia dặn tiểu nhân đưa hai chậu hoa này tiến cung dâng cho Hoàng thượng thưởng thức."
Chương Diễm trao đổi ánh mắt khá là an ủi với La Thái Thanh, đợi Tư Nghiễn rời đi La Thái Thanh mới cười nói: "Trong cung danh hoa gì mà không có, Hầu gia còn nhỏ tuổi thấy đồ tốt liền nhanh chóng muốn tiến cung hiếu kính, khiến người nhận thấy hắn có lòng hiếu thuận đáng quý.

Nếu đổi lại là người khác làm, sợ là sẽ bị gán tội phạm thượng."
Chương Diễm nói: "Đây cũng chính là nguyên nhân ta không nói.

Người và ta đã lăn lộn nhiều năm trong trường danh lợi, mọi việc đều phải cân nhắc mấy phần lợi và hại.

Nếu ta dạy Hầu gia nói mấy lời kiêu này trước mặt Hoàng thượng, Hoàng thượng vừa nghe liền sẽ biết là do người khác dạy, ngược lại sẽ không tốt.

Hoàng thượng từ ngày còn trẻ đã lĩnh quân chinh phạt tứ phương, tâm tư thâm trầm, hạng người gì mà chưa từng thấy? Bây giờ y không chinh chiến mà cai trị quốc gia, lại vẫn có thể nhìn rõ lòng người.

Hầu gia của hiện tại chưa trải qua riu đục, chưa từng điêu khắc tựa như vàng chưa luyện, lại chính là hình ảnh hợp mắt Hoàng thượng."

La Thái Thanh nghĩ lại cũng cảm thấy đúng, thở dài nói: "Sớm đã nghe nói tới mỹ danh – thanh y quân sư của Chương tiên sinh, quả nhiên cao kiến."

Chương Diễm trầm mặc một hồi, thản nhiên nói: "Thực xấu hổ...!Ta cũng chưa từng xuất lực gì —— sau khi trưởng Công chúa qua đời, kỳ thực lòng ta đã từng có chút nguội lạnh..."

Hắn nhớ, sau khi trưởng Công chúa qua đời, hắn nhìn ra mạch thể lực của Công chúa tất sẽ sớm suy sụp liền sinh ra tâm ý muốn sớm rút lui thoái ẩn.

Chỉ là Vân Trinh còn quá nhỏ, nếu hắn đột nhiên rời đi thì không khỏi có lỗi với Công chúa.

Nhưng hắn lại thập phần ghét bỏ sự nông cạn, ấu trĩ vô tri, công tử bột của Vân Trinh.

Chiêu Tín Hầu đời trước lại càng làm cho hắn chán ghét, bởi vậy hắn vẫn luôn xa lánh tiểu Hầu gia.

Hắn nghĩ tiểu Vân Hầu gia đại khái cũng biết là mình không thích hắn, cũng không làm sao thân cận được với hắn.

Chương Diễm được gãi đúng chỗ ngứa, càng thêm mong, đợi thêm một quãng thời gian nữa sẽ hồi hương mở điền cư, chăn nuôi ngựa chồn núi đèo.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, tiểu Hầu gia cái gì cũng không hiểu, cũng không có ai giúp đỡ, không biết từ lúc nào lại đánh bậy đánh bạ mà lựa chọn được biện pháp giải quyết tối ưu.

Thậm chí, hắn còn dùng tấm lòng son phát ra từ nội tâm, nên so với lòng mưu tính cơ xảo còn đáng quý hơn.

Đây mới gọi là thông minh không bằng không thông minh, cơ trí giả ngu.

Hắn đứng im một lúc mới có hơi buồn bã nói: "Là Hầu gia có tấm lòng son(*), thiên phú tự thân."

(*) Cập quan: Nghi lễ báo hiệu đã tới tuổi trưởng thành

(*) Đức không xứng vị: Tài đức không xứng đáng với vị thế được nhận

(*) Kỳ nhân ưu thiên (Thường dụng điển cố): Dùng để ví với sự lo lắng việc không đâu, tự làm khổ cho bản thân.

(*) Tấm lòng son: tấm lòng ngay thẳng, chân thành.

Chương 21: Mã Cầu

Editor: Chanhneee

Phía xa, vô số đầu sĩ đang cưỡi ngựa rong ruổi trên cầu trường, tiếng hò hét vang dội.

Cơ Bằng Nguyên gọi mấy vị thừa tướng của Trung Thư tỉnh qua đàm luận, đang ngồi trên bước liễn ra khỏi tường cung thì nghe được tiếng hoan hô tràn đầy sức sống từ xa vọng đến, quay đầu hỏi: "Là tiếng gì vậy?"

Đình Đại vội vàng tiến lên nói: "Bẩm Bệ hạ, khóa cưỡi ngựa bắn cung hôm nay tổ chức thi đấu bóng ngựa.

Hôm trước Cao đại nhân đã bẩm báo với người đó ạ."

Cơ Bằng Nguyên gật gật đầu, lại nhớ đến ban nãy lúc mới ra ngoài y nhìn thấy Vân Trinh vẫn còn đang bám giường nghỉ trưa, kinh ngạc nói: "Sao Cát Tường Nhi không nói gì? Vừa nãy ta ra ngoài thấy hắn vẫn còn ngủ, hắn không đi hoạt động gân cốt một chút sao?"

Đình Đại cười nói: "Thần đã sớm hỏi qua Hầu gia có muốn cho người hầu hạ hắn thay y phục cưỡi ngựa hay không, hắn lại nói khó mà chơi được.

Đó đều là công tử tôn thất, làm tổn thương ai cũng không tốt còn không bằng ở nhà chơi với đám hài nhi nhà mình, ít ra còn được chơi thoải mái."

Cơ Bằng Nguyên bật cười: "Đúng là lời trẻ con, đấu ngựa trên cầu trường dù có nửa điểm va chạm cũng sẽ không trách tội.

Nhưng cũng không sao, không ngoan thì cứ không ngoan đi, hiện giờ danh tiếng của hắn dâng cao đi thi đấu e là cũng sẽ bị nhắm vào, giấu tài né khó

cũng là chuyện đúng đắn."

Đình Đại nheo mắt lại cười nói: "Vẫn là bộ hạ cao kiến." Lòng lại thầm nghĩ, sự cung sủng hài tử của Bộ hạ ngày càng thêm trầm trọng, ngay đến lý do cũng nghĩ thay Vân Hầu gia luôn rồi.

Vân Trinh nhào vào chăn nệm trên giường nhỏ ấm áp mềm mại, ngủ đến ửng đỏ cả mặt.

Chờ hấn ngủ dậy, Thanh Tùng liền đưa trà qua cho hấn súc miệng, còn dâng khăn ấm thay hấn lau mặt, thoa cao dưỡng, mới cười híp mắt nói: "Trận thi đấu bóng ngựa bên khóa bắn cung còn chưa kết thúc, Hầu gia có muốn qua xem một chút không? Nếu ngài muốn đi thì để thần giúp ngài thay y phục."

Vân Trinh híp mắt một chốc mới hồi phục tinh thần, lười biếng nói: "Được." Hấn vốn vẫn đang hoàng theo học mấy năm nay, đi ra ngoài cũng có người hầu.

Nhưng kết quả, lần này vừa vào học đã bị Hoàng thượng cưng chiều, đến làm bài tập cũng ngày càng qua loa ứng phó, may là cũng không có trở ngại gì.

Trước khi thay đồ hấn còn vào nhà xí, Thanh Tùng nhanh chóng đi theo sau hầu hạ.

Màn che tầng tầng, hương vị thanh nhã.

Xong chuyện, Vân Trinh ra ngoài ngâm tay trong nước hoa cúc để rửa.

Thanh Tùng đang ở bên giúp hấn xắn tay áo chợt quỳ xuống nói: "Hầu gia, tiểu nhân đáng tội chết.

Nhưng tiểu nhân thực sự có một chuyện muốn cầu ngài."

Vân Trinh run lên, sắc mặt hơi thu lại.

Thanh Tùng lại cắn răng dập đầu hành đại lễ: "Hầu gia, tiểu nhân biết là không nên nói, nhưng tiểu nhân có một vị tỷ tỷ đồng hương là người hầu

bên Chung cổ ty.

Nàng vốn đã sắp đến tuổi xuất cung, ai ngờ ngày hôm trước lúc xuất quan lại bị biểu công tử của quý phủ Kinh Triệu Doãn coi trọng.

Giờ hấn đang đè ép không cho nàng thoát tịch (*), muốn nạp nàng làm thiếp...! Vị tử tử này của tiểu nhân không muốn làm thiếp, chỉ nguyện ý trở về thôn, về nhà..."

Vân Trinh cầm khăn vải bên cạnh xoa xoa, cúi đầu nhìn Thanh Tùng một cái, thần sắc hờ hững: "Người muốn ta cứu nàng?"

Thanh Tùng khẽ run nói: "Hầu gia thụ sủng hoàng ân to lớn, chỉ cầu ngài duỗi tay tương trợ.

Ngài không cần đứng ra, chỉ cần cho nô tài một tấm danh thiếp, nô tài có thể xin Kinh Triệu Doãn đại nhân trả lại hộ tịch.

Hầu gia, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, cầu xin ngài cứu giúp!"
Vân Trinh cụp mắt nhìn hấn một lúc mới hỏi: "Đình công công là người bên cạnh Hoàng thượng, hấn mở miệng so với ta còn hữu dụng hơn nhiều.

Vì sao người không cầu xin hấn?"

Thanh Tùng thấp giọng nói: "Đình công công đã sớm có lệnh, người hầu ở trong cung phải trung tâm làm người hầu, nội giám không được tham gia vào chính sự.

Chúng ta là đồ đệ của hấn, nếu dám mượn tên tuổi của hấn làm việc sẽ lập tức bị đánh chết.

Tiểu nhân nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể mặt dày cầu xin Hầu gia đứng ra, tương lai tiểu nhân sẽ làm trâu làm ngựa, báo đáp đại ân."

Vân Trinh nở nụ cười, Thanh Tùng thấy hấn hồi lâu không nói lời nào lòng tràn đầy hoảng hốt.

Vốn dĩ hấn cảm thấy vị Hầu gia này tuổi nhỏ yếu ớt, lại tràn đầy sự trẻ con, để nói chuyện.

Chỉ cần mình mở miệng là được, cũng chỉ là mượn một tấm danh thiếp mà thôi, tất nhiên sẽ thành công.

Nào ngờ sự tình hiện tại lại càng không thuận lợi!
Hắn hạ quyết tâm, vội vã dập đầu lạy: "Cầu xin Hầu gia khai ân!"
Vân Trinh nhìn bờ vai đơn bạc của vị công công trẻ tuổi đang quỳ phía dưới.

Bọn họ chính là như thế, suốt thời thiếu niên đều phải làm ra bộ dáng khúm núm hầu hạ người ta, mãi cho đến tận khi lợm khộm, chết già —— cũng bởi vậy mà bọn họ đối với quyền thế, đối với tài vật hay lợi ích đều chấp nhất, đặc biệt muốn theo đuổi, đặc biệt mẫn cảm với những thứ đồ này.

Hắn trầm mặc một lát mới nói: "Thanh Tùng công công, ta ra vào trong cung phần lớn đều là người ở bên cùng chơi đùa.

Vốn ta có thể lập tức gọi người tiến vào, kéo người xuống Cục hình ty mà xử trí, nhưng nể chút tình cảm và thể diện của người nên ta cho người một con đường sống."

Thanh Tùng bỗng nhiên đổ mồ hôi ướt áo.

Vân Trinh nói: "Nói lý thì, lẽ ra ta làm người tốt thì nên làm đến cùng, vừa tha thứ cho người, vừa nên để người tiếp tục làm nội thị.

Nhưng Hoàng thượng đối với ta rất tốt, ta không thể để một kẻ ngu dốt như người tiếp tục lưu lại trước mặt người, lưu lại hậu họa."

Vân Trinh tiến lên hai bước, Thanh Tùng cúi đầu nhìn mũi giày của hắn, cả người khe khẽ run rẩy.

Vân Trinh nói: "Chuyện nô tịch của nữ tử trong cung cũng không phải do cơ quan phổ thông quản lý.

Kinh Triệu Doãn – Văn Thu Thạch, làm người cẩn thận, mọi mặt đều lung linh.

Cái chức Kinh Triệu Doãn này chính là quan phụ mẫu của kinh thành, đứng dưới chân thiên tử, là đại diện cho công danh và năng lực cực cường.

Cũng là người rất biết hài hòa, cân bằng lòng người, phần lớn có thể đứng trong hàng tam công.

Văn Thu Thạch đã lẫn lộn trong chốn quan trường mấy chục năm mới lên được tới vị trí bây giờ, làm sao có thể hồ đồ như vậy? Dung túng cho thân thích tùy ý đưng tới nữ tử trong cung, còn muốn bức người làm thiếp?"

Thanh Tùng mở to hai mắt: "Là vị tử tử kia nói với ta, chính xác trăm phần trăm! Trong kinh chuyện như vậy nhiều không đếm xuể, bên Chung cổ ty cũng không phải chưa từng có..."

Vân Trinh khẽ cười nhẹ: "Người là người trong nội cung, thân bất do kỷ, xuất cung một lần cũng không dễ dàng.

Vị tử tử đồng hương tử tử kia có lẽ thường ngày đối xử với người rất tốt, bởi vậy người mới tin tưởng không chút nghi ngờ.

Việc này cũng có thể là thật, dù sao kẻ có thể làm tới như vậy trong cung rất nhiều.

Hắn cũng không phải là hoàn toàn không biết nhưng dù gì cũng chỉ là mượn tên tuổi, hắn cũng tuyệt đối không dính dáng gì tới nguy hiểm nếu đắc tội với đồ đệ của Đinh Đại.

Nhưng giả như, hôm nay ta thay người viết một tấm danh thiếp, làm chuyện bao đồng hoàn tất chuyện này.

Rồi chuyện Chiêu Tín Hầu ra mặt cho nội thị ngự tiền bị truyền ra ngoài, người có biết hậu quả sẽ là gì không?"

"Người ở trong cung đã lâu, gặp chuyện thì cần phải suy nghĩ một chút.

Trùng hợp người lại là người ngày ngày hầu hạ trước mặt ta, trùng hợp là vị tử tử người quen lại xảy ra chuyện, trùng hợp là ta chỉ cần xuất ra một tấm danh thiếp là có thể giải quyết chút chuyện nhỏ...!Thật trùng hợp."

Cả người Thanh Tùng phát lạnh, âm thanh của Vân Trinh từ phía trên truyền

xuống: "Ta cho ngươi ba ngày, ngươi lập tức cáo bệnh, sau đó qua Thể Nhân cung xin nghỉ đi.

Ngươi không thể hầu hạ tại ngự tiền nữa, trong vòng ba ngày nếu ngươi không tự mình xin lui, ta sẽ bẩm báo thánh thượng."
Vân Trinh bước nhanh ra ngoài, càng chạy càng nhanh.

Hoa Cúc Tím đợi ở bên ngoài không biết có chuyện gì, liền vội vàng đi theo phía sau.

Vân Trinh càng chạy, sự tức giận trong lòng cũng càng ngày càng cao, hẳn dĩ nhiên cũng không phải người thông minh lanh lợi, thật sự khám phá ra đây là một cái bẫy.

Chỉ là, lúc Thanh Tùng quý xuống hẳn chợt nhớ đến một chuyện.

Lúc Cơ Hoài Tố đăng cơ, Thanh Tùng chính là đại tổng quản đảm nhiệm ngự tiền.

Ngày trước hẳn vẫn vô tư, chỉ cho là Cơ Hoài Tố tôn trọng người của tiên đế.

Nhưng bây giờ lại nghĩ khác.

Thanh Tùng hiện tại vẫn chưa phải là người của Cơ Hoài Tố, nhưng kiếp trước rất có thể hẳn cũng dùng một chiêu thế này để lung lạc địa vị vững vàng của Đinh Đại.

Kinh Triệu Doãn Văn Thu Thạch, cũng chẳng biết từ lúc nào đã bị Cơ Hoài Tố thu phục.

Ngày trước hẳn còn tưởng là do Cơ Hoài Tố giỏi lung lạc lòng người —— bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ cũng liên quan tới những chuyện này, bị Cơ Hoài Tố cho vào tầm ngắm đi.

Về sau, Đinh Đại cũng mất tích cùng lúc với tiên đế, Thanh Tùng nghiêm nhiên trở thành Đại tổng quản của Thế nhân cung.

Có Kinh Triệu Doãn chống đỡ, còn có con trai duy nhất của trưởng Công chúa là hấn chống đỡ trong quân, vậy nên nhân lúc Thanh Tùng còn chưa cứng cáp liền nghĩ biện pháp thu phục hấn.

Loại chuyện này quá phù hợp với tính tình suy tính ngàn dặm của Cơ Hoài Tố.

Bất luận có hữu dụng hay không, trước tiên cứ thu phục lòng người đã, dù là tri ân hay gia hảo cũng là vì lợi dụng.

Đời này cầu đến trước chân là bởi vì sủng ái của Hoàng thượng đối với mình quá mức rõ ràng, đặc biệt là sau mũi tên kia.

Lúc lên triều người cũng thể hiện sự yêu quý che chở, tất nhiên là càng cho thấy long sủng không suy.

Đương nhiên trước mắt hấn hấn là không có ý xấu, chẳng qua là một cung hai tiến đụng tới người trong ngự tiền và người của Kinh Triệu phủ doãn.

Một mũi tên nhắm trúng mấy con chim quả nhiên là kế sách hoàn hảo.

Tuổi của Cơ Hoài Tố cũng không hơn kém mình được bao nhiêu, lại đã có thể bày mưu tính kế từ lâu, xoay vần thế cục.

Đời trước rõ ràng hấn không ưa mình, đời này lại bỗng nhiên dốc hết tâm tư nghĩ biện pháp lung lạc mình? Mưu phi của Cơ Hoài Tố không được sủng ái, hấn vào kinh luôn phải thận trọng từng bước, cũng rất túng quẫn vậy mà còn nhọc lòng tính kế với mình...!Đương nhiên cũng không chỉ là vì Hoàng thượng coi trọng mình, mà còn là vì thế lực của trưởng Công chúa.

Không đúng...!Vân Trinh bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt biến đổi mấy lần mà càng ngày càng khó coi.

Không đúng, kiếp trước thoát nhìn đều là do mình mặt dày dán bên cạnh Cơ Hoài Tố, hẳn đối với mình lại chỉ như gần như xa, lúc đó Vân Trinh đã hao hết khổ tâm đi lấy lòng Cơ Hoài Tố...!

Mà đời thứ nhất, mình và Chu Giáng đã gây ra chuyện kinh thế hãi tục, cơ bản xem cả thế gian đều là địch.

Khi ấy, trong đầu Vân Trinh đều là chuyện tình ái với Chu Giáng, chưa từng để mắt tới đám công tử tôn thất này...! Cơ Hoài Tố đương nhiên cũng khó mà kết giao bên ngoài, lén lút tiếp xúc cũng khó, có lẽ cuối cùng chỉ có thể thất bại trở về.

Vân Trinh bỗng nhiên lửa giận xông tâm, bưng bưng đi tới sân đấu bóng ngựa.

Sân đấu bóng ngựa trong cung được xây dựng rất chắc chắn, lúc Vân Trinh đi tới sân chơi đang rất náo nhiệt.

Cao Tín đang đứng bên cạnh lười biếng nhìn long hổ tranh đấu trên sân.

Vân Trinh liếc mắt liền thấy Chu Giáng, mặc y phục đỏ tươi đang cười trên lưng ngựa.

Nhìn hẳn rất hăng hái, eo chân thon dài, thân thể gần như muốn dính trên lưng ngựa, cầm gậy đánh cầu mà gào thét chuẩn xác bắn trúng mục tiêu.

Quả cầu giống như sao băng lao thẳng vào lưới, nhóm người trên sân đấu bóng lập tức hoan hô.

Vân Trinh ôm ngực nhìn khuôn mặt thiếu niên khí phách của Chu Giáng, Vân Trinh biết hẳn rất tinh thông mấy trò này.

Chút tức giận, phiền muộn vừa rồi cũng tiêu tán liền đi tới bên người Cao Tín xem đấu bóng.

Cao Tín nhìn thấy hẳn cũng cười, hỏi: "Lúc này mới tới? Hầu gia có muốn

lên hoạt động gân cốt phân định kết cục hay không?"

Vân Trinh lắc đầu: "Ta mà vào khảng định sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích...!Đoạt cầu của mấy vương tôn công tử này, nếu như bọn họ lòng dạ hẹp hòi thì nói không chừng có thể nhớ cả đời..."

Cao Tín ngạc nhiên, sau đó lắc đầu cười rộ lên: "Cái này đúng là tính tình trẻ con mà."

Truyện Dị Giới

Vân Trinh không để ý tới hắn, nhìn về phía giữa sân đấu: "Cao thị vệ đoán xem ai sẽ thắng?"

Cao Tín nói: "Chu công tử hôm nay gây ra náo động rất lớn, không ngờ thường ngày hắn cưỡi ngựa bắn cung nhìn cũng thường thường, hóa ra lại rất tinh thông trò đánh cầu."

Đội bọn họ nhất định là muốn thắng rồi, đội hồng đã được 15 điểm mà đội lam mới chỉ được 4 điểm."

Vân Trinh nhìn người trên sân đấu, đội bóng trên sân dùng màu sắc được khoắc trên thân ngựa để phân chia.

Thấy Chu Giáng ở bên đội hồng, nở nụ cười: "Những công tử khác đều bị gia đình quản thúc nghiêm ngặt, từ nhỏ đến lớn đều nghiêm túc đọc sách, làm gì có ai sống phóng túng như hắn, cực kỳ am hiểu mấy trò quậy phá."

Vân Trinh lại cười rộ lên: "Thằng ngốc này, có lẽ là do gần đây phải theo học không thể chơi đến sáng khoái, nên một trận đấu bóng cũng có thể khiến hắn có chút đặc ý vênh váo."

Người xem, những người khác trong đội hồng rõ ràng đều đang nhường đội lam, chỉ có thằng ngốc này liều mạng giành bóng.

Haha, ta thấy Tần vương thế tử đã tức giận đến tối sầm mặt mũi rồi, hắn còn không biết đúng mực giành điểm số lớn như vậy.

Khi nào thì nghỉ giữa trận, ta nói với hắn một chút bảo hắn nhường nhịn người ta."

Cao Tín có chút xem thường nói: "Thực sự không cần phải nói như vậy, cũng chỉ là trò vui trên trường thôi, ai lại còn coi là thật."

Vân Trinh nở nụ cười, vừa định nói gì lại nhìn thấy Chu Giáng cầm gậy trong tay, hăng hái xông tới trước ngựa của Cơ Hoài Thanh, vũng vàng đoạt cầu trong tay hắn, một trượng đánh ra ngoài.

Bang!

Đội hồng lần thứ hai trúng bóng.

Vân Trinh lấy tay đỡ trán, quả thực không biết nói tên gốc này cái gì mới tốt, đã thấy Cao Tín bên cạnh bỗng nhiên đứng lên, ngựa trên sân hí lên một tiếng, thị vệ xung quanh thao trường tất cả đều chạy lên, xông về phía giữa sân đấu!

Vân Trinh thu lại nụ cười, nhìn nhìn trên sân.

Chỉ thấy Chu Giáng chẳng biết đã ngã xuống từ lúc nào, con ngựa hắn cưỡi bị kinh sợ mà chạy khỏi sân.

Mà Cơ Hoài Thanh còn đang cầm gậy đấu, ngồi trên lưng ngựa mà cặp mắt lạnh lùng nhìn Chu Giáng đang thống khổ ôm chân lăn lộn.

(*) Thoát tịch: Thoát khỏi thân phận nô tịch, trở thành người tự do..

Chương 22: Dưỡng Thương

Trận thi đấu bóng ngựa cuối cùng tuyên bố kết thúc bằng việc ngự y lên sân trị liệu cho Chu Giáng.

Tất cả mọi người trên sân, bao gồm cả Cơ Hoài Thanh đều trăm miệng một lời, nói là lúc Cơ Hoài Thanh công tử đánh bóng không cẩn thận đánh phải mắt cá chân Chu công tử, dẫn đến việc hấn ngã ngựa bị thương.

Mặc dù Hoài Thanh công tử chỉ là ngộ thương nhưng vẫn thập phần hổ thẹn, còn phái quản gia tới phủ Định Quốc công đưa lễ vật thăm hỏi, thỉnh cầu đừng trách cứ công tử bất ngờ gây ngộ thương.

Định Quốc công thụ sủng nhược kinh, vội vã tỏ rõ thái độ nói là do tôn tử nhà mình không cẩn thận, Hoài Thanh công tử thiện đức khoan dung thật khiến người cảm động...!

"Ta biết, tâm địa của Cơ Hoài Thanh này còn nhỏ hơn mũi kim, ta mới không chịu biết chưa! Tổ phụ ta còn nổi trận lôi đình, muốn ta dù dưỡng thương cũng phải đọc sách nhận sai mỗi ngày, bảo là muốn diệt cái tính tình táo bạo này của ta!" Chu Giáng nằm trên giường, vẻ mặt như đưa đám.

Hấn bị Cơ Hoài Thanh đánh cho ngã khỏi ngựa, sau đó về nhà còn bị tổ phụ và phụ thân trách mắng một trận, bây giờ cả người buồn bã ỉu xìu, hồi hận phát điên.

Vân Trinh dờ khóc dờ cười, nhìn kỹ mắt cá chân hấn một chút: "Ngự y nói thế nào? Có ảnh hưởng tới việc đi lại sau này không?"

"Hoàn hảo, họ nói chỉ là rạn xương thôi, rất dễ lành.

Cỡ trăm ngày sau là chạy nhảy thoải mái rồi, nhưng mà phải dưỡng thương thật tốt không cho sử dụng chân quá mức.

AAA! Mỗi ngày đều như này, còn phải chịu đựng ba tháng trời.

Không bằng để ta chết đi cho rồi." Chu Giáng ôm Vân Trinh gào khóc thảm thiết.

Vân Trinh biết chuyện này đối với người hiếu động, thích vui chơi như Chu Giáng đúng là làm khó hấn.

Hướng hồ lần này quá nửa là do mình ra tay hơi quá, mấy lần làm Cơ Hoài Thanh mất uy phong, hấn không dám động tới Vân Trinh nhưng lại có thể xuống tay với Chu Giáng vẫn luôn đi theo bên cạnh.

Vân Trinh vỗ vỗ vai Chu Giáng: "Lúc đó ta sẽ đưa chút đồ hay ho tới cho người chơi." Chu Giáng cọ cọ mặt lên y phục của Vân Trinh: "Ta đã phiền muốn chết rồi...!Người rảnh rồi nhớ qua với ta nha.

Người tới rồi khẳng định tổ phụ cũng sẽ không làm khó ta.

Huynh đệ tốt, Cát Tường Nhi tốt bụng, nhất định người phải cứu ta! Người chính là quan thế âm bồ tát cứu khổ cứu nạn!"

Vân Trinh dờ khóc dờ cười: "Bồ tát cái gì, ta là nam! Được rồi, ta rảnh thì nhất định sẽ qua với người..." Hấn bỗng nhiên ngừng lại, vì hấn thấy một cô nương mặc đồ màu trắng, trong tay còn bưng một cái khay xốc mảnh lên muốn tiến vào.

Nhìn thấy có khách còn là nam nhân, liền kinh hoảng kêu một tiếng, mặt mũi lập tức đỏ bừng lên hoảng loạn lùi ra ngoài.

Đây mới đúng là nữ bồ tát! Vân Trinh nghiêm mặt đẩy Chu Giáng ra, Chu Giáng ngẩng đầu nhìn thấy thân ảnh người kia, cười nói: "Là biểu muội bên

họ hàng xa của mẫu thân ta, mấy ngày nay mẫu thân để nàng tới chăm sóc ta, làm gia nhân trong nhà.

Ngày thường nàng cũng không ra khỏi cổng, nhìn thấy người có lẽ là có chút hoảng hốt."

Vân Trinh không lên tiếng đột nhiên cảm giác thấy có chút tẻ nhạt, cuối cùng không nhịn được, cười lạnh thanh: "Phủ Quốc Công lớn như vậy, người ở thành đàn vậy mà còn để biểu tiểu thư tới làm nha đầu, thật đúng là được mở mang tầm mắt."

Chu Giáng ngẩn ra, quay đầu nói: "Chắc là mẫu thân nghĩ bọn nha đầu không đủ tận tâm —— người là đang thấy bất công thay biểu muội của ta sao?"

Nàng cũng xúng? Vân Trinh nhớ tới ngày trước bỗng nhiên ở đâu có một đứa nhỏ nói là của Chu Giáng, biểu muội họ Lưu kia còn cầu xin bọn họ lưu hẳn lại, liền cười lạnh thanh.

Tính toán tuổi tác của đứa bé kia một chút, không phải chính là từ lúc này đã...(*)

Vân Trinh không dây dưa nữa, đặt đồ vật mình mang tới lên trên bàn: "Trong phủ còn có chút việc, người dưỡng thương cho tốt.

Ta về trước."

Hắn xốc màn đi ra ngoài, nhìn thấy Oánh muội kia vẫn còn đang chờ bên ngoài, phía sau là đại nha đầu hầu hạ cho Chu Giáng tên là Bích Tỳ, Thanh Ngọc.

Bọn họ đều nhận ra Vân Trinh, cùng tiến lên hành lễ với Vân Trinh: "Bái kiến Hầu gia."

Lưu Oánh cũng hạ người hành lễ.

Vân Trinh nhìn nàng một cái, đê xuống sự chán ghét trong đáy lòng, cũng không nói gì mà sai bước rời đi, luồng hương của cây cỏ và mùi bưởi trên người hắn lạnh lẽo đảo qua.

Lưu Oánh khẽ ngẩng trở mắt nhìn theo, Thanh Ngọc vén rèm lên, thấy nàng ngẩn người, cười nói: "Biểu tiểu thư?"

Lưu Oánh nói: "Vừa nãy là —— Chiêu Tín Hầu? Chính là vị bạn tốt của biểu ca?".

truyện đam mỹ

Thanh Ngọc cười nói: "Phải, Chiêu Tín Hầu từ khi còn bé đã thường xuyên tới quý phủ của chúng ta, sau đó vì phải giữ đạo hiếu nên đã nhiều năm không tới."

Hôm nay nhìn thấy, suýt chút nữa ta cũng không nhận ra."

Lưu Oánh giật mình nói: "Người quý khí như vậy...!Không phải nói trưởng Công chúa có xuất thân đạo tặc sao?" Trên áo của hắn có nạm ngọc cùng với vải vóc sáng láng lộng lẫy lưu chuyển, còn có mùi hương mát lạnh không tầm thường.

Thiếu niên hào hoa phú quý, khí chất như châu như ngọc thật khiến người bên cạnh tự ti, mặc cảm.

Trong mắt Bích Tỳ lướt qua một tia xem thường: "Biểu tiểu thư, nơi này chính là Quốc Công phủ."

Vị kia chính là Chiêu Tín Hầu do triều đình ngự phong, là con trưởng của trưởng Công chúa được khâm phong đường hoàng, còn có thể gọi Bộ hạ một tiếng cữu cữu.

Nếu không phải công tử nhà chúng ta thuở nhỏ đã có giao hảo tốt với Hầu gia, thì khi Chiêu Tín Hầu đến quý phủ, Quốc Công gia còn phải đích thân đãi khách, nào có chuyện đến phiên chúng ta tiến lên nói chuyện.

Cao tổ lúc đó chẳng phải cũng là người ngoài biên thành sao? Anh hùng bất luận xuất xứ, mấy lời đồn đại thôn dã này không cần nhắc đến kéo chuốc họa cho công tử."

Lưu Oánh đỏ bừng cả mặt: "Là dì nói..." Nàng bỗng nhiên ý thức được không thể nói như vậy, vội vàng nói: "Ta biết rồi, đa tạ tử tử dạy ta, lần sau sẽ không dám nữa."

Lúc Lưu Oánh bưng khay đi vào, Chu Giáng vẫn nằm trên giường ngẩn

người.

Nhìn thấy Lưu Oánh hấn bỗng có chút khó chịu: "Biểu muội để đó đi, cứ để Bích Tỳ làm là được rồi."

Lưu Oánh ngại ngùng nở nụ cười: "Dì nói chân ngài cần phải tĩnh dưỡng." Chu Giáng nói: "Để đó đi, vừa nãy Chiêu Tín Hầu nói với ta mấy câu, thấy cũng đúng."

Biểu muội là khách ở xa tới, nào có đạo lý đối xử với khách như vậy.

Để chút nữa ta nói với nương một chút, đều là do nương ta không cân nhắc chu toàn."

Lưu Oánh ngắt ra: "Chiêu Tín Hầu?"

Bích Tỳ nhìn nàng một cái, lưu loát tiếp nhận chén thuốc bưng qua bên giường, cười nói với Chu Giáng: "Chả trách, vừa rồi ở ngoài cửa Chiêu Tín Hầu còn liếc nhìn biểu tiểu thư."

Nghe nói Chiêu Tín Hầu chỉ dùng một mũi tên đã diệt trừ tai họa, ta nghĩ người cũng là nhân nghĩa, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ.

Công tử ngày ngày ở cùng Chiêu Tín Hầu cũng nên học được cử chỉ nghĩa hiệp này đi?"

Lưu Oánh vừa nghe mặt lại càng thêm đỏ hồng.

Chu Giáng ngắt ra, quay đầu nhìn kỹ mặt Lưu Oánh.

Hấn vẫn biết biểu muội này của mình đáng đáp không tòi, hiện còn mặc một thân màu xanh nhạt nhìn như áo lót, gương mặt xấu hổ và hai lúm đồng tiền trên má càng hiện ra vẻ quyến rũ mê người.

Cho nên Vân Trinh quả thực vì nhìn thấy biểu muội này tiến vào nên mới rời đi? Chẳng lẽ là Trinh ca nhi nhìn thấy Oánh muội đắm đuối đáng yêu, cho nên mới thấy bất công thay cho nàng? Lần này Chu Giáng lại càng không thoải mái, hấn cảm thấy Trinh ca thật không tử tế, bọn họ làm huynh đệ nhiều năm như vậy mà chỉ vì một người ngoài...!

Chu Giáng tiếp nhận chén thuốc trong tay Bích Tỳ, uống hết một hơi rồi nói: "Thanh Ngọc, chút nữa người qua chỗ thái thái chuyển lời thay ta, nói biểu muội bây giờ cũng đã lớn, dù là tạm trú nhưng trên người còn có hiếu.

Mà chỗ ta mỗi ngày cũng có rất nhiều anh em họ hàng là nam tiến vào, nếu cứ mãi đưng phải cũng không tiện.

Chiêu Tín Hầu còn nói sẽ thường xuyên qua thăm ta, hiện giờ kỳ thực vết thương của ta cũng không có vấn đề gì, không cần làm phiền biểu muội tới chăm sóc."

Thanh Ngọc vội vã quỳ xuống đáp: "Vâng."

Lưu Oánh nghe hẳn nói mặt liền trắng bệch, nhưng nàng vốn nhất gan lại là người từ thôn nhỏ tới, nhất thời càng không biết nên nói cái gì, đành phải xấu hổ nhẫn nhịn trở về.

Bích Tỳ nhìn nàng rời đi, lúc này mới cười rộ lên: "Công tử như vừa rồi mới ra dáng một công tử thế gia chứ.

Ta nói mà, ta và Thanh Ngọc từ nhỏ đã hầu hạ người làm sao lại không bằng người khác chứ?"

Thanh Ngọc thở dài: "Thôi nha, công tử cũng ngày một lớn hơn, cái miệng này của người cũng nên sửa lại đi.

Ý tứ của thái thái rất rõ ràng, đơn giản là muốn thân càng thêm thân thôi."

Bích Tỳ nở nụ cười: "Tuy nói công tử nhà chúng ta không nhận tước nhưng vẫn là công tử của Quốc Công phủ, còn có giao hảo với Chiêu Tín Hầu, việc hôn sự của hẳn chẳng lẽ còn không thể tìm một danh môn khuê tú hay sao? Dòng dõi của biểu tiểu thư này sao có thể xứng làm chính thất của phủ Quốc Công? Cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp thôi, nhưng nếu có ý tứ để nàng làm thiếp trong khi chính thất còn chưa có.

Vậy trước tiên sẽ là nạp chính biểu muội của mình làm thiếp, việc này nếu truyền ra ngoài thì khuê tú nhà cao cửa rộng nào chịu gả tới cơ chứ?"

Thanh Ngọc liếc nhìn Chu Giáng, kỳ thực nàng biết lúc này không tiện nói, nhưng lại sợ công tử nhà mình ngốc nghếch sẽ bị mẫu thân sắp đặt.

Nàng hầu hạ thiếu gia đã nhiều năm lại là người thành thực, sao có thể không lo lắng nếu thiếu gia thật sự cười người như thế thì sẽ không có được sự trợ giúp từ nhà vợ? Nghĩ một hồi liền thở dài: "Ta thấy, là thái thái lo lắng khuê tú nhà giàu sẽ không dễ quản thúc đi, dù sao tính khí thái thái cũng rất dễ mềm lòng..."

Bích Tỳ liếc nhìn Chu Giáng dường như vẫn luôn ngẩn người, nở nụ cười nhạt: "Tỷ tỷ ngài nghĩ thật đơn giản."

Ta lại cảm thấy, tâm lý của thái thái đã quá rõ ràng, đây chưa chắc đã là vì thiếu gia nhà chúng ta.

Trước đây ngài đối với sự nghiệp học hành của thiếu gia quản chặt như vậy, ngày thường nếu chúng ta đeo hoa hay là mặc y phục hồng đều sẽ bị thái thái tàn nhẫn quát tháo.

Không những thế còn thường xuyên ân cần dạy bảo, chỉ sợ chúng ta câu dẫn khiến nhi tử không chịu đọc sách, nếu đã như thế vì sao bỗng nhiên lại phái biểu tiểu thư tới chăm sóc? Rõ ràng là có dụng ý khác, là ngài biết rõ Chiêu Tín Hầu sẽ đến thăm thiếu gia nên cho người ở chỗ này ôm cây đợi thỏ đi.

Đều là làm tiểu thiếp, nếu được làm tiểu thiếp cho Hầu phủ sẽ càng nhất cử lưỡng tiện, vừa có thể lôi kéo Hầu phủ, tiền đồ của thiếu gia nhà ta cũng sẽ có người hỗ trợ..."

Chu Giáng đột nhiên ngẩng đầu, như vừa tỉnh giấc chiêm bao: "Mẫu thân thật hồ đồ!"

Trong đáy mắt Bích Tỳ xẹt qua vẻ đắc ý mà nở nụ cười: "Tuổi của Hầu gia còn nhỏ hơn so với công tử, chính là thấy người còn nhỏ, trong nhà còn không có trưởng bối làm chủ...!theo ta thấy, nếu quả thật Hầu gia coi trọng biểu tiểu thư, đối với công tử ngược lại là sự trợ lực tuyệt hảo."

Dù làm tiểu thiếp cho Hầu phủ nhưng còn có thể cho người một tương lai tốt, không bằng công tử ở giữa tác hợp..."

Chu Giáng bỗng nhiên bùng nổ: "Cả ngày nói hươu nói vượn cái gì! Hầu gia là người các người có thể ở chỗ này chỉ trở sao."

Cút!"

Bích Tỳ lấy làm kinh hãi, mặt đỏ tới mang tai nước mắt cũng nhanh chóng rơi xuống, bị Thanh Ngọc vội vã kéo đi.

Chu Giáng thở hổn hển, luồng khí nghẹn trong ngực mãnh liệt ngang dọc tứ tung mà đụng nhau, tức giận ném bát thuốc xuống sàn, lồng ngực phập phồng, lại hoàn toàn không biết đến cùng vì sao mình lại tức giận.

Rốt cuộc là giận mẫu thân mình tự chủ trương, hay là giận Cát Tường Nhi quá đơn thuần? Không chừng còn thật sự có thể dính bẫy! Nếu quả thật hẳn đòi mình ân tình này, người trong nhà khảng định chỉ ước gì có thể lập tức gọi kiệu đưa biểu muội qua, tới lúc đó mình phải làm thế nào.

Chu Giáng ngã xuống, ngay đến đau đớn trên đùi cũng quên mất, càng ngày càng tức giận đến không ngủ được.

(*) Nghĩa là, kiếp đầu tiên, khi Chu Giáng cưới Vân Trinh thì hẳn đã có một đứa con riêng.

Hơn nữa đứa con đó rất có thể là có từ lúc hẳn còn nhỏ thế này nè!!! Ngày ấy hẳn cưới Vân Trinh, nhưng lại vẫn muốn nghe theo gia đình mà cưới vợ để con, vẹn toàn cả chuyện tình lẫn chuyện nối dõi tông đường..

Chương 23: Ngắm Hoa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Chanhneee

Gió xuân như rượu, đào mạn nở rộ, ánh nắng tươi sáng, ngày hôm đó là hưu mộc nhật tử không cần lên triều.

Cơ Băng Nguyên vẫn như cũ, tới thao trường luyện cưỡi ngựa bắn cung một vòng, cả người ướt đầm mới trở về thay đổi quần áo.

Lật qua vài tệp tấu chương lại cũng không có gì đặc biệt gấp, liền xem qua tấu sớ hàng ngày được gửi lên từ trưởng sử phủ Chiêu Tín Hầu, thấy bên trong có đề sắp mở yến hội ngắm hoa.

Nhìn kỹ ngày, y ngạc nhiên nói: "Hôm nay là ngày tháng tốt sao? Không phải trước giờ Cát Tường Nhi đều trốn tránh xā giao ư? Sao bỗng nhiên lại muốn mở tiệc ngắm hoa?"

Đình Đại: "Bệ hạ quên rồi ạ, hôm kia không phải phủ Chiêu Tín Hầu đã đặc biệt đưa tới hai chậu Đế quân bào nói muốn hiếu kính ngài sao ạ? Lúc đó ngài đang nghị sự nên nói chậm chút sẽ thưởng thức, sau đó vẫn luôn bận việc hạn hán phía đông nên không quan tâm nữa.

Lần này Hầu phủ tổ chức tiệc ngắm hoa, nghe nói chính là để thưởng thức loài hoa xanh biếc này đó ạ, nghe nói là do phủ Chiêu Tín Hầu trồng được." Cơ Băng Nguyên ngắt ra: "Đúng rồi, ta quá bận rộn nên quên mất, trình lên

để trẫm nhìn một chút."

Đình Đại cười gọi người đưa lên, Cơ Băng Nguyên thấy chậu hoa kia dáng ngọc yêu kiều, thanh cao trường mạn, nhụy hoa nhỏ xinh được đóa hoa xung quanh bao trọn, cánh hoa chập chùng như thiên diệp.

Quả nhiên đều là sắc xanh nhàn nhạt cực đáng yêu, lại gần ngửi thử mùi thơm mát tỏa ra khiến lòng người thoải mái, không khỏi nhướn mày: "Biết hiếu kính là tốt."

Đình Đại lại uyển chuyển nói: "Hôm nay đúng là ngày tốt, chính là sinh nhật mười tám tuổi của Hoài Thanh công tử phủ Tần vương."

Bên Bộ lễ đã sớm xin Bộ hạ ban chỉ phong Quận vương đầy ạ, đất phong ở Tuần Dương.

Sau hôm nay Hoài Thanh công tử sẽ đối xứng hô thành Tuần Dương Quận vương."

Cơ Băng Nguyên quay đầu nhìn Đình Đại, đã hiểu ý tứ của hắn: "Cát Tường Nhi và Cơ Hoài Thanh trên học đường có gì không thoải mái sao?" Cố ý chọn ngày hắn được phong Quận vương để mở tiệc ngắm hoa, rõ ràng là ý muốn cạnh tranh.

Đình Đại cười nói: "Thần nghĩ là Hầu gia muốn giúp ngũ công tử của Đình Quốc công hả giận đó ạ."

Nghe nói khóa cung mã hôm trước, Chu ngũ công tử bị Hoài Thanh công tử không cẩn thận đánh ngã khỏi ngựa, té gãy mắt cá chân.

Mà Hầu gia và Chu ngũ công tử lại rất thân thiết."

Cơ Băng Nguyên nhìn hắn vài lần: "Trẫm biết." Trong lòng cũng đã rõ ràng, chuyện không cẩn thận này xem ra cũng không phải là thực sự không cẩn thận.

Hắn nghĩ một hồi, bật cười: "Cho nên La trưởng sử cảm thấy chuyện này không tốt, quanh co lòng vòng muốn cáo trạng với trẫm? Bảo sau tấu sớ trình lên lại dài dòng kể về chuyện mở tiệc ngắm hoa, có lẽ chính là không khuyên nổi Cát Tường Nhi."

Đình Đại cẩn thận hỏi: "Vậ tiệc ngắm hoa kia..." Chiêu Tín Hầu còn ít tuổi, những chuyện nhỏ nhặt với Hoài Thanh tiểu quận vương này cũng chỉ là chuyện đấu khí giữa mấy đứa nhỏ.

Nhưng nếu Bệ hạ đích thân tới thì sẽ không giống như vậy nữa, cho nên hẳn mới quanh co lòng vòng nhắc nhở bệ hạ, hôm nay cũng là ngày Cơ Hoài Thanh được phong Quận vương.

Cơ Băng Nguyên nói: "Trẫm đi ngắm hoa."

Tinh thần Đình Đại tập trung cao độ, cúi người thật sâu: "Vâng."

Cơ Băng Nguyên đứng dậy thay đổi thường phục, tuy nói cải trang xuất hành không cần quấy nhiễu dân chúng.

Nhưng với việc hoàng đế xuất hành, dừng chân, các biện pháp phòng ngừa tiết lộ bí mật cũng không phải chuyện nhỏ.

Cao Tín đã sắp chân không chạm đất, nhanh nhẹn chọn vài lớp cẩm vệ đi an bài từ sớm.

Đình Đại cũng phải liên tiếp chuẩn bị vài món sự vụ, xe kéo, quần áo, mang theo cả đồ ăn và rượu, trong lòng hơi sốt ruột.

Đang muốn tìm có để đi an bài giúp Cơ Băng Nguyên thay y phục, lại đột nhiên nghe thấy Cơ Băng Nguyên hỏi hẳn: "Sao mấy ngày nay không gặp Thanh Tùng?"

Đình Đại căng thẳng, cúi đầu nói: "Thanh Tùng sinh bệnh, thần đã để hẳn ra ngoài dưỡng bệnh rồi ạ."

Cơ Băng Nguyên quay đầu liếc nhìn hẳn: "Sao trẫm lại mơ hồ nghe nói có lời đồn đại, là hẳn đắc tội Chiêu Tín Hầu, không thể ở lại nên mới tự xin đi?"

Đình Đại không dám nói nữa, quỳ sụp xuống: "Nô tài tội đáng muôn chết."

Trong lòng Cơ Băng Nguyên hơi phiền muộn, ngồi xuống nhàn nhạt nói:

"Vấn luôn như vậy, nếu trẫm thiên vị ai đó mấy phần, rất nhanh thôi người này sẽ gặp xui xẻo, hoặc là mắc sai lầm, hoặc là bị kết tội...!Cái gì mà thiên tử quan tâm tựa long ân, cũng giống như tai họa." Nếu như đã có người nhọc lòng đem chuyện phiếm này cố ý để mình nghe được, y tự nhiên cũng

sẽ muốn biết nguyên nhân là gì.

Quả nhiên Vân Trinh lại bị người để ý rồi sao?
Thị sủng mà kiêu, thiện quyền độc đoán, ngay đến Đình Đại bên cạnh
Hoàng thượng cũng không để vào mắt.

Đồ đệ Đình Đại tự tay dạy dỗ đắc tội hấn, câu nói đầu tiên đã đuổi người ra
ngoài, Đình Đại đến thở mạnh cũng không dám.

Những câu giết tâm, đều là thứ mà quân chủ kiêng kỵ nhất.

Cơ Băng Nguyên cũng không để ý, chẳng qua hôm nay rảnh rỗi nên mới
hỏi tới công án này.

Mồ hôi Đình Đại tuôn như nước, liên tục dập đầu lạy: "Thiên tử phúc phận
vô biên, là nô tài hầu hạ không chu đáo để người mưu hại Thanh Tùng.

Chiêu Tín Hầu nhìn ra còn có lòng tốt che đậy, nhưng người cũng nói không
thể lưu lại Thanh Tùng trước mặt Hoàng thượng, vì vậy nô tài liền phái
Thanh Tùng ra ngoài...!Đều là nô tài đáng chết! Đều là nô tài đáng chết!"
Cơ Băng Nguyên nhàn nhạt nói: "Cho nên chuyện Thanh Tùng bị đuổi ra
ngoài, vẫn là có liên quan tới Chiêu Tín Hầu?"

Đình Đại quỳ sụp dưới sàn, kể lại rõ ràng chuyện Thanh Tùng vì cung nữ
đồng hương mà xin Chiêu Tín Hầu giúp đỡ, lại nói: "Sau đó nô tài đã thẩm
tra Thanh Tùng, Thanh Tùng không dám che giấu nói lại rõ ràng mọi
chuyện.

Sau đó chính hấn nghĩ lại cũng cảm thấy sự tình quá khéo.

Nô tài đã phái người tra xét một vòng, Kinh Triệu Doãn quả thực có một
người bà con thân thích làm tiểu quan ngũ phẩm, mới từ Quảng Nam đến.

Ỗ vào chính mình có chút tiền, còn dựa vào tên tuổi của Kinh Triệu Doãn
nên muốn nạp một mỹ thiếp, cũng thực sự nhìn trúng vị đồng hương kia.

Việc này như đã soạn sẵn biết thời biết thế, thiên y vô phùng, nô tài vô năng không điều tra ra người đứng phía sau."

Cơ Băng Nguyên nở nụ cười nhạt: "Nếu như có thể để người tra được, vậy thì không phải thủ đoạn của môn phiệt trăm năm trong kinh thành này có thể làm ra."

Môn phiệt thế gia làm việc sao có thể lưu lại vết tích, đây cũng chỉ là một chiêu phủ đầu, có thể thành công thì làm thôi.

Là Cát Tường Nhi nhạy bén, quả thực là có kẻ giở trò với người bên cạnh người."

Y tựa vào lưng ghế: "Không trách được ta thương hấn như vậy."

Lòng hấn đều đặt trên người trăm, bởi vậy mới một lòng suy nghĩ vì trăm." Y cup mắt nhìn Đinh Đại mấy lần: "Thanh Tùng là người người dạy dỗ đã lâu, kỳ thực trong lòng cũng có chút tiếc nuối đi?"

Đinh Đại dập đầu lạy: "Là nô tài giáo huấn không tốt, tội đáng muôn chết."

Cơ Băng Nguyên nở nụ cười: "Cứ để hấn trở lại làm người hầu đi, trải qua lần này trăm nghĩ hấn đã có thể nhận ra ai đáng tin rồi."

Giáng xuống ba cấp, tiếp tục dùng, người quản giáo không nghiêm phạt bổng một năm đi."

Đinh Đại lần nữa dập đầu xuống: "Nô tài thay Thanh Tùng cảm tạ bệ hạ ân điển!"

Cơ Băng Nguyên lại đứng lên: "Muốn cảm ơn thì cảm ơn Chiêu Tín Hầu đi."

Trăm thật sự muốn biết, người đứng phía sau kia dùng công phu lớn như vậy, cuối cùng mảnh ân tình này lại có lợi cho Chiêu Tín Hầu, trên mặt bọn chúng sẽ có biểu hiện gì."

Y sửa sang lại ống tay áo: "Đi ngắm hoa thôi, đứa nhỏ này thường ngày trăm đều nói là do trăm thương hấn."

Bây giờ xem ra, ngược lại là hấn đau lòng thay trăm, không phụ lòng trăm bồi dưỡng."

Từ sáng sớm, phủ Chiêu Tín Hầu đã có không ít khách nhân lục tục đến.

Trưởng sử La Thái Thanh sau khi đón khách một vòng, mới rảnh để lau mồ hôi, về mặt đầu khổ nói với Chương Diễm: "Tiên sinh sao cũng không khuyên nhủ Hầu gia, những khách nhân này cũng không phải người tên tuổi, chỉ là một vài con thú của văn thần đại biểu cho đám học sinh tới dự tiệc...! Một bên là Quận vương phủ, một bên là Hầu phủ, trận đấu khí này không phải sẽ càng khiến người tức chết sao? May là Mai lão đại nhân đến, còn có thể hơi hơi cứu vãn mặt mũi..."

Chương Diễm liếc nhìn Vân Trinh đang ở bên ngoài, cử chỉ, lời nói thông dong tiếp đón Mai lão đại nhân, nói: "Mai lão đại nhân, cả đời làm học sĩ của Hàn lâm viện, thanh danh vang dội lại chỉ có một nữ nhi đã gả đi xa.

Hắn tuổi tác đã cao, bất cứ lúc nào cũng có thể cáo lão về quê, đương nhiên không cần dính líu đến Quận vương.

Đồng học của Hầu gia trong cung thì đến được mấy người?"

La Thái Thanh thấp giọng nói: "Cũng đến được vài người đi, đều là mấy người không nổi bật.

Quá nửa là vì không nhận được lời mời từ phía Quận vương."

Chương Diễm nở nụ cười: "Hầu gia đã lớn, tự có chủ ý."

La Thái Thanh nhìn dáng vẻ bình chân như vại của hắn, dậm chân kéo ống tay áo của hắn nói: "Đây chính là đấng tối đối phương nha, làm ra chuyện lại coi như không có gì, chẳng phải chính là tổn nhân bất lợi kỷ (*) sao?"

Chương Diễm cười nói: "Nhìn lại một chút xem có khách nhân nào đến đây đi." Lời vừa nói ra, lại nghe được ngoài cửa thông báo có Cơ Hoài Tố công tử đến.

Chương Diễm ngẩn ra, hỏi: "Họ Cơ?"

La Thái Thanh cũng là kinh ngạc: "Là tứ tử của Khang vương, không quá được sủng ái." Vân Trinh hiển nhiên cũng sửng sốt một chút, đứng lên đi ra ngoài đón người, dù sao cũng là vương tôn.

Vân Trinh đi ra tiếp Cơ Hoài Tố, Cơ Hoài Tố cười nói: "Nghe nói quý phủ trồng ra loài hoa xanh biếc.

Thường ngày ta cũng khá là yêu thích mấy loại hoa này, đang muốn cẩn thận thưởng thức, nhưng đáng tiếc Chu Giáng lại đang bị thương, đợi ít ngày nữa chúng ta cùng đi thăm hẳn một chút đi?"

Vân Trinh không biết người tâm cơ thâm trầm như Cơ Hoài Tố, vì sao hôm nay lại không tiếc đắc tội Cơ Hoài Thanh mà tới tham gia yến hội tỏ rõ sự cạnh tranh này của hẳn.

Thế nhưng người tới đều là khách, hẳn chỉ chấp tay nói: "Mai lão sư cũng ở đây, Hoài Tố công tử nếu đã đến vừa vặn có thể qua bồi lão sư."

Cơ Hoài Tố chế nhạo nói: "Có phải là Mai lão sư thi hứng quá độ liền bảo người viết thơ?"

Vân Trinh có chút không vui khi hẳn dùng khẩu khí thân quen như vậy mà nói với mình, quay mặt sang nói: "Hoài Tố công tử mời qua bên này."

Cơ Hoài Tố nói: "Không cần quá khách khí, gọi tên ta là được rồi." Ánh mắt hẳn lấp lóe nhìn thấu việc Vân Trinh lảng tránh mình.

Hẳn thực sự có chút không rõ, so với kẻ bộp chộp như Chu Giáng hẳn cần phải mạnh hơn nhiều.

Nhưng hôm nay hẳn lại cố ý không tới chỗ Cơ Hoài Thanh, tuy rằng Lô Tử Hư đã cực lực khuyên can nhưng hẳn vẫn phải tới nơi này.

Cơ Hoài Tố thật hiếm thấy mà nổi lên một tia dự vọng thắng bại với Vân Trinh, hẳn cũng không tin, chính mình chịu đựng hạ lòng kết giao mà đối phương còn có thể từ chối.

Vân Trinh không nói nữa, mới vừa đưa hẳn qua gặp Mai lão đại nhân, bỗng nhiên La Thái Thanh ở bên ngoài vội vàng tiến vào cười nói: "Hầu gia, Khuất lão thái phó đến."

Vân Trinh ngẩn ra, Mai lão đại nhân cười cười: "Lão Khuất đến ư, vừa vặn! Hẳn yêu thích nhất là ngắm hoa." Lời vừa nói ra Khuất lão thái phó đã đi vào, nhìn thấy hẳn cười nói: "Sao? Người còn muốn cùng ta đấu thơ hả? Hôm nay có thể chuẩn bị thơ thập bát."

Hẳn liếc nhìn Cơ Hoài Tố vừa đứng dậy hành lễ với mình: "Vị này chính là..." Cơ Hoài Tố cung kính nói: "Tiểu sinh Cơ Hoài Tố bái kiến Khuất lão thái phó, gia phụ Khang vương cũng từng được Thái phó dạy dỗ."

Khuất thái phó nở nụ cười: "Hóa ra là hài tử của Khang vương điện hạ." Hần liền suy nghĩ nhìn nhìn Cơ Hoài Tố: "Cũng không quá giống Khang vương, tính tình đĩnh đạc trầm ổn, bài tập làm thế nào."

Mai lão đại nhân nói: "Hoài Tố công tử viết sách luận vô cùng tốt, thơ từ cũng cực kỳ tinh xảo."

Cơ Hoài Tố cung kính nói: "Nhờ có các vị tiên sinh chỉ giáo thật tốt."

Khuất thái phó nhìn qua ba phần thoả mãn, để bọn họ ngồi xuống rồi mới cười hỏi Vân Trinh: "Quả thực là trồng ra hoa xanh biếc?"

Vân Trinh nói: "Năm ngoái trong phủ mua mua được mấy người, không ngờ còn có một người rất giỏi trồng hoa, còn có thể trồng ra loài hoa xanh biếc hiếm thấy cực kì."

Vì vậy ta liền mời chư vị đại nhân đến ngắm hoa, ta thấy thời gian cũng không còn sớm, chút nữa khai tiệc thỉnh lão thái phó qua ngắm hoa."

Khuất thái phó cười lại hỏi vài câu, Mai lão đại nhân bên cạnh cũng góp vui, nhất thời trong đại sảnh đều là cảnh tượng hòa thuận vui vẻ.

La Thái Thanh đứng phía xa lau vệt mồ hôi: "Vị này là đế sư (*) chân chính nha, cũng không có có đưa thiệp mời, sao hắn lại đến? Aiz, nhưng cũng may là hắn đến."

Chương Diễm quay đầu nở nụ cười: "Ta thấy rất nhiều tiểu sinh đã tới lại lạng lẽ phái người trở lại truyền lời."

Có đế sư ở đây, còn là văn đàn đại gia chân chính, người đứng đầu giới tri thức được xem là ngôi sao sáng cũng không quá đáng.

Ta thấy người vẫn nên nhanh chóng chuẩn bị thêm ghế, rất nhanh thôi sẽ có không ít văn thần tới đây.

Đã thật lâu Khuất lão thái phó không tham gia tiệc rượu, hôm nay thật sự là cấp mặt mũi cho Hầu gia mà."

La Thái Thanh mừng còn không hết, lạng lẽ nói với Chương Diễm: "Ta nghe nói, bên phía Cơ Hoài Thanh đã kính xin không ít cử tử cấp ba của kỳ thi mùa xuân năm nay, nghe đâu trước đó cũng mời rất nhiều tài tử quả nhiên lần này cũng tới không ít."

Nhưng hiện giờ đế sư lại đến bên này, ha ha ha...! Nhất định là vì ngày trước Hầu gia nhà chúng ta hành hiệp trượng nghĩa..."

Ánh mắt Chương Diễm lấp lóe, mới vừa muốn nói gì lại nghe phía cửa bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Đầu tiên là một đội thị vệ võ trang đầy đủ gấp rút chạy vào, cấp tốc dọn đường phố, thành thạo canh gác ở phía trước hai bên cửa chính.

Sau đó là một loạt nội thị mặc thanh y võ tay nối đuôi nhau mà vào, chưởng âm thanh lạnh lãnh được huấn luyện nghiêm chỉnh —— đây là ý tứ yên lặng đẹp đường.

Một vài khách mời không rõ vì sao, chỉ là cảm khẩu không dám nói, toàn bộ phòng khách trở nên tĩnh lặng.

Một số đại thần thường xuyên vào cung và nhóm tôn thất đã nhận ra đây là nghi lễ cấm cung, tất cả đều ngạc nhiên kinh sợ.

Thánh giá đích thân tới!

(*) Hưu mộc nhật tử: Ngày nghỉ phép.

Theo lệ xưa, làm quan cứ mười ngày sẽ được nghỉ một lần để tắm gội (Mộc: mang ý nghĩa tẩy rửa), cho nên ngày nghỉ phép được gọi là hưu mộc nhật tử.

(*) Tổn nhân bất lợi kỳ: Làm hại người mà chẳng vì mục đích gì.

(*) Đế sư: Sư phụ của Hoàng đế.

[Click để xem ảnh](#)

Chương 24: Sĩ nhục

Thánh giá cải trang đến Chiêu Tín Hầu phủ!

Vô số hạ nhân, nô bộc đến Chiêu Tín Hầu phủ lại vội vàng chạy về truyền tin thánh giá đến Chiêu Tín Hầu phủ.

Hôm nay Tuần Dương quận vương Cơ Hoài Thanh vừa vui vẻ nâng bảng hiệu phủ Quận vương lên, tr3

người mặc đồ mới tinh, vênh vang đặc ý tiếp đón khách khứa.

Bởi vì phiên vương không thể rời kinh, Tần Vương chỉ phái một thân tín tới, nhưng để đền bù, thậm chí Thánh thượng còn hạ chỉ nể tình Quận vương tuổi nhỏ, lại phụng chỉ vào kinh, Tần Vương và Vương phi đều không ở kinh thành, lễ tấn phong lần này đều do Tông Miếu Ti chủ trì, tế trời ở trong Thái Miếu, lại gọi Hàn hoàng thúc trong kinh đến chủ trì, trong cung còn ban thưởng cực kì phong phú, đất phong cũng là nơi vô cùng phần hoa.

Cơ Hoài Thanh cung cung kính kính nói chuyện với Hàn hoàng thúc, Hàn hoàng thúc cười nói với hắn ta vài chuyện về Tần Vương lúc trước, lại nhìn cả sảnh đường đông đúc, đều là huân quý, tông thất nổi tiếng trong kinh, đương nhiên là không có Chiêu Tín Hầu.

Nghe nói hôm nay Chiêu Tín Hầu cũng mở tiệc ngắm hoa.

Cơ Hoài Thanh không nhịn được cười, trẻ con sao? Đại khái là vì một gậy của mình mà đã muốn ra mặt cho tên ăn chơi Chu Giáng kia rồi, quả nhiên giống y như Định Tương công chúa, chỉ có sức mạnh không có mưu trí, đi thẳng về thẳng, khó trách bị người ta dùng như đao. Đáng vẻ đần độn này cũng có chút dễ thương.

Đương nhiên, mình sẽ không so đo với hắn, là quân tử thì phải khoan dung độ lượng, chỉ là - ánh mắt hắn ta trầm xuống, hôm nay hể ai đến tham gia tiệc ngắm hoa mà không đến làm khách của hắn ta, hắn ta sẽ ghi nhớ.

Để sau này còn thanh toán lần lượt.

Hắn ta hững hờ nghĩ, hoàn toàn đắm chìm trong tưởng tượng hào tình vạn trượng, quân lâm thiên hạ.

Hắn không hề chú ý đến bên ngoài bữa tiệc rộn ràng, có hạ nhân, sai vặt của một vài huân quý lặng lẽ đi đến, mượn đủ loại danh nghĩa để truyền lời cho chủ nhân của mình.

Sau đó bắt đầu có huân quý lần lượt lấy cớ không thể uống tiếp, hoặc hát đổ canh ướt áo để đi thay, hoặc là đi vệ sinh, tóm lại đều lần lượt rời đi.

Cơ Hoài Thanh cũng chú ý tới, nhưng chỉ cho rằng mình còn trẻ, những huân quý này có thể đến ngồi một chút đã rất nể mặt rồi, nên mới không để ở trong lòng.

Dần dà, những đồng học ở Thượng Thư Phòng cũng bắt đầu đi xuống dưới thay y phục, đi vệ sinh, đi rửa tay, mà một đi còn không trở lại.

Tr3

bàn tiệc cũng dần trống trải, mặc dù không rõ lắm, nhưng lại không náo nhiệt bằng lúc trước, dù sao những ai rời đi ít nhất cũng phải mời rượu chủ nhà ba lần, đương nhiên đám huân quý quyền cao chức trọng, các trưởng bối có thể không cần những lễ nghĩa này, nhưng ngang hàng như kiểu bạn học mà rời đi sớm thì có vẻ hơi vô lễ.

Rất nhanh một vài cử tử cũng chú ý tới điểm này, lặng lẽ châu đầu ghé tai.

Lúc Cơ Hoài Thanh ra ngoài kính tuần rượu thứ ba, thậm chí đã xuất hiện cảnh tượng tr3

bàn tiệc còn mỗi mấy trưởng bối già tai điếc như Hàn vương gia, bên bàn đồng học chỉ còn lẻ loi trợ trợ mấy người bạn tốt đang xấu hổ cười.

Sắc mặt Cơ Hoài Thanh cũng có chút khó coi, Quách Ất Tuấn ngồi gần đó bồn chồn không yên, mượn cơ hội chạm cốc để lặng lẽ nói với hắn ta: "Quận vương, nghe nói Hoàng Thượng đến Chiêu Tín Hầu phủ ngắm hoa!"

Sắc mặt Cơ Hoài Thanh trắng xanh đan xen, hắn ta hung ác nói: "Thì sao chứ! Đám cỏ đầu tượng gió chiều nào theo chiều nấy này! Mỗi ngày Hoàng Thượng bận trăm công ngàn việc, mới không nhớ rõ hôm nay là ngày ta tấn phong thôi, nếu sau đó biết, tất nhiên cũng sẽ cảm thấy Chiêu Tín Hầu không biết đại cục! Đến lúc đó để xem những người này tự xử như thế nào!" Hắn ta còn đang đắm chìm trong bầu không khí mình ta vô địch, gần như có cảm giác bị chạm vào vảy ngược, chỉ muốn tìm cách sau này trừng trị đám người nhục nhã mình.

Dù sao vẫn còn trẻ, Quách Ất Tuấn nhìn thấy sắc mặt hắn ta cực kỳ khó coi, nghĩ thầm quả nhiên là vậy, vội vàng cười nói: "Quận vương nói rất đúng, bệ hạ thánh minh, sao lại dễ dàng tha thứ cho Chiêu Tín Hầu đi quá giới hạn như thế? Cho dù không thể hiện ra ngoài, nhưng tất nhiên cũng sẽ không thích, đến lúc đó biết Quận vương chịu uất ức, nhất định sẽ đền bù."

Sắc mặt Cơ Hoài Thanh mới tốt hơn một chút, trong lòng nghĩ đúng thế, đến lúc đó Hoàng Thượng biết mình bị nhục nhã, chắc chắn sẽ đền bù trấn an mình, mình phải hạ thấp mình hơn một chút mới tốt.

Sau đó quả nhiên hắn ta đã thay đổi một vẻ mặt ẩn nhẫn hơn, cực kì khiêm tốn đi xuống mời rượu tiếp, nhất định phải để ai nấy cũng đều nhìn thấy mình mặc dù bị ủy khuất, nhưng vẫn biết nhìn nhận!

Chiêu Tín Hầu phủ bên này lại như chạm tay là bỏng, sau khi Cơ Bằng Nguyên ngồi xuống, càng ngày càng có nhiều người đến bữa tiệc, La Thái Thanh không ngừng bận rộn thêm ghế, dứt khoát tăng thêm mấy bàn tiệc mà vẫn không thể cảm nổi đám khách khứa nhiệt tình đến.

Những bồn hoa xanh trong vườn đã sớm được đặt lên xe gỗ, dùng rèm che xinh đẹp tô điểm, kéo đến giữa yến hội, lập tức có vô số người viết ra những bài thơ vịnh hoa, truyền đến bên dàn nhạc để xướng. Mà những bài hay thì được dính lên tr3

bình phong, để các tân khách thưởng thức.

Quả nhiên Hoàng Thượng nói vài câu với mấy người thái phó xong, liền cầm tay Chiêu Tín Hầu đi vào trong vườn hoa, trước tiên thưởng thức hoa xanh rục rỡ, sau đó xem một lượt các bài thơ tr3

bình phong, nếu thấy hay thì sẽ ban thưởng.

Các cử tử, các văn thần được chính miệng Hoàng Thượng khâm điểm tán dương, ai nấy đều phấn chấn, quỳ xuống tạ long ân, cực kì vui sướng.

Ngắm hoa xong lại ăn cơm, Cơ Băng Nguyên được Chiêu Tín Hầu hầu hạ vào tĩnh thất trong vườn hoa tạm nghỉ, chỉ để lại Chiêu Tín Hầu và mấy người Chương Diễm La Thái Thanh hầu hạ, Cơ Băng Nguyên liếc nhìn Chương Diễm, hỏi: "Chương tiên sinh vẫn ổn đấy chứ? Trưởng công chúa không còn, đã lâu rồi không hỏi sách tiên sinh."

Chương Diễm khom người nói: "Thảo dân hổ thẹn, không có thành tích gì."

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Trưởng công chúa không còn, Chiêu Tín Hầu lại nhỏ tuổi chưa phải làm việc, người ở trong phủ Công chúa đúng là không xứng với tài năng, vài ngày trước trẫm còn thương lượng với nội các, muốn xây dựng một Quân Cơ Xử để tính toán binh mã lương thảo trong thiên hạ, nhưng lại thiếu một người thiện mưu biết binh, hôm nay nhìn thấy người mới nhớ tới không còn ai thích hợp hơn tiên sinh."

Chương Diễm khẽ giật mình, không để ý đến lễ tiết mà đột nhiên ngẩng đầu: "Bây giờ thiên hạ thái bình, sao lại muốn xây Quân Cơ Xử? Nội các sẽ đồng ý?"

Cơ Băng Nguyên cười: "Chính là bởi vì bây giờ thái bình, vài năm trước đây

nuôi binh khắp nơi mới lộn xộn, nội quy quân đội các nơi hỗn loạn, phủ binh, mộ binh, tư binh, phiên binh nhiều vô kể, đúng là ngay cả trăm cũng không nói rõ rước rớt cuộc có bao nhiêu quân tốt trú đóng ở những nơi đó, bây giờ trăm muốn tính toán chung, hợp nhất binh lính ở khắp nơi lại để chỉnh đốn, thống nhất điều phối từ trung ương, các tướng lĩnh cũng được điều động từ trung ương, còn đồn điền, lương thảo, vũ khí thì đều cần người, chỉ dựa vào Binh bộ bây giờ không làm được, trăm cần lấy một tinh anh ở Lục bộ chuyên quản lí việc này."

Chương Diễm giật mình nói: "Hoàng Thượng muốn thu binh quyền? Việc này quá khó khăn, tư quân khắp nơi đông đảo, có rất nhiều người đều được mộ binh mà đến, chỉ biết tướng chứ không biết có quân... Nếu sơ sẩy một cái sẽ làm loạn thiên hạ thái bình này..."

Cơ Bằng Nguyên mỉm cười, cúi đầu nhìn Chương Diễm: "Chương tiên sinh sợ?"

Chương Diễm đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt đều là dã tâm: "Thuộc hạ sẽ thử một lần!" Cả đời hắn ta không yêu tài, không yêu sắc, nhưng lại muốn phân phối tính toán binh mã thiên hạ trong tay, hắn muốn loại quyền lực bày mưu nghĩ kế này, mà Chiêu Tín Hầu phủ lại quá nhỏ.

Cơ Bằng Nguyên quay đầu nhìn Vân Trinh: "Chiêu Tín Hầu thì sao? Trăm muốn người của người, người có đồng ý không?"

Vân Trinh quay đầu nói: "Trong thiên hạ đều là vương thần, Hoàng Thượng không cần khách khí, Chương tiên sinh có thể làm được việc lớn là điều rất tốt."

Chương Diễm vén vạt áo quỳ xuống, dập đầu với Vân Trinh.

Vân Trinh có chút không được tự nhiên: "Ôi, tiên sinh không cần làm đại lễ này."

Trong lòng của hắn thấy hơi chua, cảm thấy hai đời trước Chương Diễm thất vọng rời đi, bây giờ có thể đến Quân Cơ Xử thì quá tốt - hình như trước kia

Hoàng Thượng cũng thành lập Quân Cơ Xử, nhưng lại không dùng Chương Diễm... Nhớ mang máng là bởi vì Chương Diễm vẫn luôn lấy cố đầu ốm, Hoàng Thượng mới không dám dùng hắn ta?

Nhưng mặc dù không có Chương Diễm cũng không làm chậm trễ việc Hoàng Thượng dứt khoát thu nạp quyền tướng quân về trung ương, chỉ là nghe nói Hoàng Thượng tốn không ít công sức vào Quân Cơ Xử, chắc là tự mình làm, còn bởi vì mệt nhọc mà phải dừng lại nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Bây giờ Chương Diễm đi, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không mệt nhọc như thế nữa, cho nên đây cũng là một thay đổi quan trọng, Vân Trinh thả lỏng sắc mặt, thực sự mừng thay Hoàng Thượng, cũng mừng thay cho Chương Diễm.

Cơ Băng Nguyên nhìn thấy hắn càng nghĩ càng vui vẻ, cũng cảm thấy có chút buồn cười, liền hỏi hắn: "Vui như thế sao?"

Vân Trinh thật lòng nói: "Chương Diễm đi làm việc lớn, không cần chậm trễ ở Hầu phủ nhỏ nhỏ của ta nữa, mà Hoàng Thượng được Chương tiên sinh giúp đỡ, cũng có thể phòng ngừa long thể mệt nhọc, đây không phải là chuyện vô cùng tốt sao?"

Cơ Băng Nguyên mỉm cười, thầm nghĩ trăm không cần hắn ta cũng có thể làm được, có điều dùng Chương Diễm, về sau ai cũng phải nhìn chủ cũ của hắn ta mà không dám động vào Chiêu Tín Hầu nữa.

Đỡ phải để đứa nhỏ này nghĩ cách ra mặt cho bạn mình nữa.

Cơ Băng Nguyên cũng không ở Chiêu Tín Hầu quá lâu, chỉ ngồi một lát, lại dạo vườn hoa Hầu phủ với Vân Trinh rồi về cung, nhưng về cung cũng chưa quên núi giả ở phủ Chiêu Tín Hầu chẳng ra gì, lại ra lệnh cho Công bộ tìm ít đá Thái Hồ đưa đến Chiêu Tín Hầu phủ, cho người dựng núi giả đẹp hơn, để vườn hoa xanh của Hầu phủ thêm rực rỡ.

Đương nhiên Chu Giáng cũng nghe nói Cơ Hoài Thanh bị vả mặt, mấy nha

hoàn nhìn hẳn ta có vẻ không vui, đương nhiên nghe được trò vui thế này liền vội vàng đến nói cho Chu Giáng nghe: "Ta nói hôm nay tại sao đang yên đang lành lại mời đại phu đến xem ca nhi nhà chúng ta, ngay cả lão thái thái cũng đưa nhân sâm đến."

Bích Tỉ cười đến mức lông mày cũng sắp bay lên: "Phu nhân biết lão thái thái đưa nhân sâm đến thì vượt v3 nửa ngày, cực kì không dỡ, chỉ nói ca nhi còn nhỏ, khó dùng vật đại bổ thế này, chỉ cắt một ít cho biểu tiểu thư nấu canh gà, ngay cả biểu tiểu thư cũng không nhìn nổi, nói một câu nếu biểu ca sớm ngày khỏi bệnh, mới để sang Hầu gia chơi, lúc này phu nhân mới lại sai người cắt một ít nữa."

Thanh Ngọc cũng mím môi cười: "Nói cho cùng là để xả giận thay ca nhi nhà chúng ta, Tiểu Vân hầu gia đúng là có tình nghĩa, ta thấy ca nhi nên sớm khỏi bệnh, sau đó phải đi cảm ơn Hầu gia mới được."

Chu Giáng ngây ngẩn một hồi: "Các người thì biết cái gì." Hẳn ta luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, Vân Trinh muốn mở tiệc ngắm hoa, chống đối lại Cơ Hoài Thanh, nhưng không hề nhắc đến với mình, bây giờ mình lại biết được qua miệng người ngoài, mặc dù cũng có chút cảm động, nhưng dù sao vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, chỉ có thể buồn bực nằm xuống.

Thanh Ngọc và Bích Tỉ liếc nhau một cái, có chút không quen với việc thiếu gia luôn luôn tốt tính nhà mình mấy ngày gần đây lại hay phát cáu, lại thấy có người vén rèm lên, không ngờ là lão gia nhà mình đỡ Chu lão quốc công tới.

Chương 25: Ngu dốt

Định Quốc công Chu Vân là người đồng hương của Thái tổ, cùng dựng nghiệp với Cao tổ, dẫn binh đánh giặc gần như chưa bao giờ bại qua, cũng không phải là ông ta có tài năng hành quân đánh trận, mà là ông ta may mắn.

Trí thông minh của Chu Vân thường thường, cũng không đọc sách được bao lâu, thậm chí còn không biết chữ, tấu chương của ông ta đều do sư gia văn thư mô phỏng. Nhưng ông ta lại may mắn hơn người, ông ta giữ thành thì chẳng bao giờ gặp phải quân địch chủ lực, mà lúc đối chiến thì chủ tướng của đối phương không bị lạc đường thì chính là bị bệnh, hoặc là bị tướng sĩ làm phản.

Ông ta may mắn đến nỗi thậm chí còn được Cao tổ thưởng hai chữ "Phúc tướng".

Người có phúc không cần bận rộng, ông ta cứ tiến lên vững vàng, may mắn đến mức đa số công thần huân quý năm đó đều đã qua đời, ông ta vẫn còn thọ, lại con cháu đầy nhà, phúc lộc song toàn, cũng thuận lợi truyền tước vị cho đời sau.

Chu Giáng thấy là tổ phụ và phụ thân đến thì sợ hãi, vội vàng đứng lên muốn hành lễ.

Chu Quốc Công lại đề lên chân của hắn ta, vẻ mặt ôn hoà nói: "Thôi, nằm đi, không cần đa lễ, biết chân người đang bị thương."

Chu Giáng lại mơ hồ biết tổ phụ có chuyện đứng đắn muốn nói, thấy Thanh Ngọc dâng trà xong liền để các nàng đi xuống.

Chu Quốc Công nhìn đứa cháu trai này, vẻ mặt hơi phức tạp, mặc dù cháu trai này cũng là cháu ruột, nhưng lại không phải cho con trai trưởng sinh, trước đó chỉ cảm thấy tư chất bình thường, nhưng bây giờ xem ra lại như có vận may, chỉ là không biết vận may này là phúc hay là họa.

Vẻ mặt ông ta ôn hòa: "Chuyện ngấm hoa của Chiêu Tín Hầu, Vân hầu gia, chắc hẳn người cũng biết, chỉ không biết lúc ấy hẳn cố ý mở tiệc ngấm hoa vào ngày Tuần Dương quận vương tấn phong chỉ vì để ra mặt thay người, người có biết không."

Chu Giáng lắc đầu: "Hắn không nói với ta, nhưng xưa nay Cát Tường Nhi luôn tùy hứng, cũng không nghe người ta khuyên... May mà Hoàng Thượng đi, nếu không sợ là Cơ Hoài Thanh sẽ cười chết rồi."

Chu Quốc Công nghe hắn ta vẫn nói lời như trẻ con thì than thở, nhưng lại biết Chiêu Tín Hầu và Chu Giáng có quan hệ tốt, có khi là vì nhìn trúng tấm lòng chân thành này của hắn ta, lắc đầu nói: "Hoàng Thượng đến tiệc ngấm hoa, cho Chiêu Tín Hầu thể diện lớn thế nào, nhưng lại đòi người của Chiêu Tín Hầu, Chương Diễm, người có biết hắn ta không?"

Chu Giáng khẽ giật mình: "Có biết, không phải Thanh Y quân sư kia sao? Lúc trước Trưởng công chúa đặc biệt nể trọng hắn ta, nghe nói rất giỏi việc quân, trí kế vô song, lúc trước Trưởng công chúa còn để hắn ta dạy Trinh ca nhi đánh cờ, nhưng lúc đó Vân thám hoa không thích hắn ta, liền không để ý đến Trinh ca nhi, ta chỉ gặp qua một hai lần."

Chu Quốc Công nói: "Lúc trước Định Tương trưởng công chúa nhiều lần lập kỳ công, không thể bỏ qua công lao của Chương quân sư này được. Bây giờ Hoàng Thượng thành lập Quân Cơ Xử, chưa đủ đại thần Quân cơ, định lấy người từ Lục bộ, đi lại bên vua, không có phẩm cấp không có bổng. Chương Diễm này đã đến Quân Cơ Xử nghiên cứu việc quân, tuy Hoàng Thượng chỉ cho một chức vụ giúp đỡ cạnh vua, nhưng ai nấy đều biết Quân Cơ Xử này là một cơ quan trung tâm, hắn ta vừa vào đã trực tiếp quản lý, thủ tướng điều hành binh mã thiên hạ thay Thiên tử, ngay cả Binh bộ thượng thư cũng không bằng hắn ta."

Chu Giáng hơi mờ mịt: "Hoàng Thượng trọng dụng người của Trinh ca nhi thì sao?"

Phụ thân hắn ở bên cạnh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Ngu dốt! Đây là chiếm hết cánh tay bên cạnh Chiêu Tín Hầu! Chiêu này của Hoàng Thượng rất lợi hại! Người bên ngoài nhìn vậy thì chỉ nghĩ là Chiêu Tín Hầu mặt mũi, lại không biết người mà Trưởng công chúa để lại cho Chiêu Tín Hầu bị Hoàng Thượng lấy đi dùng dễ dàng, người không biết sau khi Định Tương trưởng công chúa lấy chồng, gần như tất cả quân đội trong tay nàng đều do Chương Diễm làm chủ điều hành chỉ huy!"

Sắc mặt Chu Giáng thay đổi.

Chu Quốc Công vỗ vỗ mu bàn tay thú tử: "Vị bệ hạ này của chúng ta cũng là người dẫn binh đi đánh thiên hạ. Bàn về mưu mô lòng dạ, cũng là thông minh tuyệt đỉnh. Một khi Quân Cơ Xử này thành lập, tất cả người vào đó đều được bệ hạ cực kì tin tưởng. Mấy vị tướng gia đều tỉnh táo lại, đây là muốn vòng qua nội các, đả động quân chế, nhưng cũng không có cách nào khuyên can, dù sao lấy cái tên Quân Cơ, nội các không tiện xen vào."

(*) Nội các là cơ quan thực hiện quyền hành pháp của một nước.

"Nhưng ta đoán người của Quân Cơ Xử mỗi ngày đều có thể tiếp kiến bệ hạ, soạn chỉ dụ, xử lý tấu chương, bắt đầu chỉ là tham gia giúp đỡ quân vụ, nhưng việc quân là việc lớn, liên luy rất rộng, đương nhiên sau này có thể được tham nghị chính sách quan trọng, tuyệt đối là nắm quyền lực trong tay!"

"Chiêu Tín Hầu còn nhỏ, không sai sử được Chương Diễm, nếu Chương Diễm trung thành với Chiêu Tín Hầu thì thôi, nhưng cũng không phải do hắn ta, hưởng chi đây là dụ hoặc quá lớn, Chương Diễm có dã tâm cực lớn, một chiêu này của bệ hạ đã đúng với mong muốn lòng hắn ta, cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền, một mũi tên trúng hai con chim thôi, hơn nữa..."

Ông ta sâu xa nhìn Chu Giáng: "Người người đều biết Chiêu Tín Hầu ra mặt vì Tử Đan nhà chúng ta, đặc tội Tuần Dương quận vương. Ai không biết chỉ

nói hần tính trẻ con, chúng ta cũng vẫn có thể nói chuyện này là do bọn nhỏ hành động theo cảm tính. Nhưng bây giờ Hoàng Thượng làm như vậy, Quốc Công phủ chúng ta chỉ có thể nhận ơn sâu đó của Hoàng Thượng, nhận phần nhân tình này của Chiêu Tín Hầu."

Trong lòng Chu Giáng chấn động, lại ngậy thơ nhìn về phía Chu Quốc Công: "Ý của tổ phụ là ta không nên thân thiết với Trinh ca nhi sao? Thế nhưng Trinh ca nhi ra mặt vì ta, nghĩa khí sâu nặng..."

Chu Quốc Công lắc đầu: "Không bảo người xa hần, nói nhiều cũng không hiểu, người cứ làm theo bản tâm là được, nếu Chiêu Tín Hầu không muốn cái gì khác của người thì các người cũng có tiền đồ."

Phụ thân của Chu Giáng hung dữ trừng mắt nhìn Chu Giáng, cười làm lành nói với Quốc Công: "Là Giáng ca nhi quá mức ngu dốt, phụ thân bốt giận."

Chu Quốc Công thở dài cười nói: "Không cần chỉ trích nó, Hoàng Thượng là một người thông minh kín đáo, cũng không thích hạ thân quá thông minh tính toán. Chắc Chiêu Tín Hầu hồn nhiên ngậy thơ mới được lọt vào mắt bệ hạ. Nếu là đám tông thất công tử kia, sợ rằng đến lúc đó lại biến khéo thành vụng, cũng coi như làm sai lại ra kết quả ngoài ý muốn đi, những người lớn như chúng ta nhanh nhẹn linh hoạt sợ rằng sẽ bị bệ hạ nhìn thấu ngay."

Ông ta thở ra một hơi thật dài, dường như thấy được năm tháng trước kia, híp mắt: "Người người chỉ nói ta có phúc không cần bận rộn, há biết được cả đời ta nơm nớp lo sợ thế nào, Kim thượng cũng thông minh, tâm cơ khó dò giống Cao tổ, sao có thể thăm dò thiên ý được chứ?"

Trong lòng Chu Giáng thấ lại, nhìn về phía Chu Quốc Công, Chu Quốc Công ôn hoà nói với hần ta: "Tử Đan không có ý xấu, đây là điều vô cùng tốt, người chỉ cần nhớ kỹ vị trí Chiêu Tín Hầu đã nguy hiểm lại càng nguy hiểm hơn, nhưng nếu nghe theo bệ hạ, phụng dưỡng tiếp, cũng có thể hưởng phúc lợi đến già, chỉ là không thể có ý nghĩ xấu gì, nay Kim thượng không có Hoàng tử, sớm muộn gì cũng chọn nhánh gần để lập trữ, nhưng bệ hạ còn đang trẻ tráng! Bởi vậy người và Chiêu Tín Hầu cứ làm theo chính mình là được."

Chu Giáng mờ mịt: "Cái gì gọi là chính mình?"

Phụ thân gõ đầu hấn ta: "Đương nhiên là ăn uống chơi đùa, làm thiếu gia công tử bột của các người, không làm chuyện đúng đắn là được rồi!"

Chu Giáng há to miệng: "Hả?" Tr3

đời còn có chuyện tốt cỡ này?!

Chu Quốc Công càng nhìn hấn ta càng thêm ôn hòa: "Ta đã nói với phụ thân người, tăng tiền tiêu mỗi tháng lên gấp ba cho người, người cứ ở chung với Hầu gia thật tốt, muốn ăn cái gì, muốn chơi cái gì thì cứ thoải mái."

Chu Giáng ngơ ngác, Chu Quốc Công lại vỗ vai hấn ta cười nói: "Chỉ mong cứ ngu dốt mãi, an toàn hưởng lộc công khanh, bình thường ngu dốt mới là may mắn của người, bây giờ xem ra người cũng có chút giống ta." Ông ta quay đầu nhìn thấy thứ tử, lại dặn dò: "Hôn sự của Tử Đan cũng cần nghiêm túc cân nhắc, người dặn vợ mình thật kĩ, ta và mẫu thân người đã tính sẵn sàng dâu cho Tử Đan rồi, không được sắp xếp lung tung làm hỏng chuyện - ta nghe mẫu thân người nói vợ người đã có dự định, nhưng không thể làm loạn được."

Chu Quốc Công dặn dò xong, nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của Chu Giáng thì chỉ nói hấn ta vui vẻ đến điên rồi, dù sao vốn dĩ đã là thiếu gia ăn chơi phóng túng, bây giờ đã có thể sống phóng túng thoải mái, chẳng phải là vui vẻ chút sao? Nên cũng chỉ mỉm cười vỗ vỗ bả vai hấn ta, đứng lên dẫn con trai ra ngoài, hấn là muốn cẩn thận bàn bạc lại hôn sự cho đứa cháu này.

Một lát sau Bích Tỉ vui vẻ đi đến cười nói: "Sao hôm nay Quốc Công gia lại đến thăm người? Đúng rồi, lão thái thái cũng vừa cho người đến, đưa rất nhiều vải vóc tốt, bảo tài chúng ta làm cho người mấy bộ quần áo đẹp, nói là bây giờ người thường xuyên phải ra ngoài xã giao, cần ăn mặc thể diện chút, ta nghe được ngay cả bên đại phòng còn không có, vừa rồi Hạnh Hồng bên cạnh đại nãi nãi đi ngang qua nhìn thấy, sắc mặt cực kì khó coi, ha ha ha ha!"

Chu Giáng kinh ngạc ngồi yên, giống như không nghe được.

Làm chính mình - nghĩa là cái gì cũng không cần làm sao?

Hắn không cần nghiêm túc học hành, không cần tập thành võ nghệ, cũng không cần đền đáp quốc dân, không cần có bất kỳ tài hoa gì, chỉ cần vui vẻ sống phóng túng dưới cái nhìn của Quân thượng, của trưởng bối, làm một thiếu gia ăn chơi vui vẻ là được.

Cha chú của bọn họ đã hoàn thành việc kiến công lập nghiệp. Mà bọn họ chỉ cần vui vẻ hưởng phúc, hoàn thành sứ mệnh sinh sôi của gia tộc dưới sự che chở của cha mẹ là được rồi, đây chính là an toàn hưởng lộc công khanh!

Lúc trước hắn ta nghe nói đến việc phải đi học là thấy đau đầu, nếu bắt hắn ta luyện chữ học thuộc lòng hắn ta sẽ phải giả bệnh, lè mề tám ngày mười ngày luyện không ra một tờ chữ lớn, còn lặng lẽ bảo sai vật chép hộ, bây giờ trưởng bối mà hắn cực kì e ngại sùng bái bỗng nhiên nói cho hắn ta biết không cần làm gì nữa, thì điều mà hắn ta cảm thấy không phải giải thoát và buông lỏng, ngược lại còn cảm thấy sợ hãi.

Hắn ta đường đường là nam nhi đại trượng phu, tay chân đầy đủ, còn chưa cập quan đã phải sống một cuộc sống như vậy?

Có phải Vân Trinh đã sớm biết chuyện này?

Hắn còn nhỏ hơn mình, là Định Tương trưởng công chúa trước khi mất đã nói gì với hắn sao? Hắn không còn cha mẹ, không chỗ nương tựa, mặc dù Hoàng Thượng yêu thương, nhưng có vẻ cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, luôn đề phòng hắn.

Sau khi ra hiếu, Vân Trinh bắt đầu xa lánh mình, giấu tài trong hoàng cung, còn học được tài bản cung từ bao giờ.

Nhưng cho dù như vậy, tính tình của hắn vẫn có một mặt ngông nghênh

bốc đồng, bởi vậy hắn vẫn cố ý tổ chức tiệc ngắm hoa để cạnh tranh với Cơ Hoài Thanh, không có ai sẽ tùy tiện đắc tội công tử tông thất có khả năng trở thành Thái tử, nhưng hắn vẫn dám đắc tội, bởi vì hắn biết Hoàng Thượng sẽ vui khi nhìn thấy vậy.

Thậm chí hắn còn mượn tiệc ngắm hoa để đưa người quan trọng nhất mà Định Tương trưởng công chúa để lại cho hắn cho Hoàng Thượng, đây là một việc tỏ thái độ trung thành.

Như thế hắn chỉ có thể dựa vào Hoàng Thượng, sống chết, suy vinh, tất cả đều là một suy nghĩ của Hoàng Thượng thôi.

Hắn đánh cược tất cả, một khi thua, chính là mất hết.

Trong lòng Chu Giáng bỗng nhiên thấy đau lớn, ngồi ở tr3

giường rơi nước mắt.

Cậu nhóc ngày xưa ăn chơi trác táng, bỗng nhiên lớn lên trong một ngày này, lại phát hiện lớn lên là việc khiến người ta đau đớn và bất đắc dĩ như vậy.

Chương 26: Thiết tha

Hoàng đế thành lập Quân Cơ Xử, hiển nhiên là muốn ra tay với quân chế, người quản lí lại là mưu sĩ của Định Tương trưởng công chúa ngày xưa, Thanh Y quân sư Chương Diễm tiếng tăm lừng lẫy.

Triều đình bị Quân Cơ Xử mới thành lập này làm cho chấn động, đám thừa tướng Nội Các trần trọc khó có yên vì quyền lực của mình bị phân chia, đám đại thần không có căn cơ ở Lục Bộ lại bắt đầu luôn cúi Quân Cơ Xử, mà vô số phiến vương tr3

đắt phong đều nhận được công báo của thám tử mà mình xếp vào trong kinh, bắt đầu triệu tập mưu sĩ, thương nghị đối sách.

Có người thấy được suy yếu, có người thấy được kỳ ngộ, có người thấy được nguy hiểm, có người thấy được quyền lực.

Vân Trinh lại không biết mình đưa ra một Chương Diễm khiến vô số người ở sau lưng suy nghĩ thế nào. Mỗi ngày hấn vẫn vào cung học đúng giờ, vẫn thu mình khiêm tốn, làm như không nhìn thấy ánh mắt phức tạp của tất cả các học sinh.

Chu Giáng không có ở đây, hấn dứt khoát dùng phần lớn thời gian ở Văn Tâm Điện ăn ké, sau khi thành lập Quân Cơ Xử, mấy ngày liên tiếp Cơ Bàng Nguyên đều ở trác điện bàn chuyện với mấy vị đại thần quân cơ, bình thường qua thời gian dùng cơm mới về điện.

Còn cố ý dặn dò để Vân Trinh tự ăn cơm trước.

Vân Trinh ăn đồ trong cung đình say sưa ngon lành. Nhưng hấn lại thấy được Thanh Tùng. Thanh Tùng nhìn thấy hấn liền quỳ xuống: "Bệ hạ biết nô

tỳ sai lầm, đã trách phạt rồi, được bệ hạ khai ân cho ở lại Thử Nhân Cung làm việc."

Vân Trinh nhú mày, có chút bất ngờ, hỏi hắn ta: "Vậy sư phụ ngươi đâu?"

Thanh Tùng nói: "Sư phụ bị phạt bổng một năm, giáng cấp."

Vân Trinh nhìn hắn ta nước mắt rưng rưng, chỉ cảm thấy buồn cười, lại đùa hỏi hắn ta mấy chuyện ở quê, biết từ nhỏ hắn ta đã bị bán đi, sớm không nhớ rõ chuyện trong nhà, ngược lại cũng có chút thương hại, thương hắn ta rất nhiều vụn bạc, ăn xong liền về trác điện ngủ.

Buổi chiều lúc đi học, Chu Giáng vẫn không đến, Vân Trinh ngồi trong góc nghe giảng câu được câu không, trong lòng tính chỉ còn ba năm nữa, Hoàng Thượng sẽ lập ra Thái tử, liền không cần vào cung học nữa, bởi vì đại quân tộc Bắc Tiết áp cảnh, liên tiếp đánh hạ ba thành, biên quan báo nguy.

Lúc ấy Hoàng Thượng ngự giá thân chinh, Thái tử giám quốc. Đời thứ nhất là Cơ Hoài Thanh, đời thứ hai là Cơ Hoài Tố.

Về sau Cơ Băng Nguyên đánh lui đại quân tộc Bắc Tiết, tộc Bắc Tiết không thể không cầu hoà. Nhưng về sau Cơ Băng Nguyên lại bị thương mất tích

chiến trường, nước không thể một ngày không có vua, sau khi thực sự không tìm thấy, chư vị quân cơ đại thần chỉ có thể tuyên bố Hoàng Thượng hoẵng với bên ngoài, cũng lấy di chỉ của Cơ Băng Nguyên ra, nâng Thái tử lên kế vị, lại ký hòa ước tộc Bắc Tiết, để tộc Bắc Tiết mỗi năm tiến cống bồi thường, lúc này thiên hạ mới thái bình.

Sau đó là mình ch3t.

Cho dù là đời nào, Thái tử mới nhậm chức đều thề thốt công bố mình chỉ giám quốc tạm thời trước mặt các quân cơ đại thần, nhất định sẽ tìm tiên đế Cơ Băng Nguyên về.

Nhưng ai cũng không tìm được.

Có lão tướng đồn rằng Bệ hạ cả đời anh kiệt, trúng tên độc tr3

chiến trường, độc mãn tính lúc nào cũng có thể phát tác, vô cùng suy yếu, Hoàng đế chính là kiêu hùng, không muốn suy yếu đến chết trước mặt người khác, thế là tự dẫn theo mấy thân tín đến nơi khác lạng lẽ hoang thệ, cũng có người nói Hoàng đế bị thích khách Bắc Tiết bắn tên độc đã qua đời, nhưng không tìm được thi thể, bởi vậy không dám phát tang.

Những lời đồn đãi này đều có một điểm giống nhau, chính là Hoàng Thượng trúng độc tr3

chiến trường.

Vân Trinh sờ bút lông, giống như đang rất nghiêm túc nghe giảng bài, thật ra trong lòng lại tính toán, cho nên hai đời trước Hoàng Thượng thành lập Quân Cơ Xử vào lúc này, cũng vì đã sớm biết được tộc Bắc Tiết ngo ngoe sao?

Hắn ngốc nghếch dùng cái nhìn của đời sau, ngược lại đã đoán được ý của Cơ Bãng Nguyên, thiên hạ thái bình chưa được mấy năm, nhưng mấy năm này mưa thuận gió hoà, dân chúng cũng sinh sống sung túc, chỉ là quân chế các nơi hỗn loạn rườm rà, Cơ Bãng Nguyên sửa lại quân chế, thu nạp quyền của phiên quân là một điều cực tốt.

Chỉ là hai đời trước Hoàng Thượng đều không đòi Chương Diễm của mình, hai đời trước Chương Diễm đều chờ đến khi hết tang kỳ, kết thúc công việc ở Hầu phủ để về quê.

Chỉ có đời này Hoàng Thượng bỗng nhiên đòi người.

Nguyên nhân đại khái cũng là bởi vì lúc hắn nhìn đám vịt kia, có thẳng thần nói Chương Diễm chướng mắt mình, ý chí không có chỗ dùng sao?

Nên Hoàng thượng mới tiếc tài?

Hắn suy nghĩ miên man, lại không biết Mai học sĩ đã kết thúc việc giảng kinh dài dằng dặc của mình, sau khi sắp xếp bài luận xong mới run rẩy rời đi.

Hắn đang muốn thu dọn bút túi chuẩn bị trở về phủ, bên người loáng lên, lại là Cơ Hoài Tố ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười hỏi hắn: "Gần đây phủ của ta mới có đầu bếp mới, làm đồ ăn Giang Nam rất ngon, nghe nói Vân hầu gia thích ăn đồ Giang Nam, không biết đêm nay có thể vinh hạnh mời Vân hầu gia đến phủ ta uống rượu không?" Chiêu Tín Hầu đời trước - Vân thám hoa là người Giang Nam, nghe nói rất thích ăn đồ Giang Nam.

Vân Trinh đưa mắt nhìn nhìn gã, chẳng biết tại sao Cơ Hoài Tố lại như bị đôi mắt đen láy trong suốt kia nhìn thấu, không khỏi thấy chột dạ, bỗng nhiên dời mắt đi, cũng may đã lấy lại bình tĩnh, vẫn kiên định mỉm cười nhìn sang.

Vân Trinh cup mắt nói: "Đa tạ Hoài Tố công tử, tối nay ta đã có lịch rồi."

Cơ Hoài Tố cúi đầu xuống nhìn hắn, mặt mày tuấn tú: "Vân hầu gia có tài bắn thần sấu, chắc là lòng ôm chí lớn, Hoài Tố cũng có chút vướng mắc trong việc tập bắn, muốn học hỏi Hầu gia."

Vân Trinh x không muốn nghe.

Hắn đã nghe nói lúc trước Cơ Hoài Tố kiêu lời, bởi vậy cũng không hay nói chuyện với hắn, nhưng chính vì kiêu lời nên mấy câu hứa hẹn mới cực kì quý giá.

Ví dụ như quân với thần hòa hợp như cá với nước, đối xử như tim gan tay chân vân vân.

Nhưng thật ra gã vừa đăng cơ đã ban cho mình một chén "Hoàng Lương Chung", cũng chỉ là một giấc chiêm bao quân thần, hư danh kim cổ, cũng chỉ là một vở kịch, kịch hết người đi.

Vân Trinh xếp bút mực vào túi xong thì đứng lên, Thanh Tùng đã cực kì biết điều chạy từ bên ngoài tới, tiếp nhận túi trong tay hắn, dẫn Vân Trinh ra ngoài.

Cơ Hoài Tố ngồi tại chỗ, chẳng biết tại sao lại cảm thấy buồn bực vô cớ.

Gã có vô số tự tin có thể lay động lôi kéo được đối phương, mà đối phương lại không muốn nghe một câu nào cả. Nhưng dù vậy, gã vẫn tràn đầy thương tiếc với hắn.

Là bởi vì biết hoàn cảnh khó khăn của mình, không ai có thể giúp đỡ giải trừ sao? Hắn cố gắng luyện tập tài bắn cung như vậy, lại ở phía dưới hoàng quyền, bắt đắ dĩ nhường người mà mẫu thân để lại cho mình ra chỉ vì muốn bảo vệ bản thân.

Cơ Hoài Tố chưa từng muốn tiếp xúc, khát vọng một người nào như vậy.

Gã cảm thấy gã có thể hiểu được hắn, có lẽ hắn cũng giống như mình.

Những điều mong mà không được, những ý chí không có chỗ vươn lên kia, những bóng ma to lớn chật vật giãy giụa, trưởng thành dưới tình phụ tử, quân thần luân lí to lớn kia, dã tâm nóng cháy trong lòng khiến mình mất ngủ vô số đêm kia, chỉ có Vân Trinh mới có thể trải nghiệm.

Gã đứng lên, cụp mắt xuống, che giấu hết dã tâm bùng bùng và lòng h4m muốn chiếm hữu.

Vân Trinh, gã chắc chắn phải có được.

Thật ra Vân Trinh cũng không hề thoải mái, nhưng hắn đã học được cách rời xa người và việc khiến mình không vui, cho dù là Chu Giáng rất có thể sau lần dưỡng thương này đã âm thầm qua lại với biểu muội, hay là Cơ Hoài Tố mặt ngoài bình tĩnh nhưng lại có dã tâm bùng bùng này.

Chu Giáng vô tâm, Cơ Hoài Tố lại có dã tâm quá lớn, lớn đến mức muốn cả thiên hạ.

Vân Trinh hẳn không chơi nổi.

Hôm qua không phải là nay, những quyền thế lợi ích lúc trước mình khinh thường, bây giờ lại thành chỗ sinh tồn duy nhất để hẳn dựa vào.

Hắn có việc mà hẳn muốn làm, hẳn không còn là tiểu hầu gia gửi gắm hết cả cuộc đời vào thành tựu của người khác, muốn giành lấy tình yêu của người khác nữa.

Chu Giáng nằm dưỡng thương trong phòng chán muốn chết, bảo gã sai vặt chờ đến lúc tan học thì đến Chiêu Tín Hầu phủ mời Vân Trinh, lại vồ hụt mấy ngày liên tiếp.

Chu Giáng tức giận mắng bọn sai vặt không làm được trò trống gì, lại tìm Phương Lộ Vân đến: "Đến Chiêu Tín Hầu phủ hỏi thăm xem gần đây Vân hầu gia đang bận việc gì? Cứ nói ta dưỡng thương trong phủ quá nhàm chán, xin hẳn thương xót, có rảnh thì đến thăm ta."

Phương Lộ Vân vẫn luôn kiệm lời, không nói nhiều mà chỉ gật đầu đi ra.

Không bao lâu sau, quả nhiên đã đến Chiêu Tín Hầu phủ, lại vồ hụt, hẳn ta suy nghĩ một chút, kín đáo đưa cho sai vặt mấy đồng tiền để vào truyền lời.

Một lát sau Lệnh Hồ Dục đi ra, nhìn thấy Phương Lộ Vân thì vành mắt hơi ửng đỏ, nhưng không tỏ vẻ gì, chỉ lạnh lùng nói: "Hôm nay Hầu gia không ở trong phủ, có việc gì ngày mai lại đến đi."

Phương Lộ Vân nói: "Tứ gia của chúng ta ở nhà dưỡng thương đến nhàm chán, muốn mời Hầu gia sang đó để trò chuyện, phiền người có rảnh thì báo cho Hầu gia biết."

Lệnh Hồ Dục lạnh lùng nói: "Mấy ngày nay ta cũng không gặp được Hầu gia, không thể giúp, xin lỗi."

Phương Lộ Vân lại nhìn hẳn ta, chú ý tới hẳn ta gầy đi không ít, cũng không

nói cái gì, chỉ chút chấp tay: "Để ý là được, cảm ơn." Nói xong liền gọn gàng linh hoạt xoay người rời đi.

Lệnh Hồ Dục nhìn hấn taxoay người rời đi, cắn cắn môi, bỗng nhiên nói: "Gần đây Hầu gia thích nghe nhạc, trước đó có gọi mấy ban nhạc nổi tiếng vào phủ hát, không thấy hài lòng lắm, cho nên mấy ngày nay đều đến các nhạc phường trong thành, nghe hết các bài nổi tiếng."

Phương Lộ Vân quay đầu vái chào hấn ta: "Đa tạ." Lệnh Hồ Dục vẫn còn giải thích: "Bình thường đêm khuya mới về, mà cũng không trở về thư phòng, ta chỉ ở thư phòng hầu hạ, ta không thể truyền lời được, nếu muốn tìm Hầu gia thì chỉ có thể đến nhạc phường tìm."

Phương Lộ Vân nhìn chằm chằm hấn ta một lúc lâu: "Biết rồi."

"Nghe hát?" Chu Giáng có chút bất mãn nói: "Trinh ca nhi quên ta, lại đi nghe nhạc giải trí sao?" Bỗng nhiên lại thấy nghi ngờ: "Có phải là có người nào đến gần Trinh ca nhi không?" Vừa nghĩ tới có người thay thế mình, trở thành kẻ ăn chơi bên cạnh Vân Trinh, hấn ta bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, trong lòng như có hàng trăm con mèo đang cào: "Người có nghe ngóng không?"

Phương Lộ Vân trầm ổn nói: "Mấy nhạc phường mà Hầu gia thường đến nghe nhạc đều nói Hầu gia đến một mình, chỉ dẫn theo tùy tùng, hơn nữa chỉ nghe hát, còn thường xuyên nghe mấy bài nổi tiếng nhất, hoặc tìm người hát hay nhất đến thay nhau, cũng không ăn gì cả, nhạc phường đều nói có lẽ Hầu gia thích nghe hát, giải sầu một chút thôi."

Nghe thấy không có ai, Chu Giáng mới yên tâm hơn, nhưng vẫn có chút không hiểu: "Lúc trước không thấy Trinh ca nhi thích nghe khúc, chẳng lẽ tức trực bên linh cữu mấy năm, nhịn gần ch3t rồi?" Phương Lộ Vân nói: "Có phải là Thánh thượng phái Hầu gia xử lý chuyện gì không? Không phải sắp đến Thánh thọ rồi sao? Tiểu nhân thấy Hầu gia đi tìm nhạc phường, gánh hát, ca cơ, có lẽ là muốn chọn ban nhạc chúc thọ cho Hoàng Thượng đấy?"

Chu Giáng bỗng nhiên mừng rỡ: "Đúng thế! Chắc Trinh ca nhi muốn chúc

thọ Hoàng thượng đây mà!" Trong lòng hắn ta cực kì vui vẻ, vô cùng hài lòng về Phương Lộ Vân, trước đó chỉ thuận tay muốn người này để giải vây cho Vân Trinh, nhưng sau khi dùng lại cảm thấy mọi chuyện thỏa đáng, kiệm lời ít nói, là người ổn định không biết giấu giếm, không khở khen: "Người làm rất tốt, tháng này tăng thêm tiền thưởng cho người."

Tr3

mặt Phương Lộ Vân cũng không có vẻ đắc ý gì, chỉ không kiêu ngạo không tự ti hành lễ: "Cảm ơn thiếu gia đã thưởng."

Chu Giáng càng cảm thấy hài lòng: "Nói như thế, ta cũng nên chuẩn bị mới được, người hãy hỏi thăm xem ở đâu có bài hát mới lạ, cứ báo lên, đến lúc đó ta sẽ nghĩ kế cho Trinh ca nhi."

Phương Lộ Vân cúi đầu lui xuống, Chu Giáng nằm ở tr3

giường, chốc lại nghĩ tại sao Vân Trinh còn chưa tới thăm mình, chốc lại lại lo lắng mình dưỡng thương xong, đám người ở học đường sẽ chen lấn nịnh nọt Trinh ca nhi, bạn chơi từ nhỏ như mình thì lại xa cách, bỗng chốc lại nghĩ đến bây giờ mình đang nghe lời chơi bời phóng túng, có thể chơi với Vân Trinh thoải mái hơn, nhưng nếu Trinh ca nhi không muốn thì sao?

Hàng trăm suy nghĩ hiện ra, khiến hắn ta cảm thấy phiền não rất lâu.

Nhưng vẫn không thấy Vân Trinh đến thăm mình.

Chương 27: Nghe hát

Đương nhiên là Vân Trinh vẫn còn đang nghe hát.

Hai thiếu nữ thướt tha để tóc trái đào, giống nhau như đúc đứng tr3

sân khấu, đây chính là một đôi tử muội song sinh rất hiếm có, các nàng cùng đi lên hát, tiếng như oanh hót, như gió xuân, du dương dễ nghe.

Vân Trinh lại suy nghĩ viễn vông.

Bà chủ nhạc phường là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, họ Từ, người ta hay gọi là Từ phu nhân, sau khi hết một khúc, Từ phu nhân đi đến cười nói: "Ta biết Hầu gia yêu cầu cao, chắc là vẫn còn bất mãn? Nói thật, ba tiểu nha đầu này đã được ta dạy dỗ rất lâu, chỉ để dành đến lúc quan trọng, nếu Hầu gia vẫn chướng mắt, ta thật sự không còn cách nào."

Vân Trinh quay đầu cười: "Vẫn kém hơn Chung Cổ Ti trong cung một chút."

Từ phu nhân vỗ tay cười nói: "Ôi trời Hầu gia của ta, chỗ chúng ta là đầu chú, sao dám so với trong cung? Nếu chỉ để tiêu khiển, Hầu gia cứ nói với ta một cuộc là muốn hiệu quả thế nào? Muốn đẹp? Muốn hát hay? Cứ phải nói cho ta biết mới được, chúng ta là người dân dã, mặc dù không dám so với Chung Cổ Ti, nhưng cũng kiến thức rộng rãi, ít nhiều có thể làm vài thứ mới mẻ cho Hầu gia nghe."

Vân Trinh cười: "Ta cũng không biết muốn nghe cái gì, chính là để cho người ta nghe vào cảm thấy thư giãn."

Từ phu nhân nói: "Hầu gia yêu cầu vậy thì cao quá không phải mục đích nghe hát là để thư giãn sao? Như vậy mà Hầu gia còn không thỏa mãn thì

quá khó khăn. Không biết Hầu gia muốn cho ai nghe?"

Vân Trinh nói: "Một vị trưởng bối mà ta rất tôn kính - bình thường y rất bận, ta sợ y mệt mỗi sinh bệnh, liền muốn để y giải sầu một chút, hơn nữa còn sắp đến sinh nhật y, cũng muốn chúc thọ..."

Từ phu nhân vỗ tay một cái: "Ồ! Hoá ra là vị trưởng bối, lại để Hầu gia tốn công như thế, vậy đúng là Hầu gia đã chọn sai phương hướng rồi, trưởng bối của Hầu gia ắt phải quyền cao chức trọng, bao nhiêu cái mới mẻ tr3

phố này lại không còn hiếm có với các quý nhân nữa, Hầu gia cứ tìm kiếm như thế, cũng chưa chắc có thể tìm được ai."

"Nhưng Hầu gia có biết thái y ngu thân(*) không? Chúc thọ cho trưởng bối, đương nhiên là phải thành tâm, cho dù tự ngài hát một bài cũng rất tốt rồi, đương nhiên Hầu gia xuất thân cao quý, không thể tự mình làm mấy việc thấp kém như ca hát diễn kịch được, nhưng cũng có thể viết một chữ Thọ, múa kiếm, đánh đàn gì đó cũng cực kì thanh nhã, một tấm chân tình hiếm có, Hầu gia nói có đúng không?"

(*) Ý nói về sự hiếu thuận: cụ già 70 tuổi còn mặc quần áo nhiều màu đóng vai thành trẻ nhỏ để cho cha mẹ vui

Vân Trinh như có điều suy nghĩ: "Thái y ngu thân sao? Cũng thú vị đấy, ta sẽ suy nghĩ lại."

Từ phu nhân tươi cười: "Nhưng mà hôm qua chỗ ta mới có một nhạc sĩ, đàn rất hay, tuy chưa đến mức để Hầu gia hài lòng, nhưng hay là cứ nghe một chút?"

Vân Trinh không để ý: "Được thôi."

Từ phu nhân cười nói: "Hầu gia chờ một lát, nhạc công này thích đánh đàn qua rèm che, như thế mới có thể tập trung, còn xin Hầu gia thứ tội."

Vân Trinh nói: "Mời đi, lúc đầu cũng chỉ để nghe âm thôi, không phải muốn

nhìn người."

Từ phu nhân cười một tiếng, dẫn hai tử muội kia xuống.

Quả nhiên không lâu sau có người đi vào phía sau rèm, nhìn dáng người thì là một nam tử trẻ tuổi cao lớn.

Nam tử ôm đàn ngồi xuống sau bàn, một lát sau bắt đầu đánh.

Chỉ mới có tiếng thứ nhất, Vân Trinh ngồi yên.

Tiếng đàn du dương réo rắt, cực kì êm tai, kể chuyện từ một năm bốn mùa đến rét cắt da cắt thịt.

Tiếng đàn khi thì giống như tuyết rơi hoa rụng, giống tiếng mưa rơi trên

lá chuối xanh, khi thì như gió điện phá vỡ mây, sóng lớn bay lên không, rung động lòng người.

Nhân gian nóng lạnh, thế gian tang thương, phàm nhân trong đó đau khổ dày vò, ngàn vạn thất bại, vô số bất đắc dĩ, chỉ phải đau khổ chịu đựng trong cái lò luyện thế gian này.

Nhưng mà tiếng đàn lại đột nhiên chuyển hướng sang rộng rãi mênh mông, lại như có những vì sao lấp lánh rơi từ trên

trời xuống, chín bằng cát cánh chín vạn dặm gió, biển sao không thể không đi, tiêu dao tự tại, ý chí to lớn.

Khúc đàn không hề dài, chỉ bằng một chén trà, rất nhanh đã kết thúc.

Vân Trinh kinh ngạc ngồi đó, giống như bị tiếng đàn làm cho rung động mất hồn.

Nhạc công ngồi ở bên trong, cũng không hề động đậy.

Vân Trinh chợt đứng lên, vội vàng phẩy tay áo bỏ đi, suýt nữa đụng vào Từ phu nhân đang đi đến, Từ phu nhân cực kì kinh ngạc, vội vàng cúi người hành lễ: "Hầu gia có việc gấp phải đi sao?"

Vân Trinh không nói một lời, mấy tùy tùng sai vặt Hầu phủ đã sớm chen chúc lên, rời đi cùng hẳn.

Trong lòng Từ phu nhân có quý, thấp thỏm đi vào sảnh, nhạc công đã sớm vén rèm lên, lắng lắng ngồi sau đàn, thấy nàng ta đến thì gương mặt mỉm cười, quân tử như ngọc, ôn nhu nhã nhặn.

Từ phu nhân thấp thỏm nói: "Chuyện này... Cơ công tử... Hầu gia đi rồi."

Người gảy đàn chính là Cơ Hoài Tố, gã khế cười: "Hắn khóc, người thấy không?"

Vừa rồi Từ phu nhân nhìn thấy tr3

mặt Vân Trinh có nước mắt, càng thêm thấp thỏm: "Chuyện này không sao chứ? Cơ công tử, chúng ta làm ăn nhỏ, không chịu được quý nhân giận dữ..."

Cơ Hoài Tố cười nói: "Người sợ cái gì, Vân hầu gia là người cực kì dễ tính, sao có thể tùy ý trút giận sang người khác."

Từ phu nhân nào dám tin, nhưng người trước mắt cũng là công tử hoàng thất, huyết mạch chân long, nàng ta cũng không đắc tội nổi, đành phải thấp giọng nói: "Vậy hôm nay công tử đã đạt được mục đích chưa?"

Cơ Hoài Tố khế cười nói: "Đã đạt được mục đích rồi, ta rất hài lòng, tiền thù lao đã hứa trước đó, nhất định sẽ không thiếu cho phu nhân."

Gã đứng dậy, vui vẻ đi ra ngoài, khúc nhạc hôm nay là do mình sáng tác, Vân Trinh nghe xong lại có thể rơi lệ, chẳng phải là hoàn toàn hiểu được tấm lòng của mình trong khúc nhạc đó sao, đúng là tri kỉ.

Vân Trinh không biết Cơ Hoài Tố đời trước vẫn luôn chướng mắt mình, đời này còn chưa kết bạn mà đối phương đã coi mình là tri kỉ rồi.

Từ khi bài nhạc đó vừa mới vang, hắn đã biết là ai đánh đàn.

Khúc nhạc này tên là "Hào phóng", đây chính là khúc nhạc do Cơ Hoài Tố làm ra, kiếp trước mình đã nghe qua mấy lần, cảm thấy rất êm tai, nhưng hắn đột đặc cán mai, cũng không nói được là hay ở đâu, Cơ Hoài Tố cũng không giải thích, hiển nhiên là khinh thường.

Văn nhân phổ nhạc đánh đàn, không phải núi đá trắng sáng, ở ẩn suối xanh thì chính là anh đào chuỗi tây, tuyết mai lạc cúc, gã lại rút kiếm chuyện bất công, mạnh mẽ sáng khoải, tung hoành ngang dọc - lúc trước ngay cả Hoàng Thượng nghe từ khúc của gã cũng thấy hay, sau khi hỏi tên khúc còn cười nó: "Hào phóng rộng rãi, có tài nhưng trưởng thành muộn, trong lòng kẻ này không tầm thường, hậu sinh khả ứ."

Nếu là khúc nhạc do chính Cơ Hoài Tố sáng tác, vậy đương nhiên người phía sau rèm chỉ có thể là Cơ Hoài Tố - lúc trước mình mong mà không được, bây giờ gã lại chủ động đàn một bài cho mình, kiếp trước mình đúng là tự rước lấy nhục, chỉ là bây giờ gã muốn lôi kéo mình mà hạ thấp đánh đàn như thế, thậm chí còn đàn khúc nhạc tặng vua cho tên công tử bột ăn chơi như mình nghe đầu tiên, sợ rằng trong lòng sẽ rất uất ức, sau này mà oán hận, còn không phải... Được thôi, cùng lắm là lại thêm một chén Hoàng Lương Chung.

Cũng không phải là mình chưa được hưởng.

Lúc trước nhiều ít tự cho là đúng như ẩn như hiện quá yêu, đều giống như Hoàng Lương cuối cùng kia hừng hực đốt cháy liệt hỏa một lần nữa tr3

người mình đẩy lên, thiêu đốt hầu như không còn.

Vân Trinh mặt không biểu cảm, hờ hững lên xe trở về phủ.

Trong phủ cực kì náo nhiệt, viện Trung Nghĩa của Vân Trinh đang âm ỉ, Vân

Trinh có chút hiếu kỳ, xuống xe hỏi quản gia tới đón: "Sao trong phủ lại náo nhiệt như vậy?"

Quản gia cười nói: "Là viện Trung Nghĩa đang chọn ngựa, nghe nói là cho ai có thành tích tốt nhất chọn trước, bây giờ đám trẻ đang phấn khích lắm."

Vân Trinh nhớ vài ngày trước đó có người đã hỏi hấn lúc học cưỡi ngựa là chia đám ngựa kiểu gì, hấn cực kỳ hào phóng cho mỗi người chọn một con, lão Vu chăm ngựa nghe vậy thì xông đến, đau lòng đến mức ồn ào nửa ngày với hấn, cuối cùng vẫn bị lão Lan dỗ về, còn cực kì không vừa lòng, lắm bà lắm bả: "Cái gì mà ngựa tốt phải xứng với anh hùng chứ, đám nhóc kia còn chưa mọc đủ lông, sao có thể tính là anh hùng gì!"

"Mỗi con ngựa đều đáng giá ngàn vàng, thế mà lại phải để đám oắt con kia chà đạp!"

"Ta biết Hầu gia muốn nuôi ra danh tướng, nhưng cũng không thể chà đạp ngựa tốt như vậy!"

"Đương nhiên là ta không nỡ! Con nào cũng là đứa trẻ tốt của ta!"

Cuối cùng cũng không biết lão Lan khuyên như thế nào, dù sao lão Vu không đến tìm hấn nữa, chắc là nghĩ thông suốt rồi.

Tướng quân không biết cưỡi ngựa, sao có thể gọi là tướng quân? Điều hấn muốn không phải quân nô, mà hấn muốn tướng quân. Kỵ binh quý giá nhất, cũng khó nuôi nhất, cố tình năm đó Định Tương trưởng công chúa có tiền có lương có ngựa, bởi vậy đã nuôi rất nhiều kỵ binh hùng dũng, không gì cản nổi, bách chiến bách thắng.

Xem ra hôm nay là ngày chọn ngựa phát thưởng, mấy ngày qua hấn bận rộn nên mới để mấy người lão Lan sắp xếp, rồi cũng quên khuấy mất, hấn mỉm cười đi vào trong viện, quả nhiên thấy bốn tổ đạt hạng nhất quý này đang thử ngựa tr3

sân tập.

Lão Vu đứng ở một bên, lúc thì quát lớn không cho phép quát roi quá mạnh, lát thì trấn an ngựa nhỏ bị hoảng sợ, còn bận rộn hơn người khác nhiều, các thiếu niên khác đều hâm mộ đứng ở một bên quan sát, trong mắt ai nấy đều có vẻ khát vọng.

Đây là ngựa ngàn dặm và ngựa chiến thích hợp nhất được chọn từ chuồng ngựa của Hoàng gia và Binh bộ, chỉ cần phủ Trưởng công chúa muốn là sẽ lập tức đưa tới con tốt nhất, cả một đời bách tính bình dân đều không thể với tới bảo mã trân quý, gia đình quý tộc bình thường cũng không nuôi nổi, bây giờ đám nhỏ lúc đầu đáng phải trở thành quân nô lại có cơ hội được cưỡi lên!

Điều này khiến hai mắt các thiếu niên toả sáng lấp lánh, giống như dính chặt vào tr3

những con ngựa kia. Mấy ngày nay bọn họ đều biết chủ tử tốn công sức bồi dưỡng bọn họ như vậy, đương nhiên là có mục đích, có tác dụng là được! Đáng lẽ ra ban đầu bọn họ đã phải trở thành lá chắn thịt, cu li đào chiến hào chôn thi thể tr3

chiến trường, bây giờ lại có một cuộc sống hoàn toàn khác biệt. Nghe nói, Hầu gia sẽ còn chọn người giỏi nhất trong bọn họ để nhận làm con nuôi!

Con nuôi của Hầu gia, còn cần phải nói sao? Cho dù không bằng thiếu gia chính quy, nhưng ra ngoài cũng là thiếu gia Hầu phủ, đến lúc đó lấy vợ sinh con, hoàn toàn thoát khỏi thân phận quân nô, đây là con đường sáng sủa cỡ nào chứ!

Lúc Vân Trinh đi tới, tất cả các thiếu niên đều chuyển ánh mắt khát vọng sốt ruột về phía hắn, trong mắt có vẻ sùng bái và trung thành gần như cuồng nhiệt.

Vì Hầu gia đã cho bọn họ một con đường sáng sủa, bọn họ đồng ý quên mình phục vụ!

Chương 28: Giải lao

Vân Trinh lười biếng ngồi xuống chính giữa, cười phất tay không để bọn họ hành lễ: "Làm gì thì làm đi, không cần để ý đến ta, ta thấy các người chọn ngựa tốt lắm, ngay cả Tia Chớp trong lòng lão Vu cũng bị chọn rồi, lần này chắc lão Vu Khả phải đau lòng lắm."

Quả nhiên lão Vu đang đứng bên cạnh Tia Chớp dạy thiếu niên hăng hái cười tr3

lưng ngựa, Vân Trinh nhận ra đó là Trương Giang Ninh, có huyết thống người Hồ, tóc hơi xoăn, đôi mắt xanh đậm, lúc trước hắn ta vừa tới có chút gầy yếu, kết quả trong khoảng thời gian này ăn ngon uống ngon, sau khi Phương Lộ Vân rời đi, rất nhanh hắn ta đã vươn lên, cơ thể cao to, bả vai rộng lớn, xem ra đúng là có chỗ hơn người.

Vân Trinh ngồi nhìn mà buồn cười, đảo mắt lại nhìn thấy Lệnh Hồ Dục đến bên cạnh hắn, giống như là có gì đó muốn nói, liền hỏi: "Sao? Hôm nay viết xong cho ta chưa?"

Lệnh Hồ Dục nói: "Đã viết xong, chỉ là hôm nay Chu ngũ công tử phái người đến hỏi gia gần đây bận việc gì? Có rảnh thì đến nói chuyện với hắn ta, hắn ta dưỡng thương nhàm chán lắm."

Vân Trinh thản nhiên nói: "Biết rồi." Lại quay đầu nhìn Lệnh Hồ Dục, một suy nghĩ chợt lóe lên trong lòng: "Tử Đồng phái ai đến? Phương Lộ Vân?"

Lệnh Hồ Dục khẽ gật đầu, Vân Trinh cười nói: "Chả trách người còn chen đến truyền câu này." Tr3

mặt Lệnh Hồ Dục không khỏi đỏ ửng, cúi thấp đầu, Vân Trinh gật đầu cười

than: "Người phải trở nên hữu dụng, hữu dụng thì người khác mới để người vào trong mắt, nếu vô dụng, người ta chỉ coi người là vớ vẩn, một khi không cần, rất nhanh sẽ bị vứt bỏ."

Lệnh Hồ Dục là người rất nhạy cảm, cho rằng Vân Trinh nghi ngờ mình, cứng đờ quỳ xuống: "Tiểu nhân thấy ngài và Chu công tử chơi thân từ nhỏ, bởi vậy mới tự quyết định..."

Vân Trinh phát tay, không thèm để ý: "Đứng lên đi, không có việc gì, chỉ chuyển lời mà thôi, Phương Lộ Vân cũng coi như tận tâm với người, nhưng con người đều có mục đích riêng, ta đã biết rồi, mai sẽ đi thăm hẳn ta. Người về trước viết thiệp mời cho người đưa đến đó đi."

Lệnh Hồ Dục đáp lời rời đi.

Lại có người lập tức vây đến bên cạnh Vân Trinh, là anh em nhà họ Thi - Thi Nhân Phong, Thi Triển Phong. Hai huynh đệ bọn họ rất gầy yếu, xem ra lần này không lấy được phần thưởng. Thi Nhân Phong lưu loát hành lễ, cười nói: "Nghe nói mấy ngày gần đây Hầu gia bận bịu, huynh đệ chúng ta đã học được cách xoa bóp từ quân y, muốn xoa bóp cho Hầu một lát để thả lỏng gân cốt, xua tan mọi mệt."

Vân Trinh lơ đãng nói: "Được thôi."

Hai huynh đệ mừng vội vàng tiến lên, trước tiên tỉ mỉ rửa sạch tay trong chậu rồi mới đi lên trước, một người đứng sau lưng Vân Trinh xoa bóp bả vai, một người quỳ xuống trước Vân Trinh, nâng một chân hẳn lên gối, tỉ mỉ đấm bóp.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau đã thấy cả người thoải mái ấm áp hẳn lên.

Cơn đau nhức tr3

cánh tay do kéo cung trước đó cũng tiêu tan, Vân Trinh cảm giác thấy cực kì thoải mái, không nhịn được dựa vào lưng ghế, thoải mái như muốn tan ra.

Anh em nhà họ Thi nhìn hấn hưởng thụ thì càng thêm thể hiện, chẳng mấy chốc Vân Trinh đã cảm thấy buồn ngủ, liền trở về phòng ngủ một giấc ngọt ngào, sau khi tỉnh dậy rất có tinh thần, cả người thoải mái, hấn âm thầm ngẫm nghĩ, không khỏi cảm thấy yêu thích, chẳng phải đây là một việc rất tốt để thư giãn sao? Liền vội vàng gọi anh em Thi Triển vào nói.

Hoá ra anh em nhà họ Thi tự biết mình không giỏi võ, học văn cũng không bằng những đứa trẻ khác được đọc sách từ nhỏ, lại thấy La Húc dựa vào việc trồng hoa mà cũng được lọt vào mắt Hầu gia, liền muốn lấy mở ra lối riêng, hai huynh đệ dốc hết sức nịnh nọt lão quân y - Hồng lão đại phu ở lại viện Trung Nghĩa dưỡng lão, ngày ngày đi phía sau cắt thuốc, mài thuốc, phơi thuốc, cứ như vậy sau một khoảng thời gian rất lâu, Hồng lão đại phu mới bắt đầu dạy bọn họ thuật xoa bóp châm cứu.

Vân Trinh cũng bật cười, hoá ra đám nhỏ trong lớp học này, ai nấy đều cố gắng vươn lên, nếu không giỏi văn võ thì học y, trồng hoa, có lẽ sau này còn cả cất rượu, nấu cơm gì đó nữa? Ừm, nhận mấy môn khách biết bắt gà trộm chó(*) như Mạnh Thường Quân cũng được.

(*) Mạnh Thường Quân là tể tướng nước Tề. Ông có những môn khách biết giả tiếng gà gáy để giúp ông trốn thoát khỏi Tần. Câu thành ngữ này chỉ những người vì muốn đạt được mục đích riêng tư nên không ngại sử dụng mọi thủ đoạn dù là bất chính.

Sau khi thưởng hai huynh đệ nhà họ Thi mấy lá vàng, lại nhìn bọn họ cảm ơn rồi đi, Vân Trinh mới sai người mời Hồng lão quân y tới hỏi có cách nào tốt nhất để người ta thư giãn, lại muốn học biện pháp xoa bóp này.

Hồng lão quân y ở trong quân đội nhiều năm, cực kì khó tính, bình thường ai nấy cũng đều xa lánh ông ta, chỉ đến khi anh em nhà họ Thi cẩn thận ân cần mới khiến ông ta đồng ý dạy, từ nhỏ Vân Trinh đã được nếm thử thuốc đắng châm cứu của ông ta rất nhiều lần, trước kia cực kì sợ ông ta, về sau Vân thám hoa thấy con trai mình sợ thật, lại có chút chướng mắt quân y trong quân, về sau đều mời ngự y Thái Y Viện đến xem bệnh, Vân Trinh cũng càng thêm xa lạ với ông ta, bây giờ bỗng nhiên cho người đến gọi, còn

là để học hỏi, mặc dù Hồng lão quân y khó tính, nhưng vẫn vui vẻ đi đến, chỉ sợ lại hù dọa tiểu chủ nhân, ôn tồn giải thích:

"Bình thường muốn thư giãn đều là dùng thuốc, lão phu không am hiểu việc này lắm, làm thế nào cũng không khử mất mùi thuốc được, không thể dùng, nhưng trong cung rất giỏi về loại thuốc đó, Hầu gia mệt mỗi sao? Nếu mệt, ta sẽ châm cứu cho người mấy ngày cũng tốt."

Vân Trinh vội vàng nói: "Không phải không phải, ta thấy đạo này Hoàng Thượng và Chương quân sư bận rộn việc trong quân ngày đêm không nghỉ, muốn nghĩ cách để bọn họ thư giãn giải lao, nếu trong cung đã có, vậy chúng ta cũng không cần dâng lên nữa, chỉ cách xoa bóp này có chút kỳ diệu, ta thực sự muốn học."

Hồng lão quân y trừng mắt: "Chương Diễm kia cũng xứng để người xoa bóp cho hắn ta? Gọi hai tên nhóc nhà họ Thi đến luyện tay đã là may mắn của hắn ta rồi!"

Vân Trinh cười làm lành: "Không phải không phải, ta chỉ muốn tìm cách để bệ hạ giải lao thôi."

Hồng lão quân y khẽ giật mình, lại nhìn hắn vài lần, suy nghĩ một chút mới nói: "Long thể quý giá, không có mấy Thái y trong cung dám tùy ý chạm vào long thể, việc xoa bóp này, nếu cường độ nhẹ thì vô dụng, mà cường độ nặng lại sợ bệ hạ không thích. Chăm sóc cho vua, sơ ý một chút chính là tội khi quân, sao Hầu gia phải mạo hiểm? Cho dù là thuốc, lão phu cũng khuyên Hầu gia không nên tùy tiện đưa, ai biết phải qua tay bao nhiêu người? Không cẩn thận sẽ bị họa ngập đầu đấy."

Vân Trinh run lên: "Ta thấy lúc trước bệ hạ và mẫu thân đều không quan tâm mấy chuyện này, mẫu thân cũng thường xuyên đưa đồ ăn vào trong cung mà."

Hồng lão quân y hơi xúc động: "Trưởng công chúa trời sinh hào hùng, nam tử bình thường còn không sánh bằng nàng, huống hồ lúc trước nàng đã cứu Tiên đế, đánh trận trong máu lửa với bệ hạ, có tình nghĩa sống còn... Nhưng

mà... con người luôn thay đổi, Trưởng công chúa không còn nữa, chứ nếu vẫn còn, sợ rằng cũng phải cẩn thận."

Ông ta trầm mặc, Vân Trinh cũng trầm mặc, một lát sau mới cười nói: "Ta cứ học trước đã, có thêm ít tài năng vẫn tốt hơn, ai biết ta có thể ăn cơm thái bình bao lâu chứ."

Hồng lão quân y hừ một tiếng: "Thật sự là trẻ con ăn nói bậy bạ, nói mò gì vậy? Lấy công huân của mẫu thân người, chỉ cần người không tìm đường chết là có thể nằm hưởng phúc đến già! Lại nói việc xoa bóp này chú trọng sức ở ngón tay, nếu muốn giỏi nó thì phải tập gương cung, lực cổ tay, sức nắm, lực ngón tay, loại nào cũng phải luyện, mấy đứa nhóc nhà Thi gia ngày nào cũng hít đất bằng ngón tay mới học được một xíu, vẫn còn phải học nhận huyết biết gân, kỳ kinh bát mạch đều tốn rất nhiều thời gian, Dịch Cân Kinh cũng phải luyện, người cứ yên tâm làm quý nhân hưởng thụ gia nghiệp mà mẫu thân người lấy được đi, chớ học mấy việc hầu hạ người khác này."

Vân Trinh vẫn kiên trì, Hồng lão quân y không còn cách nào, đành phải nói: "Được thôi, xem người có thể kiên trì mấy ngày, sợ rằng chỉ là hưng phấn nhất thời, học được mấy ngày thấy hết mới mẻ rồi lại từ bỏ."

Vân Trinh vẫn luôn cười, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện khác, hỏi: "Hồng tiên sinh có am hiểu giải độc không?"

Hồng lão quân y lắc đầu: "Ta chỉ học một chút cách chữa độc sơn đơn giản, vẫn là lúc trước hành quân tác chiến, kẻ địch bôi sơn độc lên mũi tên, còn biết cách chữa vài loại độc rắn, chứ độc không dễ trị, đa số những người trong quân chỉ có thể nhanh chóng khoét thịt ra trước khi độc tổ khuếch tán, có thể sống hay không đều do ông trời."

Vân Trinh có chút thất vọng: "Ồ, vậy ngài có biết người nào am hiểu giải độc không?"

Hồng lão quân y nói: "Đương nhiên là Cửu Âm Môn ở Ngọc Hàm Cốc rồi, bọn họ giỏi châm, nhưng cũng cực giỏi luyện dược giải độc, Ngọc Hàm Đường ở kinh thành chính là sản nghiệp của bọn họ, chuyên bán các loại

thuốc viên, phần lớn đều có công dụng đó, sư môn của bọn họ cực kì khắt khe, không tùy tiện nhận đồ đệ, có nhận thì cũng phải học tập y thuật chín năm ở trong cốc mới được ra ngoài, còn phải đi khắp nơi chữa bệnh một năm, không được dùng tên Cửu Châm Môn, sau một năm mang bệnh án về cốc để trưởng lão xem xong công nhận mới được xuất sư, lấy danh tiếng đại phu của Cửu Châm Môn mở quán khám chữa. Lúc trước Tiên đế thân tóm phía bắc, Cửu Châm Môn cũng phái đệ tử thân truyền vào trong quân trợ giúp, còn dẫn theo rất nhiều học đồ, lúc ấy ta cũng học được từ bọn họ không ít."

Vân Trinh hiếu kì: "Nói như vậy Cửu Châm Môn cũng có không ít công lao? Sao không vào triều?"

Hồng lão quân y lắc đầu: "Bọn họ không màng danh lợi, chỉ say mê y thuật, ngự y cũng không hề dễ làm. Lúc trước vị Quân đại phu kia rất còn rất trẻ, nghe nói là người có y thuật cao nhất trong thế hệ trẻ tuổi, Tiên đế và bệ hạ bây giờ đều rất coi trọng hắn ta, vẫn luôn có chút đái ngộ, về sau thấy sắp thống nhất được Trung Nguyên rồi, lại nghe nói trong cốc có một số việc cần hắn ta trở về chủ trì, hắn ta mới vội vàng trở về. Sau khi thân tóm được Bắc Địa, Tiên đế còn đặt biệt cho Ngọc Hàm Cốc một tấm bảng tự mình đề bốn chữ "Thực Hạnh Cao Phong", bây giờ chỗ đó chính là nơi mà người học y thiên hạ hướng tới nhất, vô cùng cách biệt."

Vân Trinh truy vấn: "Vậy nếu như hoàng thất có nghi nan tạp chứng gì mà truyền triệu, Cửu Châm Môn vẫn sẽ phái người tới sao?"

Hồng lão quân y nói: "Đương nhiên, Thiên tự gọi đến, sao lại không đến? Lúc trước vị Quân tiên sinh kia còn hay đi bên cạnh bệ hạ bây giờ, giống như anh em kia mà."

Vậy tại sao lại có lời đồn Cơ Bạng Nguyên trúng độc không thể chữa trị? Trong lòng Vân Trinh trầm xuống, chẳng lẽ ngay cả Cửu Châm Môn nổi tiếng khắp thiên hạ cũng trị không được loại độc đó sao? Hay là lúc ấy Cửu Châm Môn không phái người tòng quân?

Vân Trinh yên lặng ghi lại, vừa tỉ mỉ học cách xoa bóp với Hồng lão quân y,

quả nhiên rất chăm chỉ luyện Dịch Cân Kinh, mỗi ngày không chỉ vùi vàng luyện cung, lại còn vùi vàng luyện xoa bóp, học thuộc huyết vị, còn bận rộn gấp vạ lẫn người bên ngoài.

Đương nhiên việc viết văn hàng ngày đều giao cho Lệnh Hồ Dục viết giùm, mình thì tìm thời gian rảnh rồi đi thăm Chu Giáng.

Chương 29: Không nghi ngờ

Chu Giáng lẩm bẩm, nhìn thấy Vân Trinh đến thì không nhịn được nũng nịu phàn nàn: "Ta nghe nói người ngày ngày nghe hát, lại quên mất ta, cũng không tới thăm một cái, người có biết ta nhàm chán thế nào không?"

Vân Trinh chỉ cảm thấy buồn cười, nhìn kĩ chân của hắn ta, quả nhiên đã tốt lên rất nhiều: "Ta cho là người ôn hương nhuyễn ngọc, có người đẹp làm bạn, nên không dám đến quấy nhiễu người." Hắn ác ý nghĩ thầm, cũng không biết què chân mà làm được chuyện đó như thế nào, lấy tuổi tác của đứa trẻ đột nhiên xuất hiện lúc trước, không phải là có bầu ngay lúc này sao? Khuôn mặt của mẫu thân Chu Giáng lúc đến trước mặt mình vừa khóc vừa gào, cầu xin mình nhận đứa trẻ kia còn rõ mồn một trước mắt, đúng là khiến người ta buồn nôn.

Chuông cảnh báo vang lên trong lòng Chu Giáng: "Cái gì mà có người đẹp làm bạn? Máy tỳ nữ của ta người đều nhìn thấy từ nhỏ, đều có tướng mạo tầm thường, chỉ là hầu hạ từ nhỏ thôi."

Vân Trinh cười mà không cười: "Vậy biểu muội của người đâu?"

Quả nhiên! Chu Giáng chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng, mới gặp một lần đã nhớ rồi! Quả nhiên là sắc đẹp hại người mà! Hắn ta cũng không thể hiểu nổi, nếu Vân Trinh coi trọng biểu muội này, thì hôm nào cũng phải đến thăm mình mới đúng, vội vàng gạt đi: "Nói linh tinh gì đấy, đó là con của bà con xa của mẫu thân ta thôi, vẫn còn đang giữ hiếu, chỉ là vừa lúc đến chơi gặp phải ta thôi, bây giờ cũng sắp hết hiếu, trở về nhà chờ cưới gả rồi."

Vân Trinh lạnh nhạt nói: "Biết rồi." Liên quan gì đến ta chứ.

Sắc mặt này tuyệt đối không tính là thân thiện, Chu Giáng lại càng cảm thấy

huynh đệ tốt bị sắc đẹp dụ dỗ, việc này tuyệt đối không thể, phải để huynh đệ tốt biết tr3

đời này còn nhiều trò chơi vui hơn, cái nào cũng tốt hơn nữ nhân mới được! Hấn ta vội vàng thân thiết cầm tay Vân Trinh: "Mỗi ngày người đều đi nghe hát, thật ra là muốn chuẩn bị quà thánh thọ sao?"

Vân Trinh thản nhiên nói: "Xem như thế đi." Liên quan gì đến người.

Chu Giáng cốc cản lại không hề phát hiện ra, nói: "Đến mai ta sẽ có thể bỏ nẹp rồi, lúc đó ta và người đến bên hồ xem đấu vật đi, nghe nói mới có một đồng nhi mới, cả người xăm đầy hoa mẫu đơn, ta thấy lão ngũ Tây Tân Hầu gia nói, làn da của đồng nhi kia cực kì trắng, xăm hoa mẫu đơn lên đúng là rực rỡ, ra sân đấu vật mới đẹp, ai nấy đều thấy rất hay! Nghe nói là thuốc xăm mới ra, màu sắc cực kì đẹp, chúng ta đến xem một chút đi."

Vân Trinh không hứng thú lắm: "Được thôi."

Chu Giáng còn đang cố gắng khuyến khích: "Không phải là người muốn dâng một tiết mục cho thánh thọ sao? Đây mới gọi là kì lạ mà hay ho này. Mọi năm đều là phủ huân quý chúng ta hiến thọ tạ kỹ dân gian, năm nay nghe nói phủ chúng ta hiến Tụng Thánh Hí, chẳng có gì mới lạ, nhưng Quốc Công gia gia nhà ta lại muốn mọi việc thận trọng, haiz!"

Vân Trinh qua loa: "Được rồi được rồi, ta mang cho người rất nhiều sách tranh đang lưu hành, nếu người nhàm chán có thể nhìn xem, ta chợt nhớ ra mai phải vào học, còn chưa làm xong bài chữ Mai đại học sĩ giao cho từ hôm kia, ta phải nhanh chóng về viết đây, hai ngày nữa sẽ đi xem với người."

Chu Giáng có chút bất mãn: "Người mới đến được một lúc, không phải đã có Lệnh Hồ Dục giúp người làm bài tập sao?" Hấn ta thấy Vân Trinh nhét một bọc nhỏ vào ngực mình, mở ra quả nhiên thấy rất nhiều sách tranh vẽ cực kì đẹp, đều là đồ mới mua, không khỏi từ giận thành vui: "Đúng là vẽ đẹp! Vừa vặn mấy ngày này nhàm chán, mấy quyển sách tranh cũ đã sắp rách nát rồi, người mới nhập từ phía nam về hả? Nhìn phong cách vẽ này, quả nhiên rất mềm mại, nhờ có người phí tâm!"

Vân Trinh thuận miệng đáp lời rồi đứng dậy rời đi, hấn cũng không có kiên nhẫn để tìm, chỉ là thuận miệng để thư đồng ra ngoài vợ vét sách tranh mới lạ đẹp mắt lại bán chạy thôi, cầm theo chút đồ ăn mới mẻ cũng coi như hết tình nghĩa huynh đệ.

Sau khi Vân Trinh rời đi, Chu Giáng mừng rỡ lật tập sách kia ra, bỗng nhiên biến sắc, lôi ra một quyển cực kì đẹp đẽ, mặt tr3

là một nữ tử khoác lụa mỏng, đang tắm rửa trong nước, sương mù chập chờn, vóc dáng uyển chuyển của nữ tử như ẩn như hiện - không ngờ đây lại là một quyển vẽ xuân t1 nh kiều diễm.

Quả nhiên Cát Tường Nhi đã bắt đầu có hứng thú với nữ nhân! Chu Giáng lo lắng, hoàn toàn không còn hứng thú nào mà buộc chặt chồng sách lại, thầm nghĩ nếu huynh đệ tốt chơi đùa từ nhỏ đến lớn bắt đầu nạp thiếp, lưu luyến thanh lâu, trăm mê sắc đẹp giống đám biểu huynh trong nhà thì phải làm sao, hấn không có trường bồi quản thúc, nếu mà bị mấy người rảnh rỗi lừa đến mấy nơi bán thú, không phải sơ suất một cái là hỏng sao?

Mình phải tranh thủ thời gian ở cùng với Cát Tường Nhi, không cho phép người khác dẫn hấn đi lệch đường, Chu Giáng tự cảm thấy có trách nhiệm trọng đại ngồi đây, nghiêm túc suy nghĩ mình phải nhanh chóng mới được.

Trong Văn Tâm Điện, Cơ Băng Nguyên đọc lại một lượt những điều lệ mà Quân Cơ Xử đã sửa chữa qua và trình lên lần nữa, sau đó khẽ gật đầu, nhẹ nhàng thở ra, phê một chữ "Chuẩn" màu son, cúi đầu nhìn về phía Chương Diễm đang rất cung kính đứng phía dưới. Đĩnh Đại cầm cuộn thẻ tre trả cho hấn ta.

Y cười nói: "Mấy ngày qua Chương ái khanh không ngủ không nghỉ, vất vả rồi, đợi đến khi ban chỉ sẽ lại phải vất vả rất lâu nữa, hai ngày này Chương ái khanh cứ việc nghỉ ngơi, trẫm sẽ dặn dò cho người mấy ngày ngày nghỉ."

Chương Diễm nhìn thấy Hoàng Thượng phê chuẩn thì nhẹ nhàng thở ra, tr3

mặt là vẻ kích động, mấy ngày qua hắn ta dẫn người Quân Cơ Xử sửa chữa điều lệ hết ngày đến đêm, cuối cùng cũng đã sửa được quân chế, vất vả lắm mới được Thánh thượng phê chuẩn, tảng đá lớn trong lòng đã rơi xuống, vội vàng quỳ tạ ơn: "Thần không dám nhận."

Hắn ta do dự một hồi, vẫn bấm: "Vài ngày trước thần còn phải sửa lại nhà cửa, mấy ngày nay mới chuyển ra khỏi Chiêu Tín Hầu phủ được." Bây giờ hắn ta ở Quân Cơ Xử, lại mang trách nhiệm nặng nề, trở về Chiêu Tín Hầu phủ sẽ không thể không qua lại với Chiêu Tín Hầu, đến lúc đó bị tiểu nhân công kích hắn ta và Chiêu Tín Hầu cấu kết thì không tốt, chẳng bằng cứ bấm rõ với Hoàng Thượng cho chuyển ra trước, đỡ để bị nghi ngờ.

Cơ Băng Nguyên thu lại ý cười: "Vẫn nên ở Chiêu Tín Hầu phủ đi, Vân Trinh còn cần người chỉ dạy."

Chương Diễm nói: "Bây giờ thần đã có công việc, không tiện lại ở Chiêu Tín Hầu phủ."

Cơ Băng Nguyên quảng bút xuống, thản nhiên nói: "Người muốn làm trung thần ư? Nhưng trăm lại không nhìn nổi người phản chủ."

Chương Diễm sợ hãi, vội vàng dập đầu nói: "Thần không dám không trung thực." Tr3

lưng cũng đã ướt đẫm mồ hôi.

Giọng nói của Cơ Băng Nguyên vẫn rất ôn hòa: "Trăm nói chủ là chỉ Trưởng công chúa. Trong mắt người vẫn luôn chỉ có mỗi chủ tử là nàng, nàng không còn nữa, người trông coi con của chủ cũ đến khi ra hiếu cũng coi như hết lòng, vốn dĩ cũng nên đi. Trăm còn cho rằng người sẽ không đồng ý vào đến Quân Cơ Xử - nếu muốn quan to lộc lớn thì người đã sớm nên có rồi, bỗng nhiên đổi ý là đột nhiên cảm giác được tiểu Chiêu Tín Hầu đã để người giúp đỡ đúng không? Trăm biết người cũng nghi ngờ trăm muốn phủng sát hắn... Cho nên cũng không cần giả vờ không biết trước mặt trăm, trăm muốn người vốn là vì Cát Tường Nhi."

Chương Diễm chạm trán xuống đất, biết mình không thể gạt được Hoàng đế thiếu niên này lĩnh quân, đành cơ nhiều năm thống trị tám phương này, một lát sau mới nói: "Lúc trước thần có chút thành kiến với Vân thám hoa, bởi vậy cũng không chào đón tiểu hầu gia lắm, nên mới muốn sau khi ra hiếu thì về quê. Nhưng bây giờ được vào Quân Cơ Các, cũng hi vọng có thể giúp đỡ Bộ hạ làm chuyện lớn, không uổng công sống tr3

đời này một lần, không dám giấu giếm Bộ hạ."

Cơ Bạng Nguyên cười nói: "Vân Thận Vi có thói xấu của văn nhân, nhưng hẳn ta rất biết điều, biết hoàng tử là chỗ dựa của mình, nên cũng coi như biết chăm sóc cẩn thận, hơn nữa còn nhát gan không dám can thiệp vào việc quân, gia thế đơn sơ, cho nên sẽ không thể phát triển lớn mạnh được. Hẳn ta mượn thể của hoàng tử để trải qua thời thiếu niên phong hoa tuyết nguyệt, không cần lo về ăn mặc, chỉ cần yên ổn làm văn là được, đương nhiên chỗ tốt nhất chính là dáng dấp đẹp, đều cực kì hợp với yêu cầu vợ chồng. Hoàng tử thấy rõ điều này mà người lại không rõ?"

Y đứng lên, giọng điệu có chút mỉa mai: "Người hỏi hận rồi?"

Ban đầu là người chướng mắt, chỉ đồng ý báo ân, bây giờ làm ra dáng vẻ trung thành như thế, là diễn cho ai nhìn đây?

Còn không thức thời bằng Vân thám hoa đẹp trai đa tài, ít nhất còn thật sự cho nghĩa tử một gia đình, cho một đứa trẻ đáng yêu. Nhớ tới Cát Tường Nhi, chút bất mãn với Vân thám hoa lúc trước của y cũng đã tiêu tan, trước kia chỉ cảm thấy Vân thám hoa khúm núm không xứng với Trưởng công chúa, nhưng Trưởng công chúa nhìn trúng nên cũng kệ nàng. Bây giờ thấy Cát Tường Nhi rất có lòng dạ, thôi, miễn cưỡng cũng không có trở ngại gì.

Y lạnh lùng nhìn người quỳ bên dưới, ngày xưa Thanh Y quân sư bề nghệ thiên hạ, vô cùng kiêu ngạo, hoá ra cũng chỉ là người tầm thường đã mất đi lại hỏi hận thôi.

Định Tương trưởng công chúa cầu mà không được, liền dứt khoát buông bỏ, chặt đứt tơ tình, quay đầu lấy chồng, chưa từng có thêm một chút ràng

buộc nào, đây mới là người gọn gàng linh hoạt rộng rãi.

Chương Diễm cúi đầu: "Thần không hối hận." Khí thế không biết trời cao đất rộng thời thiếu niên đều đã qua, bây giờ lòng hấn ta như giếng cổ.

Cơ Băng Nguyên đưa mắt nhìn hấn ta một hồi: "Chuyện cũ không thể hỏi, trẫm biết mục đích người đến Quân Cơ Xử. Người phát hiện Cát Tường Nhi cũng không phải là phế vật trong suy nghĩ của mình trước kia, lo lắng trẫm muốn xuống tay với hấn, nên dứt khoát đến bên cạnh trẫm làm đao của trẫm, cũng dễ cho việc chăm sóc sau này..."

Giọng điệu của y có vẻ hơi uy nghiêm: "Mấy ngày nay trẫm đưa người tới Quân Cơ Xử, ai cũng đồn rằng trẫm chém mất cánh chim của Chiêu Tín Hầu, cũng có không ít lời đồn phúng sát." Y bỗng nhiên bật cười: "Nhưng Tiểu Cát Tường Nhi mỗi ngày đều nghe hát chơi đùa, không hề lo lắng, hoàn toàn không có hiềm khích."

"Hấn không nghi ngờ trẫm, trẫm cũng không nghi ngờ hấn."

"Người vẫn cứ ở lại Chiêu Tín Hầu phủ đi - trẫm muốn để cả triều đình đều biết, trẫm không nghi ngờ hấn."

Chương Diễm không còn nói gì nữa, mà cung cung kính kính dập đầu, lui xuống.

Cơ Băng Nguyên dựa lưng ra sau, long ý quá sâu, ngồi ở tr3

đó luôn không có chỗ để dựa lưng, cho dù trong cung đã chu đáo làm gối dựa mềm nhưng vẫn không thoải mái dễ chịu, vốn dĩ y tinh thông cung ngựa, ngồi lâu duy trì dáng vẻ nghiêm chỉnh cũng là thói quen từ nhỏ của hoàng gia đã khắc sâu vào trong đầu, nhưng mấy ngày gần đây, đúng là y có chút mệt mỏi.

Sau khi làm xong một việc cuối cùng, y nhớ tới Cát Tường Nhi, quay đầu hỏi: "Mấy ngày nay bận rộn, hình như đã rất lâu rồi không thấy Thượng Thư Phòng đưa công khóa tới, có vẻ cũng đến thời gian thu sách luận tháng này

rồi nhỉ? Bảo người đưa tới trẫm nhìn xem có tiến triển gì không."

Thanh Tùng hầu hạ ở một bên thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn cúi thấp đầu vội vàng chạy ra ngoài.

Quả nhiên không lâu sau, mấy nội thị bê bài tập của các tông thất đến, Cơ Băng Nguyên không nhìn của ai khác, mà chỉ cúi đầu lấy bài có tên Chiêu Tín Hầu gần đó lên, vừa mở ra đã không nhịn được nhíu mày, tức giận bật cười.

Cũng không phải là viết không hay, mà ngược lại, tr3

tờ giấy là những con chữ rồng bay phượng múa, thái độ khí tế đều cực kì cao cấp, từ ngữ lập luận trau chuốt nổi bật.

Vừa nhìn liền biết là người khác viết thay.

Cơ Băng Nguyên không cười: "Mấy ngày không gặp, Cát Tường Nhi của trẫm đã quang minh chính đại lười biếng rồi." Y lại nhìn Thanh Tùng đang rụt vai đứng bên dưới, "Cũng làm khó các người che lấp thay hấn, mỗi lần đưa tới đều là lúc trẫm bận rộn nhất, trẫm chỉ cho là các người quan tâm."

Thanh Tùng nằm rạp xuống đất thỉnh tội, không dám cãi một chữ nào.

Cơ Băng Nguyên ném giấy xuống: "Đây là thần đồng nhà Lệnh Hồ viết đi, hấn đúng là có ý kiến hay, tìm được người như vậy viết bài tập hộ, truyền Chiêu Tín Hầu đến đây để trẫm xem kỹ mấy ngày này hấn đang bận việc gì!"

Chương 30: Phạt chữ

Lúc Vân Trinh tới còn không biết mọi chuyện đã bại lộ, tai hoạ buông xuống, hắn vẫn cười mỉm tiến lên hành lễ: "Thần bái kiến Hoàng Thượng, hôm nay Hoàng Thượng không có nhiều sổ con sao? Có rảnh rồi không? Hôm kia ta mới học được phương pháp giải lao, vừa vặn có thể làm cho cho Hoàng Thượng."

Cơ Băng Nguyên vốn đang nghĩ làm thế nào để trị bệnh lười cho đứa nhỏ này, kết quả vừa nhìn thấy hắn mặt mày hớn hở, tr3

người mặc áo xuân chỉnh tề, màu xanh non khảm ngọc sáng sủa làm nổi bật thiếu niên cao ráo giống như liễu xuân, cực kì tuấn tú, không khỏi bớt nóng giận đi tám phần, nhưng vẫn miễn cưỡng kéo căng mặt sai người cầm sách luận đưa cho hắn nhìn: "Mấy ngày nay trăm bận rộn không đọc được bài tập của người, hoá ra người đã tiến bộ thế này rồi?"

Vân Trinh liếc nhìn sách luận, thậm kê to không tốt. Mỗi tháng thư phòng sẽ nộp một bài luận, lúc trước hắn đều cho Lệnh Hồ Dục viết, sau đó mình mới sửa lại, xoá những cái hay quá đi, chỉ còn những thứ hợp với trình độ của mình đi nộp. Vài ngày trước hắn đi nghe hát khắp nơi, bài luận cứ kéo dài ngày này qua ngày khác, đến cuối cùng mặc dù để Lệnh Hồ Dục viết xong, vốn nghĩ mình chỉ chép lại một lần là được, nhưng hôm đó lại cảm thấy không được khoẻ lắm, lười biếng chép, mấy ngày nay Hoàng Thượng bận rộn không có thời gian nhìn bài tập, có rất nhiều lần hắn viết chữ tr3

lớp không ra gì cũng không thấy Hoàng Thượng hỏi, dần dần to gan dút khoát ôm lòng cầu may, trực tiếp lấy bài của Lệnh Hồ Dục đi nộp, không ngờ lại đụng phải ngày Cơ Băng Nguyên kiểm tra bài tập.

Hôm nay đúng là không may, hắn vội vàng xin khoan dung: "Bệ hạ thứ tội,

là hôm qua ta ăn nhiều, xoa bụng nửa ngày vẫn không hết no, liền nghĩ lười biếng một lần, Hoàng Thượng tha cho ta, ta trở về ắt sẽ chép lại thật tử tế."

Cơ Băng Nguyên dùng bút, quan tâm hỏi: "Ăn quá no? Lúc trước ngươi ăn chay lâu, đương nhiên dạ dày không ổn định, dạ dày không chứa được, cần phải chậm rãi điều trị, hôm nay có còn không thoải mái không? Truyền ngự y đến xem cho ngươi nhé."

Vân Trinh vội vàng khoát tay: "Đã tốt hơn nhiều rồi, sau đó ta có uống một ít thuốc tiêu thực, lại ngủ một giấc, nhưng vẫn chưa dám ăn sáng, bây giờ đang đói lắm đây."

Cơ Băng Nguyên nhìn áo xuân tr3

người hấn: "Sức khoẻ đã ngươi yếu sẵn, không nên thay áo xuân nhanh như vậy, thời tiết này vẫn còn lạnh, nên mặc thêm một chiếc áo khoác nữa, Đĩnh Đại đi lấy ngoại bào đưa cho hấn mặc, sau đó truyền ngự thiện phòng đưa một ít điểm tâm thanh đạm tốt cho tiêu hoá đến, làm thêm một bát thịt viên tề thái(*), nước canh nhạt thôi. Có thể gọi thêm một chút cá ngừ, nhưng không được nhiều, nhiều sẽ nặng mùi."

(*) Cây tề thái là một loại cây thuốc

Vân Trinh nhẹ nhàng thở ra, nhìn Đĩnh Đại thuận thực dẫn đám nội thị bận rộn, mặc áo choàng cho hấn, bày bàn nhỏ, sau đó bưng đồ ăn lên rất nhanh, hấn ngẩng đầu nhìn Cơ Băng Nguyên đang tập trung phê sớ con, cũng không thèm nhìn hấn, nghĩ thầm chắc là việc bài luận kia... qua rồi nhỉ?

Vân Trinh hoàn toàn yên tâm nhận lấy cài thìa Mặc Cúc đưa tới, hấn đúng là có chút đói bụng, xúc từng viên thuốc cây tề thái to bằng nắm đấm trẻ con vào miệng, lại bị bỏng đến mức phun ra, Cơ Băng Nguyên bên tr3

nói: "Ăn từ từ thôi."

Vân Trinh xấu hổ giương mắt nhìn y, thè lưỡi nóng đến đỏ bừng ra, nhìn

thấy Cơ Băng Nguyên vẫn luôn tập trung đọc sổ con, mới lại cúi đầu bắt đầu ăn từng miếng nhỏ, viên thuốc cây tế thái kia cực kì ngon, hắn ăn liên tiếp hai cái, lại uống mấy ngụm canh, trong bụng mới đỡ đói hơn nhiều, liền nhỏ giọng cười hỏi Mặc Cúc đang cúi đầu phục vụ ở bên cạnh: "Sao hôm nay lại là ngươi? Không phải ngươi làm ca tối sao? Thanh Tùng đâu?"

Thanh Tùng? Đang phạt quỳ ở bên ngoài kia! Tr3

lưng Mặc Cúc đầm đìa mồ hôi lạnh, mặc dù hắn ta biết đó cũng là Thanh Tùng tự tìm, nhưng hắn ta chỉ có thể cười nói: "Gia nếm thử bánh trứng này đi."

Vân Trinh biết Mặc Cúc luôn trầm ổn, hiểu quy củ hơn Thanh Tùng nhiều, nên sẽ không tán gẫu với hắn, sau khi ăn sáng xong, chờ Đình Đại dọn đồ ăn đi, Cơ Băng Nguyên mới lên tiếng: "Đi lấy năm mươi tờ giấy đến hầu hạ Hầu gia nhà ngươi viết chữ, hôm nay không viết đủ năm mươi tờ thì không cần trở về nữa."

Đây là chờ mình ăn no rồi mới phạt?! Có được coi là cho ăn no trước khi hành hình không?

Vân Trinh mở to mắt nhìn về phía Cơ Băng Nguyên, tr3

mặt tràn đầy vẻ tủi thân và không thể tin.

Cơ Băng Nguyên vừa bực mình vừa buồn cười, vậy mà còn tủi thân? Là ai gan to bằng trời lưỡi biếng? Cả Thượng Thư Phòng không có một ai dám lừa gạt viết bài luận trước mặt vua, đây cũng là ý vào trẫm sủng hắn thôi! Hôm nay không trị đứa nhỏ này là không được!

Vân Trinh vẫn còn tủi thân mở miệng: "Bệ hạ, năm mươi tờ thực sự nhiều lắm! Thần viết đến hừng đông cũng không xong được! Hơn nữa viết một lúc nhiều như vậy chắc chắn sẽ không có hiệu quả tốt, không bằng chỉ viết ba mươi tờ thôi"

Khá lắm! Còn biết cò kè mặc cả ư?

Cơ Băng Nguyên không những không giận mà còn cười: "Người muốn mặc cả tại chỗ luôn sao? Còn muốn giảm một nửa?"

Vân Trinh cúi đầu, lông mi dài sụp xuống, vẻ mặt cực kì tủi thân, Cơ Băng Nguyên kiên định thu hồi ánh mắt, tự nhủ không thể chiều đứa nhỏ này mãi được, nếu không phạt làm hấn sợ, lần sau hấn còn dám! Đinh Đại vội vàng bày giấy, mài mực cho Vân Trinh.

Vân Trinh đành phải ngoan ngoãn cúi đầu cầm bút, viết từng chữ từng chữ, viết một lát lại xoa xoa tay rồi lại viết tiếp.

Cứ viết như thế một mạch đến khi trời tối, thời tiết ngày xuân còn tối rất nhanh, chờ đến khi trong đại điện thấp nến, tất cả nội thị đều câm như hến, khoanh tay đứng một bên, lặng ngắt như tờ.

Vân Trinh còn đang cúi đầu lè mề viết, ba đời cộng lại hấn chưa bao giờ vất vả viết bài tập như thế này, rõ ràng lúc trước Cơ Băng Nguyên không thèm để ý đến bài vở của hấn cơ mà, Vân Trinh lẩm bẩm trong lòng, cũng không biết hôm nay là ai chọc Hoàng Thượng không vui, để mình bị dính chưởng theo? Là cái cách quân chế không thuận lợi sao? Hay là cái gì khác? Hấn suy nghĩ miên man, ngòi bút vừa chậm vừa mềm, Mặc Cúc ở một bên nhìn vị gia này mới chỉ viết được mười tờ, trong lòng cũng thấy run sợ.

Cơ Băng Nguyên vẫn còn nhàn nhã phê duyệt tấu chương, mãi đến khi Đinh Đại tới châm nến lần nữa, y mới nói: "Truyền bữa tối đi, muộn rồi, người cứ thả lỏng, đừng ảnh hưởng đến sức." "

Vân Trinh vốn đang nhăn mày trợn mắt viết, nghe thấy lời này cứ như được sống lại, lập tức để bút xuống, xoa tay xoay cổ, than thở trong chốc lát, lấy lại tinh thần đi đến trước bàn Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng, ngài cũng phê sổ con lâu như vậy rồi nhỉ? Mệt không?"

Cơ Băng Nguyên liếc xéo hấn: "Không mệt."

Vân Trinh vội vàng hiến vật quý: "Chắc chắn là ngài rất mệt mỏi, ta mới viết

chốc lát đã cảm thấy cả người đau nhức, Hoàng Thượng, ta mới nói qua với ngài là ta học được biện pháp giải lao mà, nhất định có thể để ngài hài lòng, ngài cứ để ta thử một chút đi?"

Cơ Băng Nguyên nhìn một cái liền biết hắn muốn trốn tránh phạt chữ, thấy tr3

bàn đã có tầm mười tờ giấy, hiển nhiên con khỉ nhỏ này chưa viết xong, nhưng cũng muốn xem hắn diễn thế nào, liền nói: "Thử kiểu gì?"

Vân Trinh cười ha ha đi ra phía sau y: "Hoàng Thượng tha thứ thần lớn mật mạo phạm long thể." Hắn vươn tay ra đặt lên vai Cơ Băng Nguyên, bắt đầu dùng sức đấm bóp.

Đình Đại quá sợ hãi, lại bị Cơ Băng Nguyên ngăn cản, chỉ để mặc Vân Trinh lấy ra hết tất cả vốn liếng, quả nhiên đã xoa bóp hết bả vai, phần lưng, cánh tay của y, lại thấy phía dưới đã bày xong bữa tối, mới nói: "Dùng bữa đi, cũng có chút lực tay đấy."

Vân Trinh vui vẻ hài lòng nói: "Là ta đặc biệt tập luyện lực tay đó! Thế nào Hoàng Thượng, ngài có cảm thấy khá hơn nhiều không? Có phải thư giãn hơn nhiều không?"

Cơ Băng Nguyên nhìn mỏng mồ hôi tr3

trán Vân Trinh, thần nhiên nói: "Đã tốt hơn nhiều, dùng bữa đi."

Đình Đại ở bên cạnh nói: "Hoá ra vài ngày trước đó La trưởng sử thượng tấu Hầu gia đang học kỳ kinh bát mạch, dường như có hứng thú với y thuật, là vì cái này sao? Xem ra là có ích, sắc mặt bệ hạ đã tốt hơn nhiều."

Vân Trinh vội nói: "Còn không phải sao! Nó khó lắm đấy! Ví dụ như tr3

cổ nhé? Không thể chạm vào cổ lung tung, nếu không cẩn thận bẻ gãy xương cốt thì coi như không cứu lại được, còn cả kỳ kinh bát mạch nữa, thế mà tâm mạch lại nối với ngón tay, người nói có thú vị không?" Hắn thao

thao bất tuyệt nói như máy hát.

Đình Đại nhìn trộm Cơ Băng Nguyên yên lặng dùng bữa, sắc mặt vẫn còn tốt, thính thoảng còn đáp lại Vân Trinh mấy câu, quả nhiên Vân Trinh càng nói càng vui vẻ, ngay cả lễ nghi dùng bữa cũng quên, còn vừa vội vàng ăn canh vừa nói chuyện.

Cơ Băng Nguyên lại không uốn nắn, thậm chí còn gấp mấy miếng thịt thỏ cho hắn.

Lúc này Đình Đại mới yên tâm hơn, đưa mắt ra hiệu cho Mặc Cúc, quả nhiên một lát sau ăn xong bữa tối, Mặc Cúc mới bẩm báo: "Sắp đến giờ khoá cửa cung, xe ngựa và người Hầu phủ chờ đợi đến nóng lòng, đang cho hỏi thăm ạ."

Vân Trinh vui mừng trong lòng, biết mấy người Đình Đại đang tạo cơ hội xuất cung cho mình, Hoàng Thượng bận rồi, chưa chắc ngày mai còn nhớ đến việc phạt mình.

Cơ Băng Nguyên lại uống mấy ngụm trà, chậm rãi nói: "Nói cho bọn họ biết đêm nay Hầu gia ngủ lại trong cung, bảo bọn họ ngày mai đến đón."

Y nhìn Vân Trinh, chậm rãi nói: "Nếu đến mai còn không viết xong thì cứ tiếp tục ở trong cung, chờ đến khi viết xong sổ tờ phạt mới được về phủ."

Chương 31: Nước thơm

Sau khi ăn tối xong, thậm chí Cơ Băng Nguyên còn dẫn Vân Trinh đến ngự hoa viên đi dạo, ngắm hoa, chỉ nói là để tiêu thực: "Dù sao cũng nợ nhiều, tối nay người không thể viết hết được, đúng rồi, trẫm còn nghe nói hôm nay Mai đại học sĩ có sắp xếp thêm bài luận, cộng lại thì mai người còn phải viết không ít đấy, cho nên cứ thư giãn trước một chút, hôm nay cũng viết mệt rồi, buổi tối thấp nên viết chữ không tốt, làm hỏng mắt."

Vân Trinh tuyệt vọng nhìn Cơ Băng Nguyên, Cơ Băng Nguyên nhìn đôi mắt tội nghiệp như cún con của thiếu niên, không nhịn được cười sờ đầu hắn: "Đi thôi, đi tắm với trẫm, tắm rửa xong thì ngủ một giấc thật ngon, đến mai người phải làm nhiều bài tập đấy."

Tâm trạng của y cực kì tốt, dẫn Vân Trinh đến Ngọc Đường Trì, cung nhân đã sớm chuẩn bị xong nước thơm và đồ dùng tắm rửa.

Ngọc Đường Trì được xây dựng rất độc đáo, bên ngoài là gạch lưu ly màu trắng, bên trong đã đổ đầy nước nóng, sương mù mỏng lung, một nửa hồ được xây ở trong phòng, một nửa kia lại dựng chòi hóng mát ra sân, đứng từ xa có thể thấy ánh trắng sáng mênh mông tr3

cao.

Bên hồ có vài gốc hải đường rậm rạp rủ xuống, hải đường được cung nhân chăm sóc tỉ mỉ, cánh hoa màu hồng ngọc rụng xuống như thác, hương hoa hồng ngọc lượn lờ tr3

mặt nước gợn sóng như mây, tràn ngập tiên khó, đám cung nhân đang ở bên cạnh thấp đèn, ánh đèn hoà quyện với ánh trắng tạo ra một màu sắc đẹp không sao tả xiết.

Vân Trinh vừa vào trong liền sợ ngây người, lẩm bẩm nói: "Chỉ sợ về đêm hoa ngủ hết(*)..." Trước kia hắn đã từng đến, khi đó sau khi cùng mẫu thân vào cung cưới ngựa với Hoàng Thượng làm bản áo bào, Hoàng Thượng liền dắt hắn đến bể tắm cùng nhau tắm, lúc ấy chỉ nhớ hồ này rất lớn, có thể nghịch nước, nước tắm cũng cực kì thơm, lại không ngờ hoá ra lúc hoa hải đường nở rộ lại đẹp thế này.

(*) Trích trong bài thơ "Hải Đường" của Tô Thức

Cơ Băng Nguyên đang ngồi tr3

giường ngấn ở bên cạnh, mấy cung nhân quỳ cởi áo cởi giày cho y, nghe Vân Trinh đọc ra một câu thơ như vậy thì buồn cười: "Quả nhiên hôm nay phật rất tốt, trăm thấy người đúng là đã có tiến triển, lại còn biết tức cảnh sinh tình, biết đọc thơ."

Vân Trinh quay sang, đôi mắt lấp lánh, đã sớm ném phiến não sang một bên, vui vẻ đến mức không đợi cung nhân đi lên hầu hạ hắn cởi áo, đã tự mình cởi áo bào nhảy vào trong hồ, đập nước lồm bồm, vô cùng phấn khởi: "Nước này thơm quá! Thật sự là tuyệt diệu! Đây là mùi gì mà lại đến vậy?"

Tất cả cung nhân đều sợ ngây người, xuống hồ trước cả Đế vương! Việc này có thể tính là đại nghịch bất đạo! Nhỡ may long nhan giận dữ...

Cơ Băng Nguyên lại rất bình tĩnh, chỉ nói: "Đương nhiên rồi, đây là trợn lẩn Lê Hoa Thanh Lộ trăm cho người điều chế trước đó, nếu người thích thì lát nữa bảo Đình Đại tìm một chút cho người."

Vân Trinh không chú ý đến những thứ này, cái hồ to như thế, hắn cũng không cảm thấy mình xuống trước có gì đại bất kính. Khi còn bé hắn đã từng đến đây tắm không ít lần, đều là Cơ Băng Nguyên dẫn đi, mẫu thân không ở bên cạnh, đương nhiên không ai dạy hắn mấy chi tiết này. Hắn say mê vùi mặt vào trong nước, đôi chân dài khua khoảng đánh ra bọt nước, một lát sau mới nâng mặt lên, khuôn mặt ướt đẫm quay lại nhìn về phía Cơ Băng Nguyên, mỉm cười: "Mùi này rất thơm, không nồng tí nào."

Cơ Băng Nguyên nhìn mái tóc dài ướt đẫm của hắn dính không ít cánh hoa, ngay cả tr3

mặt tr3

vai cũng có những cánh hoa ướt át, đôi mắt trong sáng, khuôn mặt bị hơi nước huân đỏ bừng, giống như là thủy yêu hoa tinh vậy, không nhịn được cười nói: "Là hương hoa lê và một ít hương dành dành."

Vân Trinh thấy y cười, lại càng ra sức nịnh nọt hơn, chỉ hy vọng Hoàng Thượng vui vẻ miễn đi mình phạt, liền vội vàng nói: "Nước này vừa đủ ấm, Hoàng Thượng mau xuống đây đi."

Cơ Băng Nguyên lại không vội vàng, mà quay đầu dặn dò cung nhân: "Đi lấy nước hoa hồng bồ đào mới chế xong vài ngày trước đó tới đây, không cần dùng đá."

Y đứng lên cởi qu4n áo, chậm rãi đi dọc theo bậc thềm ngọc vào trong nước, Vân Trinh lấy lòng bơi đến: "Hoàng Thượng, ta lại xoa bóp cho người nhé."

Cơ Băng Nguyên đưa tay lấy gáo ngọc tr3

bàn bên cạnh hồ: "Trẫm gọi đầu cho người, người xoay qua chỗ khác, có thể uống chút nước hoa hồng bồ đào để lưu thông máu thư giãn, lát nữa sẽ ngủ ngon." Sau đó giơ gáo ngọc trong tay lên, đổ nước ấm từ đỉnh đầu hắn xuống, lại cầm đậu tằm nhẹ nhàng vò đầu cho hắn, rồi rửa sạch một lần nữa, Vân Trinh thoải mái đến mức nheo mắt lại, sắc mặt bị nước nóng huân đến ửng đỏ, cũng may còn nhớ rõ đối phương là chủ nhân một nước, không thể chỉ biết hưởng thụ, liền xoay đầu lại sốt ruột nói: "Bệ hạ, ta cũng tới hầu hạ ngài, ta cũng gọi đầu cho ngài đi."

Cơ Băng Nguyên cũng không chối từ, phất tay để cung nhân muốn tiến lên phục vụ đi sang một bên, mình thì đi đến bệ ngọc bên hồ chờ Vân Trinh đến gọi đầu cho. Cung nhân ở bên cạnh đã đưa nước nho đỏ son tới, Cơ

Băng Nguyên nhấp một hớp nho nhỏ, lại đưa cho Vân Trinh.

Vân Trinh uống một hơi cạn sạch, liếm môi một cái: "Ngon quá! Hoàng Thượng thưởng ta một ít về phủ nhé?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Không được, cái này uống nhiều hại người, người không có ai quản lý, nếu muốn uống thì vào trong cung uống."

Vân Trinh đành phải trông mong nhìn, tranh thủ uống thêm mấy chén, lại nhìn mấy người Đĩnh Đại cầm đi mới lấy gáo ngọc múc nước đến, may mà có cung nhân lanh lợi đi lên trước xoa tóc cho Cơ Băng Nguyên, dùng lược ngọc chải trước một lần.

Vân Trinh vụng về cầm gáo ngọc, đậu tắm xoa xoa, vò đến mức thỉnh thoảng da đầu Cơ Băng Nguyên nhói nhói, cung nhân ở một bên nhìn mà hãi hùng khiếp vía, nhưng Cơ Băng Nguyên vẫn luôn nhắm mắt nằm sấp, tr3

mặt không có biểu cảm gì.

Vân Trinh còn đang liếng thoảng "Bệ hạ, sao ngài không xoa sọ tr3

người đi, để ngự y chế cho ngài ít thuốc làm mờ những vết sọ này."

"Bệ hạ, ta xoa bóp cho ngài nhiều, bả vai của ngài cứng quá, có cả cục u..."

"Bệ hạ, ngài lên giường đi? Ta thấy tr3

người ngài cũng đã rửa sạch rồi, ta lau tóc cho ngài một chút rồi xoa bóp thư giãn nhé."

Cơ Băng Nguyên mở to mắt: "Có vẻ người rất tự tin, đây là học từ ai? Hồng lão quân y sao? Lúc trước ông ta đã từng nắn xương cho trẫm, tay nghề rất mạnh mẽ."

Vân Trinh cười hì hì nói: "Đúng rồi, bệ hạ ngài lại biết sao. Vậy lên giường

đi? Thử tay nghề của thần một chút."

Cơ Bằng Nguyên đưa tay uống một hơi cạnh sạch số nước nho bên cạnh, quả nhiên đứng dậy đi đến lên tr3

giường, kéo khăn mềm lau khô người, sau đó nằm xuống, Vân Trinh lấy tinh dầu từ trong tay cung nhân, đổ mấy giọt ra tay, ngửi một cái, mặt mày hớn hờ: "Thế mà còn có cả mùi bưởi, mùi dầu chè, còn có cái gì nữa? Hoa quế đi, đúng là thơm quá, nhưng mà hôm kia ta nhìn thấy tr3

phổ có rượu mùi mật đào, cực kì hiếm có, thơm lắm luôn."

Cơ Bằng Nguyên cũng không để ý tới hấn, chỉ để mặt Vân Trinh bla bla nói không có ngừng, sử dụng hết tất cả vốn liếng xoa bóp tr3

người y.

Vân Trinh vì để miễn phạt mà tận tâm tận lực xoa bóp gần nửa canh giờ, Cơ Bằng Nguyên mới lặng lẽ mở mắt, nhìn đồng hồ nước: "Không còn sớm nữa, đi nghỉ đi."

Vân Trinh mừng rỡ nói: "Nhất định đêm nay ngài có thể ngủ ngon, lần đầu tiên ta được xoa bóp, đi ngủ cực kì dễ chịu! Đã rất lâu rồi không được ngủ một giấc đến khi trời sáng như vậy."

Cơ Bằng Nguyên vốn đang lơ đãng, sau khi nghe vậy thì quay đầu nhìn Vân Trinh: "Người còn nhỏ tuổi, có tâm sự gì mà lại không ngủ ngon? Đã bảo ngự y đến xem cho chưa?"

Vân Trinh nhận ra mình lỡ lời, vội vàng che lấp cười nói: "Ta chỉ thuận miệng nói để chứng minh công hiệu thôi, đêm nay bệ hạ cứ ngủ một giấc là biết liền."

Cơ Bằng Nguyên nhìn hấn thật sâu, không truy vấn, lại bảo cung nhân tới hầu hạ bọn họ mặc áo bào, đi qua đường gỗ thật dài trong cung, mùi đào mạn truyền đến theo gió nam ấm áp dưới ánh trăng, thực sự khiến người ta

cảm thấy thanh thản.

Vân Trinh được sắp xếp trong sương phòng phía tây Thế Nhân Cung, Thanh Tùng đã sớm dẫn theo mấy nội thị nhỏ dọn dẹp sạch sẽ, hầu hạ Vân Trinh nằm ngủ, chưa đến một chén trà hắt đã ngủ say, Cơ Băng Nguyên vào xem thấy hắt ngủ rồi mới chậm rãi đi ra, trở về tắm điện của mình. Đinh Đại tiến lên thận trọng nói: "Số con chưa phê xong hôm nay còn ở tr3

bàn, bệ hạ ngài xem..."

Vấn đề mất ngủ đã theo Cơ Băng Nguyên nhiều năm, ngoại trừ người phục vụ gần gũi cạnh y thì không có mấy ai biết, bởi vì rất khó chìm vào giấc ngủ, y dứt khoát ngồi phê số con đến đêm khuya mới ngủ.

Kì lạ là hôm nay trong lòng y rất nhẹ nhàng, uống nước nho khiến cơ thể cũng trở nên ấm áp, cảm thấy vô cùng thả lỏng, ngay cả mí mắt cũng có chút trầm nặng.

Xem ra không uống công chúa nhỏ này vất vả xoa bóp một đêm, Cơ Băng Nguyên mỉm cười trong lòng, quay đầu nói với Đinh Đại: "Ngày mai phê sau, để đó đi, nhưng mà..." Y dặn dò: "Tìm một người thức đêm nhanh nhẹn một chút, đêm nay đến trực ở chỗ Chiêu Tín Hầu, không cho phép ngủ, chỉ cần nhìn chăm chăm xem Chiêu Tín Hầu ngủ thế nào thôi."

Đinh Đại vội vàng đáp lại, Cơ Băng Nguyên lại nói: "Ngày mai phái một người kín miệng đến Hầu phủ tìm La Thái Thanh, hỏi rõ xem bình thường Cát Tường Nhi làm việc và nghỉ ngơi như thế nào."

Đinh Đại đã hiểu ý của Cơ Băng Nguyên, vội vàng đáp: "Vừa vặn đến mai nô tài muốn ra ngoài thu mua, tiện đường đi hỏi La trưởng sử là được."

Cơ Băng Nguyên gật đầu: "Người có thể đi đương nhiên là tốt nhất."

Đinh Đại đáp lời, vội vàng dẫn cung nhân dọn dẹp giường, Cơ Băng Nguyên lên giường, nhớ tới hôm nay con khỉ nhỏ làm đủ mọi việc lấy lòng chỉ vì muốn giảm hình phạt, lại không nhịn được cười, sau đó mới ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau Vân Trinh vẫn ngoan ngoãn chịu phạt ở trong cung, Đinh Đại lại ra cung mượn danh nghĩa ban thưởng cho Hầu phủ để đi tìm La Thái Thanh hỏi kĩ càng, sau đó còn tìm đám sai vặt hầu hạ Vân Trinh để hỏi, rồi mới về cung nhận lệnh.

"Không cho người hầu hạ trực đêm?" Cơ Băng Nguyên ngẩng đầu, thấy hơi bất ngờ: "Trong ấn tượng Cát Tường Nhi được nuông chiều từ nhỏ, có không ít người phục vụ trong phủ Công chúa, từ bao giờ lại không muốn cho ai trực đêm như vậy."

Đinh Đại nói: "Trong viện vẫn có người trực đêm, chỉ là không sắp xếp trong phòng thôi. Trước kia hầu gia được Thanh cô cô và một vài tiểu nha đầu chăm sóc, về sau Thanh Minh gả đi, Hầu gia chuyển về Đông phủ, đám nha đầu phục vụ trước đó đều chỉ làm mấy việc thêu thùa quét dọn, cũng không được vào phòng hầu hạ, mặc dù mấy gã sai vặt được hầu hạ bên người, nhưng cũng không được trực đêm trong phòng, hẳn là quy củ được lập ra từ sau khi chuyển về Đông phủ."

Cơ Băng Nguyên ngừng bút phê tấu chương, gác bút lên giá, có chút áy náy: "Mấy năm trước một mình đứa bé đó ở trong phủ giữ đạo hiếu, lúc ấy trăm bề bận nhiều việc quốc gia, lại không có kinh nghiệm chăm trẻ, không thể trông coi hẳn tử tế được. Chắc là lúc đó mặc dù hấn áo cơm không lo, tính tình bình thường cũng rất hoạt bát, nhưng phụ mẫu liên tiếp ra đi, trong lòng của hấn khó tránh khỏi buồn bã khổ sở, cho nên mới có tính cách như bây giờ, vốn lại cậy mạnh..." Y bỗng thấy hơi hối hận: "Sớm biết vậy thì ngay từ đầu giữ hấn ở trong cung cho trăm nuôi là được rồi."

Đinh Đại thấy không tốt, vội vàng nói sang chuyện khác: "Mặt khác, mấy ngày nay Hầu gia thường xuyên ra ngoài nghe hát, nô tài tìm bà chủ khúc phường hỏi thăm, mới biết được hoá ra Hầu gia nói là muốn tìm tiết mục tặng cho trưởng bối, nói thẳng là phải có tác dụng thư giãn, cực kì bắt bẻ, chỉ mấy ngày mà đã nghe hết các nhạc sư có tiếng trong kinh thành mà vẫn không thỏa mãn, còn yêu cầu phải giỏi hơn, mới lạ hơn nhạc sư trong cung nữa."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Chỉ vì thế mà làm trễ nải bài tập? Vị trưởng bối nào đáng để phí tâm tư như thế..." Y bỗng nhiên dừng lại, Đinh Đại đã không nhịn được cười: "Hoàng thượng quên rồi sao, sắp đến ngày vạn thọ, các phủ đô cũng đang bận rộn hiến tiết chúc thọ kia, Hầu gia đang suy nghĩ tặng quà cho ngài đó."

Lúc này Cơ Bằng Nguyên mới chợt hiểu, cũng không nhịn được cười: "Chỉ biết phí công tr3

mấy việc vô dụng này, trẫm lại không thích nghe hát, nếu có sức thì chẳng bằng viết thêm mấy bài chữ nữa."

Đinh Đại vội vàng vừa cười nói: "Đương nhiên là không chỉ có mỗi việc này, hần còn lan chanh đi học cách xoa bóp mà, tiểu nhân đến hỏi lão Hồng, ông ta cũng không giấu giếm, nói lúc Hầu gia học đã nói là muốn làm cho Hoàng Thượng, ông ta cũng từng khuyên long thể trân quý, không thể động chạm lung tung, hần vẫn muốn học, chỉ nói bệ hạ bề bộn nhiều việc cải cách quân chế, những ngày này quả thực rất vất vả."

Sắc mặt Cơ Bằng Nguyên mềm mại hẳn đi, Đinh Đại không ngừng cố gắng: "Tiểu nhân cũng tìm Lệnh Hồ Dục để tra hỏi, nói bình thường mặc dù Hầu gia hay để hần viết hộ bài tập, nhưng cũng chỉ để tham khảo, còn lại đều là tự mình hoàn thành, chỉ là hôm trước thân thể khó chịu, hần chưa kịp viết bài luận thôi, còn lo lắng Hoàng Thượng trách phạt, lúc này mới cầm bài kia đi ứng phó."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Được rồi, ngươi cũng đừng tốn công tô son trát phấn che đậy cho hần nữa, trẫm biết đúng là hần không cố ý, nhưng hần không chú tâm lên bài vở, trẫm cũng rất rõ ràng."

Đinh Đại cười nói: "Dù sao Vân hầu gia rất như Trưởng công chúa, lúc trước Định Tương trưởng công chúa võ dũng hơn người, nhưng nhìn thấy chữ là lại nhúc nhích đầu."

Cơ Bằng Nguyên cười một tiếng, Đinh Đại nhìn trộm thấy hiển nhiên tâm trạng y đã không tệ, mới nói: "Lúc tiểu nhân hỏi bà chủ nhạc phường kia, lại

nghe được một việc nhỏ, không biết có nên bảm hay không."

Cơ Bảng Nguyễn nhìn ông ta một cái, biết Đình Đạì đi theo mình nhiều năm, nếu là việc nhỏ thật thì sẽ không tấu lên với mình: "Bảm đi."

Đình Đạì nói: "Là con trai thứ tư của Khang vương - Hoàì Tố công tử biết Hầu gia đang tìm bài khúc hay mới lạ, nên đã đặc biệt đóng vai nhạc công, tấu một khúc cho Hầu gia cách rêm."

Cơ Bảng Nguyễn cũng hào hứng hẳn lên: "Ồ? Muốn kết giao với Cát Tường Nhi, cũng coi là phí công, chỉ là Cát Tường Nhi không biết nghe hát, sợ là không thể hợp ý nhỉ?"

Đình Đạì nói: "Nghe nói ngày đó Hầu gia nghe xong, vẻ mặt buồn bã, cực kì vội vàng phẩy tay áo bỏ đi, tr3

mặt còn có nước mắt, ngay cả người gảy đàn cũng không gặp. Hoàì Tố công tử chưa thể bắt chuyện với Hầu gia, nhưng cũng không để ý mà chỉ mỉm cười rời đi. Ngược lại là bà chủ nhạc phường sợ đắc tội khách quý, lo lắng đề phòng rất lâu."

Cơ Bảng Nguyễn thu lại nụ cười.

Chương 32: Kiểm tra

Vân Trinh ở trong cung tận ba ngày mới viết xong năm mươi tờ chữ lớn, trừ cái đó ra còn hoàn thành một bài luận nữa dưới sự giám sát của Hoàng thượng, không có Lệnh Hồ Dục, hắn vợ vét hết cả một bụng để viết từng câu từng chữ, mới viết xong một bài dưới cái nhìn chăm chăm của Cơ Băng Nguyên, lại bị Cơ Băng Nguyên sửa từng câu từng chữ để viết lại lần nữa.

Ngoài ra còn bị Cơ Băng Nguyên nắm tay dạy bắn tên, cưỡi ngựa, Cao Tín ở một bên vẫn luôn nhìn hắn với nụ cười làm cho người ta rùng mình, vô cùng hiền lành hòa ái.

Tóm lại ba ngày sau, Vân Trinh quyết định về sau có quên ăn cơm cũng sẽ không quên viết bài tập!

Cơ Băng Nguyên lại thấy thỏa mãn, quả nhiên trẻ nhỏ vẫn phải được dạy dỗ tử tế, không phải là đã tốt hơn rồi sao?

Tổng quản Đinh Đại thì tiếc nuối nghĩ: Nếu Chiêu Tín Hầu thường xuyên ở lại trong cung thì tốt rồi, có hắn ở, Hoàng Thượng sẽ ăn được nhiều hơn, ngủ được ngon hơn, ngay cả cười cũng nhiều hơn bình thường. Ở một mình trong hoàng cung, thật sự quá cô đơn. Hoàng Thượng ở tr3

cao vô cùng lạnh lẽo, còn không chịu nạp mấy phi tử, miễn cưỡng mới có sở thích chế hương thì cũng cực kì khắc chế, Hoàng Thượng đúng là một người quá biết kiềm chế, đối xử quá hà khắc với mình.

Trong Thượng Thư Phòng vẫn như thường ngày, không ai biết Vân Trinh bị giữ lại trong cung chịu phạt ba ngày, Chu Giáng chưa chữa khỏi vết thương nên cũng không xuất hiện, Vân Trinh buồn bã ỉu xìu nghe xong một bài giảng, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh có người nghị luận.

"Năm nào cũng nói là phải giản lược, nhưng cũng không bỏ việc phủ huân quý hiến quà mừng thọ, sao năm nay lại miễn?"

"Nói là phương nam lũ lụt, phương bắc lại có nạn châu chấu, Hoàng Thượng sẽ tế trời hôm thánh thọ, cho nghỉ hưu một ngày, tất cả đều giản lược, mấy việc như lễ mừng, tặng quà đều không làm. Các nước thuộc địa, châu phủ hiến thọ, nể tình đường xa mà đến, chỉ để biểu diễn cho bách tính xem ở bên ngoài cửa Tây Hoa, quan dân cùng vui, mà các tông thất, huân quý trong kinh đều được miễn việc dâng tặng quà cáp."

"Haiz, mấy năm nay quốc thái dân an, nhưng thiên hạ lớn như thế, hàng năm luôn có mấy châu phủ có thiên tai lũ lụt nạn châu chấu cũng bình thường, sao năm nay lại miễn đi?"

"Ta nghe nói hình như là bãi bỏ chức Tiết Độ Sứ ở các nơi, Binh bộ sợ có người xấu lén vào trong đội ngũ vào kinh hiến tạ, thượng thư nội các yêu cầu gia tăng đại doanh ngoài kinh và canh phòng trong kinh, mấy vị tướng gia nội các tranh chấp không thôi, Hoàng Thượng dứt khoát miễn việc hiến thọ."

"Người suy nghĩ nhiều quá, Hoàng Thượng là người nào chứ, năm đó Thái tử mười hai tuổi dẫn binh, còn phải sợ mấy việc này? Nhưng mà có liên quan đến việc thay đổi quân chế, ta nghe nói phía bắc có chút không an ổn, bây giờ Hoàng Thượng động vào quân chế cũng là có ý này, nếu phía bắc thật sự bất ổn, với chút tích lũy đó đúng là chưa thể gây âm ỉ được..."

Đám tông thất, huân quý mặc dù học hành chẳng ra đâu, nhưng đều cực kì nhạy cảm với chuyện trong triều đình, Vân Trinh vẫn dựa vào trong góc nghe bọn họ nghị luận, trong lòng cũng có chút tiếc nuối rằng mình còn chưa chuẩn bị quà mừng thọ kỹ càng. Thôi miễn thì miễn đi... Vân Trinh còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên nhìn thấy đám nội thị đằng trước đều đứng nghiêm, giống như đang dẫn khách.

Học đường yên tĩnh lại trong nháy mắt, chỉ thấy Cơ Băng Nguyên vén rèm tiến vào, học sĩ Thẩm Tây Lâm đang giảng bài lập tức đứng lên hành lễ, Cơ

Băng Nguyên xua tay nói: "Miễn lễ đi, hôm nay rảnh rồi đến xem gần đây mọi người có tiến bộ hay không thôi."

Y ngồi xuống, Thẩm Tây Lâm nói: "Bệ hạ muốn kiểm tra như thế nào?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Quân tử lục nghệ(*), lễ xạ ngự không tiện thì thôi, còn lại là thư, số, nhạc, bình thường trăm đều xem bài tập nên không cần thi thư nữa, kiểm tra hai loại là số và nhạc đi."

(*) Lục nghệ là hệ thống giáo dục cơ bản của văn hoá Trung Quốc cổ đại theo hướng Nho giáo. Tức là sáu môn nghệ thuật như lễ (lễ nghĩa), nhạc (âm nhạc), xạ (bắn cung), ngự (cưỡi ngựa), thư (thư pháp) và số (toán học).

Các học sinh trong học đường đều khẩn trương hẳn lên, Vân Trinh phiền muộn suy nghĩ trong lòng, đây không phải là Hoàng Thượng thay đổi biện pháp kiểm cố phạt mình chứ! Trong cung lúc nào cũng bị Hoàng Thượng nhìn chăm chăm, quá không thoải mái! Lúc này hẳn đã bắt đầu hâm mộ Chu Giáng lên ở nhà dưỡng thương, may mắn thoát nạn, không biết mình có thể nghĩ biện pháp xin nghỉ bệnh mấy ngày không, chứ hôm nào cũng học thế này khiến hẳn gò bó chết mất.

Đã thấy Đinh Đại dẫn đám nội thị đi xuống phát cho một người một tờ bài thi, hẳn cúi đầu xem xét, suýt nữa cười to trong lòng, hoá ra phía tr3

đã sớm bảo đám nội thị chuẩn bị vài đề toán, nói rằng xuất chinh ở nơi nào, tổng cộng có bao nhiêu kỵ binh, bao nhiêu binh sĩ bình thường, tỉ lệ quân nô là 1 - 3, tỉ lệ dân phu là 1- 5, cuối cùng tính toán cần chuẩn bị bao nhiêu lương thảo, bây giờ có bao nhiêu xe lương, nên vận chuyển như thế nào, lộ trình cần bao nhiêu thời gian, đề toán làm trong vòng một nén nhang.

Đây cũng là đề tính toán binh mã mà hai ngày trước ở trong cung, Hoàng Thượng rảnh rồi cầm tay dạy hẳn tr3

bản đồ cát, đề toán này vốn không khó, chỉ là số lượng quá nhiều, không cần bàn tính, lại là không dễ tính ra, huống chi còn tăng thêm rất nhiều cạm

bấy nhiêu như rừng, không cẩn thận sẽ để lọt mất khẩu phần lương thực cần cho đội vận lương đi đường, cùng với lương thảo cần thiết cho đội kỵ binh đều cần cân nhắc. Cũng may Hoàng Thượng đã dạy qua hẳn, quả nhiên Hoàng Thượng người tốt! Còn vụng trộm cho mình biết đề trước nữa chứ!

Hắn mừng rỡ viết đáp án ra thoãn thoát, Cơ Bạng Nguyên ngồi tr3

nhìn xuống xuống dưới, chỉ thấy tiểu Cát Tường Nhi ngay từ đầu đang ỉu xiu đau khổ, sau khi thấy đề lại mừng rỡ, viết xong còn tỏ vẻ đắc ý, hớn hở ra mặt, không khỏi buồn cười, y lại nhìn Cơ Hoài Tố ở một bên đang nhíu mày trầm tư, ra sức viết dưới ngòi bút, hôm nay y đến khảo sát, mấy cái khác chỉ là thuận tiện, nhạc mới là quan trọng - y muốn nhìn xem từ khúc như thế nào lại khiến tiểu Cát Tường Nhi rơi lệ.

Vân Trinh viết xong thì nhẹ nhõm để bút xuống, nghe thấy Cơ Hoài Thịnh trước mặt đang lặng lẽ chọc thư đồng bên cạnh: "Người có mang theo bàn tính không?"

Sắc mặt thư đồng kia cứng ngắc, cũng không dám nhìn hắn ta mà chỉ lắc đầu, hiển nhiên Hoàng Thượng ở tr3

nên khẩn trương đến mức thở mạnh cũng không dám.

Vân Trinh không nhịn được cười, nhớ tới cho dù là đời nào thì Cơ Hoài Thịnh cũng đều rêu rao đến kinh thành tiêu tiền, sau đó đần độn về làm vương tôn phú quý nhà nhà, cũng coi là một người kì lạ, lúc trước Tấn vương vì để giải trừ khốn cảnh kinh tế đã trực tiếp cưới con gái phú hào làm Vương phi, không hề kiêng kị mình nghèo khó, sinh ra được đứa con trai cũng có tác phong ngay thẳng, vào trong kinh vẫn luôn dùng tiền tài mở đường, nhưng có một điều rất tốt, bởi vì mẫu phi hắn ta xuất thân từ thương nhân, bởi vậy cũng không kì thị người có mẫu thân dân gian như mình, mình và Chu Giáng còn được hắn ta mời ăn không ít bữa.

Hắn trực tiếp đứng dậy hành lễ: "Hoàng Thượng, thần muốn thỉnh cầu ban bàn tính."

Có người trong học đường không nhịn được bật cười, đại khái là cảm thấy việc xin bàn tính mà chỉ có thương nhân mới dùng này đúng là hạ thấp nức cười.

Cơ Băng Nguyên nhìn hấn một cái, khoe miệng cong lên cười, quay đầu gạt đầu ra hiệu cho Đinh Đại.

Một tiểu nội thị chạy vội ra ngoài, một lát sau quả nhiên đã cầm bàn tính đến đưa cho hấn, Vân Trinh lại không nhận, trực tiếp đưa cho Cơ Hoài Thịnh trước mặt.

Cơ Hoài Thịnh cảm kích liếc hấn một cái, cầm lấy bàn tính, không hề kiêng dè mà gảy tanh tách, vô cùng thành thạo nhanh chóng, ban đầu đám người còn liếc xéo, về sau thấy Hoàng Thượng không trách tội thì đều bình tĩnh tự mình tính, rất nhanh cũng có người cũng bắt đầu đánh bạo xin bàn tính, Cơ Băng Nguyên đều cho đám nội thị thỏa mãn yêu cầu.

Không bao lâu đã hết giờ, đám nội thị đi tới khom người thu giấy về, Vân Trinh nhẹ nhõm ngẩng nhìn bốn phía, nhìn thấy Cơ Hoài Thịnh gảy hai lần nữa rồi đặt bàn tính lên bàn, có vẻ khá hài lòng, hiển nhiên cũng đã tính ra. Cơ Hoài Thanh ở xa còn đang cúi đầu điên cuồng viết, xem ra là vẫn chưa xong, mà Cơ Hoài Tố đã bình tĩnh để bút xuống từ lâu, Vân Trinh biết gã có tài, vẫn luôn chờ cơ hội giương cánh vút bay này, lát nữa thi nhạc, gã càng khiến người ta phải bất ngờ, hai đời trước đều như thế...

Vân Trinh bất tri bất giác nhìn Cơ Hoài Tố vài lần, nhưng rơi vào trong mắt Cơ Băng Nguyên lại là Cát Tường Nhi để ý đến Cơ Hoài Tố. Y nhìn đám nội thị bê bài thi đi lên, liền cầm lấy lật ra mấy lần, quả nhiên đã tìm được bài thi của Cơ Hoài Tố, trả lời đều đúng cả. Y lại nhìn Cơ Hoài Thịnh, lấy bài thi của hấn ra xem, quả nhiên dùng bàn tính không tệ, thế mà cũng tính đúng.

Y quay đầu ra hiệu cho Đinh Đại.

Đinh Đại vội vàng nói: "Tiếp theo là thi nhạc, mời chư vị công tử tự mình tiến cử tài hoa."

Trong sảnh dạy học đã bày sẵn mấy cái đệm, đám nội thị mang lên rất nhiều nhạc cụ.

Cơ Hoài Thanh đứng lên trước: "Thần nguyện gảy đàn."

Cơ Hoài Thanh đã được Tần vương tử mĩ dạy dỗ, tấu nhạc công chính bình thản, ung dung trầm tĩnh.

Bề ngoài của hắn ta cũng rất tốt, đường đường chính chính mặc trang phục quận vương, tư thế ưu nhã đoan chính, nhìn qua cũng có vẻ đẹp đẽ, ung dung của hoàng gia.

Vân Trinh nghĩ đến nguyên nhân đời thứ nhất Cơ Hoài Tố thua Cơ Hoài Thanh.

Phụ thân Tần vương của Cơ Hoài Thanh cưới được Vương phi gia thế hùng hậu, điều này cũng dẫn đến nhà ngoại, nhà của bà ngoại Cơ Hoài Thanh đều là thế gia vọng tộc cực kì hùng hậu, rắc rối khó gỡ, thế lực sâu xa.

Thời thái bình, Cơ Băng Nguyên không sẽ chọn hắn ta làm Hoàng trữ, bởi vì liên lụy đến quá nhiều thế lực, nhưng đến khi thiên hạ đại loạn thì lại khác.

Lúc ấy tộc Bắc Tiết xâm nhập vào phía nam, Tần vương rất có thực lực, có thể trấn trụ những phiên vương khác, Cơ Hoài Thanh lại đã trưởng thành, cũng không làm chuyện gì thất đức, lúc quốc gia loạn lạc, đúng là chỉ có khi lập vương tôn đã trưởng thành như Cơ Hoài Thanh làm trữ thì mới có thể trấn an các thần tử, ổn định thế cục trong nước ở mức độ lớn nhất, để mấy người Tần vương không đến mức tạo thêm phiền toái.

Mà Cơ Băng Nguyên cũng có thể rảnh tay chuyên tâm đối phó với tộc Bắc Tiết, chắc hẳn khi đó y cũng không nghĩ tới mình sẽ trúng độc, một đi không trở lại nhỉ? Đời thứ hai mình ủng hộ Cơ Hoài Tố, Hoàng Thượng chọn Cơ Hoài Tố làm trữ, chắc hẳn là vẫn vừa ý Cơ Hoài Tố hơn.

Khi đó nhất định Hoàng Thượng rất khó khăn, phiên vương triều thần đều

có mục đích riêng, bên ngoài có giặc dữ xâm chiến, y lại không có ai đáng tin để dùng, chỉ có thể ngụy giá thân chinh, giang sơn lớn như vậy lại không có ai để gửi gắm, chỉ có thể giao cho hạng người hổ lang, trước có sói sau có hổ, cũng chỉ là được chằng hay chớ thôi.

Mà khi đó mình đang làm gì? Bám theo Chu Giáng ở trong phủ hay là đi chơi, mặc dù cũng lo lắng cho thế cục, nhưng lại không làm được cái gì, cùng lắm chỉ là mua chút điền trang, quỳn chút áo bông vật tư cho quân đội thôi.

Bây giờ nhớ tới đúng là vô dụng lại vô tâm, đời thứ nhất đời thứ hai Hoàng Thượng bận rộn căn bản không chú ý đến mình, Chương Diễm cũng vứt bỏ mình mà đi... Cơ Hoài Tố chướng mắt mình, Chu Giáng...

Chu Giáng cũng oán trách mình kéo chân hấn ta.

Nhưng hấn ta đã có con trai, mình có nhận hay không cũng không cản trở hấn ta nối dõi tông đường cho nhà họ Chu, lúc ấy mình hờn dỗi không nhận, Định Quốc công ra mặt ghi tên đứa bé kia cho huynh đệ khác cùng thế hệ, Chu Giáng cũng không phải con trai độc nhất, thực sự không đáng vì thế mà độc giết mình, cho dù Chu Giáng có oán giận cũng tuyệt đối không lá gan hạ độc mình.

Chắc hẳn lão cáo già Định Quốc công đã nghe lời Cơ Hoài Thanh độc ch3t mình đi.

Nguyên nhân? Mẫu thân rất có danh tiếng trong quân đội, Võ Thành Đế mất tích, trong quân như rắn mất đầu, Cơ Hoài Thanh mới trèo lên hoàng vị, đại khái sợ trong quân sinh biến, còn có một khả năng chính là lời đồn con riêng hư vô mờ mịt tr3

người mình.

Cho dù là Cơ Hoài Thanh hay là Cơ Hoài Tố, chuyện thứ nhất làm sau khi leo lên ngôi vua đều là giết hấn - ở trong mắt người khác, có lẽ mình thật sự là trở ngại lớn nhất của hoàng vị.

Vân Trinh đắm chìm trong ý nghĩ của mình, bỗng nhiên bị một tiếng đàn làm bừng tỉnh, hẩn giương mắt nhìn thấy chẳng biết lúc nào đã đến lượt Cơ Hoài Tố gảy đàn.

Trước đó cũng có không ít người gảy đàn thổi sáo, phần lớn đều là nhã nhạc cung đình công chính bình yên, bỗng nhiên có tiếng long trời lở đất, tất cả mọi người không khỏi mừng rỡ, quả nhiên chính là bài "Hào Phóng" kia, Vân Trinh thu hồi ánh mắt, yên lặng ngồi tại chỗ, rũ mắt không nói gì.

Thiếu niên công tử, áo đen quan ngọc, mặt mày trầm ổn, bàn tay gảy đàn tung bay dưới ống tay áo giống như phóng khoáng tự do, chỉ điểm giang sơn.

Tiếng đàn muôn hình vạn trạng, trời quang mây tạnh, hải đồ cao chót vót, vách núi san sát, đây chính là khát vọng bên trong tiếng đàn của gã, ý chí thiên hạ, đế đồ dài dằng dặc, nhưng gã lại vung kiếm chém hết tất cả bụi gai chướng trước mặt mình.

Là hẩn không hiểu gã.

Một khúc kết thúc, Cơ Băng Nguyên gật đầu khen ngợi: "Không tệ, khúc này tên là gì? Người nào sáng tác?"

Cơ Hoài Tố quỳ xuống nói: "Đây khúc tên là Hào Phóng, là ta sáng tác khi rảnh, để Hoàng Thượng chê cười rồi."

Cơ Băng Nguyên gật đầu: "Hình vuông lớn thì không có góc, người có tài lớn thường thành công muộn, trong lòng người không tầm thường, quả thật là hậu sinh khả ượng."

Giống y như kiếp trước, Vân Trinh cười lạnh, cũng không thèm nhìn gã, chỉ rũ mắt không nhúc nhích.

Cơ Băng Nguyên từ bên tr3

nhìn về phía hắn, tự dưng cảm thấy hắn đang khổ sở, khổ sở cái gì chứ? Mấy hôm nay Cơ Băng Nguyên đang cảm thấy áy náy vì lúc trước không trông nom hắn cẩn thận, bây giờ cũng thấy hơi tẻ nhạt, nghĩ đến thời gian cũng không còn nhiều, không bằng hôm nay giữ Cát Tường Nhi ở lại trong cung giải sầu.

Lại thấy Cơ Hoài Thanh đứng lên cười nói: "Ta nghe nói Chiêu Tín Hầu cũng giỏi nhạc, vài ngày trước còn đi dạo hết nhạc phường trong kinh, bên giờ bên trong nhạc phường đã có lời đồn rằng ai có thể khiến Vân hầu gia chú ý thì mới được tính là nhạc sư giỏi nhất, không biết bây giờ có thể để cho chúng ta mở mang tầm mắt một chút không."

Vân Trinh giương mắt, nhìn thấy rõ ràng trong nụ cười của Cơ Hoài Thanh có vẻ trêu tức, biết trong đôi mắt như cây kim của người này lại đang ghen ghét người ta, nghĩ đến là vừa rồi bị Cơ Hoài Tố vượt lên, lại biết cả việc Cơ Hoài Tố đến nhạc phường tìm mình?

Cho dù là đời nào thì Chiêu Tín Hầu đều là kẻ ăn chơi thực thụ, đương nhiên sẽ không biết tấu nhạc gì. Đinh Đại nhìn trộm Cơ Băng Nguyên, Cơ Băng Nguyên khẽ động ống tay áo, chắc là muốn giải vây thay Vân Trinh, ai ngờ Vân Trinh đã đứng lên cười nói: "Ta cũng chỉ biết mấy điệu hát dân gian không lịch sự lắm thôi, nếu Quận vương muốn nghe, ta đành phải bêu xấu rồi."

Cơ Băng Nguyên nhú mày, cuối cùng vẫn không nói gì, nhìn thấy Vân Trinh đứng lên đi đến trước nhạc cụ, chọn lấy kèn đồng vàng óng ánh.

Bên dưới đã có học sinh không nhịn được cười ra tiếng.

Chương 33: Bạch mã

Tiếng kèn cực kì vang dội, bình thường dân gian thổi kèn đều vào dịp hiếu hỉ hoặc hội hè, chỉ để cho náo nhiệt, luôn khó mà đến được nơi thanh nhã.

Vân Trinh cầm cái đèn vàng rực tầm thường kia, vốn dĩ là một buổi hoà nhạc thanh nhã trước mặt vua, dường như trong nháy mắt đã biến thành sân khấu kịch hò hét ầm ĩ, phong cách thực sự buồn cười, ai nấy đều không nhìn được che miệng cười.

Lại thấy Vân Trinh cũng không ngồi xuống, chỉ đi đến bên cửa sổ, cầm lấy kèn, ngón tay ấn lên, thuận miệng thổi.

Một tiếng nhạc dài mà thê lương vang lên, giống như tiếng kèn lệnh vùng biên cương xa xôi, buồn bã, bầy quạ lướt qua hoàng hôn, mặt trời lặn trong ngàn dặm sương mù dày đặc.

Sảnh đường bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Cơ Hoài Tố giương mắt lên, cảm thấy chấn động mạnh, về sau mới kịp phản ứng đây là quân hào.

Trong quân hay dùng số hiệu, cho nên phải dùng nhiều kèn, đủ vang, đủ xa, cực kì thuận tiện với việc hiệu lệnh cho tam quân.

Vân Trinh rũ mắt, giống như chỉ là tùy ý thổi.

Tiếng nhạc kéo dài, quanh quẩn trong phòng học không lớn lắm, tất cả mọi người lại nghe ra sự bi thương, xa xăm kia.

Một bài rất ngắn, mới chỉ qua nửa chén trà nhỏ, Vân Trinh đã thổi xong,

thật sự rất giống một điệu hát dân gian, nhưng lại nặng nề thê lương đến mức như đã phải gánh chịu quá nhiều, hẳn giao kèn cho nội thị. Cơ Băng Nguyên vẫn luôn trầm mặc không nói gì.

Cơ Hoài Thịnh ngồi tại chỗ chợt vỗ bàn nói: "Thổi hay lắm! Đây là bài kèn hay nhất ta từng nghe!"

Vốn dĩ phòng học đã cực kì yên tĩnh, bị hắn ta pha trò như vậy, tiếng cười trộm lại vang lên.

Vân Trinh cũng không thấy ngỡ ngàng, gương mặt cười nói với Cơ Băng Nguyên: "Đây là một điệu hát dân gian học với lão binh, hiển vụng trước mặt bề hạ rồi." Đúng là khi còn bé thấy mới mẻ mới học với lão binh trong viện Trung Nghĩa.

Cơ Băng Nguyên nhìn hắn một cái, ánh mắt nặng nề: "Tên khúc?"

Vân Trinh nói: "Bạch mã về."

Tướng quân trăm chận ch3t, bạch mã về chốn xưa.

Đây là táng ca, sau đại chiến có vô số tướng sĩ không thể trở về, chỉ có thể nằm phơi tr3

sa trường, che đậy mai táng ngay tại chỗ, các lão binh đưa tiễn quá nhiều huynh đệ ngày xưa, chỉ có thể thổi một khúc táng ca dưới mặt trời lặn sau chiến trường để đưa tiễn linh hồn đồng bào về quê hương bên ngoài ngàn vạn dặm.

Nhưng đám công tử ăn sung mặc sướng ngồi trong phòng học lại không có mấy ai thật sự biết ý nghĩa của chiến tranh, bọn họ chỉ biết là bậc cha chú sáng tạo ra mấy đời công lao sự nghiệp nối tiếp nhau, bọn họ hăm hè đi vào kinh thành, chỉ vì tranh đoạt vị trí chí tôn trong thiên hạ.

Cơ Băng Nguyên mười hai tuổi đã dẫn binh nhiên đương nhiên biết đây là táng ca, y nhìn Vân Trinh, ngón tay khẽ gõ lên bàn: "Thiếu niên thì nên nghe

mấy bài nhẹ nhàng hoạt bát, chớ có học mấy thứ âm u đầy tử khí làm thay đổi tính nết này."

Vân Trinh nhìn Cơ Băng Nguyên, hấn còn chưa kịp đi ra khỏi bài nhạc kia, nghĩ đến vị mình quân người người kính sợ kính yêu trước mắt này lại ngượng giá thân chinh một đi không trở lại, tr3

mặt không khỏi lộ ra vẻ thương tiếc, vội vàng cúi đầu hành lễ: "Cẩn tuân dụ lệnh của bệ hạ."

Cơ Băng Nguyên lại bị vẻ mặt kia làm cho buồn bực, sao thiếu niên lại có ánh mắt đau buồn như thế này chứ! Quả nhiên không nên để một mình hấn trong phủ giữ đạo hiếu! Rốt cuộc mấy năm giữ đạo hiếu đã xảy ra chuyện gì? Sao tuổi nhỏ thanh xuân tươi đẹp đã thối bài nhạc chẳng lành này rồi?

Không nên để hấn sống với đám lão binh viện Trung Nghĩa, một thiếu niên đang tốt đẹp, giờ lại toàn học mấy thứ gì đâu không, sau khi giữ đạo hiếu xong vào học, chắc hấn cũng chẳng qua lại gì với đám tông thất trong học đường, cũng không có mấy ai lọt được vào mắt, khó trách Vân Trinh không tập trung vào việc học, cả ngày chỉ muốn trốn học.

Cơ Băng Nguyên tính toán trong lòng, nhưng tr3

mặt vẫn còn bình tĩnh, lại gọi mấy học sinh, miễn cưỡng nghe xong vài câu, thấy đám nội thị bẩm báo đám đại thần nghị sự nội các đã đến đủ, liền đứng lên trở về bàn chuyện.

Trong lòng lại nhớ đến việc này, đặc biệt giữ Vân Trinh trong cung lại dùng bữa tối.

Vân Trinh còn nhớ rõ chuyện bị phạt trước đó, nghe thấy Hoàng Thượng giữ hấn lại, oan ức tr3

mặt khiến Đinh Đại nhìn mà muốn cười lên tiếng, vội vàng an ủi hấn: "Hầu gia yên tâm, không phải phạt ngươi, chỉ là hôm nay trong cung có ngó sen mới tiến cống, còn có cá kiếm đuôi phượng mà Thái Hồ mới cống, cực kì

ngon, bên ngoài không nếm được đâu."

Lúc này Vân Trinh mới yên tâm, ôm mèo con trong cung chơi, Cơ Bằng Nguyên bàn chuyện với đại thần xong, về nhìn thấy Vân Trinh buồn bực ngán ngẩm đùa mèo con trong sân, cả người có vẻ hồn nhiên ngây thơ, quả thực vẫn là một thiếu niên còn chưa lớn, rốt cuộc sao lại thổi ra một khúc như vậy? Rốt cuộc mấy năm túc trực bên linh cữu đã xảy ra chuyện gì?

Y đi qua sai người bày bữa, lại hỏi Vân Trinh: Bình thường ở trong phủ, ngươi hay làm chuyện gì giết thời gian?"

Vân Trinh cảnh giác: "Luyện cung, đọc sách!" Đừng lại kiếm cớ phạt ta.

Cơ Bằng Nguyên nhìn hắn giống một con thú nhỏ bị hoảng sợ, không nhịn được vênh khéo miệng lên: "Trẫm nói là, ngươi vẫn còn niên thiếu, phải biết kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi, bình thường làm những gì để tiêu khiển? Mấy năm giữ đạo hiếu trong phủ, chắc là cũng nhàm chán, có chỗ nào muốn đi chơi không? Trẫm để Cao Tín dẫn ngươi đến mấy chỗ thú vị trong kinh chơi được không?"

Cao Tín! Ở với hắn ta còn chơi cái rắm á! Vân Trinh mở to hai mắt, vội vàng khước từ: "Không cần hắn ta! Ta đã sớm chơi chán rồi! Có chỗ gì thú vị trong kinh mà ta không biết đâu? Ta đã sớm chơi hết với Chu Giáng rồi!"

Cơ Bằng Nguyên hỏi: "Chu Giáng?"

Đình Đại nói: "Cháu trai của Định Quốc công, do thứ tử sinh ra, vài ngày trước đó bị ngã nên ở nhà dưỡng thương, bây giờ vẫn chưa vào học."

Cơ Bằng Nguyên suy nghĩ một lát mới nhớ lại: "Chính là người mà vài ngày trước đó ngươi cố ý mở tiệc ngắm hoa xả giận hộ vào đúng ngày Tuần Dương quận vương người ta được thụ phong?"

Mặc dù Vân Trinh không định giấu giếm Cơ Bằng Nguyên, nhưng bị y nói thẳng ra chút tâm tư nhỏ kia thì không khỏi đỏ mặt lên: "Vâng."

Cơ Bằng Nguyên lại nói: "Trầm thấy thời tiết cũng dần dần nóng lên, không bằng đến lúc đó dẫn người đến Tây Sơn nghỉ mát, để người cũng đi giải sầu một chút?"

Thật ra Vân Trinh không thấy hứng thú lắm, làm sao hấn còn có thời giờ chơi! Thời gian eo hẹp lắm! Hấn đã sớm đi chơi hết Tây Sơn rồi! Nhưng nghĩ đến việc Hoàng Thượng mệt nhọc, có thể đi Tây Sơn giải sầu một chút cũng tốt, thế là hứng thú phụ họa: "Quá tốt rồi, tạ long ân của bệ hạ! Đi săn ở Tây Sơn cũng không tệ."

Cơ Bằng Nguyên nhìn hấn, lại nói: "Đúng rồi, trầm nhớ khi còn bé người rất thích thu thập bảo thạch? Mấy năm này trong kho lại được tiến cống không ít, lát nữa bảo Đình Đại dẫn người đi nhìn xem, chọn mấy cái mình thích."

Vân Trinh nói: "Đó cũng chỉ là sở thích khi còn bé thôi, Hoàng Thượng giữ lại để ban thưởng đi." Trong lòng hấn bỗng nhiên khẽ động, lại nghĩ bảo thạch trong cung không giống với những thứ ban thưởng khác, không có ấn ký hoàng gia, có thể cầm đi đổi tiền tiêu.

Cơ Bằng Nguyên hời hợt nói: "Không sao, đều là Tây Vực tiến cống đến, trong cung không có hậu phi, để đó cũng lãng phí, nếu như người thiếu tiền tiêu, cũng có thể cầm đi đổi ít tiền."

Vân Trinh nghe vậy thì sáng mắt lên: "Thật sự có thể bán?"

Cơ Bằng Nguyên nhàn nhạt nói: "Xem ra người rất thiếu tiền? Muốn mua gì?"

Vân Trinh vừa nghĩ tới có thể buông tay bán lấy tiền, cực kì vui vẻ: "Nhiều tiền lắm, chăm ngựa, nuôi môn khách, nuôi quân..."

Cơ Bằng Nguyên nhớ tới những hài tử quân nô mà hấn nuôi dưỡng: "Người nuôi nhiều môn khách như vậy làm cái gì."

Vân Trinh nói: "Phía bắc không bình yên, sau khi cải cách quân chế sẽ rất khó có hiệu quả ngay được, đến lúc đó bệ hạ không có ai để sai sử, ta nuôi

một ít cho bệ hạ, cũng có thể giúp đỡ chút." Tính toán tuổi tác cũng miễn cưỡng có thể, nghĩ đến điều này, trong lòng của hắn càng ngày càng lo lắng, cảm thấy thời gian quá ngắn.

Cơ Băng Nguyên nói: "Làm sao người biết phía bắc không yên ổn?"

Vân Trinh há to miệng, lại đẩy tội cho Chương Diễm: "Chương tiên sinh từng nói qua một lần, nói bệ hạ muốn đổi quân chế, hắn là dự đoán được mấy năm gần đây phía bắc ắt có một trận chiến, hình như là huynh đệ bên kia bắt hoà gì đó."

Hắn làm bộ cảm thấy hứng thú với bánh hoa quế, ăn liền mấy miếng, hàm hàm hồ hồ nghĩ cách lảng tránh vấn đề này.

Cơ Băng Nguyên thấy hắn nói sang chuyện khác đến vất vả, cũng không hỏi tới nữa, chỉ ra hiệu một cho thái giám hầu hạ Vân Trinh múc canh: "Chậm một chút, húp ít nước."

Vân Trinh lại nghĩ tới một chuyện khác: "Bệ hạ, ta nghe lão Hồ nói, trước kia Cửu Châm Môn có đại phu đi theo quân, trợ giúp bắc phạt?"

Cơ Băng Nguyên đưa hơi ngừng lại: "Ừ."

Vân Trinh nói: "Ta còn nghe nói bọn họ có y thuật cao siêu, bệ hạ, vậy chúng ta có thể đưa một vài y đồng đến Cửu Châm Môn học y không?"

Cơ Băng Nguyên lắc đầu: "Không được, yêu cầu thu đồ đệ của bọn họ rất cao."

Vân Trinh rầu rĩ nói: "Lão Hồ cũng nói như vậy, ta cảm thấy như thế thì không được, nếu thật sự khai chiến, vậy sẽ cần rất nhiều quân y, chỉ cần học được cách trị thương là được, không cần cao siêu lắm, bọn họ chọn lựa bởi móc như thế, biết bao nhiêu năm mới có thể bồi dưỡng được một đại phu chứ."

Cơ Băng Nguyên nói: "Mạng người quan trọng, lang băm hại người, đương

nhiên không thể tùy tiện xuất sư."

Thực bất ngôn tầm bất ngữ, Cơ Bằng Nguyên không nói thêm gì nữa, yên lặng dùng bữa.

Vân Trinh lại chỉ cảm thấy mình nói sang chuyện khác thành công, thở dài một hơi, vội vàng dùng cơm, trong lòng lại vẫn nghĩ đủ kế hoạch.

Cơ Bằng Nguyên thấy đôi mắt linh động của hắn khác hẳn với dáng vẻ lúc thổi táng ca, càng cảm thấy nghi hoặc, y ở trong quân đội đã quen, luôn luôn dùng bữa rất nhanh, sau khi dùng xong lại không nhìn được dạy bảo Vân Trinh: "Thiếu niên thì nên làm ra làm chơi ra chơi để tích lũy học vấn, quốc gia đại sự tự có đại thần văn võ cả triều, mười vạn biên quân trông coi biên cương, sao phải cần người ngày ngày buồn lo vô cơ? Sẽ có đến lúc người đền đáp quân thượng, bây giờ người chỉ cần hiếu học là được rồi."

Vân Trinh nhấp một hớp cá canh, vừa lòng thỏa ý cười híp mắt lại, đặt bát canh cá xuống lau khô miệng, thàn nói: "Cả triều văn võ, ai nấy đều có tài năng kinh thiên động địa, bình thường cũng đều là trung tâm vì dân vì nước, nhưng khi thật sự có chuyện lại chỉ biết nghĩ đến mình, không ai nghĩ cho Hoàng Thượng hết." Bao gồm cả mình, hai đời đều không giúp đỡ được gì.

Cơ Bằng Nguyên đặt khăn ẩm lau tay vào trong khay cho nội thị, nghe hắn cảm ràm thì không khỏi nhìn sang, Đinh Đại ở một bên cũng bị chọc cười: "Hầu gia đang trung tâm vì quân nha, nhưng mà Hầu gia, bệ hạ của chúng ta là người đánh được thiên hạ, anh minh thần võ, võ công cái thế, Hầu gia cũng đừng lo lắng vớ vẩn."

Vân Trinh nhìn Hoàng đế: "Đó là điều đương nhiên, nhưng thần vẫn muốn san sẻ với Hoàng Thượng nha. Không phải vài ngày trước bệ hạ nói phải cho ta học hỏi kinh nghiệm sao? Ngài xem lúc nào thì sắp xếp được?" Hắn cũng mặc kệ cái khác, trực tiếp yêu cầu việc phải làm, hắn đã chịu đủ mỗi ngày ở trong Thượng Thư Phòng với đám ngốc kia rồi, hắn muốn quyền lực, muốn làm việc, hắn không muốn mỗi ngày đều phải viết chữ.

Con dân trong thiên hạ đều chờ đợi Hoàng Thượng che chở, văn thần quan võ cũng chỉ dựa vào Hoàng Thượng thống lĩnh, y là minh quân dẫn binh đánh thiên hạ, cho tới bây giờ tr3

người y vẫn còn vết thương bắc định Trung Nguyên năm đó, cuối cùng y cũng không thể trở về.

Hắn vừa nghĩ tới đây liền thấy đau xót, rớt cuộc tr3

chiến trường đã xảy ra chuyện gì?

Đời thứ nhất hắn ngơ ngơ ngác ngác, hoàn toàn là hồn thể ma vương, đời thứ hai hắn giúp đỡ Cơ Hoài Tố, nhưng cũng chỉ là nâng gã lên vị trí Thái tử, Hoàng Thượng lại ngự giá xuất chinh lần nữa, tất cả quân quyền đều ở trong tay Hoàng Thượng, có nghĩa là tất cả trách nhiệm trong thiên hạ đều do một mình Hoàng Thượng gánh vác, đúng là y cũng đã đánh người Bắc Tiết tới bờ đến mức phải rút lui, nhưng vì sao cuối cùng y lại không trở về?

Ánh mắt hắn nhìn về phía Cơ Băng Nguyên nóng bỏng hơn rất nhiều.

Cơ Băng Nguyên thấy rõ ràng Vân Trinh vẫn còn là trẻ con, nhưng không biết lại lấy đâu ra tâm trạng gian nan khổ cực nặng như vậy, vừa thấy rầu rĩ, lại có chút bất đắc dĩ: "Được rồi được rồi, trăm thấy người cũng không có lòng đọc sách gì, cứ tạm thời đến Long Tương Doanh của Cao Tín làm tham tướng đi, thuận tiện cho người danh hiệu ngự tiền thị vệ - nhưng nói trước là không phát bổng lộc, buổi sáng mỗi ngày người vẫn phải đến Thượng Thư Phòng học, buổi trưa tới làm việc, trăm sẽ nói với chỗ Cao Tín, người không cần trực luân phiên."

Vân Trinh hớn hở: "Tạ chủ long ân."

Cơ Băng Nguyên có chút đau đầu, xoa tay: "Đến lúc đó chớ có ngại khổ ngại mệt mỗi đến tìm trăm khóc đòi đổi, trăm cũng sẽ không nuông chiều người đâu."

Đình Đại nâng một hộp bảo thạch đi tới, cười trêu ghẹo nói: "Theo tiểu nhân

thấy, chưa chắc Hầu gia đã ngại khổ, mà nhất định bệ hạ sẽ đau lòng trước." Nói xong liền đặt hộp lên cái bàn vừa dọn đồ ăn đi xong: "Cửa cung sắp đóng rồi, Hầu gia nhanh chóng lựa chọn mấy thứ mình thích đi?"

Vân Trinh cười đùa tí tưng tiến tới, cầm lấy mấy viên đá quý lưu ly màu lam: "Thật là đẹp, là Tây Vực cống tới sao? Bệ hạ, ta thấy đá quý tr3

thân kiếm của ngài đều cũ cả rồi, hay là đổi cái mới đi? Ta sẽ bảo cho Nội Tạng Phủ chế cho ngài một cái đai lưng bảo thạch, mắt mèo màu vàng này rất đẹp, rất hợp làm đai lưng."

Cơ Băng Nguyên phát phát tay, khịt mũi coi thường với gu thẩm mỹ của hấn: "Không cần, nhìn thấy là hại mắt." Ý nhìn sắc trời: "Đừng chọn nữa, cứ gói vào cho người đưa ra ngoài đi, hay là đêm nay người ở trong cung ngủ?"

Vân Trinh lập tức nhảy dựng lên như bị bóng mờ: "A ta đã không gặp Tiểu Thạch Lựu của ta mấy ngày rồi, ta phải trở về xem!"

Cơ Băng Nguyên như cười mà không cười: "Sao trẫm nghe nói Tiểu Thạch Lựu cho tên nhóc nhà Định Quốc công nhà kia rồi?"

Vân Trinh cười hì hì: "Còn nuôi ở chỗ ta kìa."

Cơ Băng Nguyên như có điều suy nghĩ: "Tình cảm của các người đúng là tốt, hôm nào trẫm cũng sẽ kiểm tra học vấn của hấn ta."

Vân Trinh cười trộm tr3

nỗi đau của người khác, nhưng vẫn tốt bụng nói chuyện giúp Chu Giáng: "Thôi! Hấn ta chỉ là một công tử bột ăn chơi đàng đi3

, Hoàng Thượng vẫn đừng làm khó dễ hấn ta!"

Cơ Băng Nguyên nói: "Nói đến ngựa, hôm kia Ngự Mã Giám báo vừa sinh được một con ngựa tuyết trắng, rất hiếm có, vừa vận thưởng cho người, lát nữa người cho người nhận về là được."

Vân Trinh đại hỉ: "Cảm ơn bệ hạ! Ngài là tốt nhất! chắc chắn lão Vu sẽ sống đến ch3t luôn!"

Cơ Băng Nguyên nhìn hấn vui vẻ cũng cảm thấy yên tâm, lúc này mới giống một thiếu niên hoạt bát chứ. Trước kia khi còn bé nghịch lắm mà! Lúc y bàn chuyện với Định Tương trưởng công chúa, một mình hấn ngồi chơi bảo thạch, leo cây câu cá, ngự hoa viên đều bị hấn gây hoạ hết.

Hình như cũng là sau khi Vân Thận Vi ch3t bệnh, Định Tương trưởng công chúa không hay tiến cung nữa, về sau vết thương cũ của Trưởng công chúa tái phát, bệnh nặng khó qua khỏi, hai hiếu kỳ chồng cùng một chỗ, hấn là người giữ đạo hiếu, đương nhiên cũng không tiện tiến cung. Y chỉ đến Hầu phủ mấy lần lúc Trưởng công chúa bệnh nặng và qua đời, nhưng chỉ là vội vàng đến thăm, cực kì xa lạ. Cơ Băng Nguyên áy náy nghĩ còn phải đền bù nhiều một chút, cưng chiều hơn một chút, để đứa nhỏ này không lo không nghĩ như trước kia mới được.

Chương 34: Đá quý

Vân Trinh cuối cùng cũng có việc làm, vui vẻ ra cung, đang muốn lên xe, lại nhìn thấy một gã sai vặt chạy vội tới, trong tay cầm một cái thiệp mời: "Bái kiến Hầu gia, công tử nhà ta nói cảm ơn ngài hôm nay đã giải vây giúp hắn ta, tối nay cho dù như thế nào cũng phải mời ngài đến Kim Quy Viên dùng cơm."

Vân Trinh nhìn quần áo đẹp đẽ quý giá của gã sai vặt kia, thán nhiên hỏi: "Công tử nhà người là Hoài Thịnh công tử nhà Tấn Vương?"

Gã sai vặt khoanh tay trả lời: "Đúng vậy, gia của chúng ta nói cần phải mời được Hầu gia, hắn ta không mời ai cả, chỉ mời mỗi ngài, còn bao toàn bộ Kim Quy Viên, nhất định sẽ được thanh tĩn."

Vân Trinh cười: "Được, nói với công tử nhà người là ta sẽ đến."

Kim Quy Viên là quán ăn xa hoa nhất trong kinh, cho dù Vân Trinh có dư dật thì cũng rất ít khi tới chỗ này ăn. Cơ Hoài Thịnh hào phóng bao cả quán ăn đúng là thân thiết vui vẻ, lúc Vân Trinh tới, Cơ Hoài Thịnh đã ra đón, sóng vào đi với hắn, thân thiết nói: "Hôm nay người giải vây cho ta, ta nhận ân tình này, những người đó khinh thường ta, ta còn khinh thường bọn họ kia, toàn bộ Thượng Thư Phòng chẳng có mấy ai có thể vào mắt ta, ta cũng đã sớm muốn kết bạn với Hầu gia, nhưng lại sợ người ghét bỏ ta là con buôn."

Vân Trinh ngạc nhiên nói: "Không thể nào, một bữa tiệc ở Kim Quy Viên đã tốn ba ngàn lượng, có đủ loại món chim bay cá nhảy kim quỳnh ngọc dịch quý hiếm, vậy mà còn có người từ chối được? Hoài Thịnh công tử thật sự quá khiêm tốn rồi."

Cơ Hoài Thịnh ngẩn ra, cười ha ha: "Ta tự Tử Bồng, Hầu gia có thể gọi ta Tử Bồng là được, thật ra Kim Quy Viên này là nhà ta mở, Hầu gia quả nhiên là một người kì diệu, chẳng trách ta nghe nói ai nấy cũng đều muốn kết bạn với người."

Vân Trinh nói: "Tử Bồng huynh là người thiết thực, không cần phải nói những cái đó." Cho dù là đời nào, hẳn ta đều có thể an toàn rút lui, già từ sự nghiệp đang tr3

đỉnh vinh quang trong xoáy nước đoạt trử oắt kinh thành, trở lại đất phong tiếp tục kinh doanh tài phú, đúng là một người vi diệu, không thể không kết bạn.

Hắn vươn tay nắm chặt tay Cơ Hoài Thịnh: "Ta đang muốn học hỏi kinh nghiệm buôn bán với Tử Bồng huynh đây."

Cơ Hoài Thịnh càng cười thiết tình thật lòng: "Việc buôn bán còn con này, các quý nhân đều chường mắt... Nếu Hầu gia thiếu tiền thì cứ nhập một hai cổ phần danh nghĩa cho các cứ ả hàng ở trong kinh, mỗi năm chờ chia hoa hồng là được, hà tất phải lo lắng việc kinh doanh?"

Vân Trinh nói: "Đó là bọn họ giả thanh cao, ta xuất thân nhé thế nào người cũng hiểu rồi đấy, chúng ta không nói những cái đó nữa, đang có chuyện muốn hỏi đây, ta có một ít đá quý muốn bán đi, không biết có con đường nào đáng tin cậy để ta kiếm một chút không."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Đá quý? Đã khám nạm hay là nguyên thạch?"

Vân Trinh từ trong cung ra ngoài, lệnh cho Tư Nghiên cầm tráp lại đây, vừa mở ra liền thấy ánh sáng chói lọi, lấp lánh trong trẻo, Cơ Hoài Thịnh mở to hai mắt, duỗi tay cầm một viên đá quý màu máu bồ câu, khen: "Tỉ lệ này rất hiếm có, đây là của Tây Vực đúng không? Mấy thứ này đều là gia truyền, sao lại muốn bán? Nếu Hầu gia tạm thời cần tiền, ta có thể cho người mượn mấy ngàn lượng dùng, thật sự không cần lãng phí."

Vân Trinh không thêm để ý: "Trong nhà còn có nữa, trước kia thích mấy thứ

này nên góp nhặt không ít, bây giờ không thích nữa liền muốn bán đi." Định Tương trưởng công chúa xuất thân dân gian, trong phủ cũng cất giầu không ít, hẳn lại thích thu thập, từ nhỏ đến lớn cũng đã tích góp tràn đầy một bể cá thủy tinh, chỉ là sau khi sống ch3t hai đời, những thứ yêu thích đều đã tan thành mây khói, bây giờ hẳn nhìn mắt thứ sáng lấp lánh đó chỉ nhớ rõ hẳn có thể đổi thành tiền, đến nỗi gia truyền, hẳn là một người thích long dương, dù sao không có con cháu, được chẳng hay chớ thôi!

Cơ Hoài Thịnh nói: "Chất lượng như của người thì cửa hàng châu báu nhà ai cũng đồng ý nhận hết, nhưng sẽ không có lời, nếu người không sốt ruột, ta đề nghị người nhận mấy thợ thủ công, khám nạm một chút, sau đó tự mình mở một cửa hàng bán đồ trang sức, sẽ kiếm được nhiều hơn, nếu có thể bán đến bên Giang Nam thì càng tốt, bên đó có nhiều phú thương, trả tiền nổi."

Vân Trinh nói: "Quá chậm, người có con đường nào khác không? Có thì nhận giúp ta."

Cơ Hoài Thịnh thở dài: "Được rồi, ngày mai ta sẽ phái quản sự đến phủ để định giá từng cái, ta sẽ lấy hết số hàng này của người."

Vân Trinh mừng rỡ: "Vậy thì không còn gì tốt hơn!" Muốn tìm một thương gia đáng tin lại có thực lực quá khó khăn.

Cơ Hoài Thịnh lại nhìn hẳn vài lần, rốt cuộc không nhin được nói: "Có vẻ người không định buôn bán lâu dài, vẫn phải tính toán cho kĩ, chọn một ít người hữu dụng đến kinh doanh thay người mới được."

Vân Trinh nói: "Ta đang muốn hỏi đây, nếu ta muốn làm ăn ở biên cảnh phía bắc thì phải làm gì mới tốt?"

Cơ Hoài Thịnh khẽ giật mình: "Phía bắc? Vậy thì khó thực hiện rồi, tr3

đường không yên ổn, đã lạnh mà lúc nào cũng có thể phong toả đường, đơn giản là buôn bán da lông, lá trà, trâu ngựa, dược liệu đều rất nguy hiểm, thuế nhập quan cũng cao, huống chi đã có rất nhiều thương đội của

thương gia lớn. Riêng ta đã biết được mười mấy nhà lớn, chứ đừng nói đến còn có rất nhiều thương gia nhỏ đi một mình, hơn nữa những thứ hàng này cũng không dễ vận chuyển, lại quý giá, bình thường đều phải tốn rất nhiều tiền để đặt hàng, nếu người không có con đường xuất hàng an toàn thì sẽ bị thua thiệt, nghe ta nói một câu, nếu muốn chạm vào mấy thứ này thì nên chọn cái ít vốn mà lại hồi vốn nhanh, giống như người rất được để sủng, ở trong kinh không ai dám trêu chọc người, có thể thử buôn muối, để Phủ Nội Vụ phê duyệt, người lại chuyển tay ra ngoài, rất dễ dàng."

Mẫu phi hẳn ta xuất thân nhà giàu, hẳn ta cũng cảm thấy hứng thú với việc làm ăn, tuy ra tay hào phóng, chỉ cần mở tiệc chiêu đãi là sẽ có không ít người vui vẻ mà đến, nhưng hẳn ta biết trong số những người này không có mấy ai để mắt đến mình.

Chỉ mỗi Chiêu Tín Hầu là có ánh mắt chân thành, thật lòng học hỏi, hơn nữa lại còn tùy tiện đưa một túi đá quý cho hẳn ta xem, giống như hoàn toàn không lo lắng sẽ bị làm thịt - đương nhiên, người ta có thực lực hùng hậu, có Hoàng Thượng quan tâm, đúng là mình không có can đảm làm thịt hẳn, nhưng hẳn ta biết Chiêu Tín Hầu không phải kẻ dựa thế khinh người, mà là thật sự đang rất cần bán lấy tiền.

Trong nhà Chiêu Tín Hầu không có cha mẹ quản lý đi? Cũng không biết có phải bị người ta lừa muốn tham gia cổ phần gì không, Cơ Hoài Thịnh hơi sầu lo, cho nên mới phân tích tỉ mỉ cho hẳn, chỉ sợ hẳn bị người ta lừa.

Vân Trinh lại nói thêm: "Tr3

đường không yên ổn sao? Có rất nhiều thương đội?"

Cơ Hoài Thịnh ân cần rót rượu cho hẳn: "Đúng vậy, ngay cả nhà ta cũng có thương đội đi phía bắc, nhưng chỉ làm chút được liệu da lông thôi, mà bởi vì nhà chúng ta cũng làm nên ta mới biết được việc này vất vả, lợi nhuận thì ít, chỉ được cái mã thôi. Phía bắc rất loạn, đạo phỉ mọc thành bụi, nếu mà gặp phải cướp đường, có khi còn mất cả lợi nhuận một năm!"

"Theo ta, bây giờ buôn bán tr3

biển mới là có lợi nhuận lớn, nhưng đường biển cũng có nhiều hải tặc, không phải thứ mà người bình thường có thể làm được, mà người bình thường cũng không thể có được bản đồ biển, biển cả mênh mông, rất có thể một đi không trở lại..." Hấn ta đột nhiên dừng lại, nhìn thấy Vân Trinh đè tay mình, đôi mắt toả sáng: "Tử Bồng huynh nói rõ hơn đi?"

Hấn vẫy tay gọi Tư Nghiên đến, nhanh chóng mở một tấm bản đồ ra.

Cơ Hoài Thịnh trừng to mắt: "Đây chính là bản đồ quân cơ?!"

Vân Trinh cười tủm tỉm: "Không phải, đây là trước kia mẫu thân ta cho người vẽ ra, nào, người vừa nói có mấy đường buôn bán chính? Có những hiệu buôn nào?"

Cơ Hoài Thịnh:...

Luôn cảm thấy Chiêu Tín Hầu khác hẳn với tiểu hầu gia vừa thu mình lại có chút lỗ m4~ng trong học cung ngày thường.

Một đêm này bọn họ chủ và khách đều vui vẻ, Cơ Hoài Thịnh uống đến đỏ cả mặt, đưa Vân Trinh mắt sáng rực rỡ lên xe, lại nhìn đám thị vệ cường tráng vây quanh xe của Chiêu Tín Hầu đi xa.

Hộ vệ bên cạnh hấn tacười nói: "Chiêu Tín Hầu phủ quả nhiên có nhiều nhân tài, nhìn những thị vệ kia, cơ thể cường tráng, huyết thái dương nhô lên, chắc hẳn tất cả đều là người luyện võ, luyện công phu nội lực."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Năm đó Định Tương trưởng công chúa nắm chặt quân quyền, hộ vệ để lại cho con trai sao có thể kém được... Huống chi ta thấy đám thị vệ kia rất quen, hình như đã thấy trực trong cung rồi, chắc là ngự tiền thị vệ, khó trách vừa rồi Chiêu Tín Hầu chuyên môn sai người bày một bàn ở bên ngoài phòng cho bọn họ, vừa rồi ta nghe nói tất cả đều không uống rượu, hiển nhiên là vì còn đang làm việc, không thể uống rượu."

Sư gia bên cạnh hấn ta đã giật mình nói: "Ngự tiền thị vệ! Vậy chẳng phải

Hoàng Thượng sẽ biết chúng ta kết giao với Chiêu Tín Hầu sao?"

Cơ Hoài Thịnh quay đầu cười: "Cái gì chứ? Ai lại không muốn kết giao với Chiêu Tín Hầu đâu, Cơ Hoài Thanh, Cơ Hoài Tố, ai mà không nóng lòng chứ, hơn nữa người thật sự cho rằng Hoàng Thượng sẽ chọn ta sao?"

Sư gia ngậy ra, Cơ Hoài Thịnh nói như ông cụ non: "Phụ vương cũng đã tỏ thái độ cho ta vào kinh vung tiền, về sau ai lên làm Hoàng trữ, chúng ta đều không đắc tội là được, ta không muốn làm Hoàng đế đâu."

Sư gia nói: "Vậy hôm nay tiểu vương gia kết giao Chiêu Tín Hầu..."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Đương nhiên là cảm ơn hần giải vây cho ta trước mặt vua rồi!"

Sư gia:...

Cơ Hoài Thịnh nói: "Chuẩn bị mười vạn lượng bạc, ta muốn xem Hầu gia định buôn bán cái gì, chúng ta nhập cổ phần là được." Hần ta xoa tay hằm hè, đôi mắt lấp lánh: "Ta có dự cảm đây sẽ là một vụ làm ăn lớn!"

Ngày hôm sau quả nhiên Cơ Hoài Thịnh đã phái quân sự và một chưởng quỹ giỏi về đá quý tới.

Bọn họ nhìn thấy phòng ngủ của Hầu gia có một cái bể cá thủy tinh chất đầy đá quý bảy sắc cầu vồng lấp la lấp lánh thì rất khiếp sợ.

Thật ra Vân Trinh cũng cảm thấy sở thích sưu tầm mấy thứ đẹp đẽ này của mình lúc trước rất thiếu năng.

Mấy thư đồng hỗ trợ bê bể cá ra sân, xả hết nước ra để kiểm kê đá quý, mất tận ba ngày mới giám định tính toán xong, có mã não, đá vỏ chai, hổ phách, thạch anh giá rẻ, cũng có kê huyết thạch, hoàng ngọc, bích ngọc, bạch ngọc quý giá, trong đó hồng ngọc, lam bảo thạch, ngọc lục bảo là nhiều nhất. Phần lớn là trong cung thượng, không có ấn ký, rất dễ bán đi.

Sau khi kiểm kê, quản sự đánh giá số lượng, thấy số lượng quá lớn, khó mà làm chủ được, nên mới sai người về báo với Cơ Hoài Thịnh.

"Ba mươi vạn lượng?" Cơ Hoài Thịnh cũng rất bất ngờ: "Có rất nhiều đá quý sao?"

Quản sự bẩm: "Đúng là rất nhiều, có những loại không đáng tiền, chỉ là đẹp mắt, nhưng cũng có không ít loại chất lượng vô cùng tốt, nếu cho người gia công tỉ mỉ còn lời hơn, đưa về Tấn Thành cũng dễ bán. Vụ làm ăn này rất được. Thiếu chủ tính đúng lắm."

Cơ Hoài Thịnh ngẫm nghĩ: "Lấy ba mươi vạn tiền chung ra, lại thêm mười vạn tiền riêng của ta, định giá bốn mươi vạn cho hấn."

Quản sự không nói hai lời mà cung kính đáp ứng. Cơ Hoài Thịnh suy nghĩ một chút, lại dặn dò người khác: "Chuẩn bị quà, ta đến Định Quốc công phủ thăm bệnh đi."

Vân Trinh không biết Cơ Hoài Thịnh đi thăm Chu Giáng, hấn rất bận rộn, một phương diện là phải đến Long Tương Doanh trình diện, vội vàng giao nhận công văn, kết bạn, huấn luyện với đám thị vệ đồng nghiệp. Một phương diện khác là không thể lơ là việc làm bài tập, lúc nào cũng phải đi huấn luyện với Hoàng Thượng.

Sau khi lấy được bốn mươi vạn ngân phiếu, đêm đó hấn mời mấy lão binh viện Trung Nghĩa như lão Lan, Phương Thanh Tác đến thư phòng nói chuyện mấy canh giờ.

Đám người lão Lan đỏ hồng mặt đi ra khỏi thư phòng, lúc Vân Trinh tiến bọn họ ra cửa, lão Lan cầm tay Vân Trinh: "Công chúa dưới tuổi vàng có linh, nhất định sẽ rất vui mừng vì Hầu gia đã trưởng thành rồi."

Trưởng thành? Mất ba đời mới trưởng thành sao? Vân Trinh cầm tay lão Lan, vành mắt đỏ lên: "Là Vân Trinh vô dụng, để các vị thúc thúc bá bá vốn nên được dưỡng lão lại phải vất vả bôn ba."

Phương Thanh Tác ở một bên cả giận nói: "Ai nói chúng ta già? Thất phu chưa già!"

Lão Lan cũng cười: "Yên tâm, nhất định chúng ta sẽ làm thật tốt việc này cho Trinh ca nhi, đã có sẵn cửa hàng mặt tiền rồi, cũng tiện cho mấy tên nhóc kia xuất sư luôn."

Vân Trinh thấp giọng nói: "Làm phiền các lão ca ca."

Chương 35: Uống đá

Chu Giáng ở nhà dưỡng thương được mấy ngày lao tới Chiêu Tín Hầu phủ: "Nghe nói ngươi và Cơ Hoài Thịnh hùn vốn làm ăn!"

Chu Giáng tức giận: "Nhất định phải cho ta làm cùng! Ngươi muốn làm cái gì? Ngươi còn không đến thăm ta! Làm ta phải nghe ngóng từ chỗ Cơ Hoài Thịnh."

Vân Trinh nhìn cái chân gõ nẹp của hắn ta trước: "Chân của ngươi khỏi rồi?"

Chu Giáng: "Miễn cưỡng có thể đi lại được, làm ta đau mấy ngày, chỉ là không thể chạy nhảy, rốt cuộc ngươi muốn buôn bán cái gì? Sao không rủ ta? Chơi vui không?"

Vân Trinh có chút bất đắc dĩ: "Ta thương lượng với Cơ Hoài Thịnh bắt tay mở một tiêu cục. Hắn chỉ nhập cổ phần danh nghĩa, đưa vào hai mươi vạn lượng bạc, chỉ là tìm một ít việc làm cho các thúc thúc bá bá viện Trung Nghĩa thôi."

Chu Giáng nghe thấy hai mươi vạn lượng thì trong lòng khẽ run lên, biết mình khác với Cơ Hoài Thịnh, tuyệt đối không có khả lấy ra nhiều bạc nhập cổ phần, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng, tr3

mặt cũng có vẻ ủ rũ: "Sao bỗng nhiên lại tốn nhiều tiền vào việc này vậy, đây là việc khổ cực mà."

Vân Trinh nói: "Cũng là nghe Cơ Hoài Thịnh nói, bây giờ đường buôn đến phía bắc không yên ổn, nhưng lại có rất nhiều thương đội, tuy ta không còn mấu thân, nhưng còn nuôi rất nhiều binh sĩ mà, cũng nên biết làm ăn."

Chu Giáng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Vân Trinh, càng cảm thấy ử rữ: "A, vậy ta không thể giúp người cái gì được, mà ta còn nghe nói người có việc rồi?"

Vân Trinh nói: "Đừng nói nữa, buổi sáng vẫn phải đi học, còn bận hơn cả lúc trước, thôi không đề cập tới mấy chuyện phiền phức này nữa, hôm kia Hoàng Thượng thưởng cho ta một con ngựa nhỏ cực tốt, Ngự Mã Giám vừa đưa tới, màu trắng như tuyết, không hề có một sợi lông thừa nào, chúng ta đi xem một đi."

Chu Giáng hâm mộ nói: "Hoàng Thượng thật tốt với người, chân ta còn chưa khỏi, chắc là rất lâu sau mới có thể cưỡi ngựa, haiz."

Vân Trinh dẫn hắn ta đến chỗ võ đài: "Bệ hạ nói bao giờ trời nóng sẽ dẫn chúng ta đến Tây Sơn nghỉ mát săn bắt, đến lúc đó chắc hẳn người cũng khoẻ rồi, có thể chơi ra trò."

Chu Giáng lắc đầu ử rữ nói: "Quên đi thôi, đi cùng bạn học thì ta lại không dám thể hiện nữa, để tránh không cẩn thận lại chọc vào tim ai, không chỉ phải chịu đau, còn bị lão cha phạt, haiz! Chẳng thú vị gì cả!"

Hắn ta quay đầu nhìn Vân Trinh mới ra khỏi cung, vẫn còn mặc áo thị vệ Long Tương Doanh màu xanh đen, đai lưng thắt chặt, chân đi ủng khiến hai chân càng thêm thon dài, cực kỳ hâm mộ: "Người mặc trang phục thị vệ trông oai phong thật đấy, mỗi ngày ở Long Tương Doanh làm gì? Bây giờ học đường như thế nào rồi? Bây giờ người phải đi làm, Cơ Hoài Thanh không tìm người gây phiền phức nữa chứ."

Vân Trinh suy nghĩ một chút rồi nói: "Mỗi ngày chỉ có tuần tra, huấn luyện, không làm việc gì đứng đắn cả. Học đường vẫn như bình thường, thật ra ta cũng không hiểu được vì sao Cơ Hoài Thanh lại thù hận với ta như thế, hắn ta giả vờ tốt bụng với đám tông thất khác biết bao."

Chu Giáng vui tươi hơn hử nói: "Bởi vì người ưu tú hơn hắn ta chứ sao! Cướp mất danh tiếng của hắn ta chứ sao." Đang nói, hắn ta đã thấy con ngựa nhỏ tuyết trắng kia, kêu to lên: "A a a a đây là Dạ Chiếu Ngọc Sư Tử mà!!! Quá

đáng yêu!" Hấn ta nhào qua ôm lấy con ngựa, điên cuồng xoa đám lông trắng mềm mềm, ngựa nhỏ thở phì phò né tránh.

Lão Vu đã giận dữ vọt ra khỏi chuồng ngựa: "Chu tiểu công tử! Con ngựa nhỏ này mới đi từ nơi sinh đến đây, không chịu nổi sợ hãi! Người mau buông ra!"

Chu Giáng vội vàng buông ra, cười hì hì đi tới nói chuyện với lão Vu: "Ôi trời tại ta thích quá mà! Chắc hẳn Vu bá cũng vui vẻ lắm đúng không? Một con Xích Thổ một con Dạ Chiếu Ngọc Sư Tử, cuộc đời không còn gì hối tiếc!"

Lão Vu còn chưa hết tức giận, vừa an ủi ngựa con, vừa dạy dỗ Chu Giáng thiếu thông minh, Chu Giáng chỉ cười hì hì, cũng không cảm thấy bị lão binh chăm ngựa dạy dỗ là chuyện mất mặt gì.

Vân Trinh nhìn Chu Giáng đần độn, biết Chu Giáng ngã bị thương chân cũng không nghi ngờ địch ý khó hiểu của Cơ Hoài Thanh, nghĩ đến lúc trước Định Quốc công cũng coi như đồng đội của Hoàng Thượng và mẫu thân mình, cho dù biết cái gì cũng sẽ không nói cho tên này. Chẳng lẽ Cơ Hoài Thanh, không, Tần Vương cũng tin lời đồn con riêng kia sao? Cơ Hoài Thanh quá trẻ tuổi, không giấu được sao?

Hấn ta cũng luôn để mắt cao hơn đầu, cực kì kiêu ngạo, không coi đám tông thất khác ra gì...

Vân Trinh tựa ở một bên nhìn Chu Giáng thì thầm ôm Tiểu Thạch Lựu của hấn, cho nó ăn đường, rơi vào trong trầm tư.

Sau khi Chu Giáng đi lại được bình thường thì đã đi học, sau đó bị thảm phát hiện bên cạnh Vân Trinh đã không còn mỗi một người bạn là hấn ta nữa, buổi sáng vào học, Cơ Hoài Thịnh luôn dựa vào gần Vân Trinh, rảnh rỗi thì nói về chuyện tiêu cực với Vân Trinh, mà cứ tan học là Vân Trinh lại bị đám nội thị của Thế Nhân Cung đón đi, buổi chiều cũng không trở về, chỉ nghe nói hấn đến Long Tương Doanh rồi.

Thấy đồng bọn càng ngày càng xa, trong lòng Chu Giáng cực kì bi phẫn.

Mấy ngày sau, cửa hàng mặt tiền náo nhiệt nhất kinh thành mở một tiêu cục, đốt pháo cực kì rầm rộ, tiếp nhận khách thương bảo tiêu đi khắp các nơi. Không ít tiêu đầu tiêu sư đều là người xuất ngũ, lại có rất nhiều tiêu sư võ sĩ, ai nấy đều cường tráng mạnh mẽ, đi lại nghiêm chỉnh như được huấn luyện, kỷ luật nghiêm minh, rất có phong cách quân đội.

Đây chính là tiêu cục do Vân Trinh mở, tạo ra động tĩnh không nhỏ trong kinh, không ít phủ huân quý nghe nói đều đưa quà, ngay cả Cơ Hoài Tố cũng sai người đưa quà tới.

Đương nhiên Cơ Băng Nguyên cũng nghe nói, lúc ăn trưa còn cười hỏi hấn: "Sao lại nghĩ đến việc mở tiêu cục? Trẫm nghe nói đứa bé nhà Tấn vương cũng chỉ ra mười vạn lượng?"

Vân Trinh nói: "Các thúc thúc bá bá viện Trung Nghĩa nhóm luôn cảm thấy áy náy vì nhàn rỗi cả ngày, trước đó muốn về quê cũng là vì nguyên nhân này, vừa vặn đám nhỏ mua lúc trước đã được huấn luyện không tệ, ta hợp lại tìm chút việc làm cho các thúc thúc bá bá, thuận tiện dẫn theo cả đám nhỏ kia."

Cơ Băng Nguyên không nhịn được cười: "Mình vẫn còn là con nít mà cứ luôn mồm gọi đám nhỏ, đúng là ông cụ non."

Vân Trinh nghiêm túc nói: "Phải cho bọn họ làm việc, biết tương lai có cơ hội trở thành thiếu gia Hầu phủ thực thụ, bọn họ mới bằng lòng phấn đấu! Về sau ta còn phải trông cậy vào bọn họ dưỡng lão nữa."

Đình Đại đứng bên cạnh cười nói: "Sau này tiểu thiếu gia mà Hầu phu nhân sinh ra mới gọi là thiếu gia thực thụ chứ."

Vân Trinh chẳng hề để ý: "Không hứng thú."

Cơ Băng Nguyên chỉ cho rằng trẻ con thuận miệng nói chơi, trẻ con thì sao có thể nghĩ xa được như vậy chứ, cho nên cũng chỉ cười một tiếng cho qua.

Buổi chiều Vân Trinh đi làm, lúc huấn luyện với thị vệ lại gặp mưa lớn, hấn ướt sũng trở về Thế Nhân Cung, Cơ Bǎng Nguyên còn đang bàn chuyện với đám đại thần Nội Các, Đĩnh Đại phân phó nội thị nhanh chóng sắp xếp cho Vân Trinh tắm rửa thay quần áo, lại ra lệnh cho Thanh Tùng lập tức đi truyền ngự y đến, chuẩn bị ít thuốc chống cảm lạnh.

Vân Trinh cởi quần áo vào trong hồ, làn nước ấm áp lập tức xua hết hơi lạnh ẩm ướt kia đi, không lâu sau hấn đã tắm sạch, bọc trong áo ngủ rộng rãi, lười biếng nằm tr3

ghế dựa chờ đám người hong khô áo bào cho hấn, lại nhìn thấy mới hơn nửa tháng mà hoa hải đường bên hồ đã nở hết sạch, nửa tàn lúm ta lúm tằm, liền tiếc nuối hít một hơi.

Một vị nữ quan đang bưng khay đến, tr3

khay đặt một bình nước nhỏ, nhìn hấn thở dài với hải đường thì cười nói: "Hầu gia không cần đáng tiếc, hoa dành dành lại đang nở kia, đến mai sẽ được chuyển vào."

Vân Trinh quay đầu nhìn nữ quan kia, cảm thấy rất quen, nữ quan cười nói: "Tiểu Cát Tường Nhi không nhận ra ta rồi ư? Lúc trước Trưởng công chúa vào cung đều là ta hầu hạ, ta còn xỏ giày đắp chặn cho Hầu gia nữa mà."

Vân Trinh thấy nốt ruồi son bên lông mày của nàng ta, a một tiếng: "Người là Hỉ Mi tử tử!" Đây là cung nữ chải đầu mặc quần áo cho hấn lúc hấn và mẫu thân tiến cung ngày xưa.

Nữ quan càng vui vẻ hơn: "Đúng vậy, may mà Hầu gia còn nhớ rõ ta."

Vân Trinh cười nói: "Hoá ra Hỉ Mi tử tử còn ở trong cung sao? Ta thấy trong cung thay rất nhiều người, còn tưởng rằng tử tử ra cung rồi chứ."

Hỉ Mi nhếch môi cười: "sắp rồi". Vừa châm huân hương, vừa rót rượu nhỏ cho Vân Trinh: "Hầu gia ném thử rượu nhỏ này đi, xua tan hơi ẩm."

Vân Trinh nhận lấy uống một hơi cạn sạch, mừng rỡ nói: "Lần trước ta đến Hoàng Thượng không cho ta uống nhiều, tử tử tốt cho thêm ta một chén đi?"

Hỉ Mi cười nói: "Ai bảo Hoàng Thượng không cho người uống, ta cũng không dám chống lại quân lệnh, người có gọi thêm một trăm lần tử tử tốt cũng không được, ăn chút điểm tâm đi? Một lát nữa mới đến bữa tối."

Vân Trinh uống rượu xong chỉ cảm thấy hơi nóng, nằm tr3

ghế không muốn động, nói nhỏ: "Không ăn đâu, lát nữa mà ăn ít, Hoàng Thượng lại không vui, còn liên lụy đến cả Đình công công, ngự thiện phòng nữa."

Hỉ Mi cười nói: "Hầu gia đúng là đã trưởng thành, còn biết quan tâm đến hạ nhân." Nàng ta đến đắp chăn cho hắn, oán trách: "Nhưng vẫn không biết quan tâm đến mình như thế, Trưởng công chúa biết chắc chắn sẽ đau lòng."

Vân Trinh cũng cười: "Không phải là vừa mới ngâm nước nóng, cơ thể còn đang nóng rực sao, ta đang toát mồ hôi đây này."

Hỉ Mi lấy lược ra: "Nô tỳ chải đầu cho ngài đi, lát nữa ngài còn phải dùng bữa với Hoàng Thượng mà? Ngài cứ nằm là được rồi, đừng nhúc nhích."

Vân Trinh quay đầu để nàng ta chậm rãi lau khô tóc cho mình, xúc chần lên nói: "Nóng quá."

Hỉ Mi lau đầu cho hắn, hắn thoải mái đến mức nhắm mắt lại: "Kỹ năng chải đầu của tử tử vẫn tốt như vậy."

Hỉ Mi nói: "Miệng của tiểu hầu gia vẫn ngọt như thế."

Vân Trinh nhắm mắt lại: "Hình như hơi khô miệng, có thể làm phiền tử tử giúp ta rót cốc nước đến không?"

Hỉ Mi nói: "Đợi lát nữa chải xong ta sẽ đi."

Vân Trinh ừ ừ hai tiếng, bỗng nhiên cảm giác Hỉ Mi ngừng tay, hấn chỉ cho rằng Hỉ Mi đi rót nước, nhắm mắt lại cười nói: "Tỷ tỷ có thể giúp ta thêm đá vào trong nước không, ta biết những chỗ khác không có đá, nhưng chắc chắn Thế Nhân Cung sẽ có, nếu có một cốc đá trộn mơ ê ẩm ngọt ngào thì tốt, hôm nay Cao thống lĩnh hành hạ chúng ta đến mệt muốn chết... Chắc chắn bộ hạ sẽ không cho phép ta dùng đá, haiz, tỷ tỷ tốt bụng trộn cho ta thêm một chút đi."

Hỉ Mi không nói gì.

Vân Trinh cảm giác không đúng, mở mắt ra xem, Hỉ Mi sớm đã cúi đầu quỳ ở một bên, Cơ Băng Nguyên đến từ lúc nào, đang đứng cạnh cửa, sắc mặt không rõ vui giận.

Vân Trinh vội vàng đứng lên hành lễ, sắc mặt đỏ bừng nói: "Hoàng Thượng..."

Cơ Băng Nguyên như cười mà không cười: "Uống lạnh không tốt cho dạ dày, định tìm người viết hộ bài luận sao?"

Vân Trinh giống con chim cút rụt cổ một cái: "Hoàng Thượng, ta chỉ thuận miệng nói thôi... Hôm nay thật sự hơi nóng..."

Cơ Băng Nguyên bình tĩnh đảo mắt qua cái chén đã uống hết kia, thản nhiên nói: "Thay quần áo ra dùng bữa tối đi." Sau đó quay người rời đi.

Đám người Thanh Tùng ủa lên khoác áo lấy giày cho hấn, Đinh Đại đứng một bên dùng ánh mắt ra hiệu cho Mặc Cúc, chỉ thấy Mặc Cúc lặng lẽ đi lên thu cái chén tr3

khay đi, Đinh Đại cười hỏi Hỉ Mi: "Hỉ Mi cô cô, sao ta nhớ hôm nay người không phải làm ở đây nhỉ?"

Hỉ Mi ngẩng đầu, giọng nói vẫn bình tĩnh: "Hôm nay Văn Thu bị bệnh, nô tỳ nghĩ đã lâu không hầu hạ tiểu hầu gia, bởi vậy xung phong nhận việc làm

thay."

Đình Đại mỉm cười, nhìn Vân Trinh được đám nội thị đưa đi xa, lại có hai thị vệ trực ban đi từ cửa vào, Đình Đại sai bảo: "Tuân theo khẩu dụ của bệ hạ, tạm giải cung nữ này vào Trường Giới Ti tra hỏi."

Sắc mặt Hỉ Mi trắng bệnh, hai thị vệ lập tức đi lên đưa nàng ta đi.

Chương 36: Điều tra

Lúc Vân Trinh đi ra nhìn thấy ngự y đang chờ ở trong khách sảnh, Cơ Băng Nguyên thấy hắn thì hất cằm lên: "Ngồi đó để ngự y xem bệnh cho ngươi, thời tiết còn lạnh, mắc mưa sẽ bị cảm, lần sau trẫm sẽ thông báo cho Cao Tín chú ý thời tiết hơn."

Tiểu nội thị cầm gói dựa đi tới, Vân Trinh duỗi tay đặt lên tr3

cho ngự y bắt mạch, cười đùa tí tởng nói: "Ngự tiền thị vệ mà còn không chịu được việc dầm mưa là hỏng rồi, Hoàng Thượng đừng nói với Cao thống lĩnh, để Cao thống lĩnh đỡ chướng mắt ta."

Cơ Băng Nguyên nói: "Người khác có chướng mắt hay không rất quan trọng với ngươi hay sao? Mình tốt là được rồi."

Vân Trinh đỏ mặt lên: "Vấn đề là ta cũng không biết mình có tốt được không nha."

Ngự y bắt mạch xong thì hành lễ đi xuống viết kết luận mạch chứng, cung nhân lần lượt đi vào bày bữa.

Cơ Băng Nguyên ngồi vào chỗ, nhìn Vân Trinh ngồi xuống thì gấp thức ăn cho hắn như bình thường. Vân Trinh thấy sắc mặt hành động của Cơ Băng Nguyên vẫn giống như trước, trong lòng cũng thấy hơi yên tâm, liền dùng bữa tối bình thường. Nhưng không biết vì sao hôm nay thật sự rất nóng, có lẽ hắn mặc nhiều, trong phòng lại ngọt ngào, hắn ăn không ngon lắm, chỉ muốn tùy tiện ăn một chút rồi nhanh chóng về phủ, cởi đồng áo thị vệ tr3

người ra.

Đã thấy Đinh Đại trở về từ đâu đấy, tự mình bê một bát thuốc tới cho Vân Trinh: "Hầu gia, đây là ngự y kê thuốc khử ẩm cho ngài, hôm nay ngài mắc mưa, cần phải uống để tránh bị bệnh."

Vân Trinh vừa nhìn thấy bát thuốc đen sì kia đã cảm thấy đắng hết lưỡi: "...Mới chỉ dầm mưa một lát thôi, hơn nữa vừa rồi ta cũng đã uống chút rượu..."

Cơ Băng Nguyên gõ bàn một cái: "Uống." Giọng nói tràn đầy uy hiếp.

Vân Trinh không dám nói nữa, vội vàng bưng lên uống ừng ực một hơi cạn sạch, không còn thừa một ngụm nào cả, sau đó cả khuôn mặt đều nhăn lại — mùi vị thực sự khó mà nói hết.

Thanh Tùng vội vàng đưa mút hoa quả tới, Vân Trinh nhanh chóng nhét vào miệng, đủ mọi màu sắc hiện ra tr3

mặt như đèn kéo quân, Cơ Băng Nguyên hơi cong khóe miệng: "Sao, có còn muốn thêm một ít đá lên tr3

không, ê ảm ngọt ngào lành lạnh?"

Vân Trinh đau khổ nói: "Bệ hạ ngài tha cho ta đi, ta đột nhiên khát nước, lúc trước nữ quan Hỉ Mi lại từng chăm sóc ta, nhìn cố nhân thấy thân thiết, liền mở miệng mà không suy nghĩ, bệ hạ ngài là đại nhân không so đo với tiểu nhân, tha thứ cho ta đi?"

Cơ Băng Nguyên sâu xa nói: "Ừm — nhìn thấy thân thiết."

Vân Trinh nói: "Đúng vậy, lúc trước ta và mẫu thân tiến cung, đều là nàng chăm sóc ta, có đôi khi mẫu thân phải bàn chuyện với người, nàng liền ca hát, chải đầu mặc quần áo cho ta, ta nhớ ra nàng."

Cơ Băng Nguyên khế gật đầu: "Nữ quan Hỉ Mi này đã từng hầu hạ Trưởng công chúa và người, đương nhiên là có công, nàng cũng đã đến tuổi xuất cung, nếu người thấy thân thiết, không bằng trẫm thưởng nàng cho người

làm thông phòng?" Giọng của y rất bình tĩnh, tùy ý giống như trước đó thường đá quý, bạch mã vậy.

Vân Trinh suýt nữa phun mứt hoa quả ra ngoài, cuống quýt ho khan vài tiếng che giấu: "Hoàng Thượng! Ta chỉ coi nàng như tử tử thôi!"

Cơ Băng Nguyên nhìn vẻ mặt của hắn, thản nhiên nói: "Người cũng đã không còn nhỏ, cần nữ tử lớn tuổi tính tình tốt dạy vài chuyện đời, nếu người không thích người này thì thôi, người xem mình thích tính tình thế nào, hoạt bát, ôn nhu, đều được cả, trẫm sẽ bảo Đình Đại chọn mấy nữ quan trong sạch, tính tình nhã nhặn ở trong cung cho người, người có nhìn trúng ai chỉ cần nói với trẫm."

Vân Trinh xua tay: "Bệ hạ tuyệt đối đừng, đừng phá huỷ tiền đồ con gái nhà lành, vẫn nên thả các nàng trở về đoàn tụ với người nhà thôi."

Cơ Băng Nguyên nói: "Người là hầu tước nhất phẩm, lại có rất nhiều tiền đồ, tuổi trẻ tuần tú, có thể vào Hầu phủ chính là chuyện cả họ được nhờ, có gia đình bình thường nào lại không thích đâu."

Vân Trinh không biết rốt cuộc tại sao lại nói đến chủ đề này, chỉ có thể không ngừng từ chối suy nghĩ tặng người cho mình của Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng, mỗi ngày ngài đều bề bộn nhiều việc quốc sự, thật sự không cần phí sức về việc nhỏ của thần."

Cơ Băng Nguyên nói: "Người cũng gọi ta một tiếng cứu cứu, cha mẹ người không còn, trẫm làm trưởng bối của người, đương nhiên là phải sắp xếp ổn thoả cho người rồi. Người còn trẻ không biết nặng nhẹ tiết chế, lại không có ai ở trong phủ quản lý, trẫm không mặc kệ được."

Vân Trinh thở dài: "Hoàng Thượng ngài vẫn đừng phí công quan tâm, ta không thích nữ tử, chỉ thích nam tử." Hắn đột nhiên cảm thấy cắt đứt suy nghĩ của Cơ Băng Nguyên là thích hợp nhất, dù sao đời thứ nhất mình làm ra chuyện kinh thế hãi tục, muốn thành hôn với Chu Giáng, Cơ Băng Nguyên lại không hề trách tội.

Hoàng Thượng thánh minh, còn không bằng sớm ngày thẳng thắn tránh để y đã lãng phí thời gian với mình, hôm nay thưởng mây cung nhân, ngày mai lại thu xếp lấy cho mình cưới vợ, người được trong cung thưởng không dễ xử lý, nếu tứ hôn thì càng đắc tội cả gia tộc, vẫn nên cắt đứt suy nghĩ tặng người này của Hoàng Thượng thì hơn.

Hắn bổ sung: "Ta không có ý định lấy vợ sinh con, Hoàng Thượng tuyệt đối đừng lãng phí thời gian vào việc này."

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh.

Cơ Băng Nguyên vốn đang định nhận lấy khăn ấm từ trong tay Đinh Đại, nghe Vân Trinh nói vậy thì dừng tay, một lát sau mới cầm lấy khăn, chậm rãi lau tay: "Sao tự nhiên lại có tính trẻ con như vậy... Là ai dẫn người đến đây chỗ hạ cửu lưu như nam phong quán sao? Học được chút mới mẽ liền nói bừa, người mới bao nhiêu tuổi? Mỗi ngày một suy nghĩ, đừng có mà ngày mai lại tới quần lấy trăm nói coi trọng danh môn thực nữ nhà ai, muốn trăm tứ hôn đây."

Vân Trinh cười hì hì nói: "Ôi trời, ta biết cứu cứu sẽ không dạy dỗ ta mấy thứ nói dối tông đường, chuyện lớn đời người gì đó mà, dù sao ta không thích nữ nhân, Hoàng Thượng đừng lãng phí thời gian là được rồi."

Cơ Băng Nguyên đặt khăn lên tr3

khay, thản nhiên nói: "Mỗi ngày người lại bày một trò, nếu không phải cha mẹ người không còn, trăm cũng lười dạy dỗ người — không cho phép nói bừa ở bên ngoài, làm hỏng thanh danh của mình."

Vân Trinh nói: "Ta cũng chưa nói với ai cả, chỉ vì hôm nay lỡ lời... nên mới không dám giấu giếm bệ hạ."

Cơ Băng Nguyên nhìn mặt Vân Trinh, thấy màu ửng đỏ sau khi tắm xong đã biến mất, mới nói: "Người còn cảm thấy nóng không?"

Lúc này Vân Trinh mới phát hiện có vẻ bát thuốc kia đúng là có tác dụng trừ

lạnh, cảm giác nóng rực tr3

người và tr3

mặt đã biến mất, vội vàng cười nói: "Không nóng nữa, chắc là trời tối, khí nóng tản đi hết rồi?"

Cơ Băng Nguyên dặn dò: "Phía nam mới tiến cổng sơn trà và lê, trẫm cho người đưa người một ít mang về phủ, cửa cung cũng sắp đóng rồi, gọi bọn họ hầu hạ người trở về đi."

Vân Trinh thở dài một hơi, vội vàng nói: "Không thể tốt hơn! Cảm ơn bệ hạ đã thưởng, ngài cũng đừng phê sỗ con quá muộn đấy!" Hấn nhanh chóng đứng dậy, sợ Hoàng Thượng lại nhớ tới việc phạt hấn viết chữ.

Cơ Băng Nguyên nhìn Thanh Tùng lặng lẽ đưa con khỉ nhỏ đi, mới quay đầu nhìn về phía Đĩnh Đại, ánh mắt vừa lạnh vừa trầm.

Đĩnh Đại hầu hạ bên cạnh Cơ Băng Nguyên nhiều năm đã quý xuống, ông ta biết tuy Hoàng đế không tỏ thái độ gì, nhưng trong lòng đã rất tức giận.

Ông ta thấp giọng báo: "Ngự y nói trong rượu trộn lẫn một ít thuốc bộ như máu hươu, lộc nhung, nhục thung dung và cầu kỷ, không tạo ra ảnh hưởng quá lớn với cơ thể, mặc dù Hầu gia còn trẻ, thiếu niên hỏa lực vượng, làm cho thân thể khô nóng, nên đã kê cho một liều thuốc thanh bổ, chờ nó tan đi dần sẽ ổn thôi."

"Về phần lai lịch thuốc cũng đã hỏi rõ ràng, nữ quan Hỉ Mi ở trong cung mười tám năm, cũng quen biết nhiều người, nàng nói với đại phu trong Ngự Dược Phòng là mình bị lạnh, ngự y kê đơn thuốc cho nàng, lấy mấy thứ trong dược phòng, lại xin thêm mấy thứ như cầu kỷ về ngâm nước uống."

"Nàng cũng đã khai là bởi vì sắp xuất cung về quê, trong nhà nghèo khó, phụ thân thích cờ bạc, bây giờ đã lớn tuổi, không gả được cho người tốt, lo lắng trở về sẽ bị người trong nhà bán đi, lại thấy Chiêu Tín Hầu từ nhỏ đã mềm lòng hiền lành, còn biết Chiêu Tín Hầu rất được Hoàng Thượng sủng

ái, nếu mở miệng xin người với Hoàng Thượng, người sẽ không thể không cho, bởi vậy mới bí quá hoá liều. Buổi chiều có mưa to, cung nhân vốn dĩ phải phục vụ trong Thế Nhân Cung liền thiếu đi, thay ca cũng là chuyện thường. Hầu gia bỗng nhiên trở về muốn tắm rửa, đám nội thị cung nhân nhóm vội vàng nấu nước chuẩn bị, nàng vốn là nữ quan có cấp bậc trong Thế Nhân Cung, chủ động nói muốn giúp đỡ, thái giám trực ban chỉ huy không nghĩ quá nhiều."

"Về cơ bản đã đối chiếu được khẩu cung của cung nữ thay ca, nội thị, Ngự Dược Phòng và thái giám cung nữ trực, trước mắt không thấy có dấu hiệu xui khiến. Hỉ Mi vẫn luôn khẳng định là thấy Tiểu hầu gia đã trưởng thành, thân phận cao quý, khuôn mặt tuấn tú, liền sinh ra lòng yêu mến, cộng thêm Hầu phủ lại không có trưởng bối quản thúc, cũng không có người sai sử, nhưng tiểu nhân đã bảo Cao thống lĩnh tiếp tục tra xem rốt cục có người ở sau lưng sai sử hay không. Mấy người Hỉ Mi đều bị giải vào thiên lao đợi thẩm tra rồi."

"Việc này là tiểu nhân chưa quản lý Thế Nhân Cung tốt, xin Hoàng Thượng giáng tội."

Đình Đại quỳ xuống, dán sát trán vào mặt đất màu đen, tr3

lưng đã ướt đầm mồ hôi, đồ ăn uống bị động tay chân, việc này không kém gì tội mưu phản tội. Trong cung liên tiếp xuất hiện hai lần sơ suất, một lần là Thanh Tùng, một lần là Hỉ Mi, biết bên cạnh Hoàng Thượng gió thổi không lọt nên đều hướng về phía Hầu gia, mình đứng là quá mức khinh thường chủ quan.

Cơ Bằng Nguyên không nói gì, một lát sau y mới nói: "Người vẫn luôn cẩn thận, chỉ là gần đây không tập trung vào chuyện của Cát Tường Nhi, cho người một cơ hội lấy công chuộc tội." Tiểu Cát Tường của y đã trưởng thành, dáng dấp lại tuấn tú xuất sắc như vậy, bị nữ tử có ý khác ngấp nghé cũng là bình thường, nhưng bây giờ lại có một chuyện khác quan trọng hơn.

"Người đi tra xét xem là ai để Cát Tường Nhi sinh ra sở thích long dương."

Đình Đại khẽ giật mình, vội vàng dập đầu đáp: "Vâng, tiểu nhân lập tức đi thăm dò xem là ai dẫn Hầu gia đến mấy chỗ không đứng đắn, nếu điều tra ra, nhất định phải nghiêm trị không tha."

Cơ Bạng Nguyên lắc đầu: "Lúc trước hấn vẫn luôn giữ đạo hiếu ở nhà, nếu thật sự đến mấy chỗ đó, cho dù trưởng sử trong phủ không báo lên, tấu chương của ngự sử cũng đã sớm ở tr3

bàn tr3m rồi. Người không hiểu được, nếu chỉ hiếu kì tình nghịch giống mấy công tử huân quý trong kinh, nuôi mấy thú đồng con hát thì thôi, cũng dễ lật lại được. Tỉ mỉ dạy chút đạo lý là hấn sẽ hiểu. Nhưng người nghe hấn nói chính cái gì? Hấn nói là chỉ thích nam tử, không cưới vợ sinh con."

"Mấy ngày nay tr3m thấy mặc dù hấn còn nhỏ tuổi tình nghịch, xao nhãng bài tập, cả ngày như con ngựa hoang, nhưng trong lòng lại rất biết tính toán. Mấy chuyện như lập công ở miếu Đế Quân nhưng lại từ chối ban thưởng, hay là xử lý Thanh Tùng đều rất rõ ràng, hấn đã nói lời này thì tuyệt đối không phải thuận miệng, mà là nghiêm túc."

"Người và Cao Tín đến Chiêu Tín Hầu điều tra cẩn thận, xem đám thư đồng, môn khách, những người được gọi là "nghĩa tử", bạn bè bình thường qua lại với hấn, nhưng đừng gây ảnh hưởng đến Cát Tường Nhi, không cho phép để hấn phát hiện ra."

Cơ Bạng Nguyên chậm rãi nói: "Tr3m phải biết là người nào để Cát Tường Nhi bỗng nhiên ý thức được mình thích nam tử."

Chương 37: Tây Sơn

Năm nay có vẻ thời tiết nóng lên rất nhanh, trong kinh lại đang làm cải cách quân chế, triều đình ồn ào không thôi, Hoàng Thượng phiền muộn không thôi, thế là tuy vẫn chưa tới đèo ngoạ nhưng đã khởi giá đến hành cung Tây Sơn, còn dẫn theo cả đám con cháu tông thất, thư đồng trong Thượng Thư Phòng, chỉ nói là phải dạy bảo thật tốt.

Thật ra hành cung Tây Sơn cũng chính là bãi săn hoàng gia, Thanh Sơn rậm rạp cây rừng xanh mướt, suối nước trong veo uốn lượn, hành cung được xây dựa vào núi, ở cạnh sông, còn có chùa miếu hoàng gia, suối sông vờn quanh dưới núi, dọc theo bờ sông trồng rất nhiều hoa và dương liễu, đúng là phồn hoa như gấm.

Trong hành cung có nuôi không động vật nhỏ may mắn, đám người Vân Trinh vừa xuống xe đã nhìn thấy nai con thành đàn, hồ điệp nhẹ nhàng, gà rừng chậm rãi tản bộ, bỗng nhiên thấy rất thoải mái. Hành lý đã có đám sai vặt thu dọn, các học sinh tinh nghịch không kịp chờ đợi cầm ná cao su đi bắn đũa gà rừng nai con kia, bỗng chốc xung quanh huyền não gà bay chó chạy, bưng bưng sức sống.

Các học sinh được sắp xếp cho ở Thính Phong Các, cung điện hoa mỹ, hành lang thông ra bốn phía, đứng tr3

lan can hành lang nhìn xuống có thể thấy phong cảnh đẹp đẽ trùng điệp dưới lòng bàn chân.

Chu Giáng vui vẻ nói với Vân Trinh: "Ta vừa mới hỏi qua, phòng nhất phía đông là rộng rãi thoáng mát nhất, lát nữa chúng ta chọn phòng phía đông ở với nhau, hiếm khi được ra ngoài, đêm nay ta ngủ với người đi! Ta mang theo rất nhiều sách tranh để xem với người đây!"

Vân Trinh hững hờ gật đầu, trong lòng lại nghĩ chẳng biết tại sao năm nay Cơ Bạng Nguyên muốn đến hành cung Tây Sơn nghỉ mát sớm như vậy. Bổng nhiên Thanh Tùng đi tới hành lễ: "Tiểu nhân bái kiến Hầu gia, Hoàng Thượng nói gần đây Hầu gia hơi lơ là làm bài tập, lần này đến hành cung mời Hầu gia đi qua ở cùng một viện với Hoàng Thượng, cũng tiện cho Hoàng Thượng đốc thúc Hầu gia làm bài tập. Chúng tiểu nhân đã sau người dọn hành lý của Hầu gia đến viện chính rồi, Hoàng Thượng gọi Hầu gia đến ăn trưa cùng."

Vân Trinh mở to hai mắt: "Cái gì?!" Đã bảo là ra ngoài thả lỏng cơ mà! Cái này chẳng phải là còn thắm hơn trong cung sao! Dù sao trong cung còn có thể về nhà hóng gió! Ở cùng một viện với Hoàng Thượng! Có khác gì ngồi tù lao không!

Chu Giáng cũng có chút thất vọng: "Đi ở cùng một viện với Hoàng Thượng sao, vậy ta cũng không tiện đến tìm người."

Thanh Tùng cười nói: "Hầu gia có thể mời một vị đồng học cùng nhau vào ở, Hoàng Thượng đặc biệt dặn dò, có người cùng làm bài tập với Hầu gia, có khi còn khiến Hầu gia tiến bộ hơn ấy."

Sắc mặt Chu Giáng xanh mét, trong lòng sợ hãi, cái này... vẫn là thôi đi... Ở dưới mắt Hoàng Thượng... Mà Vân Trinh lại vui mừng giữ chặt tay Chu Giáng: "Vậy thì tốt quá, ta sẽ dẫn theo Tử Đồng!" Có tên xếp hạng chót như Chu Giáng, không chừng còn làm nổi bật điểm số của mình đấy! Sống chết mặc bay tiền thầy bỏ túi thôi!

Chu Giáng tuyệt vọng nhìn Thanh Tùng chỉ huy đám nội thị và hộ vệ mang hành lý của hắn ta đi, nuốt nước miếng một cái, được thôi... Ít nhất có thể ở cùng Vân Trinh, có nạn cùng chịu có phúc cùng hưởng.

Chỉ là vẫn rất thắm.

Cái gì mà đi sẵn đi chơi, đều đã mất đi cảm giác tồn tại trong lòng Chu Giáng rồi. Hắn ta nơm nớp lo sợ lên xe ngựa cùng Vân Trinh, rời khỏi Thính

Phong Các trong ánh mắt hâm mộ của một đám học sinh.

Cơ Hoài Tố đứng một bên nhìn Vân Trinh dẫn Chu Giáng đi xa, cảm thấy có chút mất mát, lại nghe Cơ Hoài Thanh nói với người khác: "Khi ta còn bé đã từng đến đây với phụ vương, lần đầu tiên ta săn được một con bạch lộc ở đây, lúc ấy phụ vương ta rất vui vẻ, cảm thấy đây là điềm lành, chưa biết chừng sau này ta sẽ có phúc, bởi vậy vẫn không bao giờ nuông chiều ta, còn bắt ta chăm chỉ."

Một đám thư đồng xung quanh lập tức nịnh nọt nói: "Bạch lộc! Quả nhiên là điềm lành!" Những tiếng nịnh bợ vang lên không dứt, có vài học sinh không nhịn nổi, thi nhau liếc nhìn.

Cơ Hoài Tố cười lạnh trong lòng, nhưng cũng biết Cơ Hoài Thanh rất được trong nhà gửi kỳ vọng cao, mình thì sao, chỉ đến khi mình vào kinh thì phụ vương mới tôn trọng mẫu phi hơn, nhưng cho dù như thế cũng không hề ra tay giúp đỡ một chút nào cả.

Một khi Hoàng trữ được xác định, gã bị đánh về nguyên hình, mẫu thân sẽ trở lại vị trí xấu hổ vắng vẻ ban đầu... Thế tử và gã không cùng mẹ, mẫu phi gã là kế phi, cũng bởi vậy gã có một đồng đích huynh đệ và một đồng thứ huynh đệ, ở chỗ của Khang vương, con trai là thứ không đáng giá nhất, Lâu kế phi ngoại trừ xuất thân từ Lâm gia tương đối thanh quý ra thì không có sở trường gì.

Chỉ có khi lên làm Hoàng trữ, đập tắt cả những người từng xem thường mình ngày xưa dưới chân, mới có thể nở mày nở mặt, rửa sạch nhục nhã.

Gã nhìn chiếc xe đã đi xa mất bóng, nghĩ đến Chiêu Tín Hầu Vân Trinh, rõ ràng hẳn nghe mình đàn đến rơi lệ, nhưng hẳn lại tình nguyện mở tiêu cực làm ăn với Cơ Hoài Thịnh, lại hoàn toàn cự tuyệt mình, rốt cuộc là vì cái gì? Gã không hiểu.

Ngày đó Vân Trinh thổi "Bạch mã về", vẻ sầu bi, oán trách trong ánh mắt đã khiến gã phải xúc động.

Chiêu Tín Hầu rất được để sủng, hơn nữa vẫn còn nhỏ, tại sao lại thổi ra một bài nặng nề như thế? Hắn phải chịu uất ức sao? Trưởng công chúa và Chiêu Tín Hầu trước lần lượt qua đời, một mình hắn vất vả lắm phải không?

Cơ Hoài Tố mang theo tâm trạng phức tạp về phòng mình, không bắt ngờ lắm khi thấy vị trí phòng mình không được tốt - giống như vị trí lúng túng bây giờ của gã vậy.

Chu Giáng chỉ là một tên công tử bột vô học, vì chơi đùa từ nhỏ đến lớn với Chiêu Tín Hầu đã có thể đi theo Chiêu Tín Hầu đến ở với Hoàng Thượng, nếu mình kết bạn được với Chiêu Tín Hầu, giờ phút này người đi cùng hắn đến Vân Long Điện diện thánh phải là mình mới đúng.

Trong Vân Long Điện, Chu Giáng bị vô số người hâm mộ ghen ghét đang nơm nớp lo sợ ngồi trước bàn ăn nuốt không trôi. Vân Trinh lại là rộng lượng gặp hạt thông đường cho hắn ta: "Ném thử cái này đi, cách làm trong cung không giống bên ngoài, đều là rang với đường phèn, ăn cực kỳ ngon - Hoàng Thượng, sao không thấy Đình tổng quản đâu?"

Cơ Băng Nguyên thản nhiên nói: "Ông ta và Cao Tín còn có chút việc trong kinh, làm xong sẽ tới - còn chưa ăn được mấy miếng cơm đã ăn đồ ngọt, cẩn thận không thấy ngon miệng."

Vân Trinh cười hì hì một tiếng: "Hai người đều đi làm việc cả, vậy bên cạnh Hoàng Thượng còn có ai để sai khiến không? Có cái gì cứ việc sai sử ta, Tử Đồng đến ném thử thịt viên phỉ thúy này đi, cũng ngon lắm."

Chu Giáng gặp thịt viên nửa ngày không xong, tr3

lưng toàn là mồ hôi, thật sự là ánh mắt của Hoàng Thượng quá đáng sợ! Như vậy làm sao mà ăn được chứ, mặc dù Hoàng Thượng nói chuyện rất ôn hoà, nhưng ánh mắt kia nhìn ai cũng như không có một chút nhiệt độ nào, vừa trầm vừa lạnh, vì sao Cát Tường Nhi lại có thể ăn cơm tự nhiên như thế chứ!

Cơ Băng Nguyên nhìn dáng vẻ như muốn qua đời của tên nhóc này, cuối

cùng cũng thu hồi ánh mắt, yên lặng dùng bữa.

Người hiềm nghi đầu tiên dĩ nhiên chính là tên nhóc nhà Định Quốc công, hẳn ta chơi với Vân Trinh từ nhỏ đến lớn, nghe nói cũng là kẻ ăn chơi, nhìn bề ngoài đúng là cũng không tệ lắm, là hẳn ta làm hư đứa trẻ nhà mình sao?

Y lại nhìn về dáng vẻ ăn uống ngốc nghếch của Vân Trinh, thật sự là khờ đến tổn thương mắt, nhưng hai thiếu niên một người mặc áo choàng lụa đỏ, một người mặc hầu phục màu tím, đều đội quan tím vàng, hai người ngồi song song một chỗ, giống như hai chú ngựa nhỏ tùy tiện chạy rong trên

đất hoang, sức sống thanh xuân đập vào mặt.

Chỉ nhìn bề ngoài cũng coi như xứng đôi, nhưng nhìn cử chỉ của Cát Tường Nhi lại không giống đang làm chuyện lén lút gì lắm.

Vẫn còn có thời gian, dù sao cũng phải kéo tên nhóc này đến bên cạnh, nếu như thật có tình thì sẽ là không gạt được, Cơ Băng Nguyên nghĩ.

Trong kinh, Chiêu Tín Hầu phủ.

La Thái Thanh đang chào đón hai vị đại lão, một người là Đại tổng quản ngự tiền Đình Đại, cười híp mắt nói với trưởng sử La Thái Thanh: "Vẫn giống như lần trước, mấy ngày hôm nay sức khoẻ Hầu gia không được tốt, Hoàng Thượng phái tiểu nhân đến trong phủ hỏi về sinh hoạt thường ngày của hần, còn phải làm phiền Trưởng sử đại nhân mời gã sai vặt, tổng quản, thị nữ hầu hạ Hầu gia đến để tiểu nhân hỏi một chút."

Một vị khác là Đại thống lĩnh Long Tương Doanh - Cao Tín, mặt búp bê, mắt như trắng non, rất hoà nhã nói với La Thái Thanh: "Ta chỉ tiện đường đưa Đình tổng quản tới, Hoàng Thượng nghe nói Hầu gia nhận không ít hài tử vào phủ huấn luyện, bảo ta có rảnh thì đến hướng dẫn bọn họ, hôm nay vừa tiện đường tới đây, cũng muốn nhìn xem, nếu có ai tốt sẽ nhận vào Long Tương Doanh."

La Thái Thanh mừng rỡ nói: "Vây không còn gì tốt hơn! Mời hai vị đại nhân ngồi, chờ ta đi sắp xếp."

Đình Đại và Cao Tín trao đổi ánh mắt, cười nói: "Không dám làm phiền đại nhân, chúng ta chia nhau làm, cũng để sớm hoàn thành công việc."

La Thái Thanh nói: "Thật ra Cao đại nhân tới không khéo, hôm kia Hầu gia mở một tiêu cục, để mấy vị lão binh dẫn theo không ít bọn nhỏ ra ngoài rèn luyện rồi, có lẽ Cao đại nhân không gặp được mấy đứa đâu, bây giờ thật sự không còn mấy ai ở lại."

Cao Tín cười tủm tỉm nói: "Không sao, tìm mấy đứa bé hỏi tạm đã, cũng dễ xác định trước - ta nghe nói thần đồng nhà Lệnh Hồ bây giờ cũng đang ở Hầu phủ đúng không? Nghe nói là hầu hạ trong thư phòng? Không biết lần này có đi cùng không?"

La Thái Thanh nói: "Hắn ta chủ yếu hầu hạ bút mực cho Hầu gia, đương nhiên sẽ không đi ra ngoài, nhưng hắn ta cũng không có thiên phú gì trong việc tập võ cả."

"Vây ta sẽ gọi hắn ta tới cho Cao thống lĩnh xem đi."

Cao Tín cười nói: "Trùng hợp ghê, chúng ta cùng nhau đi gặp, ta cũng dễ hỏi về sinh hoạt thường ngày của Hầu gia."

Trong khách sảnh, Lệnh Hồ Dục lo lắng bất an đứng ở trước mặt Đình Đại, Đình Đại cười tủm tỉm rót trà cho hắn ta: "Uống trà đi, người chính là tiểu thần đồng nhà Lệnh Hồ đúng không? Lúc trước nhà ta còn từng đến nhà người, nhớ kỹ khi đó là đại thọ sáu mươi của Lệnh Hồ tướng gia, ta đi chúc thọ, Tướng gia còn cho ta một bức chữ..."

"Bây giờ người ở Hầu phủ thế nào? Hầu gia có chung đụng không? Hầu gia là một người tốt bụng, từ khi hắn còn bé đã..." Đình Đại nói duyên duyên về chuyện ngày xưa, lát thì nói đến Chiêu Tín Hầu khi còn bé, lát lại nói chuyện về Lệnh Hồ tướng gia lúc trước, chốc lại hỏi sinh hoạt thường ngày của Hầu gia, thích ăn cái gì, mấy giờ đi ngủ, linh tinh vụn vặt, nói nhăng nói cuội.

Ban đầu Lệnh Hồ Dực còn vô cùng khấn trương, mỗi một câu đều suy nghĩ một chút mới trả lời, về sau thấy Đinh Đại vẫn luôn cười tùm tùm giống một trưởng bối hiền hòa, nói đến việc nhà thôi cũng lải nhải dông dài, hắn ta dần dần thả lỏng xuống, thậm chí cuối cùng còn hơi mất kiên nhẫn, bởi vì Đinh Đại cứ như hồ đồ rồi, có đôi khi lặp lại mấy câu hỏi giống nhau, hắn ta đáp đi đáp lại mấy lần, cuối cùng còn nhỏ giọng nhắc nhở Đinh Đại: "Vấn đề này vừa rồi công công đã hỏi rồi."

Đinh Đại sững sờ, vỗ đầu cười nói: "Hỏi rồi sao? Haiz, xem trí nhớ của ta này, người vừa mới nói cái gì đấy nhỉ? Chu công tử dẫn Phương Lộ Vân đi, đúng không?"

Lệnh Hồ Dực nói: "Đúng thế."

Đinh Đại lại hỏi: "Vậy về sau người còn gặp Phương Lộ Vân nữa không?"

Lệnh Hồ Dực nói: "Thỉnh thoảng Chu công tử tới sẽ dẫn hắn ta tới, lúc Chu công tử bị thương chân ở nhà dưỡng thương, cũng đã phái hắn ta tới nói mấy câu." Rõ ràng vừa rồi ông ta đã hỏi, rốt cuộc Lệnh Hồ Dực vẫn còn tính tình thiếu gia, thời gian qua lại được nuôi ở thư phòng đến mức càng thêm yếu ớt, vừa rồi mới uống mấy ngụm trà, bây giờ cảm thấy hơi mát, bắt đầu không kiên nhẫn được nữa.

Đinh Đại lại như không nhớ rõ lúc trước đã hỏi rồi, mà tiếp tục hỏi hắn ta: "Cụ thể là mấy lần? Truyền lời gì."

Lệnh Hồ Dực đè sự nóng nảy mất bình tĩnh trong lòng xuống, nói: "Chính là hy vọng Hầu gia đến thăm hắn ta, nói hắn ta ở nhà nhàm chán, lúc ấy ta cũng chỉ nói cho hắn ta biết Hầu gia đang nghe hát, không có ở nhà. Về sau Hầu gia trở về, ta đã bẩm báo, hôm sau Hầu gia bảo Tư Nghiên đi mua rất nhiều sách truyện rồi đến thăm Chu công tử."

Đinh Đại bất ngờ hỏi một câu: "Có người nói người và Phương Lộ Vân có tư tình, tự mình cầu kết, có việc này không?"

Lệnh Hồ Dực sợ hãi mở to hai mắt: "Ai nói! Cái gì gọi là tư tình? Lúc trước hấn ta là thư đồng của ta, từ khi hấn ta đến chỗ Chu ngũ công tử, ta đã không còn liên lạc với hấn ta nữa rồi, tuy rằng có lần hấn ta đến hỏi Hầu gia đi đâu, ta có nói cho hấn ta biết, nhưng cũng là bởi vì Chu ngũ công tử vẫn luôn thân thiết với Hầu gia, sau khi Hầu gia trở về ta đã bẩm báo chi tiết với hấn rồi, cũng không có tâm tư qua lại nữa!"

Đình Đại cười tủm tỉm nói: "Quả nhiên ngươi và Phương Lộ Vân đều không làm chuyện cầu thả?"

Lệnh Hồ Dực mờ mịt nói: "Cái gì gọi là chuyện cầu thả..." Hấn ta bỗng nhiên kịp phản ứng, sắc mặt đỏ lên: "Chúng ta đều là nam... chuyện cầu thả cái gì chứ... Là ai nói! Tiểu nhân đồng ý đối chất với hấn!"

Đình Đại không trả lời, chỉ hỏi tiếp: "Ngươi cảm thấy sẽ là ai vạch trần ngươi đây?"

Lệnh Hồ Dực mờ mịt, một lát sau mới lo sợ không yên nói: "Ta không biết... Ta đến Hầu phủ cũng không được những người khác chào đón..." Hấn ta có chút chán nản, nhớ tới lúc trước Phương Lộ Vân đã che chở mình mà vẫn luôn bị xa lánh bắt nạt, rốt cuộc là ai nói hươu nói vượn?

Đình Đại hướng dẫn từng bước: "Có phải là ai ghen ghét ngươi được Hầu gia sủng ái, bởi vậy mới hãm hại ngươi? Ngươi có biết trước khi ngươi được vào thư phòng, ai được Hầu gia sủng ái nhất không?"

Lệnh Hồ Dực cảm thấy khó hiểu: "Hầu gia đối xử với chúng ta rất bình thường... Cũng không biệt xem trọng ai cả, mỗi ngày hấn đều rất bận rộn, không phải vào trong cung học thì chính là luyện cung, thỉnh thoảng mới ra ngoài nghe hát, rất ít khi nói chuyện với chúng ta."

Đình Đại nói: "Bình thường Hầu gia rất hoạt bát, sao không hay nói chuyện phiếm với các ngươi?"

Lệnh Hồ Dực nói: "Chúng ta đều là nô tì, hấn có thể nói với chúng ta cái gì chứ?"

Đình Đại khẽ gật đầu: "Vậy Hầu gia ở nhà cũng không vui đùa giễu cợt gì sao?"

Lệnh Hồ Dục nói: "Ta cảm thấy... Đại khái là bởi vì Hầu gia mới hết hiếu đi, từ lúc ta vào phủ đến nay, rất ít khi nhìn thấy Hầu gia cười, chứ đừng nói đến việc kể chuyện cười với chúng ta, lúc nói chuyện với các thúc thúc bá bá viện Trung Nghĩa, và lúc nói chuyện với Trưởng sử, đều là xã giao bình thường thôi."

Đình Đại hỏi: "Với Chu Giáng công tử thì sao?"

Lệnh Hồ Dục suy nghĩ một chút rồi nói: "Từ lúc ta vào phủ đã nghe nói Chu công tử và Hầu gia chơi với nhau từ nhỏ, rất thân thiết. Nhưng bình thường ta lại cảm thấy đều là Chu ngũ công tử chạy đến nói chuyện, vui đùa với Hầu gia của chúng ta, Hầu gia rất bận rộn, hình như phải xã giao khá nhiều, nhưng nếu so sánh với những người không hay qua lại, Chu ngũ công tử đúng là người hay đến phủ chúng ta nhất."

"Hầu gia cũng không có những người bạn cùng tuổi khác, mấy ngày trước Hoài Thịnh công tử có đến vài lần, nhưng là cũng là bàn chuyện làm ăn, không giống bạn thân lắm." Nói như vậy, chính Lệnh Hồ Dục cũng cảm thấy là lạ - nhìn thế nào Hầu gia cũng giống như người ngoài nóng trong lạnh, vì sao ai cũng nói Hầu gia hoạt bát bướng bỉnh, là bởi vì Chu ngũ công tử sao?

Đình Đại nhìn về phía Lệnh Hồ Dục, chỉ thấy tr3

mặt người đã từng là công tử tướng phủ toàn là vẻ ngây thơ, đúng là không hề nói dối.

Chiêu Tín Hầu không lớn hơn hẳn được bao nhiêu, mà trong cả Hầu phủ lớn như vậy lại không có một người tri kỷ sao?

Chương 38: Canh trứng

Thời tiết tháng năm thật sự rất đẹp, nhưng thật ra vẫn chưa tới lúc săn thú, bởi vậy thánh giá đến hành cung, phần lớn thời gian mỗi ngày vẫn là phê tấu chương mà các đại thần không cách nào quyết định, dùng khoái mã đưa từ trong kinh tới.

Nhưng cho dù như vậy, Cơ Bằng Nguyên cũng không lơ là bài tập của Vân Trinh, ngay cả Chu Giáng cũng bị liên lụy, không có bất kỳ môn khách thư đồng nào hỗ trợ, cảm giác viết sách luận ra sao? Bị Hoàng Thượng nhìn chăm chăm, đến hạn lại kiểm tra học thuộc lòng lại có cảm giác như thế nào!

Chu Giáng vô cùng hối hận, chỉ hối hận lúc trước không lấy cơ vết thương chưa khỏi mà ở lại kinh thành.

Hắn ta muốn làm kẻ ăn chơi thôi! Bây giờ bị ép nỗ lực phấn đấu dưới mắt Hoàng Thượng là sao!

Càng buồn khổ hơn là, chính vì chân hắn ta vừa mới khỏi, những vương tôn công tử khác đều đi săn thú, hắn ta lại chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong đại điện làm bài tập!

Đến xế chiều, bắt đầu không ngừng có người hiến con mồi mình đi săn cho Hoàng Thượng, cũng có người làm thơ cho Hoàng Thượng, đám nội thị càng không ngừng tiến đến bẩm báo: Cơ Hoài Thanh công tử hiến một con hươu đực... Cơ Hoài Tố công tử hiến ba bài thơ mới về hành cung...

Cơ Bằng Nguyên lại vô cùng kiên nhẫn, hiến con mồi thì dặn dò thiện phòng xử lý hẩn hoi, hiến thơ thì lấy bút son ra phê chữa, cuối cùng còn ban thưởng cho từng người một!

Chỉ có Chu Giáng ở một bên nhìn mà cảm thấy khó chịu, bên ngoài thời tiết tươi đẹp, cỏ cây muôn màu, động vật đông đúc, hẳn ta lại phải ngồi viết chữ với Vân Trinh!

Hắn ta nhìn trộm nhìn Vân Trinh, hẳn ta biết bình thường Vân Trinh cũng cực kì không kiên nhẫn viết chữ, bây giờ lại lưng thẳng eo thẳng, vẻ mặt điềm tĩnh nghiêm trang viết, thay đổi tính cách rồi sao?

Chẳng lẽ chỉ có mình là vô dụng nhất ư?

Chu Giáng tràn đầy hoài nghi về mình, lẽ mà lẽ mề viết đến trưa cũng chỉ nặn ra được mấy dòng chữ, nước mắt cũng sắp rơi xuống rồi.

May mắn lúc đang vờ vét hết cái bụng rỗng, một nội thị từ bên ngoài vào bẩm báo: "Bệ hạ, Đình tổng quản tới, còn dẫn theo mấy vị đại thần, nói có việc quân cơ muốn bẩm báo."

Cơ Bạng Nguyên giương mắt nhìn xuống phía dưới, quả nhiên Vân Trinh vẫn còn giả vờ đứng đắn viết chữ, người ngoài nhìn sẽ thấy chững chạc đàng hoàng, chỉ có ý biết chắc chắn đều là qua loa, nhất định là trông cậy vào có Chu Giáng xếp hạng chót, cho nên mới ngồi bình tĩnh như vậy, nếu là bình thường, lúc này đã sớm nói mớ tay, lát lại nói muốn uống nước, chốc lại nói muốn đi vệ sinh rồi.

Y hơi cong khoe miệng lên, cuối cùng cũng khai ân: "Mời mấy vị đại nhân vào nghị sự, Chiêu Tín Hầu và Chu công tử cũng đi xuống giải sầu trước một chút đi, viết tới trưa rồi, ra ngoài thả lỏng cơ thể, đến bữa tối lại tới cũng được."

Vân Trinh và Chu Giáng bỗng nhiên giống như chim chóc xổ lồng, rời khỏi Vân Long Điện, rất nhanh đã leo lên một sườn núi nhỏ ở gần đó, ngắm cảnh từ tr3

cao.

Chu Giáng thở mạnh: "Xem như được thả lỏng rồi, ta phải cảm tạ Đình công công đã cứu mạng, nếu cứ bị nhốt ở đó mãi, ta thật sự sẽ chết mất - còn phải ở hành cung mấy tháng nữa chứ! Ta thấy Hoàng Thượng rất bận rộn, không bằng vẫn nên về kinh thôi."

Vân Trinh quay đầu nhìn trước cửa chủ điện, thấy Đình Đại mặc đồ tím dẫn theo mấy vị đại nhân đi vào, Chu Giáng hỏi hần: "Người đang nhìn cái gì thế?"

Vân Trinh nói: "Không có gì, Hoàng Thượng tránh đến hành cung, thật ra là để cho Quân Cơ Xử thuận tiện làm việc thôi, phần lớn đám huân quý trong kinh đều là người đồng sinh cộng tử bình định Bắc Địa với Hoàng Thượng lúc trước, bây giờ muốn động quân chế, chắc Hoàng Thượng cũng sợ làm ảnh hưởng đến tình cảm ngày xưa, dứt khoát tránh ra khỏi kinh."

Chu Giáng há to miệng: "Ý người là, Hoàng Thượng muốn đụng đến mấy nhà huân quý bọn ta?"

Vân Trinh lườm hần ta một cái: "Người thì biết cái gì, so sánh kiểu gì thế, Quốc Công gia nhà người thật sự là trung thành tuyệt đối với Hoàng Thượng, nhưng cấp dưới của Quốc Công gia ngày xưa, cấp dưới của cấp dưới của Quốc Công gia ngày xưa nữa, còn cả mấy bá phụ, thế tử bên cạnh phụ thân người liên lụy đến nhiều lợi ích lắm, bọn họ bị cắt mất thịt trong tay, sao có thể không đi tìm Quốc Công gia nhà người được? Sau đó Quốc Công gia nhà người lại tiến cung tìm Hoàng Thượng khóc lóc, Định Quốc Công là Phúc tướng do Tiên đế khâm điểm đó! Linh vật lớn thế nào chứ, Hoàng Thượng cũng không tiện không nể mặt mũi cho tổ tông nhà người đúng không? Nếu ai cũng đến như thế, người nói xem Hoàng Thượng có muốn đổi không?"

Chu Giáng nói: "Lão tổ tông nhà ta sẽ không vì mấy chuyện này mà tiến cung đâu, nhất định sẽ giả câm vờ điếc."

Vân Trinh nói: "Ta chỉ lấy ví dụ thôi. Đương nhiên, Hoàng Thượng chỉ muốn động vào quân chế, không phải muốn động vào huân quý, bởi vậy mới dẫn hết đám con cháu tông thất, huân quý đến hành cung, việc này đã âm thầm

trần an các phủ, các phiên vương rồi, thật ra chúng ta cũng là một kiểu chất tử(*) thôi."

(*) Chất tử là người được phái ra nước khác làm con tin.

Chu Giáng kinh ngạc đến mức không ngậm miệng được, nhìn về phía Vân Trinh: "Cát Tường Nhi, Hoàng Thượng thật sự mưu xa như vậy sao?" Người thì sao? Tại sao lại thấy được liên lụy lợi ích phía sau đó?

Vân Trinh nói: "Có rất nhiều chuyện về sau nhớ tới mới biết được những điều mà Hoàng Thượng làm trước đó có nghĩa là gì."

Chu Giáng trầm mặc một hồi, nhìn về mặt thương cảm xa cách chẳng biết tại sao lại xuất hiện tr3

mặt Vân Trinh, không tiếp tục hỏi việc này nữa, hắn ta cười nói: "Người đợi ở đây, ta cho người một sự ngạc nhiên, người chờ ha!"

Vân Trinh không rõ ràng lắm, chỉ thấy Chu Giáng đã chạy mất bóng, biết hắn ta luôn nhanh nhẹn, nên cũng đứng ở đây chờ.

"Hầu gia thật sự là mắt sáng như đuốc, nhìn nhận tình hình tỉ mỉ."

Vân Trinh giật mình quay đầu, thấy được Cơ Hoài Tố, trong lòng cũng hơi trấn định. Thật ra Cơ Hoài Tố cũng sẽ không nói lời của bọn họ ra ngoài, ngược lại là mình không đủ cẩn thận, có thể là bởi vì bị giữ cho tới trưa. Trong lòng hắn âm thầm hối hận, trực tiếp quay đầu rời đi.

Cơ Hoài Tố nhìn dáng vẻ chỉ sợ tránh không kịp của hắn, đi theo sát gọi Vân Trinh lại: "Hầu gia xem thường Cơ Hoài Tố, bởi vậy mới trốn tránh tại hạ sao?"

Vân Trinh dừng lại, cũng không quay đầu, chỉ trả lời một câu: "Vân mỗ gặp gián gặp chuột cũng hay chỉ sợ tránh không kịp, công tử tự trọng."

Lời này quả thực không hề khách khí, sắc mặt Cơ Hoài Tố hoàn toàn ngơ

ngắn, Vân Trinh lại không quay đầu, nhanh chân đi xuống dưới sườn núi.

Vân Trinh sải bước, cũng không để ý đến gã, không bao lâu sau Chu Giáng đã thở hồng hộc gọi hắn từ phía sau: "Cát Tường Nhi! Cát Tường Nhi!"

Vân Trinh đứng vững quay đầu, nhìn thấy Chu Giáng đang dùng áo choàng bọc lấy cái gì đó, đang vội vàng chạy tới chỗ hắn, mà Cơ Hoài Tố đã không còn bóng dáng, liền đứng vững chờ Chu Giáng.

Chu Giáng thở không ra hơi, chạy tới trước mặt hắn, có chút tủi thân: "Không phải bảo ngươi chờ ta sao? Sao lại đi trước?"

Vân Trinh nói: "Trông thấy mấy người đáng ghét, không muốn đáp lời nên mới đi."

Lúc này Chu Giáng mới thoải mái hơn: "Hóa ra là như vậy, ta cũng thường xuyên làm thế, nhìn thấy người không muốn nói chuyện từ xa, liền vội vàng đi đường vòng - Ngươi xem! Đây là cái gì?"

Vân Trinh cúi đầu nhìn Chu Giáng mở vạt áo choàng ra như nhặt được chí bảo, bên trong có mấy quả trứng tròn vo.

Chu Giáng bưng vạt áo đựng mấy quả trứng kia, cười với hắn: "Thấy không? Đây là trứng gà rừng! Hôm qua ta vừa đến liền thấy ở dưới lùm cây, ghi nhớ địa điểm, nghĩ hôm nay có rảnh nhất định phải đến lấy, ha ha ha ha không phải ngươi thích ăn canh trứng gà nhất sao? Trứng của con gà rừng này nhất định rất thơm! Lát nữa bảo thiện phòng làm cho ngươi một bát nước mềm mại được không nào?"

Vân Trinh nhìn khuôn mặt trẻ tuổi thanh xuân của Chu Giáng như chồng lên khuôn mặt tươi cười vào hai đời trước, trí nhớ đó đã quá mức xa xôi, thiếu niên mặc áo bào lụa đỏ, leo lên cây lấy mấy quả trứng xuống cho mình, cười như hiến vật quý.

Không thể nói là động tâm trong nháy mắt nào, cũng không thể nói là ai động tâm trước.

Nó cứ xảy ra tự nhiên như thế, có lẽ là cái ôm lơ đãng lúc mệt mỏi chìm vào giấc ngủ chung giường vô số lần, có lẽ là cầm tay tựa sát uống rượu xem thoại bản, có lẽ là cùng cưỡi một con ngựa đi ngắm hoa, có lẽ là cùng bắt cá rửa chân dưới suối trong, năm tháng để xúc động nhất của hai thiếu niên tuổi nhỏ đã ở cùng nhau một cách tự nhiên.

Khi đó hai người đều theo đuổi vui vẻ, chỉ làm việc mà mình thấy dễ chịu, mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với anh em tốt cùng nhau lớn lên thì có vấn đề gì?

Vân Trinh sụp mắt xuống, cảm giác vành mắt mình đang nóng bừng, hẳn không có cách nào khống chế hoài niệm và bi thương đối với đoạn quá khứ trong nháy mắt đó, cũng không có cách nào trở về thời thiếu niên.

Một bát đồ ăn hạ độc dược trí mạng mà Chu Giáng đưa qua xin lỗi, cũng chính là một bát canh trứng gà.

Vân Trinh trầm mồm ngổn ngang, cuối cùng mới nói một câu: "Chu Tử Đồng, người có thể vĩnh viễn đừng sống ngu ngốc như vậy không."

Nụ cười tr3

mặt Chu Giáng cứng đờ, trong tay còn nâng mấy quả trứng gà rừng, luống cuống đứng ở nơi đó, Vân Trinh không biết nói cái gì, quay đầu rời đi.

Mãi đến bữa tối, nội thị đến mời, Chu Giáng mới lại thấy được Vân Trinh ở chỗ Hoàng Thượng.

Đình Đại tổng quản cũng quay về, cười mỉm chia thức ăn cho bọn họ, còn bưng lên một bát canh trứng gà: "Đây là trứng gà rừng hôm nay Chu ngũ công tử hiếu kính Hoàng Thượng."

Chu Giáng cẩn thận nhìn Vân Trinh, thấy vẻ mặt hẳn như thường, khẽ mỉm cười, giống như hỉ nộ vô thường buổi chiều đã qua, trong lòng mới trấn định hơn chút.

Cơ Bằng Nguyên nhìn Vân Trinh một cái: "Trẫm nhớ trước kia Cát Tường Nhi thích ăn canh trứng - Trưởng công chúa không biết nấu ăn, món duy nhất biết làm chính là canh trứng gà."

Vân Trinh cười đùa nói: "Hoàng Thượng, trong cung có thiếu món gì ngon đâu, canh gân chân hươu sao, cá cơm chiên gì đó, hì hì, người để thần chữa chút bụng ăn món khác được không."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Tùy người, chỉ là đừng ăn nhiều làm bụng dạ không thoải mái, trốn tránh bài tập, ở đây không có thần đồng Lệnh Hồ viết bài thay người đâu, hay người định để Chu ngũ công tử viết giùm?"

Vân Trinh nhăn mặt: "Hoàng Thượng, có thể bỏ qua chuyện viết giùm này được không? Đừng nhắc đi nhắc lại vậy mà."

Cơ Bằng Nguyên cười một tiếng, Vân Trinh lại hiếu kỳ nói: "Bệ hạ, thần nghe nói hành cung Tây Sơn này là bảo khố của Hoàng đế tiền triều, lúc ấy khai quật ra rất nhiều vật quý hiếm."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Đúng, một việc tự làm mình diệt vong, rõ ràng lúc ấy dân chúng đói đến mức không có cơm ăn, ông ta còn cất trữ vàng bạc châu báu và lương thực ở chỗ này. Sau khi Tiên hoàng dẹp loạn, nơi này chuyển thành hành cung, vàng bạc châu báu đều được kiểm lại sung vào quốc khố chống thiên tai."

Vân Trinh nói: "Ồ... Còn tưởng rằng có thể mở mang tầm mắt chứ."

Cơ Bằng Nguyên cười một tiếng: "Nhưng vẫn còn để lại vài thứ hiếm có, ăn cơm xong sẽ dẫn các người đi mở rộng tầm mắt."

Chu Giáng cũng không khỏi phấn chấn: "Quá tốt rồi!"

Đình Đại ở một bên nhìn dáng vẻ cung chiều vô độ của Cơ Bằng Nguyên, trong lòng lạnh lạnh nghĩ: Nào chỉ là mở mang tầm mắt chứ, ta thấy Hầu gia sắp được thưởng vật quý hiếm rồi đấy.

Dáng vẻ đau lòng của Hoàng Thượng lúc nghe bẩm báo buổi chiều, ôi chao.

Đây mới gọi là hoàng ân sâu nặng này!

Chương 39: Bảo châu

Chủ điện của hành cung Tây Sơn vốn có một cái địa cung, đường đi của cung điện dưới lòng đất hỗn tạp, nhưng tr3

vách lại có nền. Bởi vì Hoàng Thượng muốn xuống, cho nên Đinh Đại đã sai người quét dọn sạch sẽ và trải thảm lông dê dày trước rồi, lúc đi lên tr3

không phát ra một tiếng nào cả. Thần bí phô trương khiến Vân Trinh rất chờ mong với thứ sắp được xuống nhìn... Thật ra lúc trước hắn chỉ muốn nói sang chuyện khác mà thôi.

Đương nhiên cũng rất tò mò, bởi vì cho dù là đời nào cũng nghe nói Cơ Hoài Thanh và Cơ Hoài Tố kế thừa hoàng vị đều không kịp chờ đợi tự mình đến hành cung Tây Sơn một lần.

Cứ rẽ ngang rẽ dọc như vậy mấy lần, cuối cùng đã đến chính sảnh địa cung rộng rãi, quả nhiên tr3

cái kệ bác cổ dựa vào tường trưng bày rất nhiều đồ quý hiếm.

Thật ra Cơ Băng Nguyên cũng không có hứng thú gì, chỉ thuận miệng nói: "Tự các ngươi xem đi, bên trong cái ngăn dưới mỗi món đồ đều có một tờ giấy nhỏ, ghi chú về lai lịch trân bảo đó, phần lớn đều là mấy truyền thuyết quý quái hoang đường. Thích cái nào cứ lấy là được."

Y dựa vào tường ngồi xuống, lấy một quyển sách ra xem.

Vân Trinh rất hào hứng, đi cùng Chu Giáng nhìn từ một đầu kệ: "Cái gói ngọc này... nhìn cũng bình thường mà. Chúng ta xem đây là cái gì."

Chu Giáng lấy lòng cầm thẻ ra đọc: "Ừm, gỏi Du Tiên, nằm lên có thể mơ thấy mười châu ba đảo ba mươi sáu động tiên, bốn biển năm hồ bảy mươi hai phúc địa, cho nên mới có tên là gỏi Du Tiên, đây là nước Khâu Tư tiên công, Chu Đại Tông từng ban thưởng cho Ngô quý phi, Quý phi cực vui, thưởng cho Tử U quận vương con mình."

Vân Trinh hỏi Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng đã nằm thử chưa? Thật sự có thể mơ thấy vùng đất của tiên nhân sao?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Trẫm không tin mấy thứ này. Đơn giản là đọc lời giới thiệu này, ngày nghỉ gì đêm mơ này, liền cho rằng là thật thôi. Trẻ con như người cũng đừng tin vào mấy thứ này mà hỏng cả tính tình."

Vân Trinh cười hì hì trả cái gỏi bạch ngọc kia lại, đi xem vật kế tiếp.

Quả nhiên có rất nhiều thứ nhìn qua thì bình thường không có gì lạ, nhưng mở thẻ ra xét mới biết có công hiệu thần kỳ.

Cái gì mà Noãn Hương Hoàn ăn vào sẽ có mùi thơm kì lạ, còn có cả hộp tê giá có thể cất trữ rượu lâu hơn ngon hơn, dạ minh châu chiếu sáng trong đêm tối, rượu kim sa làm cho cơ thể nhẹ nhàng khỏe khoắn, linh đan có thể thu hút bướm, gỗ khắc như ý có thể mang đến vận may, mấy chục món nhiều như rừng, tất cả đều là mấy thứ nhìn thì bình thường nhưng lại có nhiều tác dụng thần kỳ.

Vân Trinh nói nhỏ với Chu Giáng: "Thật ra mấy thứ này không mang ra ngoài bán được, cho nên mới còn dư lại đi."

Chu Giáng đỏ mặt lên, chỉ cảm thấy bên mặt gần Vân Trinh đặc biệt nóng, nhưng lại vui vì Vân Trinh đã nói chuyện lại với mình, cũng lặng lẽ nói: "Nói không chừng có tác dụng thật thì sao, hay là chúng ta mượn Hoàng Thượng một thứ đêm nay thử xem?"

Vân Trinh quay đầu nhìn một hồi, chợt thấy một viên châu lưu ly đỏ như lửa: "Đây là cái gì? Nhìn cũng đẹp đấy."

Cơ Bằng Nguyên giương mắt nhìn: "Vẫn như cũ thôi, chỉ thích mấy thứ lấp lánh này, nếu đã thích, sao lại bán hết bảo thạch mà trầm cho đi?"

A, Vân Trinh không ngờ chuyện mình bán bảo thạch lại bị phát hiện, hì hì vài tiếng: "Không phải là muốn mở tiêu cực sao."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Muốn mở tiêu cực cũng dễ thôi, trong kho của trầm cũng có tiền, có thể cho người trước chờ người kiếm tiền trả là được, làm gì phải bán toàn bộ số đá quý tích góp nhiều năm đi chứ."

Chu Giáng giật mình nói: "Bán hết rồi? Là đồng đá quý trong hồ cá thủy tinh ở phòng người sao? Vậy thì tiếc quá! Không phải người rất thích à! Tích lũy từ nhỏ đến lớn mà!" Trong lòng hắn ta cảm thấy bối rối, sao Cát Tường Nhi lại bỗng nhiên dứt bỏ thứ mình thích như vậy? Từ nhỏ đến lớn, hắn yêu thích đồng đá quý đầy màu sắc trong hồ cá kia nhất, cho dù đi đâu nhìn thấy cũng muốn góp nhặt về nhà bỏ vào bể cá.

Vân Trinh cười hì hì nói: "Tích nhiều năm như vậy đổi một lần thành tiền hết, loại cảm giác này mới sướng khoái!" Hắn đã nhanh tay rút tấm thẻ kia ra nhìn: "Niết Bàn Châu, Phượng Hoàng tấm lửa niết bàn, ngược dòng thời gian, Niết Bàn châu này có thể khiến người ta sống lại."

Sắc mặt hắn thay đổi, Chu Giáng nhìn thấy cũng cười: "Ha ha ha ha viên này còn huyền ảo hơn mấy thứ khác! Nhưng mà nhiều năm như vậy không có một Hoàng đế nào thử xem có thật sự sống lại được không sao? Cũng không thấy có Hoàng đế nào khởi tử hoàn sinh cả."

Vân Trinh lại cầm hạt châu kia, trái tim đập thành thịch, hắn nhìn về phía Chu Giáng, lại nghĩ tới Cơ Hoài Tố, vẻ mặt khó hiểu. Cho nên là ai sử dụng hạt châu này sau khi mình chết? Là ai?

...Hay là mỗi một đời đều có người dùng hạt châu này? Dùng như thế nào?

Chu Giáng nhìn hắn nắm rất chặt, liền hỏi: "Người rất thích hạt châu này sao?" Hắn ta giương mắt nhìn thấy sắc mặt hắn có chút tái nhợt, lại lo lắng nói: "Người sao vậy? Sắc mặt không tốt lắm, là nơi này quá ngọt ngào ư?"

Cơ Băng Nguyên mắt hấn, cũng đứng lên nói: "Lâu rồi không có ai vào địa cung này, chắc là không khí cũng không tốt lắm, trở về đi, muốn nhìn thì về sau còn nhiều cơ hội, người thích hạt châu này thì cứ cầm, còn muốn gì nữa không?"

Vân Trinh quay đầu nhìn về phía Cơ Băng Nguyên, trong mắt vừa có vẻ mờ mịt lại mang theo chút kinh ngạc: "Cho ta ư? Thứ này rất quý giá đi..."

Cơ Băng Nguyên cười một tiếng: "Tất cả mấy thứ này chỉ để dọa người khác thôi, cũng chỉ có mấy đứa nhỏ như các người tin. Cầm đi, nếu thích thật thì để Nội Tạo Phủ khám cho người, thuận tiện mang theo bên người."

Nhịp tim Vân Trinh đập rất nhanh, nếu là như vậy, thì lẽ sau này Cơ Băng Nguyên thật sự gặp nạn tr3

chiến trường, mình có thể dùng hạt châu này để cứu Hoàng Thượng về không?

Hấn nở một nụ cười ước muốn: "Cảm ơn Hoàng Thượng! Ta rất thích! Vậy ta sẽ cầm! Ta chỉ cần cái này!"

Cơ Băng Nguyên nhìn hấn vui như vậy, khoe miệng khẽ nhếch: "Cầm đi. Ra ngoài thôi, sớm trở về nghỉ ngơi."

Vân Trinh lấy khăn ra, cẩn thận từng li từng tí bọc kỹ Phượng Hoàng châu lại, cất vào trong ngực mình. Cơ Băng Nguyên nhìn hấn trân quý như thế, giống như trở về lúc bé, chỉ cần đưa cho một viên bảo thạch là hấn có thể ngồi chơi nửa ngày, cảm thấy có chút hài lòng, nghĩ chuyển đến thăm địa cung hôm nay đúng là đáng giá, lúc trước chỉ cảm thấy mấy thứ này đều là lừa đảo, bây giờ xem ra cũng vẫn có tác dụng.

Sau khi ra ngoài, Cơ Băng Nguyên liền trở về tắm điện. Cung tiến thánh giá xong, Chu Giáng và Vân Trinh cũng về phòng mình, Chu Giáng nhìn khoe miệng Vân Trinh cong cong, dáng vẻ vô cùng vui mừng, liền nhân lúc tâm trạng hấn tốt, vội vàng cẩn thận hỏi hấn: "Thật sự rất thích sao? Nếu thích

thì về sau ta đến cửa hàng châu báu gom mấy viên mã não, san hô trông giống thế này về cho người nhé."

Vân Trinh lườm hấn ta một cái: "Ngốc sao? Mấy thứ đấy giống được chắc? Đây chính là vật của tiền triều!"

Chu Giáng ngây ngô cười: "Ôi trời người cũng biết tính ta mà, đừng giận ta."

Vân Trinh nhìn hấn ta một cái: "Không giận người. Là tâm trạng của ta không tốt, giận chó đánh mèo người thôi." Đây là một tên ngốc cái gì cũng không hiểu, trong khi mình đã sống ba đời, lại còn so đo với trẻ nhỏ. Người ta vốn có lòng tốt đi trộm ổ gà rừng, vội vàng về hiến vật quý. Chỉ không ngờ Cát Tường Nhi mười lăm tuổi nhìn thấy trứng gà rừng là có thể cười ngây ngô đã sớm không còn nữa rồi.

Chu Giáng nghe hấn bỗng nhiên chững chạc đàng hoàng xin lỗi, càng thêm lo sợ: "Không có việc gì không có việc gì, ta biết bây giờ người có nhiều tâm sự, là ta khờ, cái gì đều không thể giúp người, ngày nào cũng gây phiền cho người."

Hấn ta trở mặt ra: "Vậy tối nay ta và người ngủ chung đi, ta và người từ từ trò chuyện."

Vân Trinh lắc đầu: "Không được."

Chu Giáng lẩm bẩm: "Vì sao chứ? Khó khăn lắm mới được ra ngoài chơi! Ta cảm thấy đã lâu rồi không được tâm sự tử tế với người, khi còn bé chúng ta vẫn hay ngủ cùng nhau mà, bây giờ người lại ghét ta."

Vân Trinh nói: "Mấy năm nay người ăn uống chơi bời lớn tướng rồi, cái giường lại quá nhỏ, không ngủ nổi, hơn nữa tr3

người người còn có mùi."

Cái gì! Chu Giáng bị chê bai giống như gặp sấm sét giữa trời quang, vội vàng ngửi ngửi người mình: "Nào có mùi gì!"

Vân Trinh hé miệng quay đầu cười: "Tự người người không ra đâu, nhanh đi tắm rửa thôi, cẩn thận đến mai bị Hoàng Thượng người được lại thành ra khinh nhờn quân thượng đấy."

Chu Giáng đầy bụng lo nghĩ trở về phòng, đúng là đã bỏ tiền thuê đám nội thị đến phòng bếp lấy nước nóng đến, tỉ mỉ tắm rửa sạch sẽ, lại tìm huân hương đến xịt.

Vân Trinh đùa ác thành công chui vào trong chăn, trong tay nắm Niết Bàn châu kia, càng nghĩ càng cảm thấy kiên định, cầm hạt châu ngủ thiếp đi.

Mấy ngày liên tiếp sau đó Tây Sơn đều đổ mưa to, tất cả đám công tử đều không thể đi ra ngoài, đành phải mỗi ngày đến đại điện đến viết bài tập do Hoàng Thượng giao cho, còn thỉnh thoảng bị kiểm tra lấy điểm.

Tất cả mọi người khổ không thể tả, điều này cũng khiến Chu Giáng quyết định trong lòng. Hôm đó hẳn ta tìm rất nhiều nội thị hỏi thăm, xác định tr3

người mình không có mùi gì mới biết được là Vân Trinh đang trêu đùa mình, dở khóc dở cười, chỉ cảm thấy huynh đệ kia có đôi khi tinh nghịch vô đối, có đôi khi nhưng lại cực kì minh mẫn, không rõ vui giận, đối xử với hẳn ta lại là như gần như xa, cũng càng làm hẳn ta nôn nóng trong lòng, ngày nào cũng chỉ nghĩ cách để Cát Tường Nhi cười một cái với mình.

Đợt mưa này kéo dài tận nửa tháng, tất cả đám con cháu tông thất vốn nghĩ rằng được đi săn chơi bời, lần này đều cực kỳ thất vọng.

Chạng vạng tối ngày hôm đó vẫn mưa râm rân, Vân Trinh lười biếng ngồi bên cửa sổ, vừa vuốt v3 bảo châu vừa dựa vào lan can nhìn dãy núi xanh càng thêm dày đặc trong mưa.

Bỗng nhiên lại nhìn thấy một nhóm Long Tương Doanh mặc đồ đen cưỡi ngựa đến trước Vân Long Điện. Sau khi xuống ngựa, người đi đầu liền đi vào trong hiên, được đám người hầu hạ bên trong dẫn thẳng vào nội điện, chắc là đi diện thánh, bởi vì hẳn nhìn thấy Đinh Đại ra đón.

Nhìn bóng người kia, hẳn là Cao Tín.

Kỳ lạ, Cao Tín đi làm việc ở đâu vậy? Sao nửa tháng lại không gặp, hẳn còn hỏi Đinh Đại, Đinh Đại nói Cao Tín ra ngoài có việc, mấy ngày nữa mới có thể trở về.

Nhìn dáng vẻ này, giống như là bị phái đi làm chuyện quan trọng gì đó, là cải cách quân chế xảy ra vấn đề sao? Đi nơi khác?

Đáng hận lúc trước mình mơ mơ hồ hồ, không hề nhớ kỹ mấy chuyện lớn này.

Phải nghĩ biện pháp nghe ngóng mới được, Vân Trinh suy nghĩ trong lòng, lại thấy Thanh Tùng chỉ huy người khiêng một sọt thanh mai đến, quả nào cũng tím đen, vừa to vừa tươi, bên tr3

còn được phủ không ít lá cây thanh mai.

Vân Trinh nhìn sang, Thanh Tùng cười nói: "Giang Nam mới tiến cống thanh mai tươi mới nhất, vừa rồi Hoàng Thượng nhìn thấy liền nói đưa đến chỗ người. Hoàng Thượng nói biết cả ngày trời mưa nhàm chán, các học sinh đang nướng thị ngắm mưa, nên mới thưởng thanh mai để Hầu gia không cần ở trong phòng một mình buồn bực."

Vân Trinh miễn cưỡng nói: "Một mình yên tĩnh không tốt sao?"

Thanh Tùng nói: "Hoàng Thượng nói cả ngày giống như ông cụ non, trong học cung này vẫn có mấy học sinh có thể qua lại được, bảo người không cần gò bó, cứ thoải mái giải sầu, nếu có người không thích, không để ý tới cũng được, người vẫn còn có chỗ dựa kia mà."

Vân Trinh bắt đắ dĩ, đứng dậy thay quần áo, Thanh Tùng tươi cười nói: "Như vậy mới đúng chứ, Hoàng Thượng nghe nói sáng sớm Chu ngũ công tử đã lôi kéo người muốn đi cùng nhưng người lại không đi, lúc này mới ra lệnh chúng ta đưa thanh mai tới cho người có thể diện, Hầu gia đừng cô

phụ tâm lòng của Hoàng Thượng."

Vân Trinh nhìn bầu trời bên ngoài đã sắp đen sì, ở Quan Vũ Các nơi xa lại đèn đuốc sáng trưng, tiếng nhạc du dương, đúng là rất náo nhiệt, liền nhú mày đi ra ngoài.

Ở một bên khác, Cao Tín khom người đứng dưới, Cơ Bạng Nguyên lật sổ gấp trong tay: "Bốn mươi vạn bạc, toàn bộ rải ra hết. Đám lão binh Lan Dũng Huân dẫn đám quân nô huấn luyện trước đó đi về phía Bắc, lấy danh nghĩa của tiêu cục để tiêu diệt thổ phỉ khắp nơi?"

Cao Tín thấp giọng nói: "Vâng, ban đầu còn có vài đứa trẻ không dám ra tay, về sau càng ngày càng thuần thực, gần đây nhất là 40 kỵ binh diệt 123 thổ phỉ, phá mấy ổ phỉ chiếm cứ biên thành vài chục năm, còn lựa chọn hợp nhất không ít tráng đinh tr3

tay đao tặc, thu vào trong tiêu cục, ngoài ra cũng cướp được không ít tài vật của đao tặc."

"Bây giờ phía bắc đang đồn đãi là có một đội ngũ đen ăn đen lựa chọn ổ phỉ có tiền khắp nơi..." Cao Tín đỏ mặt hầm hừ, tự mình tạo binh chằm ngựa, đây là tội mưu phản! Tiểu Vân hầu gia sao, từ mấy manh mối hỏi được từ Hầu phủ, hẳn ta đã thuận dòng tra được, càng tra càng kinh ngạc run rẩy, càng tra càng phát hiện ghê gớm, đành phải về bẩm báo quân thượng trước.

Cơ Bạng Nguyên thấp giọng cười: "Đây là đang luyện binh sao?"

Chương 40: Châu cháy

Cơ Bằng Nguyên cảm sở gấp, giống như đang nhìn đứa trẻ mà mình kiêu ngạo lấy được thành tích, ánh mắt vui vẻ, khước miệng hơi cong.

"Không tệ, trăm nhớ phía bắc có không ít trộm cướp thật ra chính là bộ tộc Bắc Tiết rảnh rỗi nên mới đến Trung Nguyên của chúng ta cướp bóc, lần này để Cát Tường Nhi luyện tay cũng rất tốt."

"Lão Lan có kinh nghiệm phong phú, lúc đầu nhóm quân nô này đã rất có tổ chức rồi, lại được huấn luyện lâu dài, bản thân cũng đã là cường binh không tệ, đợi sau lần này bọn họ ra ngoài gặp máu sẽ rèn được tâm huyết và tàn nhẫn, mới thật sự trở thành binh tốt, lại rèn luyện thêm mấy năm sẽ có thể trở thành tướng lĩnh sử dụng được."

"Cát Tường Nhi suy nghĩ rất tốt, thời buổi này còn có bao nhiêu người nữ tiêu xài như nước để nuôi quân? Trăm dám nói, cho dù là đám phiến vương kia cũng không nữ chi cho gia tướng của mình như hấn, bốn mươi vạn lượng bạc đều dùng hết vào đó, đứa nhỏ này có quyết đoán, mưu tính sâu xa."

"Đáng tiếc vẫn còn non nớt, cứ đen ăn đen như vậy có thể kiếm được bao nhiêu chứ, ánh mắt còn chưa đủ xa."

Cơ Bằng Nguyên lại nghĩ một hồi mới cười nói: "Chờ lần này về kinh, liền đưa Cát Tường Nhi đến đại doanh Tây Sơn thôi, ở chỗ người có người và ta che chở, rất đáng tiếc." Y tự giễu: "Lúc trước là ta xem nhẹ hấn, hấn vốn có chí lớn, sao ta có thể xem hấn như chim yến chứ."

HYấn hơi xúc động: "Trẻ nhỏ trưởng thành, để hấn đi đại doanh Tây Sơn, tự mình dẫn một đội binh thật đi."

Cao Tín không nhịn được, thấp giọng nhắc nhở Hoàng đế: "Chiêu Tín Hầu còn nhỏ tuổi, không suy nghĩ chu toàn, khó tránh khỏi làm việc không bí mật, chỉ sợ trong đó có một hai mật báo... Nếu bị Ngự Sử phát hiện, vạch tội tích trữ binh mã riêng, tư động đao binh, đây chính là tội lớn mưu phản."

Cơ Bằng Nguyên nhìn hấn ta một cái, lạnh lùng nói: "Hấn làm việc không bí mật, người hãy lo chu toàn cho hấn."

Cao Tín tê dại cả da đầu, chỉ có thể kiên trì quỳ xuống lĩnh chỉ, lại nghe được Hoàng đế vẫn luôn lạnh lùng cao cao tại thượng thấp giọng nói: "Trẫm thay đổi quân chế, mỗi ngày văn võ cả triều đều ồn ào hỗn loạn, không phải là vì tranh quyền thì chính là vì đoạt lợi, chỉ có một đứa trẻ thật tâm thật ý như thế, thật sự thấy được chỗ làm trẫm lo âu, bán bảo thạch mà mình thích đi để làm việc tử tế."

"Người ta muốn làm quan đều là vì quyền lợi, việc mà hấn và trẫm phải làm là vì trách nhiệm, tuy hấn còn nhỏ tuổi, nhưng cũng không biết cao tay hơn đám quan to quan nhỏ tr3

triều đình bao nhiêu đâu."

"Thiên hạ người người trong thiên hạ thiên hạ, không phải một người chi thiên hạ, duy có kẻ có đức nhận được."

Cao Tín giật mình trong lòng, cũng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng quân thượng, chỉ có thể cúi đầu thật sâu: "Ti chúc tuân chỉ."

===

Quan Vũ Các, nơi này toàn dùng ngói lưu ly màu trời xinh đẹp để xây nên.

Lúc Vân Trinh đi vào, Chu Giáng đang chơi đá cầu với một đám thiếu niên quý tộc. Chỉ thấy quả cầu bảy màu làm từ lông gà rừng tung bay tr3

dưới, một tay Chu Giáng vén vạt áo màu lựu, chân sau điểm nhẹ, móc, đá,

ngoặt, kéo, quả cầu giống như dính tr3

giày của hắn ta, động tác lưu loát, tư thế linh hoạt tiêu sái, trông rất đẹp mắt. Đám con cháu quý tộc ngồi một bên quan sát lúc nào reo hò ủng hộ.

Đám con cháu tông thất lấy Cơ Hoài Thanh cầm đầu đang chia nhau ra ngồi ở một nê, có người đánh cờ vây, có người chơi cờ tào cáo, có người thì ném thẻ vào bình, Cơ Hoài Tố cũng đang ở đó xem người ta đánh cờ, lại chú ý tới hắn đến đầu tiên, nghiêng đầu nhìn hắn, Vân Trinh dời mắt đi xem một nhóm người náo nhiệt nhất trong đại sảnh.

Đó là đám người do Cơ Hoài Thịnh cầm đầu đang vây quanh bên cạnh lò than nướng các loại thịt, cá và nấm tr3

vỉ sắt, mùi thơm nức mũi.

Cơ Hoài Thịnh nhìn thấy Vân Trinh đến thì gọi hắn: "Tới đây, vừa lúc mới nướng chín một miếng thịt hơi cực ngon, người mà đến trễ là già luôn."

Vân Trinh cười ngồi xuống, Thanh Tùng dẫn theo hai tiểu nội thị nâng một giỏ thanh mai vào.

Thời tiết này vẫn rất hiếm thấy thanh mai trong kinh, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt, Chu Giáng cũng nhìn thấy hắn, vội vàng ném cầu xông lại cười nói: "Không phải người nói không thoả mái lười vận động sao? Sao lại tới?" Hắn ta cao to, lập tức cướp được một vị trí bên cạnh Vân Trinh, ngồi xuống cảm thán: "Thanh mai tươi quá, từ đâu ra vậy?"

Vân Trinh nói: "Hoàng Thượng thưởng, nghe nói chúng ta ở chỗ này tụ tập vui đùa, liền thưởng cho, bảo ta mang tới cho mọi người ăn."

Lần này ai nấy đều cảm ơn ca ngợi, có nội thị đặt thanh mai đã rửa sạch lên đĩa ngọc dâng cho đám người.

Cơ Hoài Thịnh cười nói với hắn: "Chiêu Tín Hầu cùng sinh hoạt thường ngày với Hoàng Thượng, đúng là khiến chúng ta phải ao ước."

Vân Trinh nói: "Ha ha, người hỏi Chu Tử Đồng xem hấn ta có vui không? Mỗi ngày đều bị nhìn chăm chăm viết chữ học thuộc kia."

Cơ Hoài Thịnh suy nghĩ một chút, thản nhiên nói: "VẬY VẤN LÀ MÌNH TỰ TẠI, HA HA HA." Hấn ta cầm dao găm sáng như bạc cắt một miếng thịt hươu, đặt lên lá cây đưa cho hấn ăn, lại cười hỏi: "VẬY MÀ TIÊU CỤC NÀY LẠI CÓ LỢI NHUẬN RẤT LỚN, MỚI CHƯA ĐƯỢC BAO LÂU MÀ ĐÃ BẮT ĐẦU CÓ DOANH THU, TÍNH NHƯ VẬY, RẤT NHANH SẼ CÓ THỂ THU HỒI TIỀN VỐN."

Vân Trinh cười một tiếng, hấn có hai đội ngũ sáng và tối, một đội là tiêu cục đường đường chính chính, nhận việc hộ tống thương đội lấy tiền công, mà một đội khác thì lại vụng trộm quét sạch thổ phỉ dọc theo đường đi, một đường đen ăn đen, kiếm lời rất nhiều tiền, cũng bởi vậy một đường hộ tống của bọn họ mới được bình an, dần dần cũng có danh tiếng.

Vân Trinh ném một miếng thịt hươu, vừa thơm vừa tươi, Chu Giáng một bên cực kỳ hâm mộ nói: "ĐÁNG TIẾC HÔM NÀO CŨNG PHẢI ĐI HỌC, NẾU KHÔNG TA CŨNG MUỐN ĐI CÙNG MỘT CHUYẾN ĐỂ THĂM THÚ CẢNH VẬT BÊN NGOÀI."

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Việc này cũng không dễ đâu, Chu ngũ công tử, chớ nói đến việc phải áp tải hộ tống, cho dù là thương đội bình thường đi buôn bán cũng phải ăn gió nằm sương, phơi gió phơi nắng, sao người có thể chịu được, không nói đến những cái khác, chỉ nói người có biết kia lương khô phải ăn là cái gì không? Đều là bột cao lương rang lên, ăn một lần ăn được mấy tháng, chỉ được ăn một chút thịt khô thôi đấy, nếu bị bệnh tr3

đường mà không kịp chạy chữa, bình thường cứ đi đời luôn."

Chu Giáng nghe xong thì hào hứng hấn lên: "Hoài Thịnh công tử từng đi theo thương đội?"

Cơ Hoài Thịnh cười tủm tỉm: "Ở nhà mẫu thân của ta, phàm là nam hài trưởng thành thì đều phải đi theo thương đội trong nhà ra ngoài, lớn một chút còn phải dẫn dắt một hai thương hội, làm được một năm nếu có doanh thu thì mới được làm đương gia. Khi còn bé ta nhàm chán cũng từng ra

ngoài với mấy vị cứu cứu vài lần. Đúng là rất khổ sở, người bình thường không chịu được đâu."

Chu Giáng: "Người là công tử tông thất mà! Sao lại cam lòng vậy? Hay đi qua những nơi nào?"

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Tông thất sao, tông thất suy tàn còn không được nuông chiều bằng tiểu công tử môn hộ nhỏ đâu. Từ mười sáu tuổi ta đã bắt đầu đi theo thương đội, đã đi qua Kinh Sở, Mân Việt, Thục Tây rồi, ngay cả thuyền biển cũng từng được đi theo một lần."

Chu Giáng nổi lòng tôn kính, trước đó còn có chút chướng mắt Cơ Hoài Thịnh, lần này lại lau mắt mà nhìn, vội vàng thân thiết tiến tới hỏi phong tục nhân tình chuyện lý thú các nơi.

Cơ Hoài Thịnh cũng cực kì hòa nhã, mấy lần nói hăng say với Chu Giáng, bầu không khí bên này bỗng chốc vui vẻ ngất trời.

Vân Trinh chỉ mỉm cười nghe bọn họ kể chuyện trời nam đất bắc, thỉnh thoảng nhặt một quả thanh mai ném thử, bỗng nhiên cảm giác trước ngực nóng bỏng, giống như viên bảo châu kia đang tác quái.

Hắn cúi đầu lấy bảo châu trong lòng ra. Vừa lấy ra đã thấy bảo châu đỏ lửa kia giống một cục than đốt cháy đỏ bừng, dấy lên một ngọn lửa đỏ tươi, trong nháy mắt đã thiêu đốt ống tay áo hắn.

Ngọn lửa xinh đẹp kia giống một đóa sen màu đỏ vàng đột nhiên nở rộ.

Vân Trinh cúi đầu nhìn đám lửa, thế mà trong nháy mắt đó lại nghĩ: Phát hiện ra ta là yêu nghiệt sống lại, cho nên muốn đốt chết ta sao?

Nhưng mà một màn này rơi vào trong mắt người khác, lại là Chiêu Tín Hầu sợ choáng váng không trốn không né, áo bào toàn là lửa. Lại có một người bước nhanh về phía trước, đập hạt châu đỏ tươi nóng bỏng trở

tay Vân Trinh xuống, sau đó vội vàng dùng tay cởi áo bào đang rực cháy

của hắn ra: "Nhanh cứu hỏa!" Vân Trinh quay đầu, giật mình nhìn thấy lại là Cơ Hoài Tố, tr3

mặt Cơ Hoài Tố có vẻ vội vàng: "Mau cởi quần áo ra!"

Chu Giáng cũng lập tức kịp phản ứng, không lo bị bỏng mà vọt lên, vội vàng dập lửa, kéo cả cái áo bào ra, giọng nói cũng thay đổi: "Người có bị bỏng không? Mau gọi ngự y! Ngự y đâu? Nhanh cho người đi đi!"

Chỉ thấy hạt châu đỏ lửa kia rơi vào một góc sàn nhà, không phát ra một âm thanh nào cả, lắc lư mấy lần trong gió rồi cũng cháy hết, ngay cả một đốm lửa cũng không để lại.

Vân Trinh nhìn chăm chăm hạt châu kia cháy sạch trước mặt mình, không nói một lời. Những ký ức hỗn loạn kiếp trước kiếp này ùa đến, hắn mờ mịt hoang mang, không biết phải làm sao. Trong đầu các đã hoàn toàn hỗn loạn, rất nhanh ngự y đã chạy từ bên ngoài đến, đương nhiên còn có cả Cơ Băng Nguyên.

Y vừa vào đã thấy tr3

người Vân Trinh không mặc áo, làn da trắng nõn ở ngực bị đốt đỏ bừng, vẻ mặt dường như vừa đau lại vừa kinh ngạc, chỉ nhìn chăm chăm tr3

mặt đất không nói một lời, liền cởi ngoài bào màu đen tr3

người xuống, tiến lên phủ cho Vân Trinh, lại ra lệnh cho ngự y lập tức sang đây xem có bị bỏng không, rồi quay đầu nhìn Đinh Đại: "Giải tán hết những người không liên quan."

Đinh Đại và Cao Tín vội vàng sai người giải tán hết đám học sinh còn lại, tất cả mọi người xì xào bàn tán lui ra, chỉ để lại Cơ Hoài Tố và Chu Giáng, hai người bọn họ đều bị ngọn lửa đốt bị thương, y nữ đang bôi thuốc cho bọn họ.

Cơ Băng Nguyên ôm lấy Vân Trinh đi đến cái sạp ở một bên, Thanh Tùng

lấy một cái chăn tơ tằm đến đắp lên, ngự y tới bắt mạch, bên cạnh còn có y nữ cầm thuốc chuyên trị bỏng đến bôi những chỗ bị lửa đốt ở ngực và cánh tay cho hắn. Kỳ quái là ngọn lửa kia trông thì lớn, nhưng cũng chỉ làm da thịt ửng đỏ chứ không nổi bọng, nhìn qua vết thương chỉ giống như bị bỏng. Nhưng ngự y thấy Vân Trinh vẫn luôn kinh ngạc, cũng kê một liều thuốc ổn định, sai người đi sắc cho Vân Trinh uống.

Ngọn lửa đột nhiên bốc lên mà không có nguyên nhân, không tra được kết quả, Cơ Băng Nguyên vẫn chưa hỏi được lí do, chỉ đoán được đại khái là Niết Bàn châu kia tự cháy, đám nội thị trong sân nói Chiêu Tín Hầu lấy một hạt châu đỏ như than lửa từ trong ngực ra, sau đó nó liền bốc cháy trong nháy mắt, cũng không có khói, lửa cháy rất nhanh.

Cơ Hoài Tố và Chu Giáng chỉ hơi bị bỏng tr3

tay, cũng không nghiêm trọng, hỏi tới đều nói ngọn lửa kia có vẻ không nóng lắm, không giống như lửa bình thường.

Cơ Băng Nguyên hỏi Vân Trinh mấy câu, thấy mặc dù Vân Trinh vẫn có thể trả lời, nhưng phản ứng hơi chậm một chút, ánh mắt hơi ngây ngốc, nên cũng không hỏi nữa, chỉ sai người cho hắn uống thuốc, đưa đến căn phòng bên cạnh tắm điện của mình nghỉ ngơi.

Đến đêm, ba người bị lửa đốt lại đồng thời phát sốt hôn mê.

Chương 41: Ngụy trang

Đến hừng đông, cuối cùng Vân Trinh đã hết sốt, tỉnh táo lại, liếc mắt liền thấy Cơ Băng Nguyên đang ngồi ở bên giường mình, kêu lên: "Hoàng Thượng!" Vành mắt nóng rục, phải liều mạng mới nhìn được.

Cơ Băng Nguyên nhìn hấn tử thân đều mức vành mắt đỏ ửng mà còn cố gắng chịu đựng, nhưng dù sao đã tỉnh táo, vẻ mặt hồng hào thì yên tâm hơn rất nhiều, vừa nắm tay hấn bắt mạch vừa nói: "Sao rồi? Có đau ở đâu không?"

Vân Trinh lắc đầu: "Không có." Trong lòng hấn vô cùng đấng chất: "Niết Bàn châu không còn rồi."

Cơ Băng Nguyên: "Có sao đâu, mắt thì mất, sớm biết hạt châu kia cổ quái như vậy thì đã không cho người, làm trăm giạt cả mình."

Trong lòng Vân Trinh chua xót: "Sớm biết nó không thuộc về ta, thì nên để lại cho bệ hạ, ta sai rồi, hấn phải để ngài đeo ở tr3 người."

Cơ Băng Nguyên:...

"Ý người là để trăm đeo một hạt châu có thể bốc cháy bất cứ lúc nào ở tr3 người?" Ý không nhìn được đùa hấn.

Vân Trinh lại mở to hai mắt, vô cùng chân thành nói: "Hạt châu này rất kì lạ! Có lẽ là nó không thuộc về ta... Bệ hạ là người được trời phù hộ, Chân Long chi tử, thiên mệnh sở quy, nếu đeo nó tất nhiên sẽ không có chuyện gì!"

Cơ Băng Nguyên không biết nên khóc hay cười, sờ tóc của hắn, đuôi tóc đã bị đốt cháy khô: "Được rồi, nói cứ như thật vậy, đừng hối tiếc về chuyện đã xảy ra, về sau trăm sẽ tìm cái tốt hơn cho ngươi."

Vân Trinh hồi hận xanh cả ruột, thấp giọng nói thầm: "Sẽ không còn nữa đâu - ta biết là ta không làm được việc gì mà, ta thật vô dụng."

Cơ Băng Nguyên lại đổi một cái tay khác của hắn để bắt mạch: "Mạch đập rất ổn định, sao cứ nói mê sảng vậy? Tiểu Cát Tường Nhi của chúng ta mới bao nhiêu tuổi mà đã làm được những chuyện lớn ít ai làm được rồi, đừng tự coi nhẹ mình."

Vân Trinh có chút thẹn thùng, thấp giọng nói: "Sao Hoàng Thượng cũng biết bắt mạch vậy? Ngài hiểu y thuật sao?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Trước kia lúc tòng quân có học qua về bắt mạch và châm cứu cầm máu của một vị danh y, hành quân cũng tiện hơn."

Vân Trinh thở dài, thôi, không phải của mình thì từ đầu đến cuối vẫn không phải là của mình, nói không chừng còn phải là chân long thiên tử mới có thể sử dụng được thứ kia. Hắn nhìn đôi mắt có tơ máu của Cơ Băng Nguyên, càng thêm áy náy, nở nụ cười nói: "Hoàng Thượng ngài thật anh minh... Hoàng Thượng ngài còn chưa được nghỉ ngơi đúng không? Ngài đi nghỉ trước đi, ta cảm thấy không sao cả rồi, ngài cứ yên tâm!"

Cơ Băng Nguyên nhìn hắn rõ ràng vừa rồi còn buồn bã như cún con cụp tai, bây giờ lại lên dây cót tinh thần trấn an mình, không nhịn được sờ đầu hắn: "Được rồi, trăm đến đây cũng chỉ để giết thời gian, ở cùng với ngươi một lát thôi - ngươi xác định không đau nữa chứ? Đừng giấu giếm trăm."

Vân Trinh lắc đầu: "Rất tốt." Hắn kéo vạt áo của mình ra để lộ lồng ngực trắng nõn: "Ngài nhìn đi, còn không bị đỏ."

Cơ Băng Nguyên cười một tiếng, cúi đầu nhìn kỹ quả nhiên thấy da thịt đỏ lên lúc trước đã hoàn toàn khôi phục như ban đầu, liền kéo kín vạt áo cho

hắn, quay đầu nhìn thấy Đinh Đại dẫn ngự y tới: "Hoàng Thượng, Hoài Tố công tử và Chu ngũ công tử đều tỉnh rồi, mạch tượng bình thường, làn da cũng đều khôi phục như lúc ban đầu, mặc dù còn có chút hoảng hốt, nhưng cũng đều có thể tỉnh táo đối đáp với người khác, vấn đề không lớn, chỉ nói là nằm mơ thấy ác mộng mà thôi."

Vân Trinh hỏi: "Hai người bọn họ sao vậy?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Giống như người, bị tà hỏa của hạt châu đốt, ban đêm liền bị sốt, xem ra bây giờ cũng đã không sao, vẫn nên để ngự y cẩn thận xem bệnh, mấy ngày nay ta sẽ để Cơ Hoài Tố cũng đến Vân Long Các ở, tập trung một chỗ thì dễ quan sát có vấn đề gì hay không."

Vân Trinh không được tự nhiên, nhưng cũng biết đây là Hoàng Thượng đang lo lắng cho mình, việc nhỏ này cũng không tiện cãi lời hoàng mệnh, đành thấp giọng nói: "Vâng."

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Chỉ có hai người bọn họ không để ý bản thân, tiến lên thay người dập tắt lửa, nên thưởng."

Vân Trinh lên dây cót tinh thần: "Vâng, lát nữa ta sẽ đưa quà đến cho bọn họ."

Cơ Băng Nguyên gật đầu, quay đầu dặn dò: "Nếu đã đều tỉnh dậy, ngự y xem bệnh thấy không có việc gì thì bày bữa đi, gọi Cơ Hoài Tố và Chu ngũ công tử đến, trầm cùng dùng bữa với bọn họ."

Cùng dùng bữa với Cơ Hoài Tố! Cả người Vân Trinh đều ỉu xìu. Cung nhân ở bên cạnh đi lên hầu hạ hắn rửa mặt cởi áo, Cơ Băng Nguyên đứng lên đi ra ngoài.

Vân Trinh rửa mặt xong thì đi đến sảnh bên dùng bữa địa phương, Chu Giáng và Cơ Hoài Tố đã ngồi ở đó rồi, nhìn thấy hắn đến thì đều quay đầu nhìn hắn, có chút lo lắng, nhưng vì ngại ở chỗ Hoàng Thượng dùng bữa, quy củ nghiêm ngặt nên mới không dám lơ đãng, nhưng ánh mắt lại sáng ngời, nhìn qua cứ như là muốn nhào lên.

Vân Trinh có chút không chịu được, đi qua ngồi xuống, Chu Giáng hạ giọng hỏi hấn: "Cơ thể người như thế nào? Không bị bỏng chứ?"

Vân Trinh lắc đầu: "Không sao cả."

Chu Giáng lại đưa tay cầm tay hấn, nhìn tr3

dưới một chút: "Thật sự không có việc gì?"

Vân Trinh có chút không được tự nhiên, thu tay lại: "Không có chuyện gì."

Đình Đại thấy ba người bọn họ đều đã ngồi xuống, liền vội vàng đi vào mời Cơ Băng Nguyên ra.

Ba người liền vội vàng đứng lên cung nghênh, Cơ Băng Nguyên ngồi xuống nói: "Ngồi đi, mấy ngày nay các người đều ở lại chỗ trảm với Cát Tường Nhi, chuyện ngày hôm qua, các người biết nhanh chóng đến giải cứu, hỗ trợ, lòng trảm rất được an ủi, sau này cũng hãy để ý đến Cát Tường Nhi nhiều hơn đây."

Cơ Hoài Tố và Chu Giáng đều cung kính đáp lời.

Cơ Băng Nguyên liền gật đầu ra hiệu cho Đình Đại đã dùng bữa được rồi.

Trong điện bỗng nhiên yên tĩnh hẳn đi, ngay cả âm thanh bát đĩa cũng không có, chỉ có Cơ Băng Nguyên thỉnh thoảng sẽ nói vài lời với Vân Trinh: "Bánh sữa này không tệ, người ném thử."

Sau khi ăn xong, Cơ Băng Nguyên thấy ba người đang bị gò bó, Vân Trinh lại vừa bị đả kích lớn, cũng không còn hoạt bát tinh nghịch như trước, biết mình ở chỗ này, bọn họ sẽ không thể tự tại, liền nói: "Hôm nay không sắp xếp bài tập cho các người nữa, các người cứ giải sầu thêm một chút, không cần quá câu nệ, coi như ở nhà là được, muốn ăn cái gì muốn dùng cái gì thì cứ nói với đám nội thị, nếu cơ thể có gì không thoải mái, cũng lập tức nói với đám nội thị ngay."

Ba người lại đứng dậy đáp lời, Cơ Băng Nguyên gọi Đinh Đại đến thưởng vài thứ cho ba người rồi mới trở về.

Vân Trinh, Chu Giáng và Cơ Hoài Tố đi ra, Chu Giáng thở dài nhẹ nhõm: "May mà bệ hạ không giữ ta lại trong điện nữa." Hấn ta lại đưa tay cầm cánh tay Vân Trinh: "Khó khăn lắm mới được thả lỏng một ngày, hôm nay chúng ta đi đâu chơi?"

Vân Trinh phì cười nói: "Đừng gọi ta, tâm trạng ta đang không tốt đây, người thích đi đâu thì đi đi." Hấn đảo mắt thấy Cơ Hoài Tố đang nhìn Chu Giáng cầm tay của hấn, ánh mắt tỉnh mịch, không khỏi giật mình trong lòng, Cơ Hoài Tố này gian xảo như vậy, bao giờ nhìn chăm chăm người khác có nghĩa là đang không vui.

Hấn vô ý thức hất tay Chu Giáng ra, đuổi hấn ta đi: "Người tìm Cơ Hoài Thịnh chơi đi, tự ta đi giải sầu là được."

Hấn quay đầu bỏ rơi hai người, bước nhanh rời đi.

Chu Giáng nhìn chăm chăm bóng lưng của hấn, thiếu niên bưng bưng sức sống trước đó đột nhiên mất đi nụ cười vô tư, thay vào đó là một vẻ u ám, hấn ta quay đầu, lại nhìn thấy Cơ Hoài Tố đang nhìn mình, đó là một loại ánh mắt dò xét cao thượng.

Chu Giáng nhanh chóng nở nụ cười: "Hoài Tố công tử? Có muốn cùng ta đến chỗ Hoài Thịnh công tử không?"

Cơ Hoài Tố mỉm cười: "Không cần, Chu ngũ công tử cứ tự nhiên, mấy ngày nay còn phải làm phiền người quan tâm."

Chu Giáng qua loa gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Cơ Hoài Tố nhìn bóng lưng hấn ta, nhíu mày, Chu Giáng cũng bị hạt châu kia đốt đi, hấn ta cũng nằm mơ thấy cảnh tượng giống như kiếp trước sao?

Trong mơ, Vân Trinh đã tuyệt giao trở mặt với Chu Giáng từ rất lâu rồi, huyền não đến mức toàn bộ kinh thành đều biết hấn chán ghét Chu Ngũ công tử của Định Quốc Công phủ, Định Quốc Công già đời cũng đã sớm đuổi Chu Giáng đi làm một chức quan nhỏ, cho nên rốt cuộc hấn ta đã làm chuyện gì để Vân Trinh căm thù đến tận xương tuỷ với hấn ta?

Bây giờ điều duy nhất có thể xác nhận là, nhất định Cát Tường Nhi đã sớm mơ thấy kiếp trước, máu chốt là ở hạt châu tự nhiên bốc cháy kia. Hấn lấy được hạt châu từ bao giờ?

Gã nhíu mày, rốt cuộc đó là mơ, hay thật sự là một đời? Quan trọng là sự chán ghét khó hiểu của Vân Trinh đối với mình, bây giờ đã tìm được ngọn nguồn.

Đó thật sự là những chuyện mình đã từng làm sao?

Gã siết chặt bàn tay, không thể phủ nhận, đó đúng là điều mình sẽ làm, mỗi một bước trong mơ đều hoàn toàn phù hợp với tâm cảnh của gã, phù hợp với tâm trạng của gã, hoàn toàn xuất phát từ tim mình.

Gã không có cách nào thản nhiên nói rằng mình bị kẻ gian lừa bịp, gã biết mình ích kỷ, mình ti tiện, mình vốn là người như vậy.

Trong lòng gã khẽ run lên, biết biện pháp duy nhất bây giờ của mình là giả vờ như không biết.

Giả vờ như mình không từng làm những chuyện như thế, giả vờ như mình không trải qua cả một đời thống khổ và hối hận, giả vờ như tất cả tổn thương đều không phải là mình gây ra, giả vờ như tất cả đều có thể trở lại từ đầu.

Không sai, đây là bắt đầu tốt nhất, nhưng cũng là bết bát nhất, gã cười khổ, Vân Trinh cũng có đoạn ký ức kia.

Nhưng chuyện do người làm, không phải sao?

Nhìn Chu Giáng đã đi xa, đó cũng là một người hối hận mà trùng sinh muốn bồi thường sao?

Cho dù như thế nào, ai ngăn cản giữa mình và Cát Tường Nhi, nhất định gã sẽ diệt trừ.

Một đời này, gã muốn ngôi vua, mà Cát Tường Nhi, gã cũng muốn.

Gã sẽ cho hắn tôn vinh nhất đời, gã sẽ cho hắn quyền nghiêng triều chính, gã sẽ cho hắn quân súng độc nhất vô nhị.

- ----

Chương 42: Hiểu rõ

Chu Giáng cũng không đi tìm Cơ Hoài Thịnh, hắn ta đi đến sân đá cầu, đá một lát đến thấm mệt, sau đó mới ngồi nghỉ ngơi, lặng lẽ trò chuyện với người ta để chậm rãi xác minh chuyện kiếp trước kiếp này mà mình biết.

Đời trước hắn ta còng lưng, tóc mai điểm bạc thấp đèn dâng hoa trước Phật cho Cát Tường Nhi của hắn ta, thành kính thắp một nén nhang, hy vọng Cát Tường Nhi kiếp sau bình an vui vẻ, không phải lo nghĩ.

Sau đó trái tim hắn ta liền quặn đau, không thể hô hấp, ngã xuống trước bàn Phật, lúc ấy hắn ta còn đang suy nghĩ, rốt cuộc đã đến ngày chết rồi, Cát Tường Nhi còn muốn gặp mình không?

Hai mắt tối sầm, hắn ta trở về thời thiếu niên, hắn ta mừng như điên, hắn ta có thể chuộc tội cho Cát Tường Nhi rồi!

Nhưng ký ức mới giống như một chậu nước lạnh tạt hắn ta tỉnh táo lại.

Sự xa cách khó hiểu sau khi giữ đạo hiểu, quả trách không rõ lý do, sự chán ghét khi gặp biểu muội lần đầu tiên, tất cả đều chứng minh Cát Tường Nhi hắn ta cũng có một đoạn ký ức kia.

Trong quá khứ làm hắn ta hối hận đến thống khổ, Cát Tường Nhi xụ mặt, rõ ràng còn đang giận hắn ta, nhưng vẫn nhận lấy bát canh trứng, cầm muôi nếm thử. Sau đó khước mắt hắn ta như rút ra mà nhìn Cát Tường Nhi ngã xuống trước gót chân mình, cơ thể đau quằn quại com rúm lại, hắn ta nhào lên nhìn Cát Tường Nhi mở to mắt, để hai hàng huyết lệ, hắn nhìn hắn ta, hé miệng như muốn nói cái gì, nhưng trong miệng cũng trào ra rất nhiều máu tươi.

Đây là ác mộng cả đời của hắn ta, tra tấn ngày ngày. Hắn ta ôm hắn, hốt hoảng hô to, nhưng phụ thân hắn ta lại tới.

"Tân đế chướng mắt hắn, đây là ý của tổ phụ người, tính mạng của cả gia tộc nhà họ Chu đều nằm ở hành động này, đây là cách duy nhất, tân đế không cho bất kỳ con đường nào cả, hoặc là Chiêu Tín Hầu ch3t, hoặc là toàn tộc Định Quốc Công bị tru di."

"Cứ nói hắn bị bệnh cấp tính qua đời, ngày mai liền hạ táng, về sau người sống tốt cùng biểu muội, con cũng đã có rồi, hãy quên chuyện hoang đường này đi."

Hắn ta ôm Cát Tường Nhi, khóc đến mức ruột gan đứt từng khúc, khóc cả một đêm, ai tới hắn ta cũng không buông tay, chỉ ôm thi thể lạnh lẽo, tự mình lau sạch người cho hắn, thay bộ áo bào màu tím mà hắn thích nhất, dùng hết đá quý mà hắn tích góp bồi táng với hắn.

Sau khi hạ táng được một ngày, hắn ta xoay người đến chùa Đại Bi ở Tây Sơn, cắt tóc xuất gia làm tăng, cả đời tu bế khẩu thiên(*), hành khổ hạnh tăng, hắn ta phải tu hắn Cát Tường Nhi của mình một kiếp sau vui vẻ.

(*) Bế khẩu thiên có nghĩa là cấm nói chuyện của riêng mình, để giảm khẩu nghiệp, tiêu tội và tránh thiên tai, giảm tội nghiệp của họ.

Từ đây cắt đứt phàm trần, cho đến khi tân đế bị phế, Định Quốc Công phủ bị xét nhà, lưu đày, tổ phụ ch3t bệnh, phụ thân bị nhốt vào lao, hắn ta cũng không trở về nhà.

Hắn ta không hỏi thế sự, không gặp người ngoài, khổ tu cho đến khi viên tịch.

Cát Tường Nhi của hắn ta, cũng được, đã biết cũng tốt, mình đáng ghê tởm như vậy, sao có thể xứng ở bên cạnh hắn được?

Cát Tường Nhi của hắn ta vẫn thiện lương như vậy, cho dù có trọng sinh cũng không tuyệt giao với mình, tuy rằng chỉ là xa cách, nhưng một đời này

có thể làm huynh đệ cũng đủ.

Cứ để mình yên lặng bảo vệ hấn đi! Chính mình yếu đuối, không dám vạch trần chân tướng mình thức tỉnh ký ức kiếp trước ở trước mặt Cát Tường Nhi.

Như vậy càng tốt với Cát Tường Nhi.

Chu Giáng nhìn Cơ Hoài Thanh trong sân, ánh mắt tối tăm, đây mới là thù địch lớn nhất, khó trách Vân Trinh vẫn luôn tràn đầy địch ý với Cơ Hoài Thanh, nhất định hấn cũng đã đoán được đúng không? Tân đế mới đăng cơ, Định Quốc Công phủ liền xuống tay diệt trừ hấn.

Cơ Hoài Thanh, một đời này nên đối phó với gã ta như thế nào đây?

Bây giờ gã ta vẫn chưa trở thành hoàng trữ, như vậy trăm phương nghìn kế làm hỏng chuyện của gã ta chính là nhiệm vụ trước mắt của mình.

Hấn ta chưa bao giờ hối hận vì khi còn trẻ mình lại hoang đường tùy tiện, ăn chơi trác táng và sống uổng như thế, khiến hấn ta bây giờ nhỏ yếu đến mức không gánh nổi một kích, nói gì đến việc bảo hộ Cát Tường Nhi?

Hấn ta yên lặng phân tích, bây giờ Cát Tường Nhi được Hoàng Thượng sủng ái vẫn cứ nghĩ cách đến Long Tương Doanh, liều mạng muốn lập công ở trước mặt Hoàng Thượng như vậy, hấn là cũng đang nghĩ cách muốn ảnh hưởng đến quyết định lập trữ của Hoàng Thượng đi.

Như vậy, bây giờ hấn ta có thể làm cái gì?

Một tên ăn chơi trác táng sống uổng nửa đời, một tên nhà giàu đã sớm đã bị gia tộc từ bỏ, chỉ yêu cầu ăn nhậu chơi bời, hấn ta cười khổ.

Nửa đêm bùng tỉnh hiểu ra hùng tâm tráng chí, mừng rỡ như điên vì phát hiện mình trọng sinh, bây giờ lại bị cơ gió hiện thực thổi qua, trở nên lạnh lẽo.

Ánh mắt của hấn ta dừng ở quả cầu vàng đỏ, vẫn nên nghĩ cách chọc cười

Cát Tường Nhi trước mới tốt, vất vả lắm hẳn mới có được một hạt châu bảo bối, lại bị cháy mất, còn tiện nghi chính mình.

Cũng không biết Cơ Hoài Tố bị bồng có giống mình không? Hẳn ta nhớ đến ánh mắt có chút tối tăm của Cơ Hoài Tố hôm nay, suy nghĩ đến kết cục kiếp trước của gã, hình như đã trở về đất phong sau khi Hoàng Thượng lập trữ, nghe nói Hoàng Thượng cho đất phong cũng không tệ lắm, cũng coi như miễn cưỡng được một tước vị Quận vương.

Sau đó cũng không nghe được tin tức gì nữa, mình lại xuất gia, không hỏi thế sự.

Sớm biết rằng sẽ trọng sinh, hẳn phải nên tìm hiểu một ít chuyện quốc gia triều chính, lúc ấy hẳn ta cũng không biết vì sao Cơ Hoài Thanh mới làm Hoàng đế không bao lâu đã bị phế đi, chỉ là mẫu thân khóc lóc tới thăm hẳn ta, nói mấy lời ít ỏi về tình hình trong nhà, hẳn ta lại là nam đỉnh duy nhất trong nhà không bị lưu đày hạ ngục, mẫu thân cầu xin hẳn ta hoàn tục, trở về vực dậy gia tộc, nuôi d dưỡng "con trai" của mình, chăm sóc người nhà. Hẳn ta lại không nói lời nào, xoay người rời đi.

Chu Giáng hít sâu một hơi, chân cong lên đá quả cầu vào tay, quả cầu màu vàng xoay tròn rơi vào tay, cơ thể này còn trẻ tuổi, tràn ngập sức sống, có sức lực vô hạn, hẳn ta còn có thể có một tương lai xán lạn.

Vài chục năm kiếp trước khổ tu làm Chu Giáng thông suốt hiểu rõ. Đám con em quý tộc nhìn thấy dáng vẻ tiêu sái, vẻ mặt không còn ngả ngớn như trước của hẳn ta, chỉ cảm thấy rất có khí khái anh hùng, rất hợp để kết bạn, có không ít người tiến lên bắt chuyện, rất nhanh Chu Giáng đã hiểu rõ về tin tức của các gia tộc trong kinh.

Hẳn chuyển cổ tay tung hứng quả cầu, trở về Vân Long Các. Từ xa đã nhìn thấy Vân Trinh đứng trong giáo trường luyện bắn cung một mình, mấy nội thị hầu hạ hẳn, báo điểm đổi mũi tên.

Hẳn bắn rất nghiêm túc, mỗi một mũi tên đều kéo căng cung, cánh tay vững như bàn thạch. Một hơi luyện mười phút, sau đó lại buông cung, thay

đổi cái cung khác, cầm lấy kéo ra. Lần này rõ ràng là thay đổi cái cung nặng hơn, hắn kéo không còn nhẹ nhàng như trước, bắn r4 mũi tên thứ ba cánh tay đã bắt đầu hơi run, cũng không thể bắn trúng hồng tâm nữa.

Nhưng Vân Trinh cũng không từ bỏ, vẫn cứ kéo cung hết lần này đến lần khác, vòng eo thẳng đẹp giống như một cây thanh trúc mềm dẻo.

Chu Giáng đứng ở một bên nhìn hắn, dần dần cũng có chút ngậy ngốc, hóa ra hắn phải khổ luyện như vậy mới luyện ra được tài nghệ giỏi sao? Hắn ta nhớ trước kia Vân Trinh không biết chịu khổ, ở nhà cũng rất mảnh mai. Lúc trước cũng muốn tập đá cầu với mình, kết quả trời lạnh không luyện, trời nóng không luyện. Bình thường đá vài cái cuối cùng lại thành một mình hắn ta đá, Vân Trinh ngồi ở một bên vừa ăn điểm tâm trái cây vừa nhìn hắn ta reo hò.

Hắn cũng giống như mình, vô cùng hối hận vì đã vô dụng để bị người ta bài bỏ cả đời đúng không?

Nhất định... rất vất vả đi.

Chương 43: Dụ dỗ trong đêm

Cơ Băng Nguyên đứng ở ban công cao cao, nhìn Vân Trinh lại thay đổi một cái cung mạnh hơn, khẽ nhíu mày. Đinh Đại ở một bên vội vàng nói: "Tiểu nhân sẽ cho người xuống khuyên Hầu gia không cần nóng lòng, cẩn thận làm cánh tay bị thương."

Cơ Băng Nguyên nhìn trong chốc lát: "Ừừừ."

Chỉ thấy phía dưới, Chu ngũ công tử mặc hồng bào thạch lựu cầu vàng trong tay cầm tiền lên, nói chuyện với Vân Trinh, quơ chân múa tay cũng không biết nói cái gì. Sau đó lại xoa bóp bả vai cho Vân Trinh, một lát sau không biết Vân Trinh bị hắn ta chọc cười kiểu gì, vẻ tối tăm tr3

mặt lúc trước đã trở thành hư không, sau đó hai người liền đá cầu ở giáo trường.

Hai thiếu niên đều có vóc người rất cao và một đôi chân dài, sóng vai đứng với nhau trông rất đẹp mắt. Động tác đá cầu cũng linh động hoạt bát, tiếng cười truyền đến thật xa.

Đinh Đại cười nói: "Hầu gia đã cười rồi, vẫn là người trẻ tuổi bọn họ có tiếng nói chung." Ông ta biết tuy tính cách Cơ Băng Nguyên lạnh lùng trầm tĩnh, nhưng thật ra trong lòng lại thích náo nhiệt, y thích ở trong hoàn cảnh náo nhiệt, nhưng lại chỉ lẳng lặng đứng xem.

Cơ Băng Nguyên nhìn hai thiếu niên cười đùa âm ỉ, hiển nhiên Chu Giáng là một người cực kỳ giỏi đá cầu, một đôi chân dài đá quả cầu bay bổng cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa rõ ràng là đang đỡ cầu cho Vân Trinh, cho dù Vân Trinh đá lệch đến mức nào cũng có thể duỗi chân dài ra đón được, sau đó vũng vàng đá về cho Vân Trinh. Quả nhiên Vân Trinh bị chọc vui vẻ, thậm chí còn

có cả cảm giác mình cũng là một cao thủ đá cầu, hai người cứ người tới ta đi chơi như vậy.

Cơ Bằng Nguyên ở phía tr3

lại hơi nhíu mày, một lát sau mới hỏi Đinh Đại: "Người có nghe được tiếng đàn không?"

Đinh Đại nghiêng tai nghe xong thì cười nói: "Là Hoài Tố công tử, tiếng đàn rục rở gấm hoa sôi nổi náo nhiệt, rất xứng đôi với sân đá cầu này."

Cơ Bằng Nguyên lại nghe trong chốc lát, nói: "Kỳ quái, vài ngày trước đó nghe gã đàn khúc "Hào phóng" kia quyết chí tiến thủ, nhưng vẫn khó tránh khỏi mang theo tâm trạng chỉ vì cái trước mắt của thiếu niên. Sao bây giờ lại như thay đổi tâm cảnh, có thêm vẻ thông dong kiêu ngạo." Còn có cả lấy lòng, Cơ Bằng Nguyên vẫn chưa nói câu tiếp theo. Ý muốn lấy lòng này, y làm hoàng đế đã nghe nhiều rồi, rõ ràng lần trước Cơ Hoài Tố còn tràn đầy chí hướng cao rộng mà.

Đinh Đại nói: "Chắc là đang tấu cho ngài nghe đấy."

Cơ Bằng Nguyên cau mày, vẫn nhìn phía dưới không nói, là lấy lòng mình, hay là lấy lòng Cát Tường Nhi?

Còn có Chu Giáng, rõ ràng lúc trước nhìn đứa nhỏ này vài lần, hiển nhiên là một tên ăn chơi trác táng thực thụ, tính cách cà lơ phất phơ của người sinh ra trong hào môn thế gia cùng với sự ích kỉ vì cái tôi riêng mình.

Con em quý tộc vẫn luôn như thế, đã quen được người ta hầu hạ xu nịnh, thường hay có tật xấu không coi ai ra gì. Nhưng thật ra cũng không phải cố ý, chỉ là không học được cách suy nghĩ cho người khác, chỉ cần để mình tự tại thoải mái là được. Lúc ở chung với Cát Tường Nhi cũng có thể nhìn ra, tuy hẳn ta đối xử thân thiết với Cát Tường Nhi, nhưng vẫn là lỗ m4~ng ngây ngốc, không biết nhìn sắc mặt Cát Tường Nhi. Có điều tính tình hẳn ta tốt, bị Cát Tường Nhi dối cũng chỉ cười hì hì, lại rất biết chơi, ngày thường hai người ở chung tựa như hai đứa nhỏ nghịch ngợm thôi.

Nhưng Chu Giáng trước mắt này, rõ ràng đã trầm ổn hơn rất nhiều. Hắn ta đang chăm sóc Cát Tường Nhi, cũng đang lấy lòng Cát Tường Nhi...

Bọn họ biết Cát Tường Nhi thích nam sao?

Cơ Bằng Nguyên nhay bén mà nghĩ, gọi Đinh Đại lại dặn dò vài chuyện. Đinh Đại cực kỳ bất ngờ, nhưng cũng chỉ có thể cúi đầu đáp lại, không dám để lộ ra vẻ khiếp sợ trong mắt mình.

Đến bữa tối, Cơ Hoài Tố lại biết điều không đến Vân Trinh trước mặt gây chướng mắt, chỉ là rất hay nghe được từng tiếng đàn truyền ra từ trong phòng gã.

Vân Trinh chỉ cần không gặp gã là được. Bình thường hắn ở chung với Chu Giáng rất tùy ý, hôm nay Chu Giáng lại như vô cùng tỉ mỉ ân cần, cũng luôn có thể nói đến điều làm hắn thấy hứng thú. Bữa tối còn được chuẩn bị hợp khẩu vị, làm sự buồn bực vì Niết Bàn châu bị cháy đã tiêu tan không ít.

Đến khuya, Chu Giáng lại hàn huyên với hắn về vài chuyện mới mẻ hôm nay, thấy hắn bắt đầu có vẻ mệt mỏi, liền săn sóc mà đứng dậy trở về phòng. Không hề cứ nhất định đòi ngủ với Vân Trinh như trước nữa.

Lúc tạm biệt, hắn ta nhìn vẻ mặt thả lỏng của Vân Trinh, trong lòng cũng có chút ảm đạm. Tóm lại mình vẫn không được Vân Trinh để vào lòng được, bây giờ chỉ có thể làm Vân Trinh dần dần quen với mình, có thể ở chung thoải mái, không bài xích mình là được.

Sau khi trở về phòng, hắn ta tùy tiện tắm rửa, thay áo ngủ, ngồi ở tr3

giường, đang muốn tĩnh tâm chơi cà, lại thấy một vị cung nữ mặc sa y mỏng mang, bưng khay đi vào, cười hành lễ nói: "Bái kiến Chu tiểu công tử, Đinh công công phân phó nô tỳ đến hầu hạ."

Chu Giáng có chút mờ mịt, nhìn bát tổ yến tr3

khay kia: "Ta không đói bụng, người đi về trước đi, thay ta cảm ơn Đinh công công."

Cung nữ cười tươi rói thả khay tiến lên muốn cởi áo tháo thắt lưng thay Chu Giáng: "Không ăn thì để nô tỳ hầu hạ công tử ngủ đi."

Chu Giáng nắm chặt đai lưng, hai tai đỏ bừng: "Không cần, tự ta làm được, người đi về trước đi."

Cung nữ lại cười nói: "Tiểu công tử thẹn thùng? Không cần lo lắng, bọn nô tỳ là nhạc tịch, vốn dĩ là ở hành cung hầu hạ các vị quý nhân, Đinh công công nói, nếu nô tỳ hầu hạ vừa lòng, sau đó công tử có thể nói với Đinh công công trừ bỏ cung tịch cho nô tỳ. Hoàng Thượng thưởng người là điều rất bình thường... Nếu hầu hạ không tốt, nô tỳ sẽ bị sung đến Hoán Y Phòng làm việc cực nhọc. Chỉ cầu tiểu công tử thương tiếc, nếu nô tỳ hầu hạ tốt, có thể cho nô tỳ một con đường, nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ công tử cả đời."

Cung nữ nói rồi rơi lệ: "Tuổi xuân của nô tỳ có hạn, mỗi năm hành cung chỉ có mấy tháng này là có quý nhân đến, xin tiểu công tử hãy rủ lòng thương."

Chu Giáng nghẹn họng trân trối, cuống quýt đứng lên, ngay cả áo khoác cũng không dám mặc, trực tiếp tông cửa xông ra. Lại chạy tới chỗ Vân Trinh, gõ cửa đi vào.

Vân Trinh nhìn thấy hấn ta hoảng loạn như vậy thì bật cười: "Sao lại có dáng vẻ như nữ tử nhà lành bị đùa giỡn thế kia?"

Khuôn mặt Chu Giáng đỏ bừng: "Không có ai bị sắp xếp đến chỗ người sao? Không ngờ Đinh công công lại sai một cung nhân đến chỗ ta, nói muốn hầu hạ ta! Nói hai câu liền bắt đầu khóc, làm ta sợ muốn chết."

Vân Trinh đầu tiên là kinh ngạc, phía sau liền phụt cười: "Diễm phúc như vậy mà người lại không hưởng? Trong cung ban mỹ nhân cho huân quý, đại thần có công là thường lệ, cũng là nơi quy tụ cực tốt với các cung nhân như thế, nếu không các nàng cũng chỉ có thể ở chỗ này đến khi đầu bạc, đáng

thương."

Chu Giáng nói: "Thôi bỏ đi, làm ta sợ muốn chết, ta cũng không dám trở về nữa, đêm nay liền ngủ ở chỗ người đi. Yên tâm đi, sẽ không chen chúc với người đâu, ta ngủ ở trường kỷ bên ngoài là được. Ta không ngại! Chắc chắc sẽ không ảnh hưởng đến người! Cầu xin người phải chứa chấp ta đó!"

Vân Trinh nói: "Ta đi nói một tiếng với Đình công công nhé?"

Chu Giáng xua tay: "Đừng, ngàn vạn lần đừng, xin ngài hãy chừa chút mặt mũi cho ta đi. Hơn nữa Đình công công chính là tâm phúc của Hoàng Thượng, ngài đi nói chẳng phải là vả mặt, chúng ta không biết tốt xấu sao? Hãy để ta ngủ nhờ một đêm thôi cho ta an trí một đêm, khẽ không tiếng động qua thì tốt rồi, cầu người đó Cát Tường Nhi tốt."

Vân Trinh không nhịn được lại cười trộm: "Tùy người vậy, nếu người ngại, ta sẽ không khách khí với người đâu."

Chu Giáng hớn hở, Vân Trinh cũng không để ý tới hấn ta, đi vào giường ngủ. Quả nhiên một đêm yên bình không có việc gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đình Đại bẩm báo với Cơ Bạng Nguyên: "Một người chuồn như gặp phải hổ, chạy tới trong phòng Chiêu Tín Hầu, ngủ ở gian ngoài; Một người lại gảy đàn cả đêm, chỉ để cung nữ ở tr3

giường một mình."

Cơ Bạng Nguyên hơi ngẩng đầu, sâu xa nói: "Có chút thú vị."

Chương 44: Trị sông

Mưa to hơn nửa tháng mới tạnh, nhưng mà rất nhanh phía nam đã truyền đến tin tức không tốt lắm, mưa dầm mấy ngày liền, đê đập gặp nguy hiểm.

Ngày hôm đó Cơ Băng Nguyên đang kiểm tra bài vở đám con cháu tông thất, lần này là từ chọn đề, nói có lý là được, giới hạn trong ba nén hương, thu đọc ngay tại chỗ.

May mà Vân Trinh đã sớm báo Lệnh Hồ Dục viết không ít bài luận để mình học thuộc lâu ở nhà rồi, cộng thêm Cơ Băng Nguyên luôn nhường hần, bởi vậy cũng không khó viết, viết mấy thứ lung tung rồi nộp thôi.

Cơ Băng Nguyên nhìn mà muốn cười, nhưng cũng vung bút son lên phê tốt, sau đó lại lật tiếp, liền dừng tay lại: "Mười cách trị sông."

Y nhìn một hồi, gọi Cơ Hoài Tố: "Mười kế sách này của khanh viết rất hay, giống như là đã từng đi qua những chỗ ấy rồi vậy."

Cơ Hoài Tố nói: "Từ nhỏ thần đã rất ngưỡng mộ tiên thánh Đại Vũ(*), trong nhà mời một tiên sinh là người Ký Châu, năm nào quê quán của hần cũng ngập lụt, hần thường xuyên nói với thần về những kế sách trị sông, thần cũng đọc thuộc lòng mấy cuốn sách như "Thủy kinh", "Máng mương chí", tiếc rằng chỉ có thể ở đất phong, không thể tự mình đi nhìn một chút, phân ưu vì quân, bình khó vì dân. Gần đây mưa to, thần lo sợ có lũ lụt, tức cảnh sinh tình mới viết ra mười kế này."

(*) Đại Vũ (Hạ Vũ) là một vị vua huyền thoại ở Trung Quốc thời cổ đại. Ông nổi tiếng với về việc chống lũ, cho nên mới có truyền thuyết là Đại Vũ trị thủy.

Cơ Bằng Nguyên giương mắt nhìn chằm chằm gã một lúc lâu: "Viết rất tốt - biện pháp khơi thông rất có thể thực hiện, biện pháp đồn điền sau khi trị sông lại là thượng sách lợi nước lợi dân, dân giàu nước mạnh."

Y gọi người đến ngay trước mặt tất cả mọi người: "Cho ngựa đưa kế sách này về kinh giao cho chư vị thừa tướng Nội Các, cứ bảo trăm nói, mời bọn họ nhìn xem."

Y lại nhìn về phía Cơ Hoài Tố: "Khanh hiến thượng sách này, nên thưởng."

Thậm chí Cơ Hoài Tố còn không dám nhìn thẳng y, gã phải hít sâu mới có thể ngăn chặn sự sợ hãi trong lòng mình, đó là sự sợ hãi và uy áp từ sâu trong xương tủy từ kiếp trước. Thậm chí gã biết chân mình đang run rẩy, may mà có cái bàn ngăn cản, không đến mức mất mặt, gã thở thật sâu, nói: "Có thể phân ưu vì quân, tiểu tử cảm thấy rất vinh hạnh, không dám xin thưởng."

Cơ Bằng Nguyên thích thần tử có ích.

Cho dù nhân phẩm như thế nào, y cũng có biện pháp kiềm chế tham quan, nếu là quan lại có tài, y sẽ có thể tìm cách dùng. Ngay cả ác quan Chu Kim Tinh nổi tiếng khắp thiên hạ của tiền triều mà y còn dám dùng, thần tử cả triều khổ khuyên đừng để tổn hại thanh danh mình quân của y, y lại không nói gì, còn sắp xếp Chu Kim Tinh vào Hộ bộ, phụ trách muối sắt.

Thuế muối sắt vốn là một thu nhập lớn của quốc khố, nhưng tất cả mọi người biết thuế muối sắt không dễ thu, tất cả đều bị thế gia, phiên vương khắp nơi nắm giữ. Hào cường, danh môn thế gia khắp nơi lấy việc thông gia để trao đổi ích lợi, rắc rối khó gỡ. Quan muối sắt các nơi vừa lên chức không bao lâu, không phải bị thu mua thì chính là bị nắm thóp, nếu không khuất phục thì bình thường đều là nhậm chức không được bao lâu sẽ chết bệnh ly kỳ.

Chu Kim Tinh làm Hộ bộ thị lang, có danh tiếng chớ dũ nổi tiếng khắp thiên hạ, lại thu thuế muối sắt Cửu Châu không thiếu một phần.

Lúc này đại thần triều đình mới không phản đối nữa.

Đời này gã đã mất đi ưu thế lớn nhất, chính là sự giúp đỡ của Cát Tường Nhi.

Cát Tường Nhi có được ký ức tuyệt đối sẽ không giúp đỡ gã nữa, mà ngược lại, nhất định hẳn sẽ dùng trăm phương ngàn kế để ngăn cản gã trở thành Thái tử.

Biện pháp cân bằng nhanh nhất của gã chính là để Cơ Băng Nguyên nhìn thấy tài năng của mình, mà đồng thời cũng che giấu tâm tư của mình đi, không để bị Cát Tường Nhi phát hiện sự thật mình khôi phục ký ức.

Rất khó, nhưng con đường của gã vốn đã khó. Nhưng sống lại một đời, không có đạo lý là không thể lại lên vị trí cao.

Chính là năm nay vỡ đê, lũ lụt, gã nhớ rất rõ quốc khố bị lũ lụt lần này làm cho trống rỗng, tộc Bắc Tiết thừa lúc vắng mà vào, Cơ Băng Nguyên không thể không ngự giá thân chinh.

Về sau thứ gã tiếp nhận là một quốc gia thủng trăm ngàn lỗ, một nghèo hai trắng, cùng với hào cường bản địa có tư tâm, đám phiến vương có ý khác. Nếu không phải Cơ Băng Nguyên gộp quân chế, thì gã sẽ phải đối mặt với sự phản công của Tần vương ngay.

Lúc đó mới biết được gánh nặng tr3

vai Cơ Băng Nguyên lớn đến thế nào, quốc gia quá lớn, khắp nơi đều là thiên tai, quốc khố cơ bản trống không, mỗi năm đều phải vay mượn tiền mới miễn cưỡng lấy lại vẻ phồn vinh hưng thịnh. Nam nhân này luôn luôn trầm mặc lạnh lùng, lại không biết chống đỡ cho cả thiên hạ này thế nào, tất cả các thần dân nhìn thấy y chỉ cảm thấy thiên tử thánh minh, thái bình thịnh thế.

Gã tính thời gian rất khéo, tháng sau chuyện Hoàng Hà vỡ đê sẽ không gạt được, nhưng đến lúc đó đã quá muộn, rất nhiều nạn dân đi về phía bắc - gã

còn kịp.

Cơ Băng Nguyên nhìn gã, lại trầm mặc trong chốc lát mới nói: "Khanh có thỉnh cầu gì?"

Cơ Hoài Tố quỳ xuống nói: "Thần nguyện làm sứ thần trị sông, được phái xuôi theo Hà Nam, tiến về Ký Châu để chuẩn bị trước, đề điều ở đó là yếu nhất, thần sẽ đi trước bố trí, để tránh thế nước quá lớn, sinh linh đồ thán."

Cơ Băng Nguyên nói: "Chuẩn, người viết chi tiết quy tắc ra để trăm chuyển đến Nội Các bàn bạc, nhưng người phải chuẩn bị hành lý trước, ngày mai lập tức lên đường."

Cơ Hoài Tố dập đầu tạ ơn, trong lòng đè nén kích động, xong rồi!

Cơ Băng Nguyên lại quay đầu nói với Cao Tín: "Người cũng phái một đội hộ vệ Long Tương Doanh, hộ tống khâm sai đi."

Bỗng nhiên Vân Trinh lại đứng lên nói: "Hoàng Thượng, thần cũng muốn đi xem, thần cũng là thị vệ Long Tương Doanh, khẩn cầu Hoàng Thượng cũng cho thần đi cùng khâm sai đại thần trị thủy, học hỏi kinh nghiệm."

Chu Giáng bên cạnh hẳn cũng vội vàng đứng lên: "Hoàng Thượng, thần cũng muốn đi..." Cơ Hoài Thanh đang bắt đầu cười lạnh, kết quả Cơ Hoài Thịnh cũng đứng lên: "Bệ hạ, thần đã từng hành thương đi qua Ký Châu, mong người cũng cho thần một cơ hội rèn luyện."

Bắt đầu giống một vở kịch ồn ào, đã có người che miệng cười, chỉ chờ Hoàng Thượng vẫn luôn nghiêm túc quở trách, phải biết Hoàng Thượng có sủng ái Chiêu Tín Hầu thì cũng chỉ là chơi đùa trong cung, đây chính là triều chính đứng đắn, sao có thể phân công như chơi vậy, người muốn ta cũng muốn.

Cơ Băng Nguyên nhìn Vân Trinh của y, cảm thấy hơi bất đắc dĩ, nhưng vẫn đứng lên tháo bội kiếm: "Chiêu Tín Hầu - Vân Trinh, người tới đây."

Vân Trinh vội vàng đi lên trước, Cơ Băng Nguyên đưa bội kiếm cho hắn: "Đây là Thiên Tử Kiếm, như trấm đích thân tới, cho phép người lần này đi tùy cơ ứng biến, trảm tà trừ ác."

Vân Trinh kinh ngạc nhìn x Cơ Băng Nguyên, Đinh Đại ở vthấp giọng nhắc nhở Vân Trinh: "Hầu gia nhanh lên nhận lệnh." Đây chính là thượng phương bảo kiếm! Vinh quang cỡ nào!

Vân Trinh vội vàng nâng Thiên Tử Kiếm, quỳ xuống tạ ơn.

Cơ Băng Nguyên lại nhìn Chu Giáng và Cơ Hoài Thịnh nói: "Thiếu niên có nhuệ khí, nếu trong lòng các người đã có thiên hạ, nghĩ cho dân cho nước, vậy hãy cùng đi, chuyện trị thủy liên quan đến dân sinh, các người cần lấy đại cục làm trọng, làm việc cho tốt, nếu có mục đích riêng mà làm hại địa phương, trấm sẽ không dễ dãi như thế đâu."

Thế mà lại đồng ý!

Tất cả tông thất đều âm thầm hối hận vừa rồi không đứng lên, đây chính là khâm sai, có Cơ Hoài Tố dẫn đầu, làm không xong đều là trách nhiệm của gã, làm xong thì mình cũng mở mày mở mặt, ngược lại là không suy nghĩ nhanh bằng Chiêu Tín Hầu. Lại nói, thật sự không phải Hoàng Thượng muốn để Chiêu Tín Hầu lập công ngay từ đầu, cho nên mới giật dây cùng Cơ Hoài Tố chứ? Cơ Hoài Tố đang lót đường cho Chiêu Tín Hầu sao? Bỗng nhiên có người nghi ngờ, xì xào bàn tán.

Cơ Hoài Tố lại nhìn về phía Vân Trinh, Vân Trinh cầm Thiên Tử Kiếm, hình như có cảm giác, cũng quay đầu nhìn gã một cái, khóe miệng hơi cong, thế mà cười.

Nụ cười này mang theo vẻ kiêu ngạo chí khí, nhưng trong lòng Cơ Hoài Tố lại thấy mềm nhũn, đã lâu rồi gã không thấy lại khí phách thiếu niên tr3

người Vân Trinh... Xem ra lần này rất có thể hắn sẽ muốn làm xấu mặt mình, mình vốn định rời xa Vân Trinh, che giấu mình trước, nếu có hắn đi cùng, mình sẽ càng khó che giấu chân tướng khô phục trí nhớ kiếp trước

hơn.

Thôi, tóm lại việc trị thủy này có lớn lợi với nước với dân, công lao gì đó, nếu hẳn thật sự muốn tranh thì cứ cho hẳn đi.

Nghĩ đến có thể xuất hành với hẳn, chẳng biết tại sao trong lòng vẫn có chút nhậy nhót.

Chương 45: Tặng quà lại

Chiêu Tín Hầu muốn xuất hành, Đinh Đại bận đến mức chân không chạm đất, tự làm tất cả mọi việc giống như chuẩn bị ngựa giá xuất hành vậy, từ xa giá đến hành lễ, không dám khinh thường chút nào.

Đến khi chuẩn bị xong xuôi mới đi tìm Cơ Băng Nguyên bẩm báo, Cơ Băng Nguyên gật đầu, lại hỏi: "Tìm Ngự Dược Phòng gói hết các loại thuốc thường dùng lại, chỉ sợ có bệnh dịch, ngoài ra dặn dò Thanh Tùng nhớ hun ngải vào những chỗ Cát Tường Nhi ngồi để duy trì sạch sẽ."

Đinh Đại rớt cuộc không nhịn được nói: "Hoàng Thượng không nõ như thế, tội gì phải cho Hầu gia ra ngoài chứ? Nếu thật sự mắc dịch bệnh thì rất khó lường, Hầu gia còn nhỏ, không bằng để ở trong kinh rèn luyện thêm mấy năm."

Cơ Băng Nguyên nói: "Chính hấn đã chọn con đường mình muốn đi, trẫm không thể cản hấn."

Thật ra Đinh Đại nhìn ra Cơ Băng Nguyên cau mày, có vẻ không hề yên tâm, lại dứt khoát trợ giúp tiếp: "Lúc này Hoàng Thượng không lo lắng Hoài Tố công tử và Chu công tử có ý đồ với Hầu gia nữa sao?" Phái hai cung nữ đi thử, thật sự là giống với việc thử con rể như đúc, Hoàng Thượng thật là quan tâm.

Cơ Băng Nguyên nhíu mày nói: "Cơ Hoài Tố này, mấy bài luận viết rất vững chắc, nhưng rớt cuộc còn trẻ tuổi, không có nhiều kiến thức, mấy bài trước đều có chút xa rời thực tế, chỉ có thể nhìn được ý chí bá nghiệp của thiếu niên này. Nhưng bài gần đây lại rất trưởng thành già dặn, cái nhìn toàn cục từ tr3

cao xuồng, giống như là đã từng tự mình thống trị quốc qua, rất có phong cách của đế vương - chỉ là mặc dù biện pháp cay độc, nhưng vẫn khá bao quát, cứ như cả thiên hạ đều là bàn cờ của gã, quân cờ có thể tùy ý xê dịch, nên để gã xuồng dân gian xem dân chúng đang sống như thế nào, quân cờ cũng chưa chắc thích để người ăn thịt tùy ý di chuyển."

"Vân Trinh ra ngoài học hỏi kinh nghiệm với gã cũng có chỗ tốt, tâm tư người này kín đáo, giỏi mưu đồ trù tính chung - còn những phương diện khác, ta thấy Vân Trinh căn bản không hề để tâm vào chuyện tình yêu, hẳn chỉ một lòng nghĩ đến tiêu cực kia thôi, trăm cũng nhìn trúng điểm này của hắn, muốn làm chuyện gì thì cứ thẳng tiến không lùi, không để lại đường lui." Cơ Băng Nguyên nói: "Từ từ sẽ đến thôi."

Đình Đại than phiền trong lòng, Hoàng Thượng, đâu có nhìn ra cái gì là từ từ sẽ đến ở tr3

mặt ngài chứ, ta thấy mỗi ngày ngài đều hận không thể bắt được tên dụ dỗ Tiểu Vân hầu gia kia mà.

Cơ Băng Nguyên lại đắm chìm trong suy nghĩ của mình: "Về phần Cơ Hoài Tổ, nếu không phải người tốt thì chính là mối nguy lớn."

====

Nước sôi, tỏa ra ba vòng khói xinh đẹp, Chu Giáng rót nước sôi vào trong chén trà, mùi trà liền tỏa ra.

Chu Giáng cẩn thận từng li từng tí bưng trà cho Vân Trinh, nói thầm: "Sao đột nhiên lại muốn đi trị thủy? Chuyện này không hề dễ làm, nếu không sao Cơ Hoài Tổ lại có gan lớn như vậy."

Vân Trinh nói: "Gã vẫn có chút bản lĩnh, ngay cả Hoàng Thượng còn cảm thấy gã viết luận tốt, chắc hẳn đúng là hay thật. Trị sông cũng coi là phân ưu vì Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không thể rời kinh, chúng ta đi xem một chút, mang một ít tin tức chân thật nhất về cho y." Hắn nhớ mang mang năm đó hình như vỡ đê, rất nhiều dân đói chạy nạn đến kinh thành, đời thứ

nhất hẳn có phát cháo, đời thứ hai Cơ Hoài Tố cũng từng phàn nàn với hẳn, cảm thấy tham quan làm hại nước.

Một đời này là bởi vì Hoàng Thượng đến hành cung, nên đã cho Cơ Hoài Tố một cơ hội sao? Lúc trước hẳn nhớ sau khi thiên tai xảy ra, Hoàng Thượng vẫn luôn bề bộn nhiều việc tr3

triều.

Lại nói, trước đây Hoàng Thượng thường xuyên bận rộn, bắt đầu từ khi còn nhỏ tiến cung với mẫu thân, mỗi lần hẳn gặp "Hoàng cứu cứu" này đều thấy y trầm mặc phê sỗ gấp, nghị sự với đại thần. Rõ ràng đến Tây Sơn xem như nghỉ mát, kết quả ngày nào cũng có từng rương tấu chương được chuyển từ trong kinh đến.

Hẳn càng nghĩ càng cảm thấy Hoàng Thượng thực sự quá cực khổ, phải tìm cách gì để giúp Hoàng Thượng thư giãn đây? Mỗi ngày đều lạnh mặt phê sỗ con không dứt, bàn bạc những chuyện không vui, sau này địch tới còn phải dẫn binh tướng đi đánh trận, rốt cuộc chí tôn thiên hạ này có niềm vui thú gì chứ!

Khó trách Hoàng Thượng luôn luôn lạnh lùng cũng không thích cười, không thú vị biết bao. Ánh mắt của hẳn rơi vào Thiên Tử Kiếm tr3

bàn thờ ở một bên, nhận được món quà quý giá như thế, phải tặng lại Hoàng Thượng cái gì đây.

Chu Giáng bóc một quả quýt, nhét một múi vào trong miệng hẳn: "Rất nhanh trong nhà sẽ biết chuyện hôm nay, vừa rồi trong nhà khẩn cấp cho người đưa rất nhiều hành lý tới, tổ phụ ta còn gửi thư bảo ta hầu hạ cho tốt, không cho phép tranh công, cứ như ta giống đồ đàn ấy. Rồi lại viết cái gì mà cứ để công lao cho quý nhân, nhất thiết không thể gây chuyện, càng không được khuyến khích Chiêu Tín Hầu làm loạn."

Vân Trinh ăn quýt, nghe hẳn ta phàn nàn liền không nhịn cười được, Chu Giáng lại nhét thêm một múi quýt cho hẳn: "Người nói xem, Cơ Hoài Thịnh

người ta được đưa xe ngựa, đưa đồ đạc, đồ ăn tr3

đường, nhà chúng ta thì chỉ có một rổ dạy dỗ và căn dặn!"

Vân Trinh vừa ăn vừa cười, Chu Giáng cũng cầm quýt cười, lúc Cơ Hoài Tố đi vào liền nhìn thấy hai thiếu niên đang cười đùa vui vẻ. Chu Giáng còn trở mặt ra nhét quýt cho Vân Trinh, hai người ngồi rất gần lại cực kì thân mật. Gã giống như bị tổn thương mà dờ mắt đi, một lát sau mới chỉnh lại vẻ mặt, nhẹ nhàng gõ cửa cười nói: "Nói chuyện gì mà vui vậy? Cười tươi như thế."

Vân Trinh thu lại nụ cười, Chu Giáng vẫn còn không có ý thức gì, chỉ đứng dậy nhường chỗ cho Cơ Hoài Tố, rót một chén trà: "Hôm nay Hoài Tố công tử rất có thể diện nhé, nhờ phúc đó mà chúng ta cũng có thể ra ngoài giải sầu một chút, còn chưa nói lời cảm ơn người đâu, tới tìm chúng ta làm gì?"

Chúng ta? Cơ Hoài Tố không hiểu nổi, ngay cả tên ăn chơi này còn có thể xưng là "chúng ta" với Vân Trinh, nhớ ngày đó Vân Trinh và mình mới là "chúng ta". Lúc ở cùng nhau, người bóc vỏ đều là Cát Tường Nhi, ngay cả mình không ăn đậu phộng cũng đều là chính hấn quan sát phát hiện ra... Cơ Hoài Tố đề sự ghen ghét trong lòng xuống, cười nói: "Trước khi đi ta muốn đến hỏi Hầu gia và Chu ngũ công tử xem có gì cần chuẩn bị và chú ý không."

Chu Giáng nói: "Vậy cũng phải mời cả Hoài Thịnh công tử tới nữa, người chờ một lát nhé." Hấn ta quay đầu thành thạo phân phó Thanh Tùng: "Làm phiền Thanh Tùng công tử đi truyền một tiếng nhé?"

Thanh Tùng cười nói: "Tiểu nhân lập tức đi, thuận tiện đến thiện phòng gọi ít điểm tâm đến đãi khách."

Cơ Hoài Tố nhìn Thanh Tùng, rĩ mắt xuống, đáng tiếc, lúc này kiếp trước hấn ta đã là quân cờ ẩn mạnh nhất của mình ở trong cung rồi, bây giờ lại bị Vân Trinh trùng sinh phá mất, mặc dù có lẽ hấn chỉ tiện tay quấy loạn, nhưng mình lại phải sắp xếp lại một lần.

Chu Giáng đẩy đĩa đựng trái cây cho gã: "Ăn quýt đi, mặc dù hơi chua,

nhưng công phẩm lại khác, nhiều nước lắm!"

Cơ Hoài Tố cầm lấy một quả quýt, chậm rãi bóc vỏ, nhưng cũng không ăn mà chỉ cười nói: "Hầu gia thật sự là rất được hoàng ân, đây là quýt Hoài Nam, bây giờ đường thủy không thông, cho nên cực quý trong kinh, nghe nói một quả có thể bán tr3

trăm."

Chu Giáng nói: "A! Vậy ta đã ăn mấy lượng bạc xuống bụng rồi! Sai lầm sai lầm."

Bên ngoài lại có một giọng nói: "Chu ngũ công tử ăn cái gì hiếm có mà đắt như vậy?" Là Cơ Hoài Thịnh đến.

Chu Giáng cười đứng dậy nhường chỗ châm trà cho Cơ Hoài Thịnh: "May mắn có người biết giá thị trường, Hoài Tố công tử nói năm nay lũ lụt, đường thủy không thông, quýt Hoài Nam cực kì đắt, Hoài Thịnh công tử nói xem có thật không?"

Cơ Hoài Thịnh ngồi xuống cười nói: "Ôi trời rõ ràng trước mắt người có Phật thật, người không bái, lại đến hỏi ta? Người cho rằng số quýt này đến kiểu gì?"

Chu Giáng kinh ngạc nói: "Tới kiểu gì? Chẳng lẽ không phải công phẩm trong cung, Hoàng Thượng thưởng Cát Tường Nhi sao? Ta thấy Hoàng Thượng yêu thương Cát Tường Nhi, quả thanh mai lần trước cũng thế, vừa to vừa ngọt." Chu Giáng hâm mộ li3m môi một cái, nhớ lại số thanh mai kia, trong nháy mắt đã chảy đầy nước miếng.

Lúc này Thanh Tùng lại bê một đĩa nhân hạch đào ngào đường đến, nghe bọn họ nói thì cười nói: "Này sao! Chu ngũ công tử đoán sai rồi, số quýt này là Hầu gia của chúng ta hiến cho Hoàng Thượng! Hoàng Thượng rất vui, ăn liên tiếp mấy quả liền, ngay cả vỏ quýt cũng phải sai người ướp gia vị để sau này dùng làm trà uống đấy."

Lần này ngay cả Cơ Hoài Tố cũng cảm thấy bất ngờ, nhìn về phía Vân Trinh. Vân Trinh vẫn thản nhiên nói: "Đường thủy không thông thì đi đường bộ, ta mới mở một chi nhánh tiêu cực ở Hoài Nam, cũng thuận tiện chuyển hàng, ta ném thử thấy ngon, liền hiệu kính Hoàng Thượng."

Chu Giáng vỗ tay một cái: "Hay! Ngay cả Hoài Nam cũng mở được chi nhánh tiêu cực sao? Việc làm ăn tiêu cực này của người mới mở không bao lâu, sao lại vội vã mở chi nhánh như thế?"

"Hoài Nam rừng thiêng nước độc nhiều điều dân, núi nhiều, đạo phỉ cũng cực kỳ nhiều."

Vân Trinh chỉ giải thích.

Chu Giáng nói: "Vậy chẳng phải tiêu cực cũng sẽ khó làm ăn sao?"

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Chu ngũ công tử không biết, nguy hiểm càng lớn, lợi ích cũng càng lớn! Đây chính là chi nhánh mà chúng ta tỉ mỉ chọn ra, mấu chốt nhất là tiêu sư trong tay Vân Trinh mới thật sự là tinh anh, khai trương không bao lâu mà đã nổi tiếng ở Hoài Nam, việc làm ăn chưa từng gián đoạn. Ngay cả thương đội nhà mấu thân ta cũng dùng tiêu cực của chúng ta đấy."

Vân Trinh cười nói: "Hộ vệ thương đội nhà họ Chu cũng cực kỳ nhanh nhẹn dũng mãnh, không cần chúng ta hộ tiêu cũng có thể thoải mái đi lại."

Cơ Hoài Thịnh khoát tay: "Người không biết đấy chứ, không phải hộ vệ nhanh nhẹn dũng mãnh, mà là đút lót đủ tiền cho thủ lĩnh đạo phỉ tr3

đường rồi, chúng ta đều giao phí bảo hộ định kỳ, may mà gần đây nghe nói đám đạo phỉ kia đã bị diệt không ít, hình như không rảnh để ý đến bên này..."

Cơ Hoài Tố thấy ba người bọn họ càng nói càng thân thiết, chủ đề không biết lệch đi đâu rồi, liền nhẹ nhàng ho khan: "Nói đến đạo phỉ, con đường lần này chúng ta đi tất nhiên cũng có không ít, tuy có Long Tương Doanh

hộ vệ nhưng cũng không lạc quan, phải biết rất nhiều lưu dân đến đường cùng cũng sẽ tụ tập lại thành phỉ, bởi vậy vẫn phải lập kế hoạch tốt mới được. "

Cơ Hoài Thịnh nghiêm túc nói: "Không sai! Hoài Tổ nói rất đúng, ta mang lộ trình mà thương đội nhà ta hay đi, chúng ta phải sắp xếp tuyến đường, chỗ ăn nghỉ trước mới được. Hôm nay ta đã bảo đại sư phó thương đội nhà ta làm trước, mọi người nhìn xem có được hay không."

Chu Giáng vỗ tay nói: "Thương đội nhà họ Chu nổi tiếng thiên hạ, đương nhiên là cực kì thích hợp rồi!"

Cơ Hoài Thịnh ngại ngùng cười một tiếng: "Chu ngũ công tử quá khen... vấn đề lớn nhất tr3

đoạn đường này là đưa tin, thương đội nhà ta cũng có bồ câu đưa tin, nhưng lần này chúng ta đi quá mức rêu rao, chỉ sợ bồ câu sẽ bị ai đó có tâm bẩn mắt, bởi vậy vẫn phải nghĩ cách khác."

Chu Giáng vỗ tay nói: "Việc này thì dễ rồi! Ta dẫn mấy người đi theo từ xa, xem có kẻ xấu nào đi theo chúng ta không!"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Chu ngũ công tử đúng là thông minh, người sáng suốt nhìn một cái liền nhận ra..."

Cơ Hoài Tổ cười khở trong lòng, thấy mấy tên dở hơi này càng nói càng lệch, chẳng biết lúc nào mới có thể nói đến chuyện chính, liền đảo mắt nhìn Vân Trinh. Lại thấy Vân Trinh đột nhiên nở nụ cười, đôi mắt lấp lánh, khóe miệng cũng cong lên thành nụ cười đắc ý. Vẻ mặt sinh động này giống như lúc trước khi nghĩ tới điều gì hay, vội vã báo cho mình biết để được khen thưởng. Trong lòng gã không khỏi rung động, ôn nhu hỏi Vân Trinh: "Chiêu Tín Hầu có ý tưởng gì hay sao?"

Vân Trinh bỗng nhiên bưng tỉnh, nhìn gã một cái, ý cười vẫn còn: "Không có gì, chỉ là chợt nhớ tới có một số việc cần dặn người trong nhà đưa tới, các người cứ thương lượng trước, ta đều nghe các người, ta đi ra ngoài trước

một chút."

Hắn đứng lên ra ngoài, bước đi nhẹ nhàng, hắn đã nghĩ ra phải tặng lại Hoàng Thượng cái gì rồi!

Chương 46: Biệt ly

Sáng sớm Cơ Băng Nguyên mới mở mắt tỉnh lại, đã nghe thấy có người đang rầm rì nói chuyện với Đinh Đại ở bên ngoài, khẽ nhíu mày hỏi: "Người nào ồn ào?"

Vừa dứt lời, Vân Trinh đã vui vẻ xốc rèm vào, nhìn thấy Cơ Băng Nguyên thì cười hì hì: "Hoàng Thượng, hôm qua nhận được bội kiếm của ngài, ta tặng lại ngài một món quà được không."

Cơ Băng Nguyên đau đầu: "Quà gì mà mới sáng sớm đã đến chấn giường trầm vậy."

Vân Trinh xốc vạt áo bào căng phồng lên, lấy ra hai con bồ câu trắng như tuyết, vỗ cánh phành phạch kêu cục cục, đôi mắt đều màu đỏ vàng, vô cùng quý hiếm.

Đây quả thực giống đùa nghịch gánh xiếc làm ảo thuật, Cơ Băng Nguyên lập tức cười: "Người học được ảo thuật từ đâu vậy?"

Vân Trinh cẩn thận từng li từng tí cầm hai con bồ câu đang nhảy nhót tung bồng, vỗ cánh phành phạch kia: "Một đôi này là Vu Sơn Tích Tuyết, Phương Thanh Tác phối rất lâu mới ra! Ta nói muốn, ông ấy còn không nở đâu! Cò kè mặc cả với ta rất lâu, còn phải một đũa nuôi bồ câu đến, sợ ta nuôi không tốt."

"Ngài nhìn đôi cánh này đi, ngài nhìn đôi mắt này đi, ngài nhìn móng vuốt này đi! Mạnh mẽ biết bao, nhẹ nhàng biết bao! Bay vừa nhanh vừa chuẩn, là bồ câu đưa tin hạng nhất! Hoàng Thượng ngài giữ lại một con, ta mang một con đi, đến lúc đó ta viết những chuyện tr3

đường cho ngài, giải buồn cho ngài có được hay không?"

Cơ Băng Nguyên: "...". Có mỗi chuyện như vậy mà khiến hấn vui mừng hơn hở không có quy củ đến chốn giường trẩm? Y nhìn Đinh Đại đứng bên cạnh giả ch3t, hiển nhiên Đinh Đại cũng không nghiêm túc cản, rốt cuộc ai mới là chủ tử của ông ta chứ?

Y vén chăn lên xuống giường, giang hai cánh tay ra cho đám người mặc áo: "Người ra ngoài làm việc trị thủy hay là ra ngoài chơi mà còn rảnh rỗi viết thư cho trẩm?"

Đinh Đại đang định ra hiệu cho các cung nữ cầm áo tiến lên hầu hạ, đã bị Vân Trinh nhanh tay nhét đôi bồ câu cho, sau đó tiến lên cướp việc cài dây lưng cho Cơ Băng Nguyên, cười đùa tí tởng nói: "Làm việc cũng phải có lúc rảnh rỗi chứ, ta đi ra ngoài xem một chút, cũng giống như ngài tự đi ra xem thiên hạ này, tốt bao nhiêu."

Cơ Băng Nguyên cúi đầu nhìn hấn tay chân vụng về: "Được việc thì ít hỏng việc thì nhiều, người ta đang mặc tốt, người lại thất thành sai."

Vân Trinh cười hì hì, cởi dây lưng làm sai ra rồi thất lại, còn phủ một cái đai lưng ngọc cát tường lên cho Cơ Băng Nguyên: "Không phải Hoàng Thượng sắp về kinh rồi sao, trong kinh có nhiều chuyện như vậy."

Cơ Băng Nguyên nói: "Ừ."

Vân Trinh có chút phiền muộn: "Có khi mấy tháng nữa ta mới trở về, năm nay không thể đi săn ở Tây Sơn với Hoàng Thượng được rồi."

Cơ Băng Nguyên hơi cong khóe miệng: "Không sao, vẫn kịp lần săn mùa thu."

Vân Trinh há to miệng, không nói chuyện.

Cơ Băng Nguyên nhìn vẻ mặt hấn, dường như lại có tâm sự, trong lòng mềm nhũn nói: "Muốn viết thư cho trẩm cũng được thôi, nhưng trẩm muốn

mỗi ngày đều thấy một tờ chữ."

Vân Trinh ỉu xiu: "Hoàng Thượng!" Sao lại như thế chứ! Ra ngoài làm việc mà còn bố trí bài tập! Đây là địa ngục nhân gian gì vậy!

Cơ Bằng Nguyên quay đầu lại nhìn Đinh Đại đang ôm một đôi bồ câu cười trộm, nói: "Vậy cứ để Đinh Đại nuôi bồ câu này đi, nếu rơi mất một cọng lông, cứ bảo Phương Thanh Tác đến đòi."

Lần này Đinh Đại cũng ỉu xiu: "Phương hầu tử kia vẫn luôn ngựa mất tiểu nhân, cho dù ta nuôi tốt, ông ta cũng không nhận đâu!"

Cơ Bằng Nguyên nói: "Đó là chuyện của người, tự người chuốc lấy."

Vân Trinh cười ha ha: "Không có việc gì đâu Đinh tổng quản, ta sẽ biện hộ cho ngài."

Cơ Bằng Nguyên rửa mặt xong ra sảnh ăn sáng, cuối cùng hai con bồ câu được bỏ vào lồng treo lên, Cơ Bằng Nguyên hỏi: "Khó trách cả ngày người đều thiếu tiền, Phương Thanh Tác nuôi bồ câu cho quân hay là nuôi bồ câu chơi vậy."

Vân Trinh cười hì hì: "Đều như nhau cả, đều như nhau cả, dù sao cũng là so nhanh so bền bỉ thôi."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Bồ câu trong quân không quan tâm đến chủng loại, con này mang ra thị trường bán có thể so với chim cất bắc cực, lấy ra để đưa tin thì tiếc quá."

Vân Trinh nói: "Hì hì, vậy mới phải đưa cho Hoàng Thượng thú tốt nhất chứ, Hoàng Thượng còn thưởng cho ta Thiên Tử Kiếm, chút ấy không tính là gì."

Cơ Bằng Nguyên nhìn Vân Trinh, khế gật đầu: "Khó trách mọi người đều nói Chiêu Tín Hầu ăn chơi không thể tưởng tượng nổi, để trẫm nhìn xem, ngựa đẹp, bồ câu đẹp, còn nuôi cả hoa đẹp, gà chọi cũng có không ít, trẫm thấy hai năm nữa người nên chơi ưng luôn đi."

Vân Trinh sáng mắt: "Bệ hạ có sao?"

Cơ Bằng Nguyên buồn cười: "Đúng là biết nhân cơ hội, thuận ứng quá tàn nhẫn, người lại mềm lòng, quên đi thôi, chơi cái khác vậy." Tính chơi bời này nổi tiếng đến mức có ai trong kinh thành lại không biết hắn tiêu một lần hết bốn mươi vạn để xây tiêu chú? Đương nhiên mở một tiêu cục đã oanh liệt lắm rồi, ai ngờ bọn họ còn đến Hoài Nam diệt đạo phỉ, ngay cả Cao Tín cũng phải lú lũi không thôi, mỗi ngày một phong mật tấu, quét dọn kết thúc thay bọn họ khổ không thể tả. Nhưng nghĩ hắn chi tiêu lớn, kiếm được cũng không ít, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên, bởi vậy y mới nỡ để hắn đi trị sông.

Vân Trinh ngồi xuống, cầm sữa ngọt lên uống: "Tim ta sắt đá lắm đấy nhé."

Cơ Bằng Nguyên cúi đầu dùng bữa, không để ý đến hắn mạnh miệng, đứa nhỏ này vừa mềm lòng vừa nặng tình, làm chuyện gì cũng không để lại đường lui, vững tâm cai gì chứ.

Bồ câu kêu ục ục, hai người ăn sáng. Cơ Bằng Nguyên cầm bản đồ đến, tay nắm tay dặn dò hắn tr3

đường nên chú ý cái gì, lại cầm thông tin của mấy quan viên đến giới thiệu cho hắn.

Vân Trinh cúi rạp đầu xuống đất: "Hoàng Thượng, sao ngay cả lý lịch và tính tình của mỗi quan viên mà ngài cũng biết vậy."

Cơ Bằng Nguyên cũng không thềm ngẩng lên: "Hàng năm trăm đều gặp tuần thú các nơi, quan viên thay Thiên tử quản lý thiên hạ, đương nhiên trăm phải dùng người thích hợp nhất rồi, nếu không để tham quan làm hại một phương, chẳng phải là có lỗi với bách tính sao."

Vân Trinh nói thầm: "Ngài chỉ có một mình mà còn quan tâm đến cả việc này nữa, chẳng phải làm mệt lắm sao."

Cơ Băng Nguyên bỗng nhiên cười một tiếng: "Trẫm chờ tiểu Cát Tường Nhi của mình trưởng thành phân ưu thay trẫm, nhìn xem thiên hạ này."

Lời này vừa giống trêu ghẹo vừa giống hứa hẹn, chẳng biết tại sao Vân Trinh bỗng nhiên nóng cả mặt, thấp giọng nói: "Ta... Ta cũng không có bản lĩnh gì... không thể giúp Hoàng Thượng..."

Cơ Băng Nguyên vuốt vuốt tóc hấn: "Tâm ý là được."

Sau khi dặn dò xong, Vân Trinh mới mang một con bồ câu trở về phòng. Đinh Đại đưa hấn trở về, nhìn chăm chăm Thanh Tùng thu dọn xong hành lý, lại tự mình kiểm tra, sai người viết phương pháp nuôi bồ câu nhét vào trong lòng mình, mới chậm rãi trở về nhận lệnh.

Mới đi ra ngoài liền gặp Cơ Hoài Tố đi tới, Đinh Đại cười tủm tủm hành lễ: "Hoài Tố công tử."

Cơ Hoài Tố nhìn thấy Đinh Đại mỉm cười, lại giống như nhìn thấy ác ma gì đó, sắc mặt biến hóa, con người thít chặt lại. Gã cố nén xúc động muốn quỳ xuống, miễn cưỡng cười đáp lễ: "Không dám nhận, Đinh công công là tới truyền chỉ sao?"

Đinh Đại cười nói: "Là Vân hầu gia sắp đi, Hoàng Thượng không yên lòng, phân phó tiểu nhân tới canh chừng nhìn xem có thiếu cái gì không. Dọc đường này còn phải làm phiền Hoài Tố công tử quan tâm đến Hầu gia."

Một lúc lâu sau Cơ Hoài Tố mới trả lời: "Không dám nhận, hấn phải thế, tạm biệt công công."

Đinh Đại hơi lướt qua mặt Cơ Hoài Tố, càng cười ngọt hơn: "Vậy tiểu nhân đi trước, Hoàng Thượng còn đang chờ tiểu nhân về đáp lời."

Trở lại chủ điện, vẫn là lãnh hương nặng nề, một mảnh vắng vẻ, hoàn toàn khác hẳn với sự náo nhiệt lúc có Vân hầu gia vừa rồi. Đinh Đại thở dài, đi vào bẩm báo Cơ Băng Nguyên: "Tất cả đều đầy đủ, nghe nói ngày mai sẽ rời kinh, Hoàng Thượng thật sự không giữ lại sao?"

Cơ Bằng Nguyên giương mắt nhìn ông ta một cái: "Thích Vân hầu gia như vậy sao? Ngay cả giường của trẫm cũng dám chặn, trẫm thấy người cũng phải học quy củ cho tử tế rồi."

Nếu là người bình thường nghe Hoàng đế nói vậy thì đã sớm quỳ xuống rồi, Đĩnh Đại lại không hề sợ hãi: "Lần này đi, không biết lúc nào mới về kinh nữa! Hầu gia vui vẻ đến tặng quà, đây chính là lòng hiếu thảo của chất nhi, sao lại phải cản chứ? Lúc có Vân hầu gia, Hoàng Thượng thoải mái biết bao, sinh hoạt nao nhiệt không tốt sao. Nô tỳ thấy tặng bò câu rất hay! Mỗi ngày đọc tin của Vân hầu gia, chúng tiểu nhân cũng được mở mang tầm mắt."

Cơ Bằng Nguyên biết Đĩnh Đại đi theo mình nhiều năm, đã sớm nhìn thấu mình, mỉm cười nói: "Được rồi được rồi, khi con đi thì trẫm có thể được yên tĩnh mấy ngày."

Quả nhiên sáng sớm hôm sau mấy người Vân Trinh liền rời khỏi hành cung Tây Sơn, đi về hướng Ký Châu.

Người vừa đi một ngày, bò câu đã bay về.

Tr3

thư viết rất nao nhiệt, tất cả đều là tiếng phổ thông, nhưng lại chẳng có một từ chữ nào. Vân hầu gia còn tùy tiện khát nợ"Hoàng Thượng, mới đến dịch trạm, còn chưa viết chữ được, cứ nợ trước rồi sẽ bổ sung cho ngài sau, thần nói cho ngài về một vài chuyện tr3

đường trước nhé."

Vẻ mặt đắc ý sống động kia cứ như đang ở trước mắt, Cơ Bằng Nguyên hơi cong khóe miệng lên.

Đĩnh Đại ở một bên nhìn trộm, trong lòng lại nở hoa, vẫn là Vân hầu gia của chúng ta biết dỗ Hoàng Thượng.

Chương 47: Vãng sinh

"Chúng ta ra kinh đã sửa lại tên, Cơ Hoài Thịnh nói chúng ta là khâm sai đại thần với một Hầu gia hai tông thất quá bắt mắt, người khác vừa nhìn liền biết. Cho nên chúng ta phải giả trang thành một thương đội, ta là tiểu công tử nhà chủ của thương đội, Cơ Hoài Thịnh là đội trưởng thương đội, Cơ Hoài Tổ là tiên sinh kế toán, Chu Giáng là thủ lĩnh hộ vệ, sau đó lại mời một đôi tiêu cục giương oai làm hộ vệ. Một nhóm trùng trùng điệp điệp mới không có lưu dân dám quấy rầy."

"Nhưng tr3

đường có rất nhiều lưu dân, hỏi ai cũng nói Ngự Quan Khẩu ở Ký Châu đã vỡ, chắc là thật sự có thiên tai. Cơ Hoài Tổ nói chỉ sợ phải xin Hoàng thượng hạ chỉ, đã các châu huyện ven bờ chuẩn bị phòng chống thiên tai."

"Cơ Hoài Thịnh thật sự rất hiểu biết, hẳn ta gọi một thủ lĩnh thực thun của thương đội nhà họ Chu đến, hóa ra việc làm ăn cũng phải có nhiều học vấn như vậy. Vận chuyển hàng gì, dẫn theo người nào, ăn ở chỗ nào, cái gì cũng có đạo lý riêng, ngay cả ta cũng muốn đi làm ăn."

"Hôm nay tr3

đường Chu Giáng bị một ông lão kéo tay cầu xin mua con gái mình, Chu Giáng da mặt mỏng, ném cho người ta một xâu tiền. Kết quả dân đói bên cạnh đổ xô lên hết, hẳn ta bị dọa đến mức xanh cả mặt, vất vả lắm mới chạy về được, còn bị Cơ Hoài Thịnh quở trách rất lâu, bảo hẳn ta không được tùy ý bố thí tr3

đường."

"Dân đói khắp nơi, thật đáng thương."

Cơ Bằng Nguyên đọc thư, nhíu mày, sau đó gọi Chương Diễm đến: "Hoàng Hà võ đê, trăm muốn điều quân."

Chương Diễm nghe xong liền hiểu rõ trong lòng: "Là đoạn nào ạ?"

Cơ Bằng Nguyên nói: "Ngư Quan Khẩu ở Ký Châu."

Chương Diễm suy nghĩ một lát đã hiểu ra: "Vậy thần đề nghị điều quân Ung Châu, đóng giữ chuẩn bị chờ lệnh chiến đấu trước?"

Cơ Bằng Nguyên hài lòng: "Ừ, người chú ý một chút, bây giờ Cát Tường Nhi đang ở Ký Châu."

Chương Diễm cười: "Hoàng Thượng cũng nở để hấn ra ngoài, tuy nói học hỏi kinh nghiệm cũng tốt, nhưng lũ lụt thường hay kéo theo bệnh dịch."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Cũng may bên kia có phân đường của Cửu Chân Đường."

Chương Diễm khẽ giật mình: "Nếu như vậy thì phải nói trước với bọn họ chú ý bảo vệ thuốc men - loạn lạc hay bị trộm thuốc lắm."

Cơ Bằng Nguyên khẽ gật đầu, Chương Diễm lại hơi mất tập trung, một lát sau mới nói: "Không biết bây giờ Quân đại phu thế nào, lúc ấy Trương công chúa kéo cung bị thương cổ tay, cũng đều nhờ Quân đại phu trị hết."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Lần trước nghe nói bây giờ Ngọc Hàm Cốc cơ bản đều do hấn ta quản lý, rất bận rộn."

Chương Diễm cảm khái: "Trước kia Quân đại phu ra ngoài rèn luyện cũng là một thiếu niên nhanh nhẹn, chắc không lớn hơn Cát Tường Nhi bây giờ nhiều lắm. Mà chỉ trong chớp mắt, chúng ta đều già cả, cũng không biết Quân đại phu đã thành thân chưa."

Vậy mà lại nhớ về chuyện cũ trước mặt vua, dù sao cố nhân cũng không còn mấy người."

Cơ Bằng Nguyên nhìn hấn ta một cái, Thanh Y quân sư ngày xưa luôn phóng khoáng tự do hăng hái, mặc một bộ quan phục màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây, cũng vô cùng tuấn tú. Y bỗng nhiên nghĩ, trong lúc giữ đạo hiếu chỉ có mỗi Chương Diễm ở trong phủ, năm đó tiểu tử này cũng được coi như được là phong lưu phóng khoáng, nếu không cũng sẽ không cao ngạo đến mức từ chối cả Trưởng công chúa. Sau khi Vân thám hoa qua đời, Chương Diễm cũng coi như từng dạy bảo Cát Tường Nhi... Sẽ không phải... Chắc Cao Tín và Đinh Đại đều không nghĩ tới hấn ta đi.

Nhĩ đến điều này, Cơ Bằng Nguyên chỉ cảm thấy như có một tia chớp bổ thẳng vào đỉnh đầu, gần như lập tức kiên quyết phủ nhận dưới đáy lòng.

Y âm u đánh giá Chương Diễm, đôi mắt quá nhỏ, nếu nhìn kỹ đúng là không già lắm, nhưng sự cao quý thanh nhã vì đã trải qua rất nhiều thăng trầm lại chỉ thuộc về người lớn tuổi trưởng thành. Đúng là rất có mị lực khiến người ta không cầm cự nổi... Cát Tường Nhi ngây thơ như vậy, trong nhà lại không có một trưởng bối nào...

Chương Diễm vốn đang đắm chìm trong suy nghĩ, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng đế vẫn luôn lạnh lùng đang đánh giá mình bằng một loại ánh mắt phán xét bất bẻ. Hấn ta đột nhiên cảm thấy rùng mình, liền cảnh giác cúi đầu xoay người hỏi: "Hoàng Thượng còn có gì muốn dặn dò không? Nếu như không có thì thần xin cáo lui trước."

Hấn ta khẽ cong eo hành lễ, tr3

người lại mặc quan phục, ngay lập tức đã hoàn toàn giống một quan lại bình thường mờ nhạt trong đám quan lại khác. Sự kiêu ngạo phong lưu của Thanh Y quân sư ngày xưa đã biến mất trong nháy mắt. Cơ Bằng Nguyên bất mãn ghét bỏ, kém xa trầm. Y cũng không để ý vì sao mình lại đột nhiên sinh ra suy nghĩ so sánh vi diệu này, chỉ trầm giọng nói: "Đi xuống đi."

===

Huyện Tế Vân là một huyện lớn nhất cách thành Ký Châu không đến trăm dặm, có rất nhiều thương đội đã sớm ở lại nơi này một đêm, để thuận tiện đến thành Ký Châu vào hôm sau.

Bọn họ đi vào khách đi3

Phúc Thụy lớn nhất trong huyện. Tầng một tầng hai đều là quán rượu, tầng ba bốn và sân sau là phòng cho khách. Lúc vào ở đã là xế chiều, tr3

đường phố có không ít người rộn ràng đi lại.

Tr3

tầng hai, Cơ Hoài Thịnh bao hết một đại sảnh lớn nhất, bốn người ngồi ở trong sửa sang lại đồ đạc, những người khác trong thương đội ngồi ở một bên, gần như chiếm nửa cái đại đường.

Chu Giáng đang vắt khăn nóng lau mặt, Vân Trinh đứng phía sau chải đầu cho hắn ta, Chu Giáng nói nhỏ: "Quá thảm rồi, ta chỉ thấy tiểu cô nương kia đáng thương, nghĩ rằng chắc mình cũng không cần đứa bé kia, nên mới cho ít tiền để ông ta không phải tìm những người khác bán. Ta nào biết được bọn họ lại trực tiếp liền nhào lên! A! Nhẹ thôi Cát Tường Nhi, nhẹ thôi, tha cho ta đi."

Vân Trinh nói: "Để xem lần sau người còn thương hương tiếc ngọc làm người tốt lung tung không."

Cơ Hoài Tố nhìn Vân Trinh một cái, chỉ cảm thấy không ưa bầu không khí thân mật khăng khít của bọn họ. Rõ ràng kiếp trước hai người đã trở mặt, vô cùng xa lánh, Vân Trinh lại thích long dương... Chẳng lẽ đời này, Vân Trinh chọn hắn ta?

Cơ Hoài Tố ngờ vực vô căn cứ, càng nhìn hành động quen thuộc thân mật của bọn họ càng cảm thấy ghen tuông. Càng nhìn càng thấy tên Chu Giáng kia chỉ được cái mã, bề ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong lại trống rỗng, không

thể so sánh được với mình trước kia. Chẳng lẽ kiếp trước Vân Trinh bị mình làm tổn thương, mới chọn tên đẹp mắt nhưng không dùng được này? Nếu mình cố gắng... dựa vào sự hiểu biết trước kia về Cát Tường Nhi hiểu rõ, chưa chắc là không có cơ hội.

Gã kiểm chế sự ghen tị, uống một hợp hết chén trà nóng. Thanh Tùng mỉm cười tiến lên: "Thiếu gia, vẫn là để tiểu nhân làm đi. Ngài ra ngồi với Chu thiếu đương gia đi."

Sau khi bọn họ đổi tên, cách xưng hô cũng được thay đổi. Cơ Hoài Thịnh là Chu thiếu đương gia, Vân Trinh là Chu tiểu thiếu gia, Cơ Hoài Tố là Lan tiên sinh, cũng lấy họ mẹ giống Cơ Hoài Thịnh, dù sao họ Cơ là quốc họ, thực sự quá bắt mắt.

Vân Trinh mỉm cười buông lỏng tay để Thanh Tùng đến thay, nói: "Đúng là không quen cách gọi Chu đương gia."

Cơ Hoài Thịnh chẳng hề để ý: "Ta lại cảm thấy rất quen, đi ra ngoài buôn bán thường hay phải đổi tên. Trước kia ta ra ngoài vẫn luôn dùng họ mẹ. Không ít người làm buôn bán đều cưới vợ ở khắp nơi, không phân biệt thê thiếp hay con cả con thứ, bởi vậy các gia đình đứng đắn mới ghét bỏ thương nhân, không muốn gả con gái cho thương nhân xứ khác. Chỉ có loại người thích sính lễ phong phú lại không yêu thương con gái mới gả cho thương nhân thôi - phần lớn đều chỉ làm thiếp."

Mẫu phi hẳn xuất thân thương gia, hẳn ta là trưởng tử, từ nhỏ đã phải chịu không ít ánh mắt coi khinh. Nhưng hẳn ta lại không cảm thấy nhục nhã, nói về chuyện này cũng rất bình thản, ngược lại đã khiến Vân Trinh sinh lòng kính trọng, quả nhiên đi đến ngồi bên cạnh hẳn ta thật.

Chu Giáng khổ tu nhiều năm ở kiếp trước, không hỏi thế sự, bây giờ sống lại một đời, cũng cảm thấy hứng thú với mấy chuyện này. Liền hỏi Cơ Hoài Thịnh: "Vậy lúc trước người hành thương, có từng cưới cô vợ nhỏ nào chưa?"

Cơ Hoài Thịnh cười: "Con cháu tông thất muốn kết hôn nhất định phải được

Hoàng Thượng đồng ý, được Tông Thất Ti phê mới được, sao có thể để chúng ta làm loạn chứ. Lần này tất cả đám con cháu tông thất vào kinh đều là chưa lập gia đình chưa có con cái."

Hắn ta nhìn Cơ Hoài Tố, Cơ Hoài Tố cười nói: "Hôm trước ta nghe nói trong cung sắp đến lúc tuyển người. Bình thường trong cung phải thả một nhóm cung nữ, nữ quan quá tuổi ra trước, sau đó căn cứ vào số lượng đưa ra để giữ lại một vài người hầu cung nữ ở lại làm nữ quan thượng cung, nhưng không để lại thái nữ(*). Phần lớn đều là Tông Thất Tin chọn người tốt để tú hôn cho con cháu tông thất, ta nghe nói hình như lần này sẽ chọn một người cho Tuân Dương quận vương."

(*). Thái nữ là một danh hiệu của phi tần

Chu Giáng nghe xong thì cười tr3

nổi đầu của người khác: "Thật ư? Quá tốt rồi!" Thiên tử ban thưởng Quận vương phi, nói rõ người này tuyệt đối không có khả năng lấy được tr3 vị nữ, dù sao Thái tử phi khác hẳn với thái nữ.

Lúc trước hắn ta bị Cơ Hoài Thanh đánh ngã ngựa, bây giờ hắn ta cười tr3

nổi đầu của người khác, những người còn lại cũng không nghi ngờ gì. Sau khi lau mặt rửa tay thì bắt đầu dùng cơm, dù sao đi một ngày, lại bị đám lưu dân vây đuổi, tất cả mọi người đều đã mệt mỏi.

Bốn người đều được dạy dỗ nghiêm ngặt từ nhỏ, lúc ăn cơm trong phòng lặng ngắt như tờ. Bỗng nhiên có tiếng hòa thượng tụng kinh và tiếng chuông tiếng mõ truyền đến từ tr3

đường phố, chậm chạp kéo dài. Vốn dĩ ánh chiều chạng vạng tối đã mông lung, hòa với tiếng Phật xướng này khiến người ta bỗng có cảm giác xuất thế.

Cơ Hoài Tố run tay, chén trà rơi xuống sàn nhà nát bấy. Những người trong phòng đều hoảng sợ quay đầu nhìn gã, lại thấy mặt Cơ Hoài Tố trắng như

tờ giấy, bàn tay run rẩy. Cơ Hoài Thịnh vội hỏi gã: "Sao thế? Mệt mỏi sao? Có chỗ nào không thoải mái? Có muốn gọi người đến xem không?"

Cơ Hoài Tổ thu bàn tay vẫn đang run rẩy vào trong tay áo, một luồng khí lạnh lẽo bốc lên từ hai chân hai đầu gối cũng đau như bị kim đâm. Loại cảm giác tê liệt đau nhức kia giống như đang quanh quẩn tr3

hai chân vậy.

Gã miễn cưỡng cười nói: "Không có việc gì, chỉ là giật mình, nhớ tới một chút chuyện cũ không tốt."

Cơ Hoài Thịnh nhìn ra ngoài cửa sổ: "Là thương gia phía đối diện đang đưa tay, chắc hẳn đang làm pháp sự, xem ra là một nhà giàu có. Hòa thượng đang niệm kinh siêu độ đi, không biết đang đọc cái, chỗ chúng ta cũng không phổ biến, trước kia ta chỉ thấy trong nhà đọc mỗi "Địa Tạng Kinh" thôi."

"Là "Vãng Sinh Chú". Một giọng nói khàn khàn và mỗi một vang lên, lại là Chu Giáng trả lời.

Vân Trinh có chút bất ngờ, không nghĩ rằng Chu Giáng luôn sống phóng túng lại hiểu về Phật kinh, liền quay đầu nhìn Chu Giáng. Sắc mặt Chu Giáng cũng có chút không tốt, nụ cười lộ m4~ng trước đó đã biến mất, hẳn ta thấp giọng nói: "Tụng niệm trước Phật ngày đêm, tức diệt các tội tứ trọng ngũ nghịch thập ác báng phươg, sẽ đạt được tất cả những mong muốn kiếp này."

Ở kiếp trước, hẳn ta thấp hương trước Phật, quỳ gối niệm kinh ba trăm nghìn lần suốt ngày đêm, Phật Tổ mới xóa tan tội lỗi của hẳn ta, để hẳn ta sống lại, có thể đi đến bên cạnh Cát Tường Nhi của hẳn ta để chuộc tội.

Chương 48: Tù nhân

Cơ Hoài Tố về đến phòng, cảm giác như vừa đánh xong một trận chiến, thể xác tinh thần mệt mỏi chỉ muốn lập tức nằm xuống.

Kiếp trước Cơ Băng Nguyên mang đến cho gã bóng ma quá lớn, đến mức bây giờ gã vẫn chưa thể thoát khỏi sự sợ hãi như khắc vào linh hồn này. Gã đã từng phỏng đoán hành vi của nam nhân kia để bắt chước y, gã đã học theo mọi lời nói cử chỉ của y ở trong đầu mình, hy vọng mình có thể bước lên vị trí tối cao, vô tình, lạnh lùng, mạnh mẽ.

Nhưng khi đối tượng để Cơ Băng Nguyên lạnh lùng vô tình biến thành gã, gã đã hiểu rõ được cái gì gọi là muốn sống không được muốn chết không xong. Bây giờ mỗi lần gã nhìn thấy Cơ Băng Nguyên đều sẽ run rẩy từ tận bên trong, uy thế đó như một bóng ma nặng nề bao phủ lấy gã.

Muốn thoát khỏi tác dụng phụ của việc sống lại này, sợ là chỉ có khi mình cũng leo lên được vị trí kia.

Cơ Hoài Tố nhắm mắt lại, gã muốn ngủ, nhưng lại sợ chìm vào giấc ngủ sẽ mơ thấy kiếp trước.

"Công tử."

Gã mở to mắt, Lâu Tử Hư đẩy cửa phòng đi đến: "Công tử, ta thăm dò được một tin tức!"

Cơ Hoài Tố nhìn sắc mặt run rẩy của ông ta, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện. Quả nhiên Lâu Tử Hư đã đến lên hạ giọng nói với gã: "Ta thăm dò được tin tức đáng tin, Chiêu Tín Hầu - Vân Trinh là con riêng của Hoàng Thượng!"

Là thời gian này... Cơ Hoài Tố cảm thán, nhìn về phía Lâu Tử Hư. Mặc dù đời này có quá nhiều chuyện thay đổi, nhưng Cơ Hoài Thanh vẫn không thể chờ được. Mà tin tức này đúng là rất chấn động, ngay cả cữu cữu vẫn luôn bình tĩnh đều đứng ngồi không yên.

Tông Chính Tự vừa truyền ra tin tức tìm vợ cho tông thất ra, Cơ Hoài Thanh vừa mới tỉnh mộng nhỉ?

Mà lần này mình đưa ra mười kế trị thủy, cũng đã thành chim đầu đàn, tin tức này lại truyền đến tai mình khéo như thế, đây là muốn mượn tay.

Lâu Tử Hư thấy gã vẫn bình tĩnh thì vội vàng nói: "Lần này là bà vú già lúc trước hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng truyền tới, vô cùng đáng tin."

"Nghe nói trước kia trong trận chiến Bình Tây, Định Tương trưởng công chúa đã đi lại thân mật với Hoàng Thượng rồi. Định Tương trưởng công chúa vội vàng gả đi là bởi vì đã tư thông có thai với Hoàng Thượng, mới vội vàng chọn Vân thám hoa gia thế mỏng manh, yếu đuối nhiều bệnh mây để gả cho, Vân Trinh cũng bị sinh non một tháng."

"Sau đó Định Tương trưởng công chúa qua đời, Hoàng Thượng không thể quên, dứt khoát không lập hậu. Bởi vì vẫn chưa có con, lại muốn củng cố nền tảng lập nước, cho nên mới gọi tông thất các nơi vào kinh, thật ra chỉ để làm màu thôi, chứ trong lòng vẫn yêu thương Chiêu Tín Hầu. Có điều đó là bê bối Hoàng gia, bởi vậy cũng không dám nhận về. Nhưng bây giờ lại cố gắng nâng đỡ Chiêu Tín Hầu, nâng đỡ thanh danh của hắn lên, chỉ sợ là đang tạo thời thế."

"Mà có khi lần này trị sông cũng muốn lấy công của người để dát vàng lên mặt Chiêu Tín Hầu đấy! Chỉ sợ người vất vả đi mọi chuyện, lại chỉ làm không công cho người ta."

Cơ Hoài Tố quay đầu nhìn Lâu Tử Hư, thản nhiên nói: "Vân Trinh không phải con riêng của Cơ Băng Nguyên."

Lâu Tử Hư há to mồm: "Hả? Sao ngài biết? Ngài đã sớm biết lời đồn đại này?"

Cơ Hoài Tố cười khỏ, làm sao gã biết ư? Cơ Bằng Nguyên chính miệng nói cho gã chứ sao.

Bởi vì việc này mà gã vẫn luôn nghi ngờ Cát Tường Nhi, đề phòng Cát Tường Nhi, cho dù Cát Tường đối xử với gã thế nào, gã chỉ cảm thấy Cát Tường Nhi có ý khác. Sau khi đấng cơ đã dứt khoát giết Cát Tường Nhi để chấm dứt hậu hoạn. Cơ Bằng Nguyên nói cho gã biết, gã đã giết nhầm người, gã đã tự tay giết một người toàn tâm toàn ý cống hiến, nâng khắp thiên hạ tr3

lòng bàn tay đưa cho gã rồi.

"Trẫm sẽ không giết ngươi. Ngươi cũng vĩnh viễn sẽ không biết ngươi đã mất đi cái gì, người như ngươi không biết hối hận. Chỉ tiếc Cát Tường Nhi đã gửi gắm tấm lòng sai người. Nếu ngươi đã cố chấp với vị trí này như thế, trẫm sẽ để ngươi trở thành tù nhân của ngôi vị Hoàng đế, trẫm muốn ngươi phải chịu địa ngục vô gian này."

"Phía tr3

quần thần, ngươi vẫn là chí tôn cửu ngũ, nhưng phía dưới long bào lại là cả người xích nặng, đến ch3t cũng không hết."

"Ban ngày phê tấu chương xử lý chính sự, ban đêm quỳ tụng Vãng Sinh Chú, lúc nào được giải thoát thì phải xem số phận của chính ngươi."

Những ký ức như ác mộng lại xông tới, sắc mặt Cơ Hoài Tố trắng bệch, gã quay đầu nói với Lâu Tử Hư: "Tông Chính Ti đang chọn Quận vương phi cho Cơ Hoài Thanh, gã ta nóng lòng nên mới tung ra lời đồn này, đơn giản là để chúng ta rối loạn. Nếu lúc này chúng ta trở mặt với Chiêu Tín Hầu, đây chính là chuyện tốt với bọn họ."

Lâu Tử Hư khẽ giật mình: "Nhưng ngẫm lại, ngay từ đầu Cơ Hoài Thanh đã

vô cùng có địch ý với Chiêu Tín Hầu rồi, Hoàng Thượng yêu thương Chiêu Tín Hầu cũng không phải giả..."

Cơ Hoài Tố lạnh lùng ngắt lời: "Không có chỗ xấu với chúng ta đâu."

Lâu Tử Hư nhìn về phía Cơ Hoài Tố, Cơ Hoài Tố nói: "Cho dù là thật hay giả, tạo quan hệ tốt với Chiêu Tín Hầu đều không có chỗ xấu đối với chúng ta. Hấn và Hoàng thượng có danh phận cậu cháu, đại nghĩa quân thần, luân lí làm người, Hoàng Thượng tuyệt sẽ không nhận hấn, huống chi còn không phải."

Cơ Hoài Tố hít sâu một hơi: "Việc này phải giữ bí mật tuyệt đối, về sau đừng nhắc lại nữa. Đối xử với Chiêu Tín Hầu phải tận tâm như ta, chuyện ngày mai như thế nào rồi?"

Lâu Tử Hư nói: "Kỳ quái, tr3

đường đi chúng ta còn có thể nhìn thấy lưu dân, nhưng dù sao đều chỉ là hạ du, không điều tra được chứng cứ. Nhưng khi thật sự tới gần phủ Ký Châu lại không thấy lưu dân nữa, tất cả đều có vẻ thái bình. Cho người đi nghe ngóng cũng không tìm hiểu được

Cơ Hoài Tố nói: "Phủ Ký Châu móc nối với quân Ký Châu, đã phái quân đội trấn giữ từng đoạn đường, ngăn cản lưu dân rồi xua đuổi đến một trang viên. Nói là thu xếp, nhưng thật ra là bệnh dịch đan xen, ch3t mấy trăm người."

Lâu Tử Hư hít sâu một hơi: "Lại to gan như vậy! Sao công tử lại biết?"

Đương nhiên là biết từ kiếp trước, Cơ Hoài Tố thuận miệng bịa chuyện: "Hoàng Thượng đã bí mật điều tra, lần này chúng ta đến đây cũng chỉ là mượn tay của chúng ta để tra ra việc này, cứu tế nạn dân thôi. Ngày mai người hãy làm thế này, một là sai người ngầm hỏi một nơi tên là thôn Thủy Tây, hai là phái người đến nói với phủ thừa của phủ Ký Châu biết Hoàng Thượng đã biết hết việc làm của phủ doãn Trương Do Cao rồi. Bảo ông ta sớm ngày tố cáo, viết thư nhận tội mới có thể giữ lại mạng cho người nhà,

ba là triệu tập kho lúa gần đây, chuẩn bị cứu tế nạn dân, bốn là triệu tập thủy công đắp lại đê vỡ."

Tr3

đường đi gã đã sớm suy nghĩ về phương án này rồi, bây giờ nói ra rất rõ ràng trơn tru. Lâu Tử Hư thấy công tử bỗng nhiên có suy nghĩ như thế, khí thế cũng không giống lúc trước, mà có vẻ kiên quyết kiêu ngạo của người bề trên, vậy mà lại loáng thoáng có tướng minh chủ. Ông ta vừa mừng vừa sợ, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự coi trọng công tử nhà chúng ta, tự mình nói cho gã chuyện lớn như thế, để gã đến đây nhận công lớn bằng trời này ư?

Nói như vậy, chẳng phải công tử nhà chúng ta đã sớm được quyết định rồi?

Trong nháy mắt ông ta cảm thấy rất sáng khoái, lúc nhìn công tử nhà mình cũng không còn như lúc trước tự cho mình là trưởng bối dạy bảo tiểu bối nữa, mà trong như có sự e ngại, cúi đầu nói: "Được, ta sẽ lập tức đi làm."

Ông ta bước nhanh ra ngoài, trong lòng vô cùng nhiệt tình hăng hái. Đương nhiên Cơ Hoài Tố cũng nhìn ra sau khi gã nói vậy, thái độ của Lâu Tử Hư đã thay đổi, đây chính là sức mạnh của quân quyền, chí cao vô thượng, khắp nơi thần phục.

Mà chắc chắn gã sẽ có được một lần nữa.

Chương 49: Tố cáo

Bồ câu trắng bay trở về, mang theo một phong thư lời ít mà ý nhiều của Hoàng Thượng: "Thiếu chữ về kinh sẽ tính sổ. Tr3

đường cần rửa tay thường xuyên, ít đi những nơi không sạch sẽ. Đã điều quân Ung Châu đến ranh giới Ký Châu rồi, có thể dùng Thiên Tử Kiếm để điều quân."

Vân Trinh giống như thấy được sắc mặt lạnh lùng của Cơ Băng Nguyên, hít ngược một hơi. Lúc trước đúng là hắn nghĩ có thể kéo dài được ngày nào hay ngày đo, chờ mấy tháng sau trở về, Hoàng Thượng bận rộn như vậy, nhất định sẽ quên. Kết quả bây giờ trong thư nói như vậy, nhất định sẽ có một quyển sổ nhỏ để Đinh đại tổng quản ghi chép lại, chờ trở về tính sổ! Hơn nữa chắc chắn là thiếu một tờ bù mười tờ.

Vân Trinh nghĩ vậy không rét mà run, vội vàng viết một tờ chữ lớn, nhìn tới nhìn lui cảm thấy rất hài lòng, mới yên tâm đi ngủ.

Sau khi bọn họ ở bên ngoài Ký Châu điều tra nghe ngóng mấy ngày mới tiến vào thành Ký Châu.

Thủ vệ cửa thành Ký Châu thành thạo thu thuế vào cửa, có rất nhiều người xếp hàng dài phía trước, cũng may thương đội có lối đi khác.

Vân Trinh vén rèm nhìn "Chu thiếu đương gia" thành thạo bàn bạc với thương đội, Cơ Hoài Tố thấy hắn nhìn chăm chú hồi lâu, liền nhắc nhở hắn: "Bên ngoài bụi đất lớn, rất bẩn, có thấy một đám ăn mày kia không? Cận thân mắc bệnh, vẫn nên hạ rèm xuống đi."

Vân Trinh làm như không nghe thấy, Chu Giáng nhìn gã một cái, sợ gã xấu

hổ, rốt cuộc cũng là tông thất, lần này lại được cho dẫn đầu khâm sai, liền giải thích: "Chu thiếu đương gia đúng là lão luyện, ta cũng thấy rất mới lạ."

Cơ Hoài Tố rũ mắt, Chu Giáng mặt nóng áp vào mông lạnh, không khỏi cảm thấy không thú vị, nhìn Vân Trinh nghiêm túc quan sát như vậy, liền dứt khoát đến ngồi với Vân Trinh nhìn ra ngoài. Hai người chặn hết cửa sổ xe, Cơ Hoài Tố càng cảm thấy đáng vẻ vô tư này chướng mắt, trong lòng bực tức, đành nhắm mắt lại dứt khoát nghỉ ngơi.

Khó khăn lắm Chu thiếu đương gia mới đuổi được binh sĩ thủ vệ đi. Đám binh lính thu hết thuế vào thành theo đầu người, kiểm tra mỗi chiếc xe một lần cho có, lại giật một cuộn tơ lụa, một tấm lông dê đẹp tr3

xe xuống thì mới cho bọn họ đi vào.

Trong thành lại là cảnh tượng thái bình.

"Phủ doãn Trương Do Cao, người này tài trí bình thường, nhưng bản tính chân chất, cũng coi như một người làm việc trung thực cẩn thận, sau khi đến nhận chức thì rất nghiêm túc chỉnh đốn lại đồng ruộng, thiết lập trường học miễn phí, cũng coi như có chút thành tích, danh tiếng liêm khiết. Năm ngoái ông ta vào kinh báo cáo công tác, trăm nghe ông ta tấu bởi vì tuổi tác đã cao, bị bệnh về mắt, chỉ sợ không còn sức làm việc, vốn dĩ năm nay muốn thay ông ta đi. Lần này người đã đến Ký Châu, nếu có quan viên th4m những, trăm đoán có khi trong phủ huyện có người tác quái, bởi vậy mặc dù trăm cho người Thiên Tử Kiểm, nhưng vẫn cần thẩm tra xử lí cẩn thận, không thể tùy tiện tin người."

Vân Trinh nhớ tới lời dặn dò của Cơ Bằng Nguyên trước đó, lại nhìn thấy cảnh tượng bây giờ, không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Chu Giáng hỏi những người khác: "Chúng ta đi phủ nha Ký Châu trước sao?"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Lần này chúng ta không ở lại quan dịch, không giương cờ hiệu, còn đi nhanh như vậy, không phải là vì muốn đánh trở tay không kịp sao. Ta đã đặt trước khách đi3

, sắp xếp những người khác xong rồi nói sau."

Chu Giáng khó hiểu hỏi: "Người nhìn cảnh tượng thái bình này đi, ta thấy không chừng người ta đã sớm biết chúng ta tới."

Cơ Hoài Tố nói: "Có lẽ là do quá ngu xuẩn, chúng ta vẫn tìm khách đi

ở lại trước đây."

Chu Giáng nhìn Cơ Hoài Tố, nghi ngờ gã nói mình xuẩn, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đối phương lại sợ là mình nhạy cảm, đành sờ mũi không nói gì nữa.

Vân Trinh lại nhẹ nhàng a lên một tiếng, từ lúc vào thành hấn vẫn nhìn cảnh đường phố qua cửa sổ xe, đám người nghe hấn lên tiếng thì vội vàng nhìn ra ngoài, Chu Giáng không kịp chờ đợi hỏi: "Thấy cái gì?"

Vân Trinh nói: "Ta nhìn thấy Cửu Châm Đường, là phân đường sao? Vì sao lại đặt phân đường ở một nơi nhỏ thế này?"

Chu Giáng ngạc nhiên nói: "Có gì mà kì quái? Ký Châu cũng không nhỏ lắm mà."

Vân Trinh nói: "Thế nhưng kinh thành đâu có?"

Cơ Hoài Tố nhìn Vân Trinh, nhìn tr3

mặt hấn chỉ có vẻ hiếu kì, trong lòng tính toán thời gian, cảm thấy cho dù Vân Trinh có sống lại, cũng tuyệt đối không thể biết những chuyện sau khi hấn chết, chắc là không biết cuối cùng Cơ Băng Nguyên được Cửu Châm Đường cứu về - về phần Chu Giáng... Gã nhìn tên ngốc đang xụ mặt bên kia, không phải là sống lại, có ai sống lại mà ngu như vậy không?

Gã suy nghĩ một chút rồi nói: "Thời gian xuất sư của Cửu Châm Đường rất dài, sau khi xuất sư có thể lấy danh tiếng của đại phu Cửu Châm Đường. Có

không ít đại phu học xong thường hay về quê để báo đáp thôn xóm, chắc Ký Châu vừa vặn có một vị đại phu xuất sư đi."

Chu Giáng ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ kinh thành lớn như thế mà không có một đại phu nào quê ở kinh sao?"

Cơ Hoài Tố nói: "Đại phu Cửu Châm Đường không vào triều, không được bất kỳ phủ thượng nào cung phụng. Sau khi xuất sư bọn họ chỉ mở quán, tránh vào trong kinh để đề phòng xảy ra xung đột với các ngự y."

Cơ Hoài Thịnh kiến thức rộng rãi, hiểu kỳ nói: "Ta thấy có phân đường ở phía tây kinh thành, chúng ta thu hồi Trung Nguyên cũng chưa tới hai mươi năm, nhưng Cửu Châm Đường đã sống qua mấy triều đại, lý do này cũng không hợp lý đi?"

Cơ Hoài Tố có chút ghen lời: "Sau khi Bắc định Trung Nguyên mới quyết định kinh đô, chắc là còn chưa mở đến đó đi."

Chu Giáng nói: "Sao cứ là lạ."

Cơ Hoài Tố cười một tiếng: "Không làm lương tướng thì làm lương y, đại phu Cửu Châm Đường không khác gì ẩn sĩ mấy, tiến thì cứu thế, lui thì cứu dân, bọn họ tự có khí khái, đương nhiên tính tình cũng có chút cổ quái."

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Ta cũng cảm thấy bọn họ quá thanh cao, còn tình nguyện dùng tiền mời các ngự y già về hưu nữa."

Mấy người đi vào khách sạn, bàn bạc qua về hành động tiếp theo.

Cơ Hoài Tố nói: "Mấy người chúng ta ở cùng nhau quá bất mắt, bất lợi cho việc hành động, tốt nhất là tách ra điều tra riêng."

Cơ Hoài Thịnh gật đầu: "Đồng ý, ta đến Các Đại Thương đi, chỉ nói là nhập hàng, tìm hiểu giá cả thị trường."

Chu Giáng vội vàng mở miệng: "Ta đi theo Cát Tường Nhi!"

Cơ Hoài Tố âm thầm mắng một câu tên bám đuôi, nhưng trong lòng biết bây giờ chính là lúc Vân Trinh căm ghét mình nhất, đành nói: "Ta đi mấy nơi như thư viện, hội quán, người đọc sách gia cảnh giàu có, tin tức sẽ linh thông hơn chút."

Trong lòng gã đã sớm có phương án, thư viện chỉ là ngụy trang, gã đang chờ câu trả lời chắc chắn từ chỗ Phủ thừa. Kiếp trước Đại Lý Tự điều tra ra, Trương Do Cao sợ tội tự sát, Án sát sứ củ quân Ký Châu lên tiếng thừa nhận đều là mệnh lệnh của Trương Do Cao. Trương Do Cao làm ra chuyện lớn như vậy, Phủ thừa tuyệt đối không thể không biết. Ông ta lấy Hoàng Thượng ra làm ngụy trang, đối phương nhất định sẽ tổ cáo vì để bảo đảm tính mạng người nhà.

Đến lúc đó mình sẽ được điều tra thôn trang giam giữ tụ tập lưu dân kia, thuận lợi lập công lớn, lại giải quyết được việc võ đê. Kiếp trước gã chinh đồn mấy năm, mặc dù rất khổ, nhưng cũng có thu hoạch cực lớn - gã phê sổ con, Cơ Băng Nguyên rất ít khi bác bỏ, nhưng một khi bác bỏ thì đều có thể nhìn ra ý nghĩ của gã, chắc chắn là rất cao minh.

Triều đình đều đã quen với việc ý chỉ của Thái Thượng Hoàng mới là ý chỉ cuối cùng, nhưng Cơ Hoài Tố vẫn nắm được sự kì diệu của quyền lực.

Chín châu bốn biển, gã vung bút son lên, quyết định vận mệnh của vô số người. Gã vốn cho rằng nếu mình thể hiện được tài hoa, chuyên cần chính sự yêu dân, hàng đêm chuộc tội, một ngày nào đó Cơ Băng Nguyên sẽ nguôi giận, đặc xá gã, để gã trở thành Hoàng đế danh chính ngôn thuận, dù sao cũng không còn Hoàng tự thích hợp hơn.

Nhưng mãi đến khi gã quỳ đến mức hai đầu gối không thể đi lại, mãi đến khi gã bị bệnh nặng nằm tr3

giường không dậy nổi rồi suy yếu mà chết, từ đầu đến cuối gã vẫn không chờ được xá lệnh của Cơ Băng Nguyên.

Thật sự là vững tâm như sắt, nhưng đây mới là Thiên tử chí cao vô thượng.

Gã e ngại y, lại không hận y - gã muốn thay thế y.

Gã nhìn Vân Trinh, Vân Trinh lại không nhìn gã, thản nhiên nói: "Ta và Chu Giáng sẽ dạo chơi phóng túng khắp nơi."

Cơ Hoài Tố cười nói: "Những chỗ đó cũng có rất nhiều tin tức, chỉ là cần phải dẫn theo hộ vệ, ngư long hỗn tạp, an toàn là hơn hết."

Vân Trinh căn bản không để ý tới gã, Chu Giáng cười hì hì nói: "Đương nhiên rồi."

Ngày hôm sau quả nhiên bốn người đã chia nhau ra thành ba đội, dẫn theo tâm phúc đi làm việc.

Vân Trinh đi cùng Chu Giáng, Thanh Tùng và hai tên hộ vệ đi theo phía sau, quả thật đã đi nghe hát, xem xiếc chơi cả một ngày.

Đến đêm trở về trao đổi tình báo, Cơ Hoài Thịnh cũng vô cùng kinh ngạc: "Không hề có một tin tức vỡ đê nào cả, giống như những lưu dân chúng ta gặp phải đều ăn nói lung tung."

Chu Giáng nói: "Không sai không sai, hôm nay chúng ta mời không ít người ăn cùng, đám sêu rượu thịt kia nói những người có danh tiếng trong phủ thành Ký Châu biết nhiều tin tức, nhưng hình như đều không nghe ai nói đến chuyện thôn trang bị chìm. Đúng là kì quái. Bao giờ người được phái đi mới trở về? Chúng ta có nên tự đi xem không."

Cơ Hoài Tố lắc đầu: "Chắc là cũng không thể về ngay được, ta tự mình nghe ngóng, thông qua một vài con đường để tiếp xúc với Phủ thừa Đỗ Trung Vân của Ký Châu. Nghe nói chúng ta là khâm sai đến, ông ta không kịp chờ đợi tố cáo Phủ doãn, bởi vì mấy đời nhà ông ta đều ở chỗ này. Phủ doãn Trương Do Cao Ký Châu lừa tr3

gạt dưới, cầu kết với quân Ký Châu trấn giữ quan khẩu các nơi, chặn đường vợ vét lưu dân vỡ đê hạ du vào trong một thôn trang, lừa gạt nạn dân là an

trí, kết quả lại chỉ được phép vào không cho phép ra, nhốt ở nơi đó, chỉ tùy tiện đưa chút lương thực. Trong đám nạn dân xảy ra bệnh dịch, đã sớm chết hơn mười người. Lương tâm ông ta khó có thể bình an, chuyên môn chờ lấy chúng ta khâm sai tới. Thư của hắn ở chỗ này, các người nhìn xem."

Chu Giáng kinh ngạc nói: "A, Đổ Trung Vân sao? Hôm nay chúng ta nghe ngóng chỉ nói nhân phẩm người này chẳng ra sao cả đâu, ai cũng nói người này cay nghiệt, hại người ích ta..."

Cơ Hoài Tố hơi không kiên nhẫn nói: "Đám phủ lại này khác với Tuần phủ, Phủ doãn, Án sát sứ mà triều đình phái tới, phần lớn là chọn ở địa phương. Đương nhiên sẽ có rắc rối khó gỡ, trong công việc cũng có kẻ tham lam háms tài, bóc lột dân chúng. Nhưng đây chính là chuyện lớn mà chỉ cần không cẩn thận sẽ bị diệt tộc, đương nhiên bọn họ sẽ biết nặng nhẹ, chịu tố cáo đã là phải nghĩ sâu tính kỹ lắm rồi đấy."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Hoài Tố nói cũng có lý, vậy chúng ta không thể bắt người sao?"

Cơ Hoài Tố lắc đầu: "Còn chưa đủ chứng cứ, trong tay Phủ thừa có thư tín và báo cáo đề võ đã bị xóa sạch, còn có lời khai của đám thủy công. Nhưng ông ta không dám tin người trung gian, muốn gặp mấy vị khâm sai chúng ta mới bằng lòng lấy ra, cũng đồng ý sẽ tố cáo tr3

khẩu cung."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Gặp ở đâu? Lúc nào?"

Cơ Hoài Tố nói: "Hẹn giờ Tý đêm nay ở một trang viên ngoại ô thành tây, nói là sợ bị Phủ doãn biết. Chúng ta dẫn theo nhiều hộ vệ như vậy, cũng không lo lắng."

Chu Giáng cũng có vẻ vui mừng: "Có ông gta tố cáo, đúng là sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều."

Vân Trinh lại hỏi: "Nhất định phải đi cả sao?"

Cơ Hoài Tố nói: "Nhóm chúng ta có một hầu tước hai tông thất làm khâm sai trị sông, phủ huyện các nơi đã sớm nhận được công báo. Nếu không đến, chỉ sợ ông ta sẽ không dám tin tưởng mà khai ra hết. Chuyện bây giờ quá khẩn cấp, đến lúc đó Trương Do Cao mà biết được, tiêu hủy chứng cứ, vậy chúng ta sẽ trở nên bị động, cực kì bất lợi. Thời gian của chúng ta không có nhiều, còn cần lấy được sự tin tưởng của Đỗ Trung Vân, đến khi cần thiết còn phải cho ra một vài lời hứa hẹn miễn ch3t để nhanh chóng không chế lại cục diện, bắt được Trương Do Cao mới dễ chống lại thiên tai."

Gã nhìn về phía Vân Trinh, dịu dàng nói: "Ngươi hãy tin ta, ta hoàn toàn chắc chắn." Đây là điều gã đã thấy ở kiếp trước, cũng đã đọc tấu chương kỹ càng của địa phương và kết quả thẩm tra xử lí sau cùng của Đô Sát Viện rồi. Trước khi đi, gã đã diễn đi diễn lại, lựa chọn cách tối ưu nhất rồi. Đây là cách nhanh nhất để không chế phủ nha, triển khai biện pháp trị sông.

Cát Tường Nhi sẽ biết được năng lực của mình, lúc trước hẳn vẫn luôn tin tưởng mình vô điều kiện mà, Cơ Hoài Tố nghĩ thầm, kết quả Vân Trinh lại như nhìn thấy cái gì buồn nôn, quay đầu sang chỗ khác: "Đi thì đi thôi."

Chương 50: Dã vọng

"Hoàng Thượng, hôm nay thần được trải nghiệm vô cùng đặc sắc, còn thú vị hơn trong truyện, không nhịn được muốn tấu cho ngài ngay lập tức."

"Chúng thần đến thành Ký Châu, từ đầu đến cuối không hề thấy lưu dân, càng không nghe được chuyện cửa sông bị vỡ, việc này rất kỳ quặc. Thần vào cửa thành nhìn thấy binh sĩ trấn giữ cửa thành Ký Châu cũng không phải là binh sĩ phổ thông, bọn họ mặc giáp rất kiên cố, kiểm tra nghiêm ngặt, thu thuế cửa thành cũng rất kiên quyết, không hề che giấu sự tham lam. Khác với nhiều mộ binh trấn giữ cửa thành bình thường, đây chính là quân chính quy của phủ Ký Châu, điều không hợp với lẽ thường."

"Thần liền để ý, sau khi tiến vào trong thành đã cố gắng kết bạn với nhiều công tử bột với Chu Giáng, nghe ngóng cách làm việc của quan viên phủ nha. Quả nhiên giống như Hoàng Thượng nói, Trương Do Cao là người hiền lành nhã nhặn, tài cán thường thường, tính nết hiền hòa, lại bị bệnh mắt rất nặng. Bây giờ phần lớn phủ nha đều do Phủ thừa Đỗ Trung Vân và các quan viên khác nắm giữ, người trong thành chỉ nói nếu muốn làm gì thì cứ tìm Đỗ Trung Vân là đủ."

"Nhưng buổi chiều về khách sạn, Hoài Tổ công tử chợt nói Đỗ Trung Vân tự mình liên hệ với gã, nói mình nắm trong tay các chứng cứ Trương Do Cao cấu kết với quân Ký Châu, trị sông bắt lỵ, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, lại tình nguyện tố cáo, đồng ý ghi lên khẩu cung. Nhưng lại muốn nhìn thấy mấy vị khâm sai chúng ta ở trang tử vào đêm mới có thể tin tưởng."

"Hoài Tổ công tử định đi, thần lại nghĩ đến Hoàng Thượng vẫn luôn biết nhìn người, mắt sáng như đuốc, Trương Do Cao đã là người kiểu này thì sao dám làm ra chuyện lớn như thế? Thần luôn nghe nói đến chuyện quan chức địa phương lừa tr3

gạt dưới, cầu kết với thế gia vọng tộc, làm chuyện phạm pháp. Bởi vì đa số gia tộc địa phương có quyền thế, thế lực cường đại. Quan viên mà triều đình phái xuống địa phương có nhiệm kỳ ngắn cho nên rất khó quản thúc, có khi nào Trương Do Cao này cũng bị thuộc hạ đổ tội thì sao? Thế là thần mới để ý thêm, thừa dịp cửa thành còn chưa đóng đã bảo Thanh Tùng cầm Thiên Tử Kiếm ra khỏi thành, đến Ung Châu điều quân."

"May mắn Hoàng Thượng đã sớm bày mưu nghĩ kế tận ngoài ngàn dặm, trước đó điều quân Ký Châu ở biên giới. Giờ Tý chúng ta đến trang tử, quả nhiên Đỗ Trung Vân kia cả gan làm loạn, chúng ta vừa vào trang tử liền phát hiện bị quân Ký Châu bao vây. Hóa ra đều là Đỗ Trung Vân kia cầu kết với phó tướng quân Ký Châu, vậy mà lại muốn chặn giết khâm sai đại thần, sau đó vu oan cho Trương Do Cao."

"May mà đám hộ vệ và tiêu cục chúng ta dẫn theo đều là cao thủ, có thể chống đỡ được đến khi Thanh Tùng dẫn kỵ binh quân Ung Châu đến giải vây, còn bắt được đám tặc tử Đỗ Trung Vân. Bây giờ đang trong quá trình hỏi khẩu cung, chắc là bọn họ đã coi lưu dân thành giặc cỏ rồi giết hết, giấu giếm chuyện võ đê, bởi vì họ biết một khi chuyện cửa sông võ đê xảy ra, chuyện bọn họ tham ô bạc sửa sông sẽ bị phát hiện. Đáng tiếc Trương Do Cao đại nhân đã bị bọn họ độc chết, ngay cả khẩu cung sớ tội tự vẫn đều đã viết sẵn đặt ở tr3

bàn sách phủ nha. Sau này sẽ còn có bản tấu kỹ càng hơn đưa lên triều đình, thần vẫn tốt, Hoàng Thượng không cần chờ mong."

Đình Đại lau mồ hôi đọc xong một trang giấy kín chữ của Chiêu Tín Hầu, Cơ Bạng Nguyên bình tĩnh nói: "Nếu biết có kỳ quặc, sao lại dám đến trang tử kia? Thiếu niên đúng là không biết nặng nhẹ."

Đình Đại đành phải cười nói: "May mà dẫn theo Long Tương Doanh và hộ vệ tiêu cục. Hầu gia cũng vội vã muốn lập công, đều nói không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, nếu không phải nhờ nước cờ hiểm này, cũng sẽ không thể vạch trần bộ mặt kẻ ác nhanh như vậy."

Cơ Băng Nguyên thở dài: "Trăm vốn cũng muốn để Trương Do Cao làm cho xong nhiệm kỳ này rồi mới đổi người. Đáng tiếc, nếu là thái bình thì chắc cũng chẳng có một kiếp này đâu, chung quy là trăm không đành lòng, ngược lại hại Trương Do Cao không được chút tử tế."

Đình Đại sợ hết hồn nói: "Hoàng Thượng sao có thể trách mình như thế? Một ngày ngài bận trăm công ngàn việc, làm sao quản lý được một Ký Châu nho nhỏ? Trương Do Cao này cũng lão thần Tiên đế đã từng dùng, Hoàng Thượng vẫn luôn ưu ái lão thần, hơn nữa bình thường Ký Châu cũng đều mưa thuận gió hoà. Tiểu nhân thấy Trương lão đại nhân cũng quá ngu ngốc, cấp dưới làm việc càn rỡ như vậy, cũng không biết ngày thường bóc lột người dân thế nào đâu. May mà lần này không có việc gì, ta thấy Đô sát viện cũng đỡ phải vạch tội ông ta hoa mắt ù tai."

Cơ Băng Nguyên khẽ thở dài, day trán lắc đầu: "Trăm viết một phong thư cho Cát Tường Nhi, bảo hắn lập tức về kinh."

Đình Đại nhìn dáng vẻ này của Cơ Băng Nguyên, nghĩ thầm Chiêu Tín Hầu trở về chắc chắn sẽ bị tính sổ, không khỏi lau mồ hôi thay Vân tiểu hầu gia, liền vội vàng đi qua trải rộng giấy cho Cơ Băng Nguyên.

Quả nhiên rất nhanh Vân Trinh đã nhận được hồi âm của Cơ Băng Nguyên: "Thư trước ba hoa chích chòe, nói hươu nói vượn chỉ để che giấu hành động cấp tiến liêu lĩnh. Không thể tự tiện làm việc nguy hiểm nữa, lập tức trở về kinh, mọi việc giao Cơ Hoài Tố ở lại Ký Châu xử lý."

Vân Trinh nhận được thư cảm thấy đáng tiếc, nhưng đã bắt được giặc, tiếp theo chính là chuyện trị sông — hắn cũng không muốn mỗi ngày nhìn đám người Cơ Hoài Tố kiểm kê công trình trị thủy, vận chuyển lương thực đất đá, thậm chí còn tổ chức người trồng cỏ bên tr3

đê đập nữa. Không thể không nói Cơ Hoài Tố rất có tài trong chuyện này, chuẩn bị cực kì đầy đủ. Nếu không phải phán đoán sai lầm ở chuyện Trương Do Cao, lúc này gã thật sự đã lập một công lớn.

Quả nhiên khoái mã từ kinh thành cách tám trăm dặm khẩn cấp đưa ý chỉ

tới, ra lệnh cho tứ tử Khang vương - Cơ Hoài Tố làm Đại lý tự khanh xử lý thủy lợi, trước tiên phải xử lý chuyện sông ngòi Ký Châu. Phong nhị tử Tấn vương - Cơ Hoài Thịnh làm Thiếu khanh, tham gia tính toán nguyên liệu đất đá tu sửa đê đập, công trình trị thủy, khẩu phần lương thực. Chiêu Tín Hầu - Vân Trinh giải tất cả phạm nhân vào kinh cho Đô sát viện thẩm tra xử lí.

Vân Trinh sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, sai người nhốt phạm nhân vào xe chở tù chuẩn bị áp giải vào kinh, lại chờ Cơ Hoài Tố viết tấu chương, đưa tất cả khẩu cung cho hắn.

Đương nhiên tài viết lách của gã không cần phải bàn, Vân Trinh nhìn qua thấy không có vấn đề gì, cũng ký tên. Cơ Hoài Tố nói: "Lần này người lập công đầu, hổ thẹn, là ta dễ tin khinh thường, hại mọi người rơi vào trong nguy hiểm." Gã cực kì hổ thẹn. Lần này đúng là gã chủ quan, gã quá tin vào kinh nghiệm của kiếp trước!

Bây giờ xem ra, chỉ sợ một đời trước Trương Do Cao đã bị gài bằng chúng như thế này. Tuy về sau mấy người Đỗ Trung Vân không thể sống, nhưng chỉ sợ lúc ấy Đô sát viện cũng bị lừa.

Lần này đã cho gã một bài học, nếu không phải Vân Trinh thông minh, sớm cho người cầm Thiên Tử Kiếm đi điều quân, chỉ sợ gã vừa sống lại đã lập tức thua trong tay đám người này rồi!

May mà Hoàng Thượng cũng không trách cứ, còn cho mình một chức quan. Tuy trị sông rất vất vả, lại cực khó giải quyết. Nhưng gã chưa bao giờ sợ khổ, chỉ sợ không có cơ hội, chỉ có thể thành thật làm việc mấy năm, tạo ra được thành tích...

May mà còn mấy năm nữa mới đến loạn Bắc Cương, gã vẫn còn kịp. Có vẻ Cơ Hoài Thanh đã bị đào thải, lần này đào thải quá sớm, đại khái là do Cát Tường Nhi cản trở. Mẫu thân Cơ Hoài Thịnh xuất thân từ thương nhân, chỉ là điểm này đã không có cách nào chống lại mình rồi. Mà hiển nhiên hắn ta cũng không có chí hướng trong việc này, chỉ vào kinh báo danh và tạo quan hệ với Thái tử tương lai thôi, chắc hắn cũng sẽ giúp đỡ mình. Có thương gia giàu có như nhà họ Chu đứng ở phía sau ủng hộ, lần làm việc này đã thoải

mái hơn rất nhiều. Đây cũng chính là nguyên nhân Hoàng Thượng phong Cơ Hoài Thịnh làm Thiếu khanh.

Gã tính toán lại trong lòng, vô cùng có hy vọng sẽ đạt được trử vị lần nữa. Cho nên chỉ coi đây là một bài học, không thể dễ dàng ỷ vào kinh nghiệm kiếp trước, càng phải chú ý cẩn thận hơn mới được.

Vân Trinh nhìn gã một cái, không nói gì, Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Chúng ta cũng không ngờ, đều nhờ ơn cứu mạng của Vân hầu gia."

Cơ Hoài Tố giãn mặt ra, cười nói: "Lần này chúng ta cùng chung hoạn nạn một lần, cũng được tính là quan hệ sống chết có nhau. Tiếp theo chúng ta lại đồng tâm hiệp lực làm xong việc trị thủy, cũng coi như không phụ thánh lệnh, không hổ thẹn với bách tính."

Vân Trinh lại quay đầu nhìn gã một cái, hôm nay Cơ Hoài Tố mặc quan phục tam phẩm mới may, dung nhan tuấn tú, đôi mi thon dài, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tự tin. Hắn bỗng nhiên cười trào phúng: "Quan hệ sống chết có nhau?"

Cơ Hoài Tố nhìn sắc mặt hắn, bỗng nhiên nghẹn lời. Vân Trinh gật đầu, lại nói: "Thật sự không cần, cứ thành thật trị sông là được."

Hắn ngẫm lại Cơ Hoài Tố nhận nhiệm vụ trị sông khó giải quyết, chỉ sợ cũng phải làm mấy năm mới xong. Lúc này mình về kinh, có thể không cần gặp gã rất lâu. Nếu mấy năm này cố gắng nói xấu trước mặt Hoàng Thượng, làm hỏng trử vị của gã, đui gã về đất phong thì đúng là một chuyện cực hay. Hắn không khỏi cảm thấy thoải mái, còn đồng ý nói chuyện với Cơ Hoài Tố:

"Hoài Tố công tử, thật ra người không chỉ có tài cán, mà lại còn giỏi văn chương. Chỉ là có một ít tật xấu, nếu người sớm sửa lại, tương lai ắt sẽ có tiền đồ vô lượng."

Cơ Hoài Tố nghe giọng điệu trào phúng của hắn, biết không phải lời tốt lành gì. Nhưng nhìn đôi mắt linh động rạng rỡ của hắn, lại nghĩ đến dáng vẻ

thê thăm lúc hấn ch3t trong lòng mình, trong lòng mềm nhũn, nghĩ thăm bị hấn trào phúng vài câu cũng không sao cả, cũng cười hỏi: "Tật xấu gì?"

Vân Trinh nhướn mày: "Đôi mắt của người chỉ nhìn được người mạnh hơn người thôi."

"Có tật xấu nguỡng mộ cái mạnh này, ai dám có quan hệ sống ch3t có nhau với người chứ." Sợ chỉ có người sống ta ch3t đi!

Hấn xoay người leo lên ngựa, cười một tiếng với Cơ Hoài Tố rồi giơ roi hét lên "Giá!", sau đó cười bảo mã tuyết trắng của hấn nhanh chóng đi. Chu Giáng muốn cười, rốt cuộc vẫn nhịn được, chỉ huy đám hộ vệ áp giải xe chớ tù, chậm rãi tiến lên.

Cơ Hoài Thịnh nghe thấy Vân Trinh châm chọc Cơ Hoài Tố, cũng cảm thấy buồn cười. Nhưng rốt cuộc cũng đã trưởng thành, liền quay đầu mỉm cười hoà giải: "Chiêu Tín Hầu thiếu niên khí phách, mở miệng không suy nghĩ, không cần để ở trong lòng."

Cơ Hoài Tố hơi nhếch khóe miệng lên, cũng cười nói: "Tr3

đời này ai nấy đều nguỡng mộ kẻ mạnh cả. Chiêu Tín Hầu còn tuổi nhỏ, hồn nhiên ngây thơ, đáng để kết bạn, Hoài Thịnh huynh không cần để ở trong lòng. Bây giờ hai chúng ta làm chung một việc, vẫn phải đồng tâm hiệp lực tốt tốt mới được."

Gã cười vô cùng thật lòng, cứ như là hoàn toàn không quan tâm vậy. Cơ Hoài Thịnh âm thầm kinh ngạc, cũng không biết người giỏi nhẫn nhịn, hay thật sự lộng lượng hoàn toàn không để ý. Hai người lại bàn bạc về việc trị sông một lát rồi mới chia tay.

Hấn ta lại không biết, từ nhỏ Cơ Hoài Tố ở vương phủ bị ức hiếp tra tấn, chẳng biết từ lúc nào đã sinh ra suy nghĩ kì quái: Kẻ yếu vốn dĩ phải bị kẻ mạnh thống trị. Về phần kẻ mạnh là nhân nghĩa hay là ngang ngược, kẻ yếu đều không có cách nào phản kháng, chỉ có thể chịu đựng. Nếu như không muốn bị ức hiếp, đương nhiên phải tự mình đi đến chỗ cao nhất, trở thành

người mạnh nhất mới được.

Cũng bởi vậy khi gã nghe Vân Trinh nói mới không cảm thấy xấu hổ, mà còn suy nghĩ lệch đi. Chẳng lẽ vì thế mà đời này Cát Tường Nhi mới cố gắng mạnh lên? Ở kiếp trước bọn họ có tình cảm rất sâu đậm, há có thể vừa sống lại là dễ dàng buông bỏ được. Tuy hắn đối xử với mình lạnh như băng, nhưng sao biết không phải yêu càng sâu, hận càng nhiều chứ. Hắn nghe mình đàn, không phải cũng sầu não đến rơi lệ ư? Có thể thấy được mình vẫn còn cơ hội. Vừa nghĩ như thế, dã tâm bùng bùng kia càng thiêu đốt trong lòng ng.ực gã, chỉ có khi trở thành người mạnh nhất lần nữa, gã mới có thể lấy được chiến lợi phẩm của mình.

Chương 51: Trấn giữ biên cương

Áp giải tù phạm sẽ đi rất chậm. Nhất là khi trong lòng Vân Trinh nghĩ càng về kinh thành chậm thì càng tốt. Một lát cả mấy kiếp Vân Trinh đều chưa từng ra ngoài kinh thành trải sự đời tử tế, bây giờ hiếm khi được ra, không khỏi muốn đi khắp nơi tìm tòi khám phá. Hai là vừa nghĩ tới về kinh Hoàng Thượng sẽ lại kiểm sát bài tập, hấn còn thiếu không ít chữ, còn chột dạ vì chuyện dẫn thân vào nguy hiểm. Rõ ràng đã nhìn ra không đúng mà vẫn còn muốn mạo hiểm, nghĩ một chút là biết Hoàng Thượng sẽ rất tức giận.

Tóm lại vẫn nên về kinh thành càng muộn càng tốt. Hấn nhớ lại mấy ngày sau Hoàng Thượng sẽ đi Thái Sơn tế trời, như vậy nếu kéo dài một tháng, chờ Hoàng Thượng trở về chắc chắn sẽ quên gần hết chuyện này rồi.

Hấn nghĩ rất hay, ban ngày vừa đi vừa nghỉ với Chu Giáng, ban đêm ngồi làm bù bài tập. Chu Giáng vốn là một người giỏi vui đùa, tr3

đường đi cười cười nói nói vô cùng thích ý. Chỉ tiếc Vân Trinh đang muốn đi lâu thêm một chút, lại thấy Cao Tín tự mình đến đón.

Vân Trinh nhìn Cao Tín dẫn theo một đội người đến hành lễ, còn cho rằng tình cờ gặp hấn tr3

đường đi làm việc, nên mới cười hỏi: "Cao thống lĩnh đi đâu làm việc vậy?"

Cao Tín cười nói: "Hoàng Thượng sắp đi Thái Sơn tế trời, muốn dẫn cả Hầu gia cùng đi, bởi vì sợ Hầu gia áp giải tù phạm làm chậm trễ thời gian, nên đã ra lệnh cho ti chức đến đón Hầu gia. Ngài cứ yên tâm giao tù phạm cho hộ vệ của ta đi, ta thì đi cùng Hầu gia, Chu ngũ công tử về kinh."

Vân Trinh khẽ giật mình, Chu Giáng đã vui vẻ nói: "Có thể đi tế trời với

Hoàng Thượng! Đây là vinh quang cỡ nào chứ!"

Cao Tín nhẹ nhàng cười: "Đúng thế, đại thần trong triều có thể đi cùng chỉ có trọng thần thôi."

Suy nghĩ lười biếng của Vân Trinh lại bị tiêu diệt lần nữa, đành phải sai người chuyển giao tù phạm, mình thì ngồi xa giá về kinh với Cao Tín.

Quả nhiên mấy ngày sau đã trở về kinh thành. Cơ Bằng Nguyên nhìn thấy hần trở về, trước tiên hỏi xem có bị thương không mới yên tâm. Y giữ Vân Trinh và Chu Giáng ở lại dùng bữa, nói với Vân Trinh: "Lần này ngươi làm việc quá mức qua loa cấp tiến, trầm biết ngươi một lòng muốn lập công nên trầm mới phái ngươi đi. Nhưng người cầm đầu không thể lơ là như thế, ngươi còn cần phải rèn luyện thêm. Trầm đã nghĩ rồi, sau khi trở về từ Thái Sơn, ngươi hãy đến đại doanh Tây Sơn làm phó tướng, học hỏi một vài bản lĩnh bày binh bố trận, bày mưu nghĩ kế đi."

Đại doanh Tây Sơn! Đây chính là đại doanh thực thụ! Vân Trinh hỏi: "Vậy cũng không cần vào Thượng Thư Phòng học nữa sao?" Vào trong quân doanh đương nhiên là phải sinh hoạt với các tướng sĩ, không thể vào cung học được rồi.

Đình Đại ở bên cạnh đã không nhịn được cười: "Hoàng Thượng quả nhiên không đoán sai, vừa nói đến việc đi đại doanh Tây Sơn, chắc chắn Hầu gia sẽ vui mừng vì không cần đi học."

Vân Trinh cười hì hì.

Cơ Bằng Nguyên nói: "Tuần Dương quận vương sắp thành thân, đến lúc đó cũng không cần vào học nữa. Hoài Tố và Hoài Thịnh đều được phái đi làm việc, trong cung chỉ còn mấy người nhỏ tuổi cho các học sĩ Hàn lâm viện dạy. Dù sao ngươi cũng không học hành tử tế được, cho nên cũng không cần để các Đại học sĩ phải nhức đầu thì hơn."

Vân Trinh hớn hở ra mặt: "Quá tốt rồi, Hoàng Thượng ngài thật sự là nhìn xa trông rộng, gặp gì biết nấy, cực kỳ anh minh."

Cơ Bằng Nguyên cười: "Các Đại học sĩ không dạy được, trăm đành phải tự mình đến dạy rồi."

Vân Trinh chấn động: "Cái gì?!"

Cơ Bằng Nguyên gật đầu: "Mỗi ngày một tờ chữ lớn, mỗi tháng một bài luận, trăm đều muốn xem. Mỗi tháng sẽ có sứ giả đi thu, thiếu một ngày cũng không được."

Vân Trinh trợn mắt há hốc mồm, Cơ Bằng Nguyên nhìn vẻ mặt hấn thì buồn cười nói: "Sao nào, học thức của trăm không xứng dạy người? Hay là trăm không thể quản giáo người được?"

Vân Trinh miễn cưỡng cười: "Sao có thể chứ, Hoàng Thượng học thức trác tuyệt, thừa sức dạy thần. Ngài lại là trưởng bối của thần, quản giáo thần là điều hiển nhiên, có điều thần chỉ là khúc gỗ mục..."

Cơ Bằng Nguyên nhếch miệng: "Không được tự coi nhẹ mình, đây chính là phần thưởng cho người lần này. Chúng ta lại xem nên thưởng cho Chu ngũ thứ gì đây."

Chu Giáng ngẩng đầu, sợ sệt nói: "Hoàng Thượng, lần này thần đi cũng không làm cái gì cả, không dám cầu thưởng."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Nên thưởng, Cơ Hoài Tố Cơ Hoài Thịnh đều được thưởng, Cát Tường Nhi cũng được đến đại doanh Tây Sơn như mong muốn, người thì sao? Trước đó trăm thấy Định quốc công có ý muốn xin cho người chức Ngự tiền thị vệ, mấy năm nữa kết hôn là đẹp."

Chu Giáng chột đứng dậy, quỳ xuống nói: "Thần muốn đến biên quân nhậm chức, cầu Hoàng Thượng ân chuẩn."

Cơ Bằng Nguyên khẽ giật mình, ngay cả Vân Trinh cũng ngậy người nhìn về phía Chu Giáng. Bình thường Chu Giáng luôn ham chơi, hoàn toàn chưa nói về suy nghĩ này, bây giờ lại bị làm sao vậy? Hấn ta có biết biên quân là gì

không?

Chu Giáng nói: "Trước kia thần mơ mơ hồ hồ, nhưng mấy ngày nay ra ngoài với hai vị công tử tông thất và cùng Chiêu Tín Hầu mới cảm thấy thần sống quá lãng phí, bởi vậy cũng đã nghiêm túc suy nghĩ. Lần này sau khi cải cách quân chế, biên cương thiếu tướng lĩnh, thần lại xuất thân từ thế gia võ tướng, khẩn cầu được đến biên quân nhậm chức."

Cơ Bằng Nguyên cúi đầu nhìn hấn ta: "Chu Giáng, người có biết biên tướng trấn thủ biên cương sẽ vất vả như thế nào không? Tướng lĩnh trấn thủ biên cương có trách nhiệm trọng đại, phần lớn chỉ có thể dẫn cả nhà đi theo, mấy năm thậm chí là cả một đời đều không được về kinh. Người chưa thành thân, hơn nữa Định quốc công tuổi tác đã cao, còn cần người phụng dưỡng tận hiếu. Việc này trăm không thể tùy tiện đồng ý với người, người vẫn nên trở về bẩm báo với tổ phụ, cao đường nhà người đi đã."

Chu Giáng nói: "Ta cũng không phải trưởng tử trưởng tôn, gia nghiệp không cần ta thừa kế, cao đường có huynh đệ khác tận hiếu. Ngày xưa tổ phụ dựng mãnh binh định thiên hạ, thần nguyện ý làm theo để đền đáp quân thượng quốc dân. Còn trưởng bối trong nhà, thần sẽ trở về thuyết phục bọn họ, nhưng cầu xin Hoàng Thượng ân chuẩn." Nói xong hấn ta dập đầu mấy cái, giống như thật lòng muốn đi trấn thủ biên cương.

Cơ Bằng Nguyên sai người đỡ hấn ta, bỗng nhiên có cái nhìn mới về tên công tử bột ăn chơi này: "Đứng lên đi, nếu đã vậy, người cứ về phủ trước, trăm thưởng người chút vàng bạc mang về. Lần này người ra ngoài một lần, cũng nên trở về tận hiếu với Định quốc công. Nếu đã có chí hướng như vậy thì cũng phải bẩm báo với trưởng bối mới được."

Chu Giáng vui mừng nhìn Vân Trinh, dập đầu lui xuống.

Vân Trinh không thể hiểu nổi hành động này của Chu Giáng: "Chu Giáng ra ngoài một lần bị trúng gió rồi sao? Biên tướng đấy! Biên thành không có nơi vui chơi, có khi nào hấn ta mới đi được mấy ngày đã khóc lóc cầu xin ta nói với Hoàng Thượng gọi mình về kinh không." Hấn cũng hơi lo lắng Chu Giáng đột nhiên nhiệt huyết, vài ngày nữa là hồi hận, liền dứt khoát nói luôn

với Cơ Băng Nguyên, tránh việc mấy ngày sau lại phải biện hộ xin rút lại cho hắn ta. Có thể nói mò trước mặt Hoàng Thượng sao? Huống hồ trước đó cũng không bàn bạc với mình nữa, Vân Trinh nghĩ mãi mà không ra.

Cơ Băng Nguyên cười nhìn Vân Trinh vẫn còn đang ngơ ngác: "Có lẽ phát hiện các người đều quá có tiền đồ, hắn cũng có chí lập công đi."

Y lại thở dài nói: "Vốn dĩ đám con cháu công thần này đi tòng quân mới là điều tốt nhất. Phòng thủ tới mấy năm, nắm biên quân ở trong tay, muốn lập công huân cũng cực kì dễ dàng. Nhưng phần lớn đám con cháu công huân đều ỷ lại vinh quang của tiền bối mà ăn chơi đàng đi3

, hiếm có ai nguyện ý đi làm thủ tướng ăn gió ăn đất, cũng coi như vô cùng có cốt khí. Nhưng nếu Định quốc công lại đến tìm trẫm cầu xin, trẫm cũng không gánh được tội danh khất khe con cháu công thần này. Cứ để xem hắn ta thuyết phục người trong nhà thế nào đã."

Vân Trinh có chút rầu rĩ, Cơ Băng Nguyên nhìn hắn không có tinh thần, liền gọi người đến: "Đi lấy lọ hương trầm điều chế mấy ngày trước cho Hầu gia mang về phủ đi, ngày mai lại vào cung gặp trẫm. Trẫm biết bây giờ người chỉ muốn hỏi xem rốt cuộc Chu Giáng nghĩ như thế nào đúng không?"

Vân Trinh có chút xấu hổ: "Vốn dĩ trở về phải nói mấy chuyện bên ngoài với ngài. Chúng ta mặc kệ hắn, ta kể chuyện cho Hoàng Thượng thôi."

Cơ Băng Nguyên cười một tiếng: "Trầm bận lắm, sứ thần vẫn đang chờ trầm ở bên ngoài kia. Lúc nào nói cũng được, nhìn người thấp thỏm ngồi đây chẳng thú vị gì."

Chỉ thấy một cung nữ cầm lọ hương đến, Vân Trinh nhận lấy. Đột nhiên một mùi hương tr3

người cung nữ bay thẳng vào trong mũi, hắn không nhận được hắt hơi một cái, cuống quýt cầm khăn lau đi. Đây chính là thất lễ đại bất kính, hắn đỏ mặt nhìn về phía Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên xoa tay nói: "Không cần nhìn trộm, người cũng thất lễ nhiều trước mặt trẫm rồi, về đi."

Vân Trinh vội vàng nhận thưởng đi xuống.

Trong điện khôi phục yên tĩnh, cung nữ nâng hương uẩn chuyển lui về sau mấy bước, mùi thơm tr3

người càng nồng đậm.

Cơ Băng Nguyên ngửi được mùi thơm, ngẩng đầu nhìn cung nữ kia một cái.

Cung nữ khẽ giật mình, tr3

mặt hiện lên một ráng mây hồng.

Cơ Băng Nguyên lại cụp mắt xuống, mặt không biểu cảm. Cung nữ kia cảm thấy thấp thỏm trước ánh mắt như nhìn thấu lục phủ ngũ tạng, nhưng vẫn hơi cúi đầu lui ra ngoài.

Cơ Băng Nguyên hỏi Đinh Đại: "Cung nữ vừa rồi tên là gì."

Đinh Đại ngừng thở, thấp giọng nói: "Chiêu Hà, ba năm trước nhập cung, người Hòa Xuyên, gia đình trong sạch."

Cơ Băng Nguyên thản nhiên nói: "Đuổi khỏi cung, sau này không được hầu hạ trong cung nữa."

Đinh Đại cúi người thật sâu: "Nô tỳ tuân chỉ." Trong lòng lại thở dài.

Cơ Băng Nguyên lại suy nghĩ một chút rồi nói: "Để ý Định quốc công phủ, nhìn xem tại sao đang yên đang lành Chu ngũ lại bỗng nhiên muốn tòng quân, có phải trong nhà có chuyện gì hay không."

Đinh Đại lên tiếng đáp rồi lui xuống.

Chương 52: Tu hành

Thanh Tùng mặc trang phục thái giám màu xanh ngọc, đang vô cùng đắc ý. Lần này lập công lớn, Hoàng Thượng khen thưởng tăng chức cho hắn ta.

Hắn ta đang ở phòng bên cạnh giảng giải tỉ mỉ cho đám nội thị Mặc Cúc rằng hắn ta đã cưỡi ngựa phi nhanh 30 cây trong đêm để điều viện quân đến như thế nào, mạo hiểm ngay trong đêm đó như thế nào, bọn họ trở về từ cõi chết ra sao, Vân hầu gia anh minh cái thế như thế nào, đúng là thao thao bất tuyệt, đắc ý không kìm nổi.

Đang nói hăng say, lại thấy một vị thượng cung lớn tuổi dẫn theo một cung nữ đi ngang qua trước hành lang. Cung nữ kia trông rất xa lạ, đã thay cung phục, vành mắt sưng đỏ, trong tay cầm một túi quần áo.

Thanh Tùng hiểu kì cười hỏi thượng cung: "Cô cô đi đâu vậy? Giờ này cửa cung cũng sắp khóa rồi mà?"

Thượng cung lớn tuổi cười nói: "Chào Thanh Tùng công công, là đưa cô nương mới chọn năm nay đến nội vụ nha môn, tuân theo khẩu dụ không được ở lại cung, tức là trả về quê quán."

Thanh Tùng vừa nghe là biết bị tổng cổ ra ngoài thì chắc chắn là phạm phải lỗi lớn rồi. Lại nhìn cung nữ kia có vẻ rất xinh đẹp, bây giờ còn đang xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, liền không hỏi nữa, chờ bọn họ rời đi mới nhỏ giọng hỏi Mặc Cúc nói: "Năm nay có nhiều người mới vào không?"

Mặc Cúc lắc đầu: "Đừng nói nữa, ngàn chọn vạn tuyển mà chỉ để lại mấy người hoạt bát nhanh nhẹn, kết quả lại phạm sai lầm. Đã dặn dò kỹ càng là không được nóng vội, biết điều mà hầu hạ đi rồi các nàng ắt sẽ tự có phúc phận rồi. Mặc dù Hoàng Thượng của chúng ta không giữ lại dùng, nhưng

nữ quan ở Thế Nhân Cung có ai không phải áo gấm về quê, vô cùng vinh quang đâu? Đáng tiếc, vừa nhìn liền biết cô nương này nóng lòng rồi."

Thanh Tùng tặc lưỡi: "Cô nương như hoa như nước này, trông cũng không hơn tuổi Hầu gia mấy... Hoàng Thượng còn chướng mắt."

"Sau đó thì sao?"

Phía sau bọn họ vang lên một giọng nói, Thanh Tùng cùng Mặc Cúc cuống quýt nhảy dựng lên: "Bái kiến gia gia."

Đình Đại cười lạnh nói: "Khó khăn lắm mới đổi được tấm áo xanh, lại bắt đầu không quản được miệng rồi? Lần trước bị giáo huấn còn chưa đủ? Theo ta thấy người không quản được mình, nên ra ngoài sớm thì tốt hơn, tránh khỏi sớm muộn gì liên lụy đến gia gia người!"

Thanh Tùng liền vội vàng cười, tự mình vả miệng: "Vâng gia gia, Đình gia gia, là ta không phải, ta sẽ tự vả miệng mình."

Đình Đại trừng mắt liếc hắt ta một cái: "Vào phòng nói cho ta kiến thức sau chuyến này của người đi."

Thanh Tùng cười nói: "Không phải ta vừa trở về đã báo cho gia gia rồi sao."

Đình Đại nói: "Ta hỏi Chu ngũ công tử."

Thanh Tùng khế giật mình: "Chu ngũ công tử... Cả đường đều chơi với Hầu gia mà."

Đình Đại vỗ đầu hất: "Chơi cả đường? Hôm nay Chu ngũ công tử tự xin đi trấn thủ biên cương ngay trước mặt Hoàng Thượng! Lúc trước hắt ta có đề cập qua với Hầu gia không?"

Thanh Tùng kinh ngạc: "Cái gì? Thật sự không có! Vẫn giống y như bình thường."

Đình Đại kéo hẳn ta vào phòng hỏi.

Định quốc công phủ, tin tức Chu Giáng tự xin trấn thủ biên cương cũng đã nhắc lên sóng gió.

Phụ thân hẳn ta Chu Văn Dung đang quở trách Chu Giáng trong thư phòng: "Trước mặt vua mà người cũng có thể ăn nói lung tung, máu dồn lên não nói hươu nói vượn được sao? Biên cương là nơi dành cho ai? Đó là nơi lưu đày kẻ có tội! Người còn chưa cưới vợ đã tự xin đi trấn thủ biên cương, người còn có thể tìm được một hôn nhân tốt nữa sao? Tổ phụ của người đang tìm một hôn sự tốt cho người, nếu tin tức này bị truyền ra sẽ đắc tội người ta hết! Người lập tức vào cung thỉnh tội cho ta - không đúng, đi tìm Chiêu Tín Hầu nhờ nói giúp, cứ nói người nhất thời nhanh miệng, Hoàng Thượng nể tình người trẻ người non dạ sẽ tha thứ cho tội ăn nói lung tung, cuồng vọng hoang đường!"

Chu Giáng không nói gì, chỉ cúi đầu quỳ xuống, cơ thể thẳng tắp, ánh mắt yên tĩnh.

Chu Văn Dung thấy hẳn ta như thế thì càng tức nổi giận: "Kẻ ngày ngày phóng túng chơi bời lêu lổng, không làm việc đàng hoàng như người, mới chỉ ra ngoài với Chiêu Tín Hầu một lần, kiếm được chút công, được thưởng một tí mà đã tưởng mình có bản lĩnh? Đó là công lớn mf Hoàng Thượng đã tự chuẩn bị sẵn cho Chiêu Tín Hầu, các người chỉ là đi nhật công lao có sẵn thôi! Người phải biết tự hiểu lấy, đúng là si tâm vọng tưởng, tự cho là mình có thể làm ra sự nghiệp gì sao? Ta chỉ sợ người làm bản tổ tông, gây tai họa cho nhà mình thôi!"

Chu Giáng bình tĩnh nói: "Phụ thân hàng ngày ở trong nhà đã làm được rạng rỡ tổ tông gì chưa? Cũng chỉ biết làm ra mấy bài thơ học đòi văn vẻ, nạp mấy mỹ thiếp, sinh ra mấy đứa con, rảnh rồi thì xử lý văn hội, nghe môn hạ môn khách nịnh nọt thôi. Nhi tử cảm thấy không cần sống một cuộc sống như thế. Đợi đến khi cửa nát nhà tan, họa lớn ngập đầu thì cũng chỉ là nhiều một người thiếu một người thôi."

Chu Văn Dung nổi giận lôi đình: "Tên nghịch tử này!"

Ông ta đang định cầm nghiên mực tr3

bàn muốn đánh con, rèm cửa lại bị vén lên, Định quốc công Chu Văn chống quả trượng đi đến: "Dừng tay!"

Chu Văn Dung khựng lại, buông nghiên mực xuống tiến lên đón phụ thân: "Phụ thân sao lại tới đây, là vì nghịch tử này sao? Để nhi tử giáo huấn nó là đủ rồi."

Chu lão quốc công nhìn ông ta một cái, ngồi xuống nói: "Khó khăn lắm mới có một đứa cháu có chút chí khí, ta chỉ sợ bị người dạy hỏng."

Chu Văn Dung khẽ giật mình, cười làm lạnh: "Phụ thân nói như vậy, nhi tử không đất dung thân."

Chu lão quốc công nhìn Chu Giáng: "Người cũng đã biết tổ mẫu của người đang tìm một hôn sự tốt cho người. Tiểu thư kia xuất thân danh môn thế gia vọng tộc, ôn nhu hiền thực, tài hoa hơn người, tổ mẫu tự mình đi xem mặt, đúng là xinh đẹp hiếm có. Đối phương còn không nõ gả, dù sao người nổi tiếng là ăn chơi đàng đi3

. Nếu không phải lần này người và Chiêu Tín Hầu ra ngoài làm việc lập công, đối phương cũng sẽ không đồng ý nhanh như vậy. Nhưng nếu người muốn đi làm thủ tướng trấn thủ biên cương, vậy đối phương tuyệt đối không thể gả tới, chỉ có thể bỏ mối hôn sự này, người đã nghĩ kĩ chưa?"

Chu Giáng bình tĩnh dập đầu: "Tổ phụ, nhà họ Chu không thiếu con cháu hiếu thảo an hưởng phú quý, có thêm một tôn nhi cũng không nhiều, bớt đi một tôn nhi cũng không ít. Đều nói con cháu thế tộc chỉ biết hưởng lộc an nhàn, cũng chỉ giàu được đến đời thứ ba thôi. Không bằng để tôn nhi tự đi tìm một tiền đồ quang vinh làm rạng rỡ tổ tông."

Tr3

mặt Chu lão quốc công hơi rung động: "Sau này ở biên cương nghèo nàn,

tịch mịch quanh quẽ, người có thể sẽ chết già nơi biên quan, không vợ không con. Đến lúc đó cơ khổ cả đời, đừng trách trưởng bối chưa từng khuyên can người."

Chu Giáng nói: "Trong vòng năm năm, biên giới ắt có xung đột."

Sắc mặt Chu lão quốc công biến đổi: "Ai nói với người? Hoàng Thượng? Hay là Chiêu Tín Hầu?"

Chu Giáng trầm mặc.

Chẳng lẽ đây là ý từ bên trên? Sắc mặt Chu lão quốc công biến đổi không ngừng, một lát mới chống quải trượng, thở dài một hơi: "Đứa bé ngoan, ta đồng ý. Người đi xuống đi, ta và người phụ thân bàn bạc lại đã. Người yên tâm, chúng ta sẽ chuẩn bị tốt tất cả hành lý, chọn một tòa thành tốt rồi nhờ người chăm sóc người."

Chu Giáng nói: "Không cần chọn, cứ ở Lâm Thành đi." Biên giới hỗn loạn, đây chính là tòa thành đầu tiên sụp đổ. Sống lại một lần, hẳn ta muốn bắt đầu cứu người trong thành này trước, đây chính là tu hành.

Chu lão quốc công khẽ giật mình: "Lâm Thành không dễ thủ, lại vô cùng vắng vẻ, nếu thật sự có biến thì những tòa thành khác sẽ không kịp cứu viện. Hơn nữa nó còn rất nhỏ, người đến đó sẽ rất kham khổ, điều kiện quá kém. Người có xuất thân thế này, nếu chọn làm thủ tướng một tòa thành lớn, Hoàng Thượng và Binh bộ sẽ không thể không cho phép, hơn nữa còn dễ kiếm chiến công."

Chu Giáng nói: "Cho dù có phải da ngựa bọc thây, hồn về cố hương thì cũng phải làm vinh quang cửa nhà." Hẳn ta nói đến đây bỗng nhiên sững sờ, nghĩ đến trước đó Vân Trinh thổi "Bạch mã về", bỗng nhiên hơi ngậy ra. Nếu mình thật sự chết rồi

sa trường, Cát Tường Nhi cũng sẽ thổi một khúc táng ca cho mình sao? Vậy đúng là chết có ý nghĩa.

Chu lão quốc công quát lên: "Nhà họ Chu cũng không phải gia tộc đưa con cháu đi ch3t để đổi lấy thanh danh!"

Chu Giáng âm áp trong lòng, dập đầu nói: "Tổ phụ, người hãy thành toàn cho ý chí báo quốc cứu thế của ta đi - huống chi, không phải ngài là Phúc tướng sao? Người hiền ắt có thiên tướng, đương nhiên tôn nhi cũng được hưởng phúc phận của ngài, biết đâu sau này mọi chuyện như ý được làm Thiếu soái thì sao?"

Chu lão quốc công đỏ cả vành mắt, nghẹn ngào đến mức bộ râu cũng rung rung, rồi lại cười nói: "Chu Vân ta cả đời tầm thường, đều nhờ vào may mắn mới có được ngày hôm nay. Con cái sinh ra cũng đều bình thường, không ngờ đến già lại có một đứa cháu có chí lớn! Quả nhiên là phúc vận tr3

trời rơi xuống!"

Ông ta tiến lên đỡ Chu Giáng dậy, lại đề lưng Chu Văn Dung xuống: "Người qua đây, người nên bái con trai người! Tiền đồ của nhà họ Chu chúng ta đều nhờ cả vào đứa con trai này của người đấy!"

Chu Văn Dung vô cùng hổ thẹn, Chu Giáng lại vội vã quỳ xuống dập đầu lần nữa: "Là hài nhi bất hiếu, không thể phụng dưỡng tổ phụ phụ thân, không thể kéo dài hương khói cho nhà họ Chu. Từ nay về sau, các người cứ coi là hài nhi đã xuất gia đi!"

Chu lão quốc công rơi nước mắt lã chã, vừa đỡ hắn ta dậy lại nghe thấy có người cẩn thận bấm báo ở bên ngoài: "Lão đại nhân, Chiêu Tín Hầu phái người đến truyền lời, hỏi Ngũ công tử phủ chúng ta có rảnh rồi không, nếu rảnh thì mời đến Hầu phủ một chuyến."

Chu Giáng đột nhiên ngẩng đầu, Chu lão quốc công hỏi: "Có biết Chiêu Tín Hầu tìm người có chuyện gì không?"

Chu Giáng nói: "Chắc cũng là vì chuyện trấn thủ biên cương, hôm nay ta nói vội vàng, cũng không thương lượng với hắn."

Chu lão quốc công vội nói: "Người đi đi, có cái gì trở lại hẵng nói, Chiêu Tín Hầu tuy còn trẻ tuổi nhưng không thể khinh nhờn."

Chu Giáng nói: "Vâng."

Hắn ta đứng lên cho người chuẩn bị ngựa, lại thấy được Phương Lộ Vân: "Đúng rồi, Tiểu Phương." Hắn ta chợt hỏi: "Tổ phụ đã đồng ý cho ta đi trấn thủ biên cương, tất nhiên Hoàng Thượng cũng sẽ không ngăn cản. Chẳng mấy chốc triều đình sẽ bổ nhiệm xuống, đến lúc đó ta phải ra biên cương, người lại khác với đám sai vặt trong nhà, nếu người muốn ở lại kinh thành thì ta sẽ đưa người về Hầu phủ. Vân hầu gia nể mặt ta, cũng sẽ cho người một tiền đồ tốt."

Phương Lộ Vân quỳ xuống trầm giọng nói: "Tiểu nhân nguyện theo công tử đến biên thùy."

Chu Giáng nhìn hắn ta, cười nói: "Tốt, cũng là nam nhi tốt."

Hắn ta sống lại một đời, đã coi nhẹ sống, nhưng người này vốn xuất thân từ quân nô, cố gắng cũng không dễ dàng. Đột nhiên hắn ta nhớ đến lúc mình xin người này với Cát Tường Nhi, Cát Tường Nhi nói với hắn ta: "Ta chỉ cần toàn tâm toàn ý."

Cổ họng hắn ta khô rát, khi đó Tiểu Cát Tường của hắn ta đã sống lại, mang theo rất nhiều tức giận. Cách một đời lại phải nói chuyện với tên khốn trước kia.

Cho tới bây giờ, sống lại một đời mới giúp hắn ta nhận ra được.

Đáng tiếc tất cả đều đã không kịp nữa.

Nếu Cát Tường Nhi vẫn hận hắn ta, gặp hắn ta liền nghiền răng nghiền lợi cứ như hận không thể giết hắn ta giải hận, thế thì nói rõ hắn ta vẫn còn cơ hội.

Nhưng Cát Tường Nhi đã buông xuống, hắn chỉ có thể làm huynh đệ cười

đùa với hắn ta, nhưng cũng phải nhanh chóng tiến lên lựa chọn phương hướng cho cuộc đời mình.

Cát Tường Nhi đã buông bỏ hắn ta, buông bỏ quá khứ bị tổn thương, hắn đang nhanh chóng trưởng thành, trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu hắn ta không nhanh chân thì sẽ không thể bắt kịp được hắn.

Đây chính là việc tu hành đời này của hắn ta.

Chương 53: Nói chuyện trong đêm

Vân Trinh nhìn thấy Chu Giáng liền nhíu mày: "Sao đang yên đang lành lại muốn đi trấn thủ biên cương?"

Chu Giáng cười rất tùy ý: "Tại ở trong kinh nhàm chán, cha ta cứ bắt ta thành thân, chắc chắn sẽ không cho phép ta đến đại doanh Tây Sơn. Ta cảm thấy phiền, không bằng đi xa một chút để bọn họ không quản được."

Vân Trinh xích lại gần hắn ta: "Thành thân? Là biểu muội của người sao?"

Chu Giáng đỏ mặt lên: "Không phải! Biểu muội ta đã dọn ra ngoài, cũng đã được chọn một cuộc hôn nhân tốt. Lần trước sau khi người tới đã ta bảo mẫu thân đuổi nàng về rồi."

Vân Trinh nhìn kỹ sắc mặt của hắn ta, bỗng nhiên cười một tiếng: "Ta tưởng rằng người đã làm chuyện xấu gì với nàng, nên nhà người mới bắt người cưới nàng chứ."

Hai tai Chu Giáng nóng rát, đành phải chấp tay: "Cát Tường Nhi, tha cho ta đi, thật sự không có quan hệ gì. Là trước kia còn nhỏ không hiểu chuyện thôi."

Vân Trinh luôn cảm thấy lời này hình như có hai nghĩa, nhưng nhìn mặt hắn ta lại không thấy có vẻ tùy tiện, mới ép hỏi: "Vậy sao đang yên đang lành lại muốn đi trấn thủ biên cương? Người cũng đã biết biên thành trông như thế nào rồi đấy, đừng có mà vừa đi được mấy ngày đã viết thư cho ta khóc muốn trở về. Bình thường người được nuôi trong nhà quen với sơn trôn hải vị rồi, không chịu được khổ đâu."

Chu Giáng nói: "Cũng nên chọn một cái tiền đồ chứ. Ta đã chơi chán rồi,

người còn không chơi với ta, ta thấy người vừa mở tiêu cục vừa đến đại doanh Tây Sơn, nếu ta còn tiếp tục chơi như vậy, rất nhanh sẽ không còn được ở cạnh người nữa. Cơ Hoài Tố Cơ Hoài Thịnh đều có chí lớn, ngấm lại ta cũng là con cháu gia đình công huân võ tướng, mỗi ngày đều như hồn thể ma vương cũng không hay. Nếu không nhờ làn này ra ngoài với các người, làm sao cảm thấy mình thực sự hồn trưởng phế vật, ngoại trừ chơi thì chả biết cái gì hết chứ."

Vân Trinh nhìn khuôn mặt xấu hổ đỏ ửng của hắn ta, cũng có vẻ thật lòng. Lại nghĩ mình nhìn thấy hắn ta cảm thấy không quen, cho nên mới hơi xa lánh, nhưng hắn ta cũng không phải kẻ ngu, chức nghĩ mình ghét bỏ nên cũng muốn lập chí tiến lên. Ngày đó mình vô duyên vô cớ giận lây sang hắn ta, chắc cũng đã làm hắn ta bị tổn thương rồi.

Chỉ là biên thành thật sự quá xa, hơn nữa...

Người khác không biết, nhưng mình lại biết mấy năm nữa tộc Bắc Tiết sẽ xuôi nam, thế như chẻ tre phá mấy tòa thành liền. Biên thù báo nguy, lúc này mới có chuyện ngự giá thân chinh.

Tiểu tử ngốc này đi biên thành, chẳng phải là đưa đồ ăn cho đối phương sao.

Hắn không khỏi lo lắng, nói: "Hay là đừng đi nữa, người không muốn thành thân thì chúng ta sẽ tìm biện pháp khác. Ta nghe Hoàng Thượng nói biên thành không yên ổn, người ở trong kinh, chúng ta cùng đến đại doanh Tây Sơn, ta cầu xin Hoàng Thượng là được."

Đây là đang lo lắng cho mình sao? Trong lòng Chu Giáng cảm thấy mềm nhũn, nhưng vẫn cười nói: "Thì cứ để ta đi trước xem đi, cả đời này đều ở trong kinh có gì thú vị? Vài ngày trước ta ra ngoài với các người, mới phát hiện ta thật sự rất thích ở bên ngoài. Ta sớm chơi chán kinh thành rồi, thành thân, sinh con rồi sống một cuộc sống như cha ta thì đúng là chẳng có ý nghĩa. Đừng vì ta mà đi cầu xin Hoàng Thượng, như vậy sẽ rất lãng phí. Hoàng Thượng yêu thương người, nhưng người lại không thể là trẻ con mãi được, tình cảm vinh quang của phụ mẫu kiêu gì cũng sẽ chậm rãi phai nhạt,

chúng ta vẫn phải sớm đứng lên mới tốt."

Hắn ta có chút sầu lo, thời gian này tuy biết Hoàng Thượng đúng là rất tốt với Vân Trinh, nhưng hắn ta không biết phía sau lòng tốt này lại liên lụy đến bao nhiêu lợi ích. Bây giờ hắn ta không làm được cái gì cả, Cát Tường Nhi mạnh hơn mình, hắn còn có Chương Diễm ở Quân Cơ Xử để ý, có tông thất quan tâm mà chính hắn cũng có năng lực nữa. Bây giờ Cơ Hoài Thanh bị đào thải sớm hơn kiếp trước, hiển nhiên là Cát Tường Nhi nhúng tay, hắn đã có thể báo thù cho mình, không cần người vô dụng như hắn ta nữa.

Nhất định hắn ta phải nhanh chóng mạnh lên, mấy năm sau có chiến tranh mới là cơ hội để hắn ta ra mặt. Đương nhiên nếu Võ Thành Đế vẫn không có chuyện gì, hắn cũng có thể bảo đảm Vân Trinh một đời không lo, dù sao còn có tình cảm của Định Tương trưởng công chúa.

Hắn ta trấn an Vân Trinh: "Nếu ta thật sự không chịu được nữa thì nhất định viết thư cho ngươi, được không?"

Vân Trinh suy nghĩ, cảm thấy cũng còn mấy năm nữa, tên nhóc này có thói thiếu kiên nhẫn, không biết chừng sẽ hối hận rất nhanh thôi. Đến lúc đó lại nghĩ biện pháp gọi hắn ta về kinh là được. Chỉ là trước đó phải nghĩ cách thay đổi vận mệnh Hoàng Thượng trúng độc mất tích tr3

chiến trường, bây giờ lại có thêm chuyện của Chu Giáng, gánh nặng tr3

bờ vai bỗng nhiên lại nặng hơn chút.

Hắn không nhịn được thở dài: "Thế này đi, sau khi ngươi đi, ta sẽ bảo mấy người lão Lan cũng mở một tiêu cục ở chỗ ngươi. Nhưng thế nếu ngươi có chuyện gì cũng tiện giải quyết, có tin gì cũng có thể để tiêu cục mang về cho ta."

Chu Giáng thấy Tiểu Cát Tường Nhi vẫn mềm lòng như trước, đã tha thứ rồi mà còn nhọc lòng dự định cho mình, đột nhiên cảm thấy đôi mắt cay nóng, cười nói: "Quá tốt rồi, vậy ta qua đó lúc nào cũng sẽ viết thư cho ngươi, tìm thứ chơi vui cho ngươi, cứ quyết định như thế đi."

Vân Trinh nhìn hấn ta còn nghĩ đến chơi, tròng mắt liếc hấn ta một cái: "Chỗ đó thì có gì hay mà chơi chứ, cái gì ta cũng có, không cần người mang về, người cứ chăm sóc mình cho tốt là được - thế mà tổ phụ người lại đồng ý?" Hấn biết phụ thân Chu Giáng không làm chủ được, hấn ta đi biên thành, còn phải xem ý của Định quốc công.

Chu Giáng chẳng hề để ý cười nói: "Con cháu đầy nhà, thiếu một mình ta thì có sao. Lão thái gia nhà ta còn vui mừng cảm thấy ta có chí khí đấy. Ta cũng không dám nói ta không muốn thành thân, muốn đi ra ngoài chơi, đành phải nói muốn làm rạng rỡ tổ tông, đền đáp tổ quốc. Nói đến mức lão gia tử lã chã nước mắt, cảm thấy trong đám heo chỉ biết sống phóng túng ngồi ăn chờ chết lại nuôi ra được một con chó máu chiến, còn cảm động đến mức hận không thể lập tức đuổi ta đi kia."

Vân Trinh bị hấn ta chọc cười: "Nói cái gì vậy! Nào có ai nói mình như vậy."

Chu Giáng nghiêng người lại gần Vân Trinh, giống như vô số lần trước kia, cẩn thận cầm tay hấn: "Về sau không ai chơi với người, người phải chăm sóc mình cho tốt đấy."

Vân Trinh nói: "Cũng không thể chơi cả đời được, không phải ta sắp đến đại doanh Tây Sơn sao."

Chu Giáng chợt nhớ tới một chuyện, không thể không nhắc nhở: "Đúng rồi, ta nghe nói trong quân doanh đều là đàn ông thối, không có nữ nhân, lại còn không đứng đắn, toàn mang thói xấu long dương ở bên ngoài vào trong quân doanh, người nhưng phải cẩn thận! Người da mịn thịt mềm, chó để người ta chiếm tiện nghi đi."

Vân Trinh bật cười: "Đây chính là kinh doanh, ai dám làm loạn chứ. Hơn nữa ta còn có tước vị hầu tước nhất phẩm, bọn họ muốn hay sao?"

Chu Giáng vẫn thấy lo lắng: "Chỉ sợ người bị bọn họ làm hư... dễ dàng lừa gạt, nói muốn làm huynh đệ gì đó với người, sau đó..." Đang nói, bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, lúc trước Cát Tường Nhi cũng bị mình dụ dỗ đi

lệch đường còn gì! Không thể giảm lên vết xe đổ được, Cát Tường Nhi cái gì cũng không hiểu, lúc trước còn thượng tấu vì mình! Đó là chuyện lớn thế nào chứ! Hấn lại dám không quan tâm như thế, nếu lại có người khác lừa gạt Cát Tường Nhi đơn thuần...

Vân Trinh kinh ngạc quay đầu nhìn kỹ hấn ta, cười nói: "Được rồi được rồi, ta thấy mấy hôm nay ngươi có chút không bình thường, bây giờ còn bắt đầu nói mê sảng rồi đấy."

Chu Giáng sợ hấn nhìn ra cái gì, đành phải che lấp: "Không phải nói giỡn sao, cũng thuận tiện nhắc nhở ngươi trước, đám con cháu trong kinh chỉ thích mấy trò phong nguyệt, dụ dỗ đến mức người ta nâng cả tài lẫn tim ra cho. Ngươi còn nhỏ, phải cẩn thận đấy."

Vân Trinh nói: "Quên đi, có Hoàng Thượng nhìn kia kìa, đã vào đại doanh Tây Sơn huấn luyện rồi mà còn phải làm bài tập nữa!" Hấn nghĩ tới chuyện này thì vừa lo vừa sầu: "Sớm biết vậy còn không bằng giống như ngươi, đi trấn thủ biên cương là được!"

Hấn càng nghĩ càng thấy đúng, đều là tòng quân, biên thành không có ai quản thúc, mình cũng tiện làm việc!

Chu Giáng cười nói: "Đừng nghĩ nữa, Hoàng Thượng sẽ không cho ngươi đi đâu."

Vân Trinh nói: "Để mai ta sẽ vào cung thử một chút, như thế ta lại có thể ở cùng với ngươi rồi."

Chu Giáng đầu tiên là vui mừng, nhưng không biết vì sao cảm thấy sau gáy lạnh toát: "Ta cảm thấy Hoàng Thượng sẽ chém bay ta mất, y sẽ nghĩ rằng ta làm hư ngươi."

Vân Trinh nhìn ra bên ngoài: "Đêm đã khuya rồi, ngươi đừng về nữa, đêm nay ở trong phủ đi. Ta bảo người sắp xếp phòng khách cho ngươi, ngày mai lại tiến cung."

Trong lòng Chu Giáng cảm thấy ấm áp, sau khi sống lại Vân Trinh vẫn luôn cự tuyệt mình đến gần, bây giờ lại đồng ý cho mình ngủ lại, đây là đã tha thứ cho mình rồi sao?

Hắn ta kìm nén khát vọng trong lòng, cười nói: "Tổ phụ biết ta tới, còn đang chờ kia, ta vẫn phải trở về bẩm báo một tiếng. Còn về chỗ Hoàng Thượng -" Hắn ta căn dặn: "Người vẫn đừng nên tùy ý, đến lúc đó người khác lại châm ngòi ly gián, gần vua như gần cọp đấy."

Vân Trinh nói: "Biết rồi, vậy ta tiễn người ra ngoài."

Quả nhiên sau khi tiễn Chu Giáng đi, Vân Trinh suy nghĩ trong lòng, càng nghĩ càng thấy mình nên đến biên thành, ở Tây Sơn thì có thể làm được cái gì chứ. Hắn tử mĩ chọn ra mấy lí do, lại nghĩ ra vô số lời hay, sáng sớm ngày hôm sau liền vào cung.

Hôm nay không cần lên triều, Cơ Bạng Nguyên vừa đứng lên rửa mặt xong đã nghe nói Vân Trinh tới, có chút kinh ngạc: "Sao mới sáng sớm đã đến chần giường của trẫm vậy?"

Đình Đại cười nói: "Tiểu nhân thấy hình như Hầu gia có chuyện trong lòng, chắc hẳn là vì Chu ngũ công tử. Hôm qua ta cho người đi nghe ngóng, hóa ra lão phu nhân phủ Định quốc công đã ra mặt, vài ngày trước đó còn lặng lẽ tìm hôn sự cho Chu ngũ công tử. Vốn dĩ đã gần xong xuôi rồi, bây giờ Chu ngũ công tử tự xin trấn thủ biên cương, sợ là hôn sự này sẽ không thành."

Cơ Bạng Nguyên thả khăn xuống, như có điều suy nghĩ: "Thành hôn với nhà ai?"

Đình Đại thận trọng nói: "Đích nữ Thẩm thị ở Giang Nam."

Cơ Bạng Nguyên suy nghĩ một chút: "Nhà có đế sư tiền triều? Đúng là một hôn sự tốt."

Đình Đại cười nói: "Nghe nói tối hôm qua Chu ngũ công tử đã thuyết phục

Định quốc công, Chu lão quốc công cảm động với tấm lòng trung tâm đền đáp quốc gia của hắn ta, nên đã đồng ý để hắn ta đi trấn thủ biên cương. Đúng là hôn sự này không thể thành công được rồi, may mà hai nhà cũng không rêu rao, chắc hẳn rất nhanh Binh bộ sẽ có tấu thôi. Nghe nói đêm qua Hầu gia đặc biệt mời Chu ngũ công tử qua phủ, hai người nói tới đêm khuya, Chu Ngũ công tử mới rời đi."

Cơ Băng Nguyên không nói gì, Đinh Đại nhìn y, cẩn thận từng li từng tí lấy khăn lại: "Hầu gia vẫn đang chờ ngài dùng bữa ở bên ngoài."

Cơ Băng Nguyên khẽ gật đầu, đi ra thiện phòng. Vân Trinh nhìn thấy Cơ Băng Nguyên ra thì vội vàng đứng lên, tươi cười nói: "Hoàng Thượng! Hôm qua ta đã nghĩ rồi, ta cũng muốn đi trấn thủ biên cương!"

Chương 54: Ra đi

Cơ Bằng Nguyên bình tĩnh nói: "Người cũng muốn đi trấn thủ biên cương? Đi cùng với Chu ngũ?"

Vân Trinh cười hì hì: "Sau khi suy nghĩ, ta cảm thấy đã đều là tòng quân, không bằng đến biên thành với Chu Giáng, dù sao đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường mà. Hoàng Thượng ngài xem, ta cũng có thể mở một tiêu cục ở bên đó, nếu Bắc Tiết có gió thổi cỏ lay gì, ta cũng có thể mật báo cho ngài ngay lập tức."

"Biên cương hay thay đổi thất thường, như vậy mới phải rèn luyện..." Vân Trinh càng nói càng phấn khởi, bây giờ hẳn có thể nói rõ cả mối thù tướng và binh lực của chín tòa thành biên thù ra được, còn có thể kể rõ ưu khuyết thủ - công của mỗi tòa thành.

Cơ Bằng Nguyên nghe hẳn hớn hở khoa tay múa chân nói phải sửa thành thế nào, nên luyện binh ra sao đủ thời gian một chén trà mới đưa tay rót trà cho hẳn: "Đã hiểu, người chuẩn bị rất đầy đủ, rất muốn đi cùng Chu ngũ sao?"

Vân Trinh nói lâu miệng khô, nhận lấy chén trà uống, lại nói: "Chỉ là cảm thấy ở trong kinh lâu quá rồi, nếu như có thể đi xem biên quan một chút cũng tốt - đương nhiên có thể làm bạn với Chu ngũ thì càng tốt hơn. Hẳn ta không hiểu cái gì cả, không biết sẽ làm hỏng việc lúc nào đâu." Câu sau nói y như ông cụ non, rõ ràng tr3

mặt toàn là vẻ ngây thơ.

Cơ Bằng Nguyên nhìn hẳn không nói lời nào, Vân Trinh thấy sắc mặt y còn tốt, liền kiên định cười hỏi y: "Cho nên ta nói nhiều như vậy, Hoàng Thượng

ngài có đáp ứng không?"

Cơ Bằng Nguyên từ chối cho ý kiến, chỉ nói: "Dùng bữa trước đã, lát nữ Quân Cơ Xử có chuyện cần bàn, người có thể tới nghe."

Trong lòng Vân Trinh lại bắt đầu bồn chồn, bắt ỏn ăn vài ba miếng cho hết bữa sáng. Cơ Bằng Nguyên nhíu mày, muốn bảo hắn ăn thêm chút, nhưng lại nghĩ ra trong lòng hắn có việc, không chừng sẽ bị đầy bụng nên đành thôi. Y chậm rãi ăn sáng xong mới đứng lên dẫn Vân Trinh đến Quân Cơ Xử.

Quân Cơ Xử được thiết lập ở phía nam thư phòng, đây là nơi bàn chuyện lớn về quân đội, bình thường không cho phép ra vào. Đây cũng là lần đầu tiên Vân Trinh đến, đi vào liền thấy trong phòng nghị sự có một cái bàn gỗ sưa lớn, tr3

bàn có một mô hình thu nhỏ, non xanh nước biếc sinh động như thật, thành quách dã thôn đều có đầy đủ. Còn có một bản đồ sông núi cực kỳ bao la thu nhỏ ở bên trong, không ít núi non thành trấn được cắm cờ gấm nhỏ, bên tr3

viết có mấy vạn binh trú đóng, ai là thủ tướng, ai là Án sát sứ, liếc qua là thấy ngay.

Vân Trinh sợ hãi than một tiếng, Cơ Bằng Nguyên quay đầu nhìn hắn, đi đến bên cạnh bàn đồ cát chỉ cho hắn xem: "Đây chính là bản đồ sông núi quân đội Đại Ung ta đóng quân ở các nơi."

Y chỉ vào phía bắc: "Bên này là chín thành biên thủy, người mới vừa nói."

Vân Trinh đi đến dựa vào lan can xem, Cơ Bằng Nguyên tiếp tục nói: "Biên thủy có rất ít người ở, tin tức không thông, phần lớn cư dân là tội dân lưu vong, binh sĩ trong quân cũng có nhiều phạm nhân bị xăm chữ lên mặt. Quân số các thành báo lên chỉ có hai phần ba là thật, một phần ba còn lại đều đã chạy trốn nhưng vẫn báo lên. Tiền ăn của các biên tướng cũng không báo, đây là vài ngày trước chỉnh lại quân chế mới thẩm tra đối chiếu ra, còn trước đó có lẽ chỉ có một phần hai."

Vân Trinh kinh ngạc: "Vậy sao không kiểm tra theo sổ thực tế? Không đúng, sổ người này không đủ, vì sao không mau chóng trưng binh bổ sung?"

Một giọng nói vang lên: "Nếu kiểm tra theo sổ lượng thực tế thì biên tướng sẽ không thể tiếp tục được nữa, càng có nhiều người chạy trốn hơn. Ai từng nuôi binh đều biết, triều đình phát quân lương không đủ để nuôi quân, nhưng biên cương nghèo nàn, dân chúng bần hàn, không có cách nào lập đồn điền nuôi quân. Tội binh lại không ngừng lẩn trốn vào rừng làm cướp, trộm cắp ở khắp nơi. Trưng binh ở đó đã khó, bây giờ mỗi doanh trại biên thành đều không đủ ngàn người, cũng không đủ để tiếp ứng phòng thủ."

Vân Trinh quay đầu nhìn thấy Chương Diễm đi đến, đang hành lễ với Hoàng Thượng.

Cơ Bằng Nguyên đưa tay bảo hấn ta miễn lễ, lại nói với Vân Trinh: "Những ý kiến về công - thủ, luyện binh diễn trận, đào chiến hào tường thành vũ trang đầy đủ mà người vừa nói đều chỉ diễn ra khi binh đủ lương đầy thôi, người rõ chưa? Ngựa chiến hay củng cố cửa khẩu đều cần tiền, quốc khố lại trống rỗng."

Vân Trinh rất chấn động, gương mặt nhìn Cơ Bằng Nguyên: "Chín tòa biên thành đều như vậy, nếu kẻ địch đánh tới, chẳng phải là không chịu nổi một kích sao."

Cơ Bằng Nguyên khẽ gật đầu: "Nếu người sắp phải chiến đấu phòng thủ mà không có binh để dùng, không có lương thực để ăn, người sẽ làm như thế nào?"

Vân Trinh nhìn chút binh lực này, không biết làm sao cả. Hấn luôn biết đạo lý lương thảo đi đầu, nhưng hấn lại không biết biên thủy đã trống rỗng như thế. Rốt cuộc lúc trước Hoàng Thượng đánh lại tộc Bắc Tiết dưới cục diện này thế nào? Hấn lặng lẽ nghĩ một hồi, mới chỉ vào hai huyện Thượng Khang, Quy Thuận: "Điều binh từ nơi này?"

Chương Diễm nói: "Đây là đất phong của Tần Vương, thuộc binh của phiên

vương không dễ điều, không phải giảm nửa phái binh lực thì chính là trễ thêm mấy ngày. Quân tình như núi cũng không dễ điều."

Vân Trinh thu tay lại, hần nghĩ hần đã biết vì sao hai đời Hoàng Thượng đều phải ngự giá thân chinh rồi. Không có y, ai có thể động đến thuộc binh của phiên vương? Vương giá gặp nạn, bọn họ không phát binh cần vương thì chính là mưu phản, bởi vậy chỉ có thể là Cơ Bạng Nguyên xuất chiến. Nhưng chắc chắn vẫn rất khó, cho nên đời thứ nhất mới cho Cơ Hoài Thanh làm Thái tử.

Đời thứ hai thì sao?

Hoàng Thượng phải dốc hết sức lực như thế nào mới có thể thu dọn lại cục diện thủng trăm ngàn lỗ này, còn đánh thắng trận chứ.

Hần nhú mày vắt hết óc suy nghĩ, Cơ Bạng Nguyên nói: "Không cần nóng nảy, người cứ trở về suy nghĩ kỹ, viết mấy tờ cho trẫm xem. Đây chính là bài tập của người."

Vân Trinh chần chờ hỏi: "Ta muốn biết tình hình phân phối quân lương, thuế muối sắt những năm qua..." Đây đều là chuyện quân cơ, không phải thứ mà người bình thường có thể xem được.

Cơ Bạng Nguyên đưa tay chỉ cho hần xem một giá sách bên tường: "Người tự qua đó đọc. Tất cả quân phí, thuế muối sắt mấy năm qua đều ở đó cả."

Vân Trinh sáng mắt lên, nhưng vẫn hơi chần chờ: "Thứ này không tiện mang ra khỏi cung đi, ta phải chép lại..."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Mấy ngày nay người cứ ở trong cung, muốn nhìn thì tự sang đây xem. Vài ngày nữa phải đi Thái Sơn tế trời, đến lúc đó người đi cùng trẫm là được."

Vân Trinh như nhật được chí bảo: "Cảm ơn Hoàng Thượng!"

Cơ Bạng Nguyên nói: "Lát nữa sẽ bắt đầu bàn chuyện, người ra phòng phía

sau nghe. Nghe xem đám đại thần quân cơ tấu cái gì, đến lúc đó người ắt sẽ có suy nghĩ."

Vân Trinh biết đây là cơ hội rất hiếm có, cũng rất có ích với hắn, liền vội vàng tạ ơn: "Cảm ơn Hoàng Thượng." Hắn cười đến mức hai mắt cong cong, quay người đi vào phòng phía sau, dáng vẻ cứ như sợ Cơ Bạng Nguyên hối hận vậy, thậm chí còn nhảy chân sáo.

Cơ Bạng Nguyên hơi cong khóe miệng, quay đầu nói với Đinh Đại: "Truyền các đại thần quân cơ khác vào tấu đi."

Đinh Đại liền vội vàng khom người xác nhận, chạy chậm ra ngoài. Lại đột nhiên chặc một tiếng, ở lại trong cung mấy ngày, đợi đến lễ tế trời ở Thái Sơn, vừa đi vừa về cũng phải mất ít nhất nửa tháng, lúc đó chắc hẳn Chu ngũ lang đã đến biên cương rồi.

Chương 55: Khoái mã

Mấy vị đại thần quân cơ đến, phần lớn là trọng thần trong triều, còn ở tr3

đường làm quan nhiều năm, cực kì lão luyện, già dặn trăm ổn. Cơ Bǎng Nguyên hỏi cái gì là gần như có thể trả lời ngay lập tức, không chậm không nhanh, đâu ra đấy.

Vân Trinh ở phía sau nghe hǎng say, không ngờ bình thường mấy lão đại thần nhìn giống như mấy lão già cổ hủ, nhưng khi đối đáp lại lão luyện thành thực, vô cùng tài giỏi thế này. Điều khiến hắn càng bất ngờ là rõ ràng bọn họ ở trong kinh, nhưng lại hiểu rất rõ về trú quân biên thùy, đến mức có thể nói ra được cả đội quân nào gia tăng bao nhiêu canh phòng, xóa bỏ bao nhiêu binh sĩ. Mà đến chỗ nên chuẩn bị quân lương võ trang như thế nào, mấy vị đại thần người một lời ta một câu tranh chấp, ai nấy đều nói rất có lý.

Cơ Bǎng Nguyên cũng không cản trở, chỉ để bọn họ tranh luận nửa ngày, vậy mà mấy người này cũng tự mình nhất trí, chọn ra ý kiến mà mấy người đều có thể chấp nhận được.

Cơ Bǎng Nguyên chỉ ngẫu nhiên hỏi một câu, có vẻ cũng không quyết định, chỉ chờ tự bọn họ tranh luận.

Nhưng bọn họ lại có thể thay Cơ Bǎng Nguyên nghĩ ra phương án thích hợp nhất.

Khó trách Cơ Bǎng Nguyên lại nể trọng bọn họ, mấy thứ mà mình trước đó toàn lung tung cả... Khó trách Hoàng Thượng sẽ từ chối cho ý kiến, chắc là coi lời mình như lời trẻ con, đúng là khiến người ta phải buồn cười.

Vân Trinh bắt tri bắt giác cảm thấy xấu hổ, hai tai nóng bừng, hấn dùng tay đè chặt tai lại, vô cùng hối hận. Trong đầu lại tưởng tượng ra nếu người đứng bên ngoài tấu là mình, mình sẽ đĩnh đạc mà nói về đại thể thiên hạ, Hoàng Thượng vô cùng tin tưởng nhìn mình, mà các đại thần khác cũng nghiêm túc nghe.

Lúc nào mới có thể để cho Hoàng Thượng nhìn mình như nhìn một tướng lĩnh đáng tin cậy đây?

Lúc trước phần lớn hiểu biết của Vân Trinh về quân đội đều đến từ mẫu thân. Các tướng lĩnh của mẫu thân tới lui như gió, thành thạo cung ngựa, cưỡi ngựa dựng cung, cầm thương diễn đao, hùng tráng mà nghiêm nghị, hiệu lệnh ngàn quân, mang binh diễn trận, nghiêm khắc hoành tráng.

Hấn không ngờ còn có cả mặt này, đứng bên cạnh bản đồ non sông chậm rãi nói. Trong thiên hạ đều là vương thổ, bọn họ cũng sẽ thỏa hiệp nhường ra một chút quyền lực, bọn họ hiểu rõ tính người, bọn họ cân đối lợi ích, bọn họ là cánh tay của quân vương, giúp đỡ Hoàng Thượng thống trị mạnh đất này và chống lại kẻ xâm lược.

Sau khi đám đại thần rời đi, Cơ Băng Nguyên lại phải đi gặp sứ thần, Vân Trinh ở trong thư phòng phía nam bắt đầu tìm kiếm đáp án của vấn đề mà Hoàng Thượng cho hấn.

Thư phòng phía nam đúng là có rất nhiều thứ tốt. Thuế má, thu nhập, chi tiêu của quốc khố bao nhiêu năm qua đều được ghi chép rõ ràng. Mua sắm chi tiêu cho quân đội, báo tấu từ các nơi, những quân tấu quan trọng của Bộ chính ti, Án sát sứ các nơi đều được sắp xếp chỉnh tề. Hấn còn phát hiện ra ghi chép của Hoàng Thượng.

Hấn cố nhớ lại hai kiếp mơ hồ, muốn vụng trộm tìm ra một đáp án chính xác trong những việc Hoàng Thượng làm khi đó, nhưng chỉ cảm thấy quá khó khăn.

Thuế muối sắt? Mặc dù thu không ít, nhưng vẫn bị các châu huyện giữ lại sử dụng rất nhiều. Thiên tai thì có một đồng lớn, hết sương giá đến hạn hán

rồi lại nạn châu chấu. Ai cũng nói thái bình thịnh thế, nhưng hóa ra vẫn có nhiều tai họa như vậy. Lương thảo ngựa càng nhập không đủ xuất, trưng binh? Trưng binh từ đâu được? Lần này cải cách quân chế, châu quân các nơi đều bị thu hồi về trung ương, quân lương cũng đều do trung ương trích ra cấp — Hóa ra phải cần nhiều tiền như vậy, khó trách trước đó vẫn luôn để các châu phủ tự túc, thu hồi lại đúng là không dễ dàng.

Những việc nên làm như khai hoang ruộng quân cũng đều làm cả rồi. Hấn chợt phát hiện đa số những đại thần trong triều có cùng suy nghĩ với mình đều là ngòi không ăn bắm. Tr3

thực tế những biện pháp mà mình nghĩ đến, người khác đã sớm nghĩ hết rồi, tr3

tấu chương còn viết rất rõ kia.

Ai cũng đều cố gắng, nhưng vẫn khó như vậy. Khó trách ngày nào Hoàng Thượng cũng phải phê sổ con đến đêm khuya, ngày nào cũng phải gặp vô số thần tử.

Vân Trinh ngồi trong thư phòng tới trưa mới viết được mấy câu, sau đó lại gạch xóa, xé hỏng, lại tiếp tục lập xem đồng tấu chương kia.

Lúc Cơ Băng Nguyên đi vào, hấn vẫn còn đang đắm chìm trong mớ giấy lộn kia. Cơ Băng Nguyên vỗ vỗ vai hấn: "Ra ngoài thả lỏng đi, nếu không sẽ hỏng mắt đấy."

Vân Trinh có chút không nỡ, Cơ Băng Nguyên trấn an hấn: "Không cần vội, có rất nhiều đại thần cũng đang nghĩ biện pháp, nào, trầm dẫn người đi cưỡi ngựa."

Nói đến cưỡi ngựa thì Vân Trinh mới có chút thích thú, thay quần áo đi ra ngoài.

Bên ngoài trời cao mây nhạt, ánh nắng rực rỡ khiến Vân Trinh ở lâu trong thư phòng cảm thấy được thả lỏng, vấn đề phiền não cho tới trưa cũng bị

hắn ném ra sau đầu. Hắn nhìn Cơ Băng Nguyên cũng thay một bộ đồ cưỡi ngựa long văn màu đen, đai lưng thắt chặt, đi ủng cao, thân thể thon dài khí khái hào hùng, không khỏi lên tiếng khen ngợi: "Hoàng Thượng đúng là oai hùng phi phàm!"

Cơ Băng Nguyên cầm roi ngựa trong tay, nhìn Ngự Mã Giám dắt hai con ngựa tới, vẫy lui một con rồi quay đầu nói với Vân Trinh: "Chúng ta cùng cưỡi một con ngựa, trăm dẫn người cưỡi thử một lần."

Vân Trinh khẽ giật mình, đã thấy đám nội thị bên kia dắt tới một con ngựa đen vô cùng cao lớn, bộ lông màu đen như sa tanh. Nó quay đầu nhìn hắn một cái, ngạo mạn mà bề nghệ, thậm chí Vân Trinh còn cảm thấy mình bị một con ngựa khinh bỉ!

Cơ Băng Nguyên cười: "Nó tên là Thiểm Điện, là con ngựa chạy nhanh nhất trong cung." Y đưa tay đỡ Vân Trinh: "Người lên ngựa trước."

Vân Trinh xoay người lên ngựa, Cơ Băng Nguyên thấy hắn ngồi vững vàng, điều chỉnh lại vị trí hai chân cho hắn rồi cũng trở mình lên ngựa. Y kéo dây cương một phát, trong nháy mắt con ngựa liền xông ra ngoài!

Vân Trinh hoàn toàn chưa chuẩn bị xong, cả người nghiêng về phía sau, va phải lồng ngực của Cơ Băng Nguyên. Cơ Băng Nguyên bật cười, vung roi ngựa.

Thiểm Điện quả nhiên là nhanh như chớp giật!

Gió mát thổi vù vù qua bên mặt, bóng cây hai bên đường nhanh chóng lao về sau, vạt áo tung bay phần phật. Vân Trinh gần như không mở mắt ra được, đây là lần đầu tiên hắn chạy nhanh như vậy, trái tim cũng phải nhảy thình thịch theo. Nhưng con ngựa này vẫn còn đang tăng gia tốc, thế mà Hoàng Thượng cưỡi ngựa lại nhanh như vậy!

Hắn dần dần kích động hẳn lên, chỉ cảm thấy tất cả phiền não đều bay đi hết, chỉ còn cảnh tượng hoang vắng trong rừng. Thế xác và tinh thần đều được thả lỏng hưng phấn, thậm chí còn vui vẻ hét to trong gió. Sau đó hắn

cảm giác được lồng ngực của Cơ Băng Nguyên sau lưng hấn chấn động, hiển nhiên cũng đang cười.

Bọn họ cưỡi ngựa chạy mấy vòng thỏa thích dưới chân núi Tây Uyển rồi mới giảm chậm tốc độ, tản bộ trên con đường giữa.

Ánh nắng chập chờn xuyên qua khe lá trong rừng, thỉnh thoảng có vài con thỏ bị tiếng vó ngựa dọa sợ chạy ngang qua. Gió mát mang theo hương hoa và cỏ cây, vô cùng thoải mái.

Vân Trinh hưng phấn đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, ngồi tr3

ngựa nói với Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng, tài năng cưỡi ngựa của ngài đúng là quá tuyệt vời! Tại sao có thể nhanh như vậy!"

Cơ Băng Nguyên nói: "Huấn luyện con ngựa mạnh nhất nhanh nhất, leo lên ngọn núi cao nhất hiểm nhất là sở thích từ nhỏ của trẫm."

Vân Trinh cười hì hì, quay đầu nói với Cơ Băng Nguyên: "Cho nên Hoàng Thượng sắp đi leo Thái Sơn sao?"

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Không sai."

Vân Trinh chợt ngửi thấy một mùi thịt, hấn kinh ngạc nói: "Kỳ lạ, nơi này rất gần Ngự Thiện Phòng sao? Hình như ta ngửi được mùi thịt nướng."

Cơ Băng Nguyên nói: "Trẫm cho người nướng thịt ở đình nghỉ lưng chừng núi, đợi lát nữa chúng ta qua sẽ có thể dùng."

Lần này Vân Trinh thật sự cảm thấy đói bụng, sáng sớm hấn không ăn được bao nhiêu, nghe được có thịt nướng thì lập tức cong khóe miệng reo hò: "Quá tốt rồi!"

Quả nhiên Đình Đại đang dẫn đám người Ngự Thiện Phòng nướng thịt ở đình nghỉ lưng chừng núi, mùi thịt nướng mê người đã sớm lan tỏa trong

gió. Tr3

bàn đá trong lương đình xếp đầy hoa quả điểm tâm, còn có một bình thủy tinh đựng rượu nho kèm đá lạnh mà hần đã thềm từ lâu.

Cơ Băng Nguyên cười ngựa qua đó, mấy nội thị đã chờ từ trước đi đến đỡ bọn họ xuống ngựa rồi dắt ngựa đi, lại có người bê nước tới cho bọn họ lau mặt rửa tay. Đình Đại mang một bàn thịt đã nướng chín vẫn còn cháy xèo xèo lên, Vân Trinh nhanh chóng nhét vào miệng, vẻ mặt rạng rỡ: "Tay nghề của Đình công công thật tốt! Nướng thịt quá ngon!"

Đình Đại cười tủm tỉm: "Cá nướng cũng sắp xong rồi, Hầu gia có muốn ăn cay không?"

Vân Trinh nói: "Muốn muốn!" Hần trông mong nhìn về phía bình rượu nho, bên trong còn có một cục băng trong suốt. Cơ Băng Nguyên đã sớm biết hần đang nghĩ gì, sai người rót rượu đưa cho hần: "Không được uống nhiều."

Vân Trinh đang khát nước, thỏa mãn cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch, quả nhiên chua chua ngọt ngọt rất ngon miệng. Chút khô nóng tr3

người cũng được mát lạnh xua ta. Hần bốc mấy miếng lê ngâm trong băng lạnh, ăn cùng với ngó sen, lại không kịp chờ đợi mà ăn thêm mấy miếng thịt. Đình Đại bê cá lên, Cơ Băng Nguyên cầm đũa gấp thịt bụng cá vào trong bát hần: "Ăn chậm một chút."

Bụng cá nướng với sả, mùi thơm nức mũi. Vân Trinh ăn thỏa thê, hai mắt cong cong cười với Cơ Băng Nguyên: "Đúng là được nhàn hạ nửa ngày ở cõi phù sinh, bình thường Hoàng Thượng bận rộn như vậy, hiếm khi được cưỡi ngựa một lần nhỉ? Lát nữa có cần đi gặp sứ đoàn không?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Không cần, lát nữa chúng ta đi du hồ, hoa sen đang nở rộ, chạng vạng tối là lúc thích hợp nhất. Chỉ là chèo thuyền hoạt động tiêu cơm một chút thôi."

Vân Trinh hiếu kỳ nói: "Tự chèo?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Tự chèo, Doanh Tạo Ti mới chế ra thuyền nhỏ, một người dùng hai mái chèo, tốn rất ít sức. Chúng ta chèo trong hồ Ngự Hà một vòng."

Vân Trinh nổi lòng hiếu kỳ, hận không thể lập tức đi nhìn tận mắt, nhưng lại không nỡ bỏ món ngon trước mắt, liền vội vàng ăn. Cơ Băng Nguyên thở dài: "Chậm một chút, con thuyền vẫn ở yên đó không bay đi được, người vẫn có cái tính nôn nóng đó."

Vân Trinh cười hì hì: "Haiz, hiếm khi được giết thời gian cùng Hoàng Thượng mà, ngài một ngày trăm công ngàn việc."

Cơ Băng Nguyên nói: "Thuở niên thiếu ta cũng rất ham chơi, nhớ có lần đánh cược với người ta, tay không trèo tháp cổ xem ai lấy được hạt châu tr3 đỉnh trước. Về sau bị phụ hoàng mẫu hậu biết, khiển trách ta một trận, cấm túc nửa năm."

Vân Trinh há to miệng: "Vậy người có thắng không?"

Cơ Băng Nguyên nhìn vẻ mặt kinh ngạc của thiếu niên, không nhịn được cười. Người khác biết việc này đều nói một Thái tử như y không biết suy nghĩ, phụ hoàng mẫu hậu còn đánh đấm nội thị hầu hạ y một trận rồi đuổi ra ngoài. Từ đó về sau đám nội thị đi theo y vừa nhìn thấy y làm ra một chút chuyện khác người liền trực tiếp quỳ xuống dập đầu lấy cái ch3t ngăn cản. Y không thể không trở thành một Thái tử ỏn trọng hợp cách.

Chỉ có đứa nhỏ này hỏi y có thắng không?

Cơ Băng Nguyên nói: "Trẫm đánh cược chưa bao giờ thua."

Vân Trinh vỗ tay: "Hoàng Thượng quả nhiên đánh đâu thắng đó!"

Cơ Băng Nguyên đưa một quả mận cho hắn: "Ăn chút đồ chua đi, ta thấy

người nói ngọt không biên giới rồi đấy."

Vân Trinh cười hì hì, tưởng tượng ra phong thái anh dũng tay không trèo tháp của Hoàng Thượng, không khỏi có chút hướng về: "Nếu khi đó ta cũng có ở đó thì tốt, nhất định sẽ rất hợp cạ với Hoàng Thượngý."

Cơ Băng Nguyên hơi hột nói: "Không phải là chơi sao, ai mà không biết chứ."

Quả nhiên đến chạng vạng tối, Cơ Băng Nguyên dẫn Vân Trinh đến hồ Ngự Hà trèo thuyền. Hai người ngồi cùng một chiếc thuyền, vui vẻ chèo một vòng rồi tận hứng trở lại. Vân Trinh hái được cả thuyền sen, Thanh Tùng cầm một cái bình sứ trắng miệng rộng đến cắm cho hẳn, mãi đến khi chìm vào giấc ngủ, trong phòng vẫn còn tràn ngập mùi sen thơm ngát.

Chương 56: Không chiến

Ngày hôm sau, Vân Trinh vẫn đến thư phòng phía nam vắt hết óc hoàn thiện bài luận của hần.

Cơ Băng Nguyên xử lý triều chính xong, buổi chiều liền lấy bản đồ sơn hà địa lý biểu diễn cho Vân Trinh xem mấy trận chiến bình định Bắc Nguyên ngày xưa. Trong đó có một trận Liễu Thành mà Định Tương trưởng công chúa chiến thắng, đây là một trận chiến công thành quan trọng đáng để ghi lại, ai cũng biết đây là trận chiến để Định Tương trưởng công chúa và Thái tử Cơ Băng Nguyên đặt vững vinh quang.

Cơ Băng Nguyên cho Vân Trinh đại diện phe công thành của Định Tương trưởng công chúa, y đại diện cho Ngụy triều thủ thành, để Vân Trinh đến tấn công.

Vân Trinh thử công mấy lần, không ngờ Cơ Băng Nguyên vẫn luôn giữ vững được thành trì.

Điều này khiến Vân Trinh nổi lòng háo thắng, vắt hết óc dùng trăm cách tấn công, nhưng không ngờ lại bị Cơ Băng Nguyên phái một đội ngũ bọc đánh ở bờ sông, tiêu diệt hết đội ngũ của hần.

Hần hô to: "Sao còn có thể như vậy nữa?!"

Cơ Băng Nguyên nói: "Sự thật chính là như vậy, trong trận chiến Liễu Thành sau khi chúng ta đánh xong, ngày hôm sau đội ngũ cứu viện từ Ninh Thành tới ngay bên sông. Bọn họ mang theo rất nhiều diêm tiêu hỏa tiễn, lúc ấy còn đang là mùa đông, đội ngũ mà mấu thân người dẫn dắt đang đóng giữ ở trong sơn cốc, hỏa công đúng là kẻ sách có lực tấn công lớn nhất, chỉ cần một ngày nữa thôi là mấu thân người chắc chắn sẽ phải thua."

"Sau đó ai nấy đều nói chúng ta được ông trời phù hộ."

"Nhưng không người nào biết chúng ta vì để tấn công mà đã phải trả giá lớn thế nào. Toàn bộ đội ngũ tiên phong đều tử trận, trong quân doanh chỉ còn lại một nửa, ta cũng bị trúng tên vào đùi, sau lần đó mấu thân người cũng mắc bệnh không dứt."

Vân Trinh sợ ngây người, nhìn về phía thành quách lặng im kia, Cơ Băng Nguyên thản nhiên nói: "Khi đó trẫm đã nghĩ, chờ sau này thái bình, trẫm hy vọng cả đời không cần phải đánh trận nữa."

"Trẫm đã đánh đủ rồi."

Đình Đại ở bên ngoài tới nói nhỏ có đại thần Nội Các cầu kiến, Cơ Băng Nguyên quay đầu nói: "Đến Văn Tâm Điện, trẫm sẽ qua ngay."

Y đặt tay lên vai Vân Trinh: "Người cứ chơi đi, trẫm đi bàn chuyện đã."

Vân Trinh vội vàng xoay người hành lễ tiễn y, Cơ Băng Nguyên đi ra ngoài.

Vân Trinh cầm quân cờ đại diện cho các binh sĩ trong tay, nhìn về phía sơn cốc kia, cho nên nếu như lần đó mà không cẩn thận, mấu thân xảy ra chuyện trong cốc thì sẽ không có mình hôm nay nữa sao?

Cơ thể mấu thân không tốt, mắt rất sớm, chắc là do di chứng sau chiến tranh.

Chiến tranh không chỉ mang ý nghĩa vinh quang và công huân, phía sau còn có vô số hy sinh và đau xót.

Hắn đang ngây người, Chương Diễm đi đến, nhìn thấy hắn thì cười nói: "Nghe nói Hoàng Thượng vẫn luôn ở thư phòng phía nam, không gọi ai vào cả, ta liền đoán là Hầu gia cũng ở đây." Hắn ta liếc mắt nhìn bản đồ sông núi liền nhìn ra ngay: "Là đang diễn lại với Hoàng Thượng sao? Trận chiến Liễu Thành?"

Vân Trinh nói: "Đúng vậy, ta công Hoàng Thượng thủ, y trộm phá một đội ngũ đến bờ sông tấn công tiêu diệt hết đội quân của ta."

Chương Diễm cười: "Hoàng Thượng cũng biết bắt nạt người ta quá."

Vân Trinh nói: "Hoàng Thượng nói lúc đó chỉ cần một ngày nữa thôi là viện quân của địch sẽ đến."

Chương Diễm nói: "Không sai, nhưng chúng ta cũng có phòng thủ, chưa chắc chỉ cần một mũi lửa là có thể tiêu diệt hết chúng ta, là do người quá khinh địch."

Vân Trinh nói: "Cũng vẫn rất nguy hiểm."

Chương Diễm nói: "Trận chiến nào mà không nguy hiểm chứ? Mỗi một cuộc chiến đấu đều rất nguy hiểm, cũng bởi vì cất bước tr3

lưỡi đao này mới khiến thắng lợi sau đó đặc biệt ngọt ngào."

Vân Trinh nhìn hấn ta một cái, Chương Diễm cười nói: "Hầu gia không quen?"

Vân Trinh nói: "Người không giống Hoàng Thượng, người khát vọng thắng lợi, y chờ mong hòa bình."

Chương Diễm gật đầu, lặng lẽ nói: "Lúc trước Hoàng Thượng thiếu niên lĩnh quân, khi còn là Thái tử toàn học về lòng người. Y còn rất mềm lòng, đánh giặc xong đều lặng lẽ rơi lệ, toàn là mẫu thân người an ủi y. Về sau đánh mấy lần rồi mới bắt đầu mạnh mẽ nhẫn tâm, dù sao không hung ác thì người ch3t chính là mình mà."

Vân Trinh há to miệng: "Không thể nào!" Quá khó mà tưởng tượng! Bây giờ Cơ Bạng Nguyên vừa cứng lại cường thế, dám đại thần cực kì e ngại y, hóa ra trước kia y giết địch cũng sẽ khóc sao?

Chương Diễm cười hì hì: "Đừng nói ra ngoài đấy."

Vân Trinh nghĩ đến vừa rồi Hoàng Thượng khổ sở trầm mặc, cũng trầm mặc theo, một lát sau mới hỏi Chương Diễm: "Chương tiên sinh, có thể tránh được khai chiến với Bắc Tiết không?" Khó khăn lắm thiên hạ mới thái bình, không thể không đánh sao?

Chương Diễm ngạc nhiên nói: "Ai nói muốn khai chiến? Bây giờ ấu chủ Nguyên Chiêu của Bắc Tiết mới có 6 tuổi, Hồ thái hậu và Trường Quảng Vương phụ chính, bọn họ ốc còn không mang nổi mình ốc, nào có thời gian nhàn hạ đến trêu chọc chúng ta."

Vân Trinh giật nảy mình: "Không phải lúc trước nói phía bắc bất ổn sao?"

Chương Diễm lại nhìn hấn: "Trước đó là không ổn, lão vương qua đời, Hồ thái hậu được Trường Quảng Vương ủng hộ, giúp đỡ ấu chủ kế vị, nhưng mấy năm nữa cũng không cần vội." Hấn ta mỉm cười: "Là người bảo Hoàng Thượng ta nói phía bắc bất ổn sao? Ta suy nghĩ mãi mà không biết ta nói với Hầu gia lúc nào."

Vân Trinh không nghĩ tới Hoàng Thượng sẽ còn hỏi Chương Diễm, vội vàng cười hì hì cho qua, lại truy vấn: "Vậy nhờ may ấu chủ xảy ra chuyện gì thì sao?"

Chương Diễm nói: "Quyền hành ở trong tay Hồ thái hậu và Trường Quảng Vương, đương nhiên bọn họ sẽ nâng đỡ một người khác. Hơn nữa nếu thay đổi ấu chủ, thế cục sẽ càng thêm bất ổn, sao có thể tới tìm chúng ta gây phiền phức?"

Vân Trinh mờ mịt, vậy rốt cuộc là vì sao Bắc Tiết lại phải xâm lược Đại Ung chứ? Hấn nhớ lại, đời thứ hai chủ tướng Bắc Tiết chính là con trai của Trường Quảng Vương, cũng vẫn là tiểu hoàng đế đương triều, chỉ là Hồ thái hậu còn ở đó hay không? Một nữ tử, không nghe thấy người ta nhắc đến...

Chương Diễm nhìn vẻ mặt hấn, mỉm cười: "Vì sao người cứ nhất quyết cho rằng bọn họ sẽ đến đánh chúng ta chứ? Bây giờ quan hệ hai nước cũng

không tệ lắm mà."

Vân Trinh nghĩ một lát rồi nói: "Nếu ấu chủ dần dần lớn, bắt đầu có suy nghĩ của mình, hoặc là Hồ thái hậu và Trường Quảng Vương có mâu thuẫn..."

Chương Diễm nói: "Vậy bọn họ phải giải quyết mâu thuẫn trong nước trước đã."

Vân Trinh bỗng nhiên nghĩ ra: "Nếu như bọn họ đã giải quyết xong thì sao? Nói không chừng Trường Quảng Vương đã giết Hồ thái hậu, khống chế ấu chủ..."

Chương Diễm không cười hần nữa, cũng nghiêm túc nói: "Nếu như vậy, đương nhiên cũng có biện pháp. Một là hòa thân, chọn một nữ tử chưa chồng trong tông thất, phong làm Công chúa gả cho ấu chủ; Hai là phái người qua đó thăm dò rõ ràng cục diện chính trị, tìm thời điểm thích hợp để can thiệp, ám sát nhân vật quan trọng; Ba là uy hiếp, chính là chúng ta phải tìm cách làm cho đối phương nhìn thấy chúng ta đủ mạnh, để bọn họ không dám trêu chọc. Cũng có thể tiến hành ba cách đồng thời."

Vân Trinh nhẹ nhàng a một tiếng: "Tiểu hoàng đế kia mới sáu tuổi mà đã hòa thân rồi?"

Chương Diễm nói: "Tr3

thực tế, năm ngoái Hồ thái hậu đã phái sứ giả tới cầu thân thay Nguyên Chiêu rồi."

Hắn ta nhìn vẻ mặt không đồng ý của Vân Trinh, cười nói: "Hoàng Thượng không đồng ý."

Vân Trinh kinh ngạc, Chương Diễm vỗ vai hắn: "Nghĩ ra được thì tốt, không nghĩ ra thì cứ thả lỏng đi. Tình hình thiên hạ thay đổi thất thường, chúng ta cứ theo thời thế là được. Hoàng Thượng chỉ kiểm tra người một chút thôi, người không cần quá lo lắng."

Thế nhưng cuối cùng tộc Bắc Tiết sẽ khai chiến thật mà. Vân Trinh há to miệng, không nói gì nữa.

Trước bữa tối, Vân Trinh hỏi Cơ Băng Nguyên.

"Hòa thân? Đúng là có việc này, trẫm không đồng ý." Cơ Băng Nguyên nói: "Người được chọn làm Công chúa hòa thân quá quan trọng, phải là một nữ tử dũng cảm túc trí, trung nghĩa song toàn. Nhưng đưa qua cũng chỉ là không công chịu chết thôi. Bên đó lại là ấu chủ, một khi cục diện chính trị phương bắc có biến, Công chúa hòa thân chính là tế phẩm đầu tiên, thật sự không cần hy sinh như thế."

Y nhìn hấn một cái, trong mắt có ý cười: "Người rất để ý, chỉ là thiên hạ thật sự có rất ít nữ tử như mẫu thân ngươi. Cũng gần như không thể tìm được trong tông thất."

Vân Trinh hỏi: "Vậy nếu như cục diện chính trị của đối phương có biến thì sao."

Cơ Băng Nguyên nói giống y như Chương Diễm: "Cứ theo tình thế mà làm, cố hết sức là được."

Vân Trinh mở to hai mắt, Cơ Băng Nguyên cười: "Lúc trước chúng ta đánh trận ăn bữa hôm lo bữa mai, mỗi một cuộc chiến đều ôm lòng quyết tâm quyết tử. Phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện là đúng, nhưng có một số việc không phải do sức người gây nên, chỉ có thể cố hết sức thôi."

Vân Trinh có chút mất mát: "Thần biết rồi."

Cơ Băng Nguyên lại nói một câu sâu xa: "Nhưng mà càng đứng cao thì càng nhìn rõ."

Chương 57: Nói lời tạm biệt

Ngày mai sẽ phải xuất phát đến Thái Sơn tế trời, buổi tối Thanh Tùng vội vàng thu dọn đồ đạc, mặc dù Vân Trinh vẫn luôn mặc kệ những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng cũng vẫn hỏi Thanh Tùng: "Ta bảo trong phủ đưa đồ dùng ngày thường của ta đến nhé?"

Thanh Tùng nói: "Ôi trời không cần Hầu gia phải bận tâm đâu! Nô tỳ đã sớm cho người đến hỏi La trưởng sử, thu dọn đồ đạc hàng ngày của ngài rồi. Đa số những thứ còn lại thì trong cung đều có, Hoàng Thượng còn chuyên môn dặn dò Sở Nội Vụ chuẩn bị tốt, ngài cứ yên tâm đi."

Vân Trinh nói: "A, vậy trong phủ ta có tin tức gì không?"

Thanh Tùng nói: "Không có tin tức gì, chỉ có mỗi quản gia của Định quốc công phủ đến hỏi lúc nào ngài về phủ thôi, có lẽ là Chu ngũ công tử muốn gặp ngài một lần đi, nhưng mà cũng đã nói không có việc lớn gì, đợi ngài về phủ rồi nói sau."

Vân Trinh suy nghĩ một chút rồi nói: "Dù sao trong cung cũng không có việc gì, đến mai ta về phủ trước nhìn xem, cũng dặn dò vài câu."

Thanh Tùng cười nói: "Có La trưởng sử ở đó rồi, ngài còn lo lắng gì chứ."

Vân Trinh không nói lời nào, thật ra là hấn muốn đi xem Chu Giáng. Hấn đã loáng thoáng nhìn ra ý tứ của Hoàng Thượng qua thái độ mấy ngày nay, hấn là sẽ không để hấn đi trấn thủ biên cương, nhưng y lại không bác bỏ mà chỉ quanh co nói đạo lý cho hấn, làm nền cho hấn. Hấn cũng không phải trẻ con cái gì cũng không hiểu, trong lòng vô cùng xúc động.

Hoàng Thượng đối xử tốt với mình, đương nhiên mình cũng không thể

không biết tốt xấu. Tể trời cả đi cả về tởn hơn mười ngày, cũng không biết khi nào Chu Giáng đi, nói không chừng lúc trở về Chu Giáng đã đi rồi, mình lại còn có vài chuyện muốn dặn dò Chu Giáng nữa.

Hắn quyết định, ngày hôm sau quả nhiên bẩm báo với Hoàng Thượng trong lúc ăn sáng, nói muốn về phủ dặn dò một số chuyện.

Đình Đại ở một bên gần như nín thở.

Cơ Bằng Nguyên lại không có chút rung động nào: "Đi đi, vừa đi vừa về một lần cũng tởn không ít thời gian, muốn nhắn nhủ gì thì nên nói rõ ràng." Tấu chương nhận chúc của Binh bộ với còn để ở

bàn chưa phê, tuy Đình Đại bảo phải xem sắc mặt, nhưng vẫn thiếu chút lão luyện.

Vân Trinh vui vẻ ăn sáng, cung tiễn Cơ Bằng Nguyên lên triều rồi mới trở về Chiêu Tín Hầu phủ.

Trưởng sử La Thái Thanh tới báo cáo với hắn, quả nhiên mọi việc đều thỏa đáng, Vân Trinh yên tâm, sau đó lại đi tìm lão Lan.

Lão Lan báo cáo một số chuyện gần đây của tiêu cục, lại thấp giọng nói: "Hầu gia, gần đây chúng ta làm việc ở Hoài Nam, có mấy lần ta cảm thấy không sạch sẽ, nhưng hình như có người đang dọn sạch thay chúng ta. Ban đầu ta còn tưởng rằng trùng hợp, về sau ta cố ý để lại chút sơ hở, quả nhiên đến khi quay lại xem đã bị dọn đi rồi."

Vân Trinh khẽ giật mình, nhìn về phía lão Lan: "Là ai để mắt tới chúng ta sao?"

Lão Lan cười khở: "Ta đoán là người của Long Tương Doanh, cách làm việc rất giống. Nghĩ lại cũng đúng, Hầu gia ngài vừa bán bảo thạch vừa mở tiêu cục, mỗi ngày đều ở dưới mắt Hoàng Thượng, nếu Long Tương Doanh không biết thì mới là vô trách nhiệm."

Hai tai Vân Trinh có chút nóng lên, nghĩ tới những ngày qua mình giả trò trước mắt y, hóa ra Hoàng Thượng đều nhìn thấy rõ. Nhưng y lại không nói, chỉ để mặc hấn nghịch ngợm. Hấn thấp giọng nói: "Hấn là hoàng cữu cữu đã biết, sợ chúng ta làm việc không sạch sẽ, liền để mấy người Cao đại nhân dọn sạch thay ta, ban đầu cũng không phải chuyện khi quân gì, thôi."

Lão Lan nhẹ nhàng thở ra: "Vậ là tốt rồi, ban đầu ta còn lo lắng Hoàng Thượng nghi ngờ người, dù sao đây chính là tích trữ binh mã riêng, tư tàng vũ khí, khiến ta sợ hãi đến mức mất ngủ rất lâu. Về sau suy nghĩ thấy không đúng, nếu đã có thể dọn dẹp thay chúng ta, lại không che giấu những vũ khí và cách làm việc của Long Tương Doanh, chắc là cũng không sợ chúng ta biết. Bây giờ người nói như vậy thì ta yên tâm rồi."

Vân Trinh mỉm cười: "Lão Lan đừng sợ, nếu Hoàng Thượng kiêng dè ta thì biện pháp gì chả có, sao phải tốn công tìm nhiều lý do như vậy chứ - y cũng không phải loại người kia."

Lão Lan khẽ gật đầu: "Đúng thế, không phải là ta sợ người ngồi ở vị trí này lâu rồi sẽ thay đổi sao."

Vân Trinh có chút mất tập trung: "Hoàng Thượng - tất cả mọi người đều cách y quá xa, ai nấy đều cảm thấy y đã thay đổi, thật ra từ đầu đến y cuối đều là người như vậy."

Hấn lấy lại tinh thần tiếp tục dặn dò lão Lan: "Chu Giáng đã được Binh bộ bổ nhiệm chưa? Ta nghĩ rồi, đến khi hấn ta được bổ nhiệm, người xem ở chỗ nào thì đến đó mở một chi nhánh tiêu cục. Cho Phương Thanh Tác qua quản lý, ông ấy am hiểu theo dõi và nghe ngóng, đến lúc đó ông ấy phải giúp đỡ Chu Ngũ hết mình. Ngoài ra ta phải chọn một đứa trẻ đi theo bên cạnh Chu Ngũ, cũng để thuận tiện liên lạc. Người xem có thể dùng ai trong đám trẻ, chọn mấy người cho ta xem một chút."

Hấn đang suy nghĩ, lão Lan đã nói: "Không phải là có sẵn rồi sao? Lệnh Hồ Dục kìa, không phải hấn ta quen với Phương Lộ Vân ư, ta nghe nói Phương Lộ Vân cũng đi theo Chu ngũ công tử."

Vân Trinh suy nghĩ một chút rồi nói: "Lệnh Hồ Dục... Ta vốn có sắp xếp, nhưng cứ để ta hỏi ý kiến của hấn ta đã. Người lại chọn thêm mấy người nữa, cũng hỏi ý kiến của bọn họ. Nếu đồng ý đi sẽ tặng gấp đôi tiền tháng, sau này được bỏ nô tịch, nếu là quân công ắt sẽ có tiền đồ."

Lão Lan cười nói: "Ca nhi suy nghĩ nhiều quá, ta đã để lộ ra tiếng gió, không ít người đồng ý đi, chỉ là phải chọn mấy người thông minh thôi."

Vân Trinh gật đầu để lão Lan đi làm, mình thì trở về thư phòng, nhìn thấy Lệnh Hồ Dục hầu hạ trong thư phòng liền hỏi hấn ta: "Chu ngũ công tử muốn đi trấn thủ biên cương, sau khi ta đi Thái Sơn tể trời trở về cũng phải đi đại doanh Tây Sơn lập tức, đến lúc đó công việc thư phòng sẽ ít đi. Ta cho mấy đứa nhóc đến làm việc với La Thái Thanh rồi, cũng có thể học vài thứ. Nhưng ta vẫn muốn hỏi ý kiến của người, một là đi theo Chu ngũ công tử trấn thủ biên cương, ta cần một người liên lạc lanh lợi, đương nhiên không chỉ có người, ta vẫn sẽ phải thêm mấy người nữa, Phương Lộ Vân cũng đi trấn thủ biên cương; Hai là đi đến chỗ Chương Diễm hầu hạ hấn ta, Thanh Y quân sư nổi tiếng khắp thiên hạ, người lại có danh tiếng thần đồng, đi theo bên cạnh hấn ta có thể học được bao nhiêu đó là bản lĩnh của người."

Lệnh Hồ Dục ngẩng đầu nhìn hấn một chút: "Ta chọn Chương tiên sinh." Hấn ta cũng không nghĩ tới hấn ta đưa ra quyết định nhanh như vậy, thậm chí còn sợ Vân hầu gia trực tiếp quyết định để hấn ta đi trấn thủ biên cương.

Vân Trinh cười một tiếng: "Thông minh lắm."

Khuôn mặt Lệnh Hồ Dục dần dần đỏ lên.

Vân Trinh gõ bàn một cái nói: "Không cần khổ sở, chọn con đường tốt nhất không sai, các người không có ai sai cả." Lúc trước Lệnh Hồ Dục có thể được Cơ Hoài Tố phát hiện, đặt ở bên người làm túi khôn. Nếu cho hấn ta cơ hội, nhất định hấn ta có thể nở rộ hào quang, nhưng Phương Lộ Vân là vướng mắc trong lòng hấn ta, có thể vượt qua hay không thì phải xem bản thân hấn ta. Mặc dù hấn cũng không biết ở kiếp trước cuối cùng bọn họ như thế nào, chắc là cũng chẳng ra sao cả.

Bởi vì ngay từ đầu con đường muốn đi đã không giống.

Bên ngoài có người truyền lời: "Chu ngũ công tử của Định quốc công phủ tới cầu kiến Hầu gia."

Vân Trinh nói: "Để hấn ta vào đi." Lại nói với Lệnh Hồ Dục: "Không cần người hầu hạ, người trở về chuẩn bị đi."

Lệnh Hồ Dục cúi đầu đáp lời rồi đi ra ngoài thư phòng, quả nhiên thấy Chu Giáng dẫn theo Phương Lộ Vân tới. Chu Giáng để Phương Lộ Vân ở bên ngoài hầu hạ, mình thì vào thư phòng.

Lệnh Hồ Dục giương mắt nhìn Phương Lộ Vân, hấn ta lại cao hơn rất nhiều, cũng điêu luyện rắn chắc, nhưng vẫn ít lời như trước.

Phương Lộ Vân thấy hấn ta đang nhìn mình thì nói: "Mấy ngày nữa ta sẽ đi trấn thủ biên cương với Chu công tử."

Lệnh Hồ Dục nhìn hấn ta một cái, bỗng nhiên muốn nói ra lựa chọn của mình: "Hầu gia hỏi ta có muốn đi trấn thủ biên cương với Chu ngũ công tử không, hấn cần mấy người đi hỗ trợ, cũng thuận tiện liên lạc. Nếu như không muốn, hấn sẽ chuẩn bị đưa ta đến hầu hạ Chương Diễm."

Phương Lộ Vân không vội hỏi lựa chọn của hấn ta.

Trong lòng của hấn ta vô cùng vui vẻ: "Ta chọn Chương tiên sinh."

Phương Lộ Vân khẽ gật đầu: "Thanh Y quân sư tài học hơn người, người đi theo hấn ta sẽ có tiền đồ." Trong mắt lại có ý cười.

Lệnh Hồ Dục hừ lạnh một tiếng, cuối cùng Phương Lộ Vân lại nói: "Xin lỗi."

Lệnh Hồ Dục giả bộ như không nghe hiểu: "Có gì mà phải xin lỗi? Là ta có lỗi với người, làm hỏng tiền đồ tốt đẹp của người, chúc người về sau thẳng tới mây xanh, sớm lập công huân. Người yên tâm, ta ở trong kinh không chỉ

chăm sóc mẹ ta, mà cũng sẽ chăm sóc cả nhũ mẫu."

Phương Lộ Vân cười hạ: "Ta biết, chỉ nói một tiếng xin lỗi thôi. Nhưng mà không phải vì khiến người bị người khác căm thù và xa lánh như Hầu gia nói."

Khuôn mặt Lệnh Hồ Dục nóng bỏng, cảm thấy khó xử và phẫn nộ vì quá khú mềm yếu của mình: "Có phải hay không đều không quan trọng!"

Phương Lộ Vân cười một tiếng: "Đúng là không quan trọng, chỉ là để người không khó chịu như vậy thôi - đúng là ta có ý khác, Hầu gia cũng không oan uổng ta."

Lệnh Hồ Dục đưa mắt nhìn hấn ta, hai mắt như bốc cháy: "Có ý gì khác!"

Phương Lộ Vân cười nói: "Những chuyện đó cũng đều không quan trọng, người ổn là được rồi."

Lệnh Hồ Dục quay đầu phát tay áo rời đi.

Phương Lộ Vân nhìn chăm chăm bóng lưng của hấn ta, rồi rũ mắt xuống.

Trong thư phòng Chu Giáng cảm khái với Vân Trinh: "Ta biết ngay Hoàng Thượng sẽ không để người đi mà, nhưng mà người cũng đừng lo lắng cho ta."

"Có gì vất vả đâu - người biết không, Binh bộ còn chưa viết số bổ nhiệm đâu, tổ phụ ta ở trong phủ làm to chuyện, đã gọi mấy trăm người làm tùy tùng cho ta, sai vặt thư đồng người hầu quân nô các loại hơn trăm người, hộ vệ lại thêm mấy chục người nữa. Thế ta mới biết vì sao trong quân luôn ghét đám con cháu nhà giàu như chúng ta rồi. Tông quân như vậy còn sướng hơn cả những tướng lĩnh bò lên từng chút một ở bên ngoài, đúng là châm chọc, hai."

Chu Giáng lắc đầu cười: "Nhưng tổ phụ nói, con cái nhà ai mà chẳng như vậy. Đừng nói đến những nhà như chúng ta, cho dù là quan văn, cứ có chút

nhà ai tử đều là dạng này, chớ có nói chúng ta người kiểu này nhà, chính là gia thế, đi nơi nào nhận chức cũng có tôi tớ như mây. Chờ đến khi ta đến đó ổn định báo về, còn muốn phái rất nhiều người hầu và vú già qua đó để thuận tiện sai sử nữa cơ."

Vân Trinh nói: "Là thế này, ta cũng đang muốn nói. Ta cũng sẽ phái mấy tên tùy tùng lanh lợi cho người dùng, người dùng khước từ, chủ yếu là thuận lợi liên lạc thôi. Ngoài ra ta cũng bảo La trưởng sử mua không ít thứ cho người, cũng đều là mấy thứ như giấy bút khó mua được ở đó, cái khác thì thôi. Có điều bên kia thiếu y ít thuốc, bởi vậy ta cũng cho người mua không ít thuốc men thường dùng, còn có thuốc trị thương tốt nhất cho người. Còn có thuốc trong phủ chúng ta, trước kia mẫu thân ta cũng hay dùng, người cứ cầm theo. Ngoài ra còn có chút binh thư, kế sách luyện binh, công thủ thành vân vân, còn có vài sổ tay ghi chép cần dùng ở biên thủy, người cũng đem theo cả đi."

Hắn tới gần Chu Giáng, thấp giọng nói: "Ta chép ra từ trong cung, toàn là mấy thứ như chỗ đóng giữ biên cương, quan phòng vệ, tướng lĩnh các kiểu. Rất khó tìm ở bên ngoài, người có rảnh thì hãy xem cho cẩn thận, đừng ngơ ngác ngác như trước kia nữa."

Chu Giáng nghe hắn nói như thế, một ngọn lửa nóng xông thẳng từ trong tim lên, đôi mắt ửng đỏ, nắm chặt tay hắn nói: "Huynh đệ tốt, ta đến bên kia nhất định dễ viết thư cho người."

Vân Trinh khoát tay: "Không sao đâu, lão thái gia nhà người là Phúc tướng nổi danh, hy vọng người cũng gặp dữ hóa lành, gặp nạn thành tường, bình an, chớ có tham công."

Chu Giáng liếc mạng nhện nước mắt xuống, cười nói: "Tốt, người cũng phải sống thật tốt đây."

Không có ta dụ dỗ người đi lệch đường, lại có Hoàng Thượng trông coi, Cát Tường Nhi nhất định sẽ sống tốt hơn trước kia.

Chương 58: Tế trời

Sau khi tế tông miếu, báo lên tổ tiên ở trong cung, Cơ Bạng Nguyên liền dẫn trọng thần văn võ, hoàng thân quốc thích, mấy trăm người ngoại bang khách làm cùng nhau đi về Thái Sơn tế trời. Loạn giá của Thiên tử xuất hành, đương nhiên nghi thức cực kì long trọng, lại thêm có xa giá, hộ vệ của đám trọng thần đại sứ ngàn thừa vạn cưỡi, trùng trùng điệp điệp mà đi, đúng là hoành tráng oai phong.

Đương nhiên Chiêu Tín Hầu có xa giá riêng được quy định trong danh sách, nhưng thật ra là trống không. Cơ Bạng Nguyên đã sớm gọi hắn đến loạn giá đồng hành rồi.

Xe của Hoàng Thượng đương nhiên là vừa rộng lớn vừa chắc chắn, cũng rất tiện để phong cảnh. Nhưng Cơ Bạng Nguyên gọi hắn đến lại không phải để hắn ngắm phong cảnh. Chỉ thấy y lấy sách ra kiểm tra tình trạng học thuộc lòng của Vân Trinh từng chút một.

Đương nhiên là Vân Trinh không đọc được, nhưng có rất nhiều thời gian, Cơ Bạng Nguyên cũng không trách phạt, ngược lại kiên nhẫn nói cho hắn hết lần này đến lần khác. Sau khi kể xong, nhìn khuôn mặt khổ sở của Vân Trinh thì cũng không ép buộc hắn, mà đổi biện pháp khác, lấy sách sử ra nói cho hắn nghe.

Cái này cũng có chút thú vị, tuy Vân Trinh cũng có biết một hai, nhưng Cơ Bạng Nguyên nói rất hay. Rất nhiều thứ chỉ có sơ qua tr3

sách sử, y lại có thể kể được tường tận. Có đôi khi cũng sẽ gọi Chương Diễm đến nói, Chương Diễm học rộng tài cao, lại khôi hài thú vị, biết rất nhiều điển cố và truyền thuyết địa phương, khiến Vân Trinh nghe mà hứng thú hẳn lên.

Cứ vui đùa như vậy mà có thể kể sơ qua hết sử sách các triều đại một lượt. Lần này Vân Trinh hoàn toàn cúi rạp đầu với Cơ Bảg Nguyên: "Hoàng Thượng, sao ngài lại thông hiểu sách sử, tr3

thông thiên văn dưới tường địa lý như vậy."

Cơ Bảg Nguyên cười: "Lúc trước tr3

đường hành quân nhằm chán, ta cũng đọc đi đọc lại như thế này - hành quân đánh trận cần biết nhiều tri thức lắm, nếu người không học, ngay cả bản đồ cũng không biết nhìn. Nhất định phải hiểu thiên văn địa lý, nếu không dẫn đội đi lạc tr3

đồng hoang, sẽ làm hỏng tình hình quân sự."

Vân Trinh nổi lòng tôn kính: "Tr3

đường hành quân đã quá mệt mỏi rồi, còn đọc sách nữa thì mệt đến mức nào chứ."

Cơ Bảg Nguyên nói: "Đọc sách mới hiểu đạo lý, đến mai ta sẽ nói thêm cho người về địa lý phong cảnh tình người ở Thái Sơn. Như vậy mới gọi là đi nghìn dặm đường đọc nghìn quyển sách, nếu không người chỉ biết đi leo núi, ăn uống vui chơi ngắm cảnh, sau này trở về cũng như chưa đến vậy."

Vân Trinh nhìn y, tr3

mặt tràn đầy vẻ đau khổ: "Hoàng Thượng, chẳng lẽ đến Thái Sơn mà ta vẫn còn phải học sách sử điển cố, địa lý tình người, quân sự quan phòng liên quan tới Thái Sơn, sau đó còn phải viết mấy bài thơ văn tế trời ở Thái Sơn, như thế mới tính là không uổng công sao! Vậy ta tình nguyện không tới!"

Đi chơi không phải là muốn vui vẻ sao!

Hoàng Thượng sinh hoạt kiểu này vất vả biết bao!

Chương Diễm đã cười lên ha hả, sớm quên đây là ngự tiền: "Sao lại giống Trưởng công chúa như đúc vậy! Lúc trước Trưởng công chúa cũng nói như thế, đi chơi còn cần mang theo nã ư? Đương nhiên chỉ cần sung sướng là được mà."

Cơ Bằng Nguyên cũng bật cười, sờ đầu hần, thay đổi tác phong kiên quyết nói một không hai lúc trước bắt hần học tập, hiếm khi lên tiếng giải thích: "Bình thường trăm không có thời gian dạy người, khó khăn lắm mới rảnh rỗi thì phải dạy người nhiều một chút. Lúc đó mẫu thân người bắt đắc dĩ, bây giờ người ăn ngon mặc đẹp, nếu lại dốt nát nữa thì sẽ không làm được chuyện lớn gì cả. Bây giờ người còn nhỏ, sau khi quen với cách học này rồi, về sau sẽ là chuyện đương nhiên, cũng khiến người cảm thấy vui sướng."

Vân Trinh nghe y nhẹ nhàng giải thích như vậy, bỗng nhiên mặt đỏ lên, thấp giọng nói: "Ta biết chứ, Hoàng Thượng nói cũng rất hay, ta thích nghe." Chơi mấy đời rồi, bảo hần đi đọc sách thực sự quá khó khăn! Hoàng Thượng một ngày trăm công ngàn việc, còn phải hao tâm tổn trí thay đổi biện pháp dạy hần như thế, nếu hần không chú tâm thì cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Chương Diễm bỗng nhiên nghiêm mặt nói: "Là thần chưa tận tâm dạy bảo Hầu gia, Hoàng Thượng nói như thế, thần thẹn thùng không có chỗ chui." Lúc trước nếu hần ta có thể để tâm nhiều như Hoàng Thượng, dạy ngay từ nhỏ, bản tính của Hầu gia như ngọc thô, đương nhiên sẽ vô cùng có tiền đồ.

Vân Trinh thè lưỡi: "Haiz, đều do ta ngang bướng, Chương tiên sinh chớ tự trách, ta vẫn còn nhớ kỹ ngài bắt ta học thuộc lòng, ta đọc lung ta lung tung, còn phá hỏng bản thảo người viết rất lâu. Mẫu thân còn phạt ta, về sau ngài bận quá, mẫu thân cảm thấy dùng người tài không đúng chỗ, cho nên mới không để ngài dạy ta nữa."

Chương Diễm cảm khái, không khỏi kể lại chuyện Vân Trinh lúc trước ngang bướng và Trưởng công chúa cứng chiều sinh động như thật: "Ta cáo trạng với Trưởng công chúa, Trưởng công chúa gọi Cát Tường Nhi đến mắng: Dựa vào tường đứng vững, mang thước ra đây! Để ta xem người làm bài tập thế nào! Sau đó nàng cầm bài tập Cát Tường Nhi đến xem, thế mà

quay đầu lại nói với ta: Chương tiên sinh! Ta thấy viết rất tốt mà! Không cần phạt chứ! Còn viết hay hơn ta nhiều!"

Cơ Bằng Nguyên cười, Vân Trinh cũng cười ngả nghiêng: "Đúng thế, mỗi lần mẫu thân đọc bài của ta đều nói rất tốt rất tốt, không phải là đều làm được rồi sao? Cái này mà còn không được? Con ta chính là thông minh! Phụ thân liền nói, vẫn còn nhỏ mà, trưởng thành rồi sẽ tốt hơn. Khi còn bé cái gì cũng không hiểu, về sau trưởng thành mới thông minh hơn! Cát Tường Nhi là con của ta, thiên phú có thể kém sao được. Từ nhỏ mỗi lần ta nghe phụ thân mẫu thân nói chuyện, luôn cảm thấy ta đặc biệt thông minh, rất có thiên phú, vô cùng tự tin."

Cơ Bằng Nguyên mỉm cười sờ đầu hắn: "Thật ra cha mẹ ngươi cũng không nói sai, Cát Tường Nhi thiên tư thông minh, nếu suy nghĩ kỹ thì sẽ làm được chuyện lớn."

Vân Trinh bị y bắt ngpwf khen một câu, khuôn mặt đỏ lên, trong lòng chột cảm thấy xấu hổ. Chỉ thấy mình cho dù sống lại cũng vẫn không hiểu chuyện, thật sự không xứng với khách lễ của Hoàng Thượng, cái gì cũng không nói ra được.

Sau hôm đó quả nhiên Vân Trinh đã nghiêm túc lên rất nhiều, không còn giống như lúc trước nữa, cái gì dạy qua là hắn có thể học thuộc rất nhanh.

Chương Diễm ở một bên nhìn chiêu này của Hoàng Thượng, cảm thấy không thể không tán phục Hoàng Thượng có phương pháp giáo dục, phải biết khi còn bé Tiểu hầu gia khó dạy đến cỡ nào! Vân thám hoa tự cao về tài hoa, cưng chiều con mình, Trưởng công chúa thì dốt đặc cán mai về học vấn, nhìn thấy con mình có thể viết chữ liền vui vẻ vô cùng, yêu cầu với con cũng cực kỳ thấp, cộng thêm bận rộn quân vụ, thỉnh thoảng mới rảnh dạy vài câu, cuối cùng cũng đều không giải quyết được gì. Thấy cặp vợ chồng này cưng chiều vô độ, đứa trẻ trong phủ lớn lên thành tên ăn chơi thực thụ, hắn ta cũng liền buông tay mặc kệ - không nghĩ tới rốt cuộc đứa nhỏ này vẫn quay đầu lại trong tay Hoàng Thượng.

Đội ngũ đã đến hành cung ở huyện Phong Cao dưới chân núi Thái Sơn, trai

giới(*) bảy ngày theo cổ lễ.

(*) Trai giới là ăn chay và theo đúng những quy tắc của việc cúng lễ.

Ban ngày ngoại trừ triệu kiến Phiên vương, Quận trưởng ba châu và mấy đại quan địa phương như Án sát sứ, Bố chính tì ra, hễ có thời gian rảnh rỗi, quả nhiên Cơ Băng Nguyên lại lấy tế văn của Hoàng đế các triều đại phong thiển(*) Thái Sơn, những bài thơ văn của danh nho các triều đại ra tỉ mỉ dạy Vân Trinh một lần.

(*) Phong thiển chỉ việc vua chúa thời xưa lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất

Đến rạng sáng ngày thứ sáu, sắc trời còn đen nhánh, hấn đã bị Thanh Tùng đánh thức, chỉ nói là Hoàng Thượng gọi. Một đám nội thị đi lên hầu hạ bào phục giày nhẹ, vây quanh hấn ra đến thiển phòng.

Quả nhiên Vân Trinh thấy Cơ Băng Nguyên cũng đã mặc một bộ thường phục màu đen, cơ thể cao lớn anh tuấn, hoàn toàn khác với phong thái đế vương sừng sững ngày thường. Hấn không khỏi sáng mắt lên: "Hoàng Thượng muốn đi đây vậy?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Ngày mai là lễ chính, mất tận ba ngày. Đến lúc đó nhiều người, đủ loại lễ nghi, Phong Thiển Đài cũng không có gì đẹp mắt, tối nay trăm dẫn người lên đỉnh ngắm mặt trời mọc trước."

Vân Trinh vô cùng vui vẻ, sau khi ăn sáng qua với Cơ Băng Nguyên liền cưỡi ngựa đến chân núi. Bóng núi sừng sững trong bóng đêm, hai bên đường núi đã sớm có rất nhiều hộ vệ Long Tương Doanh, con đường cũng đã được dọn sạch cho việc tế trời, xung quanh vô cùng tĩnh mịch.

Cơ Băng Nguyên xoay người xuống, dẫn hấn leo lên đỉnh núi.

Tr3

con đường núi mờ tối, hai người bọn họ một trước một sau vùi đầu leo núi, hộ vệ đằng trước giơ đuốc mở đường chiếu sáng. Thỉnh thoảng Vân Trinh

ngẩng đầu sẽ nhìn thấy mấy ngôi sao nhàn nhạt tr3

nền trời xanh đậm, không khí tr3

núi trong lành, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của mình và tiếng bước chân của bọn họ.

Đường núi càng lên cao càng nguy hiểm, may mà lần này sau khi Vân Trinh sống lại đã quyết tâm tập võ rèn luyện thân thể, bởi vậy leo trèo cũng không tính là gian nan. Nhưng hấn nhìn bóng lưng Cơ Băng Nguyên đi ở phía trước nhẹ nhàng lưu loát, không thể nhìn ra tr3

đùi từng có vết thương cũ, trong lòng không khỏi âm thầm khâm phục, mình còn trẻ, càng không thể tụt hậu được.

Thái Sơn hùng vĩ, leo lên cao càng thêm hiểm trở. Đám hộ vệ vô cùng khẩn trương, nhưng từ đầu đến cuối sắc mặt của Cơ Băng Nguyên bình tĩnh, thậm chí còn đưa tay kéo Vân Trinh, nhắc nhở hấn cẩn thận dưới chân.

Leo khoảng hai canh giờ, sắc trời dần dần sáng lên, phong cảnh hai bên đường núi cũng dần dần rõ ràng bên trong nắng sớm.

Cơ Băng Nguyên nói: "Đến rồi, nơi này là đỉnh Nhật Quan, chỗ tốt nhất để ngắm mặt trời mọc."

Vân Trinh bò hồi lâu đầm đìa mồ hôi, nhưng Cơ Băng Nguyên vẫn sai người cầm áo lông cừu ra phủ thêm cho hấn: "Cẩn thận cảm lạnh."

Vân Trinh hiếu kỳ hỏi: "Trước kia Hoàng Thượng từng đến rồi?"

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Trước mỗi lần tế trời, trăm đều đến đây một mình. Lần này dẫn người theo chính là muốn cho người xem phong cảnh này, người qua đây nhìn đi."

Vân Trinh khoác áo lông cừu đi đến bên cạnh y, nhìn xuống thuận theo cánh tay y, không khỏi nhẹ nhàng a một tiếng.

"Lên núi Thái Sơn trông thiên hạ như nhỏ lại".(*)

(*) Danh ngôn của Mạnh Tử

Cuối cùng thơ từ văn chương bị Cơ Băng Nguyên nhồi nhét vào trong hai ngày nay đã được tuôn ra.

Hắn quả thật đã biết cái gì gọi là "thiên hạ như nhỏ lại" rồi.

Đứng từ tr3

đỉnh nhìn xuống, dưới chân núi tràn ngập sương sớm giống như biển mây, dãy núi phương xa trập trùng liên miên, vô số vách đá đường mòn quanh co, quang cảnh vô tận.

Hắn nín hơi không nói ra lời, chỉ biết nhìn phong cảnh tuyệt đỉnh chưa từng thấy qua tr3

đời, Cơ Băng Nguyên cũng luôn trầm mặc.

Thời gian dần trôi qua, biển mây sương mù bắt đầu tan đi, một vòng mặt trời đỏ nhẹ nhàng nhô lên từ biển mây màu ngà sữa. Cảnh tượng bao la hùng vĩ này khiến Vân Trinh cũng cảm thấy sáng khoái và hào hùng khó mà diễn tả được.

Hắn quay đầu nhìn về phía Cơ Băng Nguyên, vẻ mặt vui sướng cũng lây sang cho y, Cơ Băng Nguyên chỉ xuống phía dưới: "Nhìn thấy thiên hạ này chưa? Người đã biết trăm dẫn người đến đây có ý gì chưa?"

Trong đầu Vân Trinh chỉ có thật đẹp, quá đẹp, vô cùng đẹp! Nhưng bị Hoàng Thượng đột nhiên hỏi thì vô cùng kinh ngạc: "Hoàng Thượng, không phải ngài muốn để thần làm thơ chứ?"

Cơ Băng Nguyên buồn cười: "Trăm đã nói với người rồi, đứng càng cao thấy càng xa - Đế vương các triều đại đều tới đây phong thiên tế trời, là bởi vì nơi

này cao, gần trời nhất, có thể nhất cảm nhận được thiên mệnh. Nhận mệnh trời ban, tồn tại mãi mãi."

"Đại doanh Tây Sơn do trăm quản lý, bình thường Đinh Đại thay thế ra lệnh. Binh lính trong quân doanh đều được huấn luyện dưới mắt trăm, mỗi tháng đều có cuộc thi chọn người ưu tú đi các nơi rèn luyện. Những người này chính là tướng lĩnh các đội quân tr3

cả nước ngày sau. Người đến đại doanh Tây Sơn thì phải muốn kết bạn với những người này, kết tình đồng bào với những người này."

"Người phải biết, học thức có thể trưởng thành theo tuổi tác. Nhưng võ tướng cũng không phải là lão tướng thì sẽ tốt hơn, đúng là lão tướng rất có kinh nghiệm, nhưng dũng khí và khát vọng, nhiệt huyết, mạo hiểm thậm chí là lỗ m4~ng, không sợ vì vinh quang kiến công lập nghiệp của các tướng lĩnh trẻ tuổi đều thúc đẩy cho việc phấn đấu quên mình giết địch tr3

chiến trường, mới có thể lấy được thắng lợi duy nhất."

"Đúng là mẫu thân người có rất nhiều tướng lĩnh, đúng là bây giờ bọn họ cũng đang nắm quân quyền trong tay."

"Nhưng bọn họ già rồi."

"Người cần đi thu phục, đi kết giao nhân tài chân chính cho mình."

"Cho nên người đã hiểu ý trăm chưa? Người muốn đi biên thành làm một biên tướng nho nhỏ, bảo vệ một tòa thành, hay là muốn làm một nguyên soái thống lĩnh binh mã thiên hạ?"

Vân Trinh quay sang nhìn Cơ Băng Nguyên, ánh nắng chói mắt ngày mới chiếu lên khuôn mặt của Đế vương, như long như phượng, vô cùng tuần mỹ. Trái tim hắn đập mạnh liên hồi: "Hoàng Thượng, ta muốn làm nguyên soái thống lĩnh binh mã thiên hạ!"

Chương 59: Doanh trại kinh đô

Đại doanh Tây Sơn.

Đã là cuối thu mùa, núi xanh nguy nga, doanh trại quân đội tung hoành, nơi xa có từng bầy chim bay về tổ, khói bếp trong doanh trại lượn lờ.

Tr3

giáo trường còn có những binh lính huấn luyện muện đang lớn tiếng hò hét hiệu lệnh.

Trong doanh phòng thuộc về các tướng lãnh cao cấp ở chân núi, Vân Trinh đang ngồi phía trước cửa sổ nghiêm túc viết bài tập.

Từ khi đến đại doanh Tây Sơn, mỗi ngày một tờ chữ lớn, mỗi tháng một bài luận, gió mặc gió, mưa mặc mưa đã giữ vững được ba năm rồi. Bắt đầu từ năm thứ ba, Cơ Bạng Nguyên đã không còn ra đề nữa, mà sẽ sai người đưa một phần tấu chương cho hắn xem. Sau đó bảo hắn viết bài luận từ tấu chương đó, có thể đồng ý, cũng có thể không đồng ý, chỉ cần lập luận trình bày ra là được.

Thậm chí hắn còn nhìn thấy tấu chương của Cơ Hoài Tổ. Việc trị sông của gã rất có hiệu quả, chức vụ lại được lại thăng một cấp. Rốt cuộc vẫn là công tử tôn thất, gã làm việc rất cân đối, nhẹ nhàng hơn người bên ngoài rất nhiều. Dù sao người khác cũng kiêng dè có thể sẽ đắc tội hoàng tử tương lai, bởi vậy nếu có thể phối hợp thì đều phối hợp. Cơ Hoài Tổ viết tấu chương rất ngắn gọn, lập luận rõ ràng cụ thể.

Có thể nhìn ra được Cơ Bạng Nguyên rất thưởng thức gã, dù sao trong những tấu chương y cho hắn xem, cho dù là văn từ, lập luận hay là cái gì

khác đều có chỗ thích hợp. Những tấu chương này của Cơ Hoài Tổ lời ít mà ý nhiều, khiến Vân Trinh có chút bất ngờ.

Dù sao ở kiếp trước hần và Cơ Hoài Tổ thân cận, hần cũng đã xem qua sổ con của Cơ Hoài Tổ. Mỗi một con chữ đều phải suy đi nghĩ lại, phải dùng từ ngữ trau chuốt ung dung, hoa lệ hào hùng. Bây giờ lại chuyển phức tạp thành đơn giản, mỗi một câu đều nói trúng điểm yếu, cứ như là được cao nhân chỉ điểm vậy. Mấy năm nay hần cũng đã ngộ ra, Cơ Băng Nguyên ưa thích loại tấu chương này, y không thích xem mấy lời nói nhảm. Nhưng phần lớn văn thần trong triều đều tự xưng là tài hoa, không nhìn được mà khoe khoang tài văn trong tấu chương, nếu không nhận được chút văn biền ngẫu hoa lệ thì cũng phải viết một đống lời ca ngợi quen thuộc.

Thế mà Cơ Hoài Tổ vẫn có thể bảo trì bình thản, đúng là hiếm có. Chẳng lẽ việc trị sông lần trước đã cho gã một bài học sâu sắc như thế?

Nhưng mà Vân Trinh cũng chỉ kinh ngạc vài câu rồi vút ra sau đầu. Đừng nói bây giờ gã vẫn chưa phải hoàng tử, cho dù gã trở thành hoàng tử thật, hần vẫn còn có cơ hội nói xấu gã trước mặt Hoàng Thượng — trong sổ con của Cơ Hoài Tổ lần trước, hần chọn xương cốt bên trong trứng gà, tra xét rất nhiều sách vở để phản bác, cuối cùng thế mà Hoàng Thượng còn nâng bút son phê bài luận kia rất nghiêm túc.

Hần viết xong liền cẩn thận đặt tờ giấy sang một bên chờ khô rồi cất vào hộp, lại thấy có người gõ cửa, hần liền mời vào.

Một thanh niên tướng lĩnh đẩy cửa vào, người này mi thanh mục tú, dáng người thon gầy, nhìn thấy hần liền cười nói: "Quả nhiên là đang luyện chữ, mấy người Hàn Tấn Tử nói không thấy ngươi, ta nói nhất định ngươi đang luyện chữ, mỗi ngày đều bền lòng vững dạ, bọn họ đều rất kinh ngạc. Trong nhà ngươi lại không có trưởng bối quản lý, còn đi theo con đường võ tướng, sao ngày nào cũng phải cố gắng như vậy, chẳng lẽ cũng muốn lấy cái thanh danh văn võ song toàn ư."

Người tới là Công Lương Việt của Anh quốc công phủ, hần ta là con trai trưởng, lại không phải trưởng tử, bởi vậy cũng đã sớm đến đại doanh rèn

luyện kiếm tí chức vụ. Hàn Tấn Tử trong miệng hắn ta là con trai thứ tư của Tĩnh Viễn hầu, đang giữ chức tham tướng Tả doanh, bởi vậy bình thường khá hoạt bát.

Vân Trinh giương mắt cười nói: "Các người tụ tập với nhau để làm gì? Cũng chỉ có giết gà uống rượu mừng Hữu doanh thôi."

Công Lương Việt cười: "Không sai, chủ yếu lần này là thi tuần, nghe nói Hữu doanh bên kia đã nói nhất định phải khiến chúng ta thua đậm, Hàn Tấn Tử nói người cũng phải chú ý."

Vân Trinh suy nghĩ một chút rồi nói: "Lần này thi tuần ở sân nhà của chúng ta, bọn họ chọn đề sao?"

Công Lương Việt nói: "Không sai, nghe nói bọn họ đã nghĩ ra đề rất khó."

Vân Trinh cười nói: "Không phải Hàn Tấn Tử vẫn luôn không để ý đến những việc thắng thua này sao? Lần trước thi tuần rõ ràng tướng quân chỉ huy mới tới thiên vị chúng ta, Hữu doanh bên kia không vui cũng là bình thường, cứ để bọn họ thắng một lần đi. Dù sao chúng ta cũng không dựa vào những thứ này, mấy lượng bạc thưởng kia có đủ để các người ăn một bữa không."

Công Lương Việt nói: "Người không biết rồi, có tin tức lần này ngự giá sẽ đến xem thi tuần."

Hoàng Thượng sắp tới? Vân Trinh khẽ giật mình, lại cảm thấy vui mừng: "Hoàng Thượng bận rộn như vậy, sao lại rảnh đến đây chứ? Không phải lại là lời đồn nhảm đi."

Công Lương Việt nói: "Thật đấy, thánh giá sắp tới Tây Sơn, vừa vặn xem chúng ta thi tuần, cho nên Hàn Tấn Tử nói lần này cho dù thế nào chúng ta cũng không thể thua. Chắc chắn là sẽ chọn người của người rồi, Hàn Tấn Tử nói cấp dưới của người có nhiều người giỏi." Phần lớn đám con cháu huân quý đi tòng quân như bọn họ đều chọn mấy tùy tùng điều luyện trong phủ đi theo. Bình thường hầu hạ chủ nhân nhà mình, lên chiến trường

đương nhiên cũng phải liều mình bảo vệ chủ nhân.

Vân Trinh cười nói: "Được rồi, chỉ là đến lúc đó lại kết thù lớn với đám Lý Lỗi rồi."

Công Lương Việt nói: "Haiz, còn không phải lần trước tên nhãi Hàn Tấn Tử kia giở chúng, cứ nhất quyết muốn tặng thọ lễ cho lão gia tử sao."

Đại doanh Tây Sơn trú đóng ở Tây Sơn ngoại ô kinh thành, bảo vệ kinh sư, canh phòng cho hoàng cung, lại kiêm cả việc truy nã phòng vệ, trấn thủ cửa thành. Bởi vậy mới chia ra Tả Hữu doanh, có thống lĩnh và bốn tham tướng riêng. Vân Trinh và Công Lương Việt chính là phó tham tướng của Tả doanh, Hàn Tấn Tử là tham tướng Tả doanh, Lý Lỗi là tham tướng Hữu doanh. Kỳ thi tuần của Tả Hữu doanh đều đối chọi gay gắt, nhưng đa số là Hữu doanh thắng nhiều hơn.

Nói đến việc này cũng có liên quan đến việc tuyển chọn binh sĩ của Tả Hữu doanh. Chức vụ chủ yếu của Tả doanh là phụ trách bảo vệ kinh thành, canh giữ hoàng cung. Binh sĩ được tuyển phần lớn đến từ thế gia trâm anh, con cháu huân quý, đời sau của võ tướng, thế gia vọng tộc hào cường các nơi. Trong đó phần lớn các tướng lĩnh cũng là con cháu huân quý lấy công huân của các bậc cha chú, tuyệt đối trung thành, hơn nữa còn rất thành thạo lễ nghi quy của hoàng thất. Điều này cũng đã thành tiêu chí tăng cấp của Tả doanh, phần lớn là xem gia thế, người đến đây cũng đều không ở lâu, phần lớn là rèn luyện lấy cái danh tiếng, kiếm chút công tích rồi về. Thậm chí còn có chút vọng tộc huân quý dứt khoát chỉ treo cái chức suông, không nhận bạc quân, cũng không hay nhận việc làm. Còn có vài huân quý còn bảo nô bộc trong nhà đến doanh địa rèn luyện hộ, chỉ đến lúc vào cung trực mới đổi về nguyên chủ.

Mà chức vụ chủ yếu của Hữu doanh là phụ trách truy nã phòng vệ, phòng thủ cửa thành. Binh lính được tuyển phần lớn là những gia đình trong sạch ở các châu huyện gần kinh thành, mà một phần tướng lĩnh trong đó cũng được chọn từ các kỳ thi võ, tuyển chọn ra võ cử nhân ưu tú đảm nhiệm chức tướng lĩnh. Ví dụ như tham tướng Lý Lỗi của Hữu doanh hiện nay chính là Võ trạng nguyên, xuất thân nhà nông. Các phó tướng còn lại đều được

tuyển chọn từ thành tích thi tháng, thi tuần.

Vì thế mới gây ra cảnh Tả doanh chỉ có đám con cháu huân quý đến ứng phó cho xong việc, vốn cũng chường mắt chút phần thưởng thi tháng và việc tăng cấp. Hữu doanh lại khác, phần lớn xuất thân nhà nghèo, vô cùng coi trọng chút bạc khen thưởng này, chỉ khi có thành tích tốt ở thi tuần thi tháng thì mới có cơ hội tăng chức.

Cổ tình trong lần thi tuần lần trước, Hàn Tấn Tử nói là muốn lấy phần thưởng chiến thắng thi tuần về chúc thọ cho lão gia tử trong nhà, thế là tự mình chuẩn bị. Có lẽ tướng quân chỉ huy mới tới cũng nể mặt hấn ta, thiên vị cho Tả doanh thắng.

Vốn dĩ chuyện đập bát cơm của người ta đều tranh thắng thua bằng bản lĩnh, thỉnh thoảng Hữu doanh thua cũng chỉ dám oán hận tài nghệ của mình không bằng. Nhưng công khai thiên vị, phá hư quy củ này vẫn khiến Vân Trinh không đồng ý.

Có điều hấn là Hầu tước nhất phẩm, con trai độc nhất của Định Tương trưởng công chúa tiếng tăm lừng lẫy, hơn nữa còn trẻ tuổi, vừa vào đại doanh Tây Sơn đã được chức phó tham tướng, đương nhiên là được xếp vào Tả doanh. Ngay lập tức các huân quý vội vàng đến kết bạn, thỉnh thoảng các tướng lĩnh đi làm việc cũng muốn tới bái kiến Vân hầu gia. Miệng thì nói ngày xưa từng làm việc cho Định Tương trưởng công chúa, đến đây để bái kiến tiểu chủ nhân, quả thực là nổi tiếng đến mức chạm tay có thể bỏng.

Đương nhiên đám người Lý Lỗi sẽ cách xa hấn, dù sao cũng không phải người một đường.

Mà thật ra Tả doanh còn phân ra cấp bậc, đám huân quý, hào cường địa phương, con cháu võ tướng còn chia ra cả con trưởng con thứ! Điều này khiến Vân Trinh thực sự cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Cũng may hấn còn trẻ, gặp người ta liền gọi ca ca, nếu có ai đến làm quen cũng vô cùng thân thiện, có món gì ngon cũng chia cho người khác. Ai nên mời thì mời, ai nên lễ thì lễ. Người bên ngoài có cái gì khó xử đến nhờ hấn,

vay tiền cũng được mà thay ca cũng được, đều vô cùng dễ nói. Bình thường luôn nghiêm túc rèn luyện, khiêm tốn không thích gây chuyện, lại bởi vì có tài năng bẩm sinh mà giành nhiều giải thưởng cho Tả doanh. Sau ba năm đã trở thành phó tham tướng có quan hệ tốt nhất trong Tả doanh, ai nấy đều cảm thấy hắn thiếu niên mất chỗ dựa, chỉ coi hắn là đệ đệ nhà mình để chăm sóc, hắn cũng rất được hoan nghênh.

Cho nên vẫn phải thắng lần thi tuần này rồi.

Hắn cũng không muốn thua trước mặt Hoàng Thượng đâu.

Vân Trinh liền đồng ý: "Không nói đến thi luận, về phương diện thực hành, ta đoán bọn họ sẽ không chọn mấy môn Tả doanh am hiểu như xạ nghệ, bóng đá, cưỡi ngựa đâu. Chỉ còn lại mấy trò Tả doanh chúng ta không am hiểu như vác đá, đấu vật, thi chạy, trèo cao, vậy chúng ta hãy chọn những đội viên giỏi mấy trò này cho thi tuần đi."

Công Lương Việt thấy hắn để ý thì vô cùng vui vẻ: "Hôm nay chúng ta cũng bàn bạc như thế, nhắc tới những người đó thì chỉ có mấy ca nhi người dân theo là giỏi. Bởi vậy Hàn tham tướng mới nói nhất định phải nói với người, ta thấy bình thường người cũng đối xử với Hữu doanh rất tốt, còn lo lắng cho người không chịu."

Vân Trinh cười nói: "Ta biết rồi, ai lại muốn mất mặt trước Hoàng Thượng chứ, đều bằng bản lĩnh thôi."

Công Lương Việt thân mật tới gần hắn: "Đúng rồi, tháng này là sinh nhật mười tám tuổi của người phải không? Ta nói với Hàn đầu nhi, hay là nên tổ chức ăn mừng cho người. Tả doanh chúng ta sẽ bao hết Kim Quy Viên, sau đó mời Bạch Ngọc Kỳ mà người thích nhất, biểu diễn mấy màn kịch võ náo nhiệt cho người, như thế nào?"

Vân Trinh khẽ giật mình, cười nói: "Sao dám làm phiền các vị ca ca tốn kém chứ, nếu đã là sinh nhật của ta thì đương nhiên phải để ta làm chủ rồi. Nếu các vị ca ca không chê, ta sẽ mở tiệc ở gia viên mời các vị ca ca nể mặt đến uống rượu xem kịch, bây giờ cũng là mùa ngắm cúc ăn cua."

Công Lương Việt lắc đầu nói: "Hàn đầu nhi nói mỗi người chúng ta đều góp một ít lại mời người, vẫn nên để chúng ta thể hiện chút tình cảm đi?"

Vân Trinh thở dài nói: "Sao ta lại không biết các ca ca thương ta chứ, nhưng người cũng biết, cho dù kỳ thi tuần ra sao, chúng ta thật sự phải chơi cứng với Hữu doanh. Hàn tham tướng mời khách, nhất định sẽ không mời Hữu doanh, đến lúc đó truyền đi nói đại doanh Tây Sơn chúng ta không hòa thuận cũng không tốt. Chẳng bằng để ta làm chủ, đều gửi thiệp mời cho cả hai bên, mọi người mượn cơ hội này cứu vãn một chút quan hệ. Hai là quân lương của các vị ca ca cũng có hạn, trong nhà có trưởng bồi quản lý, đi liệt vị các ca ca quân lương có hạn, trong nhà cũng đều còn có trưởng bồi câu thúc, đi Kim Quy Viên thì phô trương quá, đến lúc đó trưởng bồi oán trách, ngược lại là tiểu đệ không phải. Dù sao tiểu đệ có thể làm chủ, gia viên ở nhà có sẵn hết rồi, chỉ là mời mấy đầu bếp, phí chuẩn bị yến hội cũng không tốn bao nhiêu, làm cho rục rờ là được, mọi người cũng chơi đến vui vẻ tự tại một ngày."

Công Lương Việt nghe hắn nói rất có lý, hướng chi Chiêu Tín Hầu phủ không có trưởng bồi không có nữ quyến, toàn do một mình Chiêu Tín Hầu làm chủ, đương nhiên là có thể tận hứng vui vẻ, đúng là tốt hơn ý định của bọn họ nhiều. Liên không nhịn được nhéo mặt hắn: "Ôi trời cái tên này, rõ ràng còn nhỏ mà sao cứ như sống hơn chúng ta cả một đời vậy. Làm việc thông minh lanh lợi, khó trách ai nấy cũng đều thương người."

Vân Trinh cười hì hì một tiếng: "Là các ca ca thương ta, cứ quyết định như vậy đi, làm phiền người đi giải thích với Hàn tham tướng."

Công Lương Việt nói: "Cũng được, nhưng người nhất định phải đi mời Bạch Ngọc Kỳ kia đến biểu diễn đây, bây giờ khó mời hắn ta lắm, chỉ có chỗ nào có người thì hắn ta mới đến. Bên ngoài nói là cảm tạ ơn giải vây chuộc thân của người."

Vân Trinh nói: "Ta và Tuần Dương quận vương có thù cũ, cho nên mới liên lụy đến hắn ta thôi, vốn dĩ không nên làm hồng việc buôn bán của hắn ta."

Công Lương Việt cười nói: "Đó cũng là mệnh của hấn ta mà? Có thể được Chiêu Tín Hầu để ý, bây giờ ai dám ức hiếp hấn ta nữa? Việc làm ăn của bọn họ bây giờ cực tốt, đều là nhờ hồng phúc của người."

Vân Trinh cười một tiếng: "Nếu các ca ca đã thích xem, ta sẽ bảo quản gia đưa thiệp mời Thụy Thanh Ban đến hát một ngày."

Công Lương Việt vui vẻ nói: "Vậy thì không thể tốt hơn! Hôm nào cũng phải huấn luyện, đúng là quá gò bó buồn chán, khó khăn lắm mới mượn sinh nhật của người để vui vẻ lên."

Vân Trinh nói: "Là tiểu đệ vinh hạnh, cứ quyết định như vậy đi."

Chương 60: Diễn võ

Xác định lần này Hoàng Thượng thật sự sẽ đến đại doanh Tây Sơn xem đấu võ tuần, quả nhiên Hữu doanh đã chọn đấu vật.

Trò đấu vật này có tính đối kháng mạnh, tư thái cũng không quá đẹp mắt.

Thua không phải là chó gặm phân chính là ngã chống mông chống vó. Mà thắng cũng chẳng đẹp mắt hơn mấy. Bên phía Hữu doanh có ý định rất lộ liễu, dù sao có thể nhìn thấy đám công tử ngạo mạn mũi vênh lên trời làm bộ lao vào quần nhau với đám người quê mùa, người bắt chân ta ta nắm quần người cũng đã đủ để đám binh lính Hữu doanh vui vẻ một năm rồi.

"Móa!" Hàn Tấn Tử mắng một tiếng: "Quả nhiên! Biết là Hoàng Thượng đến, nên mới cố ý! Mỗi doanh ba người, ba ván thắng hai. Ở trước mặt Hoàng Thượng chúng ta không tiện cho nô bộc đi lên, chẳng lẽ chúng ta phải tự ra trận vật lộn với đám người quê mùa trong vũng bùn sao?"

Hắn ta không nhịn được giận, ném mạnh roi trong tay lên bàn. Trong lòng hắn ta biết, nếu thật sự chọn nô tài trong nhà lên, cho dù có thắng cũng sẽ làm mất mặt Tả doanh. Hoàng Thượng và Đề đốc cửu môn là ai chứ, những võ tướng đi theo đều sáng như gương, Tả Hữu đại doanh đọ võ, Tả doanh lại toàn phái gia nô đi lên, người làm tham tướng Tả doanh như hắn ta còn biết để mặt mũi vào đâu!

Công Lương Việt nói: "Ngu đệ không sợ mất mặt, nhưng thực sự không am hiểu đấu vật."

Hàn Tấn Tử nói: "Nói nhảm! Đám chúng ta có ai không được giáo dục nghiêm ngặt từ bé, có ai biết vật lộn với người ta đâu!" Hắn ta quay sang nhìn Vân Trinh, trong lòng cảm thấy tiếc nuối: "Đáng tiếc Chu Giáng không

có ở đây, hấn ta là một tay đấu vật lão luyện, lúc trước hấn ta tinh thông từ đấu vật, mã cầu đến ném thẻ vào bình rượu. Sao hấn ta lại ngốc đến mức chạy đến biên thành chứ, ngoan ngoãn đến đại doanh Tây Sơn cùng chúng ta không tốt sao?"

Vân Trinh cười nói: "Tham tướng chớ có sốt ruột, tiểu đệ có một ca nhi từ nhỏ đã am hiểu đấu vật, có thể cho lên. Ngài lại tìm thêm một người giỏi nữa, ta thấy Hàn tiểu Xuyên cũng không tệ, cũng rất am hiểu đấu vật. Sau đó một trận cuối cùng cứ để tiểu đệ ra sân."

Công Lương Việt nghe xong liền gấp gáp: "Người? Như vậy sao được? Cơ thể mảnh khảnh này của người không thắng được đâu! Đối phương toàn mấy tên khôi ngô cường tráng, vừa ra đã có thể đè bẹp người rồi."

Hàn Tấn Tử lại không phản đối, mà đánh giá hấn, hình như có điều suy nghĩ.

Vân Trinh lại cười nói: "Hấn dám đè bẹp ta thật sao?"

Công Lương Việt khẽ giật mình.

Vân Trinh nói: "Trong trận đấu vật không có tôn ti. Nhưng làm một hầu tước bị thương ở trước mặt Hoàng Thượng, có lẽ tr3

phố cũng có tên đàn kiểu vậy, tr3

chiến trường cũng có chiến sĩ hăng máu dám làm, nhưng trong giao đấu quân doanh chưa chắc sẽ dám không hề cố kỵ, bất chấp hậu quả. Như thế chỉ riêng dũng khí cũng đã e sợ một phần rồi."

Công Lương Việt lắc đầu nói: "Người thì biết cái gì! Đám người đối diện toàn là kẻ lỗ m4~ng, nếu nổi điên lên cũng chẳng thèm xem người là con ông trời hay không đâu! Vật ngã hết! Nhỡ may tay chân không khoèo kia của người mà bị gãy, đi đâu để kiếm lại thần xạ thủ này được."

Vân Trinh lại cười nói: "Ta còn nhỏ, đối phương cũng sẽ không nắm chắc,

chắc chắn sẽ do dự, sợ ném chuột vỡ bình, cũng đã bớt đi một chút khí thế rồi. Cho dù ta thua, chẳng lẽ đối phương thắng một người nhỏ tuổi hơn sẽ có thể vinh quang sao?"

Hàn Tấn Tử bỗng nhiên vỗ tay cười nói: "Không tệ! Đương kim Hoàng Thượng xem như Hoàng cữu cữu của ngươi, cho dù bọn họ không hiểu chuyện thì cũng phải biết điều. Cho dù có thắng cũng không tiện làm nhục khiến ngươi quá khó coi. Nếu như thế thì chẳng phải là vả mặt Hoàng Thượng sao? Rất đúng rất đúng, ngươi tính toán như vậy vô cùng tốt! Chỉ là phải để ngươi chịu khổ mất thể diện, điều này thật sự khiến các ca ca bản khoản trong lòng."

Vân Trinh cười một tiếng: "Sao lại mất mặt được, ngu đệ tự có biện pháp, cho dù thua cũng sẽ không thua quá mất mặt. Lúc trước tiểu đệ và Chu Giáng cũng học được không ít kỹ xảo. Hơn nữa ngươi cũng đã nói bên tr3

xem như Hoàng cữu cữu của ta, hơi ăn chút thiệt thòi trước mặt người trong nhà cũng không tính là gì, nếu cố gắng còn có thể kiếm được chỗ tốt."

Hàn Tấn Tử vỗ tay cười to: "Đúng là như thế! Đến lúc đó Hoàng Thượng đau lòng, không chừng còn thưởng vài thứ đến, đây mới là khổ nhục kế! Cứ như vậy đi, hai trận trước để bọn họ dùng hết sức đấu, trận cuối cùng Vân đệ cứ buông tay đọ sức, thắng thua đều không quan trọng!"

Vân Trinh cười một tiếng, như lại nghĩ sao có thể xác định nhất định ta sẽ thua chứ?

Hữu đại doanh biết Chiêu Tín Hầu muốn tham gia diễn võ đấu vật cũng vô cùng sợ hãi, ai nấy đều nhìn nhau, một tham tướng do dự nói: "Đây chính là Chiêu Tín Hầu, con trai của Định Tương trưởng công chúa, nếu chúng ta làm hắn bị thương, không phải sẽ gây thù hằn với vô số người trong quân sao?"

Lý Lỗi cười lạnh một tiếng: "Sao thế, các ngươi sợ?"

Đám người hơi do dự, Lý Lỗi kiêu ngạo nói: "Ai sợ thì đừng lên nữa!"

Có người thấp giọng nói: "Chủ yếu là người ta còn nhỏ, cho dù chúng ta có thắng cũng là lấy lớn hiếp nhỏ, thắng mà không nhờ võ thôi."

"Trưởng công chúa thì sao chứ? Một Trưởng công chúa đã ch3t cũng có thể khiến các người e ngại thì còn làm binh lính gì nữa? Sao không sớm ngày trở về bú sữa đi?" Lý Lỗi nói: "Trước mặt Thánh thượng đều nhờ bản lĩnh, nếu nương tay mới là trúng bẫy của người ta, mới là như ý người ta muốn! Đây chính là biện pháp người ta dùng trăm phương ngàn kế nghĩ ra để khắc chế chúng ta."

"Hàn Tấn Tử kia tính sai rồi, thật sự cho rằng chúng ta sẽ sợ sao? Ai mà không biết Chiêu Tín Hầu kia chỉ là Hoàng Thượng dùng để thu nạp quân tâm, ngay cả Thanh Y quân sư cũng đều vào Quân Cơ Xử. Bây giờ quân chế đã thay đổi, hẳn cũng chỉ có thể tới đây kiếm chút công lao để sống cuộc đời ăn chơi của hắn."

Lý Lỗi nói xong lời này, đám người Hữu đại doanh mới có chút bạo động: "Không phải đó chỉ là lời đồn thôi sao? Ta thấy Chiêu Tín Hầu rất được hoan nghênh ở Tả đại doanh, không phải đám huân quý kia rất nhạy bén với tin tức sao? Nếu Hoàng Thượng chán ghét vứt bỏ, sai lại phải xu nịnh hắn."

Lý Lỗi cười lạnh một tiếng: "Tâm tư của Thánh thượng có thể dễ đoán như vậy sao? Nhưng ta chỉ biết là một điều, vị Hoàng Thượng này cũng không phải là một người chỉ ủng hộ thế gia vọng tộc! Mấy năm nay y tổ chức thi cả văn lẫn võ, rất chú ý đề bạt bình dân! Lần này thay đổi quân chế đã động vào lợi ích của biết bao huân quý, người thấy Hoàng Thượng vì thế mà giết bao nhiêu người rồi, đã từng nể mặt ai chưa? Đám huân quý kia cũng chỉ là ăn sẵn tr3

chiến công của tổ tiên, theo ta thấy đến khi tổ tông bọn họ qua đời, bọn họ vô dụng như vậy có thể giữ vững được đến khi nào? Đến khi vút cũ đón mới sẽ chính là thời điểm chúng ta làm việc cho bộ hạ!"

"Nếu muốn nổi danh thì đây chính là cơ hội tốt nhất, nếu không Hoàng Thượng có biết người là ai không?"

Một thanh niên đứng dậy, tr3

mặt có chút kích động: "Ta nguyện xin chiến!"

Lý Lỗi cười lạnh nói: "Ta muốn xem Vân hầu gia yếu ớt kia bị chúng ta đánh toi bời, khóc lóc gọi cha gọi mẹ trước mặt Hoàng Thượng như thế nào đây!"

===

Hôm Hoàng Thượng đến là ngày cuối thu mát mẻ, trời xanh giống như lưu ly, toàn bộ đại doanh Tây Sơn được quét tước sạch sẽ, cây cối được tưới tắm xanh mướt, cát mịn rải đất, thảm đỏ nặng nề trải từ đài xem võ ra cửa doanh địa. Tất cả các tướng sĩ binh tâm tĩnh khí, đứng trang nghiêm chờ Hoàng Thượng tới.

Giờ Ty, ngự giá đã tới.

Tiếng pháo mừng vang lên, thống lĩnh Đề đốc cửu môn dẫn tướng sĩ hai doanh quỳ hô vạn tuế. Lễ quan hô lên, sau đó Hoàng Thượng mặc long bào màu xanh đi xuống khỏi xa giá, chậm rãi tiến lên. Mặc dù mấy vạn tướng sĩ đều cung kính đứng đó, nhưng tr3

giáo trường lại cực kỳ tĩnh mịch. Chỉ nghe thấy tiếng kiếm đeo va chạm rất nhỏ và tiếng giày đạp lên thảm đỏ lúc Hoàng Thượng đi cùng quan văn, võ tướng, thị vệ.

Đến khi Hoàng Thượng lên đài cao ngồi xuống, Đề đốc cửu môn lại dẫn các tướng bái lạy xong mới tính là hoàn thành lễ nghi.

Sau đó bắt đầu diễn binh, hai doanh trại thay phiên diễn binh bày trận, Vân Trinh là một phó tham tướng nho nhỏ, cũng chỉ là một điểm nhỏ cầm cờ hiệu trong một ô vuông to lớn thôi, nhưng hắn vẫn cẩn thận tỉ mỉ diễn xong toàn bộ quân trận.

Diễn tập kết thúc, Đề đốc cửu môn mang bài luận thi tuần lần này lên cho

Hoàng Thượng chọn ra hạng nhất.

Cơ Bằng Nguyên nhìn một chút liền nhận ra chữ của Vân Trinh, nhìn kỹ đúng là vô cùng có tiến bộ, biết mấy năm này hắn có nghiêm túc học tập. Dưới sự chỉ bảo của y, hắn đã có thể viết được một bài luận rực rỡ gấm hoa. Lại nhìn sang hai bài thi khác, cũng coi như xuất sắc trong đám võ tướng, nhưng đúng là còn kém xa Vân Trinh được y tỉ mỉ dạy dỗ. Y liền cầm bút son ra phê một vòng tròn đỏ tr3

bài thi của hắn, có ý là xếp hạng nhất, sau đó lại sai mang xuống cho các đại nhân khác xem.

Sau đó chính là hai đại doanh Tả Hữu độ võ.

Cơ Bằng Nguyên hỏi Đề đốc cửu môn: "Lần này thi cái gì?"

Đề đốc cửu môn cười nói: "Lần này là Hữu đại doanh chọn đề, chọn đấu vật."

Cơ Bằng Nguyên trong lòng biết Vân Trinh ở Tả đại doanh, Hữu đại doanh biết rõ Cát Tường Nhi giỏi bắn, đương nhiên sẽ không chọn cái này. Phần lớn đấu vật đều thịnh hành tr3

phố, nhưng dáng vẻ bất nhã, Cát Tường Nhi lại còn nhỏ, chắc sẽ không tham gia, liền khẽ gật đầu: "Bắt đầu đi."

Phía dưới vang lên tiếng quân hào, thi đấu diễn võ bắt đầu.

Trận đầu tham tướng Lý Lỗi của Hữu đại doanh tự mình lên trận, hắn ta cũng muốn đối đầu trực tiếp với Vân Trinh, nhưng khi nhìn thấy tên người Hồ - Trương Giang Ninh với mái tóc xoăn và đôi mắt xanh tr3

danh sách, liền biết mình nhất định phải tự mình đối đầu với tên này. Cái gì hay phải để dành phía sau, nếu như hắn ta vội vã muốn vả mặt của Tả doanh, đi đối đầu với Chiêu Tín Hầu yếu nhất thì sẽ trúng kế rồi, hắn ta cười lạnh trong lòng, ra trận đầu tiên.

Đó là một quân nô người Hồ được nuôi trong phủ Chiêu Tín Hầu, bình thường chỉ đi theo Vân tham tướng, cực kỳ ít nói, nhưng lại rất giỏi cưỡi ngựa. Tất cả những bài tập ngày thường đều được Giáp.

(*) Giáp là chỉ mức cao nhất, kiểu như đạt điểm A

Đây là một người có thể vì chủ nhân mà tử chiến, nhất định hẳn ta phải tự mình lên.

Sau một lát, hai người đánh đến mức khó phân thắng bại, mỗi người đều có một vẻ đặc sắc riêng.

Cơ Băng Nguyên ở tr3

cao cũng nhận ra đây là quân nô trong phủ Cát Tường Nhi, y cũng biết Hồ nhi này là đã sớm thấy máu, từng ra ngoài chặt đầu mười tên thổ phỉ với Lan Dũng Huân, là một người hung ác không tầm thường.

Sau một trận đấu, Lý Lỗi thắng hiểm, mặc dù Trương Giang Ninh thua nhưng lại không hề tổn hao tí gì, thế đứng vẫn thẳng tắp, lúc khom mình hành lễ còn rất tự nhiên, thua cũng không có bất kỳ vẻ mặt mất mát khó chịu nào. Mặc dù Lý Lỗi thắng, nhưng cũng rất chật vật, không ngừng thở hổn hển. Lúc hai người cùng nhau hành lễ, cứ như Trương Giang Ninh mới là bên thắng.

Cơ Băng Nguyên đưa mắt nhìn hai người một hồi, Đề đốc cửu môn cười nói: "Người mặc đồ đỏ là tham tướng Lý Lỗi của Hữu doanh, Võ trạng nguyên ngài đích thân chọn sáu năm trước, vẫn luôn có võ nghệ rất tốt."

Cơ Băng Nguyên khẽ gật đầu, trong lòng lại biết rõ ràng là Cát Tường Nhi thay đổi biện pháp đề cử đưa trẻ nhà mình ở trước mặt y.

Có thể đánh Võ trạng nguyên thành dạng này, rõ ràng là vẫn nương tay. Nguyên nhân rất đơn giản, Võ trạng nguyên Lý Lỗi là tham tướng một doanh đội, nếu thua ở trong tay nô bộc Hầu phủ thì quá nhục nhã.

Cát Tường Nhi cẩn thận nghĩ rõ ràng, y cười một tiếng trong lòng, thầm nghĩ đúng là có tiến triển rất nhiều trong phương diện tình người chuyện đời.

Lại nói sau khi hấn đến đại doanh Tây Sơn, mấy năm này đều bận rộn, Cát Tường Nhi nghĩ hưu mộc thì y cũng có việc bận của mình, đúng là chưa gặp nhau hấn hỏi được mấy lần.

Hơn nữa tháng này chính là sinh nhật mười tám tuổi của Cát Tường Nhi, lúc này y mới tìm được cơ hội đến đại doanh Tây Sơn để tuần tra, sau đó sẽ ở hành cung Tây Sơn mấy ngày, tổ chức sinh nhật cho Cát Tường Nhi.

Lại có hai người ra trận thứ hai, mặc dù hai người này đấu vật rất giỏi, nhưng vẫn kém hơn trận một nhiều.

Chắc trận sau cũng như thế, Cơ Bằng Nguyên suy nghĩ trong lòng, phải nhanh chóng xem xong diễn võ, buổi tối gặp Cát Tường Nhi nên hỏi cái gì, Đình Đại có chuẩn bị bữa tối kỹ càng không, còn có quà sinh nhật kia cũng không biết có hợp ý không, hay là lại mở bảo tàng dưới đất để Cát Tường Nhi chọn một cái nữa là được. Ngày trước Phượng Hoàng Châu bị đốt, đứa nhỏ khóc nhè như vậy, lần này để hấn chọn một cái, chắc sẽ lại làm hấn nhớ đến chuyện lúc trước, cũng sẽ cảm thấy không vui đi?

Cơ Bằng Nguyên hơi cong khóe miệng, nhìn phía dưới đã biểu diễn xong. Lần này Tả đại doanh cũng thắng một trận, san đều tỉ số. Đề đốc cửu môn nhẹ giọng cười bảm: "Người của Tả đại doanh chiến thắng tên là Cát Liên, phụ thân là Cát Xương – tham tướng thủy sư Tân Cảnh, cũng coi như là tướng môn hổ tử."

Cơ Bằng Nguyên quay đầu nói: "Trẫm có nhớ Cát Xương, là hải tặc chiêu hàng tới, đã làm trong thủy sư Mân Cảnh một khoảng thời gian, năm ngoái mới tới Tân Cảnh. Khó trách con ông ta dũng mãnh gan dạ, đúng là nếp nhà như thế rồi. Hình như đã lâu rồi trẫm cũng không đến chỗ thủy sư, lần sau tìm thời gian đi xem một chút."

Khuôn mặt của Đề đốc cửu môn hơi cứng, ông ta thật sự không biết Cát Xương là hải tặc chiêu hàng! Cái gì mà tướng môn hổ tử chứ, hóa ra là cha con phỉ tặc... Ông ta nhẹ nhàng ho một tiếng che giấu sự xấu hổ, vội vàng nói: "Hoàng Thượng đúng là nhìn rõ mọi việc, chỉ dùng người mình biết..."

Lúc đang nói chuyện, bỗng nhiên bên cạnh đài diễn võ phía dưới vang lên những tiếng hoan hô như sấm nổ.

Cơ Bạng Nguyên quay đầu nhìn xuống, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Chương 61: Danh tiếng

Tiếng cười tiếng khen tiếng huýt sáo tiếng vỗ tay ồn ào của đám binh sĩ đã hòa vào cùng nhau. Một thiếu niên ngạo nghễ đứng giữa sân, hấn cởi tr4n, chỉ mặc một cái quần, cơ thể cao ráo, eo chân thẳng tắp như du long. Tr3

vai có một con chu tước đang mở rộng hai cánh bay lên mây xanh, mang theo ý chí chiến đấu nghiêm nghị, màu đỏ lan ra đầy lưng, vây quanh cả lồng ng.ực, sáng rực giống như từng ngọn lửa. Tr3

bắp chân trần lộ ra bên ngoài quần cũng toàn là hoa văn sen lửa,.

Cơ Băng Nguyên chỉ cảm thấy đầu óc vang lên một tiếng ầm, đã không biết mình đang ở chỗ nào. Một ngọn lửa dâng đầy trong lồng ng.ực, lao nhanh từ trong mạch máu thẳng đến đỉnh đầu, ngay cả trái tim cũng đang giập đến phát run.

Trận đấu bị chu tước lửa đỏ kia đẩy lên chiến hỏa, bầu không khí đã đạt đến cao trào nhất, các binh sĩ sôi sục máu nóng, phần khởi hô to: Vân tham tướng! Tất thắng! Vân tham tướng! Tất thắng!

Thanh niên tướng lĩnh đối diện cũng bị khí thế như lửa nóng này làm cho e sợ, Vân Trinh hơi cong hai chân, trầm vai rũ khuỷu tay xuống, bật người lên.

Đối phương vội vàng nâng cánh tay lên miễn cưỡng ứng đối, hiển nhiên có chút mất tập trung. Vân Trinh vốn đang tràn đầy ý chí, đã sớm cất vẻ mặt tươi cười bình thường kia đi, cả người ừa hung ác vừa tàn nhẫn, hùng hổ dọa người. Hấn đi lên một bước, cánh tay phát lực trong nháy mắt, bỗng nhiên nhắc cả người đối thủ lên quăng xuống đất! Mở màn rất đẹp mắt!

Trong những tiếng vang ầm ầm, giáo vệ phụ trách phán quyết giờ cờ hồng đại diện Tả doanh lên cao.

Đấu vật quy định đối thủ cứ đặt lưng xuống đất tức là thắng một hiệp, đặt lưng ba lần đối phương sẽ thắng. Hai người tách ra chuẩn bị hiệp thứ hai.

Thanh niên đối diện híp mắt nhìn hấn, sắc mặt tái xanh, cơ bắp hai má run rẩy, lồng ngực đập trùng thở dOc kịch liệt.

Vân Trinh vẫn luôn nhìn chăm chăm hấn ta, biết hấn ta đang luống cuống.

Chỉ cần luống cuống, hấn sẽ có cơ hội.

Trọng tài hét lớn một tiếng ra hiệu bắt đầu, lần này đối phương bắt đầu đánh về phía hấn, hấn thuận lực uốn gối trầm vai, tránh đi như du long, sau đó lại thuận thế bốc đồng của đối phương mà ung dung chen chân ra vật ngã hấn ta.

Đối phương đứng rất vững vàng, ban đầu mới chỉ là hơi lung lay, nhưng chỉ cần mất cân bằng trong phút chốc, Vân Trinh đã hét lớn một tiếng, vung hai tay ra nắm lấy bả vai của đối phương!

Thanh niên đã không kịp né tránh nữa, chỉ có thể trầm vai chống cự.

Ầm!

Sức mạnh nặng nề khiến thanh niên lui về sau ba bước! Hô hấp của thanh niên không còn ổn định nữa, hấn ta không ngờ vậy mà thiếu niên trước mặt có thể dùng sức lớn như vậy! Hấn ta liều mạng ổn định thân thể, nhưng không còn kịp rồi!

Vân Trinh đã vọt lên lần nữa, không hề kiêng dè tư thế đấu vật ổn định kia, mà vươn người đứng dậy, đá về hướng đối phương!

Ầm! Hai chân của thanh niên lại bị đạp mạnh một cái!

Đây là sức lực tràn trề vô cùng nặng nề, lần này rút cuộc thanh niên không thể chống đỡ được nữa. Ầm! Cơ thể va mạnh xuống đất, sau đó đau đớn cuộn lại.

Dưới sân xôn xao, những tiếng hò reo bên Tả doanh vang lên như thủy triều: "Vân tham tướng! Tất thắng! Vân tham tướng! Tất thắng!"

Đây là lần đấu vật thứ hai.

Đối phương thở hổn hển đứng lên, cả người run rẩy, từ đầu đến cổ đỏ bừng lên, gân xanh nổi đầy tr3

trán, hô to nhào tới.

Hắn ta đã hoàn toàn loạn.

Trong tiếng hô to cười nhạo, trong khí thế không thể chống đỡ được của đối phương, cả người hắn ta đã choáng váng, vốn muốn làm nhục Vân hầu gia nhã nhận đẹp đẽ như nữ nhân này, để hắn mất mặt, nhưng không ngờ mình lại bị sỉ nhục dưới tay đối phương như vậy!

Tất cả mọi người đều biết lúc đấu vật không thể loạn, vừa loạn ắt sẽ thua.

Lần bị vật ra thứ ba tới rất nhanh, hơn nữa thanh niên kia còn ngã cực kỳ khó coi.

Những tiếng khen hay còn lớn hơn mỗi trận trước đó vang lên ầm trời, như sấm như nước thủy triều.

Hai bên tách ra, được đỡ lên, sau đó quỳ xuống hành lễ với Hoàng đế rồi rút lui.

"Thưởng."

Giọng nói của Cơ Băng Nguyên trầm tĩnh, vẫn như hoàn toàn lạnh lẽo nghiêm túc như trước đây.

Nhưng chỉ có y biết trong ống tay áo màu đen rộng lớn của mình, đầu ngón tay vẫn còn đang tức giận đến phát run.

Y đang rất tức giận.

Sự ngột ngạt này còn không thể phát ra ngoài, chỉ có thể dày vò ở trong tim phổi.

Tức giận đến mức huyết thái dương của y cũng phải co rút đau đớn.

Nhưng y là yánh quân, lý trí tỉnh táo nói cho y biết không thể làm mất mặt Cát Tường Nhi vừa mới thắng được.

Huống chi còn có một âm thanh rõ ràng vang lên ở đáy lòng y: Người là gì của hần, quản được hần sao?

Sự tức giận này rất khó hiểu - y là ai mà quản được người khác có xăm mình hay không?

Cho dù y là ông trời cũng không thể xen vào việc hôm dân chúng nay muốn ăn cơm khô ngày mai muốn xăm hình được.

Thánh quân không làm gì mà chỉ cai trị, không quan tâm đến chuyện vô bổ.

Mục tiêu làm mình quân bình thường này càng khiến y ngột ngạt kìm nén, bỗng nhiên cảm thấy nản lòng thoái chí, nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, phong thái của Đế vương là không để lộ vui giận.

Vân Trinh đi xuống sàn đấu vật được các đồng đội nhào lên ôm trong những tiếng reo hò, hần chỉ có thể vội vàng nhìn Hoàng cứu cứu ung dung ngồi tr3

đài cao sừng sững như núi trong lòng kiêu ngạo mà nghĩ, nhất định Hoàng Thượng sẽ rất vui đi! Hần thắng rồi!

Cuối cùng kiểm duyệt mùa thu của đại doanh Tây Sơn kết thúc bằng việc Kinh triệu doãn Văn Thu Thạch và mấy vị Hàn lâm điểm binh đọc thơ tụng thánh, sau đó Hoàng đế ban thưởng cho các tướng sĩ, truyền ý chỉ động viên để kết thúc mỹ mãn.

Ngoại trừ Hoàng Thượng, tất cả mọi người đều vô cùng vui vẻ, đương nhiên mặc dù Hữu doanh thua, nhưng thật ra cũng không cảm thấy mất mặt, dù sao Hoàng Thượng đều ban thưởng rất nhiều cho mỗi vị võ tướng tham gia diễn tập.

Hành cung Tây Sơn.

Đình Đại đứng hầu dưới hiên, đám nội thị đều rụt cổ lại, câm như hến, ra ra vào vào lặng yên không một tiếng động.

Toàn bộ hành cung ngoại trừ tiếng chim chóc xa xôi thì yên tĩnh túc mục đến mức không khí cũng như ngưng trệ lại.

Mãi đến khi tiểu nội thị dẫn một tướng lĩnh trẻ tuổi đi từ ngoài vào, áo giáp tr3

người hấn còn chưa cởi, đôi mắt lấp lánh như sao, dáng người thẳng tắp, khí khái hào hùng, bước đi vô cùng nhẹ nhàng, có thể nhìn ra được tâm trạng rất tốt. Chính là Vân Trinh vừa rồi ở lại nhận thưởng, nghe phát biểu, kết thúc huấn luyện tối rồi vô cùng vui vẻ xin nghỉ để đến hành cung Tây Sơn yết kiến Hoàng Thượng.

Hấn đi tới nhìn thấy Đình Đại thì nhướng mày cười nói: "Chào Đình gia gia! Đã lâu không gặp! Rượu lần trước sai người đưa cho ngài có ổn không? Nếu được ta sẽ cho ngài thêm hai vò."

Đình Đại nhìn thấy người gây họa lớn này chỉ cảm thấy đắng cả miệng, nào dám nói tiếp, chỉ nói: "Hầu gia chờ một lát, tiểu nhân đi vào bẩm báo Hoàng Thượng."

Vân Trinh cao hứng bưng bưng: "Được rồi."

Ông ta khoanh tay đi vào nội thất, Cơ Băng Nguyên đang ngồi ngay ngắn trước bàn phê sỗ con, Đinh Đại thấp giọng nói: "Hoàng Thượng, Chiêu Tín Hầu tới."

Tr3

mặt Cơ Băng Nguyên toàn sương lạnh, trong lòng vẫn còn đang tức giận, nói chuyện cũng ngắn gọn: "Truyền."

Vân Trinh tươi cười đi đến hành lễ, cũng không đợi bảo lên đã gấp không thể chờ tới gần Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng Hoàng Thượng! Hôm nay biểu hiện của ta có tốt không! Có thưởng không?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Không phải đã thưởng rồi sao?" Giọng của y thấp hơn lúc trước rất nhiều, từng chữ giống như mưa đá.

Nhưng Vân Trinh lại không cảm thấy, chỉ nói: "Phần thưởng kia là chung với người khác, ta muốn có riêng cơ! Còn nữa, ngày mai là sinh nhật của ta, ta biết Hoàng Thượng hẳn là đến chúc sinh nhật, ngài nói đi, hôm nay ta đánh tốt như vậy, không đáng để được thưởng nhiều quà sinh nhật hơn sao?"

Hắn cười vô cùng kiêu ngạo, giống như một đứa trẻ vội vàng tranh công: "Còn có con chu tước tr3

người ta nữa! Hoàng Thượng ngài thấy được không! Có đẹp không! Hôm nay ta nổi bật nhất đi!"

Đinh Đại như muốn thổ huyết, ở một bên gục đầu xuống thật sâu.

Cơ Băng Nguyên hít một hơi thật sâu, trong lòng mặc niệm quân tử không nên tức giận, nhưng vẫn không nhịn được mà nổi gân xanh tr3

trán: "Xăm ở đâu vậy? Không sợ đau à?"

Vân Trinh cười lớn: "Đó là vẽ ha ha ha ha! Ta còn chưa rửa đâu, phải dùng

dầu mới rửa được, ta cố ý không rửa để cho ngài xem đây, ngài còn muốn xem kỹ một chút không? Hôm nay ngài ở tr3

đài cao thấy không rõ lắm đâu! Ta cho ngài nhìn nhé." Hấn bắt đầu vừa cởi áo bào vừa đắc chí nói: "Đây chính là nét vẽ tốt nhất của Cẩm Thể Xã, bọn họ vẽ cho ta tận ba ngày cơ, nói là khắp kinh thành này cũng không thể tìm được hình vẽ nào tốt hơn đâu."

Hấn không chú ý tới khi hấn vừa nói xong mấy chữ "đó là vẽ", toàn bộ bầu không khí trong điện đột nhiên buông lỏng.

Đình Đại tươi cười đi lên nhận áo giáp hấn cởi ra: "Hầu gia dùng chiêu này để uy hiếp đối thủ sao?"

Vân Trinh lột áo trọng để lộ ra đường vân huy hoàng kia, trong điện cứ như tươi sáng hẳn lên. Ánh trời chiều chiếu từ bên ngoài vào song cửa sổ, căn phòng tràn ngập màu vang cam. Thanh niên huấn luyện lâu trong quân đội có một bản vai rộng rãi, eo thon lưng thẳng. Tr3

xương bản vai với cơ bắp hơi mỏng, chu tước mở rộng hai cánh cứ như điều gặp gió trong ngọn lửa.

Rất đẹp mắt, tr3

mặt thiếu niên đang dần lớn thành một thanh niên có ý cười khoe khoang, những đường nét hoa văn sắc sảo phản chiếu lên mặt hấn mang tới ba phần phong lưu, một phần rực rỡ.

Khó trách hôm nay tất cả đám người phía dưới đều lớn tiếng khen hay giống như bị điên.

Tên ngọc này...

Ánh mắt của Cơ Băng Nguyên rơi lên tr3

bờ vai kia, chậm rãi thở ra một hơi. Sự ngọt ngào nhẵn nhụi từ trưa cuối

cùng cũng giống như bột khí tr3

nước trà sôi trào, ùng ục vỡ vụn tiêu tán: "Được rồi, xem người càng lớn càng không có quy củ kia, đu xuống dưới rửa sạch trước đi rồi trở về dùng bữa tối - Đình Đại chuẩn bị dầu cho hấn, tìm mấy người hầu đến lau."

Vân Trinh quay đầu lại cười: "Ôi trời trông đẹp như vậy, ta rất muốn giữ lại thêm mấy ngày. Nếu Hoàng Thượng cũng cảm thấy đẹp mắt, hay là ta đi xăm thật?"

"Không được." Giọng nói của Cơ Băng Nguyên có chút căng cứng: "Thân thể tóc da đều là của cha mẹ, không thể để tổn hại."

Vân Trinh khẽ giật mình, chợt nhớ tới lời đồn vô căn cứ kia, nhưng cũng chỉ là một suy nghĩ lóe qua, hấn phủ áo bào lên nói: "Trong quân có rất nhiều người đều xăm, trước kia mấy người lão Lan cũng nói để làm ký hiệu, nhờ may xảy ra chuyện gì tr3

chiến trường cũng dễ nhận ra..."

Cơ Băng Nguyên bỗng nhiên giận dữ: "Nói hươu nói vượn cái gì! Ngày mai là sinh nhật của người! Nếu còn không kiêng kỵ như thế, để xem trăm phật người thế nào!"

Vân Trinh thấy Cơ Băng Nguyên tức giận, liền vội vàng tiến lên nói: "Trách cái miệng này của ta đã quen nói lung tung, đều tại ta, Hoàng Thượng đừng trách ta không có quy củ. Bây giờ ta sẽ đi rửa ngay, đảm bảo sẽ tuân chỉ." Hấn lấy lòng cười với Cơ Băng Nguyên rồi vội vàng chạy mất.

Cơ Băng Nguyên không nhúc nhích ngồi ở đằng kia, nhìn ánh nắng chiều dần dần nhạt đi, trong phòng chậm rãi tối xuống.

Đám nội thị tới đốt đèn, phòng bên cạnh đang bày bữa tối, truyền đến tiếng va chạm bát đĩa rất nhỏ.

Mùi thơm ấm áp bốc lên.

Hoàng đế tức giận không ăn gì từ trưa chỉ cảm thấy dạ dày vẫn luôn khấn
trương chậm rãi buông lỏng, bắt đầu thấy đói.

Cuối cùng y đưa tay day trán, lại lặng lẽ thở ra thật dài.

Chương 62: Quà sinh nhật

Vân Trinh buộc lỏng tóc, mặc áo bào rộng rãi màu tím nhạt cười hì hì đi ra, ngồi ở bên cạnh bàn ăn: "Thức ăn ngon quá, đã lâu rồi ta không được ăn ngon thế này, vẫn là Hoàng Thượng thương ta."

Cơ Băng Nguyên quay đầu dặ dò Đinh Đại: "Sai người lau khô tóc cho hắn, xoa ra, không cần buộc lại, cẩn thận đau đầu."

Vân Trinh đã quen thoải mái ở trước mặt Cơ Băng Nguyên, vừa ngồi xuống liền bắt đầu cầm bát canh uống một mạch mấy hớp lớn. Vừa nãy hắn mới tắm trong bồn nửa canh giờ, mấy tiểu nội thị vây quanh cầm dầu tường vi vừa xoa vừa vò, khiến làn da của hắn sắp bật ra mới tính là rửa sạch hoa văn chu tước kia, bởi vậy hắn mới hắn đói quá mức.

Từ mặt đến cổ hắn đều bị hơi nước làm cho hồng nhuận, thoải mái ngồi uống canh, nhìn thôi cũng thấy ngon.

Cơ Băng Nguyên nhìn cổ và ngực áo choàng rộng rãi của hắn, quả nhiên đã lau sạch sẽ, không còn thấy những hoa văn kia nữa. Da thịt hồng hào mềm mại, chắc là bị lau chùi rất mạnh. Mái tóc dài đen như mực buông xõa, đôi mắt long lanh, nếu nhìn qua đúng là rất giống một tiểu nương tử.

Hắn còn thích long dương.

Trong lòng Cơ Băng Nguyên cảm thấy rất phiền muộn, hắn ở trong quân doanh, còn không phải là miếng thịt tươi sáng loáng ở trong mắt đám hán tử thích long dương ư? Trước đó y còn nghĩ xấu, chỉ muốn để đứa nhỏ này rèn luyện cho tốt, còn quên mất đứa nhỏ này tùy tiện thiếu thông minh.

Vân Trinh uống xong một bát canh, lại ăn hết dồngs thức ăn, cảm thấy hơi

no bụng mới hãm tốc độ lại, giương mắt lên thấy Cơ Băng Nguyên vẫn đang nhìn mình thì không khỏi đỏ mặt lên: "Hoàng Thượng đừng trách ta thất lễ, canh ba tối hôm qua đã chuẩn bị nghênh giá, tới bây giờ vẫn chưa được ăn một miếng nào, nước cũng không dám uống, sợ quá mót thất lễ. Mấy năm nay ở quân doanh đã quen ăn nhanh rồi..."

Cơ Băng Nguyên nói: "Không sao, người cứ từ từ ăn."

Vân Trinh lại có chút ngượng ngùng, cũng nên trò chuyện với Hoàng Thượng chứ, thế là hấn cười nói: "Hoàng Thượng ngài có thất ngạc nhiên không, có thấy bất ngờ không? Hôm nay ta đánh hay không?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Cũng chỉ là hai chữ bất ngờ và trùng hợp thôi, nếu đánh nhau thật thì chưa chắc người đã thắng. Vừa nhìn liền biết người có mục đích gì, người là một Hầu gia tôn quý, con trai của Định Tương công chúa nổi tiếng khắp thiên hạ, ai dám ra tay độc ác với người chứ, việc này vẫn còn kém chữ "Dũng" một chút. Ngoài ra tô tô vẽ vẽ khiến bọn họ có cái náo nhiệt để xem, ai còn quan tâm đến ai thắng ai thua chứ. Người mang hình xăm đẹp lên tr3

đài, ai mà lại không thích náo nhiệt chứ, đương nhiên là sẽ ồn ào tạo khí thế cho người rồi. Cuối cùng là sức lực, người căn bản không phải đang đấu vật, mà là dùng thuật phòng thân mà Cao Tín dạy người đi. Ban đầu còn giả vờ, về sau đã để lộ ra hết, đấu vật nào mà dám giơ hai chân lên khỏi mặt đất? Nếu đối phương lão luyện né tránh, người bị ngã thua chính là người, chỉ là lúc ấy đối phương cũng bị choáng váng, để lại sơ hở cho người thôi."

Vân Trinh cười hì hì: "Hoàng Thượng mắt sáng như sao, chiếu sáng ngàn dặm, trải nghiệm và quan sát tỉ mỉ..."

Cơ Băng Nguyên nói: "Mấy năm nay chưa có cái gì, nhưng lại rất rành dáng vẻ của đám lão binh."

Vân Trinh cười hì hì đòi thưởng: "Vậy rốt cuộc Hoàng Thượng có thưởng cho ta không."

Cơ Bằng Nguyên nhìn hấn một cái: "Địa khổ đó, người tự đi chọn một thứ mình thích."

Vân Trinh lại không hứng thú lắm: "Những cái kia chán chết, ta xin Hoàng Thượng một phần thưởng khác vậy."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Cứ nói xem người muốn cái gì."

Vân Trinh nói: "Hôm nay Trương Giang Ninh thi đấu trận đầu kia, Hoàng Thượng nhìn xem có được hay không."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Cũng được, là người nổi bật trong nhóm quân nô của người."

Vân Trinh nói: "Thần muốn tìm một thân phận cho hấn ta, bỏ đi nô tịch, nhận làm nghĩa tử, sửa họ Vân."

Về trước Cơ Bằng Nguyên nghe còn được, nhưng nghe thấy muốn nhận làm nghĩa tử thì nhíu mày. Huân quý khắp kinh thành nhận nghĩa tử con nuôi không có một trăm thì cũng có tám mươi, nhưng đều chỉ có cái danh phụ tử, thật ra vẫn là nô bộc.

Vân Trinh thẳng thắn xin đổi họ trước mặt y cũng không phải chỉ là trò đùa, có vẻ như muốn đường đường chính chính nhận con. Gia tộc Vân thị đã không còn mấy ai, Vân Trinh nhận tước, dĩ nhiên chính là gia chủ, theo lý thuyết hấn muốn nhận ai thì nhận, nhưng lại thẳng thắn ở trước mặt y, chỉ sợ là thậm chí đã cân nhắc đến vấn đề thừa kế tước vị.

Nhưng vấn đề là hấn mới mười tám, Hồ nhi kia còn lớn tuổi hơn cả hấn! Nhận một người lớn tuổi hơn mình làm con!

Cơ Bằng Nguyên nói: "Người mới mười tám, việc này quá sớm."

Vân Trinh nghĩ đến đời nào mình cũng không thể sống qua hai mươi, đời này lại không có Phượng Hoàng Châu, đến lúc đó nhờ may ta không còn nữa thì ai đi theo Hoàng Thượng chứ. Hoàng Thượng cô độc một mình, ai

này đều kính sợ y, ai nấy đều trông cậy vào y, nhưng lại không có một ai thật lòng thương y. Cái gì mà Chiêu Tín Hầu, cái gì mà vinh hoa phú quý, Hoàng Thượng không còn thì cũng chỉ là gió thổi mây tản, nước chảy trôi đi thôi, sao có thể tính là thứ quý giá gì. Bây giờ vẫn còn những thứ để cho người ta quên mình phục vụ, làm chuyện gì cũng được, hơn nữa phía bắc đã sắp hỗn loạn, còn quá ít thời gian, mỗi một ngày y đều đang phải chịu đựng.

Nhưng ngoài mặt thì hắn chỉ cười hì hì: "Hoàng Thượng, ta thích long dương chắc chắn là không thay đổi được rồi, nhất định sẽ không có con cháu, sớm tìm một người mình hiểu rõ đến giúp ta chống đỡ Hầu phủ tốt bao nhiêu. Ta cũng đã quan sát người này mấy năm, trầm ổn đáng tin, võ công văn chương cũng rất giỏi, Hoàng Thượng lại không quan tâm đến kiểu mẫu nhân tài. Hay là ta cho Cao đại ca dẫn dắt hắn một thời gian, vào Long Tương Doanh để Hoàng Thượng xem xét giúp ta?"

Cơ Bằng Nguyên cảm thấy phiền muộn, bây giờ đứa nhỏ này đã suy nghĩ lớn đến mức quyết định cả việc nhận tước rồi. Còn không phải sao, mấy năm trước hắn còn dám tiêu bốn mươi vạn mở tiêu cục đi diệt thổ phỉ mà. Còn tưởng rằng mấy năm này hắn nghiêm túc học tập, cũng chăm chỉ viết chữ, là một đứa trẻ ngoan rồi chứ.

Hóa ra càng lớn càng thể hiện rõ mục đích này ra.

Y từ chối cho ý kiến: "Thật ra người chỉ muốn đưa hắn ta vào Long Tương Doanh của trẫm, lại sợ trẫm không đồng ý, nên mới dứt khoát đưa ra yêu cầu lớn xem trẫm có đồng ý hay không, nếu yêu cầu nhỏ này mà còn không đồng ý nữa thì không ổn lắm, liền dứt khoát đồng ý với người, đúng không?"

Vân Trinh hơi bối rối, Cơ Bằng Nguyên nói: "Trẫm sẽ không tùy tiện đồng ý việc sửa họ nhận con, nhưng vào Long Tương Doanh thì được. Cũng đừng giả vờ ngây thơ với trẫm, người mới mười tám, đừng nuôi lớn dã tâm của người ta. Người cho người ta thứ quá lớn, đến lúc đó nhờ may người thay đổi ý định kết hôn sinh con, người cảm thấy con của người còn có thể đứng được sao?"

Vân Trinh im lặng không nói, Cơ Băng Nguyên nói: "Muốn nói cái gì thì cứ nói, không cần thay đổi biện pháp nói tới nói lui. Vân Trinh, người còn trẻ, cả một đời rất dài."

Y dừng một hồi, lại nói: "Dù sao cũng sẽ có cơ hội gặp gỡ người làm bạn với người cả đời." Sao có thể như thế được, hẳn hoàn toàn không hề sợ hãi việc sống chết, há mồm liền hỏi nói ra việc lớn như sửa họ nhận con, nói hẳn nghĩ chơi thôi ư? Cũng không giống, giống như là... giống như là xưa nay đều không cần nhắc đến sau này, không cho mình đường lui, không lo lắng đến chuyện tương lai.

Cứ như muốn đập nôi chìm thuyền để làm một chuyện có đi không về vậy.

Chuyện này rất cổ quái, Cơ Băng Nguyên suy nghĩ trong lòng, nhưng y hoàn toàn không có kinh nghiệm nuôi trẻ, bây giờ không có cách nào khuyên bảo đứa trẻ này.

Vân Trinh nói thầm: "Không thể đâu." Tất cả đều chẳng ra gì, đời này cũng không tiếp tục để ý đến bọn họ được nữa.

Cơ Băng Nguyên không nghe rõ, hỏi hẳn: "Nói cái gì đó?"

Vân Trinh thu hồi cảm xúc sa sút thương cảm lại, nở nụ cười một lần nữa: "Vây thần thay Trương Giang Ninh cảm ơn Hoàng Thượng, vì để cảm tạ Hoàng Thượng, ta diễn kịch cho ngài xem nhé?"

Hắn đột ngột chuyển đề tài khiến Cơ Băng Nguyên thấy hơi bất đắc dĩ: "Biểu diễn cái gì hí?"

Vân Trinh cười nói: "Mấy ngày nay ta học được một đoạn kịch, Hoàng Thượng cứ dùng bữa trước đi, ta đi thay trang phục rồi lên, chờ ngài ăn xong cũng tiện tiêu cơm."

Quả nhiên hẳn liền đi xuống, Cơ Băng Nguyên dùng bữa một mình.

Dùng xong bữa tối, đám nội thị vội vàng lên thu dọn bát đĩa.

Không lâu sau, Vân Trinh thay một bộ giáp trắng ra, lông chim trĩ tr3
mũ rung rung, trong tay cầm ngân thương, múa một bài thương rất đẹp.

Cơ Băng Nguyên không nhịn được cười.

Vân Trinh hăng hái trở hết tài năng, thế mà cũng thuận lợi vung vẩy cây
thương bạc, xoay eo, khom người nhảy rất ra dáng ra hình.

Đến cuối còn tung thương lên, Vân Trinh lộn mấy vòng rồi đứng dậy vững
vàng tiếp được ngân thương, bày ra một động tác biểu diễn tiêu chuẩn, sau
đó cực kỳ đặc ý nhìn Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên nhếch miệng lên vỗ tay: "Là Tiết Nhân Quý? Vẫn là Triệu
Tử Long?"

(*) Tiết Nhân Quý là một danh tướng thời nhà Đường,. Triệu Tử Long (Triệu
Vân) là danh tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc

Vân Trinh cười nói: "Triệu Tử Long, thế nào? Ta học trò này để ngài xem có
thể cười một chút đấy, còn phải học với người trong nghề hơn nửa năm!"

Cơ Băng Nguyên gật đầu: "Được. Chỉ là hôm nay vốn là sinh nhật của người,
người lại diễn kịch cho trẫm xem, trẫm kiếm lời của người một vở kịch rồi."

Vân Trinh cười hì hì: "Hoàng Thượng vui là được." Hắn ném thương cho nội
thị một bên, Cơ Băng Nguyên thấy tr3

trán hấn lấm tẩm mồ hôi, có vẻ tốn không ít sức, trong lòng mềm nhũn, lại
cảm thấy đứa nhỏ này nghiêm túc chăm chỉ, mình lại quá nghiêm khắc với
hắn. Y liền gọi hắn đến gần, cầm khăn lau mồ hôi cho hắn, nói: "Trẫm cũng
không xem không kịch của người, người đi thay quần áo, theo trẫm ra
ngoài."

Hai mắt Vân Trinh tỏa sáng, liền vội vàng đứng lên đi thay một bộ quần áo khác, quả nhiên Cơ Băng Nguyên cũng đã phủ thêm áo choàng, dắt tay hắn ra ngoài.

Trời đã tối hẳn, không rõ ánh trăng, tr3

bầu trời đêm có những ngôi sao lấp lánh. Gió thu đêm mang theo mùi hoa quế, vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Cơ Băng Nguyên dẫn hắn đi đến bên đình nghỉ mát, dựa vào lan can chỉ thấy nước hồ lăn tăn. Bên hồ có buộc thuyền hoa, mấy người hầu hạ bọn họ lên thuyền, thuyền hoa liền đi ra giữa hồ.

Giữa thuyền hoa có bàn và ghế dựa, Cơ Băng Nguyên dẫn hắn ngồi xuống.
Tr3

bàn tròn bày đầy nước trà, rượu và một chút điểm tâm, hoa quả.

Vân Trinh nói: "Hóa ra là ra hồ ngắm trăng sao, đúng là thanh nhã, nhưng ta chỉ sợ một chuyện..."

Cơ Băng Nguyên đã sớm xem thấu hắn: "Không bắt ngươi làm thơ đâu."

Vân Trinh cười cong mắt, cầm bầu rượu lên ân cần rót rượu cho Cơ Băng Nguyên: "Cái gì ta cũng không thể gạt được Hoàng Thượng mà."

Thuyền hoa đã đến giữa hồ, Cơ Băng Nguyên chỉ ngồi yên lặng nhìn lên bầu trời.

Vân Trinh cầm chén rượu lên uống, cũng không nói gì, trong lòng tính toán việc học diễn nửa năm nay cuối cùng cũng có thể chọc cho Hoàng Thượng cười một hồi, kết quả nửa đêm canh ba ra giữa hồ ngắm trăng lạnh, Hoàng Thượng lại lạnh xuống theo. Haiz, phải làm thế nào mới có thể để Hoàng Thượng vui vẻ một chút đây?

Xung quanh tĩnh mịch, chỉ có tiếng ếch và dế mèn thỉnh thoảng vang lên.

Bỗng nhiên có một tia sáng lóe lên tr3

bầu trời đêm, mang theo tiếng còi vang rạch phá bầu trời, "đoàng" một tiếng tr3

nền trời xanh đậm, để lại một vệt sách như dấu tuyết.

Vân Trinh hoảng hốt giương mắt lên xem, chỉ thấy cái này giống như một tín hiệu, hành cung tĩnh mịch bị phá vỡ. Ngay sau đó là tia lửa thứ hai, thứ ba bay lên không, thả ra từng đóa từng đóa hoa cúc sáng chói tr3

bầu trời đêm.

Vân Trinh toét miệng ra: "Hoàng Thượng! Là pháo hoa!"

Càng ngày càng nhiều tia lửa bay lên không, tr3

không trung vang lên những tiếng ùng ùng, vô số màu sắc sắc sỡ nở rộ trong màn đêm màu xanh đậm, đêm đen như mực trước đó đã bị từng đóa hoa lửa này chiếu sáng.

Từng đợt từng đợt pháo hoa nở rộ rất đẹp, còn chưa kịp tắt đã có đóa hoa mới. Đẹp nhất là lúc tr3

trời như có hàng ngàn đóa hoa vàng đỏ, thác nước tung báy, mưa bụi lấm tẩm từ không trung rơi xuống nhân gian, phản chiếu tr3

mặt hồ, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Thuyền hoa lẳng lặng dừng ở giữa hồ, như đang du ngoạn trong biển hoa ánh sáng không giống nhân gian.

Vân Trinh kích động xoay người nhìn Cơ Băng Nguyên, đôi mắt sáng lấp lánh: "Hoàng Thượng! Đây là chúc ta sinh nhật sao!"

Trong ánh sáng rực rỡ, Cơ Băng Nguyên mỉm cười với hắn, đưa tay sờ đầu hắn: "Đây là quà chúc mừng sinh nhật ngươi."

Chương 63: Yến Yến

Màn pháo hoa ở Tây Sơn ngoài ô kinh thành đã khiến rất nhiều người chú ý.

Nên biết phần lớn pháo hoa ở trong cung đều để dành phóng vào những ngày lễ lớn như Thượng Nguyên, Trung Nguyên, khi đó Hoàng đế vui cùng dân mới bắn, Võ Thành Đế vẫn luôn đề cao việc sống tiết kiệm giản dị.

Dân chúng ở ngoài ô kinh thành tận mắt nhìn thấy màn pháo hoa này, biết là được bắn từ bên trong hành cung Tây Sơn. Không thiếu lời đồn bậy truyền ra, Hoàng Thượng bắn pháo hoa trong hành cung để lấy lòng một vị nương nương được sủng ái.

Lời đồn này càng truyền càng mơ hồ, đến khi truyền đến đại doanh Tây Sơn đã biến thành bậy giờ trong hành cung Tây Sơn có một vị nương nương khuynh quốc khuynh thành, trong bụng đã có hoàng tử, Hoàng Thượng vì để chúc mừng đã tiêu ba vạn lượng bạc bắn pháo hoa may mắn, chỉ vì muốn nương nương này cười một tiếng.

Lúc Vân Trinh nghe được lời đồn này là đang tự mình phát thiệp mời cho từng tham tướng trong quân doanh., Toàn bộ đại doanh Tây Sơn, cứ là thủ lĩnh thì sẽ được mời đến gia viên của hắn ngắm cúc ăn cua, xem kịch uống rượu.

Không ít người nghe được lời đồn đến hỏi hắn, dù sao đêm hôm đó cả đại doanh đều thấy được trận pháo hoa huy hoàng xán lạn kia. Mặc dù mẫu thân của Vân Trinh chỉ là nghĩa nữ không được vào gia phủ hoàng thất, nhưng cũng coi như là hoàng thân quốc thích. Ở trong mắt đám người quân doanh, đương nhiên là biết được nhiều tin tức rồi.

Vân Trinh nghe vậy chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng lại rất chân thành quay

đầu: "Cái này thì ta không biết, chuyện có liên quan đến cung đình, tiểu đệ thật sự không biết. Đêm đó ta xin nghỉ, trong phủ có một số việc cần làm. Rất đẹp sao? Đáng tiếc không thấy được, đúng vậy, thật là đáng tiếc."

Đến ngày tiếp khách, sáng sớm trong Yến Yến Viên của Chiêu Tín Hầu phủ, Vân Trinh ngồi tr3

cao, phía trước là Trưởng sử, quan viên và quản gia của Hầu phủ, sau đó là các lão ca ca của viện Trung Nghĩa, đương nhiên Vân Trinh cũng không dám nhận lễ hết, chỉ để đám nhỏ trước đó được huấn luyện ở viện Trung Nghĩa đại diện, Trương Giang Ninh dẫn đầu hơn bốn mươi ca nhi cùng nhau dập đầu tặng quà.

Vân Trinh vui vẻ lấy một tấm lệnh bài trong tay Tư Nghiên bên cạnh, cười nói: "Giang Ninh đi lên, nhìn xem đây là cái gì? Bảng hiệu của thị vệ Long Tương Doanh, ta đã làm xong chuyện để người vào Long Tương Doanh rồi! Còn cả chuyện trừ nô tịch cũng đều xong cả rồi."

Trương Giang Ninh tiến lên quỳ một chân xuống, gương mặt nhìn hấn, đôi mắt màu xanh lam giống như lưu ly. Bởi vì đôi mắt này mà sắc mặt có vẻ lạnh lùng, nhưng lúc nhìn Vân Trinh lại vô cùng nghiêm túc. Hấn ta có thân hình cao lớn, tóc xoắn dày, cho dù là quỳ một chân xuống thì vẫn tràn đầy cảm giác áp bách. Vân Trinh cười đưa bảng hiệu cho hấn ta, tất cả mọi người đều sôi trào: "Chúc mừng Giang Ninh ca!"

"Giang Ninh ca có thể vươn mình rồi!"

Vân Trinh cười gọi hấn ta dậy, Trương Giang Ninh đứng bên cạnh hấn, Vân Trinh lại chậm rãi lấy một cuốn sổ con từ trong tay Tư Nghiên ra, ho khan một tiếng rồi đọc: "Mấy năm nay Thanh Long viện của chúng ta lần lượt chọn được 63 anh em, bây giờ 4 người bị bệnh được đưa về trang viên, 2 người được người nhà chuộc đi, 9 người không bắt kịp mà tự xin về trang viên làm việc, bây giờ chỉ còn lại 48 người, cũng đã là một số lượng rất tốt rồi."

"48 người các người ngoại trừ Trương Giang Ninh được trừ nô tịch, tiến vào

Long Tương Doanh ra thì còn có Lệnh Hồ Dục đến làm việc cho Chương tiên sinh. Chương tiên sinh rất thích hắn ta, hai tháng trước nói với ta là đã trừ nô tịch cho Lệnh Hồ Dục, đường đường chính chính mời người chứng kiến nhận làm đệ tử thân truyền của Thanh Y quân sư rồi. Tuy bởi vì tội tịch mà không thể khoa khảo, nhưng sau này luôn có cơ hội chờ đợi xá thiên hạ."

"Còn có ba người Phương Lộ Vân, Lục Tiểu Xuyên, Du Vân Diệu bây giờ đi theo Chu tướng quân. Năm ngoái lập công giết ba tên giặc xâm lược nên đã được đã xóa sạch nô tịch, bây giờ còn được lập quân tịch, nếu sau này lại chiến công, có trở thành Phương tướng quân cũng không thành vấn đề."

"La Húc giỏi làm vườn, bây giờ tiệm hoa ở kinh thành của chúng ta hàng năm thu nhập không ít. Năm ngoái cũng đã thưởng cho một phần thu nhập hàng năm của tiệm hoa. Sau này chính là La đại chưởng quỹ, nếu sau này có tiền đồ còn có thể chọn được một cuộc hôn nhân tốt."

Phía dưới vang lên tiếng cười, tr3

mặt ai nấy đều có vẻ thoải mái.

Vân Trinh lại lật một tờ: "Hai anh em Thi Nhân Phong, Thi Triển Phong bây giờ đã được lão Hồng tiên sinh nhận làm đệ tử, ra ngoài khám bệnh mấy lần, sau này cũng có cơ hội mở y quán."

"Cẩu Tiểu Thất giỏi chăm ngựa, Vu bá cũng nói với ta làm muốn nhận hắn là nghĩa tử. Hỏi Cẩu Tiểu Thất cũng đồng ý, năm nay chúng ta sẽ làm xong chuyện này, về sau người phải phụ trách chăm sóc dưỡng lão cho Vu bá đấy."

Cẩu Tiểu Thất tiến lên nói vang: "Vâng!" Vân Trinh lại cười tùm tùm điểm danh mấy người có biểu hiện xuất sắc, thưởng thêm tiền tiêu. 48 người đều được gọi tên, hắn có thể nói rõ tiền đồ dự định của từng người một. Vừa nói rõ vừa động viên, trêu đùa nhẹ nhàng mà thân mật, tr3

mặt tất cả mọi người đều có nụ cười, đôi mắt đều nhìn chăm chăm Hầu gia.

Chương Diễm đứng ở một bên nhìn xem, La Thái Thanh đứng bên cạnh hẳn ta, Chương Diễm cảm thán: "48 người, mỗi một người đều có thể quên mình phục vụ vì Hầu gia, trong đó có ít nhất 18 người là tướng tài - Hẳn đã bảo ta viết thư đề cử, phái họ đến nhận chức ở trú quân các nơi. Có thư đề cử của ta, lại có danh nghĩa thuộc hạ của Trưởng công chúa lúc trước, tiền đồ của bọn họ cũng sẽ không thấp."

La Thái Thanh nói: "Nghe nói năm đó Định Tương trưởng công chúa cũng làm như thế, lấy thân phận một nữ tử lại có thể thu phục rất nhiều tướng lĩnh. Hầu gia còn nhỏ, nhưng cách hành xử này rất giống Công chúa đích thân dạy."

Chương Diễm thở dài: "Không sai, Hầu gia giống nàng, cách đối xử với mọi người thẳng thắn này khiến người ta cảm thấy đi theo hẳn sẽ không lỗ, cũng sẽ không lo bị lừa. Chỉ cần đi theo hẳn là có một con đường xán lạn."

La Thái Thanh nói: "Tháng trước, hẳn còn dâng tấu lên cho Hoàng Thượng để đề cử ta, hỏi ta muốn đi nơi nào."

Chương Diễm khẽ giật mình: "Ta không biết, nói như vậy đại nhân sắp xuống địa phương nhận chức? Chúc mừng đại nhân, xuống địa phương làm việc mấy năm, lúc trở về việc vào Nội Các chỉ ở trong tầm tay."

La Thái Thanh cảm khái: "Hẳn nói với trong cung trước, trở về mới hỏi ta muốn đi nơi nào, còn chào hỏi trước với Lại bộ, nói là Hoàng Thượng đã đồng ý cho đi làm Bộ chính ti trước rồi. Ý của Hầu gia là hy vọng ta đến tỉnh Đan phía bắc. Lại bộ đang chuẩn bị văn thư, chắc tháng này sẽ được bổ nhiệm, đến lúc đó hạ quan đi đi nhận chức, phải nhờ tiên sinh quan tâm đến Hầu gia hơn."

Chương Diễm đã kịp phản ứng: "Hẳn còn chưa từ bỏ suy nghĩ tặc Bắc Tiết sẽ loạn sao?"

La Thái Thanh cười khổ: "Đúng thế, ta thực sự không hiểu được vì sao Hầu gia lại cứ kiên định cho rằng Bắc Tiết sẽ loạn."

Chương Diễm không nói lời nào, La Thái Thanh lại nói: "Đúng là kỳ quái, Hầu gia luôn làm việc hào phóng rộng rãi, nhưng ta vẫn cảm thấy hắn chỉ là một đứa bé, vẫn cần được người ta chăm sóc, thực sự có chút không an tâm. Tiên sinh nên để ý đến Hầu gia nhiều hơn, ta nhìn hành động của hắn mấy năm nay, luôn cảm thấy một ngày nào đó sẽ gây ra sơ hở lớn, Hoàng Thượng lại luôn cưng chiều hắn."

Chương Diễm nói: "Trưởng công chúa cũng có tính tình như thế, thẳng thắn không giả dối, bất cứ lúc nào đều sẽ khiến người ta cảm thấy như trẻ con. Chẳng trách Hoàng Thượng lại đối xử tốt với hắn, người trong hoàng thất nào có mấy ai có tính tình như vậy."

Vân Trinh được La Thái Thanh coi trọng rất cuộc đã động viên xong đám hài tử, đứng lên nói: "Được rồi, ta nên đến bên kia tiếp khách, chắc khách khứa cũng sắp đến rồi, tiên sinh cũng đi qua chứ?"

Chương Diễm lắc đầu: "Đều là tướng lĩnh trong quân, ta đi bọn họ sẽ không được tự nhiên. Để bọn họ vui chơi hết mình đi, ta nói mấy câu chúc thọ Hầu gia rồi sẽ đi."

La Thái Thanh liền thở dài đi đến trước cổng Yến Yến Viên chuẩn bị tiếp khách.

Ở cổng Yến Yến Viên, xe như nước chảy ngựa như rồng.

Cơ Hoài Tố xuống xe, giương mắt nhìn ba chữ lớn trang nhã tr3

cửa, lặng lẽ ngâm nga: "Yến yến vu phi, si trì kỳ vũ".

(*) Hai câu trong bài "Yến Yến" của Khổng Tử. Tạm dịch: Chim én bay đi, lông của nó không tề chỉnh. Cả bài thơ nói về việc đưa tiễn người nào đó đi không trở về.

Gã vẫn mặc một bộ áo bào màu sẫm, chỉ đeo một cái vòng bạch ngọc, nhưng đôi mắt sáng tỏ, cử chỉ cao quý, sắc mặt nhà nhã. Góc cổng biết gã là khách quý, liền vội vàng ra nghênh đón.

Cơ Hoài Thịnh cũng đi xuống theo gã, nhìn thấy thì cười: "Nghe nói đây là do đích thân Hoàng Thượng viết, lúc trước Định Tương trưởng công chúa chọn Vân thám hoa, Hoàng Thượng đã đến đây chúc mừng tân hôn."

Cơ Hoài Tố nói: "Điểm đặc biệt của cái vườn này là có rất nhiều hoa lan, có cả hoa lan hiếm có. Về sau Định Tương trưởng công chúa nhận chỗ này, lại nói sao một cái vườn chỉ trồng mỗi hoa lan được? Nàng ghét bỏ hoa lan mặc dù thơm, nhưng hoa lại không đủ lớn, nở không tươi, nàng muốn một năm bốn mùa đều có hoa nở. Thế là quản sự đã trồng các loài hoa bốn mùa trong này, để bảo đảm mỗi ngày đều có hoa nở."

Lúc trước gã cũng đã từng vào cái vườn này, trong lòng cười thầm Định Tương trưởng công chúa không hiểu thanh nhã, phung phí của trời. Bây giờ nhớ lại, mỗi ngày Vân Trinh đều ở trong một khu vườn sắc màu rực rỡ, vô cùng náo nhiệt. Đến mức về sau gã bị cầm tù trong cung không thấy ánh mặt trời, những loài hoa khoe sắc bốn mùa kia đều trở thành một chút âm áp hàng đêm.

Chỗ đáng yêu nhất của Vân Trinh chính là lúc ở cùng gã vô cùng ngoan ngoãn. Hắn sẽ đặt tất cả những gì tốt nhất mà mình có ở trước mặt người, không hề giấu giếm, lúc nào nhìn thấy hắn cũng có vẻ mặt tươi cười, khiến người ta vui sướng lây theo.

Gã thừa nhận thời điểm đó mình còn nhỏ tuổi, gã ghen ghét đứa trẻ được lớn lên trong sự yêu thương không buồn không lo, cái gì cũng đều có được, cái gì cũng không cần lo lắng. Gã coi thường loại người được chằng hay chớ không ôm chí lớn, thậm chí trong lòng của gã còn ác ý nghĩ tới một ngày nào đó nếu hắn mất đi chỗ dựa, thiếu niên không tài không đức chỉ vì biết đầu thai mới được an hưởng phú quý này sẽ biến thành bộ dáng gì.

Vậy mà cuối cùng gã lại không che chở hắn, quyền lực khiến âm u trong lòng gã bành trướng, để gã ác ý phá hủy thiếu niên kia. Hắn sẽ còn rộng lòng với người khác sao? Hắn sẽ còn thoải mái thích một người sao? Tên ăn chơi Chu ngũ kia? Vừa nghĩ đến đây, bỗng nhiên trong lòng gã nhói đau.

Cơ Hoài Thịnh gián đoạn suy nghĩ của gã: "Nếu Định Tương trưởng công chúa còn, chắc sẽ rất hợp với mẫu thân ta. Mẫu thân của ta cũng chỉ thích tơ lụa sắc sỡ, thường nói với ta tơ tằm quý giá như thế, tốn nhiều công sức mới làm được một bộ trang phục đẹp, nếu nó không có hoa văn thì có gì thú vị nữa."

Cơ Hoài Tố cười một tiếng, đã quen với tác phong không hề che giấu xuất thân thương gia mẫu thân mình của Cơ Hoài Thịnh. Gã cũng hiểu được vì sao Vân Trinh sống lại sẽ qua lại với Cơ Hoài Thịnh, tr3

người bọn họ đều có một sự chân thật hiếm có.

Sự chân thật này là kiểu mất đi mới biết giữ gìn cái quý giá, là kiểu không thể thay đổi được cho dù có nghèo khó hay vinh hoa, là kiểu đến chết cũng không thể thay đổi được.

Đáng tiếc lúc trước gã mù.

Cơ Hoài Thịnh nói: "Chúng ta đột nhiên đến, cũng không biết Hầu gia có ghét bỏ hay không."

Cơ Hoài Tố nhìn hắn ta một cái mỉm cười nói: "Hắn sẽ không ghét bỏ ngươi, nhưng nhất định sẽ ghét bỏ ta, cho nên ta mới nhất định phải đi theo ngươi tới."

Cơ Hoài Thịnh sờ mũi: "Không đến mức đó đi, lại nói ngươi thật sự rất tốt, chắc Chiêu Tín Hầu hiểu nhầm cái gì về ngươi rồi."

Cơ Hoài Tố cười một tiếng. Vậy sao, lúc trước gã cũng chẳng thèm ngó tới Cơ Hoài Thịnh, chỉ chê hắn ta thô tục.

Người hầu dẫn bọn họ đi vào, La Thái Thanh đã ra đón, cười chấp tay: "Hai vị khách quý đến chơi, sao không nói trước để ta phái người ra đón? Hầu gia của chúng ta không biết, không thể đích thân ra đón khách quý được, xin mời ngồi."

Cơ Hoài Tố cũng không dám khinh thường La Thái Thanh, đây chính là đại thần có năng lực nhất, quản lý bốn tỉnh ba châu. Gã đã từng phê không ít tấu chương của người này, đều vô cùng bất ngờ. Mỗi một câu của hắn ta đều rất đúng trọng tâm, quản lý địa phương ngay ngắn trật tự, vấn đề nan giải gì vào trong tay hắn ta cũng đều biến nặng thành nhẹ. Gã có thể nhìn ra được sở thích của Cơ Băng Nguyên trong tấu chương đó, Cơ Băng Nguyên thích phong cách tấu như vậy, cũng thích đại thần có tài năng như vậy.

Gã khiêm tốn ôn hòa đáp lễ: "Là chúng ta về kinh báo cáo công tác, vốn là muốn tới phủ bách phủ, kết quả vừa vặn nghe nói Hầu gia đang mở tiệc rượu ở Yến Yến Viên, hóa ra tháng này là sinh nhật của Hầu gia. Lúc trước hai người chúng ta cũng có tình nghĩa đồng môn với Hầu gia, lại từng cùng nhau đi Ký Châu đkhâm sai, có tình cảm hoạn nạn, nên mới mạo muội tới trước."

Hôm nay những người được mời đến Yến Yến Viên đều là tướng lĩnh của đại doanh Tây Sơn, bỗng nhiên có hai người phong độ khác hẳn này, những người khác đã sớm lặng lẽ nghị luận rồi.

"Đó là ai? Sao trông lạ vậy."

"Nhỏ giọng thôi, đó là công tử tôn thất, bây giờ đang làm việc ở Đại lý tự, rất có tài năng, nghe nói Hoàng Thượng rất xem trọng."

"Nhà ai?"

"Khang vương, còn có Tấn vương."

"Nghe nói lúc Vân tham tướng vào trong cung học còn là đồng môn với bọn họ."

"Vậy là sẽ được phong thành Quận vương sao? Đúng là to gan, không sợ bị Ngự sử chụp mũ kết giao với võ tướng ư?"

Cơ Hoài Tố và Cơ Hoài Thịnh ngồi xuống trong những tiếng xì xào bàn tán.

Hôm nay trời rất đẹp, quả nhiên có thể nhìn thấy hoa cúc vàng rực rỡ ở khắp nơi trong Yến Yến Viên, trong vườn vang lên những tiếng cười đùa, tr3
sân khấu giữa sân đã sớm biểu diễn những màn kịch nhỏ sống động.

Cơ Hoài Tố nhìn thấy bên trong toàn là tướng lĩnh ánh mắt sáng tỏ, dáng người mạnh mẽ, không bao lâu sau bắt đầu có con cháu huân quý cùng học với nhau lúc trước đến đây chào hỏi. Gã cũng cười đáp lời, nhìn qua rất ôn hòa khiêm tốn, rất nhanh đã có không ít người đến bàn bộn họ bắt chuyện.

Đã đến giờ mở tiệc, Vân Trinh đón mấy vị quý khách vào, nhìn thấy Cơ Hoài Tố không khỏi cảm thấy phiền lòng. Nhưng nể mặt Cơ Hoài Thịnh, hắn vẫn tiến lên cười: "Hai vị tiểu vương gia đến rồi à? Sao không phái người nói trước một tiếng, ta chuyên môn bày tiệc tẩy trần cho hai vị."

Cơ Hoài Tố nhìn thấy ghét bỏ rõ ràng trong mắt hắn, trong lòng chỉ muốn cười, nhưng tr3

mặt lại rất chững chạc đàng hoàng: "Vừa vặn nhận lệnh về kinh báo cáo công tác, nghe nói là sinh nhật mười tám tuổi của Vân hầu gia, chúng ta còn có tình cảm cùng chung hoạn nạn, đương nhiên là phải chuẩn bị quà đến rồi."

Cơ Hoài Thịnh cũng cười nói: "Ngày khác ta sẽ mời người đến Kim Quy Viên, không cần khách khí."

Vân Trinh lại suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hiểu ra: "Ta biết rồi, các người sắp được tặng chức! Chúc mừng chúc mừng, mấy năm nay các người có công trị sông, chắc chắn đất phong sẽ không thể tầm thường được, tiểu đệ chúc mừng trước! Chờ các người được phong hào, nhất định cũng phải mời lớn, hôm nay tiểu đệ chúc hai vị vương gia trước vậy."

Trong mắt Cơ Hoài Tố có ý cười: "Không dám nhận, đúng là Thái Thường Tự đang viết tấu, chắc hẳn sau khi diện thánh sẽ được ban bố."

Vân Trinh thầm mắng tên này đều nhờ phúc của mình hết, mấy năm này làm việc lại ổn định, chắc phần thưởng sẽ không thấp, phải tìm cách gì để phá hỏng chuyện của gã đây.

Cơ Hoài Tố nhìn vẻ mặt hần liền biết hần đang thầm mắng mình, lại chỉ cảm thấy đáng yêu: "Hầu gia cứ mở tiệc trước đi, tất cả mọi người còn đang chờ kia, chúng ta không làm tốn thời gian của mọi người nữa."

Vân Trinh ngoài cười nhưng trong không cười chấp tay với gã, quay đầu đi về bàn tiệc chủ nhà, cầm rượu lên mời xung quanh: "Mấy năm nay tiểu đệ luôn được các ca ca quan tâm, hôm nay cũng không có gì để nghe, chỉ cảm ơn các ca ca đã nể mặt đến gia viên này của ta, mọi người cứ ăn ngon uống ngon chơi tốt, rượu có đủ, thịt bao no, kịch đủ cả!" Nói xong liền uống một hơi cạn sạch rượu trong tay, làm ba chén liên tiếp rất lưu loát dứt khoát.

"Được!" Ở đây toàn là tướng lĩnh đại doanh Tây Sơn, bình thường vốn cũng không thích lễ nghi phiền phức, lúc này liền hô hào đáp lời. Cho dù là các tướng lĩnh của Hữu doanh, nể mặt rượu thịt kịch hay, nhìn hần cũng thuận mắt hơn rất nhiều, cười toe toét hòa theo.

Chỉ trong chốc lát đã bắt đầu diễn kịch, đầu tiên là kịch tụng thánh tên là "Định Phong Nguyên", diễn lại cảnh năm đó Kim thượng tiếm long lấy thân phận Hoàng tử chinh chiến.

Rất nhiều nhà huân quý mời người đến diễn kịch đều sẽ chọn bài này, thứ nhất là có thể tỏ vẻ trung tâm, thứ hai là vở kịch này rất đặc sắc, trong đó có một đoạn múa võ là đẹp nhất, cũng là để thử thách công phu tr3

chân của võ sinh.

Quả nhiên liền thấy một võ sinh mặc giáp bạc tay cầm ngân thương, dáng người mạnh mẽ, hai chân thon dài, mở màn bằng một loạt những động tác nhào lộn, sau đó vững vàng rơi xuống giữa sân. Vừa ngẩng đầu lên liền thấy là một võ sinh tuần tú tiêu sái, chính là Bạch Ngọc Kỳ đang có giá trị cao nhất trong kinh thành bây giờ.

"Hay!" Xung quanh vang lên những tiếng khen hay, trong nháy mắt bầu không khí yếm hội đã được nhóm lửa đẩy lên cao trào.

Cơ Hoài Tố không uống rượu, chỉ nhìn Vân Trinh ở ghế chủ nhà. Từ lúc bắt đầu hẳn đã mở màn bằng cách uống ba chén rượu, hẳn là uống quá nhanh nên khuôn mặt đang ửng đỏ, ngay cả khoe mắt đuôi lông mày đều đỏ bừng. Bên cạnh hẳn có một thanh niên dáng người cao to đang đưa khăn nóng cho hẳn, có lẽ hẳn cũng cảm thấy nóng, liền cởi cúc cổ áo ra. Lại gọi nam tử kia cúi đầu xuống, mỉm cười không biết sai bảo cái gì, mặc dù nam tử kia vẫn luôn có vẻ mặt hờ hững, nhưng lại trực tiếp cầm khăn nóng lau gáy cho hẳn.

Về sau Vân Trinh đứng lên, bắt đầu mời rượu từ bàn Cơ Hoài Tố, chén nào cũng uống một hơi cạn sạch, tr3

mặt càng ngày càng đỏ. Nam tử kia thân hình cao lớn mạnh mẽ, vẫn luôn cầm chén và bầu rượu theo sát Vân Trinh, thỉnh thoảng còn đỡ hẳn một cái.

Trong mắt Cơ Hoài Tố có vẻ lo lắng, nhưng tr3

mặt vẫn còn cười hỏi nam tử ngồi cùng bàn: "Còn chưa thỉnh giáo tôn danh?"

Sắc mặt thanh niên kia mang theo chút câu nệ và kích động: "Tại hạ là Công Lương Việt, bá kiến Vương gia."

Cơ Hoài Tố cười đáp: "Còn chưa được phong, không đảm đương nổi, Công Lương, hóa ra là công tử của Anh quốc công phủ, không biết Công Lương tướng quân gọi Anh quốc công như thế nào? Bây giờ đang giữ chức gì ở đại doanh Tây Sơn?"

Công Lương Việt được quan tâm mà lo sợ: "Anh quốc công là gia phụ, bây giờ tiểu nhân là phó tham tướng Tả doanh Tây Sơn, cùng làm việc với Vân hầu gia, bình thường cũng rất hay qua lại."

Cơ Hoài Tố cười nói: "Thì ra là thế. Lâu rồi ta không về kinh thành, tùy tùng mắt xanh phục vụ bên cạnh Hầu gia kia, ta thấy hơi lạ mắt... Cũng không giống ca nhi phục vụ trước kia, cũng không giống thư đồng bình thường, mà giống như thân binh hơn."

Công Lương Việt nhìn thoáng qua rồi cười nói: "Đó là nghĩa tử của Vân hầu gia - Trương Giang Ninh, là tùy tùng cùng vào quân doanh với Hầu gia, bình thường đều hầu hạ sinh hoạt thường ngày cho Hầu gia, rất có bản lĩnh, từ bán tên cưỡi ngựa mang vác vật nặng đến chạy nhảy đấu vật đều xếp hạng đầu. Vân hầu gia rất coi trọng hắn ta, đã bảm với Hoàng Thượng cho hắn ta vào Long Tương Doanh, xem như có một xuất thân tốt."

Cơ Hoài Tố như có điều suy nghĩ: "Nhìn có vẻ là một Hồ nhi."

Công Lương Việt nói: "Xuất thân quân nô, nghe nói là tù binh trong quân bán ra. Bây giờ được Hầu gia thưởng thức, đã trừ nô tịch rồi."

Một quân nô mà có thể gần gũi với hắn như thế, Cơ Hoài Tố lại nhìn Trương Giang Ninh, đê cảm giác ghen ghét trong lòng xuống. Lại biết Vân Trinh vốn thích long dương, kiếp trước bị mình làm tổn thương, nếu muốn nuôi dưỡng một hai nam sủng ở bên người cũng vô cùng có khả năng.

Gã nghĩ tới đây càng cảm thấy phiền muộn, lại nói vài câu với Công Lương Việt. Tên Công Lương Việt này không hề lạnh lợi, rất nhanh gã đã biết được gần hết chuyện của Vân Trinh trong quân doanh. Thầm nghĩ kiếp trước Vân Trinh chịu thua thiệt, bây giờ đang cố gắng lôi kéo tướng lĩnh.

Một đời này mình muốn đến gần hắn, lại giống như cách cả một khe trời.

Nhưng biết khó khăn mà đi là ưu điểm của gã, Cơ Hoài Tố suy nghĩ trong lòng. Rượu quá ba tuần, mọi người cũng bắt đầu đứng lên mời rượu, gã không tránh khỏi phải uống mấy chén. Đời này gã không có ý định xuống tay từ quân quyền, đương nhiên cũng không có lòng kết giao, ngồi một hồi liền đứng dậy chỉ nói là đi vệ sinh, vừa ngắm cảnh trong vườn vừa đi về phía nhà vệ sinh.

Mới đi đến chỗ một khóm hoa hỏ lánh, lại nghe được phía trước có tiếng thì thầm phóng đ4ng: "Tiểu Vân hầu gia kia uống rượu đúng là còn đẹp hơn cả hoa, khiến người ta phải nhớ đến một bài thơ: Trái cây ném đầy xe, thiếu niên nhà ai không tì vết, để hái tường vi màu rực rỡ..." (*)

(*) Mấy câu này xuất xứ từ sách ảnh xuân cung nổi tiếng TQ cổ đại, mình dịch thô thôi nha, có thể không đúng lắm =]]]]

Cơ Hoài Tố bỗng nhiên cảm thấy giận dữ.

Chương 64: Làm việc

"Trái cây ném đầy xe, thiếu niên nhà ai không tì vết. Để hái tường vi màu rực rỡ, kiếm được thử chiết hậu đình hoa. Nửa như xấu hổ nửa từ chối, không thể so với phong nguyệt bình thường. Quay đầu khẽ gọi đi nhanh lên, dặn dò đừng nói cho người khác."

Đây là một bài dâm thơ lưu truyền tr3

phổ, đám công tử nhà huân quý vọng tộc quyền thế bởi bị quản nghiêm, bình thường không được đi đến kỹ phường, tuy trong nhà có thông phòng nhưng vì có nhiều quy củ nên phải tiết chế, lại không được để có con riêng trước khi thành hôn, cho nên không tránh khỏi việc đi tìm thư đồng, tùy tùng thanh tú mỹ mạo để tiết lửa.

Bởi vậy mà chuyện long dương mới dần dần được lưu hành.

Nhưng cũng chỉ là nuôi một vài thư đồng, nâng đỡ vài con hát, có người to gan dám xuống tay với đồng môn, qua lại với đám người nhà nghèo ít đọc sách cũng đều không ra gì. Cũng không biết là công tử bột nhà ai uống mấy chén nước lại dám mở miệng ba hoa về Chiêu Tín Hầu, hưởng chi đây còn là ở nhà người ta mà dám có ý dâm như thế.

Cơ Hoài Tố cực kì nổi giận, lại nghe đối phương còn không biết đủ, vẫn kê vai sát cánh với người bên cạnh, thừa dịp men say mà nói: "Đã sớm nghe nói Chiêu Tín Hầu vung tiền như rác cho Bạch Ngọc Kỳ, hôm nay Bạch Ngọc Kỳ kia vừa ra, ánh mắt chỉ nhìn về hướng Tiểu Vân hầu gia thôi, chặc chặc, coi tất cả mọi người chúng ta là mù lòa chắc!"

"Ta thấy chắc chắn Tiểu Vân hầu gia là người nằm dưới... Người có thấy nghĩa tử Hồ nhi bên cạnh hắn không, rắn chắc cao to như thế, cái eo kia nói

toẹt ra chính là eo chó đực..."

Cơ Hoài Tố càng nghe càng thấy bỉ ổi không chịu được, không muốn nghe tiếp nữa, liền phi người lên đập mạnh một cái vào giữa lưng đối phương!

Đối phương không kịp phản ứng bị đập va đầu vào bức tường trắng của nhà vệ sinh, đầu choáng mắt hoa, máu mũi chảy ròng ròng, sao bay đầy trước mắt: "Ai..."

Nhưng da đầu lại đau xót, Cơ Hoài Tố túm lấy búi tóc gã ta đập vào tường thêm mấy cái, thấy khuôn mặt đối phương đầm đìa máu me, gần như sắp hôn mê mới kéo thẳng vào trong nhà vệ sinh, ấn đầu xuống hố phân.

Gã đứng lên, chậm rãi sửa sang lại y phục nhàu nhĩ, lại nhìn tên đồng bạn đang e sợ đứng bên cạnh, lạnh lùng nói: "Nếu lần sau còn mồm thối như thế, chỉ có thể đưa đến chỗ Kinh triệu doãn, luận tội nói xấu tôn thất, đến lúc đó không chỉ có cái miệng này, mà mặt cũng sẽ bị xăm chữ đày đến biên cương."

Gã còn đến cái hồ bên cạnh nhà xí rửa tay xong mới rời đi.

Lại không biết một màn này bị đám người đứng dưới gốc hòe không xa thấy hết.

Chờ gã đi xa, một nam tử thanh niên mặt em bé đi ra, cúi đầu hành lễ: "Có bắt người không ạ?"

"Cứ xử lý theo Cơ Hoài Tố nói, bắt trói đưa đến chỗ Kinh triệu doãn, điều tra thân phận đày đến biên cương, luận tội nói xấu tôn thất." Một nam tử đi ra từ trong góc, mặt mày lạnh lẽo, không ngờ lại là Cơ Băng Nguyên.

Cao Tín vung tay lên, mấy tên thị vệ vọt vào như lang như hổ, xách hai tên nam tử kia ra như gà vịt, trói chặt bịt kín miệng, lại ngại làm ô uế mắt chủ tử nên còn trùm vải đen lên đầu, lạng lẽ kéo ra khỏi cửa hông.

La Thái Thanh bên cạnh Cơ Băng Nguyên cúi đầu thật sâu: "Mời Hoàng

Thượng đến Thanh Thủy Hiên nghỉ tạm, chỗ đó đã được dọn dẹp sạch sẽ cho Hầu gia nghỉ ngơi rồi." Trong lòng hắn ta đang run lên, vị gia này cải trang đến đây, còn không thèm đi ra phía trước, chỉ nói vừa vắn rảnh rồi nên mới tùy tiện đến, không cần làm ảnh hưởng đến khách khứa, nên mới đi vừa từ cửa hông, định đến gặp Hầu gia là được. Nào biết vừa vào một lát đã gặp hai tên óc heo, uống rượu ở nhà người ta mà còn dám làm loạn!

Hắn ta vừa định tiến lên quát bảo ngưng lại, Cơ Băng Nguyên đã trầm mặt ngăn cản, mới để cho Cao Tín tiến lên bắt người. Sau đó liền thấy Cơ Hoài Tổ phi người lên, rõ ràng là một quân tử nhã nhận như ngọc, không ngờ lại hung ác đến thế!

Hành động này, ánh mắt kia, giọng nói khiến hắn ta đứng ở sau cũng cảm thấy ngọt ngọt run rẩy.

Cơ Băng Nguyên lại hỏi: "Cát Tường Nhi nâng đỡ con hát nào? Tên là Bạch cái gì?"

La Thái Thanh chảy cả mồ hôi: "Hoàng Thượng, có một lần Hầu gia gặp phải Tuần Dương quận vương trong rạp hát, Tuần Dương quận vương muốn gây khó xử cho con hát kia, Hầu gia thay giải vây cho Bạch Ngọc Kỳ của Thụy Thanh Ban, võ sinh kia nhớ ơn liền diễn mấy bài cho Hầu gia. Bởi vì Hầu gia muốn học diễn giải sâu cho Hoàng Thượng nên mới học kịch với hắn ta nửa tháng, có qua lại hơi gần gũi, cũng thưởng cho nhiều bạc, nhưng không còn quan hệ nào nữa."

Cơ Băng Nguyên mặt không biểu cảm, không tiếp tục tra hỏi, chỉ thản nhiên nói: "Dẫn đường đi."

La Thái Thanh đành phải cẩn thận từng li từng tí dẫn đường đến Thanh Thủy Hiên.

Thanh Thủy Hiên được xây bên cạnh hồ sen, đó là một hành lang dài rộng rãi thoáng mát, những căn phòng san sát yên tĩnh mát mẻ, gió thổi mang theo mùi hoa sen vô cùng sáng khoái.

Cơ Bằng Nguyên chỉ dẫn theo Đinh Đại, Cao Tín đi tr3

hành lang, mới đi qua một cái cửa sổ, lại nghe được bên trong truyền đến một giọng nói trong sáng lồi lạc: "Hầu gia, để Ngọc Kỳ hầu hạ ngài cởi áo đi."

Sắc mặt La Thái Thanh xanh lét, đang muốn ho khan, lại bị Cơ Bằng Nguyên đè bả vai. La Thái Thanh quay đầu, Cơ Bằng Nguyên đã vung tay lên một cái, Cao Tín tiến lên kéo La Thái Thanh ra xa.

Dưới hiên chỉ còn lại Cơ Bằng Nguyên và Đinh Đại.

Bên trong Vân Trinh đang nói chuyện: "Không cần, Giang Ninh đâu? Gọi hắn ta đến hầu hạ đi, vừa rồi người bảo có gì muốn nói? Tuần Dương quận vương còn đang làm khó người sao?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Giang Ninh tiểu ca đã đi lấy canh giải rượu cho ngài rồi. Tuần Dương quận vương chưa từng làm khó tiểu nhân, mặc dù thỉnh thoảng có đến xem kịch nói vài lời khó nghe, nhưng cũng không công khai đập phá như trước. Dù sao Hầu gia đã ra mặt, cho dù là tôn thất cũng không dám đối đầu với ngài. Mấy ngày nay làm phiền Hầu gia quan tâm, Ngọc Kỳ biết ơn, một lòng chỉ đọc muốn báo đáp Hầu gia."

Hiển nhiên Vân Trinh đã uống nhiều, nói chuyện cũng không rõ ràng: "Người thì biết cái gì, những người này... rất biết cách tính sổ, nếu gã ta có thể lên đài làm hoàng trữ, ha ha, những người đắc tội sẽ không có kết cục tốt. Dù sao ta cũng đã đắc tội Cơ Hoài Thanh đủ rồi, không cần sợ nữa. Chỉ là nghề này khó làm, khuyên người sớm ngày đặt mua chút sản nghiệp, có thể bút ra thì bút ra đi. Nếu có gì khó xử, ta cũng có thể giúp một chút, tìm cách giải trừ nhạ tịch cho người cũng được."

Bạch Ngọc Kỳ lại tiến lên cầm khăn nóng lau mồ hôi cho hắn: "Hầu gia, Ngọc Kỳ muốn đi theo hầu hạ Hầu gia."

Vân Trinh đang say bí tỉ, là lúc khó chịu nhất. Hắn lau cái trán nóng hổi, cảm thấy không hiểu lắm: "Chỗ ta không thiếu người hầu hạ, người là người

có tài, đừng tới hang hổ báo này của ta, không biết chừng nào ngày đó còn chẳng giữ được mạng, cứ sống cuộc sống của người cho tốt đi."

Bạch Ngọc Kỳ lại vừa lau mồ hôi cho hần, vừa chậm rãi cởi vạt áo bào của hần, lại đưa tay cầm đai lưng muốn cởi trung y: "Hầu gia, tiểu thuyết đều viết báo ân như thế này... Hầu gia nhã nhận ôn nhu, tiểu nhân ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay là ngày đẹp, để tiểu nhân hầu hạ Hầu gia một lần, coi như chúc sinh nhật cho Hầu gia."

Vân Trinh nằm dựa vào giường quý phi, khuôn mặt đỏ ửng, đang là lúc khó chịu nhất, thấy hần ta bỗng nhiên như vậy thì hoảng sợ, vội vàng đè bàn tay đang duỗi về phía trung y của mình: "Làm cái gì thế!"

Bạch Ngọc Kỳ quỳ xuống, đưa tay giật ngoại bào của mình ra. Ngoại bào trượt xuống, cơ thể cao lớn lộ ra trong ánh nắng. Kiếp sống võ kích khiến hần ta có đường cong cơ bắp và làn da màu mật ong.

Hần ta giương mắt nhìn Vân Trinh mờ mịt sợ ngây người, vẻ mặt lại hết sức thản nhiên: "Lần đầu tiên Hầu gia đến xem ta diễn kịch, đã nhìn chăm chú tiểu nhân rất lâu. Về sau ngày nào cũng đến, chẳng lẽ không phải thích tiểu nhân sao? Sau đó còn muốn tiểu nhân dạy kịch cho ngài, chẳng lẽ không phải có ý đó? Là tiểu nhân hiểu sai sao?"

Vân Trinh đang choáng hết cả đầu, lại bị dọa đến giật mình, mặt đỏ tới mang tai, nói chuyện cũng lắp bắp: "Người, người nhầm rồi! Ta không có ý đó với người! Ngay từ đầu ta đã nói với người là muốn học diễn cho người khác xem rồi! Người, người mau mặc y phục lên!"

Bạch Ngọc Kỳ mỉm cười, lại tiến lên một bước, ánh mắt đã rơi vào chỗ không thể miêu tả kia: "Hầu gia quả thật không có ý đó với ta sao? Thế nhưng hình như tiểu hầu gia lại không nghĩ như vậy đâu? Hần rất thành thật."

Vân Trinh bối rối co rụt lại về sau, mặt đỏ như muốn nổ tung: "Người mặc y phục vào! Thật sự không có! Không cần người hầu hạ! Người ra ngoài! Giang Ninh! Giang Ninh!"

Trương Giang Ninh đi từ sau phòng ra, tiến về phía trước một bước, cơ thể cao lớn rần chắc chắn chắn trước mặt Vân Trinh: "Bạch tiên sinh, xin hãy tự trọng, Hầu gia nói không cần người hầu hạ, mời mặc áo vào."

Bạch Ngọc Kỳ đưa tay mặc áo vào, không có chút hoang mang nào cả, chỉ chậm rãi: "Như vậy, ngày nào Hầu gia cũng đêm xem tiểu nhân diễn kịch, là đang nhìn ai xuyên qua tiểu nhân vậy?"

Vân Trinh tức giận, nói: "Bản hầu xem ai không liên quan đến người!"

Bạch Ngọc Kỳ lại cười nói: "Là người mà người vẫn vả học diễn, muốn diễn kịch cho xem sao?"

Vân Trinh khẽ giật mình, nổi giận: "Người đang nói bậy bạ gì đó! Cút ra ngoài!"

Trương Giang Ninh tiến về phía trước một bước, lạnh mặt nói: "Bạch tiên sinh, quản lý tốt miệng của người vào, mời lập tức ra ngoài."

Bạch Ngọc Kỳ buộc đai lưng, cười nói: "Được thôi, tiểu nhân sẽ đi ngay... Yên tâm đi, miệng của tiểu nhân kín lắm. Hầu gia, mong mà không được, không bằng lùi lại mà cầu việc khác, tiểu nhân không ngại làm thế thân, chỉ cần có thể giải nỗi khổ tương tư của Hầu gia cũng coi như báo ân rồi."

Nụ cười sáng tỏ lại ranh mãnh của hắn ta khiến Vân Trinh ngẩn ngơ, đợi đến khi kịp phản ứng đã cả giận nói: "Cút ra ngoài! Người mà nói hươu nói vượn nữa có tin ta cho người vả miệng hay không!"

Bạch Ngọc Kỳ đã nhanh chóng ra khỏi phòng trước khi hắn nổi giận, chỉ để lại một tiếng cười. Lúc đi ra Thanh Thủy Hiên còn không sợ ch3t đổ dầu vào lửa: "Tiểu nhân sẽ đợi Hầu gia đến."

Sau khi hắn ta đi xa, Cơ Băng Nguyên mới đi ra từ góc rẽ, sắc mặt tái xanh, lại nghe Vân Trinh còn giận dữ mắng mỏ ở bên trong: "Nói hươu nói vượn cái gì! Tất cả đều là đoán mò! Khốn kiếp!"

Trương Giang Ninh ở bên cạnh trấn an hắn: "Không cần tức giận, đêm nay tiểu nhân sẽ đi giết hắn ta."

Vân Trinh vốn còn đang nổi giận, mắng vài câu cũng chưa hết, chợt nghe Trương Giang Ninh nói kiêu vậy thì giật nảy mình: "Giết người làm gì? Sao phải đến mức đó!"

Trương Giang Ninh nói: "Không diệt khẩu sợ có hậu hoạn."

Vân Trinh vốn đang vô cùng giận dữ lại bị tên thẳng tính này làm cho không biết nên khóc hay cười: "Làm sao phải đến mức đây, hắn ta chỉ đoán mò thôi, haiz! Khó trách bọn Công Lương Việt đều khuyên ta không nên qua lại với con hát, phiền chết mất."

Trương Giang Ninh lại nói: "Hầu gia muốn xử lý thế nào? Tiểu nhân đi làm thay?"

Vân Trinh rầu rĩ kéo vạt áo bào xuống: "Không cần! Chuẩn bị nước, ta tắm rửa, muốn nước lạnh!"

Trương Giang Ninh vâng một tiếng, đang muốn ra ngoài, Vân Trinh lại nói: "Được rồi, mai người phải đến Long Tương Doanh báo danh rồi, gọi bọn Tư Mặc đi múc nước đi, người đi giao tiếp một chút."

Trương Giang Ninh nói: "Ta lại hầu hạ Hầu gia một ngày."

Vân Trinh lắc đầu, có chút sầu não: "Được rồi, nhớ kỹ lời ta dặn người chưa?"

Trương Giang Ninh nói: "Nhớ kỹ, Hoàng Thượng còn, ta còn, Hoàng Thượng chết, ta cũng đừng trở về."

Vân Trinh cúi đầu nhìn đôi mắt xanh lam của hắn ta, giống một con chó săn trung thành nhất: "Xin lỗi người, nhưng ta lựa chọn ba năm mới tìm được người giỏi nhất, vốn là muốn tìm tử sĩ cho Hoàng Thượng. Nếu người thể

bảo vệ Hoàng Thượng trở về, ta sẽ nhận người làm con nối dõi, vị trí Chiêu Tín Hầu này sẽ cho người nhận tước, tuyệt đối không nuốt lời."

Trương Giang Ninh nói: "Hầu gia cứ yên tâm, sống chết có nhau, nghĩa không cầu thả. Chỉ là có thể cho tiểu nhân một hy vọng không, ta muốn sửa lại họ trước khi đến Long Tương Doanh."

Vân Trinh trầm tĩnh lại, nằm nghiêng trên

giường quý phi, mệt mỏi kéo chăn mỏng lên, hàm hồ nói: "Có cái gì mà không được, đến mai ta sẽ bảo Cao đại ca sửa lại danh sách thị vệ, lại thông báo xuống phủ, về sau liền gọi người là Vân Giang Ninh."

Vân Giang Ninh được họ lập tức quỳ xuống dập đầu: "Tạ Hầu gia đã thưởng."

Vân Trinh khoát tay: "Vậy người đi xuống đi."

Vân Giang Ninh nhìn hần sắp không mở được mắt: "Còn cần nước lạnh không."

Vân Trinh nói: "Canh ở cửa đây, đừng để người khác vào, ta nghỉ một lát giải rượu đã."

Vân Giang Ninh hiểu ý sai bước đi ra, thấy xung quanh vắng lặng, chỉ có hoa sen chập chờn trong gió, liền trung thực đứng ở cạnh cửa canh gác.

Chương 65: Câu hỏi khó

"Bạch Ngọc Kỳ, võ sinh của gánh hát Thụy Thanh Ban từ Trung Châu tới, năm ngoái mới đến kinh thành, bây giờ đang ở trong rạp hát Thanh Vận. Bởi vì có tư thái tốt, bản lĩnh vững chắc, mới đến rạp hát đã nổi tiếng. Đúng là có chuyện Tuần Dương quận vương gây sự, hôm đó cũng là uống rượu say, yêu cầu Bạch Ngọc Kỳ nhất định phải hát cho gã ta, Bạch Ngọc Kỳ chỉ nói không biết hát, Tuần Dương quận vương liền muốn cấm Thụy Thanh Ban không được biểu diễn ở kinh thành. Lúc ấy Hầu gia cũng có mặt, đã giải vây cho hắn ta. Bởi vậy mỗi lần Hầu gia đến, Bạch Ngọc Kỳ đều ra sân."

Cơ Băng Nguyên ngồi sau kỷ án, ngắt lời báo cáo vòng vo của Đinh Đại: "Hắn ta am hiểu màn kịch nào nhất, chính là cái mà ngày nào Chiêu Tín Hầu cũng đi xem ấy."

Đinh Đại gian nan nuốt nước miếng: "Định Phong Nguyên."

Thành Phong Nguyên là một tòa thành khó tấn công nhất lúc Hoàng Thượng vẫn là Hoàng tử dẫn binh. Tướng lĩnh phản quân thủ thành tuyên bố, Phong Nguyên tức là "giam Nguyên", dám nói Cơ Băng Nguyên có đến mà không có về.

Về sau Cơ Băng Nguyên khổ chiến nửa tháng, quả nhiên đã thành công hạ được toà thành khó khăn nhất này. Đây là một trận chiến có ý nghĩa nhất để bắc định Trung Nguyên, cũng là trận thắng lớn đầu tiên để Cơ Băng Nguyên thiếu niên thành danh. Sau đó hoàng tộc Cơ thị một đường thế như chẻ tre, trực tiếp tấn công vào Ngụy đô.

Sau khi Cơ Băng Nguyên lên ngôi, Tuần phủ địa phương từng dâng tấu thỉnh cầu đổi tên tòa thành tị húy này. Cơ Băng Nguyên lại không phê chuẩn, mấy vị Tướng gia thuyết phục đây là quy củ, Cơ Băng Nguyên lại

nói: "Sườn núi Lạc Phượng quả nhiên lạc phượng, thành Phong Nguyên lại chưa giam Nguyên, gió (phong) lớn tr3

sông, trống giận tr3

đồng (nguyên), rất hay mà, sao phải vì một mình ta mà phải sửa tên của cả một tòa thành, không cần sửa lại."

Hoàng Thượng có lòng dạ rộng lớn, khí phách phóng khoáng, trận chiến Phong Nguyên này càng được lan truyền, được văn nhân viết thành kịch truyền xướng khắp nơi.

Đương nhiên nhân vật chính của vở kịch này chính là Cơ Băng Nguyên thiếu niên đối binh rồi.

Cơ Băng Nguyên trầm mặc.

Đinh Đại thở dài, nhưng vẫn nói nhỏ: "La trưởng sử đã nói rõ ràng, tuyệt đối sẽ không để Hầu gia biết ngài từng đến. Hai tên không có mắt kia, cũng chỉ nói là Hoài Tố công tử đánh, trưởng sử Hầu phủ đưa đi quan phủ."

Cơ Băng Nguyên cầm sổ gấp từ tr3

bàn lên, khoang vòng tr3

hai phong hào, vẻ mặt lạnh lẽo: "Đưa sổ con về Thái Thường Tự, phong Cơ Hoài Tố là Hà Gian, phong Cơ Hoài Thịnh là Khánh Dương, thực ấp của Hà Gian quận vương tăng hai ngàn hộ."

Đinh Đại tiến lên nâng sổ con, lúc lui ra ngoài thấy Cơ Băng Nguyên vẫn ngồi trước đồng tấu chương không nhúc nhích, lại thở dài lần nữa rồi mới đi ra ngoài, nhưng bước chân lại có chút nhẹ nhàng.

Nhưng mà Hoàng đế cực kỳ tự gò bó, vẫn tuân thủ thời gian biểu như trước của y. Giống như việc đến Yến Yến Viên chỉ là ngẫu nhiên có thời gian rảnh mới đến đó tiêu khiển, qua đi tất cả lại như thường.

Ban đêm vẫn phê sỏ con rồi mới đi ngủ.

Bên này Vân Trinh uống quá nhiều rượu lại không dễ chịu lắm, ban ngày hấn bị giật mình, mặc dù ban đêm đã uống canh giải rượu, nhưng vẫn cảm thấy rã rời. Đến khi chìm vào giấc ngủ lại nằm mơ thấy một giấc mơ kỳ quái.

Hấn mơ thấy m1 nh trần tru0

g cưỡi tr3

người một con rồng lớn bay lượn trong mây, tr3

lưng rồng phủ đầy vảy khiến lòng ng.ực hấn hơi cộm. Móng rồng dữ tợn bay lên trong gió.

Hấn nằm ở tr3

lưng rồng, hai tay nắm chặt râu của nó, chỉ cảm thấy trái tim đập thành thịch, cả người lơ ngơ tr3

không trung. Con rồng bay rất nhanh, đầu rồng phía trước, râu ria bay múa. Gió rất lớn, bỗng nhiên con rồng đổi hướng bay lên trên, hấn không nắm chắc liền rơi thẳng xuống!

Máu nóng cả người sôi trào, lại bị đuôi con rồng kia cuốn chặt. Phần bụng thô ráp ma sát da thịt hấn, hấn choáng đầu hoa mắt, cả người từ ngón tay đến mũi chân đều bị quấn lại rất chặt, không thể động đậy. Hấn miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn, con rồng kia bỗng nhiên biến thành thân người rồng đuôi uy nghi như thần linh, mái tóc dài đen óng xõa tung bay trong gió, thân thể cao lớn, đường cong da lưng trôi chảy, hai tay đeo vòng vàng.

Bọn họ vẫn còn đang bay rất nhanh, đuôi rồng bỗng nhiên quấn chặt, thần linh chậm rãi quay người, mái tóc dài đen óng tung bay đầy trời. Hấn gần như không thể hô hấp, lúc sắp ch3t đã nhìn qua thần linh, nhìn thần linh kia

xoay đầu lại, khuôn mặt lạnh lẽo anh tuấn, đôi mắt đen như bóng đêm thâm trầm vẫn luôn nhìn chăm chăm vào hắn — không ngờ chính là Cơ Băng Nguyên.

Sau đó hắn liền tỉnh lại.

Hắn nằm trong chăn, trái tim vẫn đập thành thịch, sau đó mới cảm thấy đệm giường ẩm ướt.

Hắn chột vật ngồi dậy, nửa đêm mà cả người ướt đẫm mồ hôi, ngồi ở tr3 giường chửi mắng: "Bạch Ngọc Kỳ đáng ch3t!"

====

Sáng sớm, tiếng keng gõ vang, trời còn đen nhánh.

Thế Nhân Cung.

Đế vương cần cù đã thức dậy bắt đầu luyện công buổi sáng, đứng tr3

võ đài kéo cung tập bắn.

Ngày nào cũng dậy sớm rèn luyện, không ngừng nghỉ hôm nào, bởi vậy thân thể vẫn luôn duy trì sức mạnh và tinh lực dồi dào.

Đám thị vệ Long Tương Doanh vẫn đứng xung quanh canh gác như thường lệ.

Y cũng đã thấy được Trương Giang Ninh tóc quăn mắt xanh kia — không, hắn nên gọi là Vân Giang Ninh.

Bình thường thị vệ mới đến Long Tương Doanh đều phải trực ca đêm, bắt đầu từ việc khó khăn nhất.

Vân Giang Ninh mặc đồng phục thị vệ kỳ lân màu đen, thắt eo rất chặt.

Thậm chí suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Cơ Băng Nguyên lại là câu "eo chó đực" kia, dân gian dùng cách nói tục này để diễn tả hình tượng làm cho người ta phải giật sột, y gần như có thể liên tưởng đến con chó hoang điên cuồng giao phối tr3

đường lớn ngay lập tức.

Dáng người hấn ta đúng là rất xuất sắc, vóc người cực cao, vai rộng chân dài, khôi ngô anh tuấn, khó trách sẽ bị người ta hiểu nhầm là nam sủng. Y tưởng tượng ra "nghĩa tử" cao lớn này quỳ một gối trước mặt Cát Tường Nhi, hỏi hấn có muốn giải quyết chuyện kia không.

Y muốn gọi Cao Tín đến đổi người này đi, về sau không cho hấn ta xuất hiện trước mắt mình nữa.

Nhưng lại biết không được, đây là Vân Trinh cẩn thận từng li từng tí chọn ba năm mới được một người để ở bên cạnh mình, tự cho là món quà tốt nhất.

Y chỉ có thể dẫn theo bên người, đồng thời mỗi một lần nhìn thấy hấn ta đều sẽ nhớ tới tâm ý quý báu nhất của thiếu niên kia.

Tâm ý ẩn giấu quá sâu kia.

Rốt cuộc là bắt đầu từ bao giờ?

Từ khi rời khỏi Yến Yến Viên, không lúc nào là y không nhớ lại thời gian mình ở cùng đứa trẻ kia, nhưng lại không thể tìm được chút dấu vết nào. Y tự cho rằng mình đã làm một trưởng bối tốt nhất để dạy dỗ đứa nhỏ này.

Nhất định là tâm trí thiếu niên chưa trưởng thành, chờ đến khi trưởng thành là được.

Nhưng một âm thanh lại vô tình lạnh lùng nhắc nhở, ít nhất ba năm, hấn trưởng thành rồi có thay đổi được không?

Có vô số người phát hiện hấn đã trưởng thành, phát hiện hấn rất tốt.

Ngay cả đám hạ lưu kia cũng dám thềm nhỏ dãi Cát Tường Nhi của y.

Ngay cả nghĩa tử mà hấn bồi dưỡng ra được cũng đang ngấp nghé hấn.

Từ lần đầu tiên hấn thừa nhận mình thích nam nhân trước mặt y, y đã nên hiểu ra rồi.

Rất có thể chỉ là đứa bé kia mịt mờ thăm dò.

Còn y đã làm cái gì? Y vẫn chỉ nói với mình trẻ con chưa hiểu chuyện, hôm nay thích long dương, có lẽ ngày mai sẽ sửa lại, bởi vậy y mới mặc kệ.

Mặc kệ đứa bé kia cầu xin mà không được đau khổ vùng vẫy ba năm sao?

Cơ Bằng Nguyên hít sâu một hơi, buông dây cung ra, mũi tên bắn thẳng vào hồng tâm.

Y còn chưa nghĩ ra phải làm sao bây giờ.

Việc này quá khó khăn.

Chương 66: Sương mù

Sau khi bữa tiệc kết thúc cũng hết ngày nghỉ hưu mộc, Vân Trinh ngoan ngoãn trở về đại doanh.

Có người đến nghe ngóng với hắn: "Nghe nói Hữu doanh có hai người tham gia yến hội của người xong thì không trở về nữa, Lý tham tướng đi tìm một lần, không ngờ đã bị Kinh triệu phủ bắt trói hỏi tội, còn không cho thăm tù. Ngày hôm sau phạt 80 trượng, xăm chữ lên mặt đày đến biên cương. Người có biết chuyện gì không?"

Vân Trinh mờ mịt: "Không biết, không phải bữa tiệc vẫn luôn rất tốt sao, mọi người uống vui vẻ, không nghe nói xảy ra chuyện gì cả."

Trở về hắn cũng hỏi Công Lương Việt, Công Lương Việt nói: "Đúng là có việc này, ta nghe nói Lý tham tướng rất bất mãn, đi tìm thống lĩnh cứu môn đồ đốc trước. Đổ thống lĩnh vốn cũng rất khó hiểu, dù sao cũng là làm việc cho Hữu doanh, sao ngay cả Binh bộ cũng không biết mà đã trực tiếp hỏi tội rồi. Kết quả nghe nói Đổ thống lĩnh tự mình đến Kinh triệu phủ, trở về liền đuổi Lý tham tướng đi, không cho phép hắn ta hỏi lại việc này nữa. Lý tham tướng không chịu, truy vấn nhiều lần, cuối cùng chỉ biết tội danh là nói xấu tôn thất, nghe nói là trong bữa tiệc đã nói lời mạo phạm Hà Gian quận vương đến mới bị hỏi tội. Đổ thống lĩnh còn mắng Lý tham tướng không quản lý tốt binh lính của mình, bắt hắn ta về chấn chỉnh lại quân đội, không được bàn về chuyện quốc gia, mạo phạm tôn thất nữa."

Vân Trinh khó hiểu: "Hà Gian quận vương là ai?"

Công Lương Việt nói: "Hôm trước mới hạ chỉ phong Cơ Hoài Tổ là Hà Gian quận vương và Cơ Hoài Thịnh là Khánh Dương quận vương. Hôm đó ta thấy gã rất hòa ái, không ngờ rằng..."

Công Lương Việt tặc lưỡi: "Chắc hẳn hai tên gốc kia đã nói cái gì không đúng, Hà Gian quận vương trông có vẻ ôn hòa nhã nhặn, khiêm tốn cực kỳ, nói chuyện với ta vô cùng khách khí. Mấy thằng nhãi bên Hữu doanh cả ngày toàn nói chuyện bậy bạ, cũng phải chịu thiệt một chút. Đừng thấy Tả doanh chúng ta hay nói cười toe toét, nhưng trưởng bối trong nhà đã đánh mắng dạy bảo cho biết cái gì nên nói cái gì không nên nói rồi."

Vân Trinh nghe được là Cơ Hoài Tố liền sinh lòng phản cảm: "Là bắt người trong phủ của ta sao? Sao ta lại không biết?"

Hàn Tử Tấn ở bên cạnh cười lạnh: "Các người thì biết cái gì, chuyện này vừa xảy ra ta cũng đã cho người trong nhà đi nghe ngóng, các người có biết là ai đưa hai tên kia đến Kinh triệu phủ không? Kinh triệu doãn Văn Thu Thạch, đây chính là một kẻ xảo quyệt, ông ta dám không thông qua Binh bộ đã phán chuyện trong quân doanh là bởi vì ngày đó người đưa đến Kinh triệu phủ là thị vệ Long Tương Doanh! Văn Thu Thạch còn chẳng thèm hỏi khẩu cung đã trực tiếp phán án, Đổ thống lĩnh của chúng ta đi hỏi trở về cũng không nói một câu nào, lại càng không cần phải nói đến Binh bộ. Nghe nói Binh bộ cũng lặng lẽ hỏi thăm ý kiến của đại nhân bên Quân Cơ Xử, Quân Cơ Xử lại bảo bọn họ đừng có hỏi, bọn họ không quản được đâu."

Long Tương Doanh?

Vân Trinh khẽ giật mình, Công Lương Việt cũng giật mình nói: "Long Tương Doanh chỉ nghe lệnh của Hoàng Thượng, chẳng lẽ là có khẩu dụ?"

Hàn Tử Tấn nói: "Trưởng bối trong nhà cảnh cáo ta về sau không thể đắc tội vị Hà Gian quận vương này. Các người có biết thực ấp của Hà Gian quận vương còn nhiều hơn các Quận vương bình thường hai ngàn hộ không. Có nguồn tin tức đáng tin nói Thái Thường Tự dâng sổ con, các vị Quận vương đều được phong thưởng theo lệ, không cần phải nói cũng biết ai là người cho thêm ân này chứ?"

Công Lương Việt hít sâu một hơi, đám quý công tử như bọn họ đều tương đối miễn cảm với chuyện lớn, dù sao ai cũng không muốn đắc tội người

không nên đắc tội, gây tai họa cho toàn tộc, hấn ta hạ giọng nói: "Chẳng lẽ là trử vị, Hoàng Thượng đã có lựa chọn rồi?"

Vân Trinh nhú mày, Hàn Tử Tấn nói: "Ai biết được? Dù sao trước mắt xem ra cũng chỉ có vị này không tệ. Nhà ngoại thất, tài hoa cao, bây giờ cũng đã có chút công lao. Chỉ còn xem Kim thượng thi, nhưng Kim thượng thâm trầm, không ai dám phỏng đoán, chỉ có thể nói chú ý một chút sẽ không sai."

Công Lương Việt lại nói: "Không phải hôm kia có lời đồn là Hoàng Thượng giấu một cung nữ trong hành cung, đã có thai sao? Còn bắn pháo hoa chúc mừng đó."

Hàn Tử Tấn cười lạnh: "Không cần biết có thật hay không, cho dù có, vậy cũng chưa biết là Hoàng tử hay là Công chúa đâu? Tóm lại bây giờ Hoàng Thượng vẫn còn trẻ khỏe, chúng ta cũng không cần vội vàng, chỉ là nhắc nhở các người vài câu, đừng nhúng tay vào trong chuyện đó. Tội danh nói xấu tôn thất này, phạm là đối đầu với tôn thất thì sẽ khó tránh khỏi có một hai câu mạo phạm, nếu thật sự truy cứu ra thì còn là phạm phải điều cấm. Thiên hạ này không có một ngàn thì cũng phải có mấy trăm tôn thất đấy."

Vân Trinh bị hấn ta nói đến mức không nhịn được bật cười, Hàn Tử Tấn lại nhắc hấn: "Nói người đó! Lần trước không phải người gây sự với Tuần Dương quận vương sao? Hôm yến hội ta thấy người cũng lạnh lùng với Hà Gian quận vương, người thể hiện rõ vậy? Nhìn người bình thường cũng lạnh lợi nhanh nhẹn, gặp người nào cũng gọi ca ca, sao ai cũng có thể nhìn ra người không chào đón Hà Gian quận vương thế. Người bao tuổi rồi, hả? Sao tính tình cứ y như một đứa trẻ vậy? Lấy sự thông minh bình thường của người ra, lần sau không được như thế nữa, nếu thật sự không được thì tránh xa gã ra, hiểu không? Gã dám bắt người trong bữa tiệc của người, có thể thấy được cũng không để người vào mắt, cẩn thận một chút đi, người cho rằng Hoàng Thượng có thể sủng người cả một đời à?"

Trong mắt Vân Trinh lướt qua một vẻ lo lắng, hấn có thể lá mặt lá trái với bất kì kẻ nào, ngoại trừ Cơ Hoài Tố. Nhưng hấn vẫn nở nụ cười vui vẻ: "Được rồi, cảm ơn ca ca đã dạy ta!"

Hàn Tử Tấn tiếp tục bóp mặt hắn: "Không cho phép qua loa! Người cho rằng người giầu rất tốt sao? Mỗi lần người gạt ta ta đều biết! Lười so đo với người thôi, ta đang nói chuyện nghiêm túc với người đấy, đừng có mà giả vờ ngớ ngẩn!"

Lần này Vân Trinh lúng túng thật, thu tay về: "Biết rồi, Hàn đại ca tha cho tiểu đệ đi, về sau nhất định, nhất định sẽ nghe lời người."

Hàn Tử Tấn buông lỏng tay, hừ lạnh một tiếng.

Quả nhiên, đêm đó tham tướng Lý Lỗi của Hữu doanh liền đến tìm Vân Trinh: "Mặc dù ta không biết Diêu Đại Trung, Đường Tiểu Tỏa đắc tội Hà Gian quận vương như thế nào, nhưng hôm đó hai người đi tham gia yến hội của Hầu gia, Hà Gian quận vương không để ý đến thể diện của Hầu gia mà trực tiếp đưa người đến Kinh triệu phủ như vậy đúng là không biết đạo lý. Hôm đó Hà Gian quận vương đến dự tiệc, chắc cũng có quan hệ tốt với Hầu gia, không biết Hầu gia có thể năn nỉ thay hai tên kia một chút không. Ta nghe nói còn không thèm hỏi khẩu cung, phạt 80 trượng cũng không có không cho phép quan sát. Nghe nói lúc giam giữ trong đại lao, chỉ tùy tiện bôi ít thuốc đau nhức, tháng sau sẽ bị xăm chữ lên mặt ngay trong lao. Người nhà bọn họ khóc lóc đến tận nhà ta cầu xin."

Lý Lỗi chấp tay nói: "Coi như mặt tướng thiếu Hầu gia một nhân tình, sau này ắt sẽ trả lại."

Vân Trinh nói: "Long Tương Doanh chỉ nghe lệnh của một mình Hoàng Thượng, Lý đại ca đã nhờ, vốn không nên từ chối, nhưng tiểu đệ suy đoán chỉ sợ ngay cả Hà Gian quận vương cũng không thể nói được."

Lý Lỗi khựng lại, biết Vân Trinh nói không sai, sau khi xảy ra chuyện, hắn ta đã dẫn người nhà của hai người kia đưa thiệp mời cầu kiến Hà Gian quận vương mong được tạ lỗi. Kết quả Hà Gian quận vương trả lại thiệp, cũng không gặp mặt, chỉ cho người truyền một câu việc này không thể xen vào, khuyên bọn họ đừng phí công nữa, không bằng chuẩn bị tìm chỗ tốt ở biên cương để sung quân.

Thật ra hẳn ta cũng biết hai tên đồng hương kia ngày thường không biết giữ mồm giữ miệng, nhưng rốt cuộc là đã nói cái gì?

Lý Lỗi đề sự khó hiểu trong lòng xuống, vẫn ăn nói khép nép: "Mặt tướng biết Hầu gia cũng có thể mở lời được trước mặt Hoàng Thượng, không bằng..."

Vân Trinh nói: "Lý đại ca, ta chỉ có thể thay người hỏi Cao thống lĩnh của Long Tương Doanh xem tình huống như thế nào thôi. Nhưng thật sự không dám đồng ý nói trước mặt Hoàng Thượng. Việc nhỏ này mà làm ầm trước mặt vua, chỉ sợ đến lúc đó không chỉ là chuyện sung quân hai tiểu binh thôi đâu. Không chừng các tướng lĩnh thậm chí là thống lĩnh Cửu Môn Đề Đốc của đại doanh Tây Sơn chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm. Ta khuyên Lý đại ca không bằng chuẩn bị tiền của tìm chỗ đóng giữ tốt một chút, trước tiên cho bọn họ chút ân tình, lại cho hai tiểu huynh đệ kia ít bạc, tr3

đường cũng dễ chịu hơn chút."

Lý Lỗi thay đổi sắc mặt: "Hầu gia, dám huynh đệ chúng ta tin tưởng người mới nhận lời mời của người đến tham gia yến hội chúc mừng sinh nhật. Bây giờ hai huynh đệ xảy ra chuyện ở chỗ của người, người lại làm lơ như vậy cũng không tốt lắm nhỉ?"

Vân Trinh có chút đồng tình: "Đúng là ta bất lực - Long Tương Doanh sẽ không tùy tiện bắt người, nếu đã bắt người thì chắc chắn là có chứng cứ xác thực."

Lý Lỗi giận dữ xoay người rời đi.

Vân Trinh thở dài, vốn dĩ còn muốn mượn yến hội để lôi kéo vị Võ trạng nguyên này, xem ra lại hỏng việc rồi.

Cuộc sống ở đại doanh đơn điệu nhưng rất nghiêm khắc, không được tùy ý ra khỏi quân doanh, bởi vậy hẳn ở trong đại doanh Tây Sơn cũng không có thời gian suy nghĩ quá nhiều, chỉ có thể dẫn binh huấn luyện, tiếp tục viết

chữ, viết bài luận nộp cho Hoàng Thượng.

Đảo mắt lại đến thời gian hưu mộc, lần này hẳn chuyên môn trở về phủ cho người đi mời La Thái Thanh tới hỏi chuyện.

Trong lòng La Thái Thanh biết rõ, nhưng lại không dám nói, chỉ bảo: "Đúng là việc Long Tương Doanh bắt người rất bí mật, hôm đó Hà Gian quận vương và Khánh Dương quận vương đều uống đến xế chiều mới đi, ngài còn tự mình tiễn bọn họ, làm gì có chuyện khác thường gì?"

Vân Trinh suy nghĩ thấy cũng đúng: "Vậy thủ vệ các nơi trong vườn của chúng ta cũng không nói là có vấn đề gì sao? Long Tương Doanh đến đây, chẳng lẽ lại không thông qua thủ vệ của chúng ta? Không phải chứ?"

Tr3

lưng La Thái Thanh thấm ướt mồ hôi: "Chưa từng nghe báo, có khi chưa chắc ở trong vườn của chúng ta, không chừng là đi ra ngoài đường thì sao."

Vân Trinh nhíu mày, La Thái Thanh vội vàng cầm thiệp mời ra nói sang chuyện khác: "Hà Gian quận vương và Khánh Dương quận vương đồng thời được phong, cũng đều mời khách khứa đến. Bởi vì người không ở nhà, Khánh Dương quận vương đã nghe nói người được nghỉ hưu mộc, chuyên môn gửi thiệp tới, nói là cùng với Hà Gian quận vương mời người đến Kim Quy Viên."

Vân Trinh hừ lạnh một tiếng, La Thái Thanh thấp giọng nói: "Vẫn nên đi chứ? Ta đã đồng ý thay ngài rồi." Tuy phiên vương không thích hợp kết giao với tướng lĩnh trong quân, nhưng ba người bọn họ cùng đi khâm sai trị sông, còn là đồng môn, còn từng đến dự tiệc, không cần vì chuyện nhỏ mà đắc tội người có thể trở thành Hoàng tử.

Hướng chi, La Thái Thanh hãi hùng khiếp vía, ngày đó rốt cuộc Hoàng Thượng đã nghe thấy cái gì. Bạch Ngọc Kỳ ra ngoài rất nhanh, có vẻ cũng không bị làm sao, mỗi ngày sau đó đều hát hí khúc bình thường. Nhưng mà ngày đó Hoàng Thượng lại rời đi, đồng thời nghiêm lệnh không được nói

cho Hầu gia y từng tới.

Hôm trước hẳn ta còn biết Thụy Thanh Ban đã rời khỏi kinh thành.

Sau đó hẳn ta cũng đã được bổ nhiệm, chỉ còn một tháng để chuẩn bị, mấy ngày nay hẳn ta vẫn chờ Trưởng sử mới đến nhận việc, kết quả Thái Thường Tự lại truyền lời nói Hoàng Thượng khẩu dụ không phái Trưởng sử mới, Chương Diễm đại nhân sẽ để ý đến chuyện bên này.

Vậy thì càng kì quái! Tuy phẩm cấp của Chương đại nhân không cao, cũng vẫn luôn ở trong phủ Chiêu Tín Hầu, nhưng hẳn ta đã là một người không thể coi nhẹ trong đám đại thần Quân cơ, sao còn thời gian để ý đến những chuyện vặt vãnh trong Hầu phủ như ngày lễ gì thì tặng quà gì, Hầu gia nên tham gia yến hội nào, chi phí chi tiêu của Hầu gia chứ?

Nếu đã không có sức lực, chẳng vphải là đó chỉ là nguy trang thôi sao.

Chẳng lẽ Hầu phủ sắp bị xóa nghi chế phủ Công chúa rồi?

Rốt cuộc hôm đó Hầu gia đã làm gì trong phòng, chẳng lẽ đúng là chọc giận Hoàng Thượng, làm Hoàng Thượng mất thiện cảm sao?

Trong lòng của hẳn ta tràn đầy bất an, nhưng sau khi có lệnh bổ nhiệm, Hoàng Thượng còn chuyên môn triệu kiến hẳn ta nói mấy câu động viên, đến cuối cùng mới hơi hột dặn dò không cho phép để Hầu gia biết ngày đó y đã đến Hầu phủ.

Mặc dù chỉ có một câu, nhưng lại do chính miệng vua nói, vậy chắc chắn là không thể khinh thường!

Hẳn ta đã hỏi bóng gió Vân Giang Ninh, nhưng Hồ nhi này lại chẳng để ý đến ai cả, chỉ nghe mỗi Hầu gia, rốt cuộc cũng không nghe ngóng được cái gì.

Hẳn ta có rất nhiều tâm sự, đành khuyên nhủ Vân Trinh: "Lại bộ cũng đã bổ nhiệm ta làm Bố chính ti của tỉnh Đan rồi. Vốn dĩ việc này cũng nằm trong

dự đoán, nhưng lại không hề bỏ nhiệm Trương sử mới, chỉ nói để Chương tiên sinh quản. Mấy ngày nay ta đang tạo quan hệ, sau này Hầu gia làm việc vẫn nên cẩn thận một chút, hạ quan không thể ở bên cạnh ngài nữa rồi."

Vân Trinh lại vui vẻ nói: "Bỏ nhiệm rồi? Đây là chuyện vui mà! Mai phải tổ chức một bữa tiệc trong phủ để đưa tiễn đại nhân mới được, đêm nay ta đi dự tiệc trước, đến mai sẽ chúc đại nhân sau."

La Thái Thanh:...

Haiz, ai biết trong lòng mình khổ chứ.

Hắn ta chuẩn bị xong quà cáp, thấy Vân Trinh tắm rửa thay y phục vui vẻ rời đi giống một đứa trẻ ngây thơ không biết chuyện gì, trong lòng vô cùng bất lực, thậm chí có một loại xúc động muốn từ bỏ chức vụ Bố chính ti kia để tiếp tục làm Trương sử nho nhỏ trong Hầu phủ.

Mặc dù biết đây là điều không thể, thiên uy như núi, nếu Hầu phủ nho nhỏ này mà bị cấu xé thì cũng chỉ là một ý chỉ thôi. Hắn ta làm Trương sử, cũng sẽ bị mất mạng theo.

Còn không bằng đứng cao một chút, lực ảnh hưởng rộng hơn chút, cố gắng để sau này còn có thể quan tâm đến hắn nhiều hơn, dù sao còn có Chương Diễm mà. Hắn ta nghĩ như vậy mới thấy trong lòng khoan khoái hơn chút, cho dù như thế nào, bây giờ xem ra Hoàng Thượng vẫn đối xử rất tốt với Hầu gia, hắn ta lo lắng nghĩ.

Vân Trinh cầm quà cáp ngồi xe ngựa đến Kim Quy Viên.

Xe ngựa dừng đưa, hắn cũng rơi vào trầm tư, Cơ Hoài Tố, Hoàng Thượng rất thích gã sao? Cũng đúng, đời trước Hoàng Thượng cũng rất vừa ý gã, đời này còn có công trị sông. Nhưng hắn vẫn hiểu Cơ Băng Nguyên rất rõ, tuy nói có công sẽ được thưởng, nhưng y vẫn luôn cẩn thận tr3

chuyện phong thưởng tước vị, cố gắng đối xử như nhau. Dù sao việc hay hay gây ra một chút hiểu nhầm không cần thiết, y tuyệt đối sẽ không phạm

sai lầm trong chuyện này.

Cho dù y có hướng về ai thật, cũng sẽ không lấy cách như vậy để Cơ Hoài Tố đứng ở đầu sóng gió.

Như vậy, chẳng lẽ chỉ là một ý đơn giản khác, chính là có công thì được thêm thưởng. Thưởng trị sông? Không đúng, chẳng lẽ là do hai tên xui xẻo bị đày đến biên cương kia?

Ở trong yển hội của mình, hai tên quý xui xẻo kia có chức vụ rất thấp, chắc ngay cả Cơ Hoài Tố là ai cũng không nhận ra, sao đang yên đang lành lại chọc giận gã? Vì sao Long Tương Doanh lại ra tay giúp Cơ Hoài Tố? Cao Tín còn là người không thèm để ý đến tình thân, chỉ nghe mỗi mình Cơ Băng Nguyên nữa.

Trừ khi người bọn họ chỉ trích không phải Cơ Hoài Tố.

Chắc hẳn cũng không phải là Hoàng Thượng, hẳn chưa từng thấy ai trong quân doanh dám chỉ trích Hoàng Thượng đâu.

Như vậy - chẳng lẽ là mình?

Trong đầu của hắn đang dần hiện ra một suy đoán to gan, bỗng nhiên chú ý tới xe ngựa ngừng lại, hắn cất giọng hỏi tùy tùng đi theo bên ngoài: "Sao lại dừng xe thế?"

Bên ngoài nói: "Cửa ngõ phía trước có đội xe, Hầu gia chờ một chút."

Hắn không để ý, lại phối hợp cân nhắc, khi càng ngày càng đến gần thời điểm kiếp trước, hắn cũng càng ngày càng nôn nóng, thường xuyên nghĩ về tình tiết hai kiếp cả ngày lẫn đêm, sau đó hoảng sợ phát hiện kiếp này càng sống lâu thì càng có nhiều thay đổi. Ký ức quá khứ của hắn bắt đầu dần dần mơ hồ, bởi vì có quá nhiều chuyện thay đổi, hắn cũng không thể tìm được căn cứ có ích đáng tin cậy từ trong trí nhớ nữa.

Đời này giống như hoàn toàn mới mẻ, Cơ Hoài Tố, Chu Giáng, bọn họ đã

từng là toàn bộ cuộc sống của mình.

Mà kiếp này bọn họ lại đi sang con đường khác, rời khỏi mình.

Hắn nhận được dễ dàng và tự do, nhưng cũng hoàn toàn mất đi phán đoán về tương lai. Hắn không có cách nào mượn việc sống lại để dự đoán về tương lai nữa, trong lòng hắn tràn đầy lo nghĩ. Nếu như Cơ Hoài Tố vẫn lấy được trữ vị như kiếp trước thì sao.

Mình còn có thể khống chế được hướng đi của mọi việc sao? Tất cả mọi thứ trong tương lai cứ như đang bị sương mù bao phủ, hắn không có cách nào suy đoán và khống chế chính xác nữa.

Cơ Hoài Tố không lấy được quân quyền và sự ủng hộ của mình mà vẫn được Cơ Băng Nguyên thưởng thức, cho nên đây chính là năng lực của gã sao? Cho dù không có mình, gã cũng sẽ... Cho nên chuyện quan trọng vẫn là Cơ Băng Nguyên, quyết định lập trữ là do y.

Rốt cuộc mấy người Cơ Hoài Tố biết được thân phận "con riêng" của mình từ bao giờ?

Cơ Hoài Tố vẫn không hề từ bỏ lôi kéo mình, có phải đã biết tin tức này rồi không?

Hắn day trán, chỉ cảm thấy lúc trước mình thực sự quá ngu dốt tầm thường.

Đêm nay đến dự tiệc với hai người bọn họ, một là phải nghe ngóng xem vì sao hai người kia lại bị đày đi, hai là phải xem rốt cuộc Cơ Hoài Tố muốn làm cái gì. Hắn yên lặng tính toán trong lòng, thuận lợi là hắn đã làm xong mấy chuyện, lại có Giang Ninh đến bên cạnh Hoàng Thượng canh chừng, điều này khiến sự lo lắng ở đáy lòng hắn mới hơi lắng lại.

Xe ngựa dừng lại, đã đến Kim Quy Viên, tùy tùng xốc màn xe mời hắn xuống, hắn sửa sang lại y phục rồi xuống xe.

Mã phu vẫn ngồi tr3

lưng ngựa, trong lòng hẳn cảm thấy kỳ quái, quay đầu thấy mã phu kia đội mũ rộng vành, mặc áo bào xám trắng, dáng người cường tráng cao lớn, lại không giống mã phu lúc trước lắm, thay mã phu từ bao giờ vậy?

Hắn nghi ngờ nói: "Người tên gì?"

Người kia lập tức quay lại, dưới cái mũ rộng vành là khuôn mặt anh tuấn, thái độ tiêu sái, tr3

mặt còn nở nụ cười ranh mãnh: "Tiểu nhân bá kiến Hầu gia, hôm nay con ngựa này đi có vững vàng không? Tiểu nhân có hầu hạ tốt không?"

Vân Trinh khẽ giật mình, sau đó mới nở một nụ cười kinh ngạc: "Chu Tử Đồng!"

Chương 67: Đánh lộn

Chu Giáng lấy mũ rộng vành xuống, tiêu sái tung người xuống ngựa, ném dây cương cho sai vặt ở bên cạnh: "Không biết Hầu gia có thể dẫn tiểu nhân vào Kim Quy Viên quý giá mở mang kiến thức không? Tiểu nhân ở biên cương ăn quá nhiều đất rồi."

Hắn ta cười xích lại gần Vân Trinh nói chuyện, Vân Trinh không ngờ hắn ta lại cao lớn quá nhiều - cao hơn mình còn chưa tính, vậy mà còn cao hơn kiếp trước rất nhiều! Hắn ngạc nhiên nói: "Sao người cao thế? Ăn cái gì vậy?"

Chu Giáng cười ha ha: "Chắc là đến biên cương bị gió thổi đi!"

Vân Trinh cạn lời, hung dữ đâm vào vai hắn ta: "Cút!"

Chu Giáng vui vẻ đi theo hắn: "Hầu gia, thương cho tiểu nhân đi, dẫn ta theo được không?"

Vân Trinh vừa đi về phía Kim Quy Viên vừa nói: "Sao người lại tới đây? Dáng vẻ phong trần mệt mỏi này, mới về à?"

Chu Giáng xoa xoa tay: "Vừa vặn có việc quân nhu phải vào kinh, ta nhớ tới sinh nhật 18 tuổi của người, liền tranh thủ thời gian xin nhận việc này, thuận tiện tới thăm người một chút, ta nhớ người muốn ch3t rồi. Đến Binh bộ giao nộp quân nhu, về nhà mới thay quân phục, cho người đi nghe ngóng vừa vặn hôm nay người được nghỉ hưu mộc, liền vội vàng chạy đến chỗ người. Lại nghe La trưởng sử nói Hà Gian quận vương và Khánh Dương quận vương mời khách, người đi dự tiệc rồi. Ta mới gắng sức đuổi theo, vốn chỉ định đến gặp người, nhưng nghĩ chắc hai vị quận vương nhớ tình cũ, cũng sẽ không để ý ta đến ăn chực một bữa, ta còn đang đói khát đây..."

Hắn ta tham lam nhìn chằm chằm bóng lưng Vân Trinh, hắn cũng cao hơn nhiều, tr3

mặt còn có vẻ thẳng thắn thuộc về riêng hắn, đôi mắt trong trẻo, nụ cười rạng rỡ. Rõ ràng là mình đã từng hại hắn, nhưng hắn lại như không thèm để ở trong lòng, lối lạc như thế, ngay cả thù cũng không thèm nhớ.

Thậm chí trong lòng Chu Giáng còn dâng lên một chút hy vọng trước đó đã bị mình đè chặt xuống.

Vân Trinh đi vào trong Kim Quy Viên rực rỡ ánh đèn, tiểu nhị đón khách đã cao giọng nói: "Khách quý đến!"

Rất nhanh Cơ Hoài Thịnh, Cơ Hoài Tổ ở bên trong đã đi ra đón, Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Cuối cùng cũng đến rồi."

Vân Trinh chấp tay nói: "Tiểu đệ đến chậm, để hai vị vương gia đợi lâu."

Cơ Hoài Tổ cũng thấy được thanh niên cao lớn đi theo phía sau Vân Trinh, khoe miệng gã cong lên, nhưng trong mắt lại lướt qua một vẻ lo lắng, vừa nghe nói Vân Trinh đuổi nghĩa tử người Hồ đến Long Tương Doanh, không ngờ một người mới đi lại có người nữa đến: "Không ngờ hôm nay Chu tướng quân cũng tới?"

Cơ Hoài Thịnh nhìn thấy vậy cũng cười: "Chu huynh về kinh thành từ bao giờ vậy? Sao không nói một tiếng?"

Chu Giáng cười ha ha: "Hôm nay mới về, Binh bộ có việc, vốn chỉ muốn đến Chiêu Tín Hầu phủ tìm Hầu gia, kết quả nghe nói đêm nay hai vị Vương gia mở tiệc chiêu đãi, Hầu gia đi dự tiệc rồi. Ta nghĩ hai vị Vương gia vừa được phong, không chúc là không được! Nên mới vội vàng cho người chuẩn bị quà, mặt dạn mày dày tới cộ rượu."

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Vậy thì đúng là trùng hợp, vừa vặn tẩy trần cho Chu huynh."

Bốn người cùng ngồi xuống bắt đầu ăn uống linh đình.

Chu Giáng vốn là người khôi hài, Cơ Hoài Thịnh lại khéo léo, rất nhanh hai người đã làm bầu không khí nóng lên.

Chu Giáng nói về những chuyện lý thú ở biên quan, không có quân lương chỉ có thể dẫn binh đi bắt thỏ, chim tước, còn có mấy chuyện thú vị khi bậc giặc xâm lược. Cơ Hoài Thịnh thì nói về chuyện trị sông, thuế ruộng.

Vân Trinh vẫn luôn ngồi nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng còn đặt câu hỏi, điều này khiến bọn họ càng thêm hào hứng, vừa nói còn vừa vội vàng mời rượu cho Vân Trinh.

Không bao lâu sau Vân Trinh đã uống đến say mềm, nhưng hắn vẫn còn nhớ rõ chuyện hôm nay, hỏi Cơ Hoài Tố: "Hôm đó ta tổ chức yến hội, đại doanh Tây Sơn có hai tiểu giáo bị người Long Tương Doanh bắt trói đến Kinh Triệu Phủ, tội danh là nói xấu tôn thất, ai cũng nói là đắc tội mạo phạm người?"

Cơ Hoài Tố nhìn khuôn mặt bình tĩnh của hắn, trong mắt có ý cười: "Ta nghe bọn họ ăn nói không sạch sẽ, liền dạy bảo ngay tại chỗ, chỉ là trừng trị nhỏ mà thôi, sau đó liền rời đi ngay. Về sau mới nghe nói đến việc này, nhưng ta chỉ là một Quận vương, sao có thể sai sử được Long Tương Doanh? Ta đoán là ngày đó cũng có thị vệ Long Tương Doanh đến chỗ người uống rượu, thấy được ta dạy bảo bọn họ nên mới trừng trị cũng chưa biết chừng, nhưng ta cũng không dám hỏi, chỉ có thể lặng yên."

Vân Trinh nghĩ xem ra chỉ có thể hỏi Cao Tín, nhưng vẫn truy vấn Cơ Hoài Tố: "Thật sự như thế?"

Cơ Hoài Tố nói: "Người khác tới hỏi ta chắc chắn sẽ không nói, nhưng người hỏi ta thì đương nhiên sẽ nói thật." Tuy đó chỉ là trừng trị nhỏ, nhưng thật ra là mình tự lên đi dạy dỗ, bây giờ nghĩ đến phong áp hai ngàn hộ tự dung thêm ra kia chắc là khen thưởng cho việc này. Chiêu Tín Hầu vẫn rất được hoàng ân.

Cơ Hoài Tố cười nhìn hắn, Vân Trinh lại cảm thấy cả người không thoải mái, nhưng vẫn hỏi: "Rốt cuộc là nói gì? Trong doanh đội của chúng ta có một tham tướng là đồng hương của bọn họ, cứ nhất định phải nhờ ta đi nói giúp, ta nghĩ Long Tương Doanh bắt người thì chắc chắn là có chứng cứ, không thể lờ mờ đi nhờ vả được. Cho nên rốt cuộc đã nói cái gì?"

Cơ Hoài Tố hời hợt: "Không phải cái gì dễ nghe, người còn nhỏ, đừng nghe những lời bần thủ này."

Vân Trinh hỏi: "Có phải có liên quan đến ta không?"

Cơ Hoài Tố liếc hắn một cái: "Đúng."

Vân Trinh cười lạnh: "Vậy ta vẫn còn phải cảm ơn người bênh vực ta sao?"

Cơ Hoài Tố chậm rãi nói: "Ta làm những việc này cũng không phải để người cảm ơn." Vân Trinh nhìn nụ cười của gã mà nổi da gà, Cơ Hoài Tố lại vỗ cánh tay Cơ Hoài Thịnh: "Đừng nói là ta, cho dù là Hoài Thịnh huynh đệ, còn có Tử Đồng nghe được những lời kia chắc chắn cũng sẽ ra mặt giáo huấn bọn họ thay người, các người nói có đúng không?"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Đương nhiên rồi!"

Không biết vì sao Chu Giáng lại nghi ngờ nhìn Cơ Hoài Tố, nhưng tr3

mặt vẫn cười nói: "Nói đúng lắm."

Lại thấy Vân Trinh đã quay sang xem kịch tr3

sân khấu, liền cười hỏi: "Đây là kịch đang được lưu hành trong kinh bây giờ sao? Lần này ta về chỉ có thể ở mấy ngày rồi lại phải đi, Cát Tường Nhi phải dẫn ta đi chơi đủ đây, bây giờ ta y như một đứa nhà quê rồi."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Hầy, người đến chậm rồi, nghe nói trước đó Thụy Thanh Ban hát rất hay, Vân huynh đệ cũng thích Bạch Ngọc Kỳ kia diễn, đáng tiếc

ta gửi thiệp mời mới biết mấy ngày trước bọn họ mới rời khỏi kinh thành, đáng tiếc, đành phải mời nhà này."

Vân Trinh kinh ngạc nói: "Đi rồi sao?"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Đúng vậy, lại nói đến vùng Ký Châu của chúng ta cũng có mấy bài kịch hay..." Bọn hắn vô cùng hứng thú nói sang chuyện khác, dù sao một cái gánh hát vào nam ra bắc, thấy lợi là làm, đi tới đi lui chỉ là một chuyện quá mức bình thường.

Vân Trinh cầm chén rượu lại nghĩ mãi thông ra, không phải trước đó còn cười nói chờ mình đi tìm hắn ta sao? Với cái tính gan to bằng trời của Bạch Ngọc Kỳ, hắn sẽ không tin là hắn ta bị dọa chạy mất đâu.

Chẳng lẽ Giang Ninh dám tự mình quyết định?

Cũng không đúng, cho dù Giang Ninh có lá gan kia thì cũng không có suy nghĩ đó, còn biết vòng vo đuổi người ta ra khỏi kinh.

Vậy đang êm đẹp sao lại rời kinh?

Còn có chuyện nói xấu tôn thất khó hiểu này nữa.

Hắn bỗng nhiên lóe lên một suy nghĩ, nhớ trước đó tiêu cục vụng trộm đi giết giặc, Long Tương Doanh dọn dẹp hộ hắn.

Cho nên không phải là trong phủ của hắn vẫn luôn có người của Long Tương Doanh đấy chứ? Vì thế Bạch Ngọc Kỳ vô lễ liền bị đuổi đi, hai tiểu giáo nghị luận về mình, chắc cũng không phải lời tốt lành gì, cũng lập tức bị giam lại.

Đương nhiên Cao Tín sẽ không rảnh xen vào chuyện bao đồng như vậy.

Vậy cũng chỉ có - Hoàng Thượng?

Vân Trinh nắm chặt chén rượu uống thêm hai hớp, rượu hôm nay chua ngọt

ngon miệng, hấn không khỏi uống nhiều mấy chén, sau đó dần dần say mềm, mặt đỏ tai nóng. Hấn cảm thấy hơi nóng bức, liền nới lỏng cổ áo mình ra, lại phải tốn sức suy nghĩ tại sao Hoàng Thượng lại phái người Long Tương Doanh ở trong gia viên của mình, là quan tâm mình sao?

Nhưng đầu óc bắt đầu có chút hồ đồ, chẳng biết lúc nào chén rượu trong tay hấn đã rơi xuống, ảnh hưởng đến ba người còn đang thân thiết trò chuyện kia. Bọn họ quay đầu nhìn thấy mặt mũi hấn đỏ ửng đều không nhận được cười: "Nguy rồi, Cát Tường Nhi say rồi."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Quên nói đây là rượu đào, tác dụng chậm, nhưng tửu lượng của Vân hầu gia cũng hơi kém nhỉ." Hấn ta vội vàng cho người đưa canh giải rượu lên, sau đó lại không nhận được cười: "Trách ta trách ta, Hầu gia còn nhỏ, mới qua sinh nhật 18 tuổi thôi." Lại nói tiếp: "Ở đây có giường nằm, Chu lão đệ người đỡ hấn đi vào nằm một lát, uống x chút canh giải rượu để đỡ hơn đi, đến khi rượu qua sẽ tốt hơn một chút."

Chu Giáng đã đỡ lấy hấn, thấy đôi mắt trong trẻo của hấn mơ màng nhìn về phía mọi người, còn lẩm bẩm hỏi "Các người nhìn ta làm gì?" nhưng thân thể đã sớm không tự chủ được ngã xuống, Chu Giáng không nhận được liền cười: "Người say, ta dìu người vào bên trong nghỉ một chút."

Nói rồi cầm lấy cánh tay hấn đỡ vào trong phòng con, quả nhiên ở đó có một cái giường mềm, đệm chăn sạch sẽ, mùi hương thơm ngát, chắc là chuyên môn chuẩn bị khách quý nghỉ ngơi.

Chu Giáng liền đỡ hấn lên giường nửa tựa tr3

gối mềm, cởi giày đắp chăn cho hấn, thấy hấn vẫn khép hờ đôi mắt nói: "Ta không say, ta còn tỉnh lắm, các người đang nói đến gánh hát mà."

Chu Giáng buồn cười: "Đúng vậy người không say, giống như con mèo say rồi mà còn không say, tửu lượng kém như thế mà còn dám uống." Nói đến đây trong lòng hấn ta lại có chút lòng chua xót, lúc trước bọn họ hợp tịch thành hôn, nếu có xã giao thì đều là hấn ta phụ trách uống rượu, thật ra Vân Trinh cũng không thích uống rượu, cũng không thích xã giao. Bây giờ

mình cũng đã thành một người mà Vân Trinh phải xã giao rồi.

Bên ngoài có người mang canh giải rượu đến, Chu Giáng cầm mức cho hắn uống, thìa đến tr3

môi hắn liền ngoan ngoãn há miệng ra uống từng ngụm. Trong lòng Chu Giáng không khỏi tràn đầy cảm giác thỏa mãn, không biết mệt mà dứt hẳn uống xong một bát canh, lại đỡ hắn nằm xuống, đắp kín chăn mỏng.

Vân Trinh lại có chút rối loạn mơ hồ: "Người đâu rồi? Bọn họ đều đi đâu hết rồi?"

Chu Giáng cười nói: "Còn ở bên ngoài trò chuyện kia, người nghỉ một lát đi, đến đêm ta sẽ đưa người về phủ."

Vân Trinh nhìn hắn ta một hồi, lúc trước Chu Giáng chăm sóc hắn nhiều, liền đưa tay khép đôi mắt hắn lại. Quả nhiên hắn ngoan ngoãn nhắm mắt, chỉ chốc lát sau hô hấp đã đều đều, hẳn là ngủ thiếp đi.

Chu Giáng chỉ yên lặng ngồi ở một bên nhìn hắn ngủ, trong lòng cảm thấy bình yên, nhớ tới kiếp trước vốn dĩ bọn họ có thể bên nhau đến khi đầu bạc, kết quả lại có kết cục như vậy. Một đời này hắn ta chỉ có thể lấy thân phận huynh đệ để ở một bên bảo vệ, cũng hiếm khi được nhìn người này ngủ say, dù sao mấy ngày nữa hắn ta lại phải về chỗ đóng giữ rồi.

Vừa nghĩ đến đây, hắn ta không khỏi cảm thấy buồn bã, nhìn Vân Trinh ngủ đến mức khuôn mặt đỏ bừng, tr3

trán lấm tẩm mồ hôi, sau khi lặng yên ngủ say thì vô cùng đáng yêu, không khỏi lặng lẽ vươn tay nhẹ nhàng vuốt môi châu của hắn. Thấy bờ môi Vân Trinh hơi sưng, nhất thời không cầm giữ được, hơi cúi đầu xuống tiến tới...

Bên cạnh có gì đó chợt lóe lên, gương mặt hắn ta đau xót, hai mắt tối đen, còn không kịp phản ứng cả người đã bị đẩy mạnh ra bàn. Bát đũa bên tr3

rơi vỡ choang.

Chu Giáng lắc lắc đầu, phun ra một ngụm máu, nhìn về phía Cơ Hoài Tố với khuôn mặt hằm hằm chẳng biết đến từ bao giờ, hấn ta a một tiếng, siết chặt nắm đấm tung ra một quyền về phía mặt gã.

Hai người lao vào đánh nhau, Chu Giáng nhập ngũ ở biên cương mấy năm, vốn cũng là một người lão luyện, vừa đánh ra Cơ Hoài Tố không thể không bị thiệt, ăn mấy cú đấm liên tiếp.

Cơ Hoài Tố lên cơn giận dữ, xoay người lại đánh túi bụi, Cơ Hoài Thịnh và người từ bên ngoài vọt vào, nhìn thấy tình hình này liền tiến lên ôm lấy Chu Giáng: "Sao thế? Các huynh đệ, đang tốt đẹp sao lại đánh nhau! Mau dừng tay mau dừng tay, có gì hiểu nhầm thì từ từ nói, đừng xúc động."

Ầm ỉ như vậy đã sớm đánh thức Vân Trinh ở tr3

giường, khi thấy Cơ Hoài Tố lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu Giáng, còn đánh tới một quyền, Chu Giáng bị Cơ Hoài Thịnh ôm, vốn dĩ đã ngừng tay, lại xoay mặt sang nhìn hấn, nửa bên mặt sưng đỏ, Cơ Hoài Tố tung ra một quyền đánh vào khuôn mặt sưng lên của hấn ta.

Cơ Hoài Thịnh giật mình kêu một tiếng, vội vàng buông tay. Vân Trinh vừa tỉnh, thật ra còn có chút hồ đồ, liền nhảy lên một cái đập bay Cơ Hoài Tố ra ngoài!

Hấn huấn luyện trong quân doanh nhiều năm, một cú đá này lại không hề nương tay, tất cả mọi người đều nghe được tiếng xương gãy "răng rắc". Cơ Hoài Tố lui về sau mấy bước, trong miệng tuôn ra máu tươi, lại chỉ nhìn chằm chằm Vân Trinh, vẻ mặt vừa khiếp sợ lại là ai oán, sau đó không chống đỡ nổi mà ngã xuống. Một đám người liền vội vàng tiến lên đỡ gã, Cơ Hoài Thịnh liền thấy gã đã hôn mê: "Mau mời đại phu, mau mời đại phu!"

Nhưng mà bọn họ vừa đánh nhau, người phía dưới đã sớm hỗn loạn. Có người đi báo quan, trong yến hội này có hai vị Quận vương một vị Hầu gia, Kinh triệu doãn Văn Thu Thạch không dám trì hoãn, vội vàng đến hiện trường. Vừa tiến lên liền thấy Hà Gian quận vương mới được phong phun

máu tươi ngã xuống đất, lại thấy người đứng ở một bên là Chiêu Tín Hầu, da đầu tê dại nói: "Mấy vị gia... Đây là có hiểu lầm gì đó, từ từ nói là được mà."

Lại có một đám binh sĩ vọt từ bên ngoài vào bao vây sương phòng, một vị tham tướng đi đến, chính là tham tướng Lý Lỗi của Hữu doanh. Hắn ta nhìn Vân Trinh, cười lạnh nói: "Nghe nói nơi này có người đánh tôn thất, mặt tướng tới truy bắt, hóa ra là Vân phó tham tướng, chỉ có thể ủy khuất Vân tham tướng đi cùng chúng ta một chuyến rồi."

Chu Giáng đã tiến về phía trước một bước ngăn ở trước mặt Vân Trinh: "Là ta đánh! Không có liên quan gì đến Chiêu Tín Hầu! Ta đi cùng người!"

Lý Lỗi cười lạnh nói: "Hà Gian quận vương bây giờ đang nằm tr3

mặt đất, rốt cuộc là ai đánh thì phải thẩm vấn rồi. Văn đại nhân, lần trước trong doanh của mặt tướng có hai vị tiểu giáo bàn luận về tôn thất, Kinh Triệu Phủ quan uy rất lớn, không thêm hỏi khẩu cung mà đã đánh 80 trượng xăm chửi lên mặt đày đến biên cương. Bây giờ có người đánh tôn thất ở đây, Kinh Triệu Phủ cũng sẽ giương quyết theo lẽ công bằng chứ? Mặt tướng sẽ hiệp trợ áp giải đám người này đến Kinh Triệu Phủ, đương nhiên cũng sẽ trở về bẩm báo chi tiết cho thống lĩnh Cửu Môn Đề Đốc, thông báo cho Binh bộ."

Văn Thu Thạch đầu đầu, lại nhìn Chiêu Tín Hầu sắc mặt đỏ hồng, trợn tròn mắt mờ mịt nhìn bọn họ, rõ ràng là không tỉnh táo lắm, đành phải miễn cưỡng nói: "Việc này quan trọng, vậy trước tiên tạm giải vị này..." Ông ta đưa mắt nhìn Chu Giáng, Chu Giáng ngang nhiên nói: "Mặt tướng là Chu Giáng phòng giữ thành Thường Lâm, là ta và Hà Gian quận vương say rượu đánh lộn, không liên quan đến Chiêu Tín Hầu, hắn còn đang say rượu, ý thức không rõ, ta đồng ý đến phủ nha nhận tội."

Văn Thu Thạch nghe thấy là thủ tướng tam phẩm thì càng đầu đầu hơn. Cũng đúng, có thể uống rượu với hai vị Quận vương một vị Hầu tước sao có thể là người bình thường chứ? Thôi, có thể nhận tội là được rồi, ông ta hàm hồ nói: "Vậy trước tiên tạm giải Chu Giáng vào Kinh Triệu Phủ, mời Khánh Dương quận vương và Chiêu Tín Hầu ngày mai qua phủ làm chứng đi."

Lúc này Lâu Tử Hư cũng đã dẫn đại phu chạy tới, nhìn thấy Cơ Hoài Tổ hôn mê bất tỉnh, ngực lõm xuống thì vừa vội vừa xót, nghe được những lời này liền cả giận nói: "Văn đại nhân, Quận vương chúng ta là mệnh quan triều đình! Ở đây ai cũng nhìn thấy là Chiêu Tín Hầu đã ngất Quận vương nhà ta! Đả thương mệnh quan triều đình, lại là Quận vương, nên có tội gì cũng không cần ta nói chứ? Hôm nay nếu người thả phạm nhân đi, Khang vương điện hạ của chúng ta không thể không tự bẩm báo cho Hoàng Thượng!"

Lý Lỗi cười tr3

nổi đau của người khác: "Bàn luận tôn thất bị tội lưu đày biên cương, đả thương Quận vương, chắc... Còn không mau mời thái y, tuyệt đối đừng để thương thế khó trị... Tội danh này còn lớn hơn đây."

Lâu Tử Hư nhìn chằm chằm vào Lý Lỗi, Lý Lỗi không hề cố kỵ: "Sao nào? Văn đại nhân? Bây giờ hạ nhân của Hà Gian quận vương đã xác nhận phạm nhân rồi, người có bắt không, mặt tướng đang chờ mệnh lệnh của Phủ doãn đại nhân đây."

Chương 68: Trò đùa

Bình minh, tiếng kêng vang lên.

Cơ Băng Nguyên dậy sớm như thường, Đinh Đại đưa khăn nóng cho y lau mặt, thấp giọng nói: "Hoàng Thượng, Định quốc công đang quỳ ở cửa cung thỉnh tội."

Cơ Băng Nguyên khẽ giạt mình: "Thỉnh tội gì?"

Đinh Đại nói: "Quản nhà không nghiêm, tôn tử của Định quốc công phủ ấu đả tôn thất đến hôn mê."

Cơ Băng Nguyên ném khăn vào trong chậu nước: "Đánh ai?" Đám cung nhân tiến lên thay áo cho y.

Đinh Đại nói: "Hà Gian quận vương."

Cơ Băng Nguyên hơi kinh ngạc, Cơ Hoài Tố là người khiêm tốn, theo lý không thể có tranh chấp đến mức đánh nhau với người ta được: "Tôn tử của phòng nào mà lại cả gan làm loạn như vậy? Phái thái y đi xem không?"

Đinh Đại nói: "Chu Giáng, cháu thứ năm của Định quốc công, người mà đi trấn thủ biên cương đấy ạ. Hà Gian quận vương phủ đã mời đại phu, bây giờ còn đang hôn mê."

Cơ Băng Nguyên ngạc nhiên nói: "Chu Giáng không phải đang ở biên cương sao?"

Đinh Đại nói: "Theo khẩu cung, Binh bộ có việc quân nhu, hấn ta trở về làm việc, hôm qua vừa hoàn thành xong liền đi tham gia yến hội của Hà Gian

quận vương và Khánh Dương quận vương. Hình như trong quá trình đó có say rượu đánh lộn, Kinh triệu phủ đến bắt người, nghe nói Chu Ngũ công tử đã nhận tội."

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Người trẻ tuổi nhiều nhiệt huyết, đánh chủ nhà cũng không đứng - đỡ lão Quốc công trở về đi, chờ Thái Thường Tự và Kinh Triệu Phủ đưa sổ con lên trẫm xem rồi nói sau, ông ta có quỳ cũng vô dụng, cứ để Thái Y Viện trị liệu đã rồi nói sau."

Đình Đại nuốt nước miếng: "Nghe nói tùy tùng của Hà Gian quận vương kiên quyết xác nhận người đá ngất Hà Gian quận vương là Chiêu Tín Hầu."

Cơ Băng Nguyên trầm mặt xuống: "Cát Tường Nhi cũng ở đó?"

Đình Đại thấp giọng nói: "Vâng, bởi vì có nhân chứng xác nhận, đêm qua đã bị giải vào Kinh Triệu Phủ với Chu ngũ công tử rồi." Từ sáng sớm ông ta đã nhận được việc khó giải quyết như vậy, bây giờ trong lòng đang ch3t lạng đây.

Cơ bấp cầm dưới của Cơ Băng Nguyên siết chặt, giọng nói trầm thấp: "Đường đường là Hầu tước, đời sau của đại thần công huân mà tùy tiện tìm nhân chứng gì đó, chưa chứng thực lời khai đã dám bắt giữ sao? Đầu óc của Văn Thu Thạch bị nước vào hả?"

Đình Đại biết Hoàng Thượng đã giận dữ, cúi đầu thật sâu: "Kinh triệu doãn Văn Thu Thạch cũng cầu kiến đưa sổ gấp, nói là căn cứ vào lời khai của Khánh Dương quận vương, đêm qua hắn ta và Hà Gian quận vương mời Chiêu Tín Hầu dự tiệc, vừa vặn Chu ngũ công tử về kinh liền cùng đến Kim Quỳ Viên dự tiệc. Trong bữa tiệc vốn đang trò chuyện vui vẻ, Chiêu Tín Hầu uống say, không ngồi nổi nữa, Chu ngũ công tử liền đỡ Chiêu Tín Hầu lên giường nghỉ ngơi, cho uống canh giải rượu."

"Về sau bởi vì quá lâu không ra, Hà Gian quận vương đứng dậy đi vào quan sát, chẳng biết tại sao lại đánh nhau ở bên trong. Hắn ta đi vào liền thấy Chu ngũ công tử đánh Hà Gian quận vương, Chu ngũ công tử chính là quân tướng, Hà Gian quận vương lại là quan văn yếu đuối, hắn ta sợ xảy ra

chuyện liền vội vàng tiến lên kéo Chu ngũ công tử ra. Lúc ấy Chu Ngũ công tử đã dùng tay, kết quả chắc Hà Gian quận vương bị đánh đến mức không nhin nổi, lại xông lên đánh Chu ngũ công tử. Đúng lúc này Chiêu Tín Hầu tỉnh lại, nhìn thấy Hà Gian quận vương muốn đánh Chu ngũ công tử liền đứng dậy xông lên. Hắn uống say mơ màng, chắc là không khống chế tốt sức lực, cộng thêm thân thể Hà Gian quận vương yếu kém nên mới bị thương."

"Khánh Dương quận vương đã nhấn mạnh nhiều lần rằng trong bữa tiệc mọi người đều trò chuyện vui vẻ, hẳn là có cái gì hiểu nhầm. Lúc hẳn ta đi vào Chiêu Tín Hầu vốn đang nằm tr3

giường, lại bị đánh thức, chắc là say văng đầu, lại sốt ruột bảo vệ bạn nên mới đánh Hà Gian quận vương."

Cơ Băng Nguyên lại hỏi: "Không hỏi nguyên nhân trước đó Cơ Hoài Tố và Chu ngũ lang đánh nhau sao?"

Đình Đại thấp giọng nói: "Chu ngũ lang không nói, Hà Gian quận vương vẫn còn đang hôn mê, Khánh Dương quận vương nói lúc đi vào đã đánh nhau rồi, trước đó lại không hề cãi vã. Bởi vì Chu Giáng có quân chức tam phẩm, Văn phủ doãn cũng không dám tìm hiểu sau, mà Chiêu Tín Hầu bởi vì say rượu, cũng chưa từng tra hỏi."

Cơ Băng Nguyên hừ lạnh một tiếng: "Gọi Cao Tín đi, xách Chiêu Tín Hầu vào cung đến để thẩm vấn."

Đình Đại vội vàng trả lời, lại hỏi: "Vậy có cần gọi cả Chu ngũ công tử vào cung không?"

Cơ Băng Nguyên lạnh lùng nói: "Chuyện này do hẳn ta gây ra, cứ để hẳn ta ở đại lao Kinh Triệu Phủ chịu tội đi. Chờ Cơ Hoài Tố tỉnh lại rồi nói sau, ra lệnh cho Thái Y Viện, bất kể thể nào cũng phải cố gắng cứu chữa Hà Gian quận vương, muốn được liệu gì thì lấy trong cung ra."

Đình Đại lại thấp giọng nói: "Có cần gọi Văn Thu Thạch yết kiến không?"

Cơ Bằng Nguyên lạnh nhạt nói: "Không cần, chút chuyện nhỏ như vậy mà còn không có làm tốt, trăm dùng ông ta làm gì nữa."

Đình Đại nhớ tới Văn Thu Thạch đau khổ cầu khẩn, hiếm khi nói một câu cho ông ta: "Trước đó Chu ngũ công tử thừa nhận là hắn ta đá, Văn đại nhân vốn muốn trước để Hầu gia về phủ tỉnh rượu rồi lại đến tra hỏi. Kết quả tham tướng Hữu doanh Tây Sơn dẫn binh đến, lấy việc hai tiểu giáo bàn luận tôn thất bị đày trước đó ra, nói nếu Kinh Triệu Phủ không bắt giữ Hầu gia thì chính là không làm việc theo lẽ công bằng. Sư gia của Hà Gian quận vương lại kiên quyết xác nhận người đá Quận vương bị thương chính là Hầu gia, nói nếu Phủ doãn không áp giải nghi phạm đi thì sẽ mời Khang vương điện hạ ra mặt, Văn phủ doãn không còn cách nào. Tuy Hầu gia đang rất say nhưng cũng chủ động nói mình sẽ đi với Chu Giáng, Văn phủ doãn đành phải tạm thời bắt giữ trước."

Cơ Bằng Nguyên suy nghĩ một chút mới nhớ tới hai tên bàn luận về tôn thất kia là ai, cho nên lần này Cát Tường Nhi gặp tai ương lao ngục lại do mình. Trong lòng y càng thêm tức giận, lạnh nhạt nói: "Gọi thống lĩnh Cửu Môn Đê Đốc đến, trăm cũng phải hỏi xem hắn ta quản lý đại doanh kiểu gì, tham tướng lấy việc công báo thù riêng này còn giữ lại làm gì nữa? Giữ lại để ngày sau lên chiến trường hãm hại đồng bào sao?"

Đình Đại cười khổ: "Thống lĩnh Cửu Môn Đê Đốc, Thượng thư Binh Bộ, Thái Thường Tự thừa cũng đều đã ở tr3

triều xin gặp rồi." Sáng sớm ông ta nhìn thấy một vị Quốc công một đám trọng thần canh giữ ở cửa cung cũng phải trợn mắt há hốc mồm, Văn tiểu hầu gia chọc thủng trời rồi.

Cơ Bằng Nguyên cả giận nói: "Quốc gia đại sự không thấy bọn họ để bụng, bình thường luôn luôn từ chối kéo dài, không chịu thật tâm làm việc. Mấy đứa bé trêu đùa đánh nhau thì lại cần cù lắm, chắc nghĩ rằng trăm muốn lập Hà Gian quận vương làm trữ đúng không? Nịnh nọt, chằm ngòi ly gián, đúng là đáng ch3t!"

Đình Đại thấy Cơ Băng Nguyên dùng mấy câu đã biến chuyện này thành trò đùa liền hiểu ra, vội vàng nói: "Tiểu nhân hiểu rồi, bây giờ sẽ đi truyền lời cho Cao đại nhân, tranh thủ thời gian đón Hầu gia vào cung, các đại nhân khác cứ trở về trước."

Cơ Băng Nguyên khẽ gật đầu: "Trẫm lên triều trước, việc đón người do người xử lý."

Đình Đại nhận được mệnh lệnh, trước tiên là bảo Cao Tín đến Kinh Triệu Doãn đón người, lại ra cửa cung cho người đỡ lão Quốc công về phủ trước, lại đuổi mấy vị đại nhân vào triều, rồi lại vội vàng ra cửa cung chờ Cao Tín đón người tới.

Cao Tín làm việc nhanh nhẹn, quả nhiên rất nhanh đã dùng kiệu nhỏ đón Chiêu Tín Hầu vào cung.

Cả người Vân Trinh vẫn choáng váng, cả đêm hấn mơ mơ màng màng, đầu tiên là bị áp giải đến Kinh Triệu Phủ, Văn Thu Thạch nào dám vô lễ với hấn, sắp xếp phòng tốt cho hấn ngủ lại. Trời còn chưa sáng Cao Tín đã cầm lệnh bài đến đón hấn vào cung.

Hấn xuống kiệu nhìn thấy Đình Đại, có chút xấu hổ: "Đình gia gia, làm phiền ngài."

Đình Đại đau lòng nói: "Hầu gia chịu oan ức rồi, tiểu nhân đã chuẩn bị một chút nước nóng, ngài xem cả người ngài này, đêm qua chưa kịp thay đồ đúng không? Sau khi uống rượu rất dễ cảm lạnh, phải uống chút canh gừng mới tốt. Kinh triệu phủ doãn đúng là mất trí, ngài là Hầu tước đấy! Đừng nói là làm người ta bị thương, cho dù là người, vậy cũng phải hỏi khẩu cung của những người khác trước rồi mới được cầm chứng cứ bắm lên Thái Thường Tự, được Hoàng Thượng phê chuẩn mới có thể bắt giữ. Bọn họ đúng là coi trời bằng vung mà, Hầu gia cứ yên tâm nghỉ ngơi trước đi, Hoàng Thượng vào triều rồi, lát nữa sẽ gặp ngài sau. Ngài cũng chưa dùng bữa đúng không? Đi tắm giặt thay đồ trước đã."

Mấy tiểu nội thị đi lên dìu hấn vào Ngọc Đường Trì, hầu hạ hấn từ tr3

xuống dưới từ tóc đến chân chỉ đều tắm sạch sẽ, lại cầm canh giải rượu trừ lạnh đến cho hắn uống. Sau đó hầu hạ hắn lên giường, nói là Đinh gia gia dặn dò Hầu gia chịu oan ức lớn, chắc chắn đêm qua không được ngủ ngon. Hoàng Thượng còn phải bận mấy canh giờ nữa, liền mời Hầu gia trước an giấc, lát nữa sẽ gọi hắn dậy.

Quả thực Vân Trinh không được ngủ ngon, cộng thêm có quá nhiều điều khó hiểu, không biết vì sao Chu Giáng lại đánh nhau với Cơ Hoài Tố. Suy nghĩ nhiều vô ích, dù sao Hoàng Thượng sẽ giúp hắn, nghĩ như vậy hắn cũng liền an tâm ngủ thiếp đi.

Cơ Băng Nguyên vừa lên triều bàn xong chuyện chính sự, quả nhiên Ngự Sử Đài đã đưa lên mấy tấu chương vạch tội Đinh quốc công Chu Vân quản nhà không nghiêm, để tôn tử ẩu đả tôn thất đến hôn mê; Chiêu Tín Hầu kiêu căng ngông cuồng, cô phụ hoàng ân, ẩu đả tôn thất. Bên phía Thái Thường Tự cũng có Tuần Dương quận vương và mấy con cháu tôn thất cùng nhau nộp sớ gấp xin trừng trị Chiêu Tín Hầu Vân Trinh, Chu Giáng phòng giữ thành Thường Lâm ẩu đả tôn thất. Lại có mấy sớ gấp thì vạch tội Cửu Môn Đô Đốc không quản thuộc hạ nghiêm túc vân vân.

Cơ Băng Nguyên đều giữ lại hết, chỉ nói lấy Kinh Triệu Doãn đang thẩm tra xử lý, cũng không trả lời.

Đợi đến khi tan triều mới lật sớ con ra thấy toàn lời lẽ tấn công, từng chữ như dao, cứ như Cát Tường Nhi là kẻ nham hiểm tội ác tày trời cỡ nào, hận không thể lập tức trừ tước xét nhà, hạ ngục hỏi tội. Chắc những người này nghĩ Hà Gian quận vương là người mình đang hướng làm Thái tử mới nhân cơ hội nịnh nọt, lại có vài người bình thường thấy mình quan tâm đến Cát Tường Nhi dẫn tới ghen ghét đến mức như thế.

Nếu trăm không che chở hắn, chuyện này đã có thể dẫn tới chỗ chết rồi.

Cơ Băng Nguyên nghĩ trong lòng như vậy, không khỏi cảm thấy lạnh buốt, nếu trăm không che chở hắn... hoặc là thật sự lập trữ... Cơ Hoài Tố bị Cát Tường Nhi đá một cú này, nếu về sau được lập làm trữ thật, trăm lại không

còn ở đây nữa, sao có thể không tính số được.

Y quay đầu nhìn thấy Đinh Đại, hỏi: "Người đâu? Đã đón về chưa."

Đinh Đại nói: "Cao thống lĩnh tự mình đi đón, vừa vào cung lão nô đã thấy oan ức thay cho Hầu gia rồi. Hắn ăn mặc rất mỏng manh, còn là đồ đi dự tiệc, ngay cả áo ngoài cũng không mặc, vợ giày đều bản, mặt mũi lấm lem. Hắn uống say không có người hầu hạ, chắc là cũng không được nghỉ ngơi tốt. Nhìn sắc mặt hắn ỉu xìu xanh mét, chắc là bị dọa sợ, haiz, đúng là chịu ủy khuất lớn. Lão nô đã cho người nhanh chóng hầu hạ hắn đến Ngọc Đường Trì ngâm nước nóng giải trừ khí lạnh, lại cho ngự y kê bát canh giải rượu cho Hầu gia uống xong nằm nghỉ, bây giờ còn đang ngủ say, chắc cũng không thể tỉnh trong chốc lát được, cũng không biết tối hôm qua mệt mỗi cỡ nào - lúc này Hoàng Thượng có rảnh tra hỏi không? Lão nô đi gọi hắn."

Đinh Đại biết y đau lòng nên mới cố ý nói vậy, quả nhiên Cơ Bằng Nguyên thả sổ gấp xuống đứng lên: "Ngủ ở đâu, trăm đi xem một chút là được, không cần gọi hắn dậy."

Vân Trinh ngủ rất say, cũng không biết đến khi nào, hắn mơ mơ màng màng cảm giác có người đang sờ trán mình, lại ngửi được mùi phật thủ thơm ngát, mở mắt ra thấy là Cơ Bằng Nguyên liền cười: "Hoàng Thượng."

Cơ Bằng Nguyên thấy hắn ngủ say, lại lo hắn bị sốt, phải sờ trán mới yên tâm, thấy hắn muốn đứng dậy liền nói: "Ngủ đủ rồi sao? Không ngủ thì cứ ngủ tiếp đi."

Vân Trinh ngồi dậy thấy đau cả đầu, chắc là vẫn chưa hết sau rượu, day trán nói: "Không có việc gì, chỉ là uống nhiều quá, sớm biết vậy thì hôm qua đã không uống nhiều thế, cũng không biết tại sao đang yên đang lành Chu lão ngũ lại đánh nhau với Cơ Hoài Tố nữa... Ngược lại làm Hoàng Thượng phải lo lắng."

Cơ Bằng Nguyên nhìn hắn không hề hay biết, đúng chỉ là một đứa bé, ai có thể ngờ được bên ngoài đã có một đám linh cầu chỉ chầu chực ủa lên đoạt

một miếng thịt thối ăn chứ.

Trong lòng y càng thêm khinh thường, chỉ sờ trán hấn: "VẬY thì ngủ thêm một lát nữa đi, vừa vận Quang Lộc Tự mới nhập một mẻ cua mới, tối ăn cùng ăn với trẫm."

Vân Trinh vẫn còn nhớ tới vụ kiện cáo của mình: "Ta đá Hà Gian quận vương một cú, cũng không biết gã bị thương thế nào?"

Cơ Bạng Nguyên nói: "Đã cho Thái y trị liệu rồi, không có việc gì, điều dưỡng mấy ngày là được." Thật ra là gãy mất hai cây xương sườn, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng phải nằm tr3

giường mấy tháng.

Vân Trinh có chút yên tâm: "Ta đang mơ mơ màng màng, mở mắt liền thấy gã hung ác xông lên đánh vào mặt Chu Giáng một cú, ác độc cứ như muốn lấy mạng hấn ta vậy. Dưới tình thế cấp bách liền đá gã một cú, hình như về sau quan binh tới làm ầm ĩ, cụ thể thế nào thì không nhớ rõ lắm, Chu Giáng cũng bị gọi đi tra hỏi, không biết hấn ta thế nào rồi."

Cơ Bạng Nguyên hời hợt nói: "Có thể có chuyện lớn gì được, hấn ta da dày thịt béo, chưa phải chịu tí thua thiệt nào mà lại tùy tiện như thế, trẫm thấy hấn ta đi trần thủ biên cương là đúng, phải nên tu dưỡng tính tình đã."

Vân Trinh cười khúc khích: "Còn không phải ư? Ta thấy Hà Gian quận vương tức thành như thế, chắc chắn là hấn ta trêu chọc người ta trước, cũng không biết rốt cuộc đã nói gì."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Chắc chỉ là nói đùa thôi, Hà Gian quận vương cũng quá hẹp hòi, người đừng quan tâm đến việc này, cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, trẫm còn có chút việc cần xử lý, người cứ ở trong cung tiêu khiển, đọc sách cũng được, bảo Cao Tín đi cưới ngựa cùng cũng được."

Vân Trinh nói: "VẬY ta phải xin phép bên đại doanh đã chứ?"

Cơ Bằng Nguyên hơi hốt nói: "Trẫm giữ người ở trong cung mấy ngày thả lỏng, trẫm sẽ tự nói với Cửu Môn Đề Đốc."

Vân Trinh vui vẻ nói: "Có thể thả lỏng mấy ngày cũng tốt, hôm nào cũng phải huấn luyện ta đã ngán lắm rồi, chắc Giang Ninh cũng ở đây nhỉ? Bảo hấn ta đi cưới ngựa với ta cũng tốt."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Tùy người."

Sau khi y đứng dậy rời đi, Vân Trinh mới nhớ ra quên hỏi Hoàng Thượng có phải y bắt Bạch Ngọc Kỳ rời đi hay không. Nếu hỏi Cao Tín, hấn ta rất xảo quyệt, chắc chắn sẽ không nói toẹt ra, vẫn nên trực tiếp hỏi Hoàng Thượng thì hơn.

Hà Gian quận vương phủ.

Cơ Hoài Tố chậm rãi tỉnh lại, nhìn thấy Lâu Tử Hư đang lo lắng đứng ở bên giường: "Cuối cùng cũng tỉnh rồi! Nếu không tỉnh chỉ sợ Vương phi cũng muốn tự mình đến đây!"

Cơ Hoài Tố giật giật, phát hiện ngực kịch liệt đau nhức, cả người cũng không thể động đậy được. Lâu Tử Hư đè gã lại, tr3

mặt còn có chút phần hận: "Đừng nhúc nhích, người phải tĩnh dưỡng ba tháng, bị gãy hai cái xương sườn. Chiêu Tín Hầu kia đúng là quá độc ác, lần này hấn cũng đừng hòng được yên ổn. Bây giờ Kinh Triệu Phủ đã bắt giữ hấn và Chu Giáng rồi, Ngự Sử Đài cũng đã dâng lên vô số tấu chương, chắc chắn sẽ không để yên cho Chiêu Tín Hầu và tên nhóc nhà Định quốc công đâu!"

Cơ Hoài Tố kinh hãi: "Cái gì? Sao lại làm ầm việc này lên như thế?" Lâu Tử Hư nói: "Ngài là Quận vương mới phong! Thánh thượng ban thêm hai ngàn hộ! Đêm đó tham tướng đại doanh Tây Sơn và Kinh Triệu Doãn đều tự mình đến! Ban đầu ảo cáo già Văn Thu Thạch còn muốn lôi Chiêu Tín Hầu ra ngoài, chỉ tạm giải Chu Giáng đi, sao ta có thể để yên như thế được! Phải khẳng định luôn tại chỗ hấn là hung phạm làm người bị thương, Khang

vương điện hạ sẽ tự mình dâng tấu cho Hoàng Thượng! Nói hết lời Văn Thu Thạch mới bắt giữ hai người kia lại đây."

Cơ Hoài Tố ngơ ngác: "Người! Người hồ đồ! Việc này người cứ đổ tội cho tên khốn Chu Giáng kia là được rồi, hắn ta căn bản không dám phản bác, tội gì phải kéo Cát Tường Nhi xuống nước?"

Lâu Tử Hư nói: "Hắn có gì mà phải sợ? Lần này chính là cơ hội ngàn năm có một để kéo hắn xuống, ta nghe nói Tuần Dương quận vương và vài công tử tôn thất đã thừa cơ dâng sớ con muốn trừ tước hời tội. Rõ ràng người này là họa lớn trong lòng, sớm ngày trừ bỏ mới tốt. Ta đã viết thư cho Khang vương điện hạ, phải viết tấu chương vạch tội hắn, làm chủ cho người."

Cơ Hoài Tố cắn răng: "Người hồ đồ rồi! Rõ ràng là Cơ Hoài Thanh mượn đao giết người châm ngòi ly gián, sao người lại hoa mắt ù tai như thế?"

Lâu Tử Hư hạ giọng nói: "Cho dù việc này có phải là mượn đao giết người hay không thì người đúng là khổ chủ, cũng đúng là hắn làm người bị thương. Huống hồ chúng ta và Tuần Dương quận vương là lập trường bình thường, các người đều là người ứng cử trữ vị quang minh chính đại, cho dù lời đồn kia là thật hay giả thì cũng phải diệt trừ sớm. Vừa vặn lại có lời đồn Hoàng Thượng có giấu một cung nữ đã mang thai Tây Sơn, bây giờ cũng chỉ đối xử với Chiêu Tín Hầu bình thường thôi, đây chính là thời cơ tốt đẹp đó!"

Cơ Hoài Tố vô cùng đau đầu: "Ta đã sớm nói với người đó chỉ là lời đồn rồi mà, đó là kế chia rẽ của Cơ Hoài Thanh. Còn cung nữ có thai gì kia cũng chỉ là lời nói vô căn cứ, Hoàng Thượng quyết định không có dòng dõi, là Cơ Hoài Thanh thấy mình vô vọng mới thả ra lời đồn, hy vọng chúng ta làm loạn, chúng ta không làm gì mới là ổn nhất!"

Lâu Tử Hư nói: "Chúng ta cũng không làm loạn, đây là Chiêu Tín Hầu tự chịu diệt vong! Hoàng Thượng quan tâm đến người như thế, chỉ cho mỗi người thêm hai ngàn hộ, hiển nhiên là có phần coi trọng người. Lần này người lại chịu thiệt thòi lớn, Hoàng Thượng ắt sẽ đau lòng, đây là cơ hội trời cho."

Cơ Hoài Tố tức muốn hộc máu: "Người thì biết cái gì! Người có biết hai ngàn hộ này từ đâu ra không? Là trong bữa tiệc sinh nhật của Hầu gia, ta gặp được hai tên binh sĩ ở sau lưng nghị luận Hầu gia như nữ tử, lời lẽ bỉ ổi hạ lưu, thế nên mới trừng trị tại chỗ. Về sau Long Tương Doanh đưa hai người đó đi, chắc là Hoàng Thượng đã biết, khen ngợi ta làm rất đúng, lúc này mới được thêm ân. Người đã rõ chưa? Chiêu Tín Hầu vẫn còn được lòng vua, nếu người và ta cứ muốn tranh đua với hắn, người chết chắc chắn sẽ là ta!"

Lâu Tử Hư mở to hai mắt ra: "Sao trước đây Quận vương không nói?"

Cơ Hoài Tố hít sâu một hơi: "Cầm bút ra đây, ta đọc, người viết tấu chương thay ta. Chuyện này chỉ có thể biến lớn thành nhỏ, cứ nói chúng ta say rượu nhất thời xúc động, chỉ là trò đùa thôi."

Chương 69: Ăn cua

Chuyện Chiêu Tín Hầu đánh Hà Gian quận vương ngắt xỉu đã gây ra huyền náo xôn xao.

Vô số tầu chương được đưa lên tr3

bàn Đế vương, lại đều bị bỏ mặc gác xó.

Sau khi Hà Gian quận vương tỉnh dậy lại lập tức đưa sổ gấp thỉnh tội, chỉ nói là say rượu tử thí võ nghệ với Chu ngũ công tử, kết quả bởi vì say rượu hồ đồ, cuộc tử thí dần mất chừng mực. Hạ nhân không biết nên mới báo quan. Việc này vì mình uống rượu vô độ gây ra, chỉ có thể tự trách, không liên quan đến người khác, khẩn cầu Hoàng Thượng giáng tội.

Khổ chủ dâng sổ con như thế, cho dù là Kinh Triệu Doãn hay là Thống lĩnh đô đốc cứu quân, Thái Thường Tự thừa đều thở dài một hơi, rất nhanh đã thẩm tra xử lí ra kết quả. Bốn người say rượu tử thí võ nghệ, nhất thời mất khống chế ngộ thương, bởi vì khổ chủ rút đơn kiện, Chu Giáng phạt bổng một năm, phạt 30 trượng, lập tức trở lại chỗ đóng giữ, không được ở lại kinh nữa. Khánh Dương quận vương và Chiêu Tín Hầu phạt bổng một năm, Hà Gian quận vương bởi vì bị thương nên chỉ bị Thái Thường Tự răn dạy.

Kết quả điều tra được trình lên cùng tầu chương, ngày đó đã được phê xuống. Định quốc công phủ không thể nộp bạc chuộc trượng, cuối cùng trong nhà răn dạy xong lập tức sai người đưa về chỗ đóng giữ.

Đô đốc thống lĩnh cứu quân Đinh Dĩ Thạc mệt mỏi trở về đại doanh Tây Sơn tìm tham tướng Lý Lỗi đến: "Người hản phải biết ta tìm người vì điều gì."

Lý Lỗi phẫn nộ nói: "Ta chỉ đòi công bằng cho Diêu Đại Trung, Đường Tiểu

Tỏa thôi! Dựa vào cái gì huân quý bọn họ ẩu đả đánh nhau mà vẫn có thể được yên ổn? Nhìn là biết Hà Gian quận vương bị ép bức, không thể không nhượng bộ tự vệ, ta chỉ giữ gìn chính nghĩa thôi!"

Đình Dĩ Thạc nhìn ái tướng ngày xưa, có chút thương tiếc: "Người làm việc vì nghĩa, muốn công bằng thật sao?"

"Lúc trước Định Tương trưởng công chúa có rất nhiều công huân mới kiếm được tước vị cho con trai mình, con trai còn chưa trưởng thành nàng đã qua đời, chỉ để lại một đứa con lẻ loi, ai cho nàng công bằng đây?"

Lý Lỗi nói: "Đó là mệnh của nàng, triều đình cho Chiêu Tín Hầu đủ nhiều ưu quyền rồi, hấn chưa lập được công lao nào mà đã đến đây làm phó tham tướng, gặp chuyện gì cũng có người che chở thay hấn, có người trốn tránh hấn..."

"Quy củ của triều đình là không được tùy ý bắt trói đại phu, huân quý, mệnh quan triều đình."

Lý Lỗi nói: "Vậy ít nhiều Diêu Đại Trung, Đường Tiểu Tỏa cũng coi như có quân chức chứ! Mà lại, ta có huynh đệ ở Kinh Triệu Phủ nói Chiêu Tín Hầu chỉ vào đại lao chưa được một đêm, trời còn chưa sáng đã được gọi vào cung rồi!"

Đình Dĩ Thạc lắc đầu: "Ta sớm đã cảnh cáo người đừng lãng phí thời gian vì bọn họ rồi mà. Còn về hai người Diêu Đại Trung, Đường Tiểu Tỏa, người có biết rốt cuộc bọn họ đã nói gì không?"

Lý Lỗi nói: "Nói cái gì?"

Đình Dĩ Thạc nói: "Hai người bọn họ đi tham gia tiệc rượu của Chiêu Tín Hầu lại dám bàn luận dung mạo Chiêu Tín Hầu như nữ tử, còn đọc dâm thơ vô cùng khó nghe."

Sắc mặt Lý Lỗi trầm xuống, thật sự là hấn ta cũng đã nghe hai tên khốn kia nói riêng với nhau về chuyện long dương, nhưng quân doanh nhằm chán,

các nam nhân ở cùng nhau nói vài lời nói thô tục cũng bình thường. Bởi vậy bình thường cũng không quản lý chặt lắm, lúc trước thi đấu Chiêu Tín Hầu xăm chu tước đỏ lên mình, không ít người trong doanh trại đều nghị luận Chiêu Tín Hầu có sắc đẹp, chắc chắn còn đẹp hơn cả nữ nhân. Lúc ấy hẳn ta bị thua cũng rất khó chịu, nghe bọn họ nghị luận ác ý cũng không cảm chỉ.

Không ngờ hai tên thiếu thông minh này còn dám chạy đến bữa tiệc của người ta để ăn nói lung tung! Bọn họ cho rằng có thể tùy tiện nói huân quý sao!

Hắn ta hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói: "Có khi là bịa đặt ra đấy..."

"Chính tai Thánh thượng nghe thấy." Đinh Dĩ Thạc ngắt lời hắn ta, lạnh lùng nói: "Y cải trang dự tiệc gặp được, Long Tương Doanh trực tiếp bắt người đến Kinh Triệu Phủ, ngay cả tội danh và xử lý như thế nào cũng đã được định sẵn rồi. Không hỏi khẩu cung là vì giữ gìn danh dự cho Chiêu Tín Hầu. Dựa vào tính tình của Thánh thượng thì nên trực tiếp xử tử, có điều hôm đó là sinh nhật của Chiêu Tín Hầu, không nên thấy máu, lúc này mới xăm chữ lên cho mặt xong việc."

Sắc mặt Lý Lỗi rất khó coi, hắn ta còn nhớ lúc Hoàng Thượng khâm điểm hắn ta làm Võ trạng nguyên đã tự tay cho hắn ta một thanh đao, động viên hắn ta làm việc vì nước. Vài ngày trước đến kiểm tra cũng đi gặp hắn ta, bây giờ hắn ta vẫn còn đang trân trọng đeo thanh đao kia, còn định truyền cho đời sau nữa.

Thánh thượng là minh chủ hiếm có.

Hắn ta không nói thêm gì nữa, Đinh Dĩ Thạc thở dài nói: "Từ đầu đến cuối Chiêu Tín Hầu cũng không biết về việc này, thật ra là vô tội. Mà lần này người không để ý đến tình cảm đồng liêu, cứ kiên quyết muốn áp giải Chiêu Tín Hầu vào Kinh Triệu Phủ, Hoàng Thượng vô cùng tức giận."

"Y nói thẳng luôn, loại tham tướng lấy việc công báo thù riêng này còn giữ lại làm gì? Giữ lại để ngày sau lên chiến trường hãm hại đồng bào sao?"

Sắc mặt Lý Lỗi lập tức như màu đất, Đinh Dĩ Thạc thở dài: "Chắc chắn người sẽ không thể ở lại đại doanh Tây Sơn được nữa rồi. Tự người ngắm lại xem có thể đi đâu đi, nếu như muốn rời kinh, ta sẽ đề cử cho người, Binh bộ cũng sẽ sắp xếp. Nếu còn muốn ở lại trong kinh, chắc chỉ có thể làm mấy chức giáo đầu cấm quân, khẳng định là không có tiền đồ, tự người suy nghĩ đi."

"Chỉ là về sau người vẫn nên sửa lại cái tính tình này đi, tuy đám con cháu huân quý có rất nhiều kẻ ăn chơi trác táng, nhưng vẫn có một số người cũng là người mà Thánh thượng của chúng ta nặng tình nhất. Cùng là đồng bào, cùng đi chinh chiến, cùng sống cùng chết, đó là đại kỳ, những điều ấy mà còn không thể làm được thì ai dám giao mạng cho người nữa? Về điểm này, có lẽ người còn kém xa Chiêu Tín Hầu, người nói tại sao đám huân quý mắt cao hơn đầu của Tả doanh lại có quan hệ không tệ với hắn, chẳng lẽ là nể mặt mẫu thân đã mất của hắn thật chắc? Còn không phải vì hắn biết làm người sao. Về sau trong lòng người mà vẫn chỉ có mỗi Tả doanh Hữu doanh thì chỉ có thể làm một tham tướng mãi thôi. Ta chỉ nói đến thế, người tự giải quyết cho tốt đi."

Đinh Dĩ Thạc đứng lên, trực tiếp đi ra ngoài.

Lý Lỗi sờ lên thanh kim đao ngự tứ bên hông mình, cắn chặt hàm dưới, một lát sau rốt cuộc đã rơi lệ.

===

Trong hoàng cung.

Trăng thu cực đẹp, tr3

bàn gỗ nhỏ ở nhà ven hồ bày biện đầy hoa quả bánh ngọt, cua và bồn hoa cúc để rửa tay cho bớt tanh.

Vân Trinh không biết mình đã nhấc lên sóng gió bao lớn rồi lại bị chìm xuống, mà còn đang vui vẻ bóc cua. Hắn cầm dao kéo lột xong một con

cua hoàn chỉnh, cẩn thận từng li từng tí đặt lên đĩa để ở trước mặt Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên cầm lên ném: "Không tệ."

Vân Trinh cười hì hì: "Ta đã học cả trưa đấy."

Cơ Băng Nguyên nói: "Rõ ràng ta nghe nói buổi trưa người đi cưới ngựa với Vân Giang Ninh mà. Cao Tín nói ngựa tốt trong cung nuôi đều bị các người thay phiên cưới hết rồi, còn không biết thẹn lớn tiếng nói kém xa ngựa của Hầu phủ."

Vân Trinh cười: "Chúng ta đua ngựa, Cao đại ca còn thua cả Giang Ninh."

Cơ Băng Nguyên nói: "Hắn ta già rồi, trước kia tr3

lưng còn bị thương, người đừng giày vò hắn ta nữa."

Vân Trinh kinh ngạc: "A, ta không biết, lát nữa ta sẽ đưa cho hắn ta đồ bổ thận."

Lần này Cơ Băng Nguyên không nhin cười được: "Người muốn làm hắn ta tức chết sao."

Vân Trinh cười ha ha, một lát sau lại cẩn thận vụng trộm nhìn Cơ Băng Nguyên vài lần. Thấy sắc mặt y có vẻ rất tốt, mình gây họa mà Hoàng Thượng còn không để vào mắt, lúc này mới dám hỏi chuyện hỏi Bạch Ngọc Kỳ...

Cơ Băng Nguyên nhìn vẻ mặt hắn, rút cục để đưa xuống hỏi: "Chuyện gì?"

Vân Trinh ngập ngừng nói: "Là, Bạch Ngọc Kỳ kia, có phải Hoàng Thượng đuổi hắn ta ra khỏi kinh không?"

Cơ Băng Nguyên thản nhiên nói: "Bạch Ngọc Kỳ là ai?"

Vân Trinh yên lặng: "Là một võ sinh trước đó ta học kịch, mấy ngày trước hẳn ta đắc tội ta, về sau nghe nói đột nhiên rời kinh, ta còn tưởng rằng Hoàng Thượng xả giận thay ta chứ, hóa ra không phải sao?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Một ngày trăm bận trăm công ngàn việc, còn rảnh quan tâm đến một võ sinh ư? Sâu kiến như thế, đắc tội người mà tự người còn không biết xử lý? Còn muốn trăm xử lý thay người không?"

Vân Trinh nhẹ nhàng thở ra: "Nói cũng đúng, là ta nghĩ sai. Cũng không có việc lớn gì đâu, chỉ là không biết giữ mồm giữ miệng, nói chuyện phạm vào kỵ húy, ta vốn phải dạy dỗ hẳn một trận, ai ngờ lại đi mất rồi."

Cơ Băng Nguyên nhìn vẻ mặt như trút được gánh nặng của hẳn, cặp mắt xuống lấy một miếng bánh quế từ từ ăn.

Mặc dù đã cuối thu nhưng vẫn chưa hết nắng nóng, Vân Trinh giương mắt thấy hôm nay Cơ Băng Nguyên mặc một cái áo bào màu vàng đỏ rộng rãi, vạt áo hơi mở, có thể mơ hồ nhìn thấy lồng ngực rắn chắc mạnh mẽ dưới lớp áo bào lụa trắng. Hẳn không khỏi nhớ tới thân thể cường tráng của Bạch Ngọc Kỳ lúc cưỡi ngoại bào hôm đó, liền nuốt nước miếng một cái. Hình như dáng người của Hoàng Thượng còn cường tráng hơn, lúc trước hẳn từng đi tắm cùng Hoàng Thượng... Chỉ là Hoàng Thượng luôn luôn ăn mặc nghiêm chỉnh, lạnh lùng trầm tĩnh, bởi vậy bình thường cũng không hay để lộ dáng người.

Nhưng Hoàng Thượng thành thạo cung ngựa võ công, chắc đường cong cơ bắp cánh tay dưới lớp áo bào kia nhất định là tràn đầy lực lượng, ngay cả ngón tay cầm bánh gạo cũng thon dài mạnh mẽ... chắc chắn là cầm cung rất ổn định.

Cơ Băng Nguyên ngược mắt lên thấy Vân Trinh đang ngẩn người nhìn mình, thế mà bên tai còn ửng đỏ, dáng vẻ si ngốc này...

Cơ Băng Nguyên có chút cạ lời, gọi hẳn: "Hà Gian quận vương đã đưa sổ gấp thỉnh tội, chỉ nói là say rượu tử thí, kết quả là hồ đồ mất không chế ngộ thương, cam nguyện rút đơn kiện. Trẫm đã bảo Văn Thu Thạch mau chóng

kết án rồi."

Vân Trinh mừng rỡ: "Vậy Chu Giáng cũng không sao chứ?" Hấn còn đang lo lắng không biết tên Cơ Hoài Tố kia lại giở trò xấu gì nữa đây.

Ánh mắt Cơ Băng Nguyên lấp lõe: "Không có việc gì, nhưng phải lập tức trở về chỗ đóng giữ."

Vân Trinh nói: "Vậy phải đi tiễn hấn ta rồi, thuận tiện hỏi hỏi hấn ta rốt cuộc tại sao lại đánh nhau với Cơ Hoài Tố nữa."

Cơ Băng Nguyên đứng dưng: "Chu Giáng và Cơ Hoài Tố đánh nhau, người không hỏi nguyên do mà đã giúp Chu Giáng rồi?"

Vân Trinh nói: "Không phải bạn bè đều như vậy sao, nếu phải giúp lý không giúp thân, vậy thì còn cần người thân làm gì nữa. Hơn nữa hai người bọn họ đánh nhau, còn có thể là đại nghĩa quốc gia trắng đen rõ ràng gì chứ, đơn giản là người thấy ta ngứa mắt ta thấy người ngứa mắt thôi."

Cơ Băng Nguyên nói: "Nói đạo lý nhiều như vậy, vì sao Chu Giáng lại thấy Cơ Hoài Tố ngứa mắt?"

Vân Trinh khó hiểu nói: "Không biết, ta thấy lúc trước Chu Giáng cũng có ấn tượng rất tốt với gã mà, ngược lại ta mới thấy Cơ Hoài Tố ngứa mắt."

Cơ Băng Nguyên nói: "Vì sao người lại thấy gã ngứa mắt?"

Vân Trinh bỗng nhiên kịp phản ứng, không khí này quá mức tùy ý nhẹ nhõm, thế mà bất tri bất giác đã bị Cơ Băng Nguyên hỏi ra lời trong lòng. Nói cho cùng bên ngoài Cơ Hoài Tố và hấn đều không oán thù, hấn vô duyên vô cớ căm thù người ta, đúng là không thể nào nói nổi.

Hấn lúng ta lúng túng nói: "Chỉ là thấy ngứa mắt thôi, không có nguyên nhân gì khác."

Cơ Băng Nguyên nhìn hấn một cái, thấy hấn có việc giấu giếm cũng không

hỏi, chỉ hỏi chuyện khác: "Trẫm thấy ngươi cũng ở đại doanh Tây Sơn được ba năm, cũng đã rèn luyện đủ rồi, bây giờ có ý gì khác không? Muốn đi chỗ nào làm việc?"

Vân Trinh vẫn không lấy lại tinh thần, chỉ nhìn chăm chăm y không biết đang suy nghĩ cái gì. Cơ Bằng Nguyên ho khan một tiếng, lúc này Vân Trinh mới chợt hoàn hồn: "Suy nghĩ? Ta không có suy nghĩ gì... Hoàng Thượng ngài cảm thấy thế nào?"

Cơ Bằng Nguyên không nói tiếp việc này nữa, mà rót rượu cho Vân Trinh: "Chỉ cho phép uống một chút, biết tửu lượng ngươi kém, về sau đừng uống qua độ."

Vân Trinh cười hì hì nâng chén rượu lên uống, không bao lâu sau khuôn mặt đã đỏ ửng, đôi mắt ngập nước, dung mạo hơn người, phong thái phiêu dật thanh tú.

Cơ Bằng Nguyên đưa mắt nhìn hẩn một hồi, mặt không biểu cảm nhưng trong lòng lại nghĩ: Chu Giáng và Cơ Hoài Tố, hai người ắt có vấn đề.

Chương 70: Thăm bệnh

Cơ Hoài Tố phải nghỉ ngơi mới ngày mới miễn cưỡng có thể ngồi dậy, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng, vừa hận Chu Giáng vừa hối hận vì khi đó mình đột nhiên xúc động. Nhưng lúc ấy gã nhìn thấy tên khốn kia dám nhúng chàm Vân Trinh, trong đầu chỉ vang lên một tiếng, hoàn toàn mất đi khống chế, trực tiếp xông lên vung nắm đấm.

Đúng là lúc đó không nghĩ xem mình có đánh được hay không, cũng hoàn toàn không nghĩ tới sau khi đánh nhau sẽ có kết quả thế nào, lúc ấy gã chỉ có một suy nghĩ, nhãi ranh! Cũng dám tư tưởng đến Cát Tường Nhi của gã sao?

Gã ngồi ở tr3

giường, nhớ tới Vân Trinh bây giờ xa không thể chạm, lại nghĩ không chừng lúc này Chu Giáng đã ở bên cạnh trêu chọc hắn, cảm thấy càng nên quyết tâm hơn.

Bỗng nhiên màn rèm bị vén lên, có nội thị cúi đầu tiến vào, nhanh chóng chuẩn bị chỗ ngồi rồi đứng hầu ở một bên. Gã khẽ giật mình ngẩng đầu nhìn, đã thấy Cơ Băng Nguyên mặc thường phục màu lam tiến vào.

Gã vô cùng kinh hãi, nhưng ngực đau nhức kịch liệt, không có cách nào đứng dậy. Cơ Băng Nguyên đờ bả vai gã ra hiệu: "Người có vết thương, không cần đứng dậy."

Cơ Hoài Tố vừa sợ vừa khó hiểu, Cơ Băng Nguyên đã nhẹ nhàng nói: "Vốn nên tới thăm người sớm hơn, nhưng các Thái y nói người còn cần nằm tĩnh dưỡng, nếu đến sẽ làm chậm trễ việc người dưỡng thương. Bây giờ Thái y nói người có thể ngồi dậy, xương sườn đã gần lành rồi, trầm mới đến đây

thăm người."

Cơ Hoài Tố nói: "Thần sợ hãi, vốn là thần sai lầm, lại làm Hoàng Thượng phải vất vả hạ mình đến đây, thần cảm động đến rơi nước mắt."

Cơ Băng Nguyên nói: "Chiêu Tín Hầu say rượu hồ đồ, đã ngộ thương người. Người khoan dung độ lượng, chủ động dâng sổ gấp giải vây cho hắn, điều này rất tốt, làm người chịu oan ức rồi."

Cơ Hoài Tố nói: "Lúc đầu thật sự là thần say rượu mất khống chế, cũng không phải là lỗi của Chiêu Tín Hầu. Lại còn khiến Chiêu Tín Hầu bị bắt giữ oan uổng, đợi đến khi vết thương của thần tốt hơn sẽ đến tạ lỗi với Vân hầu gia, đều là đám hạ nhân tự quyết định." Một Quận vương sau khi bị đánh mà còn phải đến tạ lỗi với người đánh mình, nghe có vẻ rất oan ức. Nhưng

mặt gã chỉ có sự áy náy, đúng là đau lòng Cát Tường Nhi.

Cơ Băng Nguyên nhìn gã chăm chăm, mặc dù

mặt Cơ Hoài Tố vẫn bình tĩnh, nhưng phía sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh. Khoảng cách quá gần, ánh mắt như nhìn thấu tất cả của Cơ Băng Nguyên khiến trong lòng gã run rẩy, sự sợ hãi đời trước lại bủa vây lấy gã.

Cơ Băng Nguyên mỉm cười: "Từ lúc người vào học, trẫm đã chú ý tới người, trẫm tinh hiếu học, cử chỉ thích hợp, cẩn thận đoan chính."

"Nhưng càng về sau trẫm càng kinh ngạc, người lão luyện

việc chính sự như trẫm đã từng tự mình dạy bảo người vậy. Chính kiến cũng không giống thiếu niên, mà giống như đã từng tự mình quản lý một nước một quận mấy năm, trẫm ổn lão luyện nhiều năm lắng đọng xuống. Chắc chắn Khang vương sẽ không thể dạy ra một đứa trẻ như vậy."

Quần áo Cơ Hoài Tố ướt đẫm mồ hôi, chỉ có thể cúi đầu im lặng. Hoàn toàn không dám nói gì, lên tiếng ở trước mặt Cơ Băng Nguyên sẽ chỉ để lộ ra

càng nhiều sơ hở thôi.

Giọng điệu của Cơ Băng Nguyên vẫn rất ôn hòa: "Trẫm nhìn người mấy năm, người khoan dung trầm tĩnh, ung dung nho nhã, nhân phẩm rất tốt. Cha mẹ người không ở kinh, trẫm cũng miễn cưỡng coi là trưởng bối của người, nếu đã được phong tước, trẫm muốn ban thưởng một mối hôn nhân tốt cho người, không biết ý của người như nào? Nếu có để ý đến thực nữ nhà ai thì cứ nói với trẫm, không cần gò bó, nếu xung đột với người, trẫm sẽ ra lệnh cho Thái Thường Tự xử lý."

Trong lòng Cơ Hoài Tố run lên nhè nhẹ, lại biết tuy lời này như khen ngợi, tr3

thực tế lại không phải.

Gã đã mất điểm trước Kim thượng, bởi vì Hoàng Thượng sẽ không thể tin được nếu mình được trữ vị còn có thể đối xử tử tế với Vân Trinh.

Kiếp trước kiếp này, Cơ Băng Nguyên đều cưng chiều Vân Trinh như vậy, chưa hề thay đổi. Cũng bởi vậy mà kiếp trước gã mới dễ dàng tin Vân Trinh là con riêng của Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên cụp mắt xuống, chậm rãi nói chuyện: "Thật ra trẫm đã chọn lựa mấy tháng mới ra hai nhà cho người. Đàm thị ở Giang Nam là mẫu tộc của trẫm, có một đích nữ vừa mới mười sáu, tr3

bồi phận xem như cháu gái của trẫm, năm sau sẽ vào kinh, dung mạo rất tốt, tính càng tĩnh nhã, vừa xinh đẹp lại thông minh, có thể làm Hà Gian vương phi; tế tửu(*) Quốc Tử Giám - Trịnh Tử Dương, một sĩ lâm điển hình, có một đứa con gái năm nay mới cập kê, thông minh thần tuệ, tài hoa hơn người, phối hợp với người cũng coi như ông trời tác hợp, có thể phong nàng làm trác phi của người. Vẫn còn một danh sách nữa, người tự mình quyết định, bao giờ chọn xong có thể báo với Thái Thường Tự."

(*) Tế tửu là người đứng đầu Quốc Tử Giám

Mẫu tộc Đàm thị của Hoàng Thượng là gia tộc lớn số một số hai ở Giang Nam, đích nữ của Hậu tộc tôn quý cỡ nào. Đích nữ của Đàm thị vào kinh, đương nhiên không chỉ vì gả cho một Quận vương bình thường.

Quốc Tử Giám là chỗ văn khí, con gái của Tế tửu Quốc Tử Giám ngoài tài danh ra, cưới nàng đương nhiên sẽ được Tế tửu Quốc Tử Giám giúp đỡ.

Quan trọng nhất chính là, một chính phi hai trác phi, đây là nghi chế của Đông Cung.

Hiển nhiên sự lựa chọn chính phi và trác phi này không phải đột nhiên, mà chắc chắn đã phải tuyển chọn tỉ mỉ. Cưới đích nữ mẫu tộc của Hoàng Thượng đương nhiên là bởi vì Thái tử quá kế chỉ có thể thông qua hôn nhân để làm sâu sắc quan hệ của Hoàng đế và Thái tử. Cưới con gái của Tế tửu Quốc Tử Giám là để bồi dưỡng. Còn lại một trác phi cho mình tự chọn, đó là vì quan tâm đến Thái tử được nhận làm con thừa tự, đồng thời cho bên cha mẹ ruột một chút thể diện.

Trong lòng Cơ Hoài Tố như muốn nhỏ máu, điều này chứng tỏ Cơ Băng Nguyên đã từng cân nhắc đến việc lập mình làm trử, bởi vậy mới có sự lựa chọn Vương phi và trác phi kỹ lưỡng này. Nhưng vụ say rượu đã hoàn toàn cắt đứt con đường của gã.

Nếu hôm nay gã đồng ý, chắc chắn trử vị sẽ không thuộc về gã nữa — vua không nói hai lời, Hoàng Thượng vẫn sẽ tứ hôn hai nữ tử này cho gã, triều đình nhìn chằm chằm, ai nấy đều cho rằng gã sẽ là Thái tử đời kế tiếp. Nhưng chắc chắn là không phải, đương nhiên Hoàng Thượng cũng có khả năng lập trử, sau đó không chút lưu tình phế bỏ. Nam nhân trước mắt này có tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn lạnh lẽo cứng rắn, mình đã từng được trải nghiệm rồi, uy áp như lôi đình chín tầng trời kia có thể nghiền nát từ thân thể đến linh hồn.

Y sẽ cho người, nhưng người phải bỏ ra cái giá tương ứng.

Cơ Hoài Tố ráng chống đỡ đau nhức kịch liệt ở ngực để đứng lên, hai mắt mờ nhưng vẫn cắn răng xoay người quỳ xuống tr3

giường. Động tác này đã khiến cả người già đồ mồ hôi như mưa, xương sườn như lại bị gãy một lần nữa, đau đến toàn thân đều đang run rẩy, nhưng già vẫn đập đầu mấy cái, nói với Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng thứ tội, Hoàng Thượng vất vả suy nghĩ vì Hoài Tố, Hoài Tố lại không thể không cô phụ kỳ vọng của Hoàng Thượng."

Cơ Băng Nguyên hơi nhướn mày: "Chẳng lẽ khanh đã có người trong lòng? Không sao cả, khanh coi trọng nhà ai, trăm cũng không phải là không thể tổ chức cho khanh."

Trong miệng Cơ Hoài Tố đắng chát, cảm thấy mình như một con chuột sắp chết bị vuốt mèo trên đầu, nơm nớp lo sợ, mỗi một bước đều có thể đi sai, nhưng già không phải là loại người sợ mạo hiểm, đành hít sâu một hơi nói: "Bẩm Hoàng Thượng, đúng là thần đã có người trong lòng, nhưng lại không phải thực nữ nhà ai."

"Thần ngưỡng mộ Chiêu Tín Hầu Vân Trinh đã mấy năm, vừa gặp đã cảm mến, không có ý gì khác, cầu Hoàng Thượng thứ tội." Nói xong già đập đầu xuống đất, môi mỏng gần như cắn chảy máu.

Cơ Băng Nguyên trầm mặc hồi lâu mới hỏi: "Vừa gặp đã cảm mến, không có ý gì khác?"

Cơ Hoài Tố nói: "Vâng."

Cơ Băng Nguyên nói: "Chiêu Tín Hầu biết không?"

Trong lòng Cơ Hoài Tố khẽ run lên, nghĩ kỹ một lát mới đáp: "Hình như có cảm giác, nhưng thần chưa làm rõ, mấy năm này thần đã thể hiện hết sở trường tài năng ra chỉ mong được lọt vào mắt xanh của Chiêu Tín Hầu, tiếc rằng từ đầu đến cuối Chiêu Tín Hầu luôn có lòng nghi kỵ với thần, bởi vậy thần cũng chỉ đứng xa chờ đợi, không dám làm phiền."

Cơ Băng Nguyên tiếp tục tra hỏi: "Ngày hôm trước say rượu đánh nhau với Chu Giáng, cũng là vì nguyên nhân này?"

Trong lòng Cơ Hoài Tố sáng sủa hẳn lên, đến rồi! Tất cả những việc vừa nãy chỉ để làm nền cho câu hỏi này! Đúng là gã đã phải đi một nước cờ xấu, một việc sai trái!

Nhưng chẳng ai là hoàn mỹ cả, gã đưa nhược điểm của mình ra cho vị quân vương này xem, ngược lại mới có một chút hy vọng sống.

Gã chỉ có thể cược, cược kiếp trước gã đạt được trữ vị là bởi vì Vân Trinh hướng về gã.

Gã nuốt nước miếng: "Vân hầu say rượu mê man, Chu Giáng muốn vô lễ, thần ghen ghét dữ dội mới xúc động vung quyền, thậm chí về sau bị ngộ thương hôn mê thần cũng đã vô cùng hối hận. Nhưng nếu còn một lần nữa, thần vẫn không thể chịu đựng có người phi lễ người thần thương."

Cơ Băng Nguyên trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Nam tử mền nhau, không có hậu tự."

Cơ Hoài Tố trả lời trôi chảy: "Nhưng có thể nhận con thừa tự kế thừa hương hỏa trong tông thất."

Cơ Băng Nguyên ép sát từng bước: "Thế hệ của trẫm đã quá kế rồi, nếu Thái tử còn quá kế con thừa tự nữa thì nền tảng lập quốc sẽ bất ổn." Lời này gần như đã công khai dẫn dụ gã, muốn làm Thái tử, há có thể không có con?

Đây là một cạm bẫy ngọt ngào mê người, trong lòng Cơ Hoài Tố sáng như tuyết, nếu là kiếp trước có lẽ gã sẽ không chút do dự bước vào.

Nhưng gã biết Cơ Băng Nguyên là ai, Cơ Băng Nguyên căn bản không phải là loại người coi trọng dòng dõi đời sau. Y chỉ nhìn tài năng, lý trí tinh táo đến đáng sợ, cái gì mà tình thân huyết thống đều không thể lay động được y. Kiếp trước kiếp này, chỉ có Chiêu Tín Hầu Vân Trinh mới được y trân trọng thương tiếc.

Cơ Hoài Tố trả lời Cơ Băng Nguyên cực nhanh, gần như không cần nghĩ ngợi: "Thần cam nguyện làm hiền vương phụ tá minh quân, chỉ cần có thể ở cùng người thương một đời."

Hay cho một kẻ chỉ yêu mỹ nhân, không yêu giang sơn.

Cơ Băng Nguyên trầm mặc thật lâu mới đứng dậy rời đi.

Cơ Hoài Tố ngồi tr3

giường cúi đầu bất động rất lâu, mãi đến khi Lâu Tử Hư tiến đến đỡ gã dậy, hốt hoảng hỏi gã: "Sao rồi? Hoàng Thượng đích thân đến dò xét ngươi, đây là ân huệ cực lớn, sao lại bày ra thái độ cầu xin thế kia? Xảy ra chuyện gì rồi?"

Cơ Hoài Tố thở hổn hển nằm xuống, vết thương đau đớn kịch liệt nhưng gã lại tỉnh táo trước nay chưa từng có: "Hoàng Thượng muốn ta cưới nữ Đàm thị làm chính phi, nạp thêm hai vị trác Phi."

Lâu Tử Hư khẽ giật mình, sau đó mừng rỡ: "Một chính phi hai trác phi, đây là nghi chế của Đông Cung! Đàm thị chính là mẫu tộc của bệ hạ, cao quý không tả nổi! Ngươi có đồng ý không?"

Cơ Hoài Tố bỗng nhiên cười ha ha, ngực đau đến gần như ngạt thở, hai mắt gã xẹt đầy sao nhưng vẫn thở hổn hển nói: "Ta từ chối rồi."

Lâu Tử Hư ngạc nhiên: "Ngươi bị bệnh hồ đồ rồi sao! Mau mau viết sổ gấp, cứ nói ngươi bệnh hồ đồ rồi! Ngươi đồng ý!"

Cơ Hoài Tố ho khan, nhưng vẫn điên cuồng cười: "Ta không hồ đồ... Ta chỉ cảm thấy buồn cười, ta đã từng bị trời xui đất khiến làm ra lựa chọn đúng nhất, vậy mà cuối cùng lại từ bỏ, ha ha ha ha ha, đến bây giờ ta mới hiểu rõ!"

Cái gì mà trị sông, cái gì mà tài học, tất cả đều không phải. Kiếp trước gã có thể trở thành Thái tử, chỉ là bởi vì Vân Trinh lựa chọn gã thôi!

Một đời này, gã đã không còn sự chắc chắn này nữa!

Cát Tường Nhi! Phải làm như thế nào người mới bằng lòng tha thứ cho ta, quay đầu liếc ta một cái đây! Cơ Hoài Tố bật cười rồi lại rơi nước mắt, bỗng nhiên đề mạnh lên ngực ho khan kịch liệt, phun ra một ngụm máu ngắt đi.

Chương 71: Bí mật

Đến khi Cơ Băng Nguyên trở lại cung, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Y chấp chưởng càn khôn nhiều năm, lần đầu tiên cảm thấy mình bị người khác nhìn thấu, hơn nữa còn là một thiếu niên.

Mỗi một bước đối phương đều lách qua cạm bẫy mà mình bày ra, sau đó nắm giữ được sở thích của y một cách chính xác.

Trước đó gã hiểu học trầm ổn khiến y rất thương thích, đương nhiên là có dã tâm, nhưng thiếu niên vốn nên có dã tâm và nhuệ khí.

Nhưng, quá chính xác.

Từ ngôn từ cử chỉ, cách ăn mặc đến sách luận văn chương, tấu chuyện đáp lời - đều là thứ mà y thích, cứ như có người lấy cuộc sống của y ra phân tích tỉ mỉ, mưu tính ra mỗi một điểm yêu thích của y, hai quân giao đấu, y đã bị người ta nhìn thấu uy hiếp.

Cát Tường Nhi.

Đối phương bưng bưng dã tâm tr3

trữ vị, y không thể hiểu hơn được nữa. Mà y cũng đã thiết kế ra dụ hoặc kín đáo làm người ta không thể nào từ chối được.

Muốn trữ vị thì phải cưới đích nữ hậu tộc, cưới tài nữ danh môn, đây đều là thứ để gã một bước lên mây. Nhà ngoại của đối phương mỏng manh, bối cảnh suy thoái, điều duy nhất vẫn lấy làm kiêu ngạo chỉ là tài năng và tướng mạo đã giúp gã một tay, cho gã thứ mà gã thiếu nhất.

Nhưng mà đôi phương lại lách qua được một cách chính xác, đồng thời không hề cố kỵ nói thẳng người mình ngưỡng mộ trong lòng chính là Cát Tường Nhi.

Cơ Hoài Tố không nói dối, trong ánh mắt có vẻ như khiếm tốn kia là nhất định phải có được.

Không sai, đều có thể chứng minh được từ việc lấy lòng Cát Tường Nhi ở chỗ học, đến việc đánh đàn, dùng trăm phương ngàn kế để tiếp cận Cát Tường Nhi. Nhìn qua đúng là thiếu niên mới biết yêu, ngay cả nhất thời xúc động đánh nhau với Chu Giáng cũng là tình thâm nghĩa nặng không thể kiềm chế được. Tình cảm sâu đậm của thiếu niên mới dẫn đến lòng ham chiếm hữu, nhưng lại bị cảm xúc giữ gìn người yêu che giấu.

Vốn dĩ cực kỳ quân tử, không được đáp lại nên chỉ dám đứng nhìn từ xa, giống như kiềm chế hết tình cảm ở trong lòng, yên lặng chờ đợi, chỉ là sau khi say ghen ghét nên mới thất thố.

Gần như có thể được xưng là tình thánh.

Nhưng tất cả thâm tình ở trong mắt y chỉ là cố chấp rung động lòng. Con người muốn làm chuyện lớn đương nhiên cần kiên trì, nhưng tình cảm lại khác, tình cảm là thứ cần hai bên tình nguyện, chứ không phải cứ kiên trì là sẽ có kết quả.

Y không hỏi nếu Chiêu Tín Hầu vẫn luôn không trả lời, Cơ Hoài Tố sẽ làm như thế nào, bởi vì y sẽ không nghe được lời nói thật.

Điều này không bình thường.

Thật lòng yêu một người không nên như vậy.

Vấn đề là mình thiên vị chiều chuộng Cát Tường Nhi, người bình thường không thể dám lấy trư vị ra để đặt cược kia vậy.

Hoặc là thật sự yêu da diết, đến chết cũng không đổi, hoặc là một con bạc điên rồ đến mức ngay cả người yêu cũng có thể làm thẻ đánh bạc, trử vị mới là kết cục mà gã muốn.

Không sai, Cát Tường Nhi là thẻ đánh bạc, cũng là chiến lợi phẩm.

Y xuống xa giá trở về Thế Nhân Cung, vừa đi vào đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ.

Phiền nhiều đầy cõi lòng đều bị tiếng cười xua đi.

Nội thị xốc rèm vào, quả nhiên thấy Vân Trinh đang nằm rạp tr3

mặt đất chơi bi với Vân Giang Ninh.

Đám bi bảo thạch tán loạn đầy đất, chỉ có màu đỏ và màu xanh. Vân Trinh cong đốt ngón tay lên bắn bóp một cái! Một viên bi màu đỏ lao thẳng vào cái lỗ đã được dựng sẵn, Vân Trinh reo hò nói: "Hai mươi viên!!"

Cơ Băng Nguyên đi vào, giày mềm dẫm lên một viên bi, Vân Trinh ngẩng đầu nhìn thấy y mới cười bò dậy: "Hoàng Thượng trở về rồi!"

Cơ Băng Nguyên nói: "Đã sắp 20 rồi mà còn nằm rạp tr3

mặt đất chơi trò chơi trẻ con này sao."

Vân Trinh vui vẻ nói: "Chắc ngài không ngờ được đâu, hôm nay ta tìm thấy hộp bi trong Ngự thư phòng của ngài, là ta giấu đi khi còn bé! Giang Ninh nói không biết chơi, ta nói cho hắn ta biết lúc trước ta có thể ở trong cung chơi với đám nội thị cả ngày."

Cơ Băng Nguyên kinh ngạc: "Nhiều năm như vậy mà vẫn còn? Nội thị thu dọn cũng quá không cẩn thận đi?"

Đình Đại ở một bên nói: "Haiz Hoàng Thượng, ngài không biết lúc trước Hầu gia ranh mãnh cỡ nào đâu, hắn dùng một quyển "Sách luận" cực dày

dán lên cái hộp kia, dựng thẳng tr3

giá sách. Mấy năm nay ngài lại không động vào quyển sách đó, không phải nó cứ nằm ở đấy mãi sao?"

Cơ Bằng Nguyên nhớ lại trước kia Định Tương trưởng công chúa thường xuyên ở thư phòng bàn chuyện với y, Vân Trinh thì ở một bên chơi với đám nội thị, xem ra là hẩn giấu thật. Y không khỏi cười một tiếng, nhìn Vân Giang Ninh lặng lẽ thu dọn bị, sau đó cúi đầu lui xuống, xem ra là một người hiểu quy củ.

Y đưa mắt liếc ra hiệu cho Đinh Đại, Đinh Đại biết y muốn nói chuyện riêng với Vân Trinh, liền lặng lẽ cho mọi người lui đi hết, chỉ có mỗi mình ở trong điện hầu hạ.

Vân Trinh xích lại: "Hoàng Thượng, nghe nói hôm nay ngài đi thăm Hà Gian quận vương sao?"

Cơ Bằng Nguyên nhìn hẩn một cái: "Đúng."

Vân Trinh cười hì hì: "Để ngài tự mình đi thăm bệnh, có thể thấy được ngài rất coi trọng gã nha."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Đám đại thần trong triều đều nói gã như bản sao của trẫm, trẫm thấy đúng là gã cũng có dáng vẻ trước kia của mình."

Vân Trinh lộ ra vẻ chế giễu: "Sao Hoàng Thượng có thể cảm thấy như vậy chứ? Gã chỉ là một tên bắt chước vụng về thôi."

Cơ Bằng Nguyên lại nhìn hẩn vài lần: "Cho nên người mới thấy gã ngứa mắt?"

Vân Trinh cố gắng gây khó dễ cho Cơ Hoài Tố: "Giả chính là giả. Ngay cả một ngón chân của ngài gã cũng không sánh nổi."

Cơ Bằng Nguyên bỗng nhiên vui vẻ: "Trẫm thấy gã làm việc ổn thỏa, lời lẽ

trầm tĩnh, ân tình lão luyện, không thể tin được là vẫn còn trẻ." Y lại yên tâm muốn nghe xem Vân Trinh còn có thể khen mình như thế nào.

Trong lòng Vân Trinh cảnh giác, không tiếc sức bơi đên: "Lúc thần đi trị sông với gã, mỗi một hành động của gã đều lạnh lùng và ham chiến tích, điều nghĩ không phải đám nạn dân ch3t đói khắp nơi kia, gã chỉ dùng phương thức nhanh nhất hữu hiệu nhất để ngăn chặn đê vỡ, làm ra hiệu quả, quan dân đều là công cụ trong mắt gã."

"Hoàng Thượng, thần đi theo ngài nhiều năm, từ nhỏ đã nghe ngài và mẫu thân bàn chuyện. Đương nhiên ngài hay nghĩ cho đại cục, nhưng cũng quan tâm đến nhân dân, thần nghe nói lúc trước vì để bảo vệ cư dân một thôn, ngài thà rằng đổi đường khai chiến bất lợi cho mình. Gã ngụy trang rất tốt ở trước mặt ngài, nhưng ngài chỉ cần xem kỹ tấu chương trước kia của gã là biết. Rõ ràng có biện pháp phiền phức nhưng hòa hoãn hơn, gã lại luôn áp dụng biện pháp hữu hiệu nhất nhưng lại hà khắc khốc liệt nhất."

"Cho nên, người không tán thành gã làm Thái tử?" Cơ Băng Nguyên đột nhiên hỏi.

Vân Trinh không hề phòng bị, đang nói rất thoải mái, thuận miệng đáp: "Nếu gã làm quan, ắt sẽ là quan ác, nếu gã là quân, ắt sẽ là bạo quân."

Nói đến đây Vân Trinh bỗng nhiên phản ứng lại, tr3

lưng đỏ mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ xuống: "Thần vọng nghị, mời Hoàng Thượng giáng tội."

Cơ Băng Nguyên nhìn hấn: "Đứng lên đi, người vòng vo tam quốc như thế không phải là muốn trăm không lập gã làm trử sao?"

Vân Trinh xấu hổ, Cơ Băng Nguyên nghĩ một lát mới nói: "Thiên hạ thái bình mới cần một vị vua nhân từ, nhưng nếu thiên hạ đại loạn, một vị vua nhân từ thì quá mức mềm yếu. Cần phải có một người có thể kiên định đứng trước trăm quan, nhanh chóng áp đảo các phương, tập trung lực lượng để bình định loạn thế. Con người không phải thánh hiền, thời thế mới tạo ra

anh hùng."

Vân Trinh hiểu ra, nghĩ chắc đây chính là nguyên nhân kiếp trước Cơ Bằng Nguyên chọn Cơ Hoài Tố, nhưng hắn vẫn cười nói: "Chẳng lẽ bây giờ không phải là thái bình thịnh thế sao?"

Cơ Bằng Nguyên nhìn hắn một cái, biết hắn rõ ràng cũng một mực đối phía bắc có lo lắng âm thầm, lại vì bồi đen Cơ Hoài Tố nên vẫn phải bịa ra cảnh thái bình giả tạo, không nhin cười được: "Được rồi, cũng không cần vội, nếu khanh không thích, trẫm sẽ xem xét lại."

Vân Trinh lại biết đến khi Bắc Tiết hỗn loạn, y phải ngự giá thân chinh, việc lập trữ quân sẽ biến thành lửa sém lông mày. Không có Thái tử giám quốc, nền tảng lập quốc sẽ bị dao động. Bây giờ nhìn qua Cơ Hoài Thanh có vẻ không được lắm, vậy chỉ còn lại Cơ Hoài Tố. Hắn nói thầm: "Hoàng Thượng, hôm trước không phải ngài hỏi ta muốn đi đâu làm sao? Thần muốn đi Binh bộ."

Cơ Bằng Nguyên đã có chút thích ứng với suy nghĩ nhảy cóc này của hắn, cười nói: "Binh bộ không thích hợp, Binh bộ vẫn bị Nội các tiết chế. Người qua bên kia, rất nhanh mấy chuyện lễ nghi vụn vặt phiền phức sẽ khiến người phiền đến mức phải đi tìm trẫm thôi. Nếu xảy ra xung đột với Nội các, trẫm còn phải tốn sức hòa giải, đến lúc đó sẽ không như lần này được Hà Gian quận vương chủ động nhượng bộ giải vây đâu. Người cũng đã biết, các Thừa tướng của Nội các đều là cáo già, đến khi người thật sự xâm phạm đến quyền lực của bọn họ, vậy đúng là không thấy máu không ch3t người thì không thôi đấy."

Cơ Bằng Nguyên có chút cảm khái: "Trẫm bỏ ra bao nhiêu năm mới tạo ra được Quân Cơ Xử, mới có thể làm một chút chuyện trẫm muốn làm. Ngay cả vua cũng không thể làm theo ý mình được. Các triều đại thay đổi, đấu đá nhau cũng là máu chảy thành sông. Người qua bên đó sẽ thành mục tiêu công kích, dựa vào thủ đoạn của đám ác ma kia, không đến mấy ngày sẽ có thể khiến người phạm phải sai lầm mà trẫm không giải quyết được. Bút của văn thần như dao, mặc dù trẫm không sợ sách sử, nhưng cũng không dám tùy tiện xúc phạm."

Vân Trinh kinh ngạc nhìn về phía Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên mỉm cười: "Sao nào? Không ngờ hoàng cữu cữu cũng không phải vạn năng phải không?"

Vân Trinh bỗng nhiên đỏ cả vành mắt: "Không phải, thần đau lòng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ngài quá khó khăn."

Trong lòng Cơ Băng Nguyên mềm nhũn, cũng có chút hối hận, chắc là hôm nay trò chuyện quá sâu, vậy mà lại không nhìn được để lộ một mặt mềm yếu trước đứa nhỏ này. Y cười nói: "Trưởng công chúa để người lại, ta không thể để người có bất kỳ sơ suất nào được. Trẫm đã nghĩ kỹ nên cho người đi đâu rồi, người đi Đại Lý Tự, làm Thiếu khanh quản lý hình ngục, giám sát trăm quan mấy năm trước đã. Sau khi hiểu rõ về Tam pháp ty(*), Hình bộ, Đô sát viện(**), trong tay cũng nắm được những việc mà đám quan viên đại thần kia không thể lộ ra ngoài, sau đó uy nghi tự nhiên cũng sẽ đi lên. Lúc này người đi làm việc gì cũng sẽ dễ hơn."

(* Tam Pháp Ty là cơ quan nhận đơn khiếu nại của những người bị quan lại xử oan ức

(**) Đô sát viện là cơ quan tối cao có trọng trách thay mặt vua giám sát, đàn hạch và kiến nghị mọi hoạt động của quan lại các cấp, ngoài ra còn giám sát việc thi hành luật pháp và thực hiện nghiêm chỉnh các quy tắc triều đình ban hành từ trung ương đến địa phương.

Mấy năm liền, Vân Trinh kêu khổ trong lòng. Nhưng thấy hôm nay Cơ Băng Nguyên khác hẳn với ngày thường, cũng không dám kéo dài nữa, đành phải đồng ý trước.

Cơ Băng Nguyên nhìn ra hẳn không muốn đi, nhưng cũng không định nhượng bộ. Vân Trinh còn nhỏ tuổi, không biết muốn làm thành chuyện khó thế nào, mà làm hỏng một chuyện lại dễ bao nhiêu. Đấu đá chơi ch3t một người là điều bình thường thế nào trong hệ thống quan lại khổng lồ này.

Lại nói, thật ra Cơ Hoài Tố là kẻ lão luyện lấy độc trị độc, gã có thể trưởng thành điều luyện trong đám quan lại, đùa bỡn quyền mưu. Một vị vua giỏi vốn không thể trong sạch thanh khiết.

Nếu như... Cơ Băng Nguyên bỗng nhiên có chút dao động, nếu tình cảm này của Cơ Hoài Tố là thật, nói không chừng có thể che chở Cát Tường Nhi một đời vô tư.

Vân Trinh lại không biết sự đắn đo trong lòng Cơ Băng Nguyên, hần mỉm cười: "Hoàng Thượng, hôm nay thần xin nghỉ đi tiễn Chu Giáng, huynh đệ với nhau, lần này hần ta đi không biết lúc nào mới về kinh nữa."

Cơ Băng Nguyên quay đầu nhìn hần một cái, thản nhiên nói: "Đi đi." Huynh đệ tốt, ha ha.

Vân Trinh hành lễ, Cơ Băng Nguyên chợt hỏi hần: "Chu Giáng thích người, người có biết không?"

Khuôn mặt Vân Trinh bỗng nhiên đỏ bừng: "Hoàng Thượng! Chúng ta chỉ là huynh đệ tốt!"

Cơ Băng Nguyên nhìn hần một lát, có thể thấy được sự chột dạ rõ ràng trong mắt hần, lại hỏi: "Hôm nay Cơ Hoài Tố cũng nói với trẫm là đã thích người từ lâu."

Vân Trinh đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó nổi giận lôi đình: "Hoàng Thượng! Người này là tiểu nhân hèn hạ, gã có ý khác! Gã chỉ muốn mượn thế lực trong quân của mẫu thân, muốn để thần ủng hộ gã, ngấp nghé trữ vị. Hoàng Thượng tuyệt đối không thể tin tưởng lời lẽ chau chuốt đầy của gã được!"

Hần gần như là tức hỏn hển, rốt cuộc Cơ Hoài Tố muốn làm cái gì? Chuyện này mà cũng có thể nói huych toẹt ra sao? Gã là Quận vương! Sao có thể không để ý đến thể diện! Hần lại hoàn toàn quên mất lúc trước mình còn dâng tấu muốn hợp tịch thành hôn kinh thế hãi tục với nam tử.

Cơ Băng Nguyên ung dung nói: "Gã nguyện vì người mà từ bỏ trữ vị, chỉ làm hiền vương."

"Gã nói khoác!" Vân Trinh đã không nhịn được chửi bậy: "Ta căn bản không thèm để ý đến gã, gã lại muốn làm gì? Muốn mượn Hoàng Thượng ngài để uy hiếp ta sao? Gã nghĩ hay thật! Hoàng Thượng tuyệt đối đừng tin gã, tên này vô cùng ích kỷ, tuyệt đối không thể từ bỏ trữ vị, gã có ý khác."

Cơ Băng Nguyên vẫn thêm một mối lửa: "Gã và Chu Giáng đánh nhau là bởi vì Chu Giáng muốn mượn rượu vô lễ với người, gã thừa nhận mình đổ kị mới đánh nhau cùng Chu Giáng."

Vân Trinh trợn to hai mắt, sắc mặt từ đỏ sang trắng, nhưng lại tìm được đáp án của lần đánh nhau khó hiểu này.

Hắn lẩm bẩm nói: "Sao lại thế... rõ ràng trước đó..." Rõ ràng đời này hắn và Chu Giáng chỉ làm huynh đệ, hai người cãi nhau ầm ĩ cười đùa toe toét, tất cả đều rất tốt. Rõ ràng một đời này hắn cách xa Cơ Hoài Tố, sao Cơ Hoài Tố lại có suy nghĩ này với mình?

Cơ Băng Nguyên nói: "Đi đi, không phải người muốn đi tiễn Chu Giáng sao?" Y bỗng nhiên nói đùa: "Trước khi ly biệt nói ra cũng tốt, nhưng nếu người có tâm, trầm cũng có thể dạy bảo người một chút."

Vân Trinh mắt tròn mắt vía hành lễ, không để ý tới Cơ Băng Nguyên nói đùa, trong lòng rối bời mờ mịt suy tư, không biết mình nên làm thế nào.

Cơ Băng Nguyên nhìn Vân Trinh rầu rĩ rời đi, trong điện không còn ai, rốt cuộc mới không nhịn được cười ra tiếng.

Đình Đại bưng trà tới, Cơ Băng Nguyên cười hỏi ông ta: "Người nói xem, trầm nuôi Cát Tường Nhi, chẳng những phí tâm như nuôi con trai, lại phải sắp xếp cho hắn rèn luyện, còn phải chọn chức vụ cho hắn, lại phải tốn công như nuôi khuê nữ, đuổi đám ong bướm kia đi. Nuôi đứa bé này khó khăn quá."

Đình Đại nói: "Chẳng lẽ Hoàng Thượng không phải ghen ghét sao?"

Cơ Băng Nguyên trầm mặt xuống xoay qua nhìn Đình Đại: "Người nói bậy bạ gì đó? Đó là con của Trưởng công chúa, cũng giống như con cháu của trẫm!"

Đình Đại nói: "Hoàng Thượng làm gì phải lừa mình dối người?"

Tr3

mặt Cơ Băng Nguyên bịt kín một tầng băng mỏng, mưa gió nổi lên: "Lớn mặt!"

Đình Đại quỳ xuống, nhưng tr3

mặt vẫn không sợ, lại còn nói bí mật cung đình giữ kín như bưng trong lòng: "Hoàng Thượng! Sao ngài lại phải tự chuốc khổ? Lúc trước Thái hậu xa lạ với ngài, chẳng phải vì ngài không sửa được tư tưởng đoạn tụ sao? Ngài đã khổ nửa đời mà vẫn không tìm được một người tri tâm. Bây giờ Chiêu Tín Hầu toàn tâm toàn ý với ngài, vừa lúc cũng thích long dương, đây chẳng phải là ông trời tác hợp sao? Rồi cuộc ngài còn do dự cái gì? Bối phận căn bản không phải vấn đề, đừng nói Đình Tương trưởng công chúa căn bản không được vào gia phả, bao nhiêu triều đại còn ít việc Hoàng đế nạp cháu gái sao?"

Sắc mặt Cơ Băng Nguyên tái xanh, không nhìn được giận: "Ngậm miệng!"

Đình Đại ép người rạp xuống đất, gào khóc lớn: "Bệ hạ, tiểu nhân khổ vì ngài, ngài giết tiểu nhân đi! Ngài nắm cả thiên hạ, sao lại không thể có một người tri tâm chứ?"

Trong đại điện to lớn bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng khóc bi thương của Đình Đại quanh quẩn.

Cơ Băng Nguyên ngồi tr3

long ý, bất động thật lâu giống một tượng băng.

Chương 72: Không nói

Cơ Băng Nguyên ngòì một hồi lâu mới đưa tay day trán, thấp giọng nói: "Đứng lên đi, Đinh Đại."

"Mẫu hậu luôn coi ta là điều hổ thẹn, dù trẫm anh dũng thiện chiến, chiến công từng đồng thì nàng vẫn... đến chết cũng không chịu tha thứ cho trẫm."

"Chỉ bởi vì trẫm không có cách thành hôn sinh con với nữ tử, một chuyện mà bất cứ nam nhân nào cũng có thể làm được. Cho dù trẫm có làm bao nhiêu điều, nàng cũng không còn nhìn thẳng vào trẫm nữa."

Đinh Đại rơi lệ đầy mặt: "Bệ hạ, đây không phải lỗi của ngài."

Cơ Băng Nguyên thấp giọng nói: "Trẫm biết, mẫu hậu ngày ngày lo lắng, chỉ lo lắng trẫm bị Tiên đế phát hiện ra sở thích đoạn tỵ, sau đó phế vị trí Thái tử của ta đi, trẫm biết nàng đang sợ cái gì."

"Trẫm nghĩ chỉ cần có thể đứng đủ cao thì sẽ không còn ai xen vào việc rốt cuộc trẫm có lấy vợ sinh con hay không nữa, đáng tiếc nàng không chờ được."

"Lần đầu tiên Cát Tường Nhi nói với trẫm hẳn thích nam nhân, trẫm như thấy được mình trước kia. Trẫm nghĩ không cần quản gì cả, có lẽ hẳn chỉ ham cái mới lạ giống các thiếu niên quý tộc khác, mấy ngày sau hết mới mẻ rồi sẽ thôi."

"Tuyệt đối không nên hung ác quản lý, có lẽ nếu quản chặt quá thì sẽ giống như trẫm, rốt cuộc không thể thay đổi được. Có đôi khi trẫm cũng cảm thấy buồn cười, trẫm và Trương công chúa vốn không phải người thân, tính tình

hợp nhau nên mới trở thành tử đệ khác họ, kết quả nàng lại sinh ra một đứa bé giống trẫm. Trẫm nhìn hấn như nhìn con mình, bởi vậy trẫm hy vọng hấn có thể vui vẻ, không cần lo nghĩ sống hết cuộc đời, không nên bỏ lỡ thú vui để cả đời khô héo như cỏ úa."

Đình Đại nói: "Hoàng Thượng vẫn còn trẻ, ngài còn có bao nhiêu tuổi để sống uống nữa? Có thể có người đi cùng ngài không tốt sao? Huống chi rõ ràng Hầu gia có tâm với ngài. Đây là tình cảm từ hai phía, có cái gì không tốt?"

Cơ Bằng Nguyên thở dài một tiếng: "Trái tim hấn không ở tr3
tình yêu."

"Hấn còn rất trẻ, bồng bột, hoạt bát, hấn có lý tưởng rộng lớn."

"Người bình thường khó có thể chịu đựng được tình yêu của Đế vương, trẫm sẽ ghen ghét, lại già đi trước hấn, sẽ để hấn phải tiếp nhận rất nhiều tấn công phỉ báng, nói xấu và chế giễu không nên tiếp nhận."

"Hấn chưa từng trải qua những điều đó, so với việc đi đến một bước kia, không bằng trẫm trông chừng hấn, che chở hấn. Hấn còn trẻ như vậy, cố gắng cũng sẽ gặp được người thích hợp nhất thôi."

Đình Đại lau sạch nước mắt, bò lên vổ vổ áo bào nhăn nhúm, bĩu môi nói: "Hoàng Thượng, tiểu nhân cảm thấy ngài đã xem thường Chiêu Tín Hầu rồi, ta thấy trong lòng Chiêu Tín Hầu hiểu rất rõ, nếu không sao hấn lại sáng mắt sáng lòng, không coi trọng Cơ Hoài Tố như vậy chứ? Nhìn mà xem, người đứng đầu vị trí Hoàng trữ, bên ngoài có bao nhiêu người chạy theo như vịt. Gã tuổi trẻ tài cao, dung mạo tuấn tú, còn rất si tình với hấn, thế mà Hầu gia lại nói như thế nào, gã còn không sánh nổi một ngón chân của ngài. Hầu gia của chúng ta đúng là có ánh mắt tốt! Nếu mỗi ngày hấn đều thật sự quần quýt si mê ngài giống như một phi tử hậu cung ngày ngày đợi ngài sủng ái, trong lòng đều là tình yêu, ngài còn lo gì nữa?"

Cơ Bằng Nguyên có chút bất đắc dĩ.

Đình Đại lại nói: "Hoàng Thượng ngài còn có lúc ghen tỵ nữa mà, ngài còn có thể trông chừng hắn, che chở hắn... Cơ Hoài Tố kia có thể cho Chiêu Tín Hầu cái gì? Gã còn dám ở trước mặt ngài nói nguỡng mộ Chiêu Tín Hầu. Chẳng phải Chu Giáng kia cũng mượn tình cảm lớn lên từ bé với Chiêu Tín Hầu sao? Hắn ta còn dám nghĩ đến Chiêu Tín Hầu, vậy mà ngài còn lo trước lo sau, ha ha. Chắc, đến lúc đó để đám heo ăn mất cái trắng môn môn, ta xem Hoàng Thượng ngài sẽ hối hận đến mức nào."

Cơ Băng Nguyên:...

Y nặng nề nhìn Đình Đại, Đình Đại không sợ chút nào, còn sửa sang lại áo bào, bưng đĩa trà lên nói: "Tiểu nhân xuống dưới chuẩn bị bữa tối." Nói rồi liền chạy như một làn khói.

Cơ Băng Nguyên dở khóc dở cười, trước đó tên dở hơi này khóc thảm như vậy, để cho mình mềm lòng không có truy cứu ông ta tội nói bừa, kết quả ông ta lại xảo trá mượn cơ hội này để dạy dỗ mình một trận.

Heo ăn cái trắng sao?

Cơ Băng Nguyên hừ lạnh một tiếng, không phải chỉ là một con heo đang chuẩn bị đi trấn thủ biên cương sao? Huynh đệ tốt, chắc.

Không thể không thừa nhận, rốt cuộc Đình Đại vẫn là con giun trong bụng y nhiều năm, đúng là trong nháy mắt đó y đã chua.

===

Chu Giáng ỉu xìu kéo cương ngựa đi bên ngoài trạm nghỉ chân, lão Quốc công không đến, chỉ có huynh đệ hắn ta đến, cả một đường vẫn còn đang nhắc nhở hắn ta: "Quốc công gia nói mặc dù người xúc động, nhưng cũng coi như chó ngáp phải ruồi, mấy tháng này Hà Gian quận vương đang có quan hệ rộng, phải nên cách xa một chút. Chúng ta là người cầm quân, không tiện lui tới quá nhiều với đám tôn thất. Người cứ ở biên cương ổn định lập công, lần sau không được phép uống rượu hỏng việc nữa."

Một trận vó ngựa bỗng vang lên từ xa, Chu Giáng quay đầu nhìn thấy Vân Trinh cưỡi ngựa chạy tới thì vui mừng quá đổi: "Cát Tường Nhi! Cát Tường Nhi!"

Vân Trinh nhìn thấy hấn ta vui vẻ nhìn mình, cả khuôn mặt như được thắp sáng.

Trong lòng bỗng nhiên mềm nhũn, rốt cuộc không thể nói ra câu chát vắn trước đó.

Hỏi thế nào đây? Từ đầu đến cuối hấn ta đều không làm rõ, ngược lại còn rời xa kinh thành đến biên cương trấn thủ. Hiếm khi có được một lần trở về, kết quả còn chưa nói được với nhau mấy câu đã gặp họa lao ngục, mặc dù cũng là hấn ta tự tìm... Dù sao cũng có liên quan đến mình.

Quan trọng nhất là, hấn không có cách nào đáp lại cũng không thể đáp lại phần tình cảm này của Chu Giáng.

Cũng không biết đứa trẻ kia của hấn ta có còn không? Hấn cũng không biết một đời này Chu Giáng có suy nghĩ đó với mình từ bao giờ, nhưng chắc hấn Cơ Hoài Tố sẽ không nói dối trước mặt vua.

Chuyện kiếp trước đã qua, kiếp này đã làm huynh đệ thì chỉ có thể tiếp tục giả vờ không biết thôi.

Bởi vì áy náy, hấn mang đến rất nhiều ngân phiếu kín đáo đưa cho Chu Giáng: "Ngươi cứ yên tâm ở đó đi, lúc đầu ta muốn đi Binh bộ, cũng có thể để ý ngươi một chút. Hoàng Thượng không cho phép, bảo ta đi Đại Lý Tự, haiz, có chuyện gì thì hãy viết thư cho ta."

Chu Giáng nhìn một nắm ngân phiếu lớn cũng không biết nên khóc hay cười: "Trong nhà ta đã chuẩn bị rồi, ngươi cứ giữ lại mà dùng. Ta đoán ngươi cũng không còn ở đại doanh Tây Sơn lâu nữa, Đại Lý Tự tốt, ai nấy đều sợ Đại Lý Tự."

Vân Trinh nói: "Về sau người đừng xúc động như vậy nữa, Quận vương là người dễ đánh như thế sao?"

Chu Giáng cười ha ha, quả nhiên không giải thích.

Vân Trinh đã hiểu ra, quả nhiên Cơ Hoài Tố không nói sai.

Hai người lại nói vài câu, nhìn thấy không còn sớm mới tiễn hấn ta đi.

Vân Trinh rầu rĩ ỉu xìu trở về cung.

Cơ Băng Nguyên nhìn hấn ỉu xìu liền hỏi: "Sao rồi? Hỏi rõ chưa?"

Vân Trinh thấp giọng nói: "Không có, hấn ta không nói, vẫn nên thôi đi."

Cơ Băng Nguyên nhướn mày: "Không muốn biết đến tột cùng?"

Vân Trinh thấp giọng nói: "Dù sao cũng không thể đáp lại, nếu làm rõ chẳng phải là không làm được huynh đệ nữa sao?"

Vân Trinh tiếp tục nói: "Chắc hấn ta cũng nghĩ như vậy, không phải tình yêu đơn phương nói ra chỉ làm đối phương bối rối thôi sao? Không bằng không nói. Không nói còn có thể làm huynh đệ."

Cơ Băng Nguyên thấp giọng nói: "Người nói cũng đúng - nhưng chuyện tình cảm cũng không dễ che lấp không được mà?"

Chương 73: Mật án

Vân Trinh ở trong cung mấy ngày rồi mới về doanh trại.

Lý Lỗi được điều nhiệm chuyển quân, trước khi đi còn cố ý tới nói xin lỗi với hần. Vân Trinh hơi kinh ngạc nhưng thấy Lý Lỗi chân thành tha thiết khác hẳn với dáng vẻ xúc động lúc trước, cũng không khỏi có chút cảm động. Hần chuẩn bị một phần quà thật lớn, còn tổ chức tiệc chia tay hần ta, lại mời cả người trong đại doanh đến. Lần này vô cùng vui vẻ hòa thuận.

Lý Lỗi uống đến say mèm, mời rượu Vân Trinh: "Hầu gia, lúc trước là ta hẹp hòi, nhìn nhầm người. Người đừng trách ta. Sau này có gì cần làm thì cứ việc sai bảo!"

Vân Trinh hơi thốn thức, uống mấy chén với hần thoải mái hóa giải mối thù này, lại không biết có phải Hoàng Thượng ở phía sau làm gì hay không.

Về phủ nhận được quà tạ lỗi của Hà Gian quận vương đưa tới, Lâu Tử Hư tự mình đến xin lỗi. Vân Trinh nhận quà, lại dặn quản gia chuẩn bị một phần quà không khác mấy và một ít dược liệu quý giá đưa trở về. Còn tạ lỗi cái gì đó, hần mặc kệ.

Rất nhanh đã có ý chỉ bổ nhiệm làm Thiếu khanh Đại Lý Tự, hần bắt đầu bàn giao công việc.

Cùng với ý chỉ bổ nhiệm Thiếu khanh Đại Lý Tự còn có bổ nhiệm Hà Gian quận vương làm Thiếu khanh Thái Thường Tự, Đô đốc Tứ Di và Hội Đồng Quán(*).

(*) Hội Đồng Quán, Tứ Di Quán là cơ quan tiếp đãi sứ giả đến TQ.

Tứ Di và Hội Đồng Quán chuyên giải quyết chuyện ngoại giao, chức Đô đốc đều do Thái Thường Tự phái tôn thất đảm nhiệm. Nhưng Hà Gian quận vương là người đứng đầu Hoàng trữ, vốn dĩ trị sông xong thì đáng phải được vào Lục bộ rèn luyện, hoặc là vào mấy nơi như Nội Các, Quân Cơ Xử để làm quen với chính sự, sao lại đến Tứ Di và Hội Đồng Quán? Công việc cả ngày phiên dịch thư của man di và giao tiếp triều cống với các phiên bang man di này thực sự vụn vặt mà không hề có quyền lực. Ý chỉ này đã gây ra một gợn sóng trong triều đình.

Các trọng thần huân quý tỉ mỉ phân tích hàm ý phía sau đó.

Trong phủ Tuần Dương quận vương, Cơ Hoài Thanh đang cất tiếng cười to: "Vào Tứ Di và Hội Đồng Quán để liên hệ với mấy nước man di kia?! Ha ha ha ha ha! Quả nhiên gã hại tiểu tạp chủng vào lao ngục, đây là bị Hoàng Thượng đày vào lãnh cung đúng không! Cơ Hoài Tố à Cơ Hoài Tố, ta cho rằng người có thể nhậm nhậm lắm chứ! Quả nhiên vẫn là nhậm không được hả? Nghe nói gã bệnh nặng mà vẫn phải phái người đến Chiêu Tín Hầu phủ tặng quà tạ lỗi! Hay cho một kẻ biết chịu nhục, đúng là làm mất hết mặt mũi hoàng tộc Cơ thị chúng ta!"

Mưu sĩ Lữ Bị của Cơ Hoài Thanh cảm khái nói: "Chiêu Tín Hầu vẫn không bình thường trong lòng Hoàng Thượng. Điện hạ, trước đó Vương gia hẳn nỡ nếu người có thể nhậm một chút thì tốt rồi. Sao không thể đợi đến khi thành công được chứ?"

Cơ Hoài Thanh hừ lạnh nói: "Ta xem hắn có thể như ý mấy năm. Ta thấy chuyện ở hành cung Tây Sơn đúng bảy tám phần rồi đấy! Năm ngoái Hoàng Thượng đến đó hai lần. Lần thứ nhất ở lại rất lâu, rất có khả năng là lâm hạnh cung nữ. Lần thứ hai lại bắn pháo hoa rêu rao như vậy, tính toán thời gian thì đúng rồi đấy."

"Trong cung không có Hoàng hậu, Đồng sử(*) thùng rỗng kêu to, nhưng theo thị vệ ở hành cung nói, lúc bắn pháo hoa có được dặn dò là phải bắn hình hoa vạn thọ, còn phải nhiều hoa văn sinh động. Chỗ bắn pháo cũng nói là được dặn là bắn pháo chúc mừng sinh nhật của chủ tử mười bảy mười tám tuổi, còn nói nhất định phải tính thời gian, chờ chủ tử đến hồ ngắm

cảnh mới được bắn. Hoàng Thượng vẫn luôn nghiêm túc không thích giải trí, vậy mà ban đêm còn dẫn người ra giữa hồ ngắm trăng bắn pháo hoa, nghĩ như thế nào cũng là phi tử trẻ tuổi."

(*) Đồng sử là tên chức vụ của nữ quan quản lý chuyện sinh hoạt của Hoàng đế và thê thiếp.

Lữ Bị nói: "Hầy! Chiêu Tín Hầu không đáng để lo! Thân phận của hần quyết định Hoàng Thượng cũng chiều hần thế nào nhưng cũng không biến thành trở ngại của ngài được. Bây giờ ngài phải chú ý đến một chuyện khác. Vương gia cũng biết thư đến nói ngài nhất định phải chú ý. Cháu gái ruột của Thừa Ân Bá - Đàm Ý Như sắp vào kinh, rất có thể Hoàng Thượng sẽ ban thưởng nàng là Hà Gian vương phi."

Cơ Hoài Thanh nói: "Thừa Ân Bá?"

Lữ Bị nói: "Đàm thị chính là mẫu tộc của Hoàng Thượng, Thừa Ân Bá là Quốc舅 gia, Thái hậu qua đời sớm, người phong hào Thừa Ân Bá cũng là Kim Thượng. Bọn họ vẫn luôn ở Giang Nam không vào kinh, bây giờ lại phái nữ Đàm thị vào kinh thế này, theo tin tức đáng tin, là Hoàng Thượng lệnh cho Thái Thường Tự chọn Hà Gian quận vương phi."

Cơ Hoài Thanh biến sắc: "Vương phi của ta chỉ là con gái của Hàn Lâm tam phẩm, dựa vào cái gì mà Cơ Hoài Tố có thể cưới đích nữ của Bá phủ?" Còn là gia tộc của Thái hậu nữa! Điều này có ý gì đã quá rõ ràng, gã ta tức giận đến mức thở hổn hển.

Lữ Bị nói: "Không chỉ như vậy, ta nghe nói Thái Thường Tự còn đang lập danh sách tuyển trắc phi, một chính hai trắc là nghi chế của Đông Cung. Cho nên, Quận vương gia, tuy việc bổ nhiệm vào Tứ Di và Hội Đồng Quán nhỏ nhưng lại ổn định. Cho dù thế nào cũng không thể gây ra được chuyện lớn gì, chỉ cần viết mấy quyển sách, tổ chức mấy lần triều cống là đã có thể kiếm được công lao rồi! Quận vương gia, đây mới là điều mà ngài cần phải lo lắng. Vương gia nói người hộ tống đích nữ Đàm thị vào kinh là huynh đệ của nàng ta, hai cháu trai của Thừa Ân Bá. Một người là đích đích trưởng tôn Đàm Văn Úy, một người là tôn tử nhị phòng Đàm Văn Bảo, đều là huynh

trưởng cùng cùng mẹ của nữ Đàm thị. Người cần cố gắng kết giao với hai người này, nếu có thể phá hỏng mối nhân duyên đó thì không còn gì tốt hơn."

Cơ Hoài Thanh kinh ngạc: "Nếu là mẫu tộc của Hoàng Thượng, sao trước đó gần như chưa từng nghe nói qua?"

Lữ Bị nói: "Có nghe Vương gia nói loáng thoáng là không biết tại sao trước kia Thừa Ân Bá lại đắc tội Hoàng Thượng khi vẫn còn là Thái tử. Thái hậu lại qua đời sớm, không có Thái hậu ở giữa cứu vãn cho nên vẫn không thể hòa hoãn được. Thừa Ân Bá vẫn luôn không vào kinh cho nên mới dần xa cách. Nhưng mẫu tộc vẫn là mẫu tộc, Hoàng Thượng muốn nhận Hoàng trử làm con thừa tự, tứ hôn đích nữ của mẫu tộc cho Hoàng trử là thông gia ổn thỏa kiên cố nhất. Trước kia Hoàng Thượng còn trẻ, còn có thể có tính giận dỗi của thiếu niên, bây giờ đã đăng cơ nhiều năm, có giận đến bao nhiêu thì cũng nên tiêu tan rồi."

Cơ Hoài Thanh lạnh lùng nói: "Vậy thì để nàng ta không gả được cho Cơ Hoài Tố là được."

Lữ Bị nói: "Chỉ có thể làm việc tùy theo hoàn cảnh, tạm thời chờ bọn họ vào kinh đã..."

Cơ Hoài Thanh lại nói: "Khi đó đã quá muộn rồi, ta có một kế..." Gã ta gọi Lữ Bị tới gần, thấp giọng nói vài câu. Sắc mặt Lữ Bị biến đổi, do dự nói: "Chuyện này, chờ tiểu nhân nói lại với Vương gia đã."

Cơ Hoài Thanh bất mãn nói: "Cái gì cũng chờ phụ thân quyết định thì đã muộn rồi, người cứ chuẩn bị trước đi."

Lữ Bị hãi hùng khiếp vía, lo lắng bất an đáp lời.

===

Vân Trinh làm quen ở Đại Lý Tự một khoảng thời gian, hẳn có Hoàng Thượng để ý, lại y vào mấy năm ở trong quân doanh, rất nhanh đã làm

quen được với các quan viên khác.

Tuy nói vài văn thần vẫn còn tâm lý xa lánh nhưng thấy hần mỗi ngày đều cười tủm tỉm khác hẳn với tin đồn Hầu gia ương bướng một cú đá gãy xương Hà Gian quận vương ở bên ngoài. Đưa tay không đánh người mặt cười, cộng thêm Hầu gia ra tay hào phóng, coi trọng nghĩa khí. Ai có cái gì khó xử, hần không nói hai lời lập tức bỏ tiền, rất có phong thái hào hiệp, dần dần đã không còn trở ngại gì.

Ngày hôm đó Đại Lý Tự khanh La Thụy cầm hồ sơ đi tìm Vân Trinh: "Lẽ ra ngươi mới đến, không nên đi phái người ra ngoài làm việc, nhưng việc này khó giải quyết, chúng ta bàn đến bàn đi cũng chỉ có Vân thiếu khanh ngài đi làm mới thích hợp."

Vân Trinh cầm hồ sơ lên, hần còn đang ngại nhàm chán đây, liền vui vẻ nói: "La đại nhân đừng khách khí. Để ta xem là án lớn gì mà lại cần ta đi làm, cần Đại Lý Tự của chúng ta ra ngoài làm việc nào?"

La Thụy thở dài: "Cụ thể đều viết tr3

hồ sơ rồi, ta chỉ nói một vài điều quan trọng với ngươi thôi. Tháng sau là thiên thu(*) của Hoàng Thượng, Quốc cữu gia Thừa Ân Bá phái hai đứa cháu ruột hộ tống thọ lễ cho Hoàng Thượng vào kinh, đi bằng đường thủy, cũng dẫn theo không ít hộ vệ, kết quả lại bị cướp thọ lễ ở tr3

đường!"

(*) Ý chỉ sinh nhật của vua

Vân Trinh kinh hãi: "Cướp thọ lễ của Hoàng Thượng? Đây chính là tội chết đại bất kính! Sao lại có thủy phỉ to gan như thế chứ?"

La Thụy nói: "Đúng vậy, Hoàng Thượng nói để Đại Lý Tự và Long Tương Doanh phái người đi điều tra, chuyện này là bí mật, không được tiết lộ ra ngoài! Vân thiếu khanh là tôn thất, lại từng dẫn binh, thần liền giới thiệu người cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đồng ý."

Vân Trinh thấy đây là Hoàng Thượng cho mình cơ hội ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, cong mắt cười: "Cảm ơn La đại nhân, nhất định hạ quan sẽ cố gắng làm việc, không phụ thánh ân."

La Thụy lại nói: "Có một chuyện không thể không nhắc nhở Thiếu Khanh. Tr3

con thuyền này còn một vị tiểu thư của Thừa Ân Bá phủ. Vốn định sang năm mới vào kinh, nhưng lại sợ đến lúc đó trời lạnh khó đi nên nhân lần đưa thọ lễ này mà vào kinh với huynh trưởng, không thông báo ra bên ngoài. Thừa Ân Bá phủ chính là nhà ngoại của Thái Hậu, bởi vậy lần làm việc này còn liên quan đến danh dự của Đạm tiểu thư, cần phải rất cẩn thận. Đây cũng là nguyên nhân lần này ta đề cử người đi. Nếu để những người khác xử lý, chỉ sợ sẽ va chạm thiên kim Bá phủ thì không ổn. Người cần phải coi chừng đấy!"

Vân Trinh mở hồ sơ trong tay ra, đã hiểu được đại khái. Đây mới là mấu chốt. Tính bối phận thì vị thiên kim Bá phủ này hẳn là cháu họ của Hoàng Thượng, nếu việc gặp cướp tr3

thuyền bị truyền đi, vậy đúng là ngay cả Hoàng Thượng cũng mất mặt. Khó trách muốn xử lý bí mật, còn để Long Tương Doanh và Đại Lý Tự ra mặt nữa. Đương nhiên củ khoai bồng tay này không thể không ném cho mình rồi.

Hắn cười chấp tay: "La đại nhân yên tâm, hạ quan đã rõ. Nhất định sẽ làm thỏa đáng."

Chương 74: Mất tích

Vân Trinh tụ hội với Long Tương Doanh. Trông thấy Cao Tín dẫn theo Vân Giang Ninh thì sắc mặt biến đổi, lặng lẽ hỏi Cao Tín: "Người đến đây thì ai bảo vệ Hoàng Thượng? Sao không để Vân Giang Ninh lại bên cạnh Hoàng Thượng thế!"

Cao Tín buồn cười, lại gần chào Vân Trinh: "Hoàng Thượng đã sớm đoán được người hỏi như thế nên dặn riêng ta nói cho Hầu gia, y vẫn còn chưa già, Vân Giang Ninh cũng còn non lắm, phải rèn luyện thêm mấy năm nữa đã."

Vân Trinh: "Thật ư?"

Cao Tín lại nói: "Giả đấy! Hoàng Thượng nói đây là lần đầu tiên người ra ngoài làm việc, bên cạnh không có người dùng là không được, nên mới gọi ta và Vân Giang Ninh ra. Còn nói nếu người thiếu một sợi lông tơ thì sẽ lột da hai chúng ta!"

Vân Trinh:...

Chẳng lẽ không phải là cố hết sức tìm thợ lễ về sao?

Hắn xoay mình lên ngựa, quả nhiên Vân Giang Ninh cũng cười ngựa theo đuôi hắn thật.

Vân Trinh đành phải bỏ qua hắn ta, hỏi Cao Tín: "Đi đường thủy?"

Cao Tín nói: "Đúng."

Hai người đến bến cảng xuống ngựa lên thuyền. Thuyền giương buồm tiến

lên nhanh như mũi tên.

Vân Trinh cảm thấy mới mẻ, đứng ở đầu thuyền đón gió ngấm phong cảnh, Cao Tín đi tới cười nói: "Đây là lần đầu tiên Hầu gia đi thuyền?"

Vân Trinh nói: "Đúng thế. Vừa lúc rảnh rồi, Cao đại nhân có ý kiến gì với vụ án lần này không?"

Cao Tín nói: "Vụ án xảy ra tr3

sông Tứ Dương. Nước ở đó chảy xiết, hai bên bờ là núi cao rừng sâu, đúng là nơi thủy phỉ hoành hành. Tri phủ Hoàng Châu dâng tấu nói sau khi xảy ra chuyện đã ra lệnh cho quân châu phong tỏa tr3

dưới con sông đó để điều tra tiêu diệt thủy phỉ các nơi. Trong án này có nội ứng đánh cắp thọ lễ, tặc tử to gan ngoài dự đoán. Dù sao thủy phỉ sẽ không ra tay với một con thuyền có quá nhiều hộ vệ này, rất phiền phức."

Vân Trinh như có điều suy nghĩ: "Cho nên án này có nội tình khác? Tri phủ Hoàng Châu mới vội vàng tấu lên triều đình."

Cao Tín cười nói: "Không sai, Đại Lý Tự khanh cũng đã nhìn ra chỗ không đúng. Thọ lễ chỉ là thứ yếu. Nếu bị mất thật thì cứ bình an đến kinh thành đã rồi bẩm báo Hoàng Thượng cho các châu huyện dọc theo con sông điều tra là được. Thọ lễ gì mà lại khiến trưởng công tử Bá phủ sốt ruột đến mức cứ ở đó không chịu đi, còn yêu cầu Tri phủ Hoàng Châu nhất định phải tìm về. Càng quan trọng hơn là tr3

thuyền còn có thiên kim Bá phủ. Bởi vậy Tri phủ Hoàng Châu đành phải vội vã dâng tấu. Chắc không lo được mũ ô sa tr3

đầu, nếu không cẩn thận, chỉ sợ rơi đầu."

Vân Trinh miễn cảm hỏi: "Vị thiên kim Bá phủ này..."

Cao Tín nói: "Thừa Ân Bá dâng sổ con cho Hoàng Thượng nói bây giờ mình

đã cao tuổi, người yếu nhiều bệnh, chắc là không sống thọ, cũng muốn xin một chút ân điển cho con cháu trong nhà nên mới phái đến kinh học hỏi kinh nghiệm. Trước tiên là nói về tình huống của mấy vị công tử, còn nói có một tôn nữ vừa mới mười sáu tuổi, tính tình hơi giống Thái hậu Trang Tuệ. Muốn xin Hoàng Thượng hỗ trợ tìm kiếm một vị lang quân tốt dòng dõi tương xứng, tính tình tài hoa để cầu hôn phối. Hoàng Thượng vốn muốn tứ hôn cho Hà Gian quận vương làm Quận vương phi."

Vân Trinh sâu xa nói: "Ha, hơi giống Thái hậu Trang Tuệ sao..." Đó chính là muốn làm Hoàng hậu. Cho nên ban đầu đúng là Hoàng Thượng muốn lập Cơ Hoài Tố làm trử sao? Đích nữ của hậu tộc, dòng dõi tương xứng không phải huân quý thì chính là tôn thất, hóa ra là Thái tử phi tương lai.

Cao Tín luôn cẩn thận lại thoải mái nói với mình chuyện lớn thế này, hiển nhiên là Hoàng Thượng cho phép hẳn ta nói với mình.

Cho nên ngày đó mình ở sau lưng giở trò nói xấu lại có tác dụng?

Vân Trinh bỗng nhiên có cảm xúc ngổn ngang.

Hắn tìm tòi trong trí nhớ mơ hồ hai đời của mình, cuối cùng mới loáng thoáng nhớ ra. Đời thứ nhất hình như Cơ Hoài Thanh đã được tứ hôn, cưới Đàm thị làm Thái tử phi. Chẳng qua lúc đó hắn và Chu Giáng đang vì đứa bé kia mà ồn ào phiền não, thế cục lại bất ổn, đất nước hỗn loạn, cho nên cũng không để ý mấy.

Còn đời thứ hai Cơ Hoài Tố làm Thái tử... Lúc ấy không phải Hoàng Thượng cũng biết Cơ Hoài Tố và mình có chút mập mờ, bởi vậy mới không tứ hôn cho gã? Ban thưởng một Thái tử phi cho Hoàng trử là điều bình thường, mình cũng chỉ có thể chấp nhận — một đời kia cũng không nghĩ tới tương lai gì cả, chút tình ý như gần như xa, như có như không của Cơ Hoài Tố với mình chưa đủ để hứa hẹn một đời một thế.

Hai đời, có lẽ Hoàng Thượng đều biết mình thích nam nhân, nhưng đều cho một sự ủng hộ không lời. Cho dù là đời này... Hoàng Thượng cũng chưa từng bác bỏ một câu nào của mình, mình và Cơ Hoài Tố Chu Giáng gây ra

một vụ ồn áo lớn như vậy mà y vẫn chỉ che chở mình, sợ mình bị oan ức.

Vân Trinh gần như muốn bỏ việc mà chạy về trong cung ở cùng Hoàng Thượng. Nhưng một ngày đi hơn mười dặm song.

Rất nhanh bọn họ đã đến Hoàng Châu.

Tri phủ Hoàng Châu dẫn hai vị công tử Bá phủ đến bái kiến. Vân Trinh nhìn sang chỉ thấy hai vị công tử Bá phủ anh tuấn, quả nhiên khuôn mặt có cái bóng của Hoàng Thượng, chắc Thái hậu và Thừa Ân Bá cũng có diện mạo tương tự.

Tri phủ Hoàng Châu bẩm báo trước: "Hạ quan là Tri phủ Hoàng Châu - Lý Đạt Trung, vị này là trưởng công tử Đàm Văn Úy của Thừa Ân Bá phủ, vị này là Tam công tử Đàm Văn Bảo." Lại giới thiệu về Vân Trinh: "Lần này trong kinh phái người đến tra án là Đại Lý Tự thiếu khanh, Chiêu Tín Hầu - Vân hầu gia, thống lĩnh Long Tương Doanh - Cao thống lĩnh."

Hai vị công tử tiến lên bái kiến Vân hầu gia và Cao thống lĩnh. Lý Tri phủ tiếp tục giới thiệu: "Lần này là hai vị công tử phụ trách hộ tống thọ lễ vào kinh. Kết quả khi đến sông Tứ Dương nghỉ đêm lại bị kẻ trộm nội ứng ngoại hợp trộm mất thọ lễ."

Vân Trinh cười chào hai vị công tử. Cao Tín nói: "Ta và Vân hầu gia phụng mật chỉ của Thánh thượng điều tra và giải quyết án này. Hai vị công tử cứ yên tâm, Hoàng Thượng rất coi trọng. Trước khi đi còn liên tục căn dặn, tra án là phụ, an toàn của mấy vị quý nhân mới là quan trọng. Nếu thọ lễ không có cái gì đặc biệt thì cũng không cần quá để tâm, Hoàng Thượng nhận tấm lòng của Thừa Ân Bá, bảo vệ hai vị công tử và tiểu thư vào kinh an toàn là tr3

hết."

Sắc mặt hai vị công tử cùng biến đổi.

Vân Trinh nói: "Có tra được nội ứng không?"

Đàm Văn Úy tiến lên trước nói: "Chuyện này liên quan đến trong nhà. Xin Vân hầu gia bảo người không liên quan lui ra, chúng tiểu nhân sẽ báo tử mi cho Hầu gia và Cao thống lĩnh."

Vân Trinh khẽ giật mình, Lý tri phủ rất biết điều nói: "Hạ quan ra ngoài cửa đợi đại nhân gọi." Nói rồi đưa mắt ra hiệu, một đám quan, người hầu đi theo đều lui hết xuống.

Vân Trinh đành phải phát tay ra lệnh cho Vân Giang Ninh dẫn người hầu đi hết. Trong sảnh chỉ còn lại hai vị công tử, hấn, và Cao Tín.

Lúc này Đàm Văn Úy mới quỳ xuống nói: "Bởi vì việc này liên quan đến danh dự của xá muội! Trước đó ta và xá đệ không dám lộ ra, chỉ có thể lấy việc bị mất thọ lễ để bảm tấu."

Vân Trinh nhìn vẻ mặt hấn ta, đoán: "Cho nên không phải thọ lễ bị mất trộm?"

Đàm Văn Úy nói: "Thọ lễ vẫn còn nguyên tr3

thuyền, là một tượng phật chạm ngọc. Chúng ta phải không ít gia đình lẫn thủ vệ ngày đêm canh gác, bởi vậy không mất trộm, chỉ mất một chút tài vật, chắc là dùng để che mắt."

"Phải nói từ đầu, vào ngày thứ ba khi chúng ta rời quê, trong đêm đã cứu được một nữ tử nhảy sông. Nữ tử kia khóc lóc kể lể bởi vì không con nên bị nhà chồng đuổi đi, nhà mẹ đẻ lại do anh trai và chị dâu làm chủ, không chịu thu nhận nên chỉ có thể nhảy sông tự vẫn. Vú già cố gắng khuyên bảo, nàng ta liền nói là có tài thêu thùa, nguyện bán thân vào nhà ta làm việc."

"Nhà chúng ta không mua người ở bên ngoài, nhưng muội tử nhà ta từ nhỏ đã tốt bụng, thấy nàng ta đáng thương liền tạm thời giữ nàng ta ở tr3

thuyền, đợi khi nào đến nơi đông đúc sẽ cho nàng ta ít bạc rời đi. Tr3

đường đi nữ tử này vô cùng giỏi ăn nói, nói rất nhiều chuyện mới mẻ. Muội tử ta từ nhỏ được nuôi dưỡng ở trong khuê phòng cho nên không hiểu chuyện đời, lại ở tr3

thuyền mấy ngày nhàm chán, mới nghe đến mê mẩn, lúc nào cũng để nàng ta ở trong phòng nói chuyện."

Cao Tín đã nói câu: "Hồ đồ! Các người cũng là công tử của một gia tộc lớn, còn có trách nhiệm trong người! Sao cả gan thu nhận nữ tử xa lạ như thế, còn để ở bên cạnh tiểu thư?"

Đàm Văn Úy vô cùng xấu hổ: "Là chúng ta hồ đồ, chỉ cho rằng nàng ta là một nữ tử yếu đuối không làm được cái gì. Trong phòng có nhũ mẫu nha hoàn, không ngờ rằng đêm đó, thuyền vừa dừng lại, nữ tử kia đã chuốc thuốc mê tất cả mọi người. Cũng không biết ả dùng phương pháp nào mà biến mất cùng xá muội."

Vân Trinh quay đầu nhìn về phía Cao Tín, tr3

mặt hai người đều có chút bất ngờ, thiên kim Bá phủ mất tích!

Đây đúng là án lớn.

Chương 75: Tra hỏi

"Vì để bảo đảm danh dự của xá muội, chúng ta chỉ có thể nói với Tri phủ đại nhân là nha hoàn bên cạnh xá muội cầu kết với người ngoài, nội ứng ngoại hợp đánh cắp thọ lễ. Bởi vì nha hoàn này là họ hàng xa của nhà chúng ta cho nên cũng không tiện tiết lộ ra ngoài, chỉ có thể vẽ lại chân dung của xá muội và nữ tử kia cho Tri phủ bí mật tìm kiếm."

"Mấy ngày nay Tri phủ phái châu quân tìm kiếm ven bờ sông, các thành trấn tr3

bờ cũng đã tìm hết rồi, nhưng vẫn không có tung tích gì."

Sắc mặt Đàm Văn Úy xanh xám, Cao Tín trấn an hắn ta: "Dù sao chuyện này liên quan đến danh dự, xử lý như vậy cũng coi như thỏa đáng, chỉ có thể nhanh chóng tìm Đàm tiểu thư về thôi."

Vân Trinh lại hỏi: "Đã tìm trong thành Hoàng Châu chưa?"

Đàm Văn Úy nói: "Tri phủ đại nhân đã phong tỏa cửa thành lục soát một lần, nhưng vẫn chưa tìm ra."

Vân Trinh lại nói: "Tri phủ đại nhân không biết các người muốn điều tra người, bọn họ lòng bắt thọ lễ, tất nhiên là sẽ cường điệu tra những nơi có thể trao đổi đồ như cửa hàng, hiệu cầm đồ. Ý của ta là phải nên tập trung tìm kiếm mấy nơi như kỹ viện câu lan, rạp hát, gánh hát, môi giới bán người, ám môn tử(*), kỹ viện tử thậm chí là nam phong viện..."

(*) Ý chỉ nơi của kỹ nữ, gái giang hồ

Hắn còn chưa dứt lời, Đàm Văn Bảo đã biến sắc: "Hầu gia có ý gì!"

Vân Trinh nhìn hắn ta một cái không nói gì, Đàm Văn Úy lại đờ bờ vai của hắn ta xuống, cười làm lành nói: "Xá đệ vô lễ, cũng là do đau lòng xá muội, Hầu gia rộng lòng tha thứ cho. Sau khi việc này xảy ra, ta cũng đã tự mình phái hộ vệ đến những nơi đó trong thành để điều tra nghe ngóng, không thấy gì khác thường. Học sinh nghĩ là chưa chắc thủy phỉ đã dám gan to bằng trời như thế, chỉ nghi ngờ là dụ dỗ bắt đi."

Vân Trinh nói: "Thìn vệ của các người là người bên ngoài, chưa chắc đã điều tra nghe ngóng được những nơi đó ở bản địa. Vì sao lại phải dùng trăm phương ngàn kế dụ dỗ, hai vị công tử ngàn dặm xa xôi hộ tống muội tử vào kinh, trong lòng chắc cũng biết rõ. Đích nữ của hậu tộc quý giá cỡ nào, đây là muốn làm hỏng danh dự, may mà hai vị công tử xuất thân danh môn, gặp chuyện cũng không hoảng loạn. Nhưng hai vị công tử xuất thân quân tử, sợ là không biết mấy chỗ như vậy."

"Đương nhiên tặc nhân sẽ làm lớn chuyện, khiến dư luận xôn xao, khiến phủ Thừa Ân Bá không có khả năng để một nữ tử như vậy vào tôn thất."

Khuôn mặt Đàm Văn Bảo như màu đất, Vân Trinh biết Tam công tử này là huynh đệ ruột thịt của Đàm tiểu thư, chắc vẫn còn nhỏ tuổi, những việc trước đó cũng đều là vị trưởng công tử này làm. Hắn quay đầu hỏi Đàm Văn Úy: "Đã giam giữ vú già bên người tiểu thư chưa?"

Đàm Văn Úy thở dài, chấp tay nói: "Yên tâm, vừa xảy ra chuyện ta đã tách các nàng ra giam giữ thẩm vấn rồi, bây giờ các nàng vẫn còn chưa biết xá muội mất tích, chỉ cho là xá muội ốm đau. Trong phòng cũng mất rất nhiều châu báu, bởi vậy tra sau khi tra hỏi các nàng đều nói đêm đó hầu hạ tiểu thư đi ngủ, đến khi tỉnh lại đã bị giam giữ rồi. Ai cũng không biết gì cả, chắc là bị mê hương làm cho hôn mê."

Vân Trinh gật đầu, gõ gõ lan can nói: "Nếu muốn làm xấu danh dự của tiểu thư thì chỉ cần để một nữ tử tóc tai bù xù chạy từ trong kỹ quan ra trước công chúng phớt xá sầm uất, hô to ta chính là thiên kim của Thừa Ân Bá, bị tặc nhân bắt cóc..."

Đàm Văn Bảo và Đàm Văn Úy cùng nhau biến sắc.

Cao Tín trấn an: "Tất nhiên quan phủ sẽ điều tra kỹ quán, có quá nhiều sơ hở, đối phương sẽ không làm việc nguy hiểm đó."

Đàm Văn Bảo cảm kích nhìn Cao Tín một chút, Vân Trinh lại nói: "Hoặc là không làm, nếu đã làm thì làm cho xong, vút xác ở những nơi như khách đi3

, áo không đủ che thân... Hoặc để lại những manh mối rất rõ ràng, mấy chỗ đó có rất nhiều khách thương qua lại..."

Đàm Văn Bảo đột nhiên giận dữ, Đàm Văn Úy nhéo bàn tay của hắn ta dưới ống tay áo, cười làm lành nói: "Hầu gia suy đoán chu đáo chặt chẽ, nhưng tiểu nhân cho rằng đối phương có ý đồ khác, không đến mức làm như vậy. Nếu làm thế, đừng nói toàn tộc Đàm thị sẽ không ch3t không thôi với tặc nhân, cho dù là Hoàng Thượng cũng sẽ không dễ dàng tha thứ." Hắn ta nói đến phía sau, khuôn mặt đã có chút nghiêm nghị, vẻ mặt lại có ba phần giống Cơ Băng Nguyên.

Vân Trinh hơi sửng sốt, trong lòng thất thần, lúc Hoàng Thượng còn trẻ chắc là cũng như vậy? Không đúng, Hoàng Thượng nói y thích mạo hiểm, tập võ, còn đánh cược với người ta. Hắn chỉ biết ngậy ra nhìn chăm chăm Đàm Văn Úy.

Đàm Văn Úy thấy hắn ngăn người nhìn mình, không khỏi ho nhẹ một tiếng, Vân Trinh lại hỏi: "Nếu như thế, Đàm đại công tử đã biết ý đồ của đối phương rồi?"

Đàm Văn Úy nói: "Vừa rồi chưa tới kịp nói, tr3

giường của xá muội có một tấm khăn, viết là mời quý nữ đi làm khách, sau bảy ngày sẽ đưa về, xin chớ lo lắng." Hắn ta lấy một cái khăn tay từ trong tay áo ra nâng lên.

Vân Trinh mở cái khăn kia ra nhìn, hàng chữ bên tr3

thanh tú ngay ngắn. Cao Tín nói: "Đúng là không có ai muốn ý đặc tội quý tộc, nếu thật sự như thế thì Hoàng Thượng sẽ không tha cho. Hôm nay là ngày thứ ba đi? Có tin tức gì không?"

Đàm Văn Úy lắc đầu, thấp giọng nói: "Còn chưa hết hôm nay, chúng ta vẫn đang chờ đợi, nhưng chắc là bởi vì chúng ta đã kinh động đến quan phủ, cho nên chúng ta mới lo lắng..." Hắn ta có vẻ rầu rĩ, Vân Trinh đưa khăn cho Cao Tín, như có điều suy nghĩ nói: "Xem ra đó là một tên tặc tử thích rêu rao, làm như tình chàng ý thiếp, bỏ trốn yêu đương vụng trộm."

Đàm Văn Bảo rút cuộc không nhịn được nói: "Xin hỏi Hầu gia có ý kiến gì với phủ Thừa Ân Bá chúng ta sao? Vì sao hôm nay nói câu nào cũng không để ý thể diện, toàn suy đoán ác ý vậy?" Hắn ta vốn đã cảm thấy có chút bất mãn vì Hoàng Thượng cho một Hầu gia trẻ tuổi đến, chuyện lớn thế này không phải nên đề người nhiều tuổi già dặn làm mới thích hợp sao? Cao thống lĩnh cũng tới đây, nhưng không phải cũng chỉ là một thống lĩnh thị vệ thôi sao? Nói cho cùng vẫn là thị vệ bên cạnh Hoàng Thượng, hiểu được cái gì? Quả nhiên cứ luôn khúm núm phụ họa Chiêu Tín Hầu.

Hắn ta cũng biết gốc gác của Chiêu Tín Hầu, mẫu thân chỉ là nữ tử thổ phỉ, may mắn cứu được Tiên đế trong loạn thế nên mới được phong làm Công chúa. Nhưng chỉ gọi cho êm tai thôi chứ không có đất phong, không được vào gia phủ. Hơn nữa cũng chỉ là nhận ít bổng lộc thay mặt Hoàng Thượng quản lý quân đội thôi.

Quả nhiên là người thô tục lỗ mãng, không biết một tí thể diện nào, chỉ biết trù ẻo muội muội. Hắn ta đề cơn tức trong lòng xuống, tìm được muội tử trước rồi mới tính toán với hắn sau.

Vân Trinh nhìn Đàm Văn Bảo: "Ta chỉ biết trong lòng những người kia bản thể nào thôi."

Hắn thu lại nụ cười, đôi mắt tràn ngập ý lạnh. Hôm nay là chuyện quan trọng, hắn mặc quan phục xanh đen của Đại Lý Tự thiếu khanh, làm nổi bật lên da thịt trắng nõn. Lúc không cười nhìn người ta sẽ hiện ra sự uy nghi

lãnh đạm.

Chẳng biết tại sao Đàm Văn Bảo lại cảm thấy hơi lạnh, cũng chẳng biết tại sao lại không dám chất vấn nữa.

Đàm Văn Úy vốn còn muốn nói vài lời chuyển hướng, nhưng nhìn sắc mặt của Vân Trinh thì cũng run lên, lại hơi thấy kinh ngạc. Vừa rồi lúc hấn mỉm cười, khuôn mặt trắng trẻo, đôi mắt cong cong rất giống một tiểu thiếu gia huân quý vào quan trường kiếm ít công lao thường thấy. Lần này đi tra án, chắc hẳn chỉ đến để trấn áp, người làm chủ thật sự hẳn là Cao thống lĩnh.

Nhưng vừa rồi hẳn chỉ dùng mấy câu nhẹ nhàng đã nói trúng lo lắng âm thầm lớn nhất của hẳn ta sau khi muội tử mất tích. Mà đến lúc không cười lại vô cùng uy nghi — quả nhiên không hổ là con của vị Công chúa thổ phi có thể điều khiển được ngàn quân sao?

Cao Tín cười hoà giải: "Chúng ta tra án, chỉ có thể nghĩ mọi thứ về hướng xấu nhất mới dễ mô phỏng ra tình hình. Tặc tử phía sau có rắp tâm hiểm ác thì tiện, đương nhiên không cần phải nói rồi. Bây giờ chúng ta còn phải bàn bạc, ta thấy cũng sắp đến trưa rồi, chúng ta hỏi Lý tri phủ xem tình huống tra án bây giờ của ông ta, hai vị công tử không ngại đi ra ngoài chờ trước chứ?"

Huynh đệ Đàm thị chờ mãi đến khi mặt trời ngả về tây, chỉ thấy Hoàng tri phủ đi vào sau đó liền bắt đầu gọi không ngớt người vào tra hỏi, đều là tướng lĩnh châu quân phụ trách điều tra các nơi. Đến khi hỏi xong chỉ có một thị vệ Long Tương Doanh mắt xanh tóc quăn đi ra nói với bọn họ: "Hầu gia còn muốn tiếp tục tra hỏi, nếu như hai vị công tử không có chuyện gì thì mời về phòng nghỉ trước."

Đàm Văn Úy vội cười nói: "Không sao, dù sao trong lòng chúng ta cũng nôn nóng, ở đây chờ mới yên tâm hơn chút. Hầu gia từ kinh thành đến đây, một đường phong trần mệt mỏi, cho tới bây giờ cũng chưa được dùng cơm, không biết các học sinh có thể dùng bữa với Hầu gia, thuận tiện bàn bạc không?"

Thị vệ kia lại lắc đầu: "Chưa rảnh để lo, vẫn còn phải hỏi chuyện nữa." Lại thấy có nha dịch dẫn một đám nữ tử ăn mặc diêm dúa trang điểm đậm đi từ bên ngoài vào. Tr3

người ai nấy đều tỏa ra một mùi thơm ngát, đều đứng ở dưới dưới hiên chờ, thị vệ Long Tương Doanh bắt đầu tới tra hỏi tên tuổi, thân phận của từng người rồi mới gọi vào trong.

Nghe các nàng tự báo thân phận, không ngờ đều là đám tú bà kỹ viện!

Đàm Văn Bảo nôn nóng, không khỏi giữ chặt cánh tay thị vệ kia nói: "Vị huynh đệ này, giống trống khua chiêng gọi người đến tra hỏi, cho dù có cái gì thì chẳng phải là đánh rần động cỏ sao! Trước đây chúng ta đều âm thầm hỏi!" Nếu đối phương thấy tình thế không ổn, ra tay với tiểu muội thì phải làm sao!

Mấy câu "Hoặc là không làm, nếu đã làm thì làm cho xong, vút xác ở khách đi3

, áo không đủ che thân..." của Chiêu Tín Hầu lúc trước bỗng nhiên hiện ra, sắc mặt Đàm Văn Bảo khó coi nổi giận đùng đùng nói: "Chẳng lẽ Hầu gia nhà ngươi bất mãn với phủ chúng ta, mượn cơ hội này để trả thù!"

Thị vệ mắt xanh kia lại rút đao bên hông ra, chặn ngang trước ngực, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn ta: "Đại Lý Tự phá án, người cản trở giết không tha! Nếu còn dài dòng nữa là đâm ra ngoài đấy!"

Đàm Văn Bảo bị dọa đến mức phải vội vã buông lỏng tay, nhìn thấy lưỡi đao sáng như tuyết kia mà trái tim đập thình thịch. Đàm Văn Úy ở bên cạnh cũng bị dọa đến mức thay đổi sắc mặt, tiến lên kéo Đàm Văn Bảo lui về phía sau mấy bước, vội vàng thở dài nói: "Xin lỗi xin lỗi, tiểu đệ chỉ là lo lắng, mong thị vệ đại ca thứ tội."

Thị vệ mắt xanh lạnh lùng như gỗ đá, sắc mặt thờ ơ, quay người tiến vào.

Đàm Văn Úy thấp giọng an ủi Đàm Văn Bảo: "Đại Lý Tự và Long Tương

Doanh phá án đều như thế, chúng ta đừng có quá mức lo lắng."

Đàm Văn Bảo nói: "Đó là muội tử ruột thịt của ta!"

Đàm Văn Úy có chút tức giận: "Chẳng lẽ không phải là muội tử của ta à?"

Lúc này Đàm Văn Bảo mới dụi đi, chỉ nhìn chăm chăm đám tú bà kia vào trong tra hỏi.

Một lúc sau lại thấy đám nha dịch dẫn một đồng người của gánh hát đến, Đàm Văn Bảo đã không nhịn được, thấp giọng nghị luận: "Chẳng lẽ hẳn định hỏi hết đám người đó trong hôm nay sao? Buồn cười, như thế thì có thể hỏi được cái gì? Không phải là hẳn mượn cơ hội này để tầm hoan mua vui đấy chứ?"

Đàm Văn Úy nói: "Kiên nhẫn chút, từ lúc hẳn đến phủ nha còn chưa được ăn cơm, có kiểu tầm hoan mua vui thế này sao? Người kiên nhẫn chút."

Đàm Văn Bảo nghĩ thấy cũng đúng, đành nhịn xuống.

Lại thấy tiểu ca mắt xanh đi ra, một nam tử trong gánh hát đứng dậy hô: "Giang Ninh tiểu ca."

Tiểu ca mắt xanh nhìn hẳn ta một cái không nói gì, nam tử kia lại không đổi sắc mặt, nhẹ nhàng cười chấp tay: "Không ngờ hôm nay cũng có thể nhìn thấy người, không biết Hầu gia có ở đây không?"

Sắc mặt tiểu ca kia lạnh như băng, xoay người vào trong.

Đàm Văn Bảo cười lạnh nói với Đàm Văn Úy: "Thấy không? Ngay cả con hát Hoàng Châu cũng biết Hầu gia."

Đàm Văn Úy không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào cửa, không bao lâu thị vệ mắt xanh kia lại lặng lẽ đi ra, dẫn con hát anh tuấn cao lớn kia vào.

Đàm Văn Bảo: "Chậc, tình nhân cũ sao?"

Đàm Văn Úy quay đầu: "Ngậm miệng đi được không!" Trong lòng hẳn ta vô cùng bực bội, nhớ tới bức mật thư mà tổ phụ mới sai người đưa đến ngay trong đêm, càng cảm thấy bi quan.

Tiểu muội, rốt cuộc ngươi đang ở đâu?

Chương 76: Manh mối

Bạch Ngọc Kỳ vừa vào cửa liền cười, tiến lên quỳ xuống hành lễ, đôi mắt lại chỉ nhìn vào tiểu hầu gia mặt lạnh da trắng như ngọc đang mặc quan phục kia.

Đẹp, muốn ngủ.

Đáng tiếc không ngủ được, phía sau người ta có trường bồi che chở, chỉ có thể nhìn mà nuốt nước miếng.

Vân Trinh bị ánh mắt mang theo thiên ngôn vạn ngữ kia làm cho không được tự nhiên, hấn dám chắc nếu bốn bề vắng lặng, tên nhãi không có liêm sỉ này sẽ có thể nhào lên lột y phục của hấn hoặc là tự cởi đ0 mình...

Cơ thể mạnh mẽ xinh đẹp màu mật ong trong ánh nắng chiều rực rỡ hôm đó lại hiện ra trong đầu ngay lập tức.

Vân Trinh tức giận đề suy nghĩ xuống, nhìn chằm chằm hấn ta: "Sao các người không ở trong kinh nữa? Từ kinh thành đến đây đã được mấy ngày rồi?"

Bạch Ngọc Kỳ cười nói: "Gánh hát của chúng ta vốn là bốn biển là nhà, ở đâu có tiền thì sẽ đến đó. Ở kinh thành không dễ kiếm tiền, động một chút là lại mạo phạm quyền quý, tiểu nhân sợ Hầu gia truy cứu tiểu nhân bất kính vô lễ, đành phải rời khỏi kinh thành. Đi dọc theo con sông cứ gặp tòa thành nào liền vào diễn, tới Hoàng Châu chưa đến nửa tháng."

Sợ hãi? Đáng vẻ kia của hấn ta có chút sợ hãi nào sao? Vân Trinh đánh giá trong lòng, nhưng đôi phương vẫn thản nhiên nhìn hấn, ánh mắt gần như là thèm nhỏ dãi - trước đó dạy trình diễn kịch, rõ ràng đều là chững chạc

đàng hoàng nghiêm túc mà. Hiển nhiên từ sau khi ngã bài hôm đó, người này đã tháo mặt nạ xuống, tr3

mặt viết rõ ràng ta đang trên gheo người.

Vân Trinh thực sự không chịu đựng nổi, hắng giọng: "Ta có chuyện muốn người xử lý một chút, người đã là người bên ngoài, hãy giúp ta hỏi thăm xem trong nửa tháng gần đây có gánh hát, con hát hay là nam tử phong nguyệt nào có tướng mạo tốt không."

Bạch Ngọc Kỳ cười nói: "Nếu Hầu gia muốn có người dạy chuyện trăng hoa, tiểu nhân tự đề cử mình, nhất định có thể dạy Hầu gia hài lòng."

Vân Trinh đỏ mặt, nhanh chóng đảo mắt nhìn Cao Tín, Cao Tín ở một bên không đổi sắc mặt, giống như không nghe thấy.

Vân Giang Ninh lại quát: "Vô lễ!"

Vân Trinh chịu đựng xấu hổ nói: "Người không hiểu ý ta, ta biết trong giới phong nguyệt, nể, đám công tử lừa gạt dụ dỗ nữ quyến hào môn hoặc là cầu tài, hoặc là cầu sắc, hoặc là lừa đem bán. Hoặc là người từ ngoài đến, không phải dân bản địa Hoàng Châu. Việc này cần xử lý bí mật, người đi nghe ngóng thay ta, ta sẽ có thưởng."

Bạch Ngọc Kỳ cười nói: "Không dám cầu thưởng, Hầu gia đã sai bảo, đương nhiên tiểu nhân sẽ làm hết sức."

Nói xong lại cười dập đầu, đứng dậy nhìn Vân hầu gia vẫn còn đỏ mặt, chắc một tiếng, đúng là đơn thuần, đáng tiếc, không biết về sau tiện nghi ai. Hắn ta tiếc nuối lui ra.

Cao Tín nhìn Bạch Ngọc Kỳ kia lui ra, cười nói: "Hầu gia còn trẻ mà lại hiểu được những chuyện này. Những người như hắn ta linh thông tin tức, nếu đột nhiên có ai đó đến lừa đảo cướp miếng ăn, đương nhiên sẽ phải chú ý. Bạch Ngọc Kỳ này cũng là người từ bên ngoài đến, tất nhiên phải có phương pháp nghe ngóng của mình."

Vân Trinh nói: "Bây giờ xem ra mấy kỹ viện kia đều không có tin tức hữu dụng lắm. Chắc chắn đám tặc tử kia chỉ làm mỗi chuyện này, còn vô cùng thần bí. Phải đi tìm những căn nhà cho thuê, lớn mà đẹp, lại thanh tịnh ít ai lui tới. Cứ bảo nha dịch đi nghe ngóng đám lái buôn môi giới xong trong thành Hoàng Châu có nhà giàu nào cho thuê trang tử, biệt viện là được."

Cao Tín nhìn môi hắn hơi khô, rót chén trà cho hắn: "Hầu gia thẩm giọng đi, ta gọi người đưa chút cơm nước đến cho người lót dạ đã nhé? Những người khác để ta hỏi cho."

Vân Trinh lắc đầu: "Cứ gọi người vào đi, hai người cùng tra hỏi để tránh có sơ hở. Việc này liên quan đến danh dự sống chết của nữ tử, sớm nửa giờ cũng tốt, chúng ta ăn muộn cũng không chết đói được."

Cao Tín cười nói: "Hầu gia quan tâm coi trọng, mắt ăn mắt ngủ cố gắng phá án như thế, sao vừa rồi lại cố ý nói để Đạm công tử không thoải mái chứ?"

Vân Trinh đỏ mặt, quay sang: "Ta nào có cố ý? Cao đại ca cảm thấy ta làm không ổn thì cứ nhắc nhở."

Cao Tín cười một tiếng, không có tiếp tục vạch trần hắn, dù sao vị gia này vô luận đắc tội ai, có Hoàng Thượng ôm lấy đầu, vẫn là sai người truyền nhân tiến đến từng cái tra hỏi.

Đến đêm khuya, Bạch Ngọc Kỳ lại tới, cho người báo đã làm xong chuyện mà Hầu gia phân công rồi.

Vân Trinh mừng rỡ, nghĩ chắc là có đầu mối, vội vàng xua lại nhân viên, truyền Bạch Ngọc Kỳ tiến đến.

Bên ngoài hai huynh đệ Đạm Văn Úy, Đạm Văn Bảo vốn thấy vẫn luôn tra hỏi cho nên vẫn không dám đi, chỉ ở dưới hiên lo lắng chờ đợi.

Bỗng nhiên lại gặp con hát trước đó trở về, đi vào lần nữa, sau đó gần như tất cả người trong phòng đều ra.

Đàm Văn Bảo cười lạnh nói: "Nhìn con hát kia cũng không phải loại người đứng đắn gì, chỉ sợ là khách quý của vị Hầu gia này. Còn cả Hầu gia của chúng ta nói tới nói lui đều như rất quen thuộc với mấy chỗ phong nguyệt nữa..."

Đàm Văn Úy lạnh mặt không để ý tới hấn ta, bỗng nhiên nhướn mày, nhìn thấy cửa phòng khách bỗng nhiên mở rộng, thị vệ hai bên khom người, Vân Trinh nghiêm mặt đi ra. Cao Tín theo sát phía sau, thị vệ mắt xanh phủ thêm áo choàng cho hấn. Một tiếng còi vang lên trong sân, ngay lập tức có một đám thị vệ mặc trang phục kỳ lân chạy từ khắp nơi đến, nghiêm túc che chở Vân Trinh đi ra ngoài.

Đàm Văn Úy vội vàng xông lên nói: "Hầu gia! Có phải có tin tức không! Các học sinh có thể cùng đi theo không? Ta cũng mang theo rất nhiều người..." Còn chưa dứt lời đã bị thị vệ đẩy ra một bên.

Chỉ thấy Vân Trinh lạnh mặt như không nghe thấy gì mà bước nhanh ra ngoài, có thị vệ dẫn một con ngựa trắng như tuyết ngựa tới, hấn cầm dây cương trở mình lên ngựa, tay run một cái, con ngựa kia lập tức lao ra ngoài như tên. Mấy chục thị vệ cũng leo lên ngựa, lời minh tiếng vó ngựa vang lên, mấy chục kỵ nhanh chóng đi.

Hai huynh đệ Đàm Văn Úy và Đàm Văn Bảo ở sau lưng chỉ thấy tro bụi mù mịt.

Đàm Văn Bảo tức giận chép miệng: "Thể hiện cái gì chứ! Làm dáng lớn như vậy!"

Đàm Văn Úy đột nhiên thấy lo lắng, Đàm Văn Bảo lại hỏi: "Bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Chỉ thấy Tri phủ Hoàng Châu - Lý đại nhân đi ra, Đàm Văn Úy liền vội vàng tiến lên nói: "Lý đại nhân, ta thấy dáng vẻ này của Hầu gia, là nghe ngóng được cái gì sao? Lần này chúng ta cũng mang theo không ít hộ vệ, đều là người khôn khéo tài giỏi, không biết đi nơi nào, chúng ta cũng có thể giúp

đỡ một chút."

Lý đại nhân khiêm tốn chấp tay cười: "Hộ vệ mà Đàm công tử mang tới đương nhiên là tinh anh, chỉ là Đại Lý Tự phụng mật chỉ phá án với thị vệ Long Tương Doanh. Bản phủ đã không có quyền hỏi tới vụ án này rồi, chỉ có thể nghe theo điều lệnh của Hầu gia thôi. Hầu gia và Cao thống lĩnh đi nơi nào, bản phủ cũng không biết, cũng không dám hỏi. Chắc là có manh mối, hai vị công tử cứ về chỗ nghỉ an tâm chờ đợi, chắc rất nhanh sẽ có tin tức tốt. Nhất định có thể tìm lại được thọ lễ."

Ông ta nhìn hai huynh đệ Đàm thị, lại chỉ cảm thấy sáng khoái. Hai vị quý công tử của Thừa Ân Bá này từ lúc mất thọ lễ đã hùng hổ đến báo án, nhưng đâu phải là báo án chứ, cứ như là đến hưng sư vấn tội vậy!

Ông ta đường đường là quan triều đình tam phẩm, quan lớn một phương lại bị bọn họ sai sử như gia phó, còn ăn nói hùng hổ dọa người. Cái gì mà nếu Thừa Ân Bá biết sẽ lập tức báo lên triều đình, lại gì mà Hoàng Thượng giáng tội xuống người có gánh nổi không. Rồi sai này sai nọ, đến khi tra hỏi đến việc mẩu chốt lại vô cùng ngạo mạn vênh vang đắc ý, chỉ mập mờ suy đoán qua loa, hỏi gì cũng không cho phép hỏi. Ông ta ở trong quan trường nhiều năm, nhìn chút đầu mối và thái độ của hai vị công tử này liền biết mình không tra được, cho nên mới lập tức phái người đi dâng tấu trong đêm. Ông ta không hầu hạ nổi, cùng lắm thì giáng cấp chuyển sang nơi khác làm, để Hoàng Thượng phái người tài giỏi đến hầu hạ hoàng thân quốc thích đi!

Quả nhiên Vân hầu gia vừa đến, hai công tử đành phải ngoan ngoãn đứng dưới hiên nghe truyền, còn phải cung kính nghe ngóng tin tức từ mình nữa, ha ha! Đây mới là thái độ mà khổ chủ nên có! Triều đình phá án, đến lượt hai người bọn họ khoa tay múa chân sao?

Ông ta cười hì hì chấp tay xã giao vài câu, chỉ nói mình còn có việc Hầu gia phân phó rồi rời đi.

Đàm Văn Úy không còn cách nào, đành phải dặn mấy tên hộ vệ canh giữ ở cổng chờ có tin tức thì lập tức đi bẩm báo cho hắn ta, sau đó mới về phòng. Nhưng sao mà ngủ được! Chỉ biết giết thời gian thôi.

Hắn ta sờ mặt tin mà gia gia tự mình cho người đưa đến ở trong ngục, càng cảm thấy giống như có lửa thiêu. Hôm nay hắn ta phải chịu dày vò không hề nhẹ hơn Đàm Văn Bảo.

Bức thư đã sớm được đốt đi trước mặt thị vệ kia rồi, chỉ để lại một bọc thuốc bột nhỏ, nếu trộn vào cơm canh, sau ba ngày sẽ suy yếu mà chết. Thừa Ân Bá đích thân dặn dò, nếu Trần Trần thất trình thì cứ để nàng bôn ba tr3

đường nhiễm phong hàn mà chết.

Chương 77: Kinh hãi

Đàm Trăn đẩy cửa ra, một vị thị vệ ở cửa lạnh lùng ngăn nàng ta lại: "Đàm tiểu thư, Quận vương đã dặn dò, vì để đảm bảo cho sự an toàn của người, xin người chớ ra khỏi cửa, cần gì có thể sai bảo."

Nàng ta cắn răng nói: "Bao lâu nữa Quận vương của các người mới có thể trở về? Gã đi đâu rồi? Ta lo lắng phụ huynh trong nhà lo lắng, muốn viết phong thư cho bọn họ."

Thị vệ kia lạnh lùng nói: "Quận vương phụng mệnh chỉ làm việc, bức thư lúc trước tiểu thư viết đã được Quận vương sai người đáng tin gửi cho huynh trưởng nhà người rồi. Chúng ta không biết được hành trình của Vương gia, mong Đàm tiểu thư không làm chúng ta khó xử."

Đàm Trăn trơ mắt nhìn hai thị vệ đẩy cửa lại, đóng sầm ở trước mắt nàng ta.

Nàng ta quanh quẩn trong sân giống như con thú bị nhốt, rồi lại trở về trong phòng, chỉ có thể cầm mấy quyển sách đọc giết thời gian. Trong phòng rất xa hoa đẹp đẽ, chăn đệm cũng sạch sẽ, nhưng nàng ta ở chỗ này đã hai ngày mà vẫn không có người nào đến nói chuyện với nàng ta. Nàng cảm thấy thời gian dài dằng dặc đến dày vò, thậm chí bắt đầu suy nghĩ lung tung, có phải mình lại bị bắt cóc lần nữa không

Cho đến khi mặt trời ngả về tây, thị vệ bưng cơm đến, lại lập tức đi ra ngoài, ngay cả một câu đều không nói với nàng ta. Mãi đến khi nàng ta ăn cơm xong mới đi vào lấy hộp.

Đợi cho đêm khuya, từ đầu đến cuối Đàm Trăn vẫn ngủ không được chột nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Nàng liền vội vàng đứng lên, mấy ngày nay nàng đều để nguyên quần áo mà nằm, ngược lại cũng rất nhanh gọn, Nàng đứng tại cạnh cửa hỏi: "Ai vậy?"

Chỉ nghe bên ngoài có một giọng nói ôn hòa: "Đàm tiểu thư, đêm khuya quấy rầy, tiểu vương vừa trở lại liền nghe thị vệ nói hình như nàng có việc gấp tìm ta. Ta muốn hỏi nàng có chuyện gì cần tiểu vương hỗ trợ sao?"

Đàm Trăn vui mừng, vươn tay đẩy cửa ra, quả nhiên thấy một thanh niên đứng ở ngoài cửa. Mặt mày tuấn tú, môi hồng răng trắng, phong thần nhẹ nhàng, đôi mắt nhìn nàng ta dường như đang tỏa sáng, nhưng cử chỉ lại vô cùng lễ độ khắc chế, chỉ cúi chào thật sâu: "Đàm tiểu thư."

Nàng ta cũng khom gối hành lễ nói: "Quận vương điện hạ."

Thanh niên kia lại cười nói: "Hy vọng không quấy rầy đến tiểu thư, ta nhận được báo cáo đưa tin của hạ nhân, nói hình như nàng có chuyện quan trọng, liền vội vàng dẫn người chạy từ ngoài ba mươi dặm về đây cả đêm. Không biết Đàm tiểu thư tìm tiểu vương có chuyện gì?"

Đàm Trăn nhìn áo bào gấm đất đỏ của gã dính đầy bùn đất, tr3

vai còn đọng những giọt sương ướt nhẹp, không khỏi có chút áy náy: "Xin lỗi, cũng không cần như thế, nếu Quận vương điện hạ đang phụng lệnh Hoàng Thượng xử lý mật chỉ thì cứ lấy lệnh của Hoàng Thượng làm đầu... Ta chỉ là..." Sắc mặt nàng ta ửng hồng.

Thanh niên kia cười nhìn nàng ta, trong mắt tràn đầy tình ý: "Chắc đám thị vệ đều là nam nhân, hầu hạ không chu toàn? Thật sự là lần này tiểu vương ra ngoài chỉ dẫn theo mấy tên thị vệ cao lớn thô kệch, ngoại trừ nghe mệnh lệnh ra thì cái gì cũng không biết làm, đã khiến tiểu thư ủy khuất rồi. Lần này phải làm việc khẩn trương, tiểu vương không thể bầu bạn với tiểu thư được, chỉ có thể để lại hai thị vệ phụ trách sự an toàn của tiểu thư. Cân nhắc đến danh dự của tiểu thư nên cũng không dám mời người bên ngoài đến, chỉ sợ lại cấu kết trong ngoài làm hại tiểu thư giống ngày hôm trước."

Đàm Trăn cuống quít lắc đầu: "Không cần không cần, ta không phải ngại cái này, ta chỉ lo lắng phụ huynh sốt ruột, hy vọng có thể xác nhận bức thư hôm trước ta viết đã đến trong tay huynh trưởng của ta hay chưa."

Thanh niên kia mỉm cười: "Hóa ra là vì điều này, tiểu thư yên tâm, ta đã dùng bồ câu đưa tin, nếu không nhầm thì hồi âm đã ở tr3

đường đi rồi."

Khuôn mặt Đàm Trăn đỏ bừng: "Đa tạ Quận vương truyền tin, ơn cứu mạng của Quận vương trước đó, tiểu nữ trở về sẽ bẩm báo với phụ huynh hậu tạ, lại bẩm báo với Hoàng Thượng..."

Thanh niên kia cuống quít khoát tay: "Tiểu thư, tiểu vương nhờ tiểu thư một chuyện, ngàn vạn lần đừng để lộ ra việc này..."

Đàm Trăn ngạc nhiên, bên tai thanh niên kia đã hơi ửng đỏ, dường như không dám nhìn nàng ta, ngại ngùng nói: "Một là lần này tiểu vương phụng chỉ ra làm việc, thời gian gấp gáp, nhiệm vụ cũng rất gian khổ. Việc này liên quan đến vạn dân, nếu là bị người ta biết ta vì tiểu thư mà tự ý rời khỏi chỗ làm, đến lúc đó bị Ngự Sử tấu vạch tội, thật sự là - tuy Hoàng Thượng sẽ không giáng tội, nhưng mấy Ngự sử, còn có trưởng bồi trong nhà kiể gì cũng sẽ đông dài quở trách, nếu lại sinh ra khúc mắc với tiểu thư thì không hay. Mặt khác..."

Gã vụng trộm nhìn Đàm Trăn, sắc mặt đã đỏ giống như nhỏ máu: "Vài ngày trước đó, tiểu vương mắc ít phong hàn, Hoàng Thượng đích thân đến thăm bệnh, đã nói với tiểu vương, năm sau... năm sau tiểu thư vào kinh, đến lúc đó Hoàng Thượng có ý gả nàng cho ta làm Vương phi..."

Đàm Trăn hơi đỏ mặt, cũng cúi đầu, thanh niên kia lại thấp giọng nói: "Chính là vì thế, lần này tiểu vương ngoài ý muốn cứu được nàng, nghĩ thầm đây có lẽ là thần phật phù hộ, nhân duyên ngàn dặm đường quanh co, cứ như là vận mệnh đã được trời định sẵn vậy. Bởi vậy việc cứu nàng, mong tiểu thư đừng coi như người xa lạ, cũng mong tiểu thư nói chuyện với Thừa Ân Bá lão đại nhân nhiều hơn. Nếu việc này bị lộ ra ra ngoài, không chỉ

không tốt với danh dự của tiểu thư, nhờ may Hoàng Thượng đổi ý thì cũng... cũng không hay... Dù sao... Trong lòng ta đã sớm xem tiểu thư như Vương phi... Còn nhiều thời gian..."

Gã nói xong lời cuối cùng, giọng nói đã nhỏ như muỗi, xấu hổ đến mức không thể ngẩng đầu nổi, cũng không dám nhìn nàng ta, vội vàng chấp tay: "Tiểu thư còn có chuyện gì không? Đêm đã muộn, tiểu vương không dám quấy rầy nữa..."

Vẻ mặt Đàm Trăn mềm hẳn đi, thấp giọng nói: "Quận vương điện hạ thay Trăn nhi tính toán hết mọi thứ, Trăn nhi rất biết ơn..."

Khuôn mặt thanh niên sáng lên, dường như mang theo chút hy vọng nhìn về phía nàng ta: "Như thế... Tiểu thư cũng không cần khách khí như thế thế, gọi ta một tiếng Hoài Tố được không?"

Đàm Trăn nói thật nhỏ: "Hoài Tố công tử."

Thanh niên cứ như hụt được thứ gì đó quý giá, cười đến mức cong cả mắt: "Đúng rồi... Còn có một chuyện, gặp tiểu thư chỉ lo hỏi về tiểu thư, vẫn quên không nói."

Đàm Trăn nói: "Chuyện gì?"

Thanh niên nói: "Lần này Hoài Tố đã làm xong chuyện được giao, cũng đã đến thời gian về giao nộp, nhất định phải lên đường về kinh ngay. Vốn dĩ còn có thể tự mình hộ tống tiểu thư đến tay phụ huynh nàng."

Sắc mặt Đàm Trăn hơi trắng: "Hoài Tố điện hạ muốn đi sao? Có phải quá mức bồn ba..."

Thanh niên cũng cực kì không nỡ: "Còn nhiều thời gian... Ta rất lo cho sự an toàn của tiểu thư, vốn muốn dẫn tiểu thư vào kinh, nhưng chúng ta đều cưỡi ngựa, tiểu thư kim tôn ngọc quý tất nhiên không chịu nổi xóc nảy bồn ba, hơn nữa còn rất ảnh hưởng đến danh dự của tiểu thư. Bởi vậy ta đã liên hệ người ổn thỏa, ngày mai hai tên thị vệ sẽ đưa nàng đến huyện nha trước,

cầm lệnh bài của ta, mặt lệnh cho Huyện lệnh dùng thuyền quan phủ đưa nàng đi gặp hai vị huynh trưởng. Đương nhiên sẽ không lộ ra thân phận của tiểu thư, chỉ nói là phu nhân của lệnh huynh ta, chỉ có thể ủy khuất tiểu thư. Nàng cứ yên tâm, đưa tiễn như vậy đã rất ổn thỏa, cũng hết sức an toàn rồi."

Đàm Trăn nghe thấy là quan phủ huyện nha hộ tống mới yên tâm hơn, khom gối lại hành lễ thật sâu: "Làm phiền Quận vương điện hạ..."

Thanh niên nhìn nàng ta, vẻ mặt lưu luyến: "Vừa nghĩ tới lần này rời đi, lần sau sẽ còn rất lâu mới được gặp lại, chỉ sợ đến lúc đó lệnh huynh câu thúc, kinh thành lại nhiều quy củ, tiểu vương không gặp được tiểu thư, trong lòng cũng vô cùng khổ sở..."

Đàm Trăn nhìn gã, vành mắt hơi đỏ lên, vô cùng cảm động. Đang muốn há mồm nói chuyện, bỗng nhiên trợn to mắt, che miệng lại. Thanh niên kia chưa kịp phản ứng, sau đầu đã vang lên một tiếng thật lớn, hai mắt gã tối đen, trực tiếp ngã xuống đất.

Một nam tử cao lớn khôi ngô đứng phía sau gã, trong tay nắm một thanh đao chưa ra khỏi vỏ, hai mắt băng lam lãnh khốc nhìn chằm chằm nàng ta, cứ như nhìn một vật không hề có sinh mệnh.

Đàm Trăn mở to hai mắt, thân thể run rẩy nhìn xem hắn ta, đầu óc trống rỗng, không biết có phản ứng gì.

Một thanh niên mặc quan phục xanh đậm đi từ bên cạnh đến, bên hông đeo trường kiếm, thấy nàng ta liền hỏi: "Đàm tiểu thư của Thừa Ân Bá phủ?"

Đàm Trăn nhìn thấy quan phục tr3

người hắn mới lấy lại tinh thần, nhưng vẫn không nhịn được run rẩy: "Vâng, đại nhân là?"

Thanh niên mỉm cười: "Đại Lý Tự thiếu khanh Vân Trinh, phụng mệnh chỉ điều tra và giải quyết án mất thọ lễ của Thừa Ân Bá, nếu tiểu thư đã thừa nhận

vậy thì đi theo ta."

Hắn đưa tay cởi xuống áo khoác tr3

người đưa cho Đàm Trăn: "Đêm dài đường xa, mời tiểu thư mặc vào."

Đàm Trăn nhìn hắn còn rất trẻ, nụ cười thân thiện, quan phục mặc tr3

người lại mang đến cho người ta cảm giác an toàn cực lớn, mới nhận lấy áo khoác kia phủ thêm. Lại do dự nhìn thanh niên ngất xỉu tr3

mặt đất, Vân Trinh đưa tay chỉ đường cho nàng ta: "Mời tiểu thư đi bên này, lệnh huynh chờ đã lâu, ở đây ắt có thị vệ xử trí."

Đàm Trăn nghe thấy huynh đệ mới thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: "Vị này... Vị này là ân công cứu ta... xin hãy khách khí với gã một chút..." Lại do dự không biết có nên nói ra thân phận của Hà Gian quận vương không, nhưng gã đi làm mật chỉ, hơn nữa thị vệ của gã đâu? Sao hai người này đi vào lại không nhận được cảnh báo? Trong lòng nàng ta tràn đầy nghi ngờ.

Vân Trinh mỉm cười, chẳng biết tại sao Đàm Trăn lại cảm thấy luôn cảm thấy nụ cười tr3

mặt hắn có thâm ý khác, Vân Trinh chỉ nói: "Tiểu thư yên tâm, chúng ta sẽ xử lý tốt, mời đi bên này, bên ngoài đã có xe ngựa chờ." Hắn đưa tay trùm mũ áo khoác lên cho nàng ta, che lại khuôn mặt.

Nàng ta cảm thấy rất an toàn, vừa nghĩ tới rất nhanh sẽ có thể nhìn thấy hai vị huynh trưởng thì cũng có chút vui vẻ, liền đi theo sự hướng dẫn của Vân Trinh đến cửa viện.

Vừa đi tới cửa, quả nhiên thấy bóng đêm dày đặc, loáng thoáng có một chiếc xe ngựa phủ vải xanh đang lẳng lặng đỗ ở cổng. Trước sau còn có thị vệ mặc trang phục kỳ lân đứng nghiêm trang, có người giơ đuốc chiếu sáng cho nàng ta.

Nàng ta cảm thấy yên tâm hơn, đang định vượt qua cánh cửa, dưới chân lại như dẫm phải vũng nước ướt sũng gì đó. Cảm giác sền sệt ẩm ướt nhanh chóng thấm thấu qua đôi giày thêu của nàng ta.

Nàng ta vô ý thức nhìn xuống dưới chân.

Một vũng máu tươi màu đỏ thẫm, thậm chí còn có nhiệt độ.

Cứ như - là máu của người vừa mới chết vậy.

Nàng ta vô cùng kinh hãi, bỗng nhiên ý thức được cái gì mà quay đầu, đẩy Vân Trinh đứng ở sau lưng mình ra, liếc nhìn đến trước cửa trong viện đầu. Hồ nhi mắt xanh cao lớn kia thô bạo đập vào ngực thanh niên còn đang hôn mê, giơ lưỡi đao sáng như tuyết, nhanh chóng vung xuống!

Ánh đập lóe lên.

Có cái gì đó lăn lông lốc.

Một cái đầu tròn vo rơi xuống, lăn dọc theo con đường nhỏ. Khuôn mặt hướng lên trên, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt. Thanh niên kia vừa rồi còn ôn tồn lễ độ ngượng ngùng nói chuyện cùng nàng ta, ước định cẩn thận rằng còn nhiều thời gian với nàng ta.

Đàm Trấn tròng lớn hai mắt, trong đầu trống rỗng, chỉ lơ mơ nghe được tiếng thét chói tai, về sau mới như ý thức được đó là tiếng kêu của mình. Hai mắt nàng ta tối đen, cơ thể mềm oặt, cái gì cũng không biết nữa.

Chương 78: Tan vỡ

Lúc Đàm Văn Bảo xông vào phòng nghị sự của phủ nha, Vân Trinh đang thảo luận với Cao Tín nên viết tấu chương kết án như thế nào.

Nhìn thấy Đàm Văn Bảo nổi giận đùng đùng tiến đến, Đàm Văn Úy theo sát phía sau, vào cửa vội vàng thi lễ. Cao Tín liền đứng dậy cho tất cả mọi người lui xuống.

Đàm Văn Bảo tiến lên phía trước nói: "Muội tử ta chịu đủ sợ hãi, sau khi tỉnh lại khóc lóc kể lể, các người giết ân công cứu nàng đi. Ân công đó chính là Hà Gian quận vương phụng chỉ cải trang ra ngoài làm việc!"

Vân Trinh nhướn mày nhìn Đàm Văn Úy, Đàm Văn Úy cười khổ chấp tay nói: "Là tự xưng Hà Gian quận vương, xá muội bị dọa sợ, chỉ nói đêm đến bị nữ tử kia ép lên thuyền tặc, trói chặt ở trong khoang thuyền, đến khi cập bờ ép vào ổ phỉ tr3

núi, lại được một vị ân công dẫn theo mấy vị thị vệ gặp chuyện bất bình giải cứu. Vị kia ân công ăn nói không tầm thường, cử chỉ thanh nhã lễ độ, sau khi biết thân phận của nàng thì vô cùng kinh ngạc, tự xưng là Hà Gian quận vương Cơ Hoài Tố, đang phụng mật chỉ ra ngoài làm việc. Bởi vì còn có chuyện quan trọng nên để nàng ở lại trong trạch tử trước, mình thì ra ngoài làm việc. Nghe nói còn thay nàng truyền tin, chỉ là chúng ta không nhận được."

"Xá muội nói vị công tử kia nói đã làm xong chuyện được giao, gã muốn về kinh phục chỉ, không thể hộ tống nàng nữa. Vốn định để hôm sau phái thị vệ đưa nàng đến huyện nha, lấy lệnh bài mời Huyện lệnh huyện nha dùng thuyền quan đưa nàng đi gặp chúng ta. Trong ba ngày đêm cứu nàng, vị công tử đó vẫn luôn tiếp đãi lễ độ, ăn nói ôn nhã, không hề đụng đến một

sợi tóc nào, nhưng lại bị Vân hầu gia sai người chém giết tại chỗ. Hai huynh đệ chúng ta nghe thế chỉ lo Hầu gia oan uổng người tốt, ngược lại là Đàm gia chúng ta lấy oán trả ơn, bởi vậy mới vội vàng đến bẩm báo với Hầu gia."

Vân Trinh cười nói: "Đàm đại công tử, tự người nói một lần xong có phải cũng cảm thấy không được bình thường không? Thủy phỉ tốn công trói tiểu thư nhà người đi, lại trùng hợp đưa tiểu thư nhà người đến trong tay vị "Hà Gian quận vương" này ư."

Hắn lười biếng nói: "Hà Gian quận vương bị ta đá nát xương ngực, vẫn còn nằm ở tr3

giường dưỡng bệnh, cả kinh thành đều biết."

Đàm Văn Bảo khế giạt mình, Cao Tín nói: "Hà Gian quận vương vẫn luôn ở trong phủ dưỡng thương, ngự y ngày ngày túc trực ở Hà Gian vương phủ. mấy ngày trước Hoàng Thượng còn đích thân đi thăm bệnh, đúng là cả kinh thành đều biết."

Vân Trinh hơi hất cằm ra hiệu cho Vân Giang Ninh ở một bên: "Tìm được một phong thư tr3

thi thể của nam tử kia, đúng là muốn gửi cho Huyện lệnh Kỳ An. Tr3

đó viết rõ công tử nhà gã tr3

đường gặp bất bình, giải cứu một nữ tử trong tay thủy phỉ, tự xưng là thiên kim của Thừa Ân Bá. Vì để tránh hiềm nghi nên đưa nữ tử cho quan phủ trước, mời quan phủ kiểm tra đối chiếu thân phận. Nếu là thật thì hãy thông báo cho Thừa Ân Bá phủ đón người."

Đàm Văn Bảo và Đàm Văn Úy cùng thay đổi sắc mặt.

Vân Trinh cười nói: "Huyện lệnh muốn kiểm tra thân phận, tất nhiên phải hỏi lệnh muội trước. Lệnh muội lại nói như thế, vụ án sẽ được đưa từ huyện nha đến tỉnh phủ, lại đưa đến kinh thành đối chất với Hà Gian thân vương chân

chính... Người biết hậu quả chứ?"

Đàm Văn Bảo vẫn cả giận nói: "Nếu là lừa đảo trăm phương ngàn kế như thế! Vậy cũng nên bắt trói xuống lại, ép hỏi người đứng sau sai sử chứ. Sao có thể giết ngay tại chỗ như Hầu gia được? Cho dù không phải giết nhằm người tốt thì cũng không tránh khỏi quá mức lạm sát! Còn chém giết trước mặt xá muội! Đúng là nghe rợn cả người, Đại Lý Tự phá án thô bạo đơn giản như thế sao?"

Vân Trinh nhìn về phía Đàm Văn Bảo, cả đêm hấn không được ngủ, bây giờ đang mệt mỏi, không khỏi mất kiên nhẫn: "Đàm tam công tử đang dạy ta làm việc sao?"

Đàm Văn Úy liền vội vàng tiến lên: "Xá đệ lỗi m4~ng, nhưng đúng là nếu người này là lừa đảo, phía sau ắt sẽ có người sai sử. Xá muội nói người này cực kì thấu hiểu tông thất, Hoàng Thượng, phủ huân quý trong kinh, hiển nhiên người sau lưng không thể coi thường, cũng nên tra hỏi cho tử tế."

Vân Trinh ngắt lời hấn ta: "Ai hỏi, người hỏi sao?"

Đàm Văn Úy nghẹn lời: "Đương nhiên là thiếu khanh hỏi, Đại Lý Tự tự có biện pháp thẩm vấn, chỉ cần tra tấn, không lo gã không nói thật."

Vân Trinh gật đầu than thở: "Thừa Ân Bá đúng là thảm, không có người kế tục."

Tr3

mặt Đàm Văn Úy có chút giận dữ: "Trước khi đi gia phụ đã dặn chúng ta không thể làm mất mặt Thừa Ân Bá phủ, bây giờ xảy ra chuyện lớn này, có thể thấy được người sau lưng dùng trăm phương ngàn kế muốn mưu hại chúng ta. Đương nhiên ta hy vọng có thể tìm ra người sai sử phía sau, ít nhất không thể để cho gã được như nguyện..."

Vân Trinh cười nói: "Ngu xuẩn, ta nói hai người các người đều là ngu xuẩn. Lúc các người yên ổn ở Giang Nam, vì sao không có ai tính toán các người,

vì sao vừa lên kinh các người đã bị người ta để mắt tới. Mối họa này từ đâu ra còn cần nghĩ nữa sao? Đơn giản chính là mấy Phiên vương có con đưa đi làm thừa tự kia, mẹ nó còn cần thẩm tra sao?"

"Trang tử kia lại ở tr3

danh nghĩa của một quả phụ, bình thường chỉ nuôi con trai sống qua ngày ở trong thành. Người trông coi trang tử háms tiền mới tự cho thuê, chủ nhà cũng không biết. Mà vị nam tử này chính là Ngọc Hồ Điệp, hái hoa đạo tặc nổi tiếng ở Mân Châu, chuyên dụ dỗ nữ tử nhà giàu chưa có chồng, đã từng gian dâm mấy trăm nữ quyền. Sau khi gây chuyện thì trốn đi, len lỏi qua nhiều tỉnh để gây án. Người này tự cho là phong lưu, thêu một hình thanh ngọc hồ điệp ở thắt lưng, cố ý cời tr4n cho nữ tử ngắm nhìn."

Khuôn mặt Đàm Văn Bảo đỏ lên, Vân Trinh cười nói: "Đã lâu rồi người này chưa hề tái phạm, dĩ nhiên không phải sửa lại dâm tính. Đơn giản chính là chủ tử sau lưng chỉ muốn làm hồng nhân duyên, không muốn đắc tội Đàm gia các người, làm tức giận Hoàng Thượng. Hơn nữa... rất có khả năng người sau lưng cũng coi trọng Đàm tiểu thư, tuy thanh danh có tì vết nhưng cũng không phải là không thể làm thiệp..."

Đàm Văn Úy hít sâu một hơi muốn nói tiếp, Vân Trinh nói: "D4

tặc không biết xấu hổ như vậy, nếu đưa ra toà thẩm vấn, người biết gã sẽ nói bậy ra bao nhiêu thứ sao? Người xác định lúc tiểu thư nhà người bị mê hương mê choáng rồi bị nữ tử kia mang đi, tr3

người không có thứ gì bị người ta nhìn ra chứ? Có bao nhiêu nữ quyền để tránh ra toà đối chất mặt mặt với d4

tặc kiêu này mà tự vẫn ở nhà, người có biết không? Người cứ nhất định phải bắt Đại Lý Tự mở công đường thẩm tra xử lí?"

"Người nhất định phải để muội tử nhà người ra toà?"

"Nếu như để những tặc tử kia sống, đừng nói là đại lao Hoàng Châu, cho dù

là ở Đại Lý Tự, bản hầu cũng không dám đảm bảo không bị lọt tin tức nào ra ngoài. Người có biết hỏi một phần khẩu cung phải đi qua bao nhiêu lao đầu không? Người có biết muốn đưa một vụ án lên trước mặt Hoàng Thượng, cho dù là mật tấu, cũng phải trải qua mấy người không?"

Vân Trinh chợt cười bội kiểng xuống đặt nằm ngang tr3

gối, nói: "Các người có biết đây là cái gì không?"

Đàm Văn Úy nhìn về phía thanh kiểng kia, kiểng dài ba thước, thân kiểng cổ kính, treo ngọc Sơn Huyền.

Vân Trinh nói: "Đây là Thiên Tử Kiểng."

"Trảm ác tru tà, tiền trảm hậu tấu."

"Người có biết vì sao Hoàng Thượng phái ta tới không?"

"Hoàng Thượng chiếu sáng ngàn dặm, nhìn rõ mọi việc, thấy hai vị công tử gia dẫn theo muội muội, vì thọ lễ mà có thể dừng lại ở Hoàng Châu, nhất định thứ mật còn lớn hơn cả thọ lễ."

"Một đám ngu xuẩn, không thể để lại một người sống nào cả, nếu không bị thiệt chỉ có các người thôi."

"Hoàng Thượng dụng tâm lương khổ, chuyên môn phái ta cầm Thiên Tử Kiểng tới xử lý giải quyết tốt hậu quả cho các người."

"Đừng có mà không biết tốt xấu."

Sắc mặt hai huynh đệ Đàm Văn Úy và Đàm Văn Bảo từ trắng thành đỏ, còn muốn giải thích gì đó.

Cao Tín ở một bên đã cười nói: "Hai vị công tử, Thừa Ân Bá là mẫu cữu của Hoàng Thượng, các công tử tiểu thư cũng là con cháu ruột thịt của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng mưu tính sâu xa, lúc này mới phái Hầu gia đến xử

lý việc này, nếu không xử lý thật nhanh, một khi để vụ án vào quy trình thẩm tra xử lý thì Hầu gia và ta cũng không thể quyết định được nữa. Đến lúc đó Hoàng Thượng cũng sẽ mất hết mặt mũi. Án này vẫn nên lấy kết quả tìm được thọt lỗ mất trộm là thỏa đáng nhất, tặc nhân cả gan làm loạn, bị chém giết cũng là trừng phạt đúng tội. Còn Đàm tiểu thư cứ yên tâm ở lại phủ nhà, tr3

dưới phủ nha Hoàng Châu đều có thể làm chứng, nếu có người dám truyền ra lời đồn thì cũng là đồn đại vớ vẩn. Hoàng Thượng sẽ không để yên cho người ta bàn luận về hoàng thân đâu."

"Vân hầu gia vì chuyện của tiểu thư nhà người mà từ hôm qua lên thuyền chạy đến Hoàng Châu đến bây giờ vẫn không ngủ không nghỉ. Cần thận chăm chỉ như vậy cũng là vì nghĩ cho Hoàng Thượng, vì thể diện của Thừa Ân Bá phủ thôi."

Đàm Văn Úy cúi người thật sâu: "Là các học sinh lố m4~ng vô tri, Hầu gia bớt giận, còn xin rộng lòng tha thứ, các học sinh cái này cáo lui, sau này tất báo đáp Hầu gia nỗi khổ tâm."

Vân Trinh cười lạnh, đứng lên đi vào trong phòng.

Đàm Văn Úy và Đàm Văn Bảo nhìn nhau, Cao Tín nói: "Hầu gia đây là ngũ không ngon, tính tình nóng nảy một chút, hai vị công tử thông cảm. Hai vị công tử cứ trở về trước trấn an tiểu thư đi? Đều tại ta quản lý không tốt, dám thị vệ Long Tương Doanh làm việc không thỏa đáng, làm tiểu thư kinh sợ. Chờ đến kinh thành, hạ quan sẽ bẩm báo thỉnh tội với Hoàng Thượng, đến lúc đó hạ quan cũng sẽ tạ lỗi với Thừa Ân Bá."

Đàm Văn Úy vội nói: "Sao dám sao dám, tặc tử kia đã là người bản thủ như thế, đương nhiên phải lập tức xử lý để tránh tỉnh lại nói bậy bạ. Cao thống lĩnh không cần thiết như thế, là hai huynh đệ chúng ta vô tri mạo phạm, mong Cao thống lĩnh thứ tội, cũng mong ngài nói lại với Vân hầu gia, hai huynh đệ chúng ta đã biết sai rồi, xin Hầu gia rộng lòng tha thứ."

Cao Tín mỉm cười, chấp tay mời bọn họ ra ngoài.

Đàm Văn Úy và Đàm Văn Bảo trở về chỗ nghỉ tạm, Đàm Trăn đã đứng lên thay đồ ăn cơm, vẻ mặt cũng khôi phục một chút, nhìn thấy hai vị huynh trưởng trở về liền vội vàng đứng dậy ra đón: "Sao rồi? Đã hỏi rõ ràng chưa? Không phải Vân đại nhân giết nhầm người tốt thật chứ?"

Đàm Văn Bảo lạnh lùng nói: "Vân hầu gia kia luôn miệng nói đây không phải là Hà Gian quận vương, mà chính là dâm... tội nhân chạy trốn Ngọc Hồ Điệp. Hắn còn cầm Thiên Tử Kiếm trong tay, có thể tiền trạm hậu tẩu, vì để bảo đảm danh dự của người nên mới giết hết, không để lại một người sống nào."

"Người chết cũng đã chết rồi, đương nhiên là theo hắn nói! Chúng ta có thể làm thế nào được, người không thấy được đáng vẻ ngạo mạn kiêu căng kia đâu, đúng là tùy ý làm bậy, mắt không một hạt bụi..."

Đàm Văn Úy quát: "Thôi đi lão tam! Đừng nói nữa! Cho dù có phải hay không thì chắc chắn người kia cũng không phải Hà Gian quận vương. Chiêu Tín Hầu và Cao thống lĩnh phải nhận ra Hà Gian quận vương chứ. Nếu đã không phải Hà Gian quận vương, vậy chắc chắn là kẻ xấu không có ý tốt, muốn dụ dỗ lừa gạt mọi tử. Mặc dù diệt khẩu toàn bộ có hơi thái quá, nhưng cũng là vì bảo đảm danh dự cho Trăn Trăn, là biện pháp thích hợp không có sai sót gì nhất. Chúng ta không thể oán giận nữa, mọi mọi có thể trở về bình an là được rồi."

Sắc mặt Đàm Trăn có chút trắng bệch: "Quả nhiên... là giả sao?" Trước đó nàng ta chịu đủ kinh hãi, chưa kịp suy nghĩ tỉ mỉ, về sau được huynh đệ an ủi mới chậm rãi tỉnh táo lấy lại tinh thần. Suy nghĩ kỹ một chút cũng biết mệnh quan triều đình, còn là quan viên Đại Lý Tự thì không đến mức không nhận ra Hà Gian quận vương được. Nhưng trong lòng vẫn còn một chút hi vọng, hoặc là hiểu nhầm. Bây giờ thấy thế này, quả nhiên người đó đúng là có ý khác, muốn lừa gạt để mưu lợi riêng. Như thế vừa đến kinh thành, đối chất với Hà Gian quận vương chân chính sẽ bị vạch trần, đương nhiên là vì muốn làm hỏng mối nhân duyên này rồi.

Thử nghĩ nếu Hà Gian quận vương biết mình bị một nam tử lừa gạt mấy

ngày, sao trong lòng lại không có hiềm khích được? Cho dù có Hoàng Thượng biểu thúc làm chủ, phong thành Hà Gian quận vương phi, cho dù về sau là Thái tử phi, Hoàng hậu, nàng ta cũng vĩnh viễn không ngóc đầu lên được ở trước mặt Hà Gian quận vương.

Đàm Văn Bảo vẫn cười lạnh: "Ta thấy không phải, vẫn còn tồn tại nghi vấn, hấn chỉ lấy việc đó để dọa chúng ta thôi. Hoàn toàn có thể nói tặc tử kia chết rồi, giao người kia cho Thừa Ân Bá phủ chúng ta thẩm vấn mà, đương nhiên chúng ta có thể thẩm vấn ra là ai ở sau lưng sai sử, ai nói cứ phải chuyển giao cho Đại Lý Tự thẩm lý? Con của một Công chúa thổ phỉ thì tính là cái gì mà cũng dám lên mặt với chúng ta, nhận vợ là hoàng thân quốc thích. Tr3

dưới cả triều có người nào không biết Định Tương trưởng công chúa không có thân phận gì? Ngông cuồng ở trong kinh đã quen, giờ lại dám đến trước mặt chúng ta ngông cuồng. Hoàng Thượng là người thân cùng huyết thống với chúng ta, hấn có thể gọi Hoàng Thượng một tiếng cứu cứu mà đã tự cho rằng mình là hoàng thân quốc thích thật ư? Đúng là trong núi không có hổ, con khỉ tự xưng là đại vương mà..."

Đàm Văn Úy quát: "Lão tam! Trước khi đi, tổ phụ đã dặn dò cẩn thận, trong mấy người nhất định không thể mạo phạm có cả Chiêu Tín Hầu! Ngoài ra Cao thống lĩnh của Long Tương Doanh chính là người cầm quân đi theo Hoàng Thượng nhiều năm cùng với Đinh Đại công công. Không được nhìn như hạ nhân, mà nhất định phải lấy lễ để tiếp đón, người đã quen rồi ư? Cao thống lĩnh là tâm phúc của Hoàng Thượng mà còn phải cung kính với Chiêu Tín Hầu, đó là vì sao? Năm đó Định Tương trưởng công chúa còn tại thế đã quản lý quân đội nhiều năm, bây giờ có bao nhiêu thống lĩnh quân châu đều là người ở dưới trướng nàng! Mặc dù Chiêu Tín Hầu còn trẻ, nhưng cũng đã sớm đã rèn luyện ở đại doanh Tây Sơn mấy năm, dưới tay hấn còn có Thanh Y quân sư, hiệu lệnh ngàn quân, mưu trí vô song nữa kia!"

Đàm Văn Bảo không phục ngậm miệng.

Sắc mặt Đàm Văn Úy khó coi: "Mấy ngày nay ta đã khuyên bảo nhiều lần,

nhưng người vẫn chống đối mạo phạm Chiêu Tín Hầu, cho dù như thế nào thì Chiêu Tín Hầu cũng đã tìm được muội tử, cũng bảo vệ được thanh danh trong sạch của nàng, chúng ta phải cảm thấy biết ơn! Kinh thành không thể so với Giang Nam, chúng ta ở Giang Nam lâu, ai nấy đều chỉ nói chúng ta là công tử của Thừa Ân Bá phủ, nhà mẫu cữu của Hoàng Thượng, cho dù là Tri phủ, Án sát sứ, Bồi chính thì nào tới Giang Nam đều phải đến phủ chúng ta bái phỏng. Nhưng kinh thành thì khác! Người xem chúng ta còn chưa tới kinh thành mà đã bị tính kế rồi. Nếu Chiêu Tín Hầu không ra tay tàn nhẫn, chỉ cần để lại một lỗ hổng, sợ rằng còn không biết có bao nhiêu hậu hoạn đâu! Sự trong sạch của muội tử mới là chuyện lớn! Còn lại đều là việc nhỏ! Có chuyện gì Hoàng Thượng sẽ tự sẽ làm chủ cho chúng ta!"

Đàm Văn Bảo thấp giọng nói: "Ta đã biết."

Đàm Văn Úy nói: "Nếu người còn cứ tùy hứng làm bậy thế này nữa, ta sẽ cho người về Giang Nam trước! Để tránh sau này gây ra tai họa, liên lụy đến toàn bộ Thừa Ân Bá phủ chúng ta, liên lụy đến toàn tộc Đàm thị!" Trước khi đi, tổ phụ đã gọi hắn ta vào thư phòng, dặn dò tỉ mỉ.

Lúc ấy tổ phụ nói với hắn: "Không được ỷ vào việc tổ phụ người là mẫu cữu của Hoàng Thượng mà ngang ngược hống hách, cậy súng mà kiêu. Lúc trước Thái hậu là muội muội nhỏ nhất của ta, luôn luôn tin tưởng ta, cho dù đã làm Hoàng hậu nhưng gặp chuyện gì cũng tìm ta giúp đỡ. Kim thượng... là ta nhìn lớn lên, lúc ấy Thái hậu bảo ta thay nàng dạy bảo hài tử, bởi vì là hài tử duy nhất của Thái hậu nên không khỏi nghiêm khắc chút. Nhiều năm qua Hoàng Thượng... vẫn luôn có khúc mắc với ta, không thể tiêu tan. Cũng bởi vậy khi Tiên đế thống nhất Trung Nguyên, dời đô về phía bắc, Đàm gia chúng ta mới không đi theo. Nhìn cũng biết là Hoàng Thượng không chào đón tổ phụ người. Bởi vậy ta cũng không dám xưng là trưởng bối của Hoàng Thượng, chỉ sợ biến khéo thành vụng. Có điều bây giờ các người đã đến đời thứ ba, mấy năm nay Đàm thị chúng ta ở Giang Nam giống như vua Giang Nam, người người xu nịnh. Nhưng dật hoa tr3

gắm cũng không lâu dài. Lần này các người vào kinh, ta không cho phụ thân người đi chính là hy vọng tiểu bối các người có thể tác động được đến Hoàng Thượng."

"Hoàng Thượng... thật ra là người trọng tình, y không thích ta, nhưng chắc chắn sẽ không giận lây sang tiểu bối các người, càng sẽ không hại các người. Các người hãy nhớ, đến kinh thành phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, mọi thứ đều chỉ nghe Hoàng Thượng, một lòng vì Hoàng Thượng. Như thế các người ắt sẽ tự có tiền đồ, Đàm thị cũng có thể kéo dài vinh quang."

"Chỉ cần nhớ kỹ một điều, tuyệt đối không được cho rằng Hoàng Thượng sẽ nể mặt tổ phụ người... Tổ phụ người đắc tội y nhiều lắm, đại khái chỉ có khi ch3t rồi mới có thể làm tiêu tan mối hận trong lòng y."

Lúc ấy Đàm Văn Úy hãi hùng khiếp vía, cho rằng tổ phụ mình là mấu chốt của Hoàng Thượng, vinh quang vô hạn. Xưa nay hẳn ta lại không biết còn có hiểm khích, khó trách Đàm thị vẫn luôn đóng đô ở Giang Nam, cho dù như thế nào cũng không vào kinh, thì ra là như thế!

Nhưng mà mình vô năng, dẫn theo muội muội vào kinh chưa được mấy ngày đã gặp phải tai họa ngập trời. Bây giờ lại nhìn tam đệ hồn nhiên không phát hiện ra, lại còn tự cho rằng mình có huyết thống nhà ngoại với Hoàng Thượng, ngay cả Chiêu Tín Hầu, Cao thống lĩnh cũng không để vào mắt. Đây chính là rước họa vào thân! Bây giờ hẳn ta chỉ hận không thể đưa Văn Bảo về Giang Nam, nếu không còn không biết hẳn ta có thể gây ra chuyện lớn thế nào nữa! Xem ra kinh thành rất giống đầm rông hang hổ!

Đàm Văn Bảo nghe thấy muốn đuổi hẳn ta về thì sao chịu được, vội vàng cầu khẩn: "Được rồi ca ca, ta đã biết, về sau nhất định ta sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm, tất cả đều nghe theo người."

Đàm Văn Úy đã quyết định nhất định phải để Đàm Văn Bảo trở về! Hẳn ta nói: "Xảy ra chuyện lớn này, người vẫn nên trở về báo cho tổ phụ, nếu tổ phụ vẫn cho người đi vào kinh thì nói sau, còn nếu tổ phụ không cho phép, người cứ ở lại trong phủ đi!"

Sắc mặt Đàm Văn Bảo hoàn toàn thay đổi, cầu khẩn không thôi: "Đại ca, tất cả đều là ta không phải... Người đưa ta đi cùng đi, Trăn Trăn là muội tử ruột của ta, ta không theo vào kinh thì sao yên tâm được?"

Hắn ta lại quay đầu nhìn về phía Đàm Trăn, liên tục nháy mắt: "Người nói có đúng hay không? Trăn Trăn muội muội, người vẫn muốn giữ tam ca lại chứ."

Đàm Trăn chợt cười lạnh: "Đại ca, ta chịu đủ kinh hãi, vừa mới tỉnh lại đại ca đã để nhũ mẫu đến nghiệm thân thể của ta, ta muốn hỏi hỏi đại ca nếu sau khi kiểm tra Trăn Trăn đã không còn trong sạch, đại ca định làm gì?"

Sắc mặt Đàm Văn Úy biến đổi, Đàm Trăn lại bật cười, giọng nói lạnh lùng: "Là để ta chết bệnh trên"

đường vào kinh, hay là đuổi về phủ, tu hành cả một đời trong tù đường?"

Đàm Văn Úy miễn cưỡng nói: "Không có chuyện gì." Giọng nói lại đắng chát.

Nụ cười của Đàm Trăn không thay đổi: "Nhị phòng chúng ta đúng là không biết cố gắng, làm xấu mặt bá phủ. Đáng tiếc đại phòng lại không có nữ nhi ở độ tuổi này để đi tranh vinh dự. Vì phần vinh quang đó, vì cái gọi là vinh quang của Bá phủ, trong mắt đại ca toàn là vinh hoa phú quý, mặt mũi Bá phủ thôi. Còn chúng ta bị oan ức, bị khuất nhục thì đều không để ý!"

Đàm Văn Úy yếu ớt nói: "Ngũ muội người nghe ta nói, không phải như vậy... Điều này đều là tổ phụ dặn dò, Thừa Ân Bá phủ chúng ta trên"

dưới một thể, nên đoàn kết..."

Đàm Trăn cười lạnh: "Đại ca vì những thứ đó mà phải vội vàng đi xu nịnh cả con của thổ phỉ, gia nô hoàng gia, ném mặt mũi của muội muội nhà mình xuống đất dẫm lên. Nếu muội muội không biết cố gắng, mấy ngày qua không giữ được sự trong trắng, sợ là cũng không xứng được ở lại Đàm gia nữa. Có khi chỉ là chuyện một bát thuốc chấm dứt thôi. Ở trong mắt đại ca không còn tình cảm huynh muội gì nữa sao? Theo ta thấy, đại bá còn chưa nhận tước, trong phủ vẫn là tổ phụ làm chủ, đại ca còn chưa lấy được chức Thế tử mà đã vội vàng tỏ ra uy phong, nói một không hai ở trước mặt đệ đệ muội muội, lại nịnh nọt người bên ngoài như thế, không phải là quá sớm"

sao?"

Nàng ta nhìn Đàm Văn Úy: "Đại ca vẫn nên quản tốt chuyện của đại phòng đi, nhị phòng chúng ta không cần ngài chỉ giáo!"

Chương 79: Chua

Cuối cùng Đàm Văn Úy chật vật đỡ dành Đàm Trăn, đáp ứng không bắt Đàm Văn Bảo trở về nữa rồi mới về phòng.

Đàm Văn Bảo nghiêng răng nghiêng lợi nói với Đàm Trăn: "Không ngờ đích tôn lại không nhớ tình huynh muội, lại ác độc như vậy, ta nhất định phải viết thư cho tổ phụ vạch trần bộ mặt thật của bọn họ!"

Sắc mặt Đàm Trăn tái nhợt, mỗi một ngồi ở một bên: "Ca ca còn không thấy rõ sao? Sao đại ca có thể quyết đoán được như vậy, chắc chắn đây là ý của tổ phụ. Ta cố ý vạch trần hẳn ta chỉ là để buộc hẳn ta nhượng bộ, trong lòng hẳn ta hổ thẹn với ta nên mới không thể không nhượng bộ. Nếu thật sự là hẳn ta dám làm ra thì sao phải để ý, cứ việc đuổi người về phủ, đến lúc đó ta chính là thịt tr3

thớt, chỉ có thể nghe hẳn ta bài bố."

Đàm Văn Bảo gần như là nhảy dựng lên.

Đàm Trăn tái nhợt cười nói: "Chính là như vậy, quý nữ như chúng ta nếu không thể mưu cầu vinh quang lớn cho gia tộc thì chỉ là đồ vô dụng thôi. Chúng ta ở trong đó hưởng thụ vinh hoa phú quý, đương nhiên cũng phải tiếp nhận vận mệnh này. Ca ca cũng không cần kinh ngạc, chỉ có thể cảm thấy may mắn vì bây giờ ta vẫn chưa mất trong trắng, danh dự cũng được bảo vệ, vẫn còn có ích thôi."

Đàm Văn Bảo chán nản ngồi xuống, Đàm Trăn lạnh lùng nhìn ca ca ruột thịt của mình đã mất đi dũng khí phản kháng khi nói đến tổ phụ, liền biết không thể trông cậy được. Nhưng nếu hẳn ta không ở đây, nàng ta đi theo Đàm Văn Úy, ai biết lúc nào sẽ lại bị hy sinh lần nữa? Cho dù ra sao cũng chỉ

có thể kéo ca ca ruột của mình vào kinh cùng thôi.

Nàng ta cười nói: "Ca ca không cần lo lắng, bây giờ đã không có chuyện gì rồi. Sau này hẳn ta trở thành Thế tử Thừa Ân Bá trước, hay là người trở thành quốc cữu(*) trước còn chưa biết được đâu."

(*) Quốc cữu = anh trai Hoàng hậu, ý của bà chị này là đang nói mình sẽ trở thành Hoàng hậu đây =))

Đàm Văn Bảo hơi ngẩng đầu, có chút nhụt chí nói: "Trần Trần, ta cảm thấy trong kinh quả nhiên là đầm rồng hang hổ, ta sợ đến lúc đó ta không bảo vệ được người, nếu không chúng ta vẫn từ bỏ trở về đi. Làm phú ông có gì không tốt?"

Đàm Trần nhìn hẳn ta một hồi: "Đích tôn có tước vị thừa kế, nhị phòng lại không có cái gì, đến khi tổ phụ không còn, chúng ta chỉ có thể phân gia. Đến lúc đó phụ thân còn vẫn có chút sản nghiệp tổ tiên được chia, người thì sao? Văn không thành võ chẳng giỏi, thi khoa khảo không đậu, không nhân dịp bây giờ vào kinh, tổ phụ vẫn còn thể diện mà kiếm chút xuất thân với Hoàng Thượng, ta sợ sau này ca ca còn chẳng làm được phú ông đâu."

Đàm Văn Bảo ủ rũ: "Đây không phải bán nữ cầu vinh sao?"

Đàm Trần cười một tiếng: "Ta sắp được gả vào tôn thất, trở thành người cao quý nhất, dù sao đều là phải gả, đương nhiên là phải gả tốt rồi. Nếu không với thân phận bây giờ của ta, cao không được thấp chẳng phải, lại có thể gả cho người tốt lành gì? Hơn nữa dù sao chúng ta cũng là mẫu tộc của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ không hại chúng ta."

Đàm Văn Bảo thương tiếc nhìn nàng ta: "Nhưng vừa ra ngoài đã khiến người bị hù dọa, ca ca đau lòng người."

Đàm Trần nói: "Chỉ trách ta, vốn dĩ các ca ca đã không chịu giữ phụ nhân kia, là ta thấy tr3

người nàng ta toàn vết thương, cảnh ngộ thực sự đáng thương nên mới

mềm lòng. Còn có mấy ngày bị giam trong sân, chỉ có một mình ta, không có ai nói chuyện, mới khiến ta nhìn tên lửa đảo như cây cỏ cứu mạng, hồ đồ để tin đối phương. Bây giờ nghĩ lại mới thấy đây chính là thủ đoạn của bọn họ."

Đàm Văn Bảo nói: "Là d4

tặc kia thực sự quá ghê tởm! Gã dụ dỗ lừa gạt tr3

trăm phụ nhân! Muội muội lại chỉ ở trong khuê phòng, đã bao giờ gặp phải thủ đoạn đó! Không trách người, chỉ trách ca ca chưa bảo vệ tốt người, để người phải sợ hãi."

Đàm Trăn nói: "Người nói kỹ lại với ta tình tiết vụ án hôm nay các người nói với Chiêu Tín Hầu đi."

Đàm Văn Bảo tỉ mỉ nói lại một lần, sau khi nghe xong Đàm Trăn hỏi: "Đúng là Chiêu Tín Hầu đã nói hấn đá Hà Gian quận vương bị thương?"

Đàm Văn Bảo nói: "Không sai, cho nên mới có thể khẳng định tặc tử kia là giả mạo."

Đàm Trăn lại nói: "Đá tôn thất tương lai có khả năng trở thành Thái tử bị thương, thế mà còn không bị trừng phạt, thậm chí còn không để bụng nói ra, hiển nhiên là không hề cố kỵ. Hấn còn có Thiên Tử Kiếm trong tay, có thể tiền trăm hậu tấu, Cao thống lĩnh cũng rất cung kính với hấn nữa."

Đàm Văn Bảo nói: "Đúng vậy, trước đó tổ phụ cũng đã nói, Hoàng Thượng thấy hấn khó khăn, bên cạnh lại không có hài tử, bởi vậy mới sủng ái hấn. Từ nhỏ hấn thường xuyên ra vào cung đình, Cao thống lĩnh là thị vệ bên cạnh Hoàng Thượng, chắc cũng đã từng phục vụ hấn."

Đàm Trăn nói: "Nếu như thế, chúng ta không đắc tội được Chiêu Tín Hầu. Tam ca ca đúng là hồ đồ, đại ca trốn ở phía sau người, mọi thứ chỉ khuyến khích người ra mặt, bây giờ đã đắc tội Chiêu Tín Hầu, đến lúc đó hấn ta chỉ cần nói là đệ đệ không hiểu chuyện rồi đuổi người đi. Hấn ta vẫn yên ổn

làm trưởng công tử Bá phủ vào kinh yết kiến, người lại chỉ có thể về quê."

Đàm Văn Bảo cắn răng, Đàm Trăn lại nói: "Án này đã kết thúc, Chiêu Tín Hầu và Cao thống lĩnh sẽ hộ tống chúng ta vào kinh, đến lúc đó ta và người không thể không đến xin lỗi Chiêu Tín Hầu, để tránh còn chưa vào kinh mà chúng ta đã làm mất lòng hắn."

Đàm Văn Bảo kêu lên: "Người chưa từng nghe hắn nói chuyện khó nghe thế nào đâu! Lòng còn chưa mọc đủ! Chắc cũng chỉ có 17 - 18 tuổi, còn nhỏ hơn cả ta, người lại bảo ta đi xin lỗi hắn? Không biết lại phải nghe hắn nói bóng nói gió thế nào nữa! Theo ta thấy, rõ ràng trong lòng hắn có thành kiến với chúng ta, có xin lỗi hay không cũng đều vô dụng!"

Đàm Trăn nói: "Người thì biết cái gì! Cứ để hắn kiêu ngạo tùy hứng! Chúng ta đường đường là mẫu tộc của Hoàng Thượng, mà lại hạ mình đi xin lỗi hắn, nếu hắn còn kiêu ngạo hống hách, chẳng lẽ Cao thống lĩnh không nhìn thấy ư? Chẳng lẽ hắn ta trở về không nói với Hoàng Thượng? Đến lúc đó đương nhiên Hoàng Thượng sẽ thương tiếc chúng ta tự dưng bị ủy khuất kinh hãi, ắt sẽ có đền bù!"

Đàm Văn Bảo nghe xong thấy cũng đúng, vội vàng cười nói: "Quả nhiên là muội muội thông minh, ta lại không nghĩ tới, nói rất đúng."

Đến hôm sau thị vệ Long Tương Doanh liền đến truyền lời, án này đã kết thúc, mời hai vị Đàm công tử và tiểu thư vào kinh cùng thuyền quan của Đại Lý Tự để bảo đảm sự an toàn.

Vân Trinh cuối cùng cũng được ngủ đủ, tâm trạng vui vẻ triệu kiến Bạch Ngọc Kỳ: "Lần này người cung cấp manh mối cho Đại Lý Tự, lập được công lớn, ta về kinh sẽ nhờ người giải trừ nhạc tịch của người. Sau này người vẫn nên tìm một nghề nghiệp đứng đắn đi, ta cũng sẽ thưởng thêm bạc."

Bạch Ngọc Kỳ cười nói: "Lần này chỉ là trùng hợp, Ngọc Hồ Điệp này lại là đồng hương với một người trong gánh hát của chúng ta, trước đó từng loáng thoáng gặp qua, biết gã thuê nhà ở đâu. Sau khi ta trở về nghe ngóng, hắn ta còn cười nói không biết gia quyến nhà ai lại bị gã coi trọng."

Ta nghĩ thậm không phải chính là manh mối Hầu gia muốn tìm chứ, liền vội vã đi báo với ngài. Đổi nghề nghiệp khác thì không cần, từ nhỏ ta đã bị bán vào gánh hát, nào biết làm nghề gì khác? Hầu gia đừng ghét bỏ Bạch mỗ thấp hèn, thật sự là đã quen với cuộc sống vào Nam ra Bắc rồi. Ta vẫn thích được đi đó đây hơn, nếu định cư tại một chỗ lại cảm thấy nhàm chán."

Vân Trinh lại nói: "Ta mở một tiêu cục giương oai, thấy thân thủ của người cũng không tệ, hay là đến tiêu cục làm giáo đầu dạy võ? Nếu thích vào Nam ra Bắc, cũng có thể làm tiêu sư, muốn đi chỗ nào đều được. Mặc dù tiền lương của tiêu cục không nhiều, nhưng cũng đủ để người nuôi sống gia đình, đặc biệt là người chỉ có một mình."

Bạch Ngọc Kỳ trầm mặc một hồi mới cười nói: "Vẫn là thôi đi."

Vân Trinh nhìn vẻ mặt của hắn ta, rõ ràng là muốn, nhưng lại không biết có gì phải lo lắng. Ngẫm nghĩ một lát mới kịp phản ứng hỏi: "Có phải trước đó người rời khỏi kinh thành là có người bảo các người đi? Không cho phép người trở lại kinh thành nữa không?"

Bạch Ngọc Kỳ cười nói: "Hầu gia thông minh, có công công trong cung tìm được rạp hát, không cho phép chúng ta diễn ở kinh thành nữa. Cũng đã nói nếu chúng ta dám quay về kinh, toàn bộ gánh hát đều không còn. Một mình ta liên lụy đến cả gánh hát, cũng rất hối hận."

Vân Trinh suy nghĩ một chút mới nói: "Tiêu cục của ta cũng có chi nhánh, người có thể chọn một nhà người thích trước. lát nữa ta sẽ bảo Vân Giang Ninh đề cử người, về phần về kinh cũng được, chờ ta... chờ ta nói lại đã... Cũng không thể để người vĩnh viễn không được vào kinh thế này."

Bạch Ngọc Kỳ nhìn hắn, đôi mắt khế cong: "Hầu gia đúng là người đẹp tốt bụng, khiến người ta phải yêu thích mà."

Vân Trinh trầm mặt: "Chỉ là quản lý cái miệng cà lơ phát phơ của người cho tốt vào."

Bạch Ngọc Kỳ ngậm chặt miệng, chỉ nhìn hắn cười.

Đôi mắt kia càng nhìn hẳn càng thêm nóng bỏng, Vân Trinh đau đầu, phát tay ra hiệu Vân Giang Ninh dẫn hẳn ta ra ngoài,

Cao Tín đẩy cửa vào nói: "Hầu gia, ngày mai phải lên thuyền về kinh, công tử Đàm gia đã sai người đi nói để thuyền của bọn họ đi sau chúng ta. Hai vị công tử và tiểu thư đều ở tr3

thuyền quan của chúng ta, như thế là ổn thỏa nhất. Đêm nay Lý tri phủ mở tiệc cảm tạ, Đàm gia công tử cũng sẽ có mặt."

Vân Trinh nghe xong liền đau đầu: "Cứ nói ta không được khỏe, người đi đi."

Cao Tín không nhịn được cười: "Hầu gia, Hầu gia của ta à, không phải ở trong kinh vẫn tốt lành sao? Có ai trong đại doanh Tây Sơn lại không thích Hầu gia đâu? Mấy năm này Hoàng Thượng nhìn vậy cũng cảm thấy vui mừng, không biết sau lưng đã khen người bao nhiêu lần, nói người trưởng thành rồi đâu. Đây là người sớm hay muộn gì cũng phải xã giao, người không có mặt, chẳng phải sẽ làm phụ lòng Hoàng Thượng muốn người rèn luyện sao? Rèn luyện này cũng không chỉ là tra án, còn bao gồm cả qua lại với quan viên địa phương, ân tình thạo đời cũng là học vấn, Hầu gia?"

Vân Trinh khoát tay nói: "Thôi, xã giao với ai đều được, nhưng cứ nghĩ đến việc phải ăn cơm với hai tên ngốc kia, ta đã giận đến mức không thể ăn được rồi. Đây đâu phải ăn cơm, tra tấn ta thì có. Cao đại ca người tha cho ta, tha cho ta đi. Cứ dẫn các huynh đệ đi ăn tiệc thỏa thích, đừng đưa ta theo, ta thà về phòng ngủ còn hơn."

Cao Tín thở dài: "Đây là mẫu tộc của Hoàng Thượng, không thể so với người bên ngoài. Rốt cuộc Hầu gia bị làm sao vậy? Người bên ngoài đều có thể nhịn được, hai vị công tử này chỉ là tuổi trẻ chưa trải đời, có chút hiểu nhầm với Hầu gia, chờ đến kinh thành, được Hoàng Thượng dạy bảo đạo lý là sẽ hiểu ra ngay thôi. Bọn họ sẽ biết Hầu gia một lòng vì bọn họ, vì Hoàng Thượng. Bọn họ cũng không lớn hơn người bao nhiêu, không phải đến lúc đó cũng có thêm bạn chơi ở trong kinh sao?"

Vân Trinh cười: "Chơi? Với hai tên ngu xuẩn này? Còn chẳng thú vị bằng Chu Giáng, mưu mô lại không sánh bằng Cơ Hoài Tố, chơi cái gì với bọn họ? Chơi bòn sao? Chính vì bọn họ là mẫu tộc của Hoàng Thượng, ta thấy bọn họ ngốc như vậy, về sau không biết Hoàng Thượng còn phải lo lắng bao nhiêu vì bọn họ, dọn dẹp bao nhiêu cục diện rối rắm vì bọn họ đâu. Cứ nghĩ thế là ta lại thương Hoàng Thượng. Loại người này yên ổn ở Giang Nam còn đỡ, chứ vào kinh còn không phải sẽ bị những người ăn hết chẳng còn tí xương gì à? Thừa Ân Bá cũng tự biết mình, vẫn giống như trước kia thành thật ở Giang Nam không tốt sao? Tình cảnh của Hoàng Thượng vốn đã gian nan, ta còn cho rằng gia tộc lớn thế này phải nuôi ra được mấy người có ích chứ."

Trong lòng hần chua loét nghĩ, ngu xuẩn như vậy mà lại là người thân của Hoàng Thượng. Lần đầu tiên hần nhìn thấy bọn họ trông giống Hoàng Thượng đã cảm thấy trong lòng mình chua đến mức nổi bong bóng rồi. Từ nay về sau, Hoàng Thượng không chỉ thương mỗi mình nữa, y sẽ còn thương mấy tên tiểu bối đó, dự định tương lai, tính toán hôn sự, đề bạt tiền đồ, thu dọn rối rắm cho bọn họ.

Sau này mình không còn là tiểu bối duy nhất mà Hoàng Thượng cưng chiều nữa.

Mình đá Hà Gian quận vương đến gãy cả xương, Hoàng Thượng vẫn che chở mình.

Bạch Ngọc Kỳ đùa giỡn mình, Hoàng Thượng nghe được sợ mình da mặt mỏng không chịu nổi nên chỉ làm như không nghe thấy, lại vụng trộm đuổi người đi.

Mình lấy thân phận gì để yêu cầu Hoàng Thượng cứ cưng chiều mình mãi chứ?

Bọn họ đến đây đã nhắc nhở mình một điều, mình là hoàng thân nhưng lại không có một chút xíu quan hệ huyết mạch nào với Hoàng Thượng. Lúc trước còn nhỏ, Hoàng Thượng đau lòng mình vất vả, nhưng bây giờ đã lớn, Hoàng Thượng sẽ không còn sủng mình cả đời vô điều kiện như thế nữa.

Bọn họ thì sao? Tr3

mặt viết rõ ràng rành, bọn họ là người thân ruột thịt của Hoàng Thượng. Bọn họ có ngu đi nữa thì cũng có Hoàng Thượng bảo vệ.

Hoàng Thượng đã vất vả như vậy rồi, bọn họ không phải đến để giúp đỡ Hoàng Thượng, mà là đến để cho Hoàng Thượng thêm mệt.

Trong lòng hắn càng cảm thấy chua, tu dưỡng tích lũy được sau mấy năm đều ném hết ra sau đầu: "Không muốn, không muốn xã giao với bọn họ. Nhờ ngài đó Cao đại ca, ta chỉ muốn ngủ một giấc thôi."

Chương 80: Cầu hôn

Ngày hôm sau vừa lên thuyền không bao lâu, hai huynh đệ Đàm Văn Úy, Đàm Văn Bảo đã dẫn Đàm Trăn đến đây. Đàm Trăn mặc đồ mới, đi tr3

thuyền giống như thần tiên phi tử, Vân Trinh vừa nhìn liền biết vì sao lại nói nàng ta có phần giống Thái hậu, chắc trước kia mẫu hậu của Cơ Băng Nguyên cũng có phong thái như vậy.

Khó trách Thừa Ân Bá co đầu rút cổ nhiều năm như vậy mà đột nhiên lại có dã tâm. Chắc nghĩ đứa cháu gái này nhất định sẽ giống đến mức khiến Hoàng Thượng vừa thấy được sẽ nhớ tới mẹ đẻ đã qua đời.

Vừa nghĩ như thế, Vân Trinh càng thêm bực bội, nhìn Đàm Trăn kia tiến lên khom người: "Đêm đó tiểu nữ bởi vì bị giam trong biệt viện kia mấy ngày, trong lòng dày vò thê lương, về sau lại giật mình nên chưa thể cảm ơn cứu giúp của Hầu gia và Cao thống lĩnh được. Sau khi trở về lại hai vị huynh trưởng bởi vì sốt ruột lo lắng cho ta mà nhiều lần mạo phạm Hầu gia, tiểu nữ tử cảm thấy bất an, liền cùng hai vị huynh trưởng tới đây. Một là muốn cảm tạ ơn cứu mạng của Hầu gia, hai là thay hai vị huynh trưởng thỉnh tội, hy vọng Hầu gia rộng lòng tha thứ cho hai vị huynh trưởng mạo phạm lỗi m4~ng. Bọn họ cũng không có ý đồ gì, chỉ là quá mức sốt ruột tiểu nữ..."

Vân Trinh nghe nàng ta nói chuyện, nhưng hồn vía lại bay đi nơi khác. Cũng không biết bây giờ Hoàng Thượng ở trong cung đang làm gì? Lần này trở về, chắc chắn y sẽ vui vẻ khen thưởng mình, dù sao lấy lại được danh dự của Thừa Ân Bá phủ mà. Nhưng đây lại là lần đầu tiên hẳn không có tâm trạng háo hức đợi thưởng - bỏ thân phận của Định Tương trưởng công chúa qua một bên, bây giờ hẳn là thần, thần tử cống hiến sức lực vì quân thượng là chuyện quá bình thường. Hẳn cũng đã 18 tuổi, không thích hợp giả vờ nũng nịu trước mặt Hoàng Thượng nữa.

Hắn không nở, hắn phiền muộn nghĩ trong lòng, Hoàng Thượng tốt quá đi mất.

Hôm nay hắn không mặc quan phục, chỉ mặc một bộ áo bào màu xanh nhạt, khoác thêm một cái áo choàng trông vô cùng trẻ trung. Nhưng vẻ mặt lại rất buồn bực, lúc không nói lời nào có vẻ rất lạnh lùng xa cách.

Ở trong mắt huynh muội Đàm thị lại chính là cực kỳ ngạo mạn. Bọn họ ở Giang Nam gặp quan lớn triều đình, cho dù là nhất phẩm Tuần án, Bồ chính ti Giang Nam đều phải khiêm tốn nhiệt tình, xu nịnh lấy lòng bọn họ.

Cao Tín ở bên cạnh cười nói: "Xin tiểu thư đứng lên, có gì mà phải thỉnh tội chứ? Chúng ta không nhận nổi, chúng ta chỉ nghe lệnh của Hoàng Thượng tới đây thôi..." Hắn ta ăn nói khéo léo, vẫn chu đáo như lúc trước, rất nhanh đã đuổi được mấy huynh muội kia đi.

Cao Tín quay đầu nhìn Vân Trinh từ đầu tới cuối vẫn không nói gì, dường như đang mất tập trung, liền thở dài một tiếng. Không biết mấy ngày nay vị này bị làm sao mà cứ phải trở mặt với mẫu tộc của Hoàng Thượng? Trở về vẫn nên hỏi lão hồ ly Đinh Đại kia xem có cách gì cứu vãn không, nếu vì chuyện này mà làm ảnh hưởng đến thánh tâm thì không tốt lắm.

Hắn ta cười hỏi Vân Trinh: "Lần này tiểu thư Đàm gia bị tai bay vạ gió cũng rất đáng thương. Hoàng Thượng thương tiếc, chắc hẳn sẽ thưởng vài thứ để an ủi. Chỉ là không biết lần này ai sẽ phải gánh trách nhiệm đây, Hầu gia đoán ra không?"

Vân Trinh suy nghĩ một chút, lười biếng nói: "Tuy nói dù sao cũng là mấy nhà kia, nhưng thật sự là ai thì cũng khó nói, chỉ có thể qua loa kết án thôi. Vương tôn họ Cơ đều có vẻ lương thiện quân tử, nhưng ai biết phiên vương phía sau bọn họ nghĩ gì chứ? Có lẽ là Cơ Hoài Thanh, có lẽ là Cơ Hoài Thịnh, cũng có thể là Cơ Hoài Tố. Dù sao ai nấy đều biết gã đang dưỡng thương ở kinh thành, nếu thật sự xảy ra vụ án nào thì người ta cũng sẽ không ngờ vực gã, nhìn giống như rất trong sạch."

Người khác không biết chứ hẳn lại biết Cơ Hoài Tố đang từ chối vụ hôn nhân này với Hoàng Thượng. Mặc dù hẳn không biết tại sao gã lại muốn thoái thác hôn sự tốt như vậy, nhưng Cơ Hoài Tố vẫn luôn lăm mưu nhiều kế, chuyện lần này cũng không thể loại trừ gã được. Biết đâu gã cố muốn mượn chuyện này để đổ tội cho Cơ Hoài Thanh, để gã ta không xoay người được thì sao.

Chuyện này quá phức tạp, vẫn nên nghĩ về Hoàng Thượng thì hơn, cũng không biết Hoàng Thượng đang làm gì trong cung nữa?

Thế Nhân Cung.

Hoàng Thượng đang tiếp kiến Khuất lão thái phó đã về hưu trong điện: "Bây giờ nhìn Thái phó có vẻ rất khỏe mạnh, có chuyện gì thì cứ dâng sớ lên là được, trẫm tuyệt đối sẽ không từ chối, sao lại phải tự mình tiến cung?"

Khuất thái phó vuốt râu cười nói: "Đúng là có một chuyện muốn nhờ Hoàng Thượng giúp đỡ, người khác nói ra thì có vẻ không được coi trọng, phải để ta tự nói mới tốt."

Cơ Băng Nguyên nhìn vẻ mặt ông ta vẫn nhẹ nhõm, nghĩ chắc không phải việc khó gì, liền cười nói: "Lão thái phó cứ việc nói, nếu trẫm có thể làm thì sẽ làm."

Khuất thái phó cười nói: "Ta có một tôn nữ năm nay mới cập kê, ta nhìn nó lớn lên, coi như con gái ruột. Nó thông minh lanh lợi, ngọc tuyết đáng yêu, ba tuổi đã được ta dạy biết mấy trăm chữ, năm tuổi có thể đọc trôi chảy trăm bài kinh thi, tính tình cũng rất ổn thỏa, giỏi thêu thùa may vá, lại am sách sử. Đáng tiếc chính là lão thần nuông chiều quá mức, thực sự lo lắng sau này bị gả đến gia đình hà khắc sẽ làm mất linh tính."

Cơ Băng Nguyên mới nghe lời đầu đã biết rõ ý: "Không biết tài tuần nhà ai lọt vào mắt lão thái phó vậy? Đến mức muốn trẫm làm mai mối?"

Khuất thái phó lại cười nói: "Chuyện này Hoàng Thượng không làm mai mối được, nhưng Hoàng Thượng có thể được coi là trưởng bối của tài tuần đó,

lão thần đang đến để cầu thân đây."

Trong lòng Cơ Bạng Nguyên trầm xuống, quả nhiên nghe thấy Khuất thái phó cười nói: "Lão thần coi trọng Chiêu Tín Hầu Vân hầu gia, Vân hầu gia tuổi trẻ tài cao, anh tuấn hiệp nghĩa, tiền đồ rộng lớn, lão thần quả thực rất yêu thích. Ta biết Hoàng Thượng sẽ không để Chiêu Tín Hầu phải chịu ủy khuất, nhưng đứa cháu gái này của ta thật sự là do một tay ta dạy dỗ nuôi nấng, công dung ngôn hạnh không gì là không tốt, tính tình lại hoạt bát, rất thích hợp với Vân hầu gia, nhất định có thể trở thành một đôi giai ngẫu. Bởi vậy mới mặt dạn mày dày tiến cung cầu Hoàng Thượng, chỉ mong Hoàng Thượng thành toàn."

Cơ Bạng Nguyên nhìn vẻ mặt Khuất thái phó, nghĩ rằng chắc ông ta nghĩ mình sẽ không từ chối. Trong lòng lại trầm xuống, không sai, đây đúng là một mối nhân duyên rất tốt đẹp. Mặc dù Vân Trinh có tên tuổi hoàng thân, nhưng tr3

thực tế lại không được vào gia phả, chỉ được mình coi chừng bảo vệ thôi. Đợi đến khi tân đế thượng vị, chưa chắc sẽ còn đối xử tốt với hắn. Khuất thái phó lại khác, đó là sĩ lâm đại nho chân chính, Khuất thị là gia tộc lớn, cho dù thay đổi triều đại thì vẫn phải cung phụng bọn họ.

Vân thị vốn đã tàn lụi, sinh ra được mỗi một Thám hoa, Công chúa lại càng không có dòng dõi. Nhưng nếu Vân Trinh cưới nữ nhi nhà họ Khuất, ắt sẽ có dòng dõi hưng thịnh. Nữ nhi nhà họ Khuất kia đương nhiên cũng rất tốt, biết lo liệu chuyện công, dạy dỗ con cái, nhất định sẽ là nội trợ hiền. Từ đây phu xướng phụ tùy, con cháu có phúc, đều là điều cực tốt.

Đứa cháu gái được Khuất thái phó tự mình dạy dỗ chắc chắn sẽ không tầm thường. Vốn dĩ ông ta đã rất yêu thích Vân Trinh, chắc mấy năm nay cũng có thể để ý được, không phải chỉ có mỗi mình biết đứa nhỏ Vân Trinh này tốt, mà Khuất thái phó còn rất thông minh, đương nhiên cũng đã nhìn ra nếu gả cháu gái cho Vân Trinh sẽ có chỗ tốt gì.

Thứ nhất là được mình quan tâm, Vân Trinh đã được sủng ái, bây giờ lại được rèn luyện mấy năm rất có tiến bộ, nhất định sau này sẽ nắm chắc

quân quyền, tiền đồ xán lạn. Hai là tuổi trẻ tuấn lãng, nhân phẩm xuất chúng. Ba là bên tr3

không cha mẹ chồng quản thúc, chỉ có trường bồi tr3

danh nghĩa là mình, sẽ không xen vào chuyện trong phủ hay sinh hoạt phu thê... Nhìn thế nào cũng đều là một đôi giai ngẫu, nhân duyên tốt nhất. Hơn nữa còn là thầy của mình tự đến xin thì càng không nên từ chối.

Khuất thái phó nhìn vẻ mặt y: "Hoàng Thượng cảm thấy lão thần trèo cao sao?"

Cơ Bạng Nguyên cười nói: "Sao lại nghĩ như vậy? Khuất thị đứng đầu sĩ lâm, cháu gái cho thầy dạy bảo thì càng không cần nói, đương nhiên là rất tốt. Cát Tường Nhi có thể vào được mắt xanh của thầy, trong lòng trăm cũng vô cùng mừng rỡ. Chỉ là bây giờ Cát Tường Nhi còn chưa ổn định, thầy cũng biết vài ngày trước đó hấn mới đá Hà Gian quận vương bị thương, có vô số tấu chương vạch tội. Trong lòng trăm rất buồn phiền, không biết nên dạy hấn như thế nào. Hấn ngang bướng như vậy, năm nay tôn nữ của Thái phó cũng còn nhỏ, nếu hai đứa trẻ thành hôn, Cát Tường Nhi cũng không biết nhường nhịn, ngày nào tiểu phu thê cũng xích mích sao được? Không phải là khiến Khuất tiểu nương tử chịu oan ức sao? Đến lúc đó trăm còn mặt mũi nào gặp lão thái phó nữa."

Khuất thái phó cười nói: "Hóa ra là như vậy. Vân hầu gia trẻ tuổi nóng tính, đương nhiên là bị người khác ghen ghét, Hoàng Thượng không cần để ý. Lão thần thấy mấy năm nay hấn làm việc vô cùng ổn thỏa, chắc chuyện làm Quận vương bị thương cũng có nguyên nhân gì đó, không phải là hấn sai. Còn chuyện tuổi nhỏ thì không cần vội, lão thần cũng muốn giữ tôn nữ ở lại bên người mấy năm, tất cả mọi người cứ quyết định trước rồi lại thành hôn cũng không muộn. Chỉ là muốn sớm báo với Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng nắm chắc tâm lý, có thể quyết định được tốt nhất. Lão thần thấy chắc chắn mấy năm nay sẽ có người có con gái đến cầu Hoàng Thượng, chỉ mong đến lúc đó Hoàng Thượng sẽ nghĩ tới lão thần, đừng để Vân hầu gia cho nhà người khác."

Trong lòng Cơ Bạng Nguyên như có một tảng đá lớn nặng nề, chỉ nghe Khuất thái phó còn đang cười: "Mấy năm nay đứa nhỏ này càng ngày càng xuất chúng, làm việc ổn thỏa, nghe nói lần này đi Hoàng Châu phá án cũng làm rất tốt. Lão thần chỉ thích thái độ sát phạt quyết đoán này, nói một câu hổ thẹn chứ mấy đứa cháu thế hệ này của Khuất gia không có một ai quyết đoán được như Vân hầu gia. Không hổ Hoàng Thượng dốc lòng dạy bảo, đến lúc đó chắc chắn sẽ có không ít người đến trước mặt Hoàng Thượng xin tứ hôn. Lão thần vì cháu gái nhà mình nên mới không biết thẹn một lần, đương nhiên lão thần cũng không dám lừa dối Hoàng Thượng, ta sẽ yêu thương đứa nhỏ đó như con cháu nhà mình, tuyệt đối sẽ không để hấn phải chịu thiệt thòi."

Cơ Bạng Nguyên đành phải khiêm tốn vài câu, chỉ nói mình sẽ xem xét dạy bảo, lấp liếm cho qua chuyện này. Đang muốn giữ Thái phó lại trong cung dùng bữa, Khuất thái phó lại xin miễn, đứng lên cáo từ: "Thần tuổi già sức yếu, ở trong cung lâu sợ sẽ khoe ra cái xấu, vẫn nên về phủ trước thôi. Hoàng Thượng một ngày trăm công ngàn việc, cũng cần phải chú ý đến sức khỏe, nếu có thể tìm được một thị thiếp tri kỷ ở bên cạnh chăm sóc mới tốt."

Cơ Bạng Nguyên đứng lên, dặt tay đưa lão thái phó ra ngoài, lại bảo Đinh Đại gọi kiệu đến đưa lão sư đến cửa cung, mới yên lặng trở về trong điện.

Đinh Đại đưa tiễn Khuất lão thái phó xong thì nơm nớp lo sợ trở về điện, Cơ Bạng Nguyên vẫn đang cầm sổ con lên đọc, nhìn thấy ông ta vào liền hỏi: "Hôm nay Cát Tường Nhi trở về phải không?"

Đinh Đại nói: "Vâng, Cao thống lĩnh vừa tấu buổi chiều đã trở lại, vào cung bàn giao. Hai vị công tử và tiểu thư Thừa Ân Bá cũng muốn diện thánh để cảm ơn ân điển của Hoàng Thượng. Vốn dĩ đã làm theo khẩu dụ của ngài, mời hai vị công tử và tiểu thư vào căn nhà ban thưởng trong kinh để ở, ban thưởng một bữa tiệc để bọn họ tiện dùng ở nhà."

Cơ Bạng Nguyên cầm mật báo lên xem: "Lần này Cát Tường Nhi xử lý rất đúng, nhưng lại giết hết đám tặc tử, xem ra ngài mai lại có tấu chương vạch tội Đại Lý Tự thiếu khanh phá án không tuân theo quy củ, bạo ngược lạm sát rồi. Vẫn là lão sư hiểu rõ, liếc mắt một cái liền nhìn ra ắt có ẩn ý gì, khó

trách lại coi trọng Cát Tường Nhi như vậy. Cháu gái mới có mười lăm mà đã vội vã muốn để trăm tứ hôn rồi."

Đình Đại không dám nói một câu nào, Cơ Băng Nguyên nói: "Tr3

triều đình chỉ toàn người mượn gió bẻ măng, lần này Cát Tường Nhi phá án tốt, trăm không thể không cho hấn mặt mũi được. Đêm nay mở tiệc đón tiếp ở Thái Hòa Điện, thưởng hấn lần này làm việc ổn thỏa, cũng mời hai vị công tử và tiểu thư Thừa Ân Bá phủ đến dùng bữa luôn đi."

Chương 81: Không phụ

Mấy người Vân Trinh vừa vào cửa cung, Đinh Đại đã sớm canh giữ ở đó, phía sau là mấy cỗ kiệu, vừa nhìn thấy Vân Trinh liền cười tiến lên kéo ngựa của hắn: "Hầu gia trở về rồi? Hầu gia một đường vất vả, Hoàng Thượng đang nhớ ngài kia. Thái Hòa Điện cũng đang chuẩn bị tiệc tiếp đãi, Hoàng Thượng sẽ tự mình đón tiếp mọi người."

Vân Trinh nghĩ có mà Hoàng Thượng đón tiếp huynh muội Đàm gia thì có, càng cảm thấy khó chịu, chỉ cười nói: "Đình gia gia, ta đi báo cáo với Hoàng Thượng trước đã."

Đình Đại cười nói: "Lần này Hầu gia làm việc rất tốt, Hoàng Thượng cực kỳ vui vẻ, còn khen ngợi hồi lâu, nói muốn mở tiệc để cho ngài thể diện nữa."

Vân Trinh chua xót nói: "Hoàng Thượng muốn đón tiếp các công tử Thừa Ân Bá phủ đi, bọn họ về căn nhà được Hoàng Thượng ban thưởng trước rồi, buổi chiều mới vào cung dự tiệc được."

Đình Đại hơi cong miệng lên: "Sao có thể chứ, bọn họ chỉ được nhờ phúc của ngài thôi. Hoàng Thượng nói lần này ngài phá án tốt, muốn cho ngài mặt mũi, chẳng lẽ các công tử Thừa Ân Bá không phải cảm ơn ngài? Hoàng Thượng đang muốn để bọn họ dâng bồng ngài đấy."

Cao Tín ở một bên không nhịn được cười: "Được rồi đó Đình lão đầu, người ch3t cũng có thể bị người dố sống."

Vân Trinh cũng cười, mặc dù trong lòng vẫn còn ghen tỵ, nhưng thật sự không thể không nói Đình công công rất biết nhìn mặt đoán ý. Khó trách nhiều năm như vậy mà Hoàng Thượng vẫn không thay đổi Đại tổng quản.

Đình Đại cười nói: "Ngài đi vào báo cáo trước, ta sẽ bảo bọn Thanh Tùng Mặc Cúc chuẩn bị Ngọc Đường Trì, lát nữa tắm rửa thay đồ rồi lại dự tiệc."

Vân Trinh đáp, tung người xuống ngựa, đi theo Cao Tín vào trong. Quả nhiên vừa ngồi đợi một lát đã nghe thấy Hoàng Thượng gọi bọn họ vào.

Cơ Bằng Nguyên ở bên trong nhìn thấy Vân Trinh nhanh chân đi từ ngoài vào. Ánh nắng nhảy nhót tr3

vai hấn, dáng người thẳng tắp, đôi chân thon dài, bước đi như võ tướng, ánh mắt sáng như sao, còn lần áp cả Cao Tín cũng coi như cao lớn tuấn lãng đang sống vai hành lễ ở bên cạnh. Y âm thầm cảm thán quả nhiên không ai mù mắt cả, một thanh niên ngọc thụ lâm phong anh tuấn này, vừa có tước vị, trong nhà lại không trưởng bối quản lý, đây là một cuộc hôn nhân tốt cỡ nào chứ.

Khuất lão thái phó chỉ là người đầu tiên, chắc hẳn những người khác còn chưa nghĩ ra cách gì. Dù sao Vân phủ không có nữ quyền, Cát Tường Nhi luôn ở trong quân doanh, lại không thường đi dự tiệc ăn cơm khách, người bên ngoài muốn thăm dò cũng khó khăn.

Nhưng bây giờ hấn đến Đại Lý Tự nhậm chức, rất nhanh tiếp theo sẽ là huynh đệ, phụ thân nhà các khuê tú thông qua quan lại, đồng liêu Đại Lý Tự để nghe ngóng.

Không phải đến lúc đó đứa bé thiếu thông minh này sẽ thấy phiền rồi rêu rao khắp nơi mình thích long dương sao? Quá có khả năng.

Y cảm thấy rất phiền muộn, phát tay gọi bọn họ: "Trở về rồi? Lần này phá án rất tốt. Cao Tín nói trước đi."

Cao Tín thấy bốn bề vắng lặng mới kể lại mọi chuyện một lần, còn cười nói: "Lần này nhờ có Hầu gia nhìn rõ mọi việc, để người ta tra hỏi rạp hát, kỹ phường mới tìm ra manh mối... Chỉ là cấp dưới của tiểu nhân làm việc vô ý, lúc xử lý tặc nhân đã làm Đàm tiểu thư kinh sợ, xin Hoàng Thượng giáng tội."

Cơ Băng Nguyên lơ đãng: "Không sao, lát nữa trăm thưởng cho ít đồ là được. Có thể bảo vệ được danh dự đã không tệ rồi, cũng tại bọn họ vô ý mới khiến các người phải vất vả như thế, còn phải gánh chịu cái tiếng lạm sát oan uổng. Cát Tường Nhi? Trong lòng có cảm thấy ủy khuất không?"

Vân Trinh cười: "Không ủy khuất, làm việc vì Hoàng Thượng thì nên như vậy." Hấn cực kỳ phấn khởi: "Lần này may mà có một vị võ sinh trước đó quen trong rạp hát cung cấp manh mối, ta đã đáp ứng hấn ta sẽ giải trừ nhạc tịch rồi. Hấn ta còn thích xông xáo khắp nơi, ta muốn mời hấn ta vào tiêu cục làm tiêu sư, xem như thưởng cho công lao lần này của hấn ta, Hoàng Thượng thấy được không?"

Cơ Băng Nguyên đối mặt với hấn, Đại Lý Tự thiếu khanh trẻ tuổi ngược mắt nhìn y, đôi mắt trong sáng bằng phẳng, không tim không phổi — không hề sợ hãi, trốn tránh hay bất an vì bí mật của mình bị người ta nhìn thấu.

Sự nhiệt tình của người trẻ tuổi giống như ánh nắng bên ngoài, rõ ràng sáng tỏ nóng rực, cho dù là ở trong đại điện rộng lớn râm mát này cũng không hề ảnh hưởng đến sức sống thanh niên đó.

Trong lòng Cơ Băng Nguyên có chút khó hiểu, đặt sổ gấp lên tr3

bàn: "Chút chuyện nhỏ này người tự xử lý là được rồi." Y bỗng nhiên cảm thấy buồn bã, khó trách lúc trước nghe trưởng bối nói, nhìn thấy tiểu bối nhanh chóng trưởng thành mới cảm giác được mình già yếu.

Mình vẫn luôn ngồi trong đại điện này phê sổ con ngày qua ngày, đã già rồi sao? Cổ hủ, lạnh lẽo, không hề thay đổi giống như những bài vị gỗ mun được cung phụng trong tông miếu kia sao.

(Ngoài lẽ xiu, đó ai biết bây giờ Hoàng Thượng bao nhiêu tuổi, nghe ông nói cứ tưởng ông 80-90 rồi chứ =.=)

Cát Tường Nhi của y đang trưởng thành với một tốc độ rất nhanh, y đã bắt đầu không nhìn rõ hấn đang suy nghĩ gì nữa rồi.

Vân Trinh cười hì hì tạ ân, thấy đám nội thị lại dẫn các đại thần chờ dưới hiên bên ngoài, liền vội vàng nói: "Hoàng Thượng còn muốn nghị sự sao? Thần và Cao đại ca đi xuống trước."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Xuống dưới tắm rửa đi, một đường phong trần mệt mỏi, cứ nghỉ ngơi trước đã."

Vân Trinh cười hì hì đi ra, nhìn thấy Chương Diễm đứng dưới hiên. Chương Diễm thấy hần thì gọi qua, lặng lẽ nói với hần: "Hôm kia nhận được một mật báo, gần đây bên Tứ Di và Hội Đồng Quán có rất nhiều sứ giả tới chúc thọ Hoàng Thượng, trong đó có cả sứ giả Bắc Tiết. Mấy ngày trước còn thăm dò lai lịch của một thị vệ mắt xanh trong Long Tương Doanh."

Vân Trinh khẽ giật mình, Chương Diễm nói: "Thần kỳ là lúc đầu nghe ngóng liền biết là người giới thiệu vào, cố tình Hà Gian quận vương lại làm chủ ở bên đó, vết thương của gã đã gần như khỏi hẳn, liền đến Di và Hội Đồng Quán nhậm chức. Nghe được việc này lại đề xuông không cho phép người sứ quán điều tra, đương nhiên lý do cũng quang minh chính đại, nói là hầu cận của Hoàng Thượng, có liên quan đến an nguy của bệ hạ, không được tùy ý tiết lộ cho người phiên bang."

"Ta cảm thấy rất thú vị, liền cho người điều tra gốc gác của Hồ nhi kia. Hần ta và mẫu thân bị bán ra như tù binh, mẫu thân hần ta cũng có mấy phần tư sắc, đi theo một tướng lĩnh nhỏ ở biên thành vừa làm thiếp vừa làm nô, nhưng rất nhanh đã bị bệnh chết. Hần ta bị bán đi làm quân nô, vừa vận lúc ấy người muốn thu quân nô, liền để hần ta vào trong phủ. Bởi vì một nhóm quân nô kia tương đối nhiều, cho nên chỉ tra được sơ qua mẫu thân hần ta tên là Trân Châu, bên Bắc Tiết có không ít nữ tử bình dân không có dòng họ, cho nên ta đoán tên trước kia của Vân Giang Ninh là chủ nhà tùy tiện ban cho — không chừng nghĩa tử Hồ nhi của người là con ruột của quý nhân bên Bắc Tiết đấy."

Vân Trinh suy nghĩ một chút rồi nói: "Sau này ta sẽ hỏi hần ta, cảm ơn Chương tiên sinh lưu ý thay ta." Hần cảm ơn Chương Diễm xong liền muốn đi, Chương Diễm lại nói: "Còn có một chuyện muốn nói với người, mấy ngày

trước Khuất gia mở một hội văn, chuyên môn mời ta đi, kết quả Khuất lão thái phó lại mời ta vào, chỉ nói là chơi cờ vậy. Nhưng lại nghe ngóng tỉ mỉ về chuyện của người, chắc có ý muốn gả cháu gái cho người đấy. Ta cũng đã nghe qua về đứa cháu gái này của ông ta rồi, tài danh cực tốt, tính tình tốt và cũng rất thông minh. Nhìn tướng mạo huynh đệ nàng ta, chắc hẳn nàng ta cũng không hề thua kém. Khuất gia không phải nhà bình thường, mà là đại nho nổi tiếng. Nếu nhà ông ta thật sự gả con gái cho người, vậy đó sẽ là một cuộc hôn nhân rất tốt."

Hắn ta lại đánh giá hắn vài lần, nói: "Tuy bây giờ người có hơi tiến triển, nhưng chuyện đá Hà Gian quận vương bị thương vài ngày trước quả thực quá mức lỗ m4~ng. Thế mà lão thái phó không những không chê người mà còn đồng ý gả cháu gái, đây chính là chuyện may mắn lớn. Ta rất muốn thấp mấy nén thương cho mẫu thuẫn người, phù hộ người mấy ngày nay đừng làm ra chuyện gì ồn ào nữa."

Vân Trinh rất kinh ngạc: "Cái gì? Với bộ dáng này của ta sao, không phải chứ!" Hai đời trước đều không có chuyện này mà! Cũng đúng, hai đời trước mình đều không có thanh danh tốt lành gì cả... Đúng thật là... Còn phải gây vài chuyện để Khuất lão thái phó từ bỏ vậy. Hắn thầm nghĩ trong lòng... hay là đến nam phong quán chơi?

Chương Diễm nhìn vẻ mặt hắn cứ như đang muốn làm chuyện xấu, liền huých mạnh vào vai hắn: "Ta nghe nói Khuất lão thái phó vừa mới diện thánh, cũng vừa xuất cung thôi. Ta đoán chắc chắn Hoàng Thượng sẽ đồng ý, đây chính là thầy của vua đấy! Người cũng đừng hòng gây chuyện làm hỏng hôn sự này! Đây là chuyện lớn! Tìm khắp kinh thành không thấy cuộc hôn nhân nào tốt hơn đâu, Khuất lão thái phó lại là người tốt, sẽ không gò bó người. Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, người đừng chỉ nghĩ đến chơi. Không thể làm chậm trễ việc này được, nghe thấy không? Nếu thật sự làm hỏng hôn sự này, không cần ta ra tay, Hoàng Thượng cũng có thể đánh mông người nở hoa!"

Vân Trinh cười hì hì một tiếng, le lưỡi rồi chạy đi nhanh như chớp. Chương Diễm vừa nhìn liền biết hắn không để ở trong lòng, bắt đắ dĩ dậm chân. Lại nhìn thấy Đinh Đại ở bên trong ra gọi, liền biết đến lượt mình, vội vàng bước

vào.

Bóng đêm dần buông xuống, Thái Hòa Điện sáng đèn, cung nhân đứng san sát.

Huynh muội Đàm gia xuống xe, tiến vào Thái Hòa Điện dưới sự hướng dẫn của đám nội thị. Lại phát hiện bên trong Thái Hòa Điện có rất nhiều nội thị đang sắp xếp thức ăn, nhưng yên tĩnh đến mức ngay cả âm thanh bát đĩa cũng không có.

Có cung nhân nói với bọn họ: "Hoàng Thượng nói là tiệc nhà, đều không phải là người ngoài cho nên Đàm gia nương tử không cần ăn riêng. Mời mấy vị công tử nương tử ngồi vào vị trí trước, Hoàng Thượng nghị sự xong sẽ đến."

Tiệc nhà! Có nghĩa là không coi bọn họ là người ngoài! Đàm Văn Úy, Đàm Văn Bảo và Đàm Trăn bắt đầu cảm thấy nơi này thân thiết hơn, vô cùng vui vẻ, bèn mỉm cười nhìn nhau rồi ngồi xuống. Bởi vì sợ hãi bị cung nhân chỉ trích nên vẫn luôn ngồi rất đoan chính, còn không dám chớp mắt.

Bọn họ mới vào kinh liền nghe nói đêm nay Hoàng Thượng muốn mở tiệc đón tiếp ở Thái Hòa Điện, ai nấy đều cực kỳ mừng rỡ. Vừa về căn nhà được ban thưởng là vôi vàng rửa mặt thay y phục, ba người còn tập trung lại bàn bạc xem nên nói cái gì không nên nói cái gì ở trước mặt Hoàng Thượng. Hiềm khích trước đó cũng bị vứt sang một bên.

Sau khi bàn bạc một hồi lâu mới quyết định được mấy chuyện quan trọng. Một là phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhất định phải cảm tạ hoàng ân, nhưng cũng tuyệt đối không thể tỏ ra bất mãn với Chiêu Tín Hầu, Cao thống lĩnh ở trước mặt Hoàng Thượng, khiêm tốn cẩn thận là điều quan trọng nhất;

Hai là phải kể về tình huống ở Bá phủ, cần nhấn mạnh tuổi tác của tổ phụ đã cao, sức khỏe không được tốt, lúc nào cũng cần nhớ chuyện của ấu muội khi còn ở nhà ngày xưa, lại nhắc tới mấy chuyện lý thú khi còn bé cho Trăn Trăn, tổ phụ chỉ nói nàng ta rất giống Thái hậu năm đó;

Thứ ba chính là chắc chắn Hoàng Thượng sẽ kiểm tra học vấn tài nghệ của bọn họ. Điều này vô cùng quan trọng, may mà ở nhà bọn họ đã cho các tiên sinh soạn ra rất nhiều bài luận để học thuộc lòng. Trăn Trăn thì càng dễ hơn, ngày xưa Thái hậu rất giỏi đàn, đến lúc đó Trăn Trăn chỉ cần khảy một khúc là đủ.

Ba người bàn bạc xong, nhìn thời gian không còn sớm mới đón xe vào cung. Cả đường chỉ thấy cửa cung rất sâu, phải kiểm tra qua từng chỗ gác cổng, hết thay xe ngựa lại thay kiệu, còn phải đi bộ một đoạn rất dài mới đến nơi.

Bởi vì nghĩ tối nay phải ăn tiệc, cho nên bọn họ mới chỉ ăn một chút điểm tâm. Vừa ngồi xuống không bao lâu đã cảm thấy đói khát.

Lại thấy đám nội thị đều đứng hầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim không nhúc nhích giống như pho tượng, bọn họ cũng không dám hỏi, chỉ có thể ngồi yên. Một lát sau có nội thị tới truyền lời: "Hoàng Thượng đã nghị sự xong, đang đi thay y phục, lát nữa sẽ đến đây với Chiêu Tín Hầu, xin hai vị công tử và tiểu thư chờ một chút."

Huynh muội ba người liền vội vàng cười đáp, lại liếc nhìn nhau, đều cảm thấy Chiêu Tín Hầu có thể tự do ra vào trong cung, đi lại cùng Hoàng Thượng, khó trách sẽ ngông cuồng ngạo mạn, coi trời bằng vung, chân đá dòng họ, quát lớn hoàng thân như thế. Quả nhiên không thể tùy ý để lộ điều gì ở trước mặt Hoàng Thượng, nếu bị hấn đâm chọt cũng không hay.

Lại nói Vân Trinh đang ngâm mình ở Ngọc Đường Trì, một tay cầm bình rượu nho bên cạnh tự rót tự uống, lại nghĩ đến lời Chương tiên sinh vừa nói. Không biết vì sao Cơ Hoài Tố lại muốn ngăn người tộc Bắc Tiết nghe ngóng về Giang Ninh. Tướng mạo của Vân Giang Ninh đúng là tương đối đặc biệt... kiếp trước mình cũng không có ấn tượng gì cả, nhưng mà thật sự Cơ Hoài Tố vì sự an toàn của Hoàng Thượng sao?

Lại nói về chuyện tiểu thư Đàm gia bị bắt, nếu là Cơ Hoài Tố làm, vậy gã đúng là không từ thủ đoạn, Hoàng Thượng nhất định sẽ căm ghét gã. Lại

không biết vì sao gã không chọn cuộc hôn nhân tốt như vậy.

Cuối cùng lại nghĩ tới Chương Diễm nói Khuất thái phó đến cầu hôn, trong lòng thầm nói không tốt. Hoàng Thượng sẽ không đồng ý thật đấy chứ? Như thế đâu có phải là kết thân, mà là kết thù mới đúng. Đến lúc đó hại khổ tiểu thư Khuất gia, nhất định Khuất thái phó sẽ lột da mình. Chắc là không đâu, Hoàng Thượng biết mình thích long dương, sẽ không đồng ý.

Nếu không hay là giữ Bạch Ngọc Kỳ ở lại Hầu phủ một thời gian, để mọi người đồn đãi nói mình bao nuôi đào kép, nuôi nam sủng gì đó. Dù sao ban đầu mình cũng không có thanh danh tốt lành gì, nếu làm như thế Khuất thái phó sẽ không đến tìm mình nữa.

Hắn đoán già đoán non, vốn dĩ trong lòng đã phiền muộn vì mấy tên ngu xuẩn nhà họ Đàm rồi, kết quả tiến vào cung lại bị Chương tiên sinh cho thêm mấy chuyện phiền lòng. Bất tri bất giác đã uống cạn bình rượu nho, dần dần say mềm ngủ thiếp đi trong hồ.

Lúc Cơ Băng Nguyên tiến vào, hắn đang tùy tiện vất cánh tay lên chỗ tựa lưng, nhắm mắt ngủ ngon lành. Trong sóng nước dập dờn, thân thể rắn chắc và chân dài ở dưới nước nhìn không sót một cái gì. Cơ Băng Nguyên vừa bực mình vừa buồn cười, lại nhìn hắn chậm rãi tuột xuống như sắp trượt vào trong nước, y sợ hắn bị sặc liền vội vàng tiến lên kéo cánh tay hắn. Vân Trinh mở to mắt, mơ mơ màng màng nhìn y, sau đó cười: "Hoàng Thượng..."

Vừa mở miệng là một mùi rượu nho thơm ngát đã tỏa ra, Cơ Băng Nguyên không nhịn được cười: "Được rồi được rồi, còn chưa đến bữa tiệc mà người đã uống say rồi."

Vân Trinh cười hì hì: "Dù sao người Hoàng Thượng muốn đón tiếp cũng không phải ta... Ta, mỗi ngày ta đều được ăn, còn cần cọ cơm tiếp đón của Thừa Ân Bá bá phủ sao..." Hắn xoay người muốn đứng lên, kết quả Cơ Băng Nguyên liền trợ mắt nhìn hắn tập tễnh trượt mấy lần trong hồ, không nhịn được cười kéo cánh tay hắn: "Trẫm đang cho người mặt mũi."

Vân Trinh nói: "Ồ... Ở trong kinh có người nào không biết Hoàng Thượng sủng ta, không thiếu gì lần này... Hoàng Thượng đến Thái Hòa Điện đi, ta nghỉ một chút, tỉnh rượu sẽ qua, không làm Hoàng Thượng mất thể diện đâu..." Hấn chỉ đứng dưới nước nhìn Cơ Băng Nguyên cười.

Nói không sôi mà còn biết mất mặt, Cơ Băng Nguyên buồn cười, nhận lấy khăn vải cung nhân đưa tới lau người cho hấn: "Cao Tín nói người chê bọn họ không hiểu chuyện, cho nên không thích ở cùng với bọn họ?"

Vân Trinh nhìn y mà ghen tuông sôi trào: "Ta, ta ghen ghét."

Ghen ghét?

Cơ Băng Nguyên nhíu mày, nhìn Vân Trinh không mặc quần áo mà chỉ bọc khăn vải qua loa, sau đó chui lên tr3

cái giường rộng lớn, kéo chăn mền: "Hoàng Thượng... Ta uống nhiều quá, Hoàng Thượng thứ tội, ta ngủ một lát rồi sẽ đến sau... Ngài không cần chờ ta..." Hấn mơ mơ màng màng, cả khuôn mặt vừa đỏ vừa nóng, mí mắt cũng không mở ra được.

Cơ Băng Nguyên ngồi bên giường cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hấn: "Đã nói tử lượng của người không tốt rồi mà còn uống như thế — người ghen ghét cái gì?"

Vân Trinh nói: "Ha ha..." Hấn mơ mơ màng màng cũng không biết nói cái gì: "Sau này Hoàng Thượng sẽ không sủng ta nữa, chỉ sủng bọn hấn thôi... Đàm tiểu thư kia, nói cái gì mà giống hệt Thái hậu... Nàng muốn làm Hoàng hậu đấy..."

Muốn làm Hoàng hậu? Đứa nhỏ này cho rằng Đàm Trăn vào kinh để làm Hoàng hậu sao? Đây là đang ăn dấm? Ăn dấm cả một đường? Cho nên mới ngang nhiên lôi Bạch Ngọc Kỳ ra nói, hóa ra là đang ghen?

Cơ Băng Nguyên bỗng nhiên không biết mình đang có cảm giác gì.

Y đưa tay sờ trán Vân Trinh, nhìn hấn chăm chăm. Trong lòng lại nghĩ, cự dục bất đạo, ác ái bất tường(*), người xưa còn có thể tán đồng mối tình ôm lưng(**) cơ mà. Nếu đứa nhỏ này đã muốn, cho hấn thì có sao?

(*) Dịch qua: Kháng cự dục vọng của người khác là không có đạo đức, căm hận tình yêu của người khác là điềm xấu.

(**) Một cách nói của tình yêu đồng tính

Tâm ý thuần túy quý giá này, y không nỡ cô phụ.

Y sờ lên đôi môi mềm mại bị hơi nước làm cho ửng đỏ của đứa nhỏ này:
"Tâm ý của khanh, trẫm đã biết."

Chương 82: Tấn hoan

Bên trong Ngọc Đường Trì, tất cả cung nhân đều đứng hầu ở ngoài, Đinh Đại canh giữ ở cửa, buông thông tay.

Trong phòng, Cơ Băng Nguyên nhẹ nhàng vuốt v3 đôi môi hồng của Vân Trinh, dỗ dành hẳn: "Người để bụng rỗng uống rượu, lúc này mới say nhanh như thế, sẽ không tốt cho cơ thể, phải nên uống một ít nước lê."

Vân Trinh trợn tròn mắt, cảm thấy đêm nay Cơ Băng Nguyên rất dễ dàng tha thứ cho hẳn, đầu óc lại cực kỳ mông lung: "Hoàng Thượng nói cái gì? Tâm ý gì cơ?"

Cơ Băng Nguyên buồn cười: "Đã như vậy rồi mà còn muốn tranh sủng? Đó là cháu gái ta, mặc dù là họ, nhưng vẫn còn chênh lệch bồi phận mà. Lục cung của trẫm chỉ để trang trí, người lại đi ăn dấm với người chẳng liên quan gì ở bên ngoài."

Nói rồi y trực tiếp kéo Vân Trinh ngồi lên, đặt một cái gối tơ lụa màu xanh nhạt ở phía sau. Cái chăn mềm trước ngực hẳn trượt xuống để lộ vòng eo nhỏ hẹp và cơ bụng rắn chắc, nhưng hẳn vẫn không hề hay biết, chỉ tùy tiện cong chân lên, dựa vào gối cười hì hì với Cơ Băng Nguyên: "Tranh sủng gì cơ? Hoàng Thượng chỉ sủng mỗi ta..."

Cơ Băng Nguyên kéo chăn mềm lên cho hẳn, trong lòng thầm nghĩ thật sự là... nhịn quá lâu rồi, thanh niên này lại khiến y không cầm giữ nổi. Nhưng dù sao đã hạ quyết tâm, đứa nhỏ này để mình canh cánh trong lòng lâu như vậy, mình dốc hết tâm huyết dự định cho hẳn, sợ làm hỏng tiền đồ của hẳn, vậy mà hẳn lại không tâm không phổi, phải lấy lại lợi tức mới được.

Quyết định xong, y cầm bát nước lê lên, lấy thìa múc cho mình một ngụm.

Lại ngậm lấy cái miệng vẫn đang cười hì hì cầu Hoàng Thượng chỉ sủng mỗi mình kia, chậm rãi mớm ngậm nước lê qua.

Trong đầu Vân Trinh nhão nhoẹt, bị hành động của y làm cho kinh ngạc, nhưng lại hoàn toàn không phản ứng kịp, chỉ biết ngơ ngác nhìn y. Cơ Băng Nguyên nhìn hắn giống một đứa trẻ, hơi há miệng ra như muốn nhiều hơn, liền cười một tiếng trầm thấp: "Được rồi, người chính là Hoàng hậu của trẫm, trẫm chỉ sủng mỗi mình người."

Vân Trinh há to mồm: "Cái gì... Hoàng hậu?"

Cơ Băng Nguyên nâng cằm của hắn lên, hôn xuống thật sâu.

Một lúc sau mới lại buông ra, Cơ Băng Nguyên thưởng thức hương vị kia, chỉ cảm thấy quả nhiên là nhân sinh đắc ý, thế là mỉm cười nói với Vân Trinh: "Quân vương không nói chơi."

Đêm khuya.

Bên trong Thái Hòa Điện vẫn là đèn đuốc sáng trưng.

Huynh muội Đàm Văn Úy nhìn nhau, thật sự là cơn đói khát trong bụng đã qua, nội thị trực ban trong điện cũng chạy ra mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn không có tin tức gì.

Mãi mà Hoàng Thượng không đến, bọn họ cũng chỉ có thể chờ.

Mặc dù trong điện có rất nhiều nội thị, bao gồm cả ban nhạc cũng đang chờ ở một bên, nhưng từ đầu đến cuối bọn họ đều lặng yên không một tiếng động, giống như được huấn luyện nghiêm chỉnh, cứ như quân vương đến trễ chỉ là một chuyện nhỏ rất bình thường.

Cao Tín nhận được hộ vệ đang trực truyền tin, liền vội vàng ra hỏi, kết quả nhận được báo cáo là sắp đến giờ cấm cung mà mấy vị công tử tiểu thư Thừa Ân Bá tiến cung còn chưa ra, muốn xin chỉ thị có nên khóa cổng không. Nhưng một khi cửa đã khóa, nếu muốn đi ra ngoài, ngoại trừ ý chỉ

của Hoàng Thượng thì tuyệt đối không thể mở cửa.

Hắn ta im lặng một lát mới hỏi: "Yên hội ở Thái Hòa Điện vẫn chưa xong?"

Có thị vệ nói: "Nội thị trực ban nói Hoàng Thượng vẫn chưa đến, đến bây giờ yên hội vẫn còn chưa bắt đầu."

Cao Tín khó thể tin quan sát sắc trời: "Bây giờ Hoàng Thượng ở nơi nào?"

Lại có thị vệ trả lời: "Ở Ngọc Đường Điện, Chiêu Tín Hầu cũng ở trong đó. Đĩnh công công nói Hoàng Thượng có chuyện quan trọng, không cho người đến gọi."

Cao Tín cười một tiếng, thầm nghĩ chắc chắn là Chiêu Tín Hầu lại nghịch cái quỷ gì, giữ Hoàng Thượng lại rồi bỏ rơi ba huynh muội Đàm thị ở Thái Hòa Điện rồi.

Hắn ta vốn không muốn để ý, nhưng nghĩ một lát vẫn tự mình đến Ngọc Đường Điện, quả nhiên thấy Đĩnh Đại đang nghiêm túc canh giữ ở bên ngoài. Hắn ta thấp giọng hỏi: "Đĩnh công công? Bữa tiệc ở Thái Hòa Điện còn mở không thể?"

Đĩnh Đại liếc hắn ta một cái: "Hoàng Thượng đang bận, hay là người đi vào thông báo?"

Cao Tín nhìn vẻ mặt ông ta liền biết nếu đi vào chắc chắn sẽ có chuyện lớn, hắn ta thông minh lắm đấy nhé. Liền cười nói: "Chắc là Chiêu Tín Hầu lại có đồ gì mới mẻ chứ gì? Có điều bên kia là khách quý của Thừa Ân Bá phủ, thật sự cứ bỏ mặc như vậy sao?"

Đĩnh Đại cười ha ha, nhưng tr3

mặt lại có chút khinh thường.

Cao Tín càng thêm hiếu kì, lặng lẽ thăm dò: "Ta đến bên cạnh Hoàng Thượng hơi muộn, không so được với công công phục vụ từ nhỏ. Rất cuộc

tại sao lúc trước Hoàng Thượng lại xa lạ với Thừa Ân Bá như vậy?"

Đình Đại nói: "Ai biết được? Hoàng Thượng của chúng ta anh minh, chắc chắn sẽ không sai đúng không? Hoàng Thượng không sai, vậy đương nhiên là đối phương sai rồi."

Cao Tín:...

Nói cứ như không nói vậy, đúng là cáo già, hẳn ta thầm mắng trong lòng, nhưng vẫn cười nói: "Chắc Hoàng Thượng bận chuyện quốc sự, không bằng như vậy đi, hai vị công tử và tiểu thư kia cũng là ta hộ tống vào kinh, không thể để bọn họ chờ như vậy được. Đến lúc đó Hoàng Thượng nhớ tới, cũng là chúng ta không phải. Hay là để ta đi thông báo một tiếng, cứ nói Hoàng Thượng có chuyện khẩn cấp, để bọn họ xuất cung về phủ, ngài thấy thế nào?"

Đình Đại cười nói: "Cao đại nhân khéo léo, làm vậy rất thỏa đáng."

Cao Tín nhìn ông ta một cái: "Nếu Hoàng Thượng hỏi tới, ngài phải nói thay ta đây."

Đình Đại nói: "Người cứ đi đi, ta thấy tâm trạng Hoàng Thượng rất tốt, sẽ không hỏi tội người tự tiện chủ trương đâu - dù sao ta thấy đây cũng không phải là lần đầu của người."

Cao Tín bật cười, sau đó quay người ra ngoài đưa huynh muội Đàm thị còn chưa được uống một ngụm nước kia ra cung, không đề cập tới nữa.

====

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng Vân Trinh cũng đã tỉnh rượu.

Lúc tỉnh lại vẫn có chút mơ hồ, không biết mình đang ở đâu, chỉ biết đã lâu rồi không được thả lỏng ngủ một giấc thoải mái như thế. Đến khi tỉnh lại chỉ cảm thấy tâm trạng cực kỳ sáng khoái.

Nhưng cảm xúc khi cái chần tơ tằm trượt xuống khỏi người hắn đã khiến hắn tỉnh táo lại trong nháy mắt.

Sau đó những cảnh tượng vụn vặt tối hôm qua lại hiện ra rõ ràng trong đầu.

"Tâm ý của khanh, trẫm đã hiểu."

"Trẫm chỉ sủng một mình ngươi, ngươi là Hoàng hậu của trẫm."

"Mùi vị có được không? Lại thêm chút nữa?" Hoàng đế anh tuấn mỉm cười nhìn hắn, sau đó lại đút cho hắn từng ngụm nước lê, điều làm cho người ta xấu hổ nhất là cuối cùng hắn còn chủ động đuổi theo môi lưỡi của đối phương, tham lam mút chút nước lê ngọt ngào kia.

Hóa ra đôi môi khoang miệng lại mẫn cảm như thế.

Lần đầu tiên hắn biết cảm giác đầu lưỡi lướt qua hàm tr3

lại tê dại đến vậy.

Đầu lưỡi quấn quanh và cảm giác ngọt thở mang đến một sự mê muội khiến tim đập rộn lên.

Còn có cảm giác da thịt mềm mại ma sát khiến người ta run rẩy quyến luyến.

Vân Trinh kéo chần ra, ánh nắng chói lóa xuyên qua dòng nước xanh trong Ngọc Đường Trì, phản xạ chập chờn trong cung điện.

Xung quanh không có ai, hắn thò chân xuống giường, nhìn thấy tr3

người mình hiện đầy những vết đỏ thẫm dưới ánh nắng nhảy nhót.

Ký ức lại hiện ra trong đầu lần nữa, hắn khô nóng đá chần mềm ra, Hoàng Thượng hôn dọc xuống, tay nắm tay dạy hắn: "Để chịu sao? Trẫm dạy

người."

Lần đầu tiên hắn cảm thấy sáng khoái như thế, Hoàng Thượng còn hôn lên mặt hắn: "Vui vẻ không? Tiểu hoàng hậu của trẫm? Đến lượt ngươi cũng phải phục vụ trẫm đấy."

Tất cả ký ức xấu hổ hận không thể lập tức mất trí nhớ hiện ra hết trong đầu hắn.

Bây giờ hắn chỉ muốn nhảy vào trong hồ, để tên say rượu hỏng việc này ch3t chìm trong nước.

A a a a!

Bên giường có một bộ y phục vợ giày bày biện sạch sẽ gọn gàng.

Hắn nhanh chóng mặc quần áo tử tế, miễn cưỡng chải đầu rồi chạy ra khỏi Ngọc Đường Trì, nhìn thấy có nội thị cung nhân hành lễ: "Hầu gia, Hoàng Thượng đang ở tr3

triều nghị sự, dặn dò chúng tiểu nhân thấy Hầu gia tỉnh thì sắp xếp đồ ăn sáng."

Mặt Vân Trinh vừa đỏ vừa nóng, vội vàng nói: "Đại Lý Tự còn có việc phải làm, ta xuất cung trước."

Cơ Bằng Nguyên vui vẻ lên triều nghe nói Chiêu Tín Hầu không dùng đồ ăn sáng đã xuất cung liền mỉm cười, biết hắn thẹn thùng nên cũng không quản hắn.

Không ngờ đứa nhỏ này lại đơn thuần trong chuyện đó như thế, lòng trẫm rất yên tâm.

Hoàng hậu hầu hạ tốt, nên thưởng.

Chương 83: Rộng rãi

Vân Trinh xuất cung, nhớ tới mình vừa làm xong chuyện này là Đại Lý Tự cho nghỉ bảy ngày.

Vốn muốn vào cung tìm Vân Giang Ninh hỏi chuyện về Tứ Di Quán, nhưng bây giờ cũng không dám đi tìm Long Tương Doanh nữa.

Còn thêm một chuyện phiền lòng về Khuất lão thái phó, vốn cũng định đến nam phong quán hoặc xách Bạch Ngọc Kỳ về phủ để lan truyền thanh danh không tốt ra ngoài.

Kết quả trong cung lại có thêm một chuyện phiền lòng như thế, hẳn chắc chắn nếu như lúc này mà dám đến nam phong quán hay rạp hát gì đó, nhất định Hoàng Thượng sẽ đánh gãy chân hẳn!

Hắn rầu rĩ cưỡi ngựa trở về phủ, lật qua lật lại trong phòng mình, thực sự không biết sao lại xảy ra việc tối hôm qua - Hoàng Thượng hiểu nhầm mình ngưỡng mộ y sao? Đúng rồi! Bạch Ngọc Kỳ!

Hắn nghiến răng nghiến lợi, quả nhiên họa từ hắn ta mà ra! Lúc ấy chắc chắn Hoàng Thượng đã nghe được!

Bây giờ mình phải làm sao đây?

Cho nên mình căn bản cũng không thể là con riêng của Hoàng Thượng được! Hoàng Thượng cảm thấy mình nói thích long dương trước mặt y, nhất định là đã yêu thầm y từ lâu. Tối hôm qua mình lại nói hươu nói vượn để tranh sủng, giờ thì hay rồi, tranh sủng lên long sàng luôn!

Vân Trinh ôm chần mền lăn lộn tr3

giường, lại kêu hai tiếng a a, nhìn hình châu chấu đuối chuồn chuồn tr3

đỉnh đầu, bỗng nhiên nghĩ đến dư vị trận điên đảo hôm qua.

Hoàng Thượng gọi Hoàng hậu bên tai, tay nắm tay dạy hấn...

Mặc dù hình như cũng không làm việc ghê gớm gì, đó chỉ là điều mà tất cả nam nhân từng làm thôi. Nhưng mà là làm với Hoàng Thượng, lúc ấy mình là say rượu to gan, hay thật ra - là thích vậy.

Hai tai Vân Trinh đỏ bừng, quyết tâm không thể suy nghĩ lung tung như thế nữa - dù sao mình cũng không sống lâu... Có vẻ Hoàng Thượng cũng thích thật, tối hôm qua... mình cũng rất vui sướng, thì... cứ sáng khoái là được rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì. Hoàng Thượng thích thế nào thì thế đó đi, dù sao Hoàng Thượng cũng sẽ không hại mình.

Một đời với Chu Giáng, Chu Giáng từng dỗ dành hấn mấy lần, nhưng hấn ta cũng vụng về tay chân không hiểu nhiều lắm. Khi đó hai người đều nhỏ tuổi, cái gì cũng đều không hiểu, chỉ thích cảm giác k1ch thích mạo hiểm. Nhưng tối hôm qua... lại hoàn toàn không giống, cứ như vẫn luôn bị dẫn dắt, có thể nói là cảm giác cực lạ. Đại khái là bởi vì đối tượng là Hoàng Thượng sao?

Thiên tử cao cao tại thượng, hấn vẫn luôn quần quýt, sùng bái, nguyện ý quên mình phục vụ vì y. Kết quả cuối cùng y không khiến hấn ch3t, mà còn cho hấn lên long sàng...

Vân Trinh sờ hai tai sắp chín của mình, phát hiện nếu cứ nghĩ tiếp thì trừ dư vị ra, cái gì cũng không có. Cảm giác xấu hổ vẫn chưa tiêu tan, ngược lại là không có cách nào đối mặt với mình tối hôm qua ngu xuẩn như heo.

Hấn đứng lên đi ra khỏi thư phòng, không ngờ lại nhìn thấy Lệnh Hồ Dục: "Sao người lại ở đây? Không đi theo Chương tiên sinh à?"

Lệnh Hồ Dục nói: "Chương tiên sinh bảo ta nhìn chăm chăm người, mấy

ngày nay không cho người đến mấy chỗ vớ vẩn. Mấy thư đồng khác cũng phải theo sát, phàm là người dẫn Hầu gia đến mấy chỗ linh tinh gây chuyện thì đều bị đánh gãy chân."

Vân Trinh:...

Không phải ta đã mười tám rồi sao! Vì sao Chương tiên sinh còn muốn quản ta? Chẳng lẽ không thành thân, Hầu gia ta sẽ không thể tự tại chơi bời nữa ư?

Lệnh Hồ Dục hỏi: "Hầu gia muốn viết chữ không? Làm việc xong thì vẫn phải viết chữ chứ? Hoàng Thượng không nhìn sao?"

Vân Trinh nghe thấy hai chữ Hoàng Thượng là lại đổ hết cả tai, co cẳng xoay người rời đi, quả thực là chạy trốn ch3t.

Hắn đi qua viện tử, thấy tiết trời cũng dần dần lạnh, liền đến viện Trung Nghĩa. Đa số các lão ca ca đã dẫn các thiếu niên trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng đến tiêu cực các nơi rồi, chỉ còn lại mấy lão ca ca tàn tật và tuổi già sức yếu ra ngoài nghe hát uống rượu.

Tr3

võ đài lớn trống trải, cảnh tượng những thiếu niên kia khí thế ngất trời ngày xưa giống như mới là hôm qua. Nhưng vẫn có thể nhìn thấy lão Vu đang chăm ngựa, thấy hắn liền đi tới hành lễ nói: "Hôm nay Hầu gia được rảnh sao? Không cần đi Đại Lý Tự?"

Vân Trinh nói: "Vừa ra ngoài làm việc, trưởng quan Đại Lý Tự cho ta nghỉ mấy ngày."

Lão Vu gật đầu: "Hóa ra là như thế, ra ngoài làm việc rất vất vả, nên nghỉ mấy ngày. Ta thấy con ngựa của Hầu gia ở tr3

thuyền cũng không được cho ăn tốt, gầy hẳn đi đáng thương lắm. Mấy ngày nay người đừng cưỡi nó nữa, đổi một con khác để nuôi đi."

Vân Trinh thấy ông ta đau lòng ngựa nhiều hơn đau lòng hấn, đành cười hỏi lão Vu: "Vu bá, người nói lúc trước mẫu thân ta chỉ là nữ tử, còn dẫn nhiều nam binh sĩ như các người, có bị người nào nói xấu không."

Lão Vu nói: "Ôi dào, nếu muốn nói thì đã nói từ lâu rồi, nghe nhiều cũng không thấy kinh ngạc nữa. Không để ý đến bọn họ thì đương nhiên sẽ không còn ai nói. Mẫu thân người cũng không phải khuê tú xinh đẹp nũng nịu, đánh giết tr3

chiến trường mặt mũi toàn máu và bụi đất chẳng khác gì chúng ta. Mẫu thân người vừa kiên cường vừa nhanh nhẹn, xưng huynh gọi đệ với mọi người, còn cho mọi người ăn đủ no, lại có thể chuẩn bị đầy đủ quân nhu cho chúng ta. Mọi người phục nàng, chẳng ai nói năng gì cả."

Vân Trinh khẽ gật đầu: "Từ nhỏ trong lòng ta đã có chút buồn bực, ta cảm thấy... hình như phụ thân ta không thích ta lắm... Mặc dù người ngoài nhìn đều nói phụ thân ta sủng ta, mà phụ thân ta ở trước mặt người ngoài hay ở trước mặt mẫu thân ta cũng đều luôn miệng nói tốt cho ta, mỗi ngày chỉ để ta được ăn được chơi. Nhưng nếu không có ai, phụ thân ta có vẻ không thích để ý đến ta lắm, toàn cho ta ít kẹo hoặc tiền đồng rồi bảo người khác dẫn ta đi chơi."

Lão Vu nói: "Mẫu thân người là Công chúa mà, hấn ta lại không lay chuyển được mẫu thân người. Hấn ta đường đường là Thám hoa, lại phải cưới nữ đương gia thổ phỉ, trong lòng không được tự nhiên thôi. Nhưng mà có một chuyện người khác không biết, ngày đó là ta cưới ngựa đi theo Phò mã Công chúa đến chùa Đại Từ Bi, nghe nói ở đó có lão trụ trì biết xem bói đoán mệnh.

"Lúc ấy mẹ người vừa sinh người ra, ở cũ mấy tháng xong liền vui vẻ đưa người và Phò mã đến đó tạ thần. Lại quyên góp rất nhiều hương hỏa, còn mang người đến cho lão trụ trì nhìn. Kết quả hình như lúc ấy lão trụ trì phê mệnh không tốt lắm, trở về Vân phò mã và Công chúa còn tranh chấp vài câu tr3

xe ngựa."

"Bởi vì lúc ấy ta cũng lo lắng, dù sao bình thường Vân phò mã rất quan tâm đến Công chúa, đang êm đẹp tại sao lại nổi giận với một phụ nhân mới sinh con xong chứ? Ta liền cảm thấy Vân phò mã không hề hiền hậu, liền đến nghe xem bọn họ tranh chấp cái gì."

"Thật ra chỉ trách lão lừa trọc kia, hình như nói Công chúa chinh chiến lâu dài, khí sát phạt quá nặng, đến mức con cháu duyên cạn. Phê mệnh cho người là không có người thân dựa dẫm, phúc thọ không lâu. Nếu muốn hóa giải, hoặc là để người xuất gia, hoặc là để người sinh hoạt với người có vận khí tốt như phụ thân người. Nếu không sẽ bị chết yểu, cho dù có miễn cưỡng trưởng thành cũng sẽ khắc vợ con. Đến 20 có một kiếp lớn, nếu có thể được người khí vận tốt độ kiếp thay người thì sẽ có thể an hưởng phú quý lúc tuổi già, áo lột không lo."

"Người nói đây không phải nói hươu nói vượn sao? Ta thấy lão ta chỉ muốn lừa Trưởng công chúa cuả chúng ta bỏ người ở chùa nuôi, kiểm chác từ chúng ta thôi! Kết quả lúc ấy Vân thám hoa lại muốn để người xuất gia, đương nhiên Công chúa không đồng ý, sau khi âm ỉ với Vân thám hoa xong lại không biết nghĩ ra biện pháp gì mà lúc nào cũng mang người vào cung để Hoàng Thượng ôm. Hoàng Thượng là chân long thiên tử! Ai có thể có nhiều khí vận hơn y được! Ha ha, quả nhiên! Không phải người đã bình an trưởng thành rồi sao? Ta trông còn rắn chắc lắm! Có thể thấy được lão lừa trọc kia chỉ muốn xúi giục, không có ý tốt."

Vân Trinh trầm mặc hồi lâu nói miễn cưỡng cười nói: "Cái này... Có khi thật sự là khắc phụ mẫu..." Mẹ nó thật sự là hai đời hần đều không thể sống qua 20!

Lão Vu nói: "Trời! Ca nhi à! Người không thể nghĩ như vậy! Lúc trước Trưởng công chúa và chúng ta bị vây tr3

bãi ghềnh, đêm tối đánh trận, ngày nào chúng ta cũng đều cảm thấy đây là ngày cuối cùng! Mỗi lần sống được qua một ngày đều là kiếm lời! Khi đó Trưởng công chúa còn nói, nếu sau này có thể không cần đánh trận, mỗi

ngày ăn thịt uống rượu, còn có thể an ổn lập gia đình, sinh con với người ta, đó phải là cuộc sống trong mơ thế nào chứ! Nếu thật sự có một ngày như vậy, dù là chỉ được sống một ngày cũng tốt!"

"Ca nhi người nói có đúng không? Mấu thân người vui vẻ như vậy! Cái gọi là số phận do trời định, quan trọng là mỗi ngày chúng ta đều được sống vui vẻ là được rồi!"

"Lại nói về phụ thân người, mặc dù phụ thân người hơi khốn nạn chút, nhưng mấu thân người vừa bác bỏ, hẳn ta cũng không nói thêm về chuyện để người xuất gia nữa. Mỗi ngày hẳn ta đều phong hoa tuyết nguyệt, tham gia hội văn ngắm hoa uống rượu, ta thấy hẳn ta sống cũng vui sướng đầy đủ lắm!"

Lão Vu vỗ vai hắn: "Đừng ghi hận phụ thân người, người còn chưa thấy những người bị tự tay cha mẹ bán đi như chúng ta đâu. Người có nhớ lão Lý thiếu một ngón tay không? Chính là cha ông ta thích cờ bạc, mẹ ông ta muốn dẫn ông ta về nhà ngoại, không sống cùng cha ông ta nữa. Cha ông ta lại trực tiếp chém mất một ngón tay của ông ta, nói cho nương ông ta biết nếu dám về nhà ngoại thì sẽ giết con mình. Tr3

đời này còn nhiều cha mẹ khốn nạn lắm, chúng ta đã tích phúc rồi đấy! Hẳn ta cũng chỉ có chút lạnh nhạt, chắc hẳn người đọc sách bị lão lừa trọc kia mê hoặc, trong lòng có chút khúc mắc thôi, chứ bên ngoài vẫn đối xử với người không tệ."

Vân Trinh đã hóa giải được hoang mang ở đáy lòng nhiều năm, chợt nghĩ ra một biện pháp tốt để giải quyết việc Khuất thái phó cầu hôn. Khuất thái phó chính là đế sư, ông ta đi cầu hôn với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng khó khăn, chuyện này vẫn phải làm một lần cho xong.

Hắn sẽ đến chùa Đại Từ Bi gì kia, để lão trụ trì phê mệnh cho mình một lần. Không cần quan tâm lão phê cái gì, trở về cứ rêu rao lời tiên tri đoán mệnh sống không quá cập quan ra khắp nơi, ha ha! Lần này sẽ giải trừ hậu họa vĩnh viễn, không còn nhà nào dám gả nữ nhi cho hắn nữa nhỉ? Đương nhiên sẽ không còn ai đến cầu thân nữa.

Vân Trinh cũng to gan, không để mệnh ch3t yếu gì đó ở trong lòng, dù sao mấy đời đều như thế cả, dù sao cũng sống lại rồi, cứ tự tại là được. Hắn tìm được biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề hôn sự, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhõm, liền mượn lão Vu một con ngựa, nhanh chóng đi đến chùa Đại Từ Bi ở ngoại ô.

Trong cung sau khi Cơ Băng Nguyên ăn trưa nghị sự xong liền xem thời gian, gọi Đinh Đại đến nói: "Cho người đi nhặt mấy bảo thạch mới, lại chọn mấy giỏ hoa quả tươi, sai người đưa đến Chiêu Tín Hầu phủ. Thuận tiện nhìn xem Chiêu Tín Hầu đang làm gì, nếu tối nay rảnh thì vào cung dùng bữa tối với trẫm."

Đinh Đại cười nói: "Vâng."

Cơ Băng Nguyên lại nghĩ tới một chuyện khác, nói: "Nói đến tiệc tối trẫm lại quên, bữa tiệc đêm qua lại bỏ mặc Thừa Ân Bá phủ, sau đó xử lý thế nào?"

Đinh Đại nói: "Về sau Cao Tín nói ngài có quốc sự, hẳn ta đã tự mình hộ tống về phủ bình an rồi."

Cơ Băng Nguyên nói: "Để bọn họ mất công đến đây như vậy, người cũng chọn mấy thớt vải trong kho ban thưởng đi."

Đinh Đại cười nói: "Vâng, tiểu nhân sẽ đi làm ngay."

Quả nhiên ông ta đã tự mình chọn lấy một hộp bảo thạch, lại chọn hoa quả tốt nhất vừa tiến cống, cộng thêm vài thớt lụa tốt nhất, sai Mặc Cúc tự mình đưa đến Chiêu Tín Hầu phủ, Mặc Cúc cười nói: "Nếu đã phải xuất cung rồi, sao công công không để ta mang cả thưởng của Thừa Ân Bá phủ đi, đỡ phải lát nữa trở về lại sai sử ta."

Đinh Đại chép miệng: "Ha ha, những cái kia tùy tiện thưởng là được, người theo ta mấy năm rồi, đừng có kiến thức hạn hẹp đến mức chỉ biết là thưởng bạc thôi chứ. Ta cho người khác làm là được, người mau làm chuyện quan trọng này đi. Quan trọng nhất là phải xem Hầu gia đang làm cái gì, nghe kỹ

chưa? Hoàng Thượng khẩu dụ là nhìn xem Hầu gia đang làm cái gì. Xong xuôi phải nhanh chóng về trả lời, không cho phép lêu lổng bên ngoài."

Mặc Cúc cười hì hì, vội vàng nhận đồ ra ngoài nhanh như chớp, quả nhiên không bao lâu sau đã trở về: "Hầu gia và Chương đại nhân đều không ở nhà, Lệnh Hồ Dục nhận thưởng thay, cũng đã hỏi rồi, nói là Hầu gia cưỡi ngựa đến chùa Đại Từ Bi giải sầu."

Đình Đại vội vàng vào nói với Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên trầm nghĩ, tuy mình đã bình tĩnh nghĩ thông suốt rồi, nhưng cũng không thể để một mình hấn suy nghĩ lung tung được. Đứa trẻ nhà y mượn rượu to gan một lần, mặc dù bây giờ đã toại nguyện, nhưng nếu lại để chui vào ngõ cụt sẽ không tốt. Bây giờ đã tỉnh táo hơn nửa ngày, phải đi khuyên bảo an ủi hấn thôi.

Hạ quyết tâm xong, y liền nói: "Chuẩn bị ngựa, trăm cũng cải trang đến chùa Đại Từ Bi giải sầu một chút."

Chương 84: Trình tường

Vân Trinh đến chùa Đại Từ Bi một mình, cũng không dẫn theo ai cả. Vì đi một mình nên không cần vội vã, còn thảnh thơi cưỡi ngựa đi dạo quanh núi, nhìn thấy địa thế dần dần cao, phong cảnh cũng bắt đầu mênh mông, lá vàng phủ kín đường núi. Đến khi vui vẻ đến bên ngoài cửa chùa mới thấy có rất nhiều xe ngựa dừng ở đó, chắc hôm nay trong chùa cũng có không ít người.

Tr3

cái sân bên ngoài cửa chùa có rất nhiều gánh xiếc sạp hàng ăn uống sạp hàng, cũng có không ít thư sinh.

Hắn nghịch ngợm đi dạo bên ngoài một lát, mua ít đồ chơi thú vị nhét vào túi tr3

lưng ngựa, sau đó mới gửi ngựa cho sư tiếp khách để vào trong chùa. Thấy tr3

tường có rất nhiều chữ do văn nhân đến đây để lại, dù sao hắn cũng nhàm chán, cho nên đứng lại đọc một lần.

Sau khi ngắm nhìn hết mọi nơi, còn đứng dưới gốc cây bạch quả ngửi một lát rồi mới đi vào tìm tăng nhân phụ trách đoán xâm phê mệnh, cung phụng chút tiền hương hỏa mời hắn ta phê mệnh.

Tăng nhân phụ trách phê mệnh kia cầm ngày sinh tháng đẻ, bấm đốt ngón tay một lát mới nói: "Thí chủ có mệnh đại phú đại quý, phúc lộc song toàn, trong đời có quý nhân, gặp dữ hóa lành, chúc mừng chúc mừng."

Vân Trinh nghe xong liền thầm nghĩ không phải tăng nhân này thấy ta ăn mặc lộng lẫy là sẽ tin lời nói bậy cho tiền hương hỏa đấy chứ. Hắn lại đặt một thỏi bạc ở trước mặt tăng nhân kia, cười nói: "Không đúng? Sư phụ xem thật kỹ lại đi."

Tăng nhân kia cực kỳ lanh lợi, sớm biết có không ít người đến phê mệnh chỉ vì muốn qua loa tắc trách với trưởng bối, chắc hẳn là muốn nạp thiệp hoặc chuyển nhà gì đó. Bình thường những yêu cầu nhỏ này bọn họ cũng rất vui vẻ thỏa mãn, liền nhìn cười nói: "Thí chủ khẳng khái, thích làm việc thiện, không biết thí chủ cảm thấy không đúng chỗ nào? Hay là tiểu tăng tính không tốt, thí chủ cứ việc chỉ bảo."

Vân Trinh nói: "Người cẩn thận tính toán lại xem có phải cái mạng này có tướng ch3t yếu, khắc người thân, trước cập quan có kiếp nạn lớn..."

"Nói bậy bạ gì đó?" Sau lưng truyền đến một tiếng khiển trách uy nghiêm, Vân Trinh quay đầu, nhìn thấy Cơ Băng Nguyên mặc áo choàng màu xanh đậm đang từ từ sau bức tường ra. Bên cạnh y là một lão hòa thượng mày trắng râu bạc tiên phong đạo cốt, mỉm cười niệm một tiếng dài: "A Di Đà Phật."

Vân Trinh thè lưỡi ra, Cơ Băng Nguyên vốn đang giận hắn nói mình linh tinh, nhưng vừa nhìn thấy hắn liền nghĩ tới đêm qua, trong lòng mềm mại hẳn đi, chỉ khiển trách: "Phật môn thanh tịnh, sao người có thể nói bừa như thế? Vô duyên vô cớ rửa mình làm gì?"

Vân Trinh bị bắt tại trận, đang chột dạ nên không dám nói lời nào, Cơ Băng Nguyên nói: "Tới chào Hoàng Hư đại sư đi."

Vân Trinh ngoan ngoãn đi đến hành lễ, Hoàng Hư đại sư cười nói: "A di đà Phật, tiểu thí chủ tính tình hoạt bát, lão nạp vừa thấy liền vui vẻ, có thể thấy được là có Phật duyên."

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Đây là Chiêu Tín Hầu, con trai độc nhất của Định Tương trưởng công chúa. Đại sư cũng đã từng gặp rồi, lúc trước Định Tương trưởng công chúa vãng sinh cũng là ngài chủ trì pháp hội."

Hoàng Hư thiền sư khẽ giật mình, cẩn thận nhìn khuôn mặt Vân Trinh một chút, rồi lại nhìn Cơ Băng Nguyên, cười nói: "Thì ra là thế, có lẽ là lão nạp và vị tiểu thí chủ này có duyên, khó trách trông quen thế." Nói rồi liền đưa phật châu cầm trong tay cho hắn: "Phật châu này được lão nạp dùng nhiều năm, có thể an thần trợ ngủ."

Vân Trinh cầm lấy tràng hạt kia nói cảm ơn, Cơ Băng Nguyên dẫn hắn đi theo Hoàng Hư thiền sư vào phòng nói chuyện phiếm một lát, lúc này mới đứng lên cáo từ. Trong chùa cũng đã sắp xếp bữa chay, Cơ Băng Nguyên dẫn hắn đi ăn.

Bên này Hoàng Hư thiền sư lại đến chỗ phê mệnh đoán xâm muốn xem bát tự vừa rồi, tăng nhân kia nhìn ông đến liền vội vàng đứng lên nói: "Tổ sư gia, vừa rồi ta cũng không định đồng ý với hắn, hắn đúng là có mệnh đại phú đại quý."

Hoàng Hư thiền sư cầm bát tự kia lên xem, quả nhiên là mệnh cô tinh khắc cha mẹ con cái lúc trước mình phê, liền niệm Phật thật dài: "A di đà Phật, ngã phật từ bi, đây là cô phượng gặp chân long, gặp nạn hóa lành, long phượng hòa minh".

Các tăng nhân không hiểu, nhưng thấy vẻ mặt kính sợ của Hoàng Hư thiền sư cũng vội vàng cười nói: "Ý của tổ sư gia đây là gặp tạo hóa lớn, sửa lại mệnh sao?"

Hoàng Hư thiền sư mỉm cười: "Thiên cơ không thể tiết lộ."

Đã thấy Cơ Băng Nguyên dẫn Vân Trinh đến sơn phòng Bích Vân trước, lệnh cho hắn ngồi xuống, thấy thức ăn chay được đưa lên thì đầu tiên là tự mình nếm một ngụm rượu ngọt, cảm thấy mùi vị cũng được mới rót cho hắn một ít: "Uống chút trôn hòng là được rồi. Với tửu lượng này của ngươi, trăm thật sự không dám cho ngươi uống rượu nữa."

Trong lòng Vân Trinh đang có quý, nghe y nói kiểu này bỗng nhiên đỏ bừng cả mặt, cầm ly rượu không biết làm thế nào cho phải, chỉ đành cúi đầu.

Cơ Băng Nguyên nhìn hai tai hấn đỏ bừng, không ngờ đứa nhỏ này lại thẹn thùng trong chuyện đó như thế. Y cũng không tiện lại trêu ghẹo hấn, thuận tiện nói: "Đang êm đẹp sao lại muốn đi đoán mệnh? Làm gì lại phải tự mình rửa mình? Nơi thờ Phật tự có linh tính, há có thể nói hươu nói vượn như thế."

Vân Trinh đang rất sợ y, chỉ có thể đành hoàng nói: "Chương tiên sinh nói trong hội văn vài ngày trước đó Khuất lão thái phó chuyên môn tìm hấn ta đánh cờ, xác nhận là cố ý muốn gả cháu gái của ông ấy cho. Bảo ta mấy ngày nay không được phép gây chuyện. Ta nghĩ cô nương người ta tốt như thế, sao một người thích long dương như ta lại phải gây họa cho người ta chứ? Nhưng ông ấy là đế sư, đến lúc đó đến trước mặt ngài cầu xin, ngài cũng không tiện từ chối. Không bằng để ta đi đoán mệnh không tốt, cũng tiện một lần vất vả cả đời nhàn nhã, từ chối mấy lời cầu hôn khác luôn."

Cơ Băng Nguyên không ngờ hóa ra trước đó Khuất thái phó đã nói bóng gió với Chương Diễm, quả nhiên mới có một ngày không quản lý là đứa nhỏ này có thể chọc thủng trời luôn rồi.

Y thở dài nói: "Về chuyện của Khuất thái phó, trẫm đã từ chối thay người rồi, người yên tâm. Khuê nữ nhà ông ấy không lo gả, không chậm trễ được, bây giờ vẫn còn nhỏ lắm."

Vân Trinh kinh hãi, lại nhẹ nhàng thở ra, vụng trộm nhìn Cơ Băng Nguyên: "Trả lời rồi? Ngài trả lời thế nào?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Khuất thái phó là người thông hiểu đạo lý, lại là thầy của trẫm, đương nhiên không thể lừa gạt. Trẫm nói với ông ấy, không phải thầy hy vọng bên người trẫm có một người tri tâm sao? Nửa cuộc đời trẫm cũng chỉ có một người tri tâm là Chiêu Tín Hầu, còn muốn thật dài thật lâu, thực sự không bỏ được những thú yêu thích, mong thầy thông cảm."

Vân Trinh mới vừa trầm tĩnh lại, chợt nghe Cơ Băng Nguyên thổ lộ như thế, kinh ngạc đến mức sặc một ngụm rượu ho khan mấy tiếng. Giương mắt thấy Cơ Băng Nguyên vẫn luôn nhìn chăm chú hấn, không dám tin hỏi:

"Hoàng Thượng nói đùa với ta sao? Ngài thật sự nói như vậy?"

Cơ Bạng Nguyên nói: "Vua không nói chơi."

Vẻ mặt Vân Trinh một lời khó nói hết, Cơ Bạng Nguyên lại nói: "Trẫm nói người là Hoàng hậu, đương nhiên trong lòng đã coi người là Hoàng hậu. Năm đó để sư dạy bảo ta, như thầy như cha, đương nhiên là không thể lừa gạt ông ấy rồi. Hơn nữa hôn nhân đại sự mà người lại làm bậy bạ như thế, còn muốn đoán mệnh lan truyền bừa bãi, đấy mới thật sự là đắc tội cả gia tộc họ Khuất!"

Đó là mệnh thật, không phải đoán mò, Vân Trinh thấp giọng lẩm bẩm. Cơ Bạng Nguyên không nghe rõ, khiển trách hần: "Lần sau không cho phép gây chuyện nữa, nếu sau này có người cầu hôn, người cứ bảo bọn họ tới tìm trẫm là được, trẫm ắt sẽ giải quyết thay người."

Vân Trinh đành phải thành thật đáp lời, Cơ Bạng Nguyên thấy màu đỏ tr3

mặt hần đã giảm, trong mắt như có nước mùa thu, không khỏi cảm thấy xao động, liền cười nói:

"Đêm nay lại tiến cung với trẫm chứ?"

Sau đó y hài lòng nhìn Vân Trinh lại đỏ mặt lên lần nữa.

Chương 85: Thương tiếc

Vân Trinh cũng không biết mình ăn xong bữa chay này thế nào, sau khi ăn xong Cơ Băng Nguyên còn đặc biệt quan tâm hỏi hấn: "Tiếp theo định về thành hay là đi chơi nữa?"

Vân Trinh cho rằng Hoàng Thượng hấn sẽ về cung, dù sao cải trang ra ngoài không an toàn biết bao! Hấn thấy Hoàng Thượng chỉ dẫn theo mấy thị vệ và Đinh công công, liền vội vàng nói: "Ta tùy tiện dạo chơi dưới chân núi thôi... vừa rồi ta nhìn thấy phía dưới cổng núi có gánh xiếc hội chùa, còn chưa được xem kỹ."

Cơ Băng Nguyên ôn hòa nói: "Được."

Lần này Vân Trinh đã yên tâm hơn, còn uống xong một bát canh mới đứng lên.

Sau đó hấn phát hiện thế mà Hoàng Thượng lại ung dung đi dạo hội chùa theo hấn thật!

Vân Trinh đầu đầu nhìn Cao Tín ở một bên nháy mắt với hấn, nơi này người đến người đi, khó mà bảo vệ Hoàng Thượng an toàn được! Hấn vội vàng nói: "Được rồi được rồi, ở đây không có gì đẹp cả, chúng ta ra sau núi ngắm phong cảnh rồi trở về đi."

Cơ Băng Nguyên vốn đến để gặp hấn, đương nhiên ít người sẽ càng tốt hơn. Thế là một đoàn người đi ra phía sau núi, dần dần đã không còn một bóng người nào nữa, chỉ có tiếng chim hót và bóng cây đan xen. Lại nhìn nơi xa ánh nắng chói chang, nước sông róc rách giống như bạc vụn chảy qua lầu các, khung cảnh như tranh vẽ. Ai nấy cũng đều cảm thấy tinh thần thanh thản sáng khoái.

Cơ Bằng Nguyên và Vân Trinh sóng vai mà đi, Đinh Đại kéo Cao Tín đi xa phía sau.

Cao Tín khó hiểu nói: "Không đi gần chút, sợ lát nữa Hoàng Thượng gọi lại không trả lời kịp."

Đinh Đại nói: "Ta muốn cho người xem một loại chim hiếm thấy, người thấy không? Đang đậu trên

cây bạch quả bên kia kia, màu vàng óng đỏ, còn kêu chirp chirp chirp kia."

Cao Tín vội vàng đưa mắt nhìn, một lát sau không thấy liền hỏi ông ta: "Ở đâu?"

Đinh Đại nói: "Người không nhìn thấy? Không nhìn thấy là được rồi, đây là thú mà người bình thường không thấy được."

Cao Tín tin là thật: "Công công dạy ta đi, đây là chim gì mà hiếm có như thế?"

Đinh Đại nói: "Loại chim này vừa ngu vừa ngốc, chỉ biết ồn ào chướng mắt, người ta gọi nó là chim ngốc."

Cao Tín mờ mịt một hồi, chỉ thấy mấy thị vệ phía sau che miệng mà cười, bỗng nhiên kịp phản ứng, cả giận nói: "Lão già này, lại trêu đùa ta!"

Bên này Cơ Bằng Nguyên và Vân Trinh sóng vai mà đi, Cơ Bằng Nguyên có chút hứng thú hỏi hẳn: "Lần trước người bắn tên cứu người cũng là ở trong hội chùa nhỉ? Người vẫn rất thích náo nhiệt, ta nhớ khi còn bé người ở trong cung cũng thích xem tạp kỹ, lúc ấy Chung Cổ Ty vì người mà chuyên môn mời không ít gánh xiếc phù hợp cho trẻ nhỏ."

Vân Trinh nhớ lão Vu nói mẫu thân vì để mình không ch3t yếu nên mới thường xuyên tiến cung để y ôm, liền hỏi: "Hoàng Thượng, khi đó ngài mới đăng cơ không bao lâu nhỉ? Không chê ta ồn ào sao?"

Cơ Bằng Nguyên nói: "Sao có thể chứ, nhỏ nhỏ như một nắm gạo nếp, cực kỳ đáng yêu, chơi rất vui. Trẫm là con trai độc nhất, không có đệ đệ muội muội, nhìn thấy người rất thích. Lúc trẫm phê sổ gấp, người còn tiểu tr3

long bào của trẫm cơ mà."

"Trẫm còn chưa nói gì mà tự người đã nhìn trẫm rồi khóc, khi đó người mới chỉ có ba tuổi, thật ra đã có thể tự mình đi tiểu rồi. Có lẽ ngày đó buồn ngủ quá nên mới ngồi ngủ gật trong lòng trẫm. Vừa mệt lại muốn đi tiểu, có lẽ về sau không nhịn được mới tè ra quần rồi tự mình khóc. Trùng hợp là ngày đó mẫu thân người có việc đi Binh Bộ, trẫm dẫu thế nào cũng không được."

Vân Trinh đỏ bừng mặt: "Hoàng Thượng đừng nói nữa, chừa chút mặt mũi cho thần đi..."

Cơ Bằng Nguyên cảm thán: "Thật ra trẫm vẫn rất thích trẻ con, chỉ là thật sự bận bịu, về sau phụ thân người qua đời, người cũng không còn tiền cung nữa, ban đầu trẫm còn có chút không quen."

Vân Trinh không nhịn được hỏi: "Vậy sao người không tự mình sinh một đứa..." Nhưng nhớ đến trải nghiệm tối qua, hai tai Vân Trinh bỗng nhiên đỏ ửng, mặc dù không có... nhưng Hoàng Thượng hùng vĩ lắm đấy! Nhìn chỗ nào cũng thấy rất bình thường! Không thể nào là không sinh được con được! Quả nhiên lời đồn vô nhân đạo bị thương tr3

chiến trường kia là nhằm nhí!

Cơ Bằng Nguyên bình tĩnh nói: "Bởi vì trẫm giống như người, cũng thích long dương. Lúc còn là Thái tử thì mẫu hậu không cho phép, về sau đăng cơ mặc dù không còn ai quản lý, nhưng quốc sự bận rộn nên cũng lười để ý đến chuyện này."

Vân Trinh:...

Cơ Bằng Nguyên nhìn hấn một cái, cảm thấy đứa nhỏ này có chút thiếu

thông minh. Một là làm hạ thần mà lại hỏi quân thượng vì sao không sinh con, hai là hẳn không nghĩ tới, nếu trẫm có Hoàng hậu sinh Hoàng tử thì còn có chuyện gì của hẳn sao?

Thiếu thông minh như thế này, vậy mà hết lần này tới lần khác y nhìn thế nào vẫn cảm thấy đáng yêu, liền bổ sung: "Thật ra mẫu thân người cũng biết."

Hai ngày nay Vân Trinh đã được tiếp thụ sự thật mà hai đời cũng không biết, bây giờ đang cảm thấy mình sống ở đời nào cũng đều vô dụng hết cả.

Cho nên... Khoan đã, cho nên đời thứ nhất, Hoàng Thượng mới giúp mình và Chu Giáng thành hôn sao?

Trong lòng hẳn bỗng nhiên thấy rất cảm động, nhìn bốn bề vắng lặng, liền xoay người ôm lấy Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng, cảm ơn ngài."

Cơ Băng Nguyên kinh ngạc: "Sao bỗng nhiên lại cảm ơn trẫm?"

Vành mắt Vân Trinh hơi ửng đỏ, Hoàng Thượng cả hai đời đều suy nghĩ cho mình, đáng tiếc hẳn không có cơ hội nói ra, đành phải báo đáp Hoàng Thượng ở đời này vậy!

Vân Trinh thấp giọng nói: "Ngài quá tốt với thần."

Cơ Băng Nguyên bật cười, trở tay ôm lấy hẳn vỗ vỗ sau lưng, đột nhiên cảm giác như vậy rất mới mẻ. Tuổi trẻ đúng là tốt, giữa ban ngày ban mặt mà hẳn muốn ôm liền ôm, không hề có lo lắng đến ánh mắt của người ngoài hay bị người khác ghét bỏ.

Y thích loại cảm giác này, thời thanh xuân mà y hy vọng có thể tùy hứng làm bậy, muốn có được quyền lực mà lại không có đạt được, bây giờ gần bốn mươi mới chợt như có được thanh xuân.

Nhịp tim mạnh mẽ của thiếu niên dán lên lồng ngực mình, thản nhiên thẳng thắn, tràn đầy sức sống và dũng cảm.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, hắn giống như vô cùng bình tĩnh tiếp nhận quan hệ của hắn và mình đột nhiên chuyển biến, từ trường bồi vãn bồi đến cùng giường chung gối, từ quân thần đến kết tóc. Hắn không hỏi sau này mình sẽ sắp xếp hắn như thế nào. Hắn không e ngại mình có thể trở thành lộng thần nịnh thần tr3

sử sách. Hắn không lo lắng tương lai mắt lòng Hoàng đế sẽ không có kết cục tốt. Hắn cũng không tỏ ra vui vẻ vì rốt cuộc đã được như mong muốn. Hắn cũng không đòi hỏi lời hứa hẹn và đền bù gì từ mình.

Hắn tiếp nhận giống như ăn cơm đi ngủ không có gì đặc biệt, chiếm được là nhờ vận may không được thì là số mệnh? Nói hắn hoàn toàn không có tâm can sao? Nhưng hắn lại nhớ phải nhanh chóng đến đoán mệnh, tốn công sức bịa đặt chửi rửa mình, chỉ để làm hỏng cuộc hôn nhân với vọng tộc mà người trong thiên hạ đều hâm mộ.

...Vẫn là như thế, không để lại đường lui, giống như chưa từng cân nhắc đến tương lai.

Hắn vẫn còn trẻ, vì sao lại phải làm như thế?

Nghi hoặc lại dâng lên trong lòng y lần nữa, nhưng y cũng không nóng nảy, y còn có thời gian chậm rãi tìm kiếm đáp án. Kiểu gì y cũng sẽ chăm sóc hắn thật tốt.

Ánh nắng vàng nhạt cuối thu chiếu xuống, đường núi trong rừng yên tĩnh không người, Cơ Băng Nguyên ôm hắn một hồi lâu mới buông ra, mỉm cười bẻ một cành một té cài lên ngực hắn: "Được rồi, nếu không quay về sẽ trễ thật đấy."

Lúc hai người trở về, vì để che giấu tai mắt nên phải ngồi xe. Tr3

xe Vân Trinh vốn đang ngồi yên, dần dần lại mơ màng, hóa ra là đêm qua chưa nghỉ ngơi tốt. Cơ Băng Nguyên thấy hắn như vậy, không khỏi cũng cảm thấy buồn cười, liền ôm lấy hắn, để hắn gối lên tr3

đầu gối mình, còn đưa tay cầm áo choàng phủ thêm cho hẩn.

Mới đầu Vân Trinh còn có chút không được tự nhiên, nhưng thấy Cơ Băng Nguyên chỉ lẳng lặng không có động tác gì, xe ngựa lại lắc lư, bên ngoài là ngoại ô hoang vắng. Chóp mũi người thấy mùi hoa mộc tê nhẹ nhàng thơm ngát, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Cơ Băng Nguyên vuốt mái tóc đen nhánh như lông quạ của hẩn, cảm thấy thương tiếc. Nhưng nghĩ còn chưa hiểu được gì, cũng không thể bỏ mặc hẩn, vẫn nên để từ từ đi.

Đợi đến khi về thành, lại có người vội vàng đến truyền tin, nói là Lễ Bộ có việc muốn tấu. Bởi vì sắp đến tiết Vạn Thọ, có vài nghi chế cần Hoàng Thượng quyết định, Cơ Băng Nguyên đành để Vân Trinh trở về Hầu phủ, mình thì về cung.

Vân Trinh vừa về đến phủ đã có người ra đón, lại là Chương tiên sinh và Cơ Hoài Tố. Cơ Hoài Tố nhìn thấy hẩn liền cười nói: "Hầu gia, hôm nay tiểu vương có vài chuyện muốn bàn bạc với Hầu gia. Kết quả tới không khéo, nghe nói Hầu gia đến chùa Đại Từ Bi, nghĩ chắc cũng sắp về rồi nên mới ở đây chờ."

Chương 86: Ngả bài

Vân Trinh đi vào, cũng không nhìn gã cái nào: "Hầu phủ chỉ là miếu nhỏ, không chứa được đại Phật như Quận vương, mời trở về đi."

Chương Diễm có chút xấu hổ, Cơ Hoài Tố vẫn không thay đổi sắc mặt, cứ như đã sớm biết mình sẽ bị lạnh nhạt. Gã nhìn Vân Trinh, hôm nay hắn mặc một chiếc áo bào màu xanh nhạt, bên ngoài khoác thêm một cái áo choàng nhung màu đen, chắc hẳn không phải của hắn.

Hắn cởi áo choàng đưa cho gã sai vặt một bên cầm đi, để lộ ra áo bào xanh nhạt bên trong. Tr3

vạt áo còn cài lấy một nhỏ cành hoa vàng nhỏ, khiến cả người hắn đều chìm trong mùi quế lành lạnh, khuôn mặt cũng có thêm phần phong lưu lưu luyến.

Đó là hoa quế sau núi chùa Đại Từ Bi.

Nhưng Cát Tường Nhi chưa bao giờ có suy nghĩ nhã hứng ngắt hoa cài lên vạt áo thế này, là có người đi cùng hắn, đồng thời cài hoa cho hắn.

Tr3

mặt hắn còn có vết đỏ, ánh mắt cũng hơi nhập nhèm mông lung, dường như đã tựa lên vai áo ai ngủ.

Cơ Hoài Tố đề sự ghen tuông kia xuống: "Sứ giả Bắc Tiết ở Tứ Di và Hội Đồng Quán đang nghe ngóng về Hồ nhi mắt xanh bên cạnh ngươi, ngươi có biết không."

Vân Trinh vẫn đứng yên, Chương Diễm vội vàng hoà giải nói: "Quận vương cố ý tới chắc là có chuyện quan trọng muốn nói, trước tiên hãy vào phòng khách ngồi đi đã."

Vân Trinh miễn cưỡng ngồi xuống, cũng không thèm nhìn gã mà chỉ lấy di chuyển chén trà màu thiên thanh tới lui trong tay, giống như lúc nào cũng muốn bưng trà tiễn khách vậy.

Cơ Hoài Tố thật sự rất bất đắc dĩ, đành phải nói thẳng: "Vân Giang Ninh, vốn dĩ là họ Giang."

Vân Trinh không nói lời nào, Cơ Hoài Tố nói tiếp: "Bắc Tiết bây giờ là Trường Quảng Vương - Giang Thừa Long nhiếp chính, thật ra tên thật của Vân Giang Ninh này là Giang Ninh, chính là con trai ruột của Trường Quảng Vương."

"Trường Quảng Vương và Hồ thái hậu tư thông nhiều năm. Trường Quảng Vương làm một văn nô có thai, Hồ thái hậu ghen ghét mới sai khiến vụng trộm bán người thiếp này đi lưu vong, về sau lại bị bộ tộc khác mua mất. Cho nên mới có việc về sau vì bộ tộc đó quấy rầy triều ta bị diệt, người trong tộc trở thành tù binh bị bán ra thành quân nô."

Rốt cuộc Vân Trinh cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Cơ Hoài Tố, Chương Diễm giật mình nói: "Thì ra là thế, nếu như ta nhớ không lầm thì bây giờ vị Trường Quảng Vương này không có con?"

Cơ Hoài Tố nói: "Không sai, Vân Giang Ninh này sẽ là con trai duy nhất hiện tại của Trường Quảng Vương. Tướng mạo của hắn ta giống hệt Trường Quảng Vương, Bắc Tiết vẫn luôn biết Trường Quảng Vương đang tìm đứa con của thiếp thất lưu lạc bên ngoài là hắn ta, bởi vậy vừa nhìn thấy tướng mạo Vân Giang Ninh liền có lòng nghi ngờ."

Vân Trinh đặt chén trà xuống: "Biết rồi, đa tạ quận vương đã cung cấp tin tức quan trọng như vậy cho ta, ta đã biết, Chương tiên sinh tiễn khách thay ta đi." Hay là ban đêm tiến cung tìm Giang Ninh nói chuyện nhỉ? Nhưng mà Hoàng Thượng...

Nhìn cái kiểu qua sông rút ván này đi! Cơ Hoài Tố vừa bực mình vừa buồn cười: "Hầu gia cứ nghe Hoài Tố nói hai câu đã."

Vân Trinh nói: "Không có gì phải nghe cả, dù sao cũng là để ta giao Vân Giang Ninh cho người đứng không? Nhốt lại để áp chế Trường Quảng Vương, làm không tốt thì sẽ giết chết để chấm dứt hậu hoạn."

Cơ Hoài Tố khẽ giật mình, mỉm cười: "Hầu gia đúng là hiểu ta."

Vân Trinh nói như chém đinh chặt sắt: "Không có khả năng."

Cơ Hoài Tố nói: "Một khi hấn ta bị Trường Quảng Vương nhận về, lại quen thuộc tình huống ở triều ta như thế, sẽ giống như việc nuôi hổ gây họa, Hầu gia không bằng hợp tác cùng tiểu vương..."

Vân Trinh đứng lên lạnh lùng nói: "Quận vương hãy soi gương nhìn xem có xứng hay không đi đã." Nói xong liền nhắc chân đi vào trong phòng.

Cơ Hoài Tố bỗng nhiên nói: "Hầu gia, ngày xưa người và ta đã từng nâng cốc dưới hoa, chơi cờ dưới đèn. Bây giờ tình hình trước mắt cực kỳ nghiêm trọng, khói lửa sắp nổi, sao Hầu gia cứ phải giận dữ ta, không muốn hợp tác với ta để hóa giải quốc nạn này vậy?"

Vân Trinh đột nhiên quay đầu, khuôn mặt xanh mét nhìn chằm chằm Cơ Hoài Tố, Chương Diễm đứng dậy cười nói: "Bây giờ thái bình thịnh thế, Quận vương điện hạ cũng không cần nói chuyện giận dỗi quá mức. Hầu gia của chúng ta cũng muốn cân nhắc trước, chắc là hôm nay Hầu gia ra ngoài quá mức mệt nhọc... Hay là Quận vương về trước đi..."

Vân Trinh nhìn chằm chằm Cơ Hoài Tố, Cơ Hoài Tố vẫn luôn mỉm cười, bình thản ung dung.

Vân Trinh bỗng nhiên nói: "Chương tiên sinh, làm phiền ngài đi xuống trước, ta có mấy lời muốn nói với Hà Gian quận vương..." Hấn phun ra từng chữ: "Quận vương đã nhắc lên chuyện xưa, dù sao cũng nên tính toán cẩn thận."

Lần này Chương Diễm cũng cảm thấy Vân Trinh không thích hợp. Hai người cùng nhìn nhau, Vân Trinh mặt không biểu cảm, Cơ Hoài Tố vẫn khiêm tốn mỉm cười, nhưng hẳn ta có thể cảm giác được bầu không khí căng thẳng giữa hai người.

Lúc đầu hẳn ta muốn nhắc nhở Vân Trinh một câu, lần trước đá Hà Gian quận vương bị thương chắc còn chưa khỏi hẳn, nếu lại đá thêm một cước, hẳn ta cũng phải đóng gói về quê luôn...

Nhưng vẻ mặt của Vân Trinh đã hoàn toàn không giống tiểu hầu gia vẫn luôn cười hì hì không chịu khôn lớn trước đó, hẳn lại nhấn mạnh lần nữa: "Tất cả đi xuống, không ai được ở trong sảnh."

Hắn đứng ở nơi đó, bình tĩnh tĩnh táo, tỏa ra uy nghi.

Chương Diễm lặng lẽ lui ra ngoài cùng đám người hầu.

Trong nháy mắt đó, hẳn ta gần như cho là mình đang đối mặt với Cơ Băng Nguyên - mấy năm này Hoàng Thượng dạy cho Hầu gia rất nhiều, hẳn ta thâm cảm khái.

Mọi người rời đi sạch sẽ.

Trong khách sảnh hoàn toàn yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy vài tiếng đế mền kêu trong vườn bên ngoài, tiếng trống thùng thùng tr3

đường phố xa xa, gió thổi vào làm màn thủy tinh trong khách sảnh khẽ nhúc nhích, có mùi sen tr3

hồ cách đó không xa truyền đến.

Cơ Hoài Tố ngồi nghiêng tr3

ghế cười nói: "Lúc trước chúng ta ở trong vườn, rèm khe động, hương hoa tỏa khắp, ta vô cùng thích, còn đặc biệt viết một bài thơ. Người bảo người

làm vườn bày tất cả hoa thơm ở ngoài cửa, hương hoa càng thêm nồng đậm."

Vân Trinh trầm mặc một hồi, nho nhã lễ độ nói: "Không biết xương ngực của Quận vương đã trở lại vị trí cũ chưa? Cũng không biết các Thái y trong phủ đã đi hết chưa nữa."

Cơ Hoài Tố nhìn vẻ mặt hần liền biết tiếp theo sẽ không phải lời tốt lành gì, quả nhiên Vân Trinh lại nói: "Nếu không ta sợ lát nữa mình ra tay, các Thái y sẽ phải vất vả đi đi lại lại."

Cơ Hoài Tố chỉ cảm thấy vết thương chưa khép lại ở ngực nhói đau, cười khổ nói: "Được rồi, được rồi, ta không đề cập tới nữa. Ta chỉ nói đến tương lai, người cũng đã biết sau khi Vân Giang Ninh này trở lại Bắc Tiết đã trở thành Thế tử của Trường Quảng Vương, tự mình dẫn đại quân liên tiếp phá ba thành của chúng ta, giết sạch quân dân toàn thành? Lúc ấy Hoàng Thượng thân chinh cũng bị hần ta triển đấu hồi lâu, người này dũng mãnh tàn nhẫn, lãnh khốc hiếu chiến, tuyệt đối không thể thả hổ về rừng, bỏ mặc hần ta để Trường Quảng Vương nhận đi, sau này sẽ là đại họa của chúng ta!"

Vân Trinh lạnh lùng nói: "Bây giờ hần ta còn chưa làm gì."

Cơ Hoài Tố nói: "Một đời này ta cũng chưa làm gì, sao người lại không hề thay đổi sắc mặt với ta?"

Vân Trinh cắn chặt răng, Cơ Hoài Tố nói: "Bởi vì người cảm thấy ta bản tính khó dời, dối trá thành tính, không đáng tin nhiệm... Vậy vì sao người lại có cảm giác Vân Giang Ninh kia đáng để tin tưởng? Chỉ vì người mua được hần ta rồi nuôi ba năm sao? Hần ta căm thù người Đại Ung chúng ta! Tâm cơ hần ta thâm trầm, lãnh khốc tàn nhẫn, sau này hần ta trở về chẳng mấy chốc sẽ quay lại trả thù chúng ta! Người đừng tưởng rằng hần ta sẽ nhớ ân tình gì đó của người, ta đoán người vất vả huấn luyện hần ta rồi lại thả hần ta vào Long Tương Doanh, cũng chỉ là vì để bảo hộ Hoàng Thượng an toàn.

Tr3

đời này có nhiều việc lấy oán trả ơn lắm, đa số người đều chỉ mang thù chứ không nhớ ân!"

"Giống như người sao?" Vân Trinh hỏi.

Sắc mặt Cơ Hoài Tố ngưng lại, cười khổ: "Không sai, dù sao hận cũng lâu dài hơn yêu, hẳn ta sẽ không biết ơn người đã thu lưu hẳn ta, dạy hẳn ta bản lĩnh đâu. Hẳn ta chỉ cho rằng người nỗ lực làm nhiều như vậy chỉ vì để mua một mạng của hẳn ta đi ch3t thay cho Hoàng Thượng thôi!"

Vân Trinh nói: "Cho nên ban đầu người cho rằng ta sẽ uy hiếp ngôi vua của người, ta làm tất cả cũng chỉ vì đoạt hoàng vị ư."

Cơ Hoài Tố trầm mặc một hồi: "Đã nói là không đề cập tới mà."

Vân Trinh nói: "Ta chỉ thấy tò mò thôi, vậy sao bây giờ người không cho rằng ta xa lánh người và Cơ Hoài Thanh là vì muốn tự mình làm Hoàng trữ? Người cũng nhìn thấy đấy, Hoàng Thượng còn yêu thương ta hơn cả trước đây."

Trong miệng Cơ Hoài Tố đắng ngắt. Bởi vì Cơ Bằng Nguyên không ch3t, y mạnh đến mức không gì sánh kịp, có thể khống chế tất cả, bọn họ đều là tiểu nhân cướp đoạt chính quyền, cuối cùng sẽ bị trừng phạt đúng tội. Nhưng gã không thể nói, nếu nói ra, người trước mắt sẽ càng không hợp tác với mình. Gã ở nhà khổ sở suy nghĩ hồi lâu, phát hiện biện pháp duy nhất để vấn hồi Cát Tường Nhi chỉ có ngả bài, hợp tác, nếu không sẽ không còn khả năng nữa, gã đã hoàn toàn bị bài trừ ra khỏi thế giới của hẳn rồi.

Vân Trinh nhìn gã: "Thả Vân Giang Ninh về Bắc Tiết, để hẳn ta khởi xướng chiến tranh, nền tảng lập quốc dao động, sau đó người mới có cơ hội lên làm Thái tử đúng không? Nếu Bắc Tiết không phát động chiến tranh, Hoàng Thượng sẽ không ngự giá thân chinh, thân thể của y khoẻ mạnh, người có cơ hội gì để leo lên hoàng vị? Sao ta có thể tin tưởng người phí tâm tư tới tìm ta muốn người, có phải là có âm mưu gì khác hay không chứ?"

Vân Trinh nhìn gã, lạnh lùng nói: "Từ khi uống xong chén Hoàng Lương

Chung kia, ta đã không có khả năng tin tưởng một chữ nào của người nữa rồi, Cơ Hoài Tố."

"Đối với người hoàn toàn không biết gì cả, ta còn có chút tiếc nuối ra tay, nhưng vẫn phải cảm tạ người, từ nay về sau ta đã có thể không từ thủ đoạn đối phó với người rồi."

Cơ Hoài Tố nghiêm nghị nói: "Vì sao người thật sự cho rằng ta sẽ vì hoàng vị kia mà bỏ mặc sơn hà lâm than, sinh linh đồ thán chứ? Ở đáy lòng người, ta xấu xa như vậy sao? Xấu đến mức dung túng ngoại tộc, ngồi nhìn nước mất?"

Vân Trinh không chút do dự nói: "Không sai, có lẽ bây giờ người sẽ không, đây chẳng qua là bởi vì lợi ích đưa cho người không đủ lớn thôi. Người không nắm chắc, người đang mưu tính cái khác, người muốn lấy được thứ gì nữa từ tr3

người ta... Đừng nghĩ nữa, Cơ Hoài Tố."

Cơ Hoài Tố nói: "Chỉ ít ta có thể cung cấp rất nhiều tin tức hữu dụng cho người, chỉ cần người thử tin tưởng ta một lần... Nhốt Vân Giang Ninh lại..."

Vân Trinh nói: "Loại người vĩnh viễn chỉ coi người khác thành công cụ như người thật khiến người ta buồn nôn."

Cơ Hoài Tố có chút bất đắc dĩ: "Người đang xử trí theo cảm tính, ở trước mặt chuyện lớn thế này, người không nên nói về đạo đức nhân tính gì nữa."

Vân Trinh nói: "Không cần Hà Gian quận vương dạy bảo, ta tin tưởng người sẽ sống rất tốt. Nhưng sống như người, bên người chỉ vây quanh những người có lợi cho mình thì có ý nghĩa gì chứ?"

Cơ Hoài Tố hỏi: "Phải làm thế nào người mới có thể tha thứ cho ta?"

Vân Trinh không hề do dự: "Trừ khi người cũng uống Hoàng Lương Chung trước mặt t."

Cơ Hoài Tố thấp giọng nói: "Không thể cho ta một cơ hội chuộc tội sao? Ta sẽ dâng lên cho ngươi tất cả... Dù ngươi muốn làm Hoàng đế cũng được."

Vân Trinh cười lạnh: "Cút! Nếu ngươi không đi, ngươi cũng chỉ có thể chờ xương cốt vừa lành của ngươi lại gãy mất thôi!"

Cơ Hoài Tố biết nhiều lời vô ích, đành phải đứng lên. Nhưng lại nhìn thấy dưới cổ áo của Vân Trinh đang ngời có liên tiếp mấy điểm mập mờ màu đỏ sậm.

Máu nóng xông lên não, gã cũng không còn cách nào duy trì lý trí, đột nhiên tiến lên bắt lấy cánh tay Vân Trinh, ngón tay dùng sức bầu vào da thịt của hắn thật sâu: "Đây là cái gì? Ngươi mới vừa thân mật cùng ai?"

Vân Trinh bị kéo cổ áo xuống, hắn giận dữ vung quyền chào hỏi khuôn mặt Cơ Hoài Tố, lại bị Cơ Hoài Tố nhanh chóng ấn xuống ghế, thân thể đè ép xuống, đầu gối cũng đè chặt lên cái chân muốn đá ra của Vân Trinh.

Gã ở tr3

cao nhìn xuống, áp chế Vân Trinh thật chặt. Hô hấp giao thoa, Vân Trinh có thể cảm giác được gã đang tức giận thở dốc kịch liệt: "Là ai? Ngươi đến chùa Đại Từ Bi với ai? Là Hồ nhi kia? Hay là con hát kia?"

Vân Trinh cả giận nói: "Liên quan gì đến ngươi!"

Cơ Hoài Tố nhìn chằm chằm hắn, nhìn tr3

mặt hắn bởi vì tức giận mà đôi mắt lóe sáng đến kinh người, hung dữ nhìn chằm chằm gã, không hề có chút mềm yếu nhượng bộ nào.

Cơ Hoài Tố nhìn chằm chằm hắn trong chốc lát mới buông tay ra. Vân Trinh trở tay đấm mạnh một quyền vào lồng ngực của gã khiến gã phải lui về phía sau mấy bước, cảm giác được xương cốt ở ngực vừa mới khép lại truyền đến tiếng vỡ vụn đau đớn.

Nhưng gã không hề tỏ ra đau đớn, chỉ nhìn chăm chăm Vân Trinh, chậm rãi nói: "Ta sẽ có được người lần nữa, Cát Tường Nhi."

Vân Trinh giận dữ: "Cút!"

Cơ Hoài Tố nhìn chăm chăm hắn, lộ ra một nụ cười không hề sợ hãi, ấn lên vết thương nói: "Tất cả những gì người làm với ta, ta đều thích như mật ngọt. Ta sẽ chờ ngày người trở lại vòng ôm của ta."

Hắn đi từng bước ra ngoài.

Vân Trinh ngồi tr3

ghế, tức giận đến mức chỉ cảm thấy lồng ngực cũng đau nhức, cái khí gì chứ! Sao gã lại nhớ ra kiếp trước!

Rốt cuộc gã còn có âm mưu gì?

Không được, nhất định hắn phải lập tức tiến cung đi tìm Vân Giang Ninh, nhờ may gã tìm cách ám hại Vân Giang Ninh thì sao?

Người này, không thể tin một chữ nào cả.

Chương 87: Thả hổ

Lúc Vân Trinh tiến cung trời đã đen nhánh, Đinh Đại chạy đến cửa cung hỏi Vân Trinh: "Sao Hầu gia lại đột nhiên tiến cung?"

Vân Trinh có chút kỳ quái, hôm nay Hoàng Thượng còn hỏi mình có vào cung hay không, làm sao mình vừa đến Đinh Đại lại tỏ ra kỳ lạ như thế, hắn cười nói: "Đình gia gia không cần để ý đến ta đâu, thật ra là ta tìm Cao đại ca có chút việc. Đi xem Hoàng Thượng một chút trước, Hoàng Thượng có rảnh không?"

Đinh Đại nói: "Hoàng Thượng còn đang nghị sự, hôm nay có khá nhiều chuyện, Hoàng Thượng nói sợ ngài một mình buồn bực, nếu không có chuyện gì thì ngài cứ về phủ trước, chờ Hoàng Thượng rảnh sẽ lại gọi ngài vào cung."

Vân Trinh nói: "Được rồi, vậy ta đi tìm Cao đại ca rồi sẽ trở về."

Đinh Đại cười nói: "Cao Tín cũng đang làm việc, nếu ngài có chuyện gì gấp thì cứ nói với tiểu nhân, tiểu nhân sẽ cho người đi làm."

Vân Trinh nói: "Thật ra ta muốn để Vân Giang Ninh về phủ ta một chuyến, có chút việc."

Đinh Đại tươi cười: "Việc nhỏ này sao Hầu gia ngài phải tự mình đến chứ, ta sẽ để Vân Giang Ninh xuất cung đến phủ ngài. Đêm đã khuya, cửa cung cũng sắp khóa, để ta đưa ngài ra ngoài."

Quả nhiên rất nhanh đã có người nâng kiệu đi đến, không bao lâu sau cũng thấy Vân Giang Ninh nhanh nhẹn đi tới. Vân Trinh vốn còn muốn xem có cơ hội nhìn Hoàng Thượng một chút hay không, nhưng thấy Vân Giang Ninh,

trong lòng đều bị tin tức đêm nay Cơ Hoài Tố nói tới chiếm hết, cho nên đành lên kiệu.

Lúc xuất cung còn nhìn thấy Mặc Cúc dẫn Thái y đang trực ở Thái y viện đi đến, nghĩ chắc là cung nhân ở đâu đó muốn xem bệnh, hẳn ngồi tr3

kiệu thăm dò hỏi một câu: "Mặc Cúc? Muộn như vậy rồi mà còn làm việc à?"

Sau lưng Mặc Cúc đều là mồ hôi, nhìn thấy hẳn liền cười nói: "Bái kiến Hầu gia, là xem mạch bình an cho Hoàng Thượng, Hầu gia xuất cung sao? Hầu gia đi thông thả."

Vân Trinh cười chào hỏi với hẳn ta rồi vội vàng xuất cung về phủ.

Trở về thư phòng trong phủ, Vân Trinh cho lui người bên ngoài, chỉ để lại mỗi Vân Giang Ninh, sau đó giương mắt nhìn hẳn ta từ đầu đến chân. Một lúc lâu sau hẳn ta vẫn luôn lặng im đứng sau lưng hẳn, lạnh nhạt, phục tùng, giống như một thanh đao sắc bén rất hữu dụng.

Hắn có quá nhiều chuyện cần quan tâm, cũng luôn bận rộn chạy vọt về phía trước chạy, gần như không có thời gian để ý đến tử sĩ ưu tú nhất được mình chọn lựa, tử sĩ đi ch3t thay Cơ Băng Nguyên.

Hắn ta vẫn giống như trước đó, cao lớn, lưng dài vai rộng, đôi mắt màu lam sáng ngời, tóc quăn mũi cao, quả nhiên khí thế không giống người phàm.

Nếu như hẳn ta biết hẳn ta là con trai duy nhất của Trường Quảng Vương, trở lại Bắc Tiết sẽ trở thành Thế tử Nhiếp Chính Vương được nhiều người ủng hộ, trở thành nam tử quyền lực đỉnh cao, hẳn ta sẽ làm thế nào?

Hai đời trước, Thế tử của Trường Quảng Vương đều dẫn đầu bộ tộc xuất chinh. Theo cách nói của Cơ Hoài Tố, hẳn ta tàn nhẫn, lãnh khốc, vô tình, căm hận người Đại Ung, đồng thời cũng rất có tài hoa tướng lĩnh, nếu không sẽ không đến nỗi ngay cả Cơ Băng Nguyên cũng cảm thấy khó giải quyết.

Mặc dù Cơ Hoài Tổ có ác ý, nhưng lời này hẳn là thật.

Hắn không nghĩ tới một đời này hẳn mua quân nô, sẽ đánh bậy đánh bạ mua phải con trai ruột lưu lạc bên ngoài của Trường Quảng Vương.

Như vậy nếu không có hẳn mua lại, Vân Giang Ninh sẽ như thế nào?

Trước khi gặp hẳn, hẳn ta bị bán cùng mẫu thân, trở thành tù binh quân nô sống sót sau lao dịch tàn khốc.

Lúc hẳn mua hẳn ta thật ra cũng hơi chê hẳn ta lớn tuổi, lúc ấy là lão Lan coi trọng hẳn ta, nói bên trong ánh mắt hẳn ta có tính sói, quả nhiên về sau mỗi một cửa hẳn ta đều lấy được hạng nhất.

Vân Trinh nhìn chăm chú Vân Giang Ninh thật lâu, trong lòng bắt đầu dao động.

Hoàng thượng đương nhiên là quan trọng nhất, còn quan trọng hơn cả mình, vì Hoàng Thượng mình có thể chết.

Cho nên nên xử lý Vân Giang Ninh có khả năng trở thành tai hoạ lớn nhất sau này như thế nào đây? Một bát rượu độc đương nhiên là cách làm ổn thỏa nhất bảo đảm nhất - nếu không một khi tộc Bắc Tiết liên lạc với hẳn ta, hẳn cũng không nắm chắc có thể khống chế hẳn ta được nữa.

Thành thạo cung ngựa, võ nghệ siêu quần, tinh thông thao lược, mình đã tự tay bồi dưỡng một lưỡi dao như vậy cho tộc Bắc Tiết. Hẳn ta sẽ đáng sợ hơn, sắc bén hơn hai đời trước, càng không có gì là không phá được. Hẳn phải chờ đến khi hẳn ta gây tai họa cho quốc gia của mình, gây họa cho Hoàng Thượng của mình sao?

Nhưng bây giờ hẳn ta còn chưa làm gì cả. Từ lúc ở trong bụng mẫu thân nữ nô hẳn ta đã bị bán ra, làm con riêng của nữ nô lớn lên thê thảm, trở thành nô lệ rồi lại bị bắt làm tù binh sau một trận chiến, trở thành chiến lợi phẩm mới bị bán ra lần nữa. Sau đó bị mình mua lại, tỉ mỉ huấn luyện, lại chỉ vì để

hắn ta đi làm tử sĩ, dùng tước vị Chiêu Tín Hầu treo trước mắt hắn ta để dụ dỗ hắn ta cam tâm chịu chết một cách không có tiếng tăm gì.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến hắn cũng sẽ có lúc không có chút tâm can nào mà coi người ta như công cụ thế này.

Cho nên mình quyết định như thế có gì khác với Cơ Hoài Tố đâu?

Lúc này hắn còn nghĩ hẳn nên giết chết người này vì Hoàng Thượng, vĩnh viễn trừ hậu hoạn, có gì khác với Cơ Hoài Tố đâu?

Vân Trinh nhìn Vân Giang Ninh rất lâu, nhưng Vân Giang Ninh vẫn đứng im trước mặt hắn không nói một lời, giống như một thanh đao trầm mặc lúc nào cũng có thể ra khỏi vỏ.

Hắn biết hắn ta ưu tú đến cỡ nào, hắn đang nuôi hổ gây họa, nhưng Vân Trinh vẫn thở dài ra một hơi, thấp giọng nói: "Vân Giang Ninh... Người có biết cha mẹ ruột của người không?"

Vân Giang Ninh nói: "Giang Ninh chỉ biết mẹ, không biết cha."

Vân Trinh thấp giọng nói: "Trường Quảng Vương, người biết không? Ông ta là Nhiếp Chính Vương của tộc Bắc Tiết, có một thiếp thân mang thai lại bị người ta ám toán bán đi, ông ta vẫn luôn đi tìm. Trước đó vài ngày, sứ giả tộc Bắc Tiết vào kinh triều cống chúc thánh thọ Hoàng Thượng, tr3

đường vô ý nhìn thấy người liền sợ hãi vì người và Nhiếp Chính Vương kia giống nhau như đúc. Chúng ta đã tra hồ sơ bán mình của người rồi, chắc hẳn người là con trai ruột lưu lạc bên ngoài của ông ta."

Vân Giang Ninh nhìn hắn, sắc mặt bình tĩnh tiến về phía trước một bước, quỳ một chân xuống hỏi hắn: "Hầu gia muốn ta làm cái gì đây?"

Vân Trinh nhìn về phía hắn ta, không nhịn được đưa tay ra chạm vào trán của hắn, đôi mắt hắn ta xanh thẳm giống như bảo thạch lưu ly đẹp nhất lớn nhất mà hắn từng có lúc trước, sạch sẽ bằng phẳng.

Vân Giang Ninh chỉ khẽ ngẩng đầu nhìn hắn, hoàn toàn chăm chú như trước đây.

Vân Trinh thấp giọng nói: "Ta hy vọng người trở về, thu hồi tôn vinh người vốn nên có."

Vân Giang Ninh hỏi: "Không bảo vệ Hoàng Thượng sao?"

Vân Trinh nhắm hai mắt lại: "Là trước đó ta nghĩ sai, người là chính người, ngoại trừ người tự nguyện, không ai có thể bắt người chết vì người khác."

Vân Giang Ninh nói: "Ta tự nguyện quên mình phục vụ vì Hầu gia, Hầu gia chỉ vào chỗ nào, Giang Ninh sẽ chết ngay tại chỗ đó."

Vân Trinh cười: "Chờ đến khi người nếm được mùi vị quyền lực, hưởng thụ được cuộc sống muốn làm gì thì làm, có lẽ người sẽ không còn suy nghĩ như vậy nữa. Vân Giang Ninh, ta trả lại tự do cho người, ngày sau người sẽ chĩa mũi đao vào ta, vào Đại Ung sao?"

Vân Giang Ninh nói: "Vĩnh viễn không."

Vân Trinh nhìn hắn ta chăm chăm: "Ta luôn luôn rất dễ tin người khác, sau đó lại luôn luôn bị người tín nhiệm gây thương tích - ta hy vọng Giang Ninh không phải người thứ ba. Nếu như bởi vì thả người đi mà khiến Hoàng Thượng mà ta để ý nhất bị tổn thương, ta sẽ tuần táng vì y, đi bồi tội cho y."

Vân Giang Ninh giương mắt nhìn về phía hắn: "Ta nhớ rõ, Hoàng Thượng chết, người tuần táng."

Vân Trinh thấp giọng nói: "Đúng, quyết định này quá nặng nề, thế nhưng ta không ra tay được, người đi đi, về Bắc Tiết đi, đi nhận cha ruột của người, đi cướp đoạt trái cây trên

đỉnh quyền lực hoa mỹ nhất kia đi."

Vân Giang Ninh nói: "Cẩn tuân theo quân lệnh của Hầu gia."

Vân Trinh phun ra một hơi thật dài, thấp giọng nói: "Ta không biết vì sao Bắc Tiết lại hỗn loạn, vì sao lại xâm phạm Đại Ung - ta chỉ hy vọng đến lúc đó người có thể chi phối cục diện chính trị, có thể ngăn cản Bắc Tiết xâm phạm Đại Ung, đây là thỉnh cầu cuối cùng của ta."

Hắn nhìn Vân Giang Ninh, chân thành nói: "Không phải mệnh lệnh, là thỉnh cầu."

Vân Giang Ninh im lặng quỳ hai đầu gối xuống, dập đầu lạy ba cái với hắn, lại nói: "Sắp chia tay rồi, Hầu gia có thể cho Giang Ninh một vật không."

Vân Trinh hỏi: "Cái gì?"

Vân Giang Ninh nói: "Giang Ninh muốn đoản kiếm thường đeo bên hông ngài."

Vân Trinh đưa tay cởi xuống dưới ném cho hắn ta: "Cầm đi."

Vân Giang Ninh cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận bằng hai tay, Vân Trinh lại lấy một chồng ngân phiếu từ trong ngực đưa cho hắn ta: "Cầm đi, nghe nói Trường Quảng Vương và Hồ thái hậu có gian, Hồ thái hậu chính là người lúc trước ghen ghét và bán mầu thân người đi. Người vừa trở về, tình cảnh cũng sẽ rất gian nan, cầm lấy mà chuẩn bị. Việc khác ta không lo lắng, người đi theo bên cạnh ta lâu rồi, cũng đã hiểu nhiều về chuyện quân sự."

Hắn lại trầm mặc trong chốc lát, khó nhọc nói: "Ta không muốn một ngày kia, người lấy những thứ học được ở bên ta để đối phó với Đại Ung."

"Đi Tứ Di Quán tìm sứ giả Bắc Tiết tặc, mau chóng đi đi."

Trong lòng Vân Trinh vô cùng đắn đo, cắn răng nói: "Người đi mau, nếu không ta sẽ hối hận."

"Giang Ninh... Đừng khiến một ngày nào đó ta phải hối hận vì đã không giết

người."

Vân Giang Ninh dập đầu lần nữa, trầm mặc lui ra khỏi thư phòng, hiệu suất cao như mỗi lần phục tùng mệnh lệnh lúc trước.

Rất nhanh hẳn ta đã rời khỏi Chiêu Tín Hầu phủ, mới ra khỏi phủ không bao lâu liền có mấy nam tử cao lớn ăn mặc bình thường tỉnh táo đi theo hẳn ta, bước chân nhanh nhẹn, thân thủ mạnh mẽ, thái độ lại hết sức kính cẩn: "Thiếu chủ, Chiêu Tín Hầu có cản trở không? Có cần phân phó chúng tiểu nhân làm cái gì không?"

Vân Giang Ninh quay đầu hờ hững nhìn bọn họ một chút: "Lập tức lên đường."

Mấy nam tử nghiêm nghị cùng nhau khom người: "Vâng."

Chân trời hơi lóe sáng, các tướng lĩnh thủ vệ cửa thành ngáp dài, lạnh đến mức phải rụt bả vai lại, quân bào tr3

bờ vai cũng đã bị sương thu làm cho ướt nhẹp.

Một nhóm nam tử cao lớn dũng mãnh cưỡi ngựa đi từ trong thành ra bên ngoài, thủ thành đi lên trước kiểm tra, sau đó nhìn thấy nam tử cầm đầu lấy ra một lệnh bài Kỳ Lân đồng thau viền đen vàng, biết là Long Tương Doanh đi làm việc liền trầm mặc cho phép thông hành.

Một đám người cưỡi ngựa phi nhanh, không bao lâu đã chạy hơn mười dặm đến cột mốc biên giới, rời khỏi địa giới kinh thành. Nắng sớm hơi mỏng manh, con ngựa hí vang, Vân Giang Ninh ghìim dây cương quay lại nhìn, tro bụi tung bay, khói liễu xa xa, đã không thể nhìn thấy đường đi nữa.

Hắn ta lấy đoản kiếm trong ngực ra, ngón tay khớp xương rõ ràng vuốt nhẹ tr3

vỏ kiếm một hồi, lại đưa kiếm đến bên môi hôn lên bảo thạch màu lam khảm ở đầu rồi mới bỏ vào trong ngực.

Nếu người có một ngày hối hận, ta sẽ dùng thanh kiếm này tự sát, như thế cũng coi như người giết ta, dù sao không phụ người là được.

Hắn ta hờ hững quay đầu, vung dây cương một cái, khoái mã phi nhanh như tiễn chạy về phương xa.

Chương 88: Kê biên tài sản

Bởi vì sợ Cơ Hoài Tô ra tay nên Vân Trinh mới đuổi Giang Ninh đi, nhưng thật ra hắn vẫn cảm thấy cực kỳ đắn đo.

Mấy đời hắn đều không làm được trò gì ra hồn, đến mức ở tr3

quyết định trọng đại này mà hắn vẫn dựa vào cảm giác của mình, vậy mà còn không tự tin. Bỗng nhiên ngoài cửa có người đến nói Đại Lý Tự khanh đến mời Hầu gia đến, có ý chỉ làm việc.

Vân Trinh đành phải thay quan phục đến nha môn Đại Lý Tự, Đại Lý Tự khanh La Thụy nhìn thấy hắn liền nói: "Vốn dĩ ngươi mới ra ngoài làm việc, không nên làm phiền người nữa, nhưng đây là khẩu dụ của Hoàng Thượng. Lỗ Quốc Công Lý Khắc Nạp giao tiếp với ngoại quan, thông đồng với nước ngoài, lấy mạnh hiếp yếu, mưu đoạt dân sinh, đúc tiền riêng với mưu đồ làm loạn, tội lỗi chồng chất. Đại Lý Tự được phái đi điều tra gia sản. Bảo ngươi phụng chỉ kê biên tài sản Lỗ Quốc Công phủ, bởi vì có liên quan huân quý, lại còn có quan hệ với tôn thất. Thái Thường Tự cũng đã phái một vị Quận vương cùng đi điều tra rồi."

Vân Trinh thuận miệng hỏi: "Quận vương nào?"

La Thụy nhìn hắn một cái: "Hà Gian quận vương."

Vân Trinh biến đổi sắc mặt, La Thụy cười nói: "Lão đệ, lão đệ, chúng ta làm chuyện công là tr3

hết, người không được hành động theo cảm tính. Đây cũng chính là phụng chỉ làm việc, cứ làm theo từng bước một, ta sẽ bảo mấy lão quan già dặn làm thay ngươi, người không cần vất vả, cứ đến tọa trấn là được, chớ phụ

lòng tốt của Hoàng Thượng."

Phụng chỉ xét nhà, bình thường việc này đều là việc béo bở ngầm hiểu lẫn nhau. Vân Trinh thăm mắng Cơ Hoài Tố vài câu, nhưng vẫn cầm hồ sơ nhìn qua nhiệm vụ, lại gọi người và điều binh sĩ đại doanh Tây Sơn đến, lúc này mới đến Lỗ Quốc Công phủ, ở nơi đó chờ Cơ Hoài Tố cầm ý chỉ tới truyền.

Lỗ Quốc Công phủ đang tổ chức thọ yến sáu mươi cho Lỗ Quốc Công phu nhân. Cửa lớn rộng rãi, tường khắc hoa văn, khắp nơi đều được giăng đèn kết hoa, ngựa xe như nước, khách đến như mây.

Hôm nay Đám Trăn của Thừa Ân Bá phủ cũng theo hai vị huynh đệ đến dự tiệc, bây giờ đang ở trong thủy tạ hậu viên nói chuyện phiếm với những khuê tú khác trong kinh. Chỉ thấy trong thủy tạ rực rỡ sắc màu, hoa thơm sắc thắm, rượu sôi hương trà. Tr3

bàn là đủ loại sơn trân hải vị, trái cây tươi mới. Vú già cũng mặc quần áo lụa là, đeo vàng đeo bạc, khí thế khác biệt. Nàng ta âm thầm so sánh, cảm thấy quả nhiên Thừa Ân Bá phủ ở Giang Nam vẫn còn khiêm tốn chán, khác hẳn với không khí trong kinh.

Từ lúc nàng ta vào kinh đã được gửi rất nhiều thiệp mời, vô số phủ huân quý tự mình đưa thiệp mời nàng ta đi đón tiếp, đối đãi như khách quý. Lại có rất nhiều thiên kim thế gia vọng tộc mời nàng ta tham gia văn hội, thi hội. Mấy ngày nay nàng ta đã được nịnh nọt đến lâng lâng, sớm quên việc khó chịu ở tr3

đường rồi.

Bây giờ mấy vị khuê tú của Lỗ Quốc Công phủ đều đang ngồi ngắm cảnh ở thủy tạ với nàng ta. Thủy tạ của nữ quyền rất kỳ diệu, có thể nhìn thấy sân khấu kịch ở giữa hồ đối diện, tr3

hành lang còn phủ thêm rèm đỏ mùi thơm nức mũi. Tr3

sân có một ban hí kịch nhỏ ăn mặc thái y lộng lẫy đang biểu diễn.

Khuê nữ lớn tuổi nhất của Quốc công phủ chính là đích tôn tam tiểu thư Lý Phù Anh, đang bắt chuyện với Đàm Trăn: "Đàm muội muội mới đến, chắc là chưa nghe qua hí kịch phía bắc của chúng ta. Mặc dù không uyển chuyển xa hoa bằng Giang Nam, nhưng lại có vẻ đẹp riêng."

Một bên tứ tiểu thư của Trường An Hầu phủ góp vui nói: "Ban kịch nhỏ này được Lỗ Quốc Công phủ nuôi là nổi tiếng nhất trong kinh, hôm nay chúng ta đến dự tiệc, không ít người còn muốn được xem vở kịch này đây."

Đàm Trăn cười nói: "Ta thấy hình như đều là tuổi tác nhỏ đúng không?"

Lý Phù Anh nói: "Đúng rồi, đều là đồng tử có thiên phú âm thanh được mua từ bé, còn mời thầy dạy rất nhiều năm, đợi đến tám chín tuổi là có thể lên hát."

Tiểu thư của Cao An Hầu phủ ở bên cạnh cũng cười nói: "Cũng chỉ có Lỗ Quốc Công phủ có tài lực này, bây giờ rất nhiều phủ đều không mời nổi gánh hát đây."

Lý Phù Anh có vẻ đắc ý, nhưng vẫn cười nói: "Có tiền gì chứ, đây cũng là phong nhã sự tình."

Đàm Trăn cười nói: "Nói đến phong nhã ta lại nhớ đến sao hôm nay không thấy muội muội Khuất gia phủ Khuất lão thái phó? Lần trước nàng đứng đầu văn hội, sao không bảo nàng viết mấy bài thơ nhân cảnh đẹp hôm nay?"

Lý Phù Anh mỉm cười: "Nghe nói là bị phong hàn, hôm nay phủ đế sư cũng không có nữ quyền đến, chỉ phái người đưa chút lễ tới thôi."

Đàm Trăn hơi có chút thất vọng, nói thật dù sao ở trong kinh này, tiểu thư Khuất gia thật sự là nhân tài, dòng dõi thanh quý, nhân vật xuất chúng. Hôm trước Đàm Trăn gặp nàng đã vô cùng ngưỡng mộ, thậm chí còn có chút tâm tư. Tiểu thư Khuất gia còn nhỏ, Khuất gia lại là dòng dõi cao quý, nếu sau này có thể cầu hôn với Hoàng Thượng để nàng làm chính thê của

ca ca cũng vô cùng ổn thỏa.

Bên cạnh có một tiểu thư quý gia nhẹ nhàng cười: "Sợ là xấu hổ không dám gặp ai đi?"

Lý Phù Anh ho nhẹ một tiếng: "Nói chuyện khác đi?"

Đàm Trăn lại nổi lòng hiếu kỳ, biết chuyện này có ẩn tình, liền đợi đến khi tan kịch, các tiểu thư đứng dậy đi khắp nơi đi ngắm hoa, Đàm Trăn mới tìm cơ hội lặng lẽ hỏi Lý Phù Anh: "Khuất muội muội sao vậy?"

Lý Phù Anh quay đầu nhìn bốn bề vắng lặng, mới nhẹ giọng cười nói: "Theo lý thì không nên lảm miệng, dù sao chuyện này liên quan đến khuê dự, lại cũng không có tin tức gì xác thật. Chỉ là có lẽ sau này người cũng sẽ biết, dù sao vị tr3

cao kia là biểu thức của người. Chuyện này rất bí ẩn, vốn dĩ là Khuất thái phó chọn muốn cháu rể cho cháu gái, vì thế chuyên môn vào cung cầu Hoàng Thượng tứ hôn, kết quả nghe nói ngày hôm sau Hoàng Thượng lại mời để sư tiến cung thưởng cho rất nhiều thứ. Thái phó trở về cũng kín miệng không nói gì thêm, chỉ nói đứa trẻ còn nhỏ, cứ chờ thêm mấy năm."

Lý Phù Anh nhỏ giọng cười nói: "Nhà ta có một biểu tỳ gả đến nhà nàng, chỉ lẽ mờ đoán được là Hoàng Thượng không đồng ý, chuyện này không thành."

Đàm Trăn kinh ngạc cười nói: "Đây là coi trọng nhà ai? Dòng dõi như Khuất thái phó mà Hoàng Thượng còn không đồng ý?"

Lý Phù Anh lặng lẽ chỉ lên đám mây xanh thăm tr3

trời: "Coi trọng nhà kia."

Đàm Trăn nghĩ một hồi lại không nghĩ ra là huân quý nào ở kinh thành, kinh ngạc nói: "Rốt cuộc là nhà ai? Có lẽ cũng chưa chắc là Hoàng Thượng không cho phép, chỉ là còn muốn tìm thời gian thương nghị với đối phương

thì sao? Ta thấy Khuất muội muội còn nhỏ tuổi, cũng không gấp mà?"

Lý Phù Anh lắc đầu cười nói: "Người bên ngoài không nói chứ, phụ mẫu của vị này đều đã mất, mọi người đều biết hôn sự của hấn hấn là do Hoàng Thượng làm chủ. Lại nói Khuất thái phó coi trọng hấn, không phải cũng vẫn là coi trọng nhà hấn không có trường bồi cần hầu hạ, lại được Hoàng Thượng cưng chiều ư?"

Lần này Đàm Trăn mới phản ứng được: "Người nói là Vân... Chiêu Tín Hầu? Thế mà Khuất thái phó lại coi trọng hấn? Không phải xuất thân từ thổ phỉ sao? Khuất tiểu thư lại tài hoa hơn người, chuyện này... thích hợp sao? Không bằng tìm người phong nhã, ngày thường thích thơ ca, cũng coi như cầm sắt hài hòa." Nàng ta nhớ tới dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng của Chiêu Tín Hầu ngày đó, lại nghĩ tới tính cách thông minh trí tuệ của tiểu thư Khuất gia, không khỏi cảm thấy ảm ức thay nàng. Khuất thái phó cũng là đế sư, vậy mà ánh mắt chọn cháu rể lại chẳng ra sao cả.

Lý Phù Anh nhẹ nhàng cười nói: "Người không biết đấy chứ, anh hùng không hỏi căn cơ. Chiêu Tín Hầu phủ còn phú quý lâu dài lắm, vài ngày trước đó phụ thân ta còn nói với mẫu thân ta, bảo các ca ca cũng nên tìm cách kết giao với Chiêu Tín Hầu. Người suy nghĩ xem, bên tr3

không có cha mẹ chồng cần hầu hạ, Chiêu Tín Hầu lại có nhân phẩm rất xuất chúng, còn được Hoàng Thượng dốc hết sức vun trồng, tước vị này truyền đến đời thứ ba cũng không có vấn đề gì. Haiz Đàm muội muội, người nghĩ người trong kinh đều như người, rể hiền chạy theo tùy người chọn sao? Vị này đã là người mà rất nhiều quý nữ vọng tộc đều không trèo cao nổi rồi. Vừa được nhận tước, gia đình phú quý, tướng mạo tuấn lãng, võ nghệ xuất chúng, mấy năm này còn làm được nhiều chuyện lớn, tiền đồ vô tận. Bây giờ lại đến Đại Lý Tự, có vẻ sắp một bước lên cao, không ai bì kịp rồi."

"Ánh mắt của đế sư còn có thể sai sao?"

Gương mặt xinh đẹp của Đàm Trăn ửng đỏ, thấp giọng nói: "Lý tỷ tỷ đừng trên ta, chỉ là ta không nghĩ thông thôi. Không phải nghe nói vị này ngang

tàng hồng hách, cậy súng mà kiêu, ngay cả Quận vương cũng dám đá bị thương sao?"

Lý Phù Anh cười nói: "Người lại không biết rồi, dòng họ huân quý chúng ta có công tử nhà nào mà không có chút nóng nảy? Nhà ai mà không có mấy con cháu ngang tàng hồng hách chứ? Chỉ là vị này quá bắt mắt, luôn bị Ngự Sử nhìn chăm chăm thôi. Không phải đây cũng là vì được Hoàng Thượng yêu thương nên mới vậy sao? Ngay cả Hà Gian quận vương cũng phải nói là mình say rượu hồ đồ, những người khác còn so đo cái gì nữa? Lúc trước hấn mới 15 tuổi mà bắn một tiễn thủng pháo ở miếu Văn Đế, cứu được rất nhiều người, sao lại không có ai nói. Thật ra nghe nói vị Hầu gia này bởi vì được Hoàng Thượng tự mình quản thúc dạy dỗ, tuy hơi nuông chiều nhưng vẫn hay làm việc chính nghĩa, không bao giờ đi mấy nơi không sạch sẽ kia."

Nàng lại nhìn Đàm Trăn, thấp giọng thành thật nói với nàng ta: "Người nhìn đám công tử tài tử nổi tiếng kinh thành kia đi, thỉnh thoảng khác bản vài cuốn "Thập Phương Phổ", "Phẩm Hương Giám", bình luận tên tuổi danh kỹ con hát trong Câu Lan Viện, còn lúc nào cũng mở văn hội mời những cô nương kia đi bồi rượu, cứ như vậy còn gọi là phong lưu tài tử gì chứ. Nếu gả cho những người kiểu này, ngày nào cũng phải giận đối với đám kỹ nữ bên ngoài, cuộc đời như thế mới không có cách nào sống nổi."

Đàm Trăn đang muốn tiếp tục nói chuyện với nàng, chợt nghe thấy từng tiếng tiếng thét chói tai, lại bỗng nhiên nhìn thấy một đám binh sĩ cầm trường thương tràn từ bên ngoài vào xua đuổi nữ quyến.

Tiếng hét chói tai của đám quý phụ nhân vang lên, có tiếng của vú già xông thẳng tới: "Không xong rồi lão phu nhân! Đằng trước có rất nhiều người đến, đuổi bắt khắp nơi! Chỉ nói là phụng chỉ kê biên tài sản phủ chúng ta!"

Bên tr3

lão phu nhân đang ngồi ở vị trí chủ nhà, nghe được một tiếng kêu này, lại nhìn thấy rất nhiều binh sĩ với khuôn mặt hung ác đổ xô vào thì trợn ngược hai mắt ngã xuống. Đám con dâu bên canh bà ta vội vàng xông lên đỡ, lại

thấy những binh sĩ kia tiến thẳng vào, ra lệnh dồn tất cả nữ quyền vào trong khách sảnh, vây quanh không cho phép rời đi. Xung quanh còn có mặt người quan phục dẫn người bắt đầu kê biên mấy tài sản quý giá.

Vừa rồi còn là bữa tiệc rục rĩ náo nhiệt, bây giờ lại sân kịch thừa thớt, yếm hội nửa tàn, mặt ai nấy đều sợ hãi như màu đất.

Đàm Trấn giật mình nhìn cảnh tượng này, cực kỳ sợ hãi, quay đầu nhìn thấy sắc mặt Lý Phù Anh vàng như giấy, thân thể run lẩy bẩy, nhưng cũng không còn rảnh để ý tới việc trấn an nàng, bởi vì có rất nhiều phu nhân tiểu thư dẫn nha hoàn vú ra cổng nói với thủ tướng kia: "Chúng ta là khách quý Trường Nhạc Hầu phủ được mời đến, lại không phải người của Lỗ Quốc Công phủ, xin tướng quân thông báo một tiếng, thả ta về phủ."

Thủ tướng kia không hành lễ, đợi đến khi có nhiều người mới lớn tiếng nói: "Chúng ta phụng mệnh giam giữ kê biên tài sản của Lỗ Quốc Công phủ, trông coi tất cả người không được đi loạn! Nếu như để chạy thoát một người sẽ bị xử theo quân pháp! Nữ quyền các người cứ yên tâm chờ, đến lúc đó quan tr3

sẽ tự có đạo lý, nếu đi lại lung tung, đến lúc đó sẽ bị ghép tội lén lút trao nhận truyền tin, sẽ bị hỏi tội!"

Chương 89: Giải vây

Vân Trinh và Cơ Hoài Tố sóng vai đi vào Lỗ Quốc Công phủ, binh sĩ đứng trang nghiêm hai bên đường, bọn họ đi giữa vào chính đường của Lỗ Quốc Công phủ.

Cơ Hoài Tố thấp giọng cười nói với Vân Trinh: "Người mặc Đại Lý Tự quan phục rất đẹp, sao tr3

cổ tay lại đeo Phật châu thế kia? Ta nhớ lúc trước người không niệm Phật, ở chỗ ta còn có một chuỗi Phật châu thật bảo, vẫn còn dùng được, ta cho người đưa đến cho người được không?"

Vân Trinh mặt không biểu cảm, hoàn toàn không để ý tới gã.

Cơ Hoài Tố lại vẫn mỉm cười khê nói với hắn: "Vân Giang Ninh đã rời Long Tương Doanh, có vẻ thống lĩnh Cao Tín không báo cho Binh bộ, đương nhiên, Binh bộ cũng không dám quản thị vệ trong cung, thế mà người lại thả hổ về rừng thật ư?"

Vân Trinh trầm mặt nói: "Không có hắn ta thì cũng sẽ có người khác. Bắc Tiết có một ầu chủ một Thái hậu, một Nhiếp Chính Vương, lại thần phục triều ta nhiều năm, sao phải nghĩ đến việc xâm phạm Đại Ung quy mô lớn chứ?"

Cơ Hoài Tố nói: "Ta biết, người cầu ta, ta sẽ nói cho người biết."

Vân Trinh thản nhiên nói: "Giang Ninh sẽ thay ta tìm ra đáp án."

Cơ Hoài Tố nói: "Người tin tưởng hắn ta như thế sao? Không phải tộc ta trong lòng ắt suy nghĩ khác."

Vân Trinh nói: "Cũng không thể nào có chuyện ai cũng đều giống như người, háms lợi đen lòng chứ?"

Cơ Hoài Tố mỉm cười liếc hấn một cái: "Đúng thật, không thể không thừa nhận đời này người còn đáng yêu hơn trước. Chắc hấn bây giờ hấn ta cũng thật sự trung thành với người. Nhưng người cho đối phương được cái gì chứ? Có hơn được quyền thế vô thượng của cha ruột hấn ta, quốc gia của hấn ta, tộc nhân của hấn ta không? Thời gian sẽ thay đổi tất cả, quyền lực sẽ thôi hóa quá trình này."

Vân Trinh nói: "Có phải người vĩnh viễn đều phải xác nhận đối phương có thể báo đáp đầy đủ cho người, mới có thể nỗ lực hay không?"

Cơ Hoài Tố thản nhiên thừa nhận: "Phải, chỉ là người đã cho ta vật trân quý nhất, ta lại không biết quý trọng."

Vân Trinh cười lạnh một tiếng.

Cơ Hoài Tố nói: "Người đã nghĩ kỹ phải giải thích với Hoàng Thượng thế nào chưa? Cao Tín giấu giếm, chắc chắn là bởi vì muốn bảm báo với Hoàng Thượng, xem ý của Hoàng Thượng trước. Nếu không cẩn thận việc này còn bị định tội thông đồng với địch bên nước, người cần phải cẩn thận."

Vân Trinh lạnh lùng nói: "Người muốn đi vạch trần tố cáo ta sao?"

Cơ Hoài Tố cười khỏ: "Tuyệt đối không, ta chỉ quan tâm người thôi. Hoàng Thượng thánh minh, người đừng lừa gạt y, biến khéo thành vụng, đến lúc đó mất thiện cảm trước mặt quân thượng cũng không phải chuyện tốt với người."

Vân Trinh xoay mặt bước nhanh hơn, căn bản không để ý tới gã.

Hai người đảo mắt đã đi tới chính đường của Lỗ Quốc Công phủ, Lỗ Quốc Công cùng với ba đứa con trai đều đã quỳ bò ở đó, bốn phía là quan sai và cấm quân.

Cơ Hoài Tố tiến lên, lấy thánh chỉ ra tuyên đọc: "Lỗ Quốc Công Lý Khắc Nạp giao tiếp với ngoại quan, thông đồng với nước ngoài, lấy mệnh hiếp yếu, mưu đoạt dân sinh, đúc tiền riêng, có mưu đồ làm loạn, cô phụ thánh ân. Giáng chú, tịch thu tài sản, áp giải Lý Khắc Nạp cùng với ba người con trai về Đại Lý Tự nghiêm thẩm, khâm tử."

Lỗ Quốc Công mặt như màu đất, xụi lơ dập đầu tiếp chỉ tạ ơn. Vân Trinh liền ra lệnh cho nha dịch Đại Lý Tự tiến lên bắt trói bốn người, trực tiếp áp giải đến Đại Lý Tự.

Cơ Hoài Tố quay đầu cười nói với hắn: "Tiếp theo chính là xét nhà, đặc biệt là phải kiểm kê tài sản trong thư phòng nhà kho, nhìn xem có thể tra ra thư tín, sổ sách gì đó không."

Vân Trinh thản nhiên nói: "Ta biết rồi, không cần Quận vương vất vả dạy bảo."

Cơ Hoài Tố lại thấp giọng nói với hắn: "Lẽ ra Hoàng Thượng đã biết chuyện này từ rất lâu rồi, đã sớm có Ngự Sử đưa mật tín vạch tội ông ta, chứng cứ vô cùng xác thực."

Mặc dù Vân Trinh muốn nhắc chân rời đi, nhưng một là còn phải ở lại tọa trấn nhìn tình huống kê biên tài sản, hai là Cơ Hoài Tố tham dự triều chính nhiều hơn mình, lời của gã đã bắt lấy tin tức mà hắn muốn biết nhất. Hắn đến Đại Lý Tự chưa được bao lâu, lúc trước cũng chỉ mới làm mỗi chuyện thọ lễ của Thừa Ân Bá phủ, việc thứ hai chính là kê biên tài sản Lỗ Quốc Công phủ.

Không thể không nói, học thức của Cơ Hoài Tố về việc triều chính hơn xa mình, nhưng nếu gã chơi trò gì mập mờ, hắn tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn.

Chắc Cơ Hoài Tố cũng biết ranh giới cuối cùng của hắn, không tiếp tục thừa nước đục thả câu nữa, mà nói: "Tháng trước tr3

biển diệt một nhóm giặc Oa, nghe nói đã tìm ra thư từ của Lỗ Quốc Công và

bọn họ ở tr3

tàu."

"Bọn họ cầu kết với người Oa vận chuyển một số lượng lớn tiền đồng nước ta ra ngoài, thậm chí còn thu rất nhiều tượng Phật nung ra thành chì, sau đó đưa vào thị trường, đổi lấy đồng tiền quan chế rồi lại bán cho người Oa để đổi thành bạc trắng kiếm lời riêng, dẫn đến tr3

thị trường cực kỳ thiếu đồng. Gia sản của bọn họ càng ngày càng phong phú, lại chỉ nói với bên ngoài là làm buôn bán thuyền biển."

"Hoàng Thượng rất giận dữ, nhưng vẫn luôn không tỏ thái độ, đời trước... là làm sau thánh thọ, chắc là muốn chờ đến tiết Vạn Thọ. Lần này ta cũng rất bất ngờ, cho nên người có biết vì sao Hoàng Thượng bỗng nhiên giải quyết trước tiết Vạn Thọ không?"

Vân Trinh không biết, mà có biết cũng không có ý định nói cho gã. Hôm nay hẳn vội vàng ở tr3

xe nhìn hồ sơ, cũng cực kỳ khiếp sợ oán giận.

Đương nhiên Cơ Hoài Tố cũng không trông cậy vào việc có thể nghe được cái gì từ trong miệng hắn, lại thấy bên cạnh có đường quan đi lên bẩm: "Bởi vì hôm nay Lễ Quốc Công phủ mở tiệc chúc thọ sáu mươi cho Quốc Công phu nhân, nên vừa rồi sau khi cấm quân đến bao vây, có không ít khách khứa đến dự tiệc vẫn đang bị nhốt trong khách sảnh. Không biết Vương gia, Hầu gia định xử lý như thế nào."

Cơ Hoài Tố đứng lên cười nói: "Đứng ở cửa ra vào ghi danh thân phận, lấy dấu tay là có thể rời đi, nhưng chúng ta vẫn phải đi nói xin lỗi, Hầu gia đi cùng ta nhé?"

Vân Trinh hừ lạnh một tiếng: "Người tự đi làm đi, ta không đi."

Cơ Hoài Tố lại nắm lấy cánh tay hắn, nói: "Cứ nghe lời ta, mọi chuyện để ta

nói cho, người đi theo bên cạnh là được rồi, đừng gây thù địch khắp nơi." Giống như rất nhiều lần lúc trước, Cơ Hoài Tố là người khiêm tốn, thanh lãnh lại hiểu lòng người, luôn luôn có thể lấy phong thái hoàn mỹ nhất để giao tiếp với người ta. Nhưng Vân Trinh vẫn mãi là Chiêu Tín Hầu lười biếng ghi thù.

Một đám quan lại phía dưới nhìn bọn họ, Vân Trinh không tiện vung tay ra, đành phải đứng lên theo gã, rồi mới chậm rãi thu tay về, vừa đi ra ngoài vừa giọng nói: "Người bớt làm ra vẻ dối trá này được không? Đúng là buồn nôn."

Cơ Hoài Tố lại cười nói: "Lúc trước đúng là có ngụy trang, bây giờ thì thật sự là chân thành, đều suy nghĩ vì quân cả."

Vân Trinh cười ha hả, vừa đến phòng khách và hoa viên, quả nhiên đã thấy khách khứa đang xì xào bàn tán ngồi kín cả sảnh đường. Nhìn thấy Cơ Hoài Tố đến, có vài người nhận ra gã liền tiến lên bái kiến: "Hạ quan bái kiến Vương gia." Đa số mọi người đều không nhận ra Vân Trinh, chỉ nhìn quan nhân tuần tú mặc quan phục Thiếu khanh tam phẩm của Đại Lý Tự, đeo kiếm bên hông để suy đoán thân phận.

Cơ Hoài Tố nở nụ cười chân thành, nho nhã lễ độ thở dài: "Hôm nay tiểu vương phụng chỉ làm kê biên tài sản Lỗ Quốc Công phủ việc cùng Đại Lý Tự thiếu khanh, Chiêu Tín Hầu - Vân hầu gia. Bởi vì chuyện này rất quan trọng, lại chưa chứng thẩm tra đối chiếu, nên mới làm phiền các vị đại nhân. Bây giờ tội nhân đã bị giam giữ, cũng đang trong quá trình kê biên tài sản gia sản, mời các vị đại nhân xác minh thân phận của mình, ấn dấu tay là có thể ra về."

Đám người thấy Cơ Hoài Tố khiêm tốn thân thiện như thế, vốn dĩ phụng chỉ làm việc thì không cần phải tạ lỗi, ngược lại bọn họ đều cực kỳ sợ hãi vì không biết Lỗ Quốc Công kia lại phạm phải chuyện như thế! Chỉ hận không thể tránh né thật nhanh để tránh bị liên lụy, bị cho là đồng đảng với Lỗ Quốc Công. Ai nấy đều vội vàng cười đáp lễ nói: "Vương gia làm việc, chúng ta nên né tránh, làm phiền Vương gia."

Mọi người vội vã đứng lên, chờ Cơ Hoài Tố đi rồi thì lập tức tuôn về phía cổng, từng người đăng ký ấn dấu tay rời đi.

Lại có hai vị công tử trẻ tuổi tiến tới chấp tay hành lễ với bọn họ. Một người dẫn đầu có tướng mạo nhã nhặn cười nói: "Hầu gia, học sinh là Đàm Văn Úy, lần trước được Hầu gia đưa tiễn một đường, sau khi đến kinh lại chưa thể cảm tạ, thực sự là hổ thẹn."

Vân Trinh nhìn thấy là hai huynh đệ Đàm Văn Úy và Đàm Văn Bảo, tr3

mặt vẫn lạnh lùng như băng, cũng không trả lời. Cơ Hoài Tố ở bên cạnh lại cười nói: "Họ Đàm, là hai vị công tử Thừa Ân Bá phủ mới vào kinh sao?"

Hai huynh đệ Đàm thị vội vàng cười nói: "Đúng vậy, các học sinh bá kiến Vương gia."

Cơ Hoài Tố cười nói: "Thì ra là thế, là tiểu vương quản lý không nghiêm, để hôm nay công tử bị sợ hãi."

Đàm Văn Bảo nhìn gã thân thiện như vậy thì có ấn tượng rất tốt, vội vàng nói: "Vương gia làm việc thì phải như thế, chúng tiểu nhân cũng không sao, ngược lại là xá muội ở nội viện cùng các nữ quyền, chỉ sợ nàng bị sợ hãi thôi."

Cơ Hoài Tố cười nói: "Vậy sao, tiểu vương sẽ lập tức phái người đi hộ tống lệnh muội tới, hai vị công tử chờ một lát."

Phòng trong nữ khách và nữ quyền cũng đều bị canh giữ trông coi. Chỉ thấy có người cầm danh sách đến, xua đuổi hạ nhân nha hoàn vào biệt viện điểm danh từng người, thu hồi toàn bộ về bán lại.

Đám nữ khách còn chưa tỉnh hồn, cũng không để ý đến việc tạm biệt Quốc Công phu nhân vừa mới tỉnh lại, vẫn luôn rơi lệ kia. Ai nấy đều vội vàng đi qua báo thân phận, ấn dấu tay rồi rời đi theo phụ huynh phủ mình.

Chợt thấy một đồng tử tuần tú để tóc trái đào mặc đồ lụa tới hỏi: "Vị nào là

thiên kim Thừa Ân Bá phủ?"

Đám người đều quay sang nhìn Đàm Trăn. Trong lòng Đàm Trăn nhảy thót lên một cái, vội lấy lại bình tĩnh, dẫn theo hai nha hoàn đi ra, đồng tử kia cúi người cười nói: "Quấy rầy tiểu thư, hôm nay Quận vương nhà ta tới truyền chỉ, lệnh huynh sợ ngài sợ hãi nên nhờ Quận vương của chúng ta đến hộ tống ngài. Lệnh huynh đã chờ ở phía trước rồi."

Lúc này Đàm Trăn mới yên lòng lại, các nữ khách khác bên cạnh thở dài một hơi, tất cả đều cười nói: "Quả nhiên hai vị huynh đệ của Đàm tiểu thư có tình cảm như tay chân, không biết hôm nay là vị Quận vương nào đến tuyên chỉ?"

Đồng tử kia thở dài: "Quận vương nhà ta được phong hào Hà Gian, hôm nay làm việc bởi vì phụng hoàng mệnh, chỉ có thể làm theo quy củ, đã quấy rầy các vị khách quý rồi. Ngài ấy đã lệnh cho các vị tướng quân lập tức để chư vị phu nhân, tiểu thư rời đi, mong các quý khách rộng lòng tha thứ."

Nữ khách đến hôm nay đều là phu nhân vọng tộc, danh môn khuê tú, đương nhiên đều ngầm hiểu. Lại nhìn vị đồng tử này môi hồng răng trắng, tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại ăn nói lanh lợi, có thể thấy được chủ nhân là người khiêm tốn cỡ nào. Đương nhiên ai nấy đều cười đáp ứng, vội vàng rời đi.

Khuôn mặt Đàm Trăn tỏa sáng, dẫn theo nha hoàn thiếp thân đi về phía trước dưới sự dẫn đường của đồng tử kia.

Quả nhiên xuyên qua hành lang liền đến trước phòng, Đàm Văn Úy và Đàm Văn Bảo thấy được nàng ta liền vội vàng ra đón: "Muội muội có bị sợ hãi không?"

Đàm Trăn buồn bã nói: "Thật sự là nhìn thấy ông ta nhà cao cửa rộng, khách khứa tấp nập, lại nhìn thấy nhà sập... Vừa rồi còn ca múa vang trời, phú quý phong lưu, trong nháy mắt đã đều thành tù nhân."

Đàm Văn Úy vẫn còn sợ hãi nói: "Đúng vậy, cấm quân vừa đến, không hỏi

câu nào đã xua đuổi mọi người vào phủ. May mà về sau Hà Gian quận vương rất hiền hòa, còn tới tạ lỗi với khách khứa bị hoảng sợ. Chúng ta nhìn thấy Chiêu Tín Hầu liền vội vàng tiến lên chào hỏi, Hà Gian quận vương hỏi chúng ta có bị sợ hãi không, mới thuận thể đi đón người về."

Đàm Văn Bảo nói: "Quận vương đối xử với mọi người thật sự rất khiêm tốn, phong thái cũng đỉnh cao."

Đàm Trăn nói: "Như vậy, Quận vương ở đâu? Không thể không cảm ơn rồi."

Đàm Văn Bảo chỉ ra dưới hiên phòng khách nói: "Vừa rồi lại là có người đến báo cáo tiến độ kê biên tài sản, đang ở bên kia nghe báo rồi."

Đàm Trăn nhìn sang, quả nhiên liền thấy Chiêu Tín Hầu đang xoay mặt nói gì đó với một vị thanh niên mặc vương phục, tr3

mặt còn có vẻ mỉa mai.

Thanh niên kia mặc vương phục rộng xanh đậm, tr3

đầu cài kim quan, không biết đang mỉm cười nói gì đó với Chiêu Tín Hầu. Chỉ thấy khóe miệng gã cong cong, ánh mắt tươi cười, giống như cực kỳ vui vẻ.

Hai người đứng dưới hiên đều có dung nhan tuấn tú, vóc người thon dài, giống như hai gốc ngọc thụ trong đình, đón gió mà đứng, thần thái tinh anh.

Quả nhiên... Đàm Trăn hơi rũ mắt, quả nhiên đó mới là phong thái của Hà Gian quận vương. Mặc dù tên lừa đảo kia rất tuấn mỹ, nhưng cho dù thế nào cũng không bắt chước được vẻ cao quý trời sinh của hoàng gia. So sánh như vậy, bỗng nhiên thấy bình thường giống như mất cá gặp trên châu.

Nàng ta nói thật nhỏ: "Xem ra Chiêu Tín Hầu và Hà Gian quận vương không hề xung khắc như nước với lửa giống tr3

phố đồn đãi."

Đàm Văn Úy thở dài nói: "Hai bên đều là tôn thất, cũng nên có chút tình cảm mặt ngoài. Chiêu Tín Hầu đá Hà Gian quận vương bị thương, hạ nhân của Hà Gian quận vương xác nhận tại chỗ, Hà Gian quận vương tỉnh lại liền lập tức dâng tấu thừa nhận trách nhiệm, dốc hết sức chối tội thay Chiêu Tín Hầu, đây mới là phong độ hoàng thất."

Đàm Văn Bảo cười lạnh một tiếng: "Dối trá, vừa rồi chúng ta đi lên chào hỏi, Chiêu Tín Hầu kia vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng, giống như là người ta nợ nần gì hấn vậy. Bây giờ lại ở đó nói nói cười cười với Hà Gian quận vương, đúng là bợ đỡ kiêu ngạo."

Đàm Văn Úy vội vàng phát tay chặn hấn ta lại: "Bọn họ đang làm việc! Người điên rồi ư? Ở chỗ này nói hươu nói vượn!"

Đàm Văn Bảo chỉ biết khoái nhất thời, nói xong cũng có chút hối hận, may mà xung quanh đều toàn là người vội vàng chạy tới chạy lui làm việc, không có ai chú ý tới bọn họ. Đàm Văn Úy không còn dám dẫn đệ muội ở lâu thêm, chỉ sợ bọn họ gây tai họa, liền vội vàng dẫn Đàm Trăn và Đàm Văn Bảo tiến lên muốn cảm tạ chào từ biệt.

Vân Trinh thấy huynh muội Đàm thị đi đến từ xa thì mỉm cười nói với Cơ Hoài Tố: "Vương phi của người đến kìa, người còn không tranh thủ ra nghênh đón, ở chỗ này làm cái gì?"

Cơ Hoài Tố nghiêm mặt nói: "Ta chỉ vì người thôi, Đàm thị... mặc dù Hoàng Thượng không thân, nhưng vẫn rất che chở bọn họ. Rốt cuộc là mẫu tộc, không thể so với người bên ngoài được."

Vân Trinh cười ha ha một tiếng, lại thấy Đàm Văn Úy đi lên hành lễ: "Vương gia, Hầu gia, hôm nay đa tạ hai vị đã giải vây. Bây giờ huynh muội chúng ta sẽ trở về, không dám làm phiền công việc của hai vị quý nhân nữa. Hôm sau sẽ chuẩn bị tiệc, mong Vương gia, Hầu gia có thể nể mặt dự tiệc."

Cơ Hoài Tố cười nói: "Đàm công tử và tiểu thư khách khí rồi. Vốn dĩ là tiểu vương không quản lý tốt hạ nhân, mới để tiểu thư bị sợ hãi. Hãy nhanh chóng về đi, sắc trời cũng không còn sớm nữa."

Ba người hành lễ rời đi. Đàm Trăn nhìn Vân Trinh từ đầu đến cuối đều không nói một lời, sắc mặt lạnh lùng, cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Người vô lễ như vậy mà cũng có thể được Hoàng Thượng yêu thương. Nàng ta càng thêm âm thầm bội phục Hà Gian quận vương rõ ràng trước đó bị hấn đá bị thương, lại vẫn có thể nói cười tự nhiên với hắn, đúng là được dạy dỗ thật tốt.

Hoàng hôn buông xuống, các sai dịch còn đang bận rộn khắp nơi, nội viện vẫn còn có tiếng khóc nức nở của phụ nhân. Chắc là Lý Phù Anh vừa rồi còn cùng mình giới thiệu hí kịch, nói cho mình bí mật khuê phòng. Giờ đây cửa nát nhà tan, nghĩ đến việc nàng bỏ đi danh hiệu tiểu thư Quốc Công phủ, cũng không biết tương lai sẽ sống như thế nào. Mà có lẽ cháu gái của Khuất thái phó đã cảm thấy gì đó nên mới không đến dự tiệc. Nàng ta bỗng sinh ra cảm giác môi hờ rãnh lạnh, cũng không dám ở lại lâu, liền vội vàng rời khỏi Lỗ Quốc Công phủ.

Chương 90: Phát hiện

Lỗ Quốc Công phủ thực sự quá lớn, chỉ là kê biên tài sản thôi mà cũng mất tận ba ngày. Trong lúc đó còn phải phái bốn năm người vào trong thư phòng chỉnh lý phân loại thư tín, lại mời rất nhiều người tinh thông tính sổ đến xử lý sổ sách.

Mỗi ngày Cơ Hoài Tố và Vân Trinh đều ở đó tọa trấn kê biên tài sản, ngày ngày nhìn tiến độ được báo lại cũng đều phải ghen họng trần trời.

Vô số tài vật đồ trang sức trân quý da lông được liệt, đồ vật đồ cổ các loại không cần phải nói, chỉ bàn đến ở trong hầm ngầm của Lỗ Quốc Công phủ thôi mà đã phát hiện ra một hầm bạc trắng rồi.

Cơ Hoài Tố cũng không thể không thán phục: "Ở kiếp trước Hoàng Thượng dựa vào cái này để giải quyết quốc khố, mặc dù lặp lại một lần nữa, ta vẫn cảm thấy rung động."

Vân Trinh suy nghĩ một chút rồi nói: "Ở kiếp trước cũng là người phụ trách kê biên tài sản?"

Cơ Hoài Tố nhìn hấn một cái: "Ta và Cao Tín, lúc trước người... không quá để ý đến những chuyện này. Về sau chuyện của Lỗ Quốc Công liên lụy ra rất rộng, có người muốn đến tìm người, lại bị ta ngăn cản."

Vân Trinh nghĩ lại đúng là không có ấn tượng gì, liền hỏi gã: "Lúc đó người không cắt xén một chút gì sao?"

Cơ Hoài Tố bật cười: "Một hào cũng không lấy."

Vân Trinh không để ý tới gã, đưa tay nhặt một viên bích tử cực lớn giữa

những cái khay lên soi dưới ánh sáng nhìn.

Cơ Hoài Tố lập tức từ bỏ sự liêm khiết tự hạn chế mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo: "Thích không? Thích thì giữ lại đi."

Vân Trinh ném trở về, nhìn gã một cái, nghĩ thầm đến khi xung vào quốc khố, Hoàng Thượng muốn bao nhiêu sẽ cho bấy nhiêu, ai thèm cái này của người - Cũng không biết bây giờ Hoàng Thượng thế nào, vài ngày không gặp y rồi. Mỗi ngày ngoại trừ xem bọn họ kê biên tài sản thì chính là phải căn cứ vào chứng cứ được kê biên ra để đi thẩm vấn Lỗ Quốc Công và mấy tên con trai của ông ta.

Phải tìm thời gian tiến cung mới được. Còn có lời Cơ Hoài Tố nói, về chuyện của Giang Ninh, cũng phải tìm cơ hội thẳng thắn với Hoàng Thượng.

Nhưng đêm nay còn phải thẩm vấn, vừa nghĩ tới dáng vẻ né tránh của Lỗ Quốc Công cáo già, trong lòng hắn liền nổi giận. Lại quay sang nhìn Cơ Hoài Tố, cảm thấy vẫn nên giao chuyện như vậy cho Cơ Hoài Tố là thích hợp nhất. Kiếp trước Cơ Hoài Tố cũng được đến Đại Lý Tự, một đời này lại bị điều đến Tứ Di Quán. Nghĩ đến đây, hắn mới cảm thấy mừng thầm trong lòng.

Nghĩ đến Cơ Băng Nguyên, trong lòng Vân Trinh liền có một loại vui vẻ bí ẩn. Lần này cho dù như thế nào đều không thể chịu đựng mấy chuyện thẩm tra xử lý vụn vặt này nữa. Đêm nay cứ vào cung đã rồi tính sau. Thế là hắn quăng tờ đơn xét nhà trong tay lên bàn, nói: "Buồn bực ghê, ta ra ngoài giải sầu thư giãn gân cốt một chút, nơi này giao cho Quận vương."

Cơ Hoài Tố nhìn hắn đứng dậy quần Phật châu lên cánh tay thì hỏi: "Đi đâu vậy? Đừng đến chùa Đại Từ Bi, bên kia có mấy thôn mắc bệnh thủy đậu. Ngay cả hòa thượng chùa Đại Từ Bi cũng bị bệnh, khắp nơi đều đang cúng bái đậu thần nương nương kia. Ta nhớ hình như người bị rồi nhỉ? Nhưng vẫn không sạch sẽ, nên cẩn thận thì hơn."

Vân Trinh thuận miệng nói: "Có bệnh thủy đậu ư..." Hắn bỗng nhiên khẽ giạt mình, có thứ gì đó xẹt qua ở trong đầu, liền hỏi Cơ Hoài Tố: "Hòa

thượng chùa Từ Bi cũng bị sao?"

Cơ Hoài Tố nói: "Nghe người ta nói thế, nói là mấy ngày này đừng cho gia quyến đến đó dâng hương."

Vân Trinh cầm lấy áo choàng nhanh chóng đi ra ngoài, Cơ Hoài Tố hơi kinh ngạc, lại lắc đầu bật cười. Hắn vẫn như vậy, vừa nghĩ đi là đi, tràn đầy sức sống như hoa nở. Ai ở cùng với hắn đều có thể cảm giác được một sự vui vẻ lâng lâng.

Vân Trinh bước nhanh đi ra khỏi Lỗ Quốc Công phủ, trở mình lên ngựa, phi như bay về hướng hoàng cung.

Rõ ràng buổi sáng Hoàng Thượng còn đầy mong đợi hỏi mình buổi tối có muốn vào cung với y hay không. Đến đêm mình tiến cung lại bị Đinh Đại ngăn cản về phủ, còn có tr3

đường... gặp phải Mặc Cúc, cũng không phải là mừng một mười lăm, tại sao lại phải khám mạch bình an? Tr3

lưng Mặc Cúc ướt đẫm mồ hôi... còn có việc xét nhà sớm bất thành lình.

Tất cả đều được nói liền rõ ràng.

Việc xét nhà và thẩm tra xử lí vụn vặt phức tạp cũng chỉ vì để ngăn cản mình, để mình không có thời gian tiến cung.

Nếu mình thật sự tiến cung thì cũng sẽ bị lý do gì đó để đuổi mình đi, một khi mình bận rộn, cũng quên luôn việc tra hỏi.

Trong tay hắn có cung bài tiến cung, bình thường cơ bản đều được thông suốt. Lần này lại bị chặn ở cổng Thế Nhân Cung, rất nhanh Cao Tín đã đi đến cười nói: "Hôm nay Hoàng Thượng có việc nghị sự với các đại nhân Quân Cơ Xử, sao Hầu gia lại đột nhiên tới? Đến rất đúng lúc, ta đang muốn hỏi Hầu gia đây. Tại sao sau khi Vân Giang Ninh kia được Hầu gia dẫn đi lại không về nữa?"

Vân Trinh căn bản không để ý tới hắn ta, mà trầm mặt trực tiếp đi lên phía trước. Cao Tín nhìn sắc mặt hắn không tốt, rốt cuộc cũng không dám cản, chỉ phát phát tay ra hiệu đám thị vệ Long Tương Doanh muốn lên lên ngăn cản, mình thì vừa đi vừa nói với hắn: "Hoàng Thượng thật sự đang bàn chuyện, người ngồi trong phòng chờ một chút, ta sẽ bảo Đinh Đại đi thông báo cho người."

Vân Trinh xoay mặt nhìn một vòng, lạnh lùng nói: "Hôm nay phòng vệ gấp ba ngày thường, Cao đại ca nói cho ta nghe một chút đi, Quân Cơ Xử đang bàn chuyện gì mà lớn vậy?"

Cao Tín thầm cảm thấy không tốt, người này từ nhỏ đã ra vào cung, thật sự là quá quen thuộc rồi, không thể ngăn nổi hắn. Chỉ có thể cười làm lành nói: "Chuyện lớn quân cơ, tiểu nhân nào dám hỏi. Hầu gia, Hầu gia, người cũng biết quy củ, vẫn nên chờ chút đã, chờ lão Đinh ra thông báo cho người. Đừng để lát nữa Hoàng Thượng tức giận."

Vân Trinh nói: "Ta không đi Quân Cơ Xử, ta đến tắm cung chờ." Hắn nhanh chóng đi về phía tắm điện, quả nhiên xung quanh tắm điện cũng được đề phòng nghiêm ngặt, ba bước một tốp năm bước một hầu.

Cao Tín cười khổ trong lòng, biết chắc hắn người này đã biết rồi, cản hay không cản đều là sai. Ngày đó sau khi lên núi thấy Hoàng Thượng ôm hắn, hắn ta hận không thể đâm mù hai mắt mình, quả nhiên là con chim ngọc mà! Khó trách lão Đinh lại chế giễu, đáng lắm!

Nhưng cũng không phải là hắn ta không ngăn được nha! Lúc Vân Trinh trực tiếp muốn đẩy cửa tắm điện, lại thấy cửa tắm điện được mở ra từ bên trong, Đinh Đại đi ra nhìn thấy Vân Trinh cũng khẽ giật mình, mỉm cười hành lễ nói: "Hầu gia? Sao hôm nay lại đột nhiên tiến cung vậy?"

Vân Trinh đẩy ông ta ra: "Đừng tốn sức lừa gạt ta nữa, ta đã từng bị rồi. Hoàng Thượng thế nào rồi?"

Đinh Đại trừng Cao Tín một chút, lại nhìn Vân Trinh đẩy cửa đi vào nội điện,

liền vội vàng cẩn thận từng li từng tí đi theo phía sau: "Gia đừng lo lắng, đã hết sốt rồi, thủy đậu tr3

người cũng đã tiêu tan rất nhiều. Mỗi ngày đều có ngự y nhìn. Không nói cho ngài là vì Hoàng Thượng sợ ngài lo lắng, không phải đã tốt rồi sao."

Vân Trinh thả nhẹ bước chân tới gần bên giường, quả nhiên thấy Cơ Băng Nguyên nhắm mắt nằm bên trong ngũ yên. Sắc mặt y tái nhợt, đôi mắt hơi lờm, tr3

da mặt có mấy hạt mụn chưa tiêu, có vẻ tiêu tụy rất nhiều.

Hắn ngồi xuống bên giường, đến bây giờ lo lắng một đường mới lắng xuống, chỉ biết ngồi ở chỗ đó rơi nước mắt.

Đình Đại nhìn thấy thì thảm than, xong rồi, đây là quá đau lòng, chỉ có thể chờ đợi Hoàng Thượng tỉnh tự mình an ủi vị tiểu tổ tông này thôi.

Ông ta đành lặng lẽ sai người bưng nước lá ngải cứu đến cho Vân Trinh rửa tay rửa mặt, rồi để Vân Trinh lắng lặng ngồi bên giường trông coi.

Cơ Băng Nguyên nặng nề tỉnh lại sau giấc ngủ, vừa liếc mắt liền nhìn thấy đôi mắt sưng như quả đào của Vân Trinh. Cơ đau đầu vốn dĩ đã tốt hơn nhiều lại như tái phát: "Cát Tường Nhi? Sao người lại tới đây?"

Vân Trinh không nói một lời. Chỉ là vừa nghe y nói xong, nước mắt lại lăn xuống.

Cơ Băng Nguyên bó tay chống người lên, muốn ôm hắn nhưng lại ghét bỏ tr3

người mình có bệnh không sạch sẽ, đành phải dựa vào gối đầu thở dài: "Đừng khóc, trẫm đã khỏe rồi. Nhiều ngự y như vậy, người sợ cái gì. Chỉ là mấy ngày trước bệnh đến quá nhanh, trẫm sợ mình xấu người sẽ ghét bỏ trẫm, nên mới để bọn họ giấu giếm người thôi."

Vân Trinh nhào vào trong ngực y, nước mắt tuôn rơi lã chã. Rất nhanh phần áo ở ngực Cơ Băng Nguyên đã ướt đẫm, trong lòng y cũng có chút cảm động, chắc chắn đứa nhỏ này có một tấm chân tình với ta. Y đành phải ôm hẩn thấp giọng trấn an vài câu. Nhưng Vân Trinh lại chỉ cúi đầu không nói lời nào, Cơ Băng Nguyên cũng rất đau đầu, không biết nên dỗ từ đâu.

Mãi đến khi Đinh Đại bùng thuốc đến, Vân Trinh mới ngồi dậy nhận lấy bát thuốc định tự mình dứt. Nước mắt tr3

mặt còn chưa khô, đôi mắt lại sưng hơn mấy phần.

Cơ Băng Nguyên rất thương tiếc, nhưng thấy hẩn vẫn luôn không nói lời nào, biết chắc hẩn đang tức giận. Y cũng cảm thấy hơi chột dạ, đành phải ngoan ngoãn uống sạch bát thuốc đắng chát tê dại kia.

Chờ đến khi nội thị cung nhân đều lui xuống, Cơ Băng Nguyên nhìn trong phòng không có ai, chỉ còn lại mỗi Vân Trinh, nghĩ đến nghĩ đi mới kéo tay của hẩn cười nói: "Đều là trẫm không phải, người đừng tức giận, về sau trẫm có việc, tuyệt đối sẽ không giấu giếm người."

Vừa thốt ra lời này, nước mắt của Vân Trinh lại lã xuống. Cơ Băng Nguyên cảm thấy khó giải quyết, cầm khăn ra lau cho hẩn: "Đừng khóc, đều do trẫm..."

Vân Trinh nức nở nói: "Không phải Hoàng Thượng sai, đều do Vân Trinh, Vân Trinh trời sinh chính là cái mệnh cô tình, khắc cha khắc mẹ, không vợ không con, không có người thân thích. Hoàng Thượng bị ta khắc rồi."

Hẩn càng khóc càng thương tâm. Lúc này ngồi trước long sàng hẩn vẫn còn đang nghĩ, nếu Hoàng Thượng bị mình khắc xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?

Nói không chừng đời nào Hoàng Thượng cũng đều trúng độc mất tích tr3 chiến trường, tất cả đều là do mình khắc y.

Cơ Băng Nguyên dờ khóc dờ cười: "Người lại nghe mấy lời vợ vẫn từ đâu rồi cho là thật vậy? Trẫm là chân long thiên tử, tự có khí vận, ai có thể khắc được trẫm."

Vân Trinh thấp giọng nói: "Là thật đấy, số mạng này chính là trụ trì chùa Đại Từ Bi phê cho ta. Lúc ta vừa đầy tháng, mẫu thân đã ôm ta đi đoán mệnh. Cho nên phụ thân mới không thích ta, lúc nào mẫu thân cũng dẫn ta vào cung để Hoàng Thượng ôm, chính là muốn mượn khí vận của Hoàng Thượng để ép mệnh xấu này đấy."

Vân Trinh càng nghĩ càng chui rúc vào sừng trâu đến: "Lần này nếu không phải chính ta chạy tới chùa Đại Từ Bi, Hoàng Thượng yên lành ở trong cung, cũng sẽ không đi tìm ta, làm sao lại bị nhiễm được?"

Bệnh thủy đậu này, người càng lớn càng nguy hiểm. Nếu Hoàng Thượng có gì không may thì đó chính là mình khắc!

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, ai biết Hoàng Thượng còn có thể bị mình hại bao nhiêu lần!

Đây là lần đầu tiên Cơ Băng Nguyên nghe được chuyện đoán mệnh. Lại thấy hẳn nhận định là thật, cảm thấy không thể để hẳn càng lún sâu hơn. Cởi chuông phải do người buộc chuông, xem ra vẫn phải tìm cơ hội để Hoàng Hư đại sư tiến cung một lần.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng y vẫn ôm Vân Trinh, thấp giọng trấn an: "Trẫm mười dẫn binh từ năm mười bốn, lên tr3

chiến trường, vào trong quân doanh, đã từng đi qua vô số địa phương, gặp phải vô số nguy hiểm, cuối cùng đều có thể hóa nạn thành may. Nếu không cuối cùng cũng không tới phiên trẫm ngồi ngôi vua này, người phải tin tưởng trẫm tự có khí vận trong người."

Chương 91: Hầu bệnh

Chuyện Lỗ Quốc Công Phủ bị kê biên tài sản đã gây ra sóng gió cực lớn trong kinh.

Rất nhanh trong cung đã truyền ý chỉ để Đại Lý Tự thẩm tra xử lí án Lỗ Quốc Công, Hà Gian quận vương làm chủ thẩm.

Vân Trinh thì cáo bệnh, tập trung ở lại trong cung trông coi hầu bệnh Cơ Băng Nguyên.

Lúc Cơ Hoài Tố nhận được ý chỉ có chút kinh ngạc, nhưng cũng có chút lo lắng không biết Vân Trinh bị bệnh như thế nào. Gã còn chuyên môn đến Chiêu Tín Hầu phủ. Chương Diễm ra cười tiếp đãi Cơ Hoài Tố, chỉ nói Hoàng Thượng lo lắng, đã giữ Chiêu Tín Hầu ở trong cung dưỡng bệnh rồi. Chỉ là nhiệm phong hàn thôi, không có gì phải lo lắng cả.

Cơ Hoài Tố cũng không nghi ngờ, dù sao Vân Trinh được sủng ái lúc nào cũng ở trong cung là chuyện thường, cho nên đành trở về tập trung thẩm tra xử lí án Lỗ Quốc Công. Tuy việc ở kiếp trước đã quen với việc này rồi, nhưng vụ án này liên luy rất rộng, thẩm tra còn luôn là một việc tốn sức, cho nên không thể không vui đầu vào trong.

Bên này huynh muội Đàm thị trở về vốn muốn lập tức mở tiệc rượu mời Hà Gian quận vương và Chiêu Tín Hầu, kết quả một người bệnh một người bận, cuối cùng vẫn không thành công.

Chỉ có thể chờ đến tiết Vạn Thọ. Chuyện của Lỗ Quốc Công vừa xảy ra, tiệc tùng của đám huân quý đã ít đi rất nhiều. Dù sao ngày đó có không ít khách tham gia tiệc của Lỗ Quốc Công, nếu như bị liên luy, ai biết sẽ như thế nào chứ?

Nhưng huynh muội Đàm thị vẫn rất được hoan nghênh, dù sao Hà Gian quận vương chủ trì việc kê biên tài sản và thẩm lý ngày đó lại công khai để ý đến bọn họ. Hơn nữa còn có bối cảnh lừng lẫy, đương nhiên lúc nào cũng được mời mọc, cũng tiện nghe ngóng tiến độ điều tra án Lỗ Quốc Công

Mặc dù không thu hoạch được gì, nhưng không gây trở ngại cho việc vô số danh gia vọng tộc trong kinh hy vọng có thể giữ gìn mối quan hệ với bọn họ. Ít nhất nhờ may có lúc chịu tội cũng có thể được nói đỡ cho vài câu.

Vì thế Đàm phủ mới có cảnh ngựa xe như nước, hiển nhiên đã thành vọng tộc chạm tay có thể bồng ở trong kinh.

Đương nhiên cũng có người bẩm báo cho Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên bình tĩnh: "Bảo Chương Diễm chọn sư gia tốt một chút đưa đến Đàm phủ đi, cũng sửa sang lại danh mục quà tặng. Đừng nhận quà không nên nhận, cái nào nên đáp lại thì đáp."

Vân Trinh ở một bên lại đẩy bả vai y: "Hoàng Thượng, không thể bỏ mặc như vậy được."

Cơ Băng Nguyên giật giật bả vai, từ vai đến cánh tay y đều cảm đầy ngân châm, Vân Trinh vội vàng đề lại: "Đừng lộn xộn, ta còn chưa ghim xong đâu."

Cơ Băng Nguyên nín cười nói: "Vì sao không thể bỏ mặc?"

Vân Trinh vừa ghim kim vừa nói thầm sau tai y: "Hoàng Thượng, bọn họ là mẫu tộc của ngài mà. Người bên ngoài muốn làm hỏng thánh minh của ngài thì có đầy cách, đâu chỉ mỗi việc tặng quà. Ví dụ như lúc uống rượu tặng mấy mỹ thiếp, say rượu dẫn đến nơi không đứng đắn, da mặt mỏng lại không quen tìm người bảo đảm. Còn có cả Đàm tiểu thư này lại không có trưởng bối đáng tin nào đi theo, một mình ở trong khuê phòng, tuy nói có nhiều nữ mẫu nha hoàn, nhưng ngài xem chẳng phải tr3

thuyền đã xảy ra chuyện ư? Dù sao ba người bọn họ đều còn trẻ, cần phải dạy bảo thêm. Nhỡ may lúc nào đó lại gây ra chuyện gì trong kinh, dưới chân Thiên tử, ngài biết để mặt mũi vào đâu."

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Vậ ư, người nói cũng có lý, vậy người nói nên làm như thế nào đây?"

Vân Trinh nói: "Ta thấy hai vị công tử còn trẻ, rất cần ngài dạy bảo thêm, ngài nên hạ chỉ gì đó để cảnh cáo bọn họ, không cho phép cả ngày chơi bời lêu lổng. Nhân mới gây chuyện mà, ngài nên để bọn họ đến Quốc Tử Giám học, mỗi ngày một tờ chữ, mỗi tháng một bài luận, muốn giao bài gì thì giao! Sau đó thì sao, lại phái nữ quan lão luyện trong cung đến Đàm phủ dạy bảo Đàm tiểu thư quy củ, phải quản lý mới tốt."

Việc cảnh cáo này, đời thứ nhất mình đã được nếm qua rồi... Lúc ấy chơi bời lêu lổng với Chu Giáng, Hoàng Thượng chuyên môn hạ ý dạy dỗ mình, còn phái tiến sĩ ngày ngày đến phủ dạy bảo bọn họ học tập.

Haiz! Lúc ấy mình không biết tấm lòng của Hoàng Thượng, chỉ cảm thấy khổ không thể tả.

Bây giờ nghĩ lại một chiều này rất tốt, Hoàng Thượng nên bảo vệ dạy dỗ mấy tiểu bối mẫu tộc chứ.

Cơ Băng Nguyên khế gật đầu: "Rất không tệ, cứ làm như thế đi." Y quay đầu dặn Đinh Đại: "Đi mời mấy vị Hàn Lâm đại nhân đang trực viết chỉ, lại bảo Tôn Thất Ty sắp xếp hai nữ quan lão luyện đến Đàm phủ dạy bảo Đàm tiểu thư."

Đinh Đại tươi cười: "Vâng, tiểu nhân sẽ đi ngay."

Vân Trinh như mở cờ trong bụng, lại ghim một châm lên lưng Cơ Băng Nguyên. Chờ Đinh Đại đi, Vân Trinh mới lẩm bẩm một câu, Cơ Băng Nguyên hỏi: "Nói cái gì đó?"

Vân Trinh cẩn thận tìm huyệt: "Ta nói ta thấy mình giống yêu phi sàm ngôn

với Hoàng Thượng, nhưng thế này lại rất sáng khoái."

Lần này Cơ Bạng Nguyên cười đến mức ngân châm cả người đều rung lên, Vân Trinh gấp gáp: "Đừng nhúc nhích, đổ máu bây giờ... Cái này có gì đáng cười chứ, ngài đúng thật là."

Cơ Bạng Nguyên cười một hồi lâu đến chảy cả nước mắt: "Trẫm muốn hỏi, đã là yêu phi thì khi nào thị tẩm đây?"

Vân Trinh đỏ bừng mặt, Cơ Bạng Nguyên quay đầu mỉm cười nhìn hấn: "Trẫm cũng không thể để khanh gánh chịu cái danh tiếng này vô cớ được."

Vân Trinh nhỏ giọng nói: "Thái y nói mấy ngày nay ngài phải kiềm chế chuyện phòng the."

Cơ Bạng Nguyên thấy hấn coi là thật thì càng cười tươi hơn, Vân Trinh chỉ hận mình lỗ lòi, ngay cả hai bên tai cũng đỏ rực.

Cơ Bạng Nguyên nhìn hấn thực sự lúng túng mới thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: "Sao người có thể là yêu phi được? Rõ ràng là Tử đồng(*), hiền hậu của trẫm, thay trẫm dạy bảo hậu bối, là người khuyên bảo cực kỳ cương chính."

(*) Tử đồng ở đây bằng nghĩa "ái khanh", cách gọi Hoàng hậu của Vua (Không phải tên tự Tử Đồng (trung thành) của Chu Giáng đầu nhé. Về sau Hoàng thượng còn gọi từ này nhiều, mọi người chú ý nha)

Vân Trinh chậm rãi vuốt ngân châm rồi rút ra, bắt đầu nhìn trái phải nói với y: "Ngài không biết đâu, Hà Gian quận vương xấu xa lắm. Ở trước mặt ngài thì từ chối cưới Đàm tiểu thư, nhưng tr3

mặt lại dốc hết sức kết giao lấy lòng ba huynh muội người ta, còn nhắc đến bọn họ ở trước mặt huân quý, đương nhiên là không có lòng tốt gì. Chuyện của Lỗ Quốc Công liên lụy rất rộng, ai nấy ở trong kinh thành đều cảm thấy bất an, ba người bọn họ chưa lập được công gì, lại là mẫu tộc của ngài, nếu thật sự an tâm suy nghĩ vì Hoàng Thượng thì tại sao lại đẩy bọn họ ra trước

sóng gió chứ?"

Cơ Băng Nguyên nói: "VẬY mà người còn tiến cử gã chủ thẩm án Lỗ Quốc Công."

Vân Trinh thấp giọng nói: "Gã có sở trường tr3

việc này, ta đã thẩm vấn Lỗ Quốc Công hai lần rồi, đây là một lão hồ ly thực thụ, ta không quản nổi. Kẻ ác nhân tự có kẻ ác trị, để Cơ Hoài Tố đi làm ông ta đi." Lại nói có thêm hai đời trước, không chừng gã còn có thể phát hiện ra đầu mối gì thì sao, dù sao cuối cùng quốc khố có thể trở nên phong phú, có thể trừng trị kẻ ác là được rồi.

Cơ Băng Nguyên buồn cười: "Người nhìn rõ mọi chuyện, hiểu rõ tình thế, nói rất đúng."

Vân Trinh được y thổi phòng đến mức chỉ muốn nhảy cẫng, cộng thêm đã nói xấu được người mình ghét, tâm trạng càng thêm vui vẻ. Hắn đặt tay lên cái lưng rắn chắc của Cơ Băng Nguyên, chậm rãi xoa bóp xuống dưới.

Cơ Băng Nguyên bị bàn tay của hắn xoa đến mức muốn nổi lửa, chỉ có thể nói: "Trăm thấy cũng đủ thời gian rồi đấy..."

Vân Trinh nói: "Chờ một chút... Hiệu quả sẽ tốt hơn." Hắn cúi đầu xuống nhìn kỹ, hô hấp nhẹ nhàng phả lên lưng Cơ Băng Nguyên giống như cánh bướm vỗ nhẹ. Cơ Băng Nguyên chỉ cảm thấy tê dại từ lưng hướng xuống, thể lửa gần như sắp lan ra đồng cỏ.

Đối phương còn không hề biết mình đang châm lửa, xắn tay áo kéo quần y xuống, ấn vào xương cụt của y: "Chỗ này nhiều huyết vị, huyết Yêu Du, huyết Yêu Kỳ, Quỷ Vĩ... Ta đều châm cho ngài đi, rất có lợi đấy."

Cơ Băng Nguyên chôn mặt ở trong gối đầu, hít sâu một hơi: "Ngày khác đi, trăm nhớ mình còn gọi Chương Diễm đến, có một số việc muốn dặn dò."

Vân Trinh hơi thất vọng: "Được rồi, vậy ta rút châm cho ngài... Biết ngài

không để trong lòng mà còn lung tung châm cứu như thế, chẳng có ích gì cả."

Cậu bạn nhỏ nói thẳm: "Ngài cảm thấy ta học đều là để chơi nên ngài mới chơi cùng ta đúng không?" Vừa rút châm vừa đặt lại trong túi để lát nữa cho vào nồi nấu khử độc.

Cơ Băng Nguyên lật người lên, cầm lấy y phục mặc vào, nghiêm túc nói: "Sao có thể, mấy ngày nay trẫm khỏe nhanh như vậy đều là công của Tử đồng."

Vân Trinh nói thẳm: "Ngài chỉ đỡ ta chơi thôi." Hấn tiến lên buộc lại dây lưng cho y, Cơ Băng Nguyên giơ tay ôm hấn. Vốn dĩ hấn đang ngồi quỳ tr3

giường ghim châm, cái ôm này trực tiếp kéo hấn vào trong lòng.

Tr3

tay Vân Trinh vẫn còn cầm túi châm, vừa kêu lên một tiếng đã cùng nằm xuống với Cơ Băng Nguyên rồi. Cơ Băng Nguyên nghiêng mặt qua cười nói: "Nghỉ một chút đi, trẫm thấy ngươi cũng mệt mỏi, nằm nghỉ một chút với trẫm."

Trong lòng y vẫn nhớ khúc mắc của Vân Trinh, liền trêu ghẹo hấn: "Để trẫm tiện nghe xem ngươi còn có cái gì muốn thổi gió đầu giường cho trẫm nữa."

Khuôn mặt vừa bình thường lại của Vân Trinh lại đỏ bừng, thấp giọng nói: "Hoàng Thượng lúc trước ngài đứng đắn lắm mà, sao... Sao..."

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Đương nhiên là khác rồi, trẫm lớn hơn ngươi nhiều tuổi, nếu còn chứng chạc đàng hoàng dạy bảo ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ ngại phụ quân này quá ra vẻ người lớn, ngày tháng lâu dài biết làm thế nào cho phải."

Vân Trinh quay người sang, trong lòng lặp lại bốn chữ ngày tháng lâu dài. Cuối cùng lại nghĩ đến số mệnh khắc người thân của mình, nhưng biết Cơ

Băng Nguyên không thích nghe nên cũng không dám nói, ai biết mình còn có thể ở với Hoàng Thượng mấy năm nữa? Nhưng sau lần sợ hãi này, hắn đột nhiên cảm giác nếu như có kiếp nạn thật thì cứ ứng lên người hắn đi. Chỉ là, chỉ là sẽ không còn ai ở bên Hoàng Thượng nữa... Mấy chữ ngày tháng lâu dài này, nghe giống như này khó mà với tới.

Cơ Băng Nguyên lại vuốt tóc hắn: "Nghĩ gì thế?" Vẻ mặt bỗng nhiên đau thương đến vậy.

Từ lúc bị bệnh, một ngày Cơ Băng Nguyên thay đệm ba lần. Đệm mới có mùi phật thủ nhàn nhạt, lại còn mềm mại thoải mái dễ chịu. Mấy ngày nay Vân Trinh đều ở bên cạnh chăm bệnh, trong lòng lại bị giày vò, quả thật có chút mệt mỏi. Vừa mới thả lỏng đã bắt đầu thấy mệt, hắn chôn mặt vào bên trong gối mềm: "Hình như hơi buồn ngủ."

Cơ Băng Nguyên kéo chăn mềm đắp cho hắn: "Ngủ một lát đi? Trẫm đi phê tấu chương một lát, Chương Diễm đang chờ."

Vân Trinh khép mí mắt, lẩm bẩm nói: "Ngài đi đi, đừng nói cho Chương tiên sinh ta ngủ ngày nha."

Cơ Băng Nguyên cười một tiếng, phát hiện nếu như lúc là trước, chắc y cũng không muốn để Vân Trinh lười nhác thế này. Nhưng mấy ngày nay Vân Trinh sớm chiều ở chung với y, y bỗng nhiên cảm thấy thảnh thảng trộm lười, ban ngày không làm gì cả, hai người cứ nằm trò chuyện thế này cũng là một điều rất thú vị.

Làm Hoàng đế vốn chỉ vì trách nhiệm, hóa ra không cần tam cung lục viện, chỉ cần một người tri tâm là đủ. Cuộc sống sẽ không còn tiến lên chậm rãi nữa, mà là tràn đầy tươi mới vui sướng.

Trong Quân Cơ Xử, Chương Diễm đang ngồi chờ một mình. Sau khi Cơ Băng Nguyên đi vào, hắn ta quỳ xuống, lấy một quyển trục màu vàng từ trong ngực ra: "Hoàng Thượng, thần nghe nói long thể bệ hạ đã khôi phục, thánh thể khoẻ mạnh không còn gì vui hơn. Bây giờ thần mới dám mang mật chỉ vào hôm Hoàng Thượng bị bệnh ra nộp..."

Cơ Bạng Nguyên thản nhiên nói: "Trẫm nói chuyện gì mà phải gấp gáp như thế... Cứ giữ đi."

Chương Diễm bưng quyền chỉ kia, chỉ cảm thấy như có một cục than nóng bỏng tr3

tay mình, hận không thể lập tức buông tay: "Hoàng Thượng... Bây giờ ngài vẫn còn trẻ khỏe, việc này lại liên quan đến quốc gia. Đây là việc lớn, vẫn mong Hoàng Thượng nghĩ lại, thu hồi ý chỉ đi!" Vài ngày trước đó hắn ta bị gọi vào cung trong đêm, biết Hoàng Thượng bị thủy đậu, bệnh tình dữ dội thì sợ đến mức hồn vía lên mây. Hoàng Thượng lại tự tay đưa mật chỉ này cho mình, chỉ nói nếu không chưa được thì hắn ta lấy ra tuyên đọc di chỉ.

Hắn ta nhìn di chỉ kia, mấy ngày nay đều hãi hùng khiếp vía đến mức không thể say giấc. Sau khi Chiêu Tín Hầu bị gọi vào cung báo bệnh, ba ngày ba đêm hắn ta chưa từng chợp mắt.

Mãi đến khi biết được từ chỗ Đinh Đại là Hoàng Thượng đã hết đậu, thánh thể khoẻ mạnh, hắn ta mới thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay lại không kịp chờ đợi tiến cung diện thánh chính là muốn giao nộp mật chỉ kinh thế hãi tục này.

Không ngờ thế mà Hoàng Thượng lại không thu hồi!

Như vậy phải làm sao đây!

Cơ Bạng Nguyên thản nhiên nói: "Khanh là đại thần cố mệnh(*), trẫm tin được."

(*) Ý chỉ đại thần có trách nhiệm quản lý quốc gia trước khi đế vương lâm chung

Trong miệng Chương Diễm đắng chát: "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... Trưởng công chúa cũng chỉ hy vọng Cát Tường Nhi bình an vui vẻ thôi."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Đương nhiên trăm cũng hy vọng hấn bình an vui vẻ, chỉ là nếu trăm không còn, sẽ không có ai che chở hấn nữa, hấn còn vui vẻ bình an thế nào đây? Trăm nghĩ việc này khó mà đẹp cả đôi đường, không bằng để người khác không vui thì tốt hơn."

Chương Diễm:...

Đang muốn khuyên thêm, Cơ Bằng Nguyên đã phát tay: "Còn có chuyện khác muốn tấu không? Nếu không thì đi đi, Cát Tường Nhi đang chăm cứu cho trăm, mới chăm đến một nửa đã nghe nói người có việc muốn mật tấu. Trăm còn cho rằng là chuyện gì lớn chứ, chưa chăm xong đã đến, Cát Tường Nhi còn không vui kia."

Chương Diễm nhìn Hoàng Thượng đứng lên, thản nhiên tiến vào.

Chỉ để lại mật chỉ đáng sợ phỏng tay này lại cho mình - thấy thế nào cũng giống như hôn quân bị mê hoặc! Rõ ràng vẫn luôn thánh minh mà!

Hắn ta chỉ có thể giấu mật chỉ muốn mạng người này trong lòng, đi đến đường hẻm Quân Cơ Xử, lại gặp La Thái Thanh đối diện.

La Thái Thanh nhìn thấy hấn ta thì cười đi lên chấp tay: "Chương đại nhân, Hoàng Thượng bỗng nhiên triệu ta vào kinh gấp, thần quả thực có chút thấp thỏm, không biết lí do ra sao, chỉ có thể tới tìm Chương tiên sinh hỏi ý kiến trước." Bây giờ hấn ta mới nhận chức được vài năm, còn tưởng rằng phải ở địa phương rèn luyện thêm mấy năm nữa chứ.

Chương Diễm liếc mắt nhìn hấn ta một cái, còn có thể vì chuyện gì? Vị này cũng là một trong đám đại thần cố mệnh trong mật chỉ kia!

Đậu má, bỗng nhiên rất hối hận vì đã vào triều.

Chương 92: Đổi mệnh

La Thái Thanh hàn huyền với Chương Diễm một lát, thấy hấn ta có vẻ biết rõ nhưng lại không chịu nói thì cảm thấy rất khó hiểu. Nhưng nghĩ chắc cũng không có chuyện gì liên hơi yên tâm, chỉ cùng nói chuyện phiếm với hấn ta: "Vốn dĩ ta muốn đến Chiêu Tín Hầu phủ thăm, lại nghe nói Hầu gia nhiễm phong hàn vào trong cung điều trị rồi? Nhưng trong kinh lại có chút lời đồn không tốt, nói hấn xử lí án Lỗ Quốc Công không ổn, Hoàng Thượng mới để Hà Gian quận vương làm chủ thăm."

Chương Diễm biết vị quân thượng này một đời anh minh, lại từng dẫn binh ra trận, cách làm việc không chệ vào đâu được, đương nhiên sẽ sắp xếp mọi việc rất kín đáo. Lại nhớ tới sát khí bên tr3

mặt chỉ, hấn ta lắc một cái, được Hoàng Thượng coi trọng còn không biết là họa hay phúc đâu... Chương Diễm thở dài, thuận miệng nói qua loa: "Hoàng Thượng dùng người không hề theo khuôn mẫu nào cả, nếu thật sự chỉ nhìn mặt ngoài thì càng không thấy. Kim thượng khôn ngoan khéo léo, ai nhìn thấu chứ?"

La Thái Thanh liếc nhìn Lệnh Hồ Dục đi lên rót trà, cười nói: "Đúng thế, nghe nói năm nay đại xá, Tử Côn có tham gia ân khoa năm nay không?"

Chương Diễm nghĩ đến những điều này đều là Hoàng Thượng bày ra, cũng có chút uể oải: "Có tham gia, chắc cũng lấy được chức tiến sĩ."

La Thái Thanh vui vẻ nói: "Vậy trước tiên cầu chúc Tử Côn chất nhi đề tên bảng vàng, kiếm được vị trí cáo về cho lão Chương nở mày nở mặt." Lệnh Hồ Dục mỉm cười với La Thái Thanh, chấp tay đáp tạ.

Chương Diễm cười: "Là Hầu gia mở mày mở mặt chứ."

La Thái Thanh cười nói: "Đều như nhau, ai còn không biết nguồn gốc của lão Chương người chứ, nói trắng ra là ngay cả ta bây giờ cũng là vui buồn có nhau với Hầu gia."

Còn không phải là vui buồn có nhau sao? Chỉ sợ còn phải lưu danh sử xanh, mà còn là loại gian thần quyền thần có khả năng để tiếng xấu muôn đời nữa kìa. Chương Diễm càng nghĩ càng đau đầu, thật sự không muốn nói chuyện với La Thái Thanh.

Lúc này Lệnh Hồ Dục lại cười nói: "Học sinh lại nghe được một trò cười ở bên ngoài, hai vị công tử Thừa Ân Bá vào kinh, đại khái là đám vọng tộc trong kinh vội vàng xu nịnh. Kết quả Hoàng Thượng không vui, vừa mới lệnh cho Trung Thư Tỉnh ra một thánh chỉ cảnh cáo, còn để Đình công công tự mình đi truyền chỉ, dạy dỗ hai vị kia công tử kia một trận. Chỉ nói bọn họ cả ngày chơi bồi lêu lổng, ham chơi biếng làm, lệnh cho bọn họ lập tức vào Quốc Tử Giám đọc sách, quyết tâm sửa đổi lỗi lầm."

La Thái Thanh bật cười: "Ta mới vào kinh đã nghe nói mấy đứa trẻ Đàm gia bị gác ở tr3

lửa nướng còn không tự biết, lại tự cho rằng có quyền thế rất mạnh. Còn đang suy nghĩ Thừa Ân Bá không phải một hai trưởng bối lão luyện đến nắm tay dạy mà dám để mấy đứa bé vào kinh, không phải là đang đưa thỏ con đến cho hổ hổ sói sao?"

Chương Diễm cũng cười: "Thừa Ân Bá không tới còn đỡ, tới cũng không biết thế nào đâu. Ông ta không đến, Hoàng Thượng đương nhiên sẽ chăm sóc thay ông ta. Nếu bàn về độ cáo già, vẫn là Thừa Ân Bá cao hơn một nước. Đáng tiếc đều đã như vậy rồi mà còn không nở từ bỏ chỗ tốt từ Hoàng Thượng, còn muốn cho ra thêm một Hoàng hậu nữa chứ. Không biết đủ, chung quy lại là vẫn không biết đủ."

La Thái Thanh biết Chương Diễm từng giúp đỡ Hoàng Thượng bực phạt với Trưởng công chúa, chắc là biết rất nhiều chuyện bí mật. Ai nấy đều biết Hoàng Thượng xa lánh mẫu tộc, nhưng dù thế nào vẫn không thể cắt đứt

được thì mối quan hệ máu mủ này. Hoàng Thượng cũng không thể một mình như vậy mãi. Hắn ta cười hỏi Chương Diễm: "Cho nên, nghe đồn vị thiên kim Đàm gia này muốn làm Thái tử phi?"

Chương Diễm nói: "Có thể truyền ra lời đồn này, càng giống như đang câu cá hơn..."

La Thái Thanh kinh ngạc: "Vậy muốn câu ai?"

Chương Diễm cười ha ha, chợt nghĩ đến một chuyện. Nếu mật chỉ này cũng là đang câu cá... Chiêu Tín Hầu lại bị giữ trong cung, nếu trong lúc đó mình làm gì không đúng...

Ai biết chính mình có phải cũng là một con cá bị câu không?

Hắn ta bỗng nhiên sợ đến mức sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Lệnh Hồ Dục nói: "Nghe nói hôm nay Đĩnh công công còn dẫn theo hai nữ quan già dặn đến Đàm phủ, nói là muốn dạy dỗ Đàm tiểu thư kia quy củ lễ tiết nữa."

La Thái Thanh nói: "Như thế đúng lắm, danh dự của nữ tử rất quan trọng. Đã có lời đồn này rồi, sợ là có người không ý tốt. Đúng là phải quản lý môn hộ, Hoàng Thượng anh minh."

Chương Diễm đỡ trán, trong lòng suy nghĩ bây giờ mình cáo bệnh từ quan còn được không. Lại nhìn La Thái Thanh vô cùng vui vẻ đứng dậy cáo từ đi ra, người hoàn toàn không biết gì đúng là hạnh phúc... Người của hoàng thất, lòng dạ đều đen tối hết... tâm can gan phổi vị Hoàng Thượng này của chúng ta đương nhiên cũng đều đen cả!

Bên này Đàm gia bắt ngờ bị răn dạy, còn bị đưa hai người đến ở thì cũng ngây ra. Đầu tiên là ủ rũ sợ hãi tiếp chỉ, sau đó vội vàng muốn biện bạch với Hoàng Thượng. Nhưng Đĩnh công công chỉ đến để truyền ý chỉ, để lại hai nữ quan rồi đi ngay, ngay cả quà cũng tịch thu hết.

Nói đến cũng là yêu quý bọn họ, nhưng rốt cuộc bọn họ vẫn thấy hổ thẹn vì không thể cho Hoàng Thượng một ấn tượng tốt, chỉ có thể ủ rũ từ chối tất cả thiệp mời văn hội mở tiệc chiêu, ngoan ngoãn đi Quốc Tử Giám.

Đàm Trấn thì ở trong nhà bị hai nữ quan ôn hòa dạy quy củ lễ nghĩa trước. Nhũ mẫu, nha hoàn cũng bị bắt bẻ một lượt, ngoan ngoãn được sắp xếp lại một lần. Quy định nội môn ngoại môn cũng được định ra lần nữa, sau đó mới bắt đầu dạy Đàm tiểu thư đọc sách.

Trong kinh cũng bình tĩnh lại ngay lập tức.

Chỉ có Vân Trinh vừa lòng đẹp ý đang thỏa mãn cho Hoàng Thượng uống thuốc xong, sau đó thấy đám nội thị nhắc một thùng thuốc tắm đến, hầu hạ Hoàng Thượng ngâm mình.

Trong hơi nước mờ mịt, Vân Trinh cầm ghế nhỏ đến ngồi bên cạnh bồn tắm. Thấy tâm trạng Hoàng Thượng rất tốt mới lặng lẽ nói: "Hoàng Thượng, phụ thân Vân Giang Ninh tìm tới, ta thả Vân Giang Ninh về nhà rồi."

Cơ Băng Nguyên mỉm cười: "Không phải nói là quà cho trẫm sao? Còn thu hồi làm gì?"

Vân Trinh bám vào mép bồn tắm ghé vào bên tai Cơ Băng Nguyên, thấp giọng nói: "Hắn ta là con nữ nô của Trường Quảng Vương Bắc Tiết lưu lạc bên ngoài."

Cơ Băng Nguyên khẽ giật mình, Vân Trinh thấp giọng nói: "Sứ thần Bắc Tiết đến chúc thọ ngài, tr3

đường nhìn thấy hắn ta. Dáng dấp hắn ta giống Trường Quảng Vương như đúc, Trường Quảng Vương tìm nữ nô này đã lâu, ông ta không có con trai. Bởi vậy sứ thần kia vẫn luôn nghe ngóng về hắn ta. Cơ Hoài Tố ngăn cản tin tức, nói với ta phải diệt trừ hắn ta, nếu không sẽ là nuôi hổ gây họa, thả hổ về rừng."

Điểm chú ý của Cơ Băng Nguyên lại ở chỗ khác: "Cơ Hoài Tố cũng biết tìm

cơ hội tiếp cận người đấy, rõ ràng tin tức này là đang lấy lòng người mà."

Vân Trinh không hề để ý: "Ta cảm thấy cả đời người ta chưa từng gặp cha ruột, bị bán đi làm quân nô với mẫu thân, từ nhỏ đã phải làm việc, quá đáng thương... cho nên vẫn thả hấn ta trở về. Thật ra sau đó trong lòng ta cũng rất do dự, bởi vì ta không biết sau này hấn ta trở về có thể đi theo Trường Quảng Vương làm chuyện gì bất lợi cho Đại Ung chúng ta hay không. Hấn ta còn được ta huấn luyện tốt như vậy, văn võ đều là đỉnh cao. Ngay cả địa hình trong cung của chúng ta cũng biết rõ, càng nghĩ trong lòng càng bất an..."

Cơ Bằng Nguyên đưa tay sờ đầu hấn: "Không sao, chúng ta không biết tương lai, cứ làm chuyện chính xác nhất là được."

Thế nhưng ta biết tương lai! Trong lòng Vân Trinh đắng ngắt: "Nhỡ may về sau hấn ta bị phụ thân làm cho cảm động, dẫn tộc Bắc Tiết đến đồ thành..."

Cơ Bằng Nguyên cười một tiếng: "Trước khi đi hấn ta nói với người thế nào?"

Vân Trinh nói: "Hấn ta thề sẽ không gây tổn thương cho Đại Ung và ta."

Cơ Bằng Nguyên khế gật đầu: "Sao lại không được? Lúc trước chúng ta ở tr3

chiến trường, thay đổi trong nháy mắt, mỗi một lần phán đoán đều có thể sai. Cứ nỗ lực hết sức thôi, không thể vì điều này mà giết một người người nuôi dưỡng ở bên cạnh mình lâu như vậy được. Trẫm thấy hấn ta cũng coi như trung thành với người."

Vân Trinh thấp giọng nói: "Ta... chưa từng đưa ra quyết định gì, lần nào cũng là tùy tiện làm. Ta không có cách nào tin tưởng mình."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Vậy dù sao người cũng nên tin tưởng trẫm chứ? Nếu trẫm ở vị trí của người, cũng sẽ để hấn ta chạy thoát."

Vân Trinh truy vấn: "Nếu như ngài biết... Nếu nhé, nếu ngài có biện pháp có

thể thay đổi số mệnh, ngài biết số mệnh của người này chính là sẽ trở lại bên cạnh cha ruột, sau đó suất lĩnh đại quân phá thành Đại Ung ta, giết người vô số, lãnh khốc vô tình. Lúc đó ngài sẽ giết hấn ta sao?"

Cơ Bằng Nguyên gần như không cần suy nghĩ: "Không giết."

Vân Trinh mở to hai mắt: "Vì sao?"

Cơ Bằng Nguyên nói: "Nếu như số mệnh này đã được định sẵn, vậy trăm sẽ không giết được hấn ta, mà việc giết hấn ta ngược lại sẽ thúc đẩy kết quả này xuất hiện, khiến cho hấn ta thù hận Đại Ung ta hơn; Nếu như trăm có thể giết hấn ta, vậy nói rõ việc đổi mệnh này không chính xác, hấn ta đã bị ta giết rồi thì còn đổi mệnh kiểu gì? Có thể thấy được mệnh này không đúng, ngược lại Trường Quang Vương bởi vì bị ta giết mất con trai độc nhất, không chừng sẽ lập tức phát lệnh xâm lấn. Vốn dĩ hai nước đang hòa bình lại bị khơi dậy chiến hỏa, tội gì phải phạm vào sát nghiệt này?"

"Bởi vậy trước khi hấn ta chưa làm gì, hấn ta vẫn vô tội, không thể chết được. Nếu hấn ta biết cha ruột mình là loại nhân vật ghê gớm đó, giữ hấn ta lại bên cạnh cũng không ổn. Nhưng nếu đuổi hấn ta trở về, có ân tình, có dù sau này hấn ta phụ ân thì đó chúng ta cũng chiếm lợi thế, có cái gì không tốt?"

Y nhìn Vân Trinh, có ý riêng: "Số mệnh vốn không phải được định sẵn, chỉ cần làm chuyện mình thấy chính xác, giữ vững bản tâm thì sẽ tốt thôi."

Vân Trinh như được chỉ điểm: "Số mệnh có thể thay đổi..."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Đương nhiên."

Vân Trinh lại bám vào mép bồn tắm, ánh mắt sáng rực: "Hoàng Thượng, nếu ta và Chu Giáng hợp tịch thành hôn, chắc chắn ngài sẽ ủng hộ nhỉ..." Hấn bỗng nhiên nghĩ đến hai đời kia, nếu Hoàng Thượng không chết mà trở về thì sao? Y sẽ như thế nào?

mặt Cơ Bạng Nguyên vẫn rất bình thản, bàn tay dưới nước lại nắm chặt khăn mặt: "Sao trẫm lại ủng hộ?" Trẫm bị điên rồi ư? Trẫm sẽ giết tên nhóc kia.

Vân Trinh đề lên bả vai rộng rãi rắn chắc của y, chẳng hề để ý mà vẫn còn đang ăn nói lung tung: "Ta nói là nếu mà, chúng ta giả thiết có một số mệnh như thế... Nếu là ba năm trước, khi đó chắc chắn ngài sẽ đồng ý. Sau khi chúng ta hợp tịch, Bắc Tiết tộc xâm lấn, Hoàng Thượng ngự giá thân chinh, Thái tử giám quốc. Rồi mặc dù tr3

chiến trường ngài đánh thắng rất nhiều trận, tộc Bắc Tiết nghị hòa, nhưng ngài lại không trở về. Trong lúc đó Nội Các và Quân Cơ Xử thấy quốc gia một ngày không có chủ thì không được, liền giúp đỡ Thái tử lên ngôi. Thái tử này vừa lên ngôi đã nhìn ta không vừa mắt, mượn tay Chu Giáng độc ch3t ta... Nếu ngài không ch3t, sẽ làm thế nào?"

Đây là rửa mình đến nghiện? Cứ nói ch3t ch3t ch3t chẳng hề để ý như vậy? Cơ Bạng Nguyên tức giận đến mức choáng đầu, tr3

mặt lại vẫn phải ôn hòa sợ dọa hấn. Dù sao y cũng phải hiểu rõ vì sao đứa nhỏ này lại không thèm để ý sống ch3t như thế.

Suy tư tính toán xong, y chậm rãi nói: "Trẫm trở về phế Thái tử, sau đó lưu đày hỏi tội toàn bộ Định Quốc Công phủ, để Chu Giáng ngày ngày quỳ gối sám hối trước linh tiền của người mới có thể xả hết mối hận trong lòng trẫm." Nếu là bây giờ, cho dù trẫm có phan thây xé xác hấn ta cũng xả hết mối hận.

Vân Trinh lại đảo mắt, nói: "Vậy chúng ta lại đổi một mệnh khác, nếu nha, Hoàng Thượng ngài yêu thương ta như thế, ta lại đặc biệt khuynh hướng nâng đỡ công tử tôn thất nào đó, Hoàng Thượng sẽ để gã lên làm Thái tử. Kết quả tộc Bắc Tiết lại xâm lấn, ngài lại ngự giá thân chinh, Thái tử giám quốc, sau đó, khụ khụ, ngài anh minh thần võ nha, nhưng vẫn mất tích, nói không chừng ngài giả ch3t gì đó rồi không trở về, Nội Các bên kia lại giúp đỡ Thái tử lên ngôi..."

Cơ Băng Nguyên điềm nhiên nói: "Chương Diễm không dám." Y không muốn nghe đứa nhỏ này miệng quạ đen rửa mình nữa, y nuôi Chương Diễm để làm gì?

Không phải là Chương Diễm quy ẩn rồi sao, Vân Trinh không cảm thấy y đã kiềm chế lửa giận, vẫn cười tủm tỉm nói: "Giả sử Chương tiên sinh đã về ẩn nha, hắn ta không kiên nhẫn phục phụ gỗ mục như ta liền quy ẩn, vậy Quân Cơ Xử nâng đỡ Thái tử lên ngôi. Thái tử sợ ta ngày sau đoạt quyền, lại cho một bát thuốc độc..."

Cơ Băng Nguyên quả quyết cắt đứt hấn: "Người chỉ là một Hầu gia, có gì cản trở được Thái tử? Tại sao bọn họ lại muốn giết người? Sao Thái tử nào cũng nhất định phải giết người? Số mệnh này hoàn toàn không thông, người đừng lại suy nghĩ lung tung nữa, ngày mai trẫm sẽ mời Hoàng Hư pháp sư tiến cung nói với người nên đổi mệnh này thế nào."

Vân Trinh cười hì hì: "Hoàng Thượng không thích nghe ta sẽ không nói, thật ra ta chỉ muốn Hoàng Thượng được bình yên. Nếu tộc Bắc Tiết tới thật, lần này để cho ta đi dẫn binh, ngài có chịu không?"

Cơ Băng Nguyên còn đang giận dữ, nói: "Trẫm còn chưa già, không cần Hoàng hậu thay trẫm chinh chiến!" Y bỗng nhiên thấy hoa mắt, chỉ thấy Vân Trinh bỗng nhiên xích mặt lại gần, vụng về hôn lên môi y: "Hoàng Thượng đừng nóng giận, không phải ta chỉ nói đùa sao, đừng coi là thật. Thần là lính hầu của ngài, thần nguyện quên mình phục vụ vì ngài." Trong lòng Vân Trinh vô cùng cảm động, đột nhiên cảm giác Hoàng Thượng tức giận dạy dỗ mình quá đẹp trai, không nhịn được muốn trấn an y.

Cơ Băng Nguyên ngây người, chút tức giận kia đột nhiên mềm hẳn đi. Y lập tức đưa tay đè sau gáy hấn xuống hôn mạnh lên.

Sau một nụ hôn lưu luyến, hai người đều hơi thở gấp. Vân Trinh đỏ mặt nói: "Ta đi bảo bọn họ vào hầu hạ ngài..." Nói xong liền muốn đi, nhưng lại bị Cơ Băng Nguyên dùng lực kéo xuống nước. Y giận dữ nói với đứa bé muốn chạy trong lòng mình: "Tử đồng cũng không thể vứt bỏ trẫm..."

Vân Trinh đã thấy thứ hùng tráng dưới nước, nuốt nước miếng một cái:
"Hoàng Thượng... Thái y nói phải kiêng..."

Cơ Băng Nguyên nâng cằm hắn lên hôn một cái, cũng đã sớm cởi áo bào của hắn ra. Bọt nước văng khắp nơi, Vân Trinh thở phì phò, giọng nói của Cơ Băng Nguyên lại trầm thấp hơn mấy phần, chỉ nhìn chăm chăm hắn:
"Khanh chính là thuốc của trẫm, cứ tắm với trẫm một lát đã."

Cuối cùng lần tắm này đã chuyển từ bồn tắm lên long sàng trong tấm điện, một đêm này vừa dài vừa vui thích.

Đây là lần đầu tiên Vân Trinh biết, hóa ra sung sướng quá mức cũng sẽ rơi nước mắt.

Cơ Băng Nguyên chỉ cảm thấy mình giống như một thanh trường kiếm, sau khi rèn luyện đủ kiểu ở nhân gian đã mất mũi nhọn, yên lặng u ám, rốt cuộc cũng tìm thấy vỏ của mình, kín kẽ như được trời sinh.

Chương 93: Thoải mái

Từ đây quân vương không lên triều sớm nữa.

(*) Câu thơ trong bài "Trường Hận Ca" của Bạch Cư Dị: "Tòng thử quân vương bất tảo triều"

Sáng sớm Cơ Băng Nguyên mở to mắt, ôm Vân Trinh còn ngủ say sưa trong lòng, cảm nhận sự thoải mái này từng chút một. Ngẫm lại mới thấy câu thơ "không lên triều sớm" thực sự quá khéo.

Nếu sớm biết nhân gian có chuyện vui như thế, có lẽ mình đã sớm thành hôn quân rồi.

Khả năng tự kiểm chế mà y vẫn luôn tự hào đã sớm biến mất đi đâu trước mặt Hoàng hậu đáng yêu này rồi. Đêm qua y không hề biết kiểm chế, may mà Vân Trinh tập võ thao luyện nhiều năm ở quân doanh, nếu không cũng sẽ vô cùng khó xử. Đến cuối cùng ăn vào trong xương mới biết nó cũng ngon, trái lại còn quân lấy y. Tuổi nhỏ tham hoan, cũng càng thêm thẳng thắn trực tiếp, cái gì cũng muốn ném thử, lớn mật mà không hề cổ kỵ.

Huống chi với tính cách của đứa nhỏ này, nếu được ăn ngon, chơi vui thì sẽ lập tức muốn sáng khoái ngay, tuyệt đối sẽ không để dành về sau, cứ như sẽ không có về sau vậy.

Cơ Băng Nguyên nghĩ đến việc đổi mệnh khó hiểu mà Vân Trinh nhắc đến tối qua, bỗng nhiên khẽ giật mình. Y nhớ tới lúc mình bị thủy đậu lúc sốt cao không lùi, cả người mọc đầy mụn, lúc bệnh tình dữ dội đã từng viết mật chỉ - nếu là vì cái này thì chắc chắn Thái tử kế nhiệm sẽ muốn giết hẳn. Chẳng lẽ là Chương Diễm để lộ bí mật? Không đúng, không có Chương Diễm...

"Chương tiên sinh thoái ẩn nha, hấn ta không kiên nhẫn phục phụ gỗ mục như ta."

Đúng là Chương Diễm đã từng có ý thoái ẩn, cuối cùng là mình dùng Quân Cơ Xử giữ lại.

Nếu mình không dùng hấn ta thì sao? Nếu hấn ta thật sự thoái ẩn, trong triều không có văn thần đáng tin để dùng...

Trái tim Cơ Băng Nguyên trầm xuống, "Ba năm trước đây, ba năm trước đây ngài sẽ đồng ý..."

Tại sao phải là ba năm trước?

Không sai, ba năm trước Cát Tường Nhi còn chưa vào đại doanh Tây Sơn mà vẫn còn học ở Thượng Thư Phòng. Mình đối xử với hấn cũng chỉ là yêu mến bình thường đối với tiểu bối, nể mặt Trương công chúa - nếu lúc ấy hấn cứ nhất định muốn hợp tịch với Chu Giáng, chắc hấn mình sẽ đồng ý. Mình đã không được toại nguyện trong chuyện này rồi, cho dù tiểu bối có hồ nháo một chút, nhưng nếu y đồng ý thì cũng không có gì là không được. Chu Quốc Công có nhiều con cháu, không đến mức vì điều này mà không người nối dõi. Lấy tính tình của Chu Quốc Công, ông ta cũng sẽ không vì điều này mà làm trái lại Hoàng đế.

Cho nên nhất định y sẽ đồng ý.

Cơ Băng Nguyên cúi đầu nhìn Vân Trinh đang ôm tay mình ngủ, một cái chân dài không hề cố kỵ vắt ngang qua thắt lưng y. Tuy tướng ngủ không tốt, nhưng y lại thích loại nhiệt tình trực tiếp này. Mỗi một tiếng nói hành động đều thể hiện Vân Trinh thích y, không giữ lại chút nào.

Người thế này, ba năm trước đây y lại có khả năng muốn chấp tay nhường cho người ta.

Chấp tay tặng cho tên cháu trai Chu Quốc Công gốc hết chỗ chê kia, người

có phúc không cần lo? Cho nên đạt được mới không biết quý trọng. Vì để bảo đảm cho gia tộc phú quý mà độc chết người bên gối? Đây là điều chắc chắn, y dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được kết cục. Cát Tường Nhi ngốc nghếch nào sẽ nghĩ được người bên gối sớm chiều chung đưng sẽ đưa tới một bát thuốc độc? Trước khi chết hẳn sẽ thất vọng và thống khổ cỡ nào?

Rõ ràng là Cát Tường Nhi bịa chuyện, nhưng y lại cảm giác được kiêng kị và lòng đổ kỵ chân thực, còn có lửa giận hùng hực, hận không thể lập tức bắt tên nhóc Chu gia trở về hỏi tội.

Lúc này Vân Trinh cũng tỉnh dậy, vừa mở to mắt nhìn thấy y đã mơ mơ màng màng cười, giống như giữa gặp được người tín nhiệm nhất yêu thương nhất. Cơ Băng Nguyên vốn đang ghen tỵ, muốn làm gì đó để chứng minh mình đã thật sự có được hắn, thế là lại cúi đầu cho một nụ hôn dài thâm tình.

Đây là sáng sớm, hai người đều còn trẻ trung khoẻ mạnh, không thể tránh được việc lau súng cướp cò. Mà lần này Hoàng Thượng đã mất đi mấy phần khắc chế, eo Vân Trinh bị y nắm chặt, có chút không thở nổi. Nhưng lại có một cảm giác hoàn toàn khác so với sự ôn nhu quan tâm tối hôm qua. Cánh tay rắn chắc siết chặt ngực hắn giống như bị trói buộc, giống như bị cường thế chiếm hữu. Nhưng rất nhanh chút đau đớn ấy đã chuyển hóa thành sung sướng, là một loại hạnh phúc vui vẻ chân thực có thể chạm đến, chứng minh sự tồn tại của nhau mà không phải đang nằm mơ.

Hoàng Thượng nỗ lực thể hiện chứng minh sức khỏe của mình đã hoàn toàn tốt, dù sao tạm thời cũng không cần lên triều, cả ngày rảnh rỗi, bọn họ làm loạn tấm điện xong lại cùng nhau đến Ngọc Đường Trì ngâm nước thơm.

Cuối thu đã đến, trong nước đều là mùi ô liu thơm ngát, mặt nước nổi vô số cánh hoa nhỏ vụn ánh vàng rực rỡ giống như những mảnh vàng dập dờn từng vòng. Vân Trinh lười biếng nằm sấp trong ngực Cơ Băng Nguyên, vừa lòng thỏa ý hí hóp mắt thở dài một tiếng: "Thật tốt, thật hy vọng có thể mãi mãi thế này."

Cơ Băng Nguyên dựa nghiêng vào tr3

ghế gỗ trong nước, cầm lược thưa chải đầu cho hắn: "Trẫm đã tuyên Hoàng Hư pháp sư tiến cung, lát nữa sẽ phê mệnh cho ngươi và trẫm, để xem ngươi còn suốt ngày nói hươu nói vượn gì không."

Vân Trinh rũ lông mi ướt sũng, nửa bên mặt dán vào lồng ngực của Cơ Băng Nguyên, thoải mái mà cọ xát, lại đưa tay ôm chặt vòng eo gầy rắn chắc của y. Từ đêm qua đến bây giờ, hắn bỗng nhiên thích loại cảm giác da thịt dính nhau, điều này mang đến cho hắn một cảm giác an toàn và thỏa mãn cực lớn. Hắn giống như khát khao được đối phương ôm, khát vọng cảm giác da thịt ma sát ấm áp, hắn hận không thể nuốt người trước mắt này vào.

Hắn lười biếng nói: "Hoàng Thượng ngài là chân long thiên tử, đương nhiên là mệnh Chân Long thực thụ rồi."

Cơ Băng Nguyên nói: "Đương nhiên ngay từ đầu trẫm cũng không phải là chân long, cũng đã từng làm sai rất nhiều chuyện. Lúc còn làm Thái tử, Tiên đế cũng không hài lòng về trẫm lắm, cảm thấy tính tình của trẫm không ổn trọng, quá bột chộp, thích mạo hiểm mà không tuân theo quy củ, đọc sách cũng thường thường có giọng điệu kinh người. Nhưng khi đó mẫu hậu chỉ sinh ra mỗi ta, đế sư cũng ra sức bảo vệ ta, nói ta chính là trữ quân hiểm thấy không bảo thủ không chịu thay đổi. Dù sao lúc ấy Nam Bắc triều phân chia, còn chưa tới thời điểm trị thế, ta làm Thái tử như vậy ngược lại sẽ có khả năng khai sáng."

Vân Trinh nhớ tới y từng nói về chuyện Thái hậu phản đối: "Cho nên ngài giấu chuyện thích long dương này rất kỹ, Thái hậu cũng rất lo lắng đi?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Phải... Lúc ấy, bà cảm thấy ta theo tà đạo làm điều xằng bậy, không tuân theo quy củ, còn tưởng rằng bị nội thị bên cạnh câu dẫn nên mới tìm lý do xử lý nội thị phục vụ ta từ nhỏ. Bà là em út của Thừa Ân Bá, lại không dám nói với Tiên đế, sợ Tiên đế càng căm ghét ta, cho nên mới lạng lẽ tìm Thừa Ân Bá đến, muốn trị bệnh không gần nữ sắc này của ta."

Vân Trinh ngạc nhiên nói: "Chữa thế nào? Chẳng lẽ còn có thể uống thuốc châm cứu?"

Cơ Bằng Nguyên im lặng thật lâu, một lát sau mới nói: "Thủ đoạn tương đối kịch liệt, bởi vậy trăm và Thừa Ân Bá mới trở mặt. May mà về sau Ngụy triều phía bắc phát động chiến tranh, thậm chí lúc ấy Nam đô thành còn bị Bắc Ngụy quân tiến quân thần tốc phá mất, gần như là sắp mất nước nên mới vội vàng dời đô thành đến Giang Nam. Mà ngày nào ta ở trong cung gặp mẫu thân cũng thống khổ, liền tự xin dẫn binh xuất chinh. Sau khi xuất chiến, mẫu hậu không quản được ta, lúc này mới tốt lên nhiều."

Vân Trinh thở dài một hơi: "Chính là lúc ấy đô thành bị phá, lúc Tiên đế đi săn phía nam bị phản tặc đuổi đánh lưu lạc trong núi, mới được mẫu thân của ta cứu đi."

Nói trắng ra là lúc ấy hoàng tộc Cơ thị sống trong Nam triều yếu kém, đô thành bị Bắc Ngụy phá, tiên đế vội vàng dẫn hậu phi tôn thất chạy trốn về Giang Nam, tr3

đường còn bị đuổi giết rất chật vật. Nghe nói lúc ấy Tiên đế bị vây nhốt tr3

núi, thị vệ giết ngựa cho ông ta ăn, suýt nữa thì không thể trở về. May sao gặp được Định Tương trưởng công chúa lúc ấy vẫn là nữ đầu lĩnh thổ phỉ, không chỉ cứu được Tiên đế mà còn dẫn đám thổ phỉ đi đánh quân Bắc Ngụy đang bao vây để mở đường, hộ tống Tiên đế đến Giang Nam, lúc này mới được phong thành Công chúa.

Cơ Bằng Nguyên cười nói: "Đúng vậy, mẫu thân người không chịu ở Giang Nam làm Công chúa hưởng phúc, lúc ấy còn gây chuyện làm ồn lên với rất nhiều người. Nàng liền tự xin xuất chiến, ta nghe nói vậy liền xin phụ hoàng phái nàng đến chỗ của ta. Trong lòng ta rất biết ơn nàng, nghĩ đến việc nàng đến đội ngũ khác sẽ bị người ta xa lánh chỉ trích, thân phận nữ tử có thể làm được như thế đã không dễ dàng. Không ngờ sau khi mẫu thân người tới lại hợp tính với ta, tuy nàng chưa từng được đọc sách, nhưng lại rất có thiên phú trong việc dẫn binh đánh trận."

"Không thể không nói rất nhiều tướng lĩnh còn không sánh nổi nàng. Nhất là lúc đi tr3

đất hoang, nàng chỉ cần nhờ sao tr3

trời, nhờ gió, nước, cây cối là có thể nhận ra phương hướng chính xác. Lúc đánh trận như có thần giúp, luôn có thể nhạy cảm đánh giá ra nhược điểm của đối phương. Hơn nữa đội ngũ do nàng dẫn dắt, không bao lâu sau đã có thể thu phục tướng lĩnh và binh sĩ ngoan ngoãn. Nàng chính là người có tài năng lãnh đạo trời sinh. Cát Tường Nhi, lấy sự thông minh lanh lợi của mẫu thân người, nếu nàng được đọc sách thì sẽ không chỉ có từng ấy thành tựu. Cho nên người cũng giống nàng, có được sự minh mẫn cơ trí trời sinh, người chớ có luôn cảm thấy mình kém cỏi."

"May mắn thời loạn thế có được một nữ tướng xuất thế như nàng."

Vân Trinh nghe mê mẩn đến ngẩn người: "Hy vọng ta cũng có thể gặp được Hoàng Thượng khi đó, ta cảm thấy nhất định ta cũng sẽ có thể ăn ý với Hoàng Thượng."

Cơ Bằng Nguyên không nhịn được bật cười, Vân Trinh cảm giác được lồng ngực y chấn động, ngẩng đầu lên nhìn y: "Sao? Chẳng lẽ không phải?"

Cơ Bằng Nguyên nói: "Không phải, trầm cảm thấy khi đó chắc chắn người sẽ chướng mắt trầm. Khi đó trầm xúc động, lỗ m4~ng, đánh trận chỉ chú ý trước không để ý sau, chỉ biết dựa vào sự tàn nhẫn, lại có thân phận cao, có thể tùy tiện chỉ huy hiệu lệnh người khác. Xuất thân cao quý đương nhiên là sẽ có người nguyện ý nghe theo, cho nên mới có thành tựu ngày hôm nay. Không giống mẫu thân người là một nữ tử từ dân gian dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, quá khác nhau."

Vân Trinh lắc đầu: "Sẽ sẽ, không phải ngài còn đánh cược trò tháp với người ta sao? Chắc chắn ngài sẽ rất thú vị, nhất định ta có thể chơi vui vẻ với ngài. Lúc đánh trận cũng có thể kề vai chiến đấu, trở thành một đôi tướng tinh!" Về mặt hẳn hơn hở, cứ như đã tưởng tượng ra hình ảnh oai

hùng của mình tr3

chiến trường, cầm trường cung trong tay, cùng nhau cười ngửa vầng vẩy giữa biển trời với Hoàng Thượng tuổi trẻ.

Đó là điều thú vị cỡ nào chứ!

Cơ Bạng Nguyên nhìn khuôn mặt sáng sủa, đôi mắt lấp lánh của hắn thì chỉ cảm thấy đáng yêu, không nhịn được lại nâng cằm hắn hôn xuống. Hai người triền miên hồi lâu trong hồ, mùi ô liu thanh mát, lưu luyến triền miên, ngọt ngào âm cúng.

Hai người lại làm loạn một lúc mới đứng lên mặc quần áo, chải đầu dùng bữa.

Đình Đại mặc ngoại bào tiếp khách cho Cơ Bạng Nguyên, cười bảm báo: "Hoàng Thượng, Hoàng Hư pháp sư đã vào cung, đang ở sau thiên điện."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Được, lát nữa trẫm sẽ dẫn Cát Tường Nhi đến gặp ông ấy, đi xem Cát Tường Nhi có ăn uống tử tế không?"

Đình Đại nói: "Hoàng Hư pháp sư còn dẫn theo một người tới, nói là bạn cũ của Hoàng Thượng, chắc Hoàng Thượng cũng sẽ rất vui khi gặp lại hắn ta."

Cơ Bạng Nguyên kinh ngạc ngẩng đầu, Đình Đại thấp giọng nói: "Là Quân công tử tới."

Cơ Bạng Nguyên khựng lại, một lát sau mới nói: "Cùng nhau gặp ở thiên điện đi."

Chương 94: Bạn cũ

Cuối thu tiết trời mát mẻ, bên ngoài Thiên Điện cây cối cao ngất, màu xanh biếc dạt dào chiếu lên cửa kính, trong điện tràn ngập ánh xanh dập dờn như sóng, bốn phía thông gió thoáng mát cực kỳ sáng khoái.

Cơ Băng Nguyên dẫn Cát Tường Nhi từ trong bên trong đi ra, nhìn thấy Hoàng Hư pháp sư dẫn theo một công tử áo trắng quỳ xuống cung nghênh thánh giá, Cơ Băng Nguyên cười nói: "Xin mời đứng lên ngồi xuống thưởng thức trà đi, trẩm dặn bọn họ chuẩn bị trà ngon, hôm nay chỉ nói chuyện phiếm, không cần quá mức giữ lễ tiết. Trẩm cũng không ngờ hôm nay được nhìn thấy bạn cũ, Quân đại phu vẫn khỏe chứ?"

Vừa nói vừa dẫn Vân Trinh ngồi xuống ghế chính tr3

bàn trà. Vân Trinh ngồi bên trái y, đám cung nhân ở bên cạnh rót nước sôi vào chén trà, hương trà tỏa ra bốn phía.

Vân Trinh nghe thấy ba chữ Quân đại phu cũng chỉ cảm thấy quen tai, lại thấy đại phu trẻ tuổi ngẩng đầu lên, khuôn mặt như quan ngọc, lông mày như đan phượng, mắt như sao sáng giống hệ Phan An tái thể, khiến người ta cảm thấy mới gặp một lần mà như đã quen. Quân đại phu bỗng nhiên để hấn nhớ tới đến một chuyện, vội vàng lạng lẽ giặt giặt tay áo Cơ Băng Nguyên: "Là Quân đại phu của Cửu Châm Môn có y thuật cực cao, khi còn trẻ từng đi theo quân đội mà lão Hồng đại phu nói sao?"

Thanh niên áo trắng phía dưới đã nghe thấy hấn nói chuyện, gương mặt nhìn hấn một cái, cong môi mỉm cười.

Cơ Băng Nguyên cũng cười: "Không sai, bây giờ đã là cốc chủ của Ngọc Hàm Cốc đi? Lúc trước Quân đại phu dẫn học đồ ra ngoài làm nghề y rên

luyện, gặp ngay quân ta liền xúc động đi theo quân. Hấn ta từng trợ giúp đại quân triều ta, công tích nổi bật, nhưng lúc thu phục kinh đô lại rời đi. Lúc ấy trẫm không thể khen thưởng, nhiều năm qua vẫn cảm thấy rất hối tiếc - Đây là Chiêu Tín Hầu Vân Trinh, lúc trước Định Tương trưởng công chúa có quan hệ cũng không tệ với người, hấn chính là con trai duy nhất của nàng."

Quân đại phu đã chỉnh vạt áo ngồi quỳ xuống, gương mặt nhìn khuôn mặt Vân Trinh, cười nói: "Quả nhiên có chút giống Công chúa, tại hạ là Quân Duật Bạch, bái kiến Hầu gia."

Đôi mắt Vân Trinh sáng rực: "Quân đại phu, nghe nói ngài giỏi y thuật, cũng cực kỳ tinh thông tr3

độc thuật?"

Quân Duật Bạch Đạo: "Độc thuật... có chút tinh thâm, cực kỳ thì không dám nói, chỉ là hơi hiểu một chút thôi."

Cơ Bằng Nguyên đề lại bả vai Vân Trinh: "Biết người hiểu kỳ, nhưng người tự mình đi học hỏi Quân đại phu sau đi. Trẫm chuyên môn mời Hoàng Hư đại phu tiến cung, sao lại lạnh nhạt ông ấy?"

Hoàng Hư pháp sư cười nói: "Hoàng Thượng không cần phải lo lắng làm lơ lão nạp, nếu đã nói là thưởng thức trà nói chuyện phiếm, đương nhiên là nghĩ đến cái gì phải nói cái đó. Huống hồ ta và Chiêu Tín Hầu mới quen đã thân, con của cố nhân, lớn lên lại sáng trong như trăng, lão nạp rất vui vẻ."

Đám cung nhân đã bung từng chén trà lên, Vân Trinh nhìn Hoàng Hư pháp sư với khuôn mặt hiền lành, liền cười hì hì nói: "Pháp sư thứ tội, không phải cố ý vắng vẻ ngài, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy Quân đại phu, trong lòng ta thấy vui thôi. Lần trước ngài tặng cho ta tràng hạt rất có hiệu quả, ta đeo nó tay, quả nhiên ngủ ngon hơn nhiều."

Hoàng Hư pháp sư cười nói: "Lần trước là lão nạp quản chùa có sai lầm, Hoàng Thượng ngẫu nhiên đến lại mắc bệnh. Mặc dù Hoàng Thượng rộng

lượng không giáng tội, nhưng trong lòng lão nạp bất an, chỉ sợ long thể làm sao, nền tảng lập quốc dao động. Bởi vậy mới mạo muội gửi thư cho Ngọc Hàm Cốc, Quân đại phu chưa từng xuất cốc mấy năm rồi, nhìn thấy thư của lão nạp liền đến kinh thành trong đêm để khám cho Hoàng Thượng."

Quân Duật Bạch Đạo: "Đáng tiếc Ngọc Hàm Cốc quá xa kinh thành, ta nhận được thư lập tức khởi hành, ngày đêm không ngừng. Nhưng đến kinh thành cũng đã qua mấy ngày này, may mà nghe nói Hoàng Thượng đã hết đậu, long thể khoẻ mạnh. Đúng là trời phù hộ ta, con dân chúng ta cũng được may mắn."

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Chỉ là bệnh thuỷ đậu thôi, ngược lại vất vả Quân đại phu bốn ba ngàn dặm."

Hoàng Hư đại phu nói: "Bệ hạ được trời phù hộ, phụng thiên thừa vận, tất nhiên là biến nguy thành an. Nhưng quân đại phu đã đi ngàn dặm xa xôi tới một lần, lại là cao thủ, lão nạp nghĩ rốt cuộc vẫn nên mời quân đại phu khám cho Hoàng Thượng một lần. Vườ tiện xem còn sót lại đậu không, cũng có thể bốc thuốc điều dưỡng cho Hoàng Thượng."

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Được, còn phải làm phiền Quân đại phu."

Quân Duật Bạch Đạo: "Ta nên làm mà."

Đình Đại ở bên cạnh nâng gối cổ tay tới, Cơ Băng Nguyên để cánh tay phải lên cho Quân Duật Bạch đưa tay tập trung xem bệnh một lần. Rồi lại đưa tay trái đến khám tiếp. Hắn ta giương mắt nhìn kỹ nhìn đôi mắt, đầu lưỡi của Cơ Băng Nguyên rồi mới cười nói: "Đậu độc đã hết, chỉ là sức khỏe còn yếu... Ta kê chút thuốc, Hoàng Thượng dùng một khoảng thời gian sẽ khôi phục. Chỉ là trong lúc dùng thuốc cần ăn uống thanh đạm, chuyện phòng the cũng phải khắc chế chút mới được."

Vẻ mặt Cơ Băng Nguyên thản nhiên: "Làm phiền Quân đại phu."

Vân Trinh ở bên cạnh cúi đầu uống trà, chỉ nghe Quân Duật Bạch nói với Cơ Băng Nguyên: "Nếu có thể vừa uống thuốc này vừa châm cứu ba ngày một

lần thì hiệu quả sẽ tốt hơn. Nếu Hoàng Thượng không chê, cứ cách ba ngày ta sẽ tiến cung châm cứu cho Hoàng Thượng."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Ngự y đã sắp xếp người châm cứu rồi, việc nhỏ này cũng không cần thiết để Quân đại phu tiến cung. Bây giờ Quân đại phu là cốc chủ, chắc là cũng bận rộn, sao trẫm tiện giữ lại trong kinh lâu được, làm chậm trễ việc khám bệnh thì lại không tiện."

Quân Duật Bạch nói: "Ngọc Hàm Cốc có nhiều đại phu, lần này ta vào kinh cũng là muốn mở một y quán ở kinh thành, để tránh lần sau lại xuất hiện chuyện ngoài tầm với này. Long thể của Hoàng Thượng liên quan đến vạn dân, không thể khinh thường. Vậy ta sẽ viết lại huyệt vị và quy tắc hành châm, lát nữa sẽ giao cho Đình công công cùng với đơn thuốc."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Được, nếu đã định ở lại trong kinh thành, không bằng đến Thái Y Viện giữ chức tiến sĩ y học? Không cần làm việc, chỉ cần lúc rảnh dạy bảo các Thái y, làm giám khảo kỳ thi, thay trẫm kiểm tra đừng để tuyển mấy tên lang băm vào là được."

Quân Duật Bạch cười nói: "Hoàng thượng có lệnh, sao dám không nghe."

Cơ Bạng Nguyên quay đầu nhìn Vân Trinh còn đang uống trà, chỉ cảm thấy buồn cười, hỏi hần: "Không phải muốn Hoàng Hư đại sư phê mệnh sao?"

Vân Trinh đặt chén trà xuống, bên tai ửng đỏ, lại nhìn về phía Hoàng Hư đại sư, Hoàng Hư pháp sư cười nói: "Lúc trước Đình Tương trưởng công chúa và Vân thám hoa từng dẫn Chiêu Tín Hầu đến cho lão nạp đoán mệnh rồi..."

Vân Trinh vội vàng nói: "Hoàng Thượng, thần xin một ân điển, cho thần chút mặt mũi đi, thần muốn lén hỏi đại sư có được không?"

Cơ Bạng Nguyên liếc hần một cái, biết hần cực để ý đến số mệnh này. Hôm nay lại bất ngờ có thêm Quân Duật Bạch, nghĩ chắc là không được tự nhiên. Y nhẹ nhàng nói: "Vậy người mời Hoàng Hư đại sư đến phòng bên cạnh nói đi, trẫm tự ôn chuyện với Quân đại phu là được."

Vân Trinh vội vàng kéo ống tay áo Hoàng Hư đứng dậy, đám cung nhân dẫn bọn họ đến phòng bên cạnh Thiên Điện. Vân Trinh mời Hoàng Hư đại sư ngồi xuống, chấp tay trước ngực bái: "Đại sư, ta biết ngài thẳng thắn, nhưng ta có chuyện khác cần hỏi. Trước kia mệnh khắc người thân của ta là do ngài phê, vô cùng chính xác... Bây giờ ta chỉ muốn hỏi đại sư, Hoàng Thượng đột nhiên bị bệnh có phải cũng bởi vì mạng ta quá cứng, khắc Hoàng Thượng không?"

Hoàng Hư pháp sư nói: "Hầu gia nghĩ như vậy lại không đúng."

Vân Trinh nói: "Nói thế nào?"

Hoàng Hư pháp sư hòa ái nói: "Cái gọi là số phận nghĩa là mặc dù do trời định, nhưng nếu thí chủ bỏ ra cái gì đó thì cũng có thể sửa mệnh. Cũng như lúc trước lão nạp khuyên Công chúa để người vào chùa chiền xuất gia, từ bỏ người thân, đương nhiên cũng là để sửa lại mệnh. Nhưng Công chúa qua bốn mươi mới có một đứa con, yêu quý như trân bảo, không thể vứt bỏ được, đó chính là lựa chọn của nàng..."

Vân Trinh đột nhiên đỏ cả vành mắt: "Nếu lúc trước ta xuất gia, có phải phụ mẫu đều có thể an hưởng tuổi thọ hay không."

Hoàng Hư nói: "Nếu như thí chủ nói, Trưởng công chúa sát phạt quá mức nên tạo ra nghiệp, Vân thám hoa phúc bạc khó chịu thiên ân, đây là nhân. Cho nên mới có mệnh lẻ loi của người, đây là quả. Công chúa cũng không muốn sinh người, nàng lên chiến trường có nhiều vết thương cũ, sức khỏe đã khó mà sửa nổi. Đây là lúc trước Quân đại phu từng chẩn trị cho nàng, lúc ấy cũng đã từng khẳng định sau tuổi trung niên nàng nên cẩn thận dưỡng sinh, cho dù như thế cũng rất khó có thể trường thọ. Người hoàn toàn không có tội, sinh ra không phải do người, không được có ý tưởng này. Ngược lại Trưởng công chúa và Vân thám hoa có người dưới gối hầu hạ, ngày ngày vui sướng, nửa đời lập nên gia nghiệp, lại có con trai kế thừa. Đó đã là khuây khỏa cực lớn trong cuộc đời bọn họ rồi."

Vân Trinh rầu rĩ gật đầu: "Ý của pháp sư là, thật ra bệnh này của Hoàng Thượng là vì thay ta ngăn cản tai họa lớn hơn?"

Hoàng Hư pháp sư không ngờ Vân Trinh lại minh mẫn như thế, cười nói: "Hầu gia, cho dù số mệnh có huyền ảo, nhưng chẳng những có thể để người ta tu đức tiến nghiệp hay giúp đỡ trong lúc nguy nan. Mà số mệnh còn có thể ảnh hưởng lẫn nhau, người thân cận thì số mệnh ắt sẽ quấn quanh một chỗ, phụ trợ ảnh hưởng lẫn nhau. Làm sao biết được Hoàng Thượng mắc bệnh nguy hiểm, cố tình vì có Hầu gia hầu ở một bên, cô phượng gặp chân long, lúc này mới hóa nạn thành an chứ?"

Vân Trinh nghĩ nhưng kiếp trước Hoàng Thượng căn bản không hề bị bệnh này mà. Hoàng Hư lại nói: "Hoặc là có khả năng, Hoàng Thượng bình an vượt qua nạn nhỏ này, gặp phúc trong họa, sau này đi đến chỗ nào cũng đều có thể yên tâm không sợ lại bị nhiễm bệnh thủy đậu nữa. Dù sao bây giờ tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, nếu để đến khi thân thể khó chịu, tuổi già sức yếu, bệnh này lại mạnh thì ai mà chống đỡ được chứ. Huống chi nếu không phải Hoàng Thượng bỗng nhiên bị bệnh thủy đậu, lão nạp lo lắng viết thư cho Quân thần y, lần này Quân thần y chạy tới cũng là vì lo lắng về sau sẽ còn có việc này. Hẳn ta dự định mở y quán trong kinh cũng vì nghĩ như vậy. Về sau bệ hạ lại có việc gì, có Quân thần y chẩn trị thì sẽ không đáng lo. Đây chẳng phải là phúc của vạn dân sao?"

Vân Trinh bị ông cảnh tỉnh, đột nhiên hiểu ra, liền cầm tay Hoàng Hư pháp sư nói: "Pháp sư nói rất đúng! Mặc dù bệnh thủy đậu nguy hiểm, nhưng vượt qua rồi thì sẽ không sao, quan trọng là về sau!" Hắn đến chùa Đại Từ Bi phê mệnh, Hoàng Thượng đi theo bị nhiễm bệnh thủy đậu, vì thế Quân thần y ở ngoài ngàn dặm lao tới kinh thành, còn dự định sau này cũng ở lại kinh. Vậy chẳng phải về sau tr3

chiến trường bị trúng độc cũng có thể giải sao?

Đè nén trong lòng hắn bỗng nhiên được hóa giải, Hoàng Hư pháp sư nhìn hắn thả lỏng cũng cười nói: "Chắc Hầu gia cũng đã phát hiện ngài mượn vận chân long để thay đổi số phận, đương nhiên bây giờ việc gì cũng rất trôi chảy. Trước đây Hoàng Thượng cũng luôn có tướng độc long, bởi vì phải cứu vớt vạn dân, lắng lại đao binh, cho nên tr3

người có khí vận đại công đức đại. Nhưng độc long cô đơn, không có người giúp đỡ, cũng không phải tương dài lâu. Khí vận Hoàng đế sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến nền tảng lập quốc. Bây giờ được phượng khí giúp đỡ, đây chính là số mệnh long phượng trình tường, đương nhiên là khí vận tận trời thuận gió mà lên, thế không thể đỡ, tường thụ đã lên, thiên tử ban đức cho thiên hạ thái bình."

Vân Trinh ngẫm nghĩ, cảm thấy nếu mình có thể thay đổi số mệnh mất tích lúc trước của Hoàng Thượng thì mới tính mình là chân phượng có thể phụ trợ chân long. Nhưng cho dù như thế, trong lòng của hắn được trấn an rất nhiều. Dù sao số mệnh có thể thay đổi, nếu không một đời này sao mình có thể dễ dàng chen ép Cơ Hoài Thanh và Cơ Hoài Tố chứ. Theo cách nói của đại sư, mình thật sự đã được mượn vận của Hoàng Thượng, nếu không dựa vào Hoàng Thượng thì sao hắn có thể dễ dàng như vậy.

Hoàng Hư đại sư sờ lên trán hắn: "Hầu gia, bây giờ giữa trán ngươi đầy đặn, không ai có thể ngăn cản được thời vận, bởi vậy ngày đó đồ đệ của lão nạp mới tính ra ngươi có mệnh phúc phận thâm hậu, được quý nhân tương trợ. Ngươi chỉ cần tiếc phúc dưỡng sinh, làm việc thiện tích đức, đương nhiên sẽ thoát khỏi mệnh cô phượng kia. Không cần quá mức đắn đo, chân long thiên tử cũng không phải thứ mà người bình thường có thể phòng được đạt được, không cần lo lắng."

Vân Trinh thở dài một hơi, đỡ Hoàng Hư đại sư trở về trong điện. Quân Duật Bạch đang cầm một cái ấm xanh rót trà, Cơ Băng Nguyên thì cầm một chén trà thưởng thức, quay đầu nhìn thấy Vân Trinh tới liền cười nói: "Sao rồi? Hoàng Hư đại sư đã khuyên được chưa?"

Hoàng Hư pháp sư mỉm cười niệm phật: "Vân hầu gia trạch tâm nhân hậu, hồn nhiên ngây thơ, lại có bệ hạ bảo vệ, đương nhiên không cần lo lắng về số mệnh."

Vân Trinh cười hì hì: "Hoàng Thượng dụng tâm lương khổ, thần được đại sư khuyên đã giải hết khúc mắc rồi. Ngài và Quân đại phu trò chuyện như thế nào? Bây giờ nhìn Quân đại phu trẻ tuổi như vậy, lúc trước theo quân chẳng phải còn trẻ hơn sao?"

Quân Duật Bạch Đạo: "Không sai, lúc ấy ta mới mười lăm, vừa từ trong cốc ra ngoài chữa bệnh rèn luyện. Tr3

đường gặp gỡ chiến loạn, khi đó còn chưa rành việc đời, cảm thấy rất kinh ngạc vì thế gian cực khổ. Về sau lại gặp loạn binh cướp đoạt tài vật, vừa vặn bệ hạ đi ngang qua đã cứu đệ tử trong cốc chúng ta. Ta rất biết ơn y, nghe nói trong quân của y đang thiếu quân y, nghĩ đến đây cũng là rèn luyện, liền theo quân đi bắc phạt."

Vân Trinh kinh ngạc: "Mười lăm tuổi mà đã bắt ra ngoài rèn luyện, trưởng bối của Quân đại phu cũng yên tâm sao."

Quân Duật Bạch cười: "Cửu Châm Môn của chúng ta vẫn luôn có quy củ này, tất cả đại phu hành nghề đều cần du lịch y ba năm. Trùng hợp là lại vào thời loạn thế, nếu không phải vừa vặn gặp được Hoàng Thượng che chở, có khi ta phải bỏ dở việc rèn luyện giữa chừng."

Cơ Băng Nguyên nói: "Là Quân đại phu nhân hậu cứu chữa vô số người." Y nhìn về phía Đinh Đại: "Đã đưa đơn thuốc Quân đại phu viết cho Thái Y Viện chưa?"

Đinh Đại cười nói: "Đã đưa rồi ạ, buổi chiều Lễ Bộ thị lang muốn yết kiến để báo cáo việc cần xử lý trong tiết Vạn Thọ..."

Hoàng Hư pháp sư cười nói: "Hoàng Thượng một ngày trăm công ngàn việc, lão nạp cũng đã giải mệnh cho Chiêu Tín Hầu rồi, chúng ta xin cáo lui trước."

Cơ Băng Nguyên đứng lên cười nói: "Hiếm khi được tiến cung một lần, vốn dĩ nên giữ lại ăn cơm, nhưng mấy ngày nay bị bệnh, đống lại quá nhiều việc vặt, lần sau trăm sẽ cùng Chiêu Tín Hầu đến chùa Đại Từ Bi tìm pháp sư tâm sự. Đứa nhỏ này dễ để tâm vào chuyện vụn vặt, còn phải nhờ pháp sư khuyên nhiều hơn."

Vân Trinh cười hì hì, lại nhìn về phía Quân Duật Bạch: "Quân đại phu ở nơi

nào? Lúc trước ta có đi theo lão quân y của mẫu thân học chút thuật châm cứu xoa bóp thô thiển, bây giờ lại rất có hứng thú về độc. Nếu ngài rảnh, ta sẽ tới cửa xin ngài dạy bảo."

Quân Duật Bạch vội nói: "Vân hầu gia không cần phải khách khí, bây giờ ta đang ở nhờ chùa Đại Từ Bi. Mấy ngày nay cũng đang ở nơi đó chữa bệnh từ thiện, về sau còn định mở một y quán trong kinh, bây giờ còn đang đi tìm, chờ đến khi mua được nhà rồi sẽ mời Vân hầu gia đến làm khách."

Vân Trinh nói: "Phòng xá thì đơn giản, tr3

danh nghĩa của ta còn có mấy cửa hàng vài năm này không buôn bán tốt đang muốn đổi nghề. Lúc về ta sẽ cho người đưa qua cho ngài xem có phù hợp để làm y quán hay không. Ngài cứ việc nói, ta sẽ chuyển nhượng lại cho ngài."

Quân Duật Bạch vui vẻ: "Như thế thì tốt quá, đúng là chúng ta không quen với kinh thành, có Hầu gia dìu dắt chỉ điểm đương nhiên là không thể tốt hơn."

Vân Trinh cười khẽ nói: "Là Hoàng Thượng dìu dắt, lúc trước ngài có công lớn như thế, bây giờ lại muốn mở y quán trong kinh, sao Hoàng Thượng lại không ban nhà được? Chắc chắn là Hoàng Thượng chi tiền nhỉ? Ta phải chào giá cao một chút mới được."

Cơ Bằng Nguyên cười một tiếng: "Người cũng biết tạo quan hệ đấy, được thôi, cho dù Quân đại phu chọn trúng chỗ nào cũng đều lấy tiền từ kho của trẫm ra mua lại."

Vân Trinh cười hì hì chớp mắt với Quân Duật Bạch: "Cảm ơn Hoàng Thượng, ta có thể kiếm lời rồi."

Quân Duật Bạch bị hấn chọc cười, vội vàng cảm ơn thánh ân rồi rời cung với Hoàng Hư pháp sư dưới sự dẫn đường của đám nội thị.

Cơ Bằng Nguyên thấy mọi người đi hết mới kéo tay Vân Trinh nói: "Sao rồi?"

Hoàng Hư đại sư có giải mệnh cho người không?"

Vân Trinh nói: "Hoàng Hư đại sư nói Hoàng Thượng là mệnh chân long, người bình thường không phòng khắc được. Ta là mệnh cô phượng, mượn vận thế của Hoàng Thượng đương nhiên cũng là phúc lộc song toàn. Bây giờ long phượng trình tường chính là vận thế tốt, cái gì mà thiên tử ban phúc thiên hạ thái bình đây."

Cơ Băng Nguyên cực kỳ vui mừng, quả nhiên Hoàng Hư pháp sư hiểu biết rộng rãi, lát nữa phải ban thưởng thật nhiều hương hỏa cho chùa Đại Từ Bi mới được. Y cười nói với Vân Trinh: "Hay cho câu long phượng trình tường, trăm đã nói người là Hoàng hậu của trăm, chẳng phải đây là phượng mệnh sao? Về phần cô phượng đó là đương nhiên, người bình thường có thể xứng với phượng mệnh ư? Đương nhiên chỉ có chân long như trăm mới cưới được, người bình thường phúc bạc không gánh nổi phượng mệnh của người đâu."

Vân Trinh nghe y nói hay vậy thì lại cảm thấy nghi ngờ: "Thật sự không phải bệ hạ dạy ông ấy chứ?"

Cơ Băng Nguyên khẽ nhướn mày: "Mấy ngày nay trăm bị bệnh, từ khi người đến đều như hình với bóng, đã bao giờ thấy trăm cho người đi truyền lời chưa? Cho dù người không tin Hoàng Hư đại sư tinh thông mệnh lý thì cũng nên tin trăm chứ."

Vân Trinh nói: "Tuy là như thế, nhưng lần này ngài bị bệnh rất kỳ quặc, vẫn nên cẩn thận thì hơn. Vừa rồi Quân thần y cũng đã nói, ngài phải khắc chế chuyện phòng the. Nếu lúc nào thần cũng ở trong cung sẽ khiến ngài phân tâm, thần muốn xin nghỉ mấy ngày. Mấy ngày rồi không về phủ, chắc chắn bên chỗ Đại Lý Tự cũng góp nhặt không ít công vụ... Thần vẫn nên về phủ trước thôi, Hoàng Thượng phải nghe theo lời dặn của thầy thuốc, uống thuốc nghỉ ngơi cho tốt. Mấy ngày nữa thần sẽ lại đến thăm Hoàng Thượng."

Nói xong đã tự quyết định đứng lên chạy nhanh như chớp, không phải hẳn lo lắng Hoàng Thượng không cầm giữ được. Nói thật hẳn cũng ăn vào rồi

mới biết ngon miệng, thích đến mức không kiềm chế được, ước gì mỗi ngày đều quần lấy Hoàng Thượng. Nhưng long thể quan trọng, lại mỗi ngày nói mình đều nhìn thấy Hoàng Thượng, chỉ có thể xem lại không thể ăn mới là khó chịu! Còn không bằng đi ra ngoài làm vài chuyện rồi tính sau.

Đang lo lắng về sau Hoàng Thượng trúng độc, Quân đại phu đã từ tr3

trời giáng xuống. Hay cho một câu long phượng trình tường, hẳn phải nịnh nọt Quân đại phu này cho tốt, giữ hẳn ta lại trong kinh!

Cơ Băng Nguyên nhìn Vân Trinh chạy vội ra ngoài, vừa bực mình vừa buồn cười. Thầm nghĩ không biết đêm qua là ai mới đầu còn nói cái gì mà thái y dặn phải tiết chế, long thể của Hoàng Thượng quan trọng, về sau đến lúc quan trọng thì lại cầu khẩn nũng nịu, dùng hết cả tay lẫn miệng, vui không biết mệt một mực cầu hoan.

Thật sự là qua cầu rút ván, nhưng vẫn còn nhiều thời gian, để xem lần sau y trị hẳn thế nào.

Chương 95: Bàn bạc

Chuyện đầu tiên Vân Trinh làm sau khi trở về phủ chính là sai người ôm hết cửa hàng dưới tên mình ta chọn lựa tỉ mỉ từng cái. Chương Diễm biết hẳn ra cung, tự mình cầm sổ sách đến tìm hẳn: "Đang yên đang lành lại đi chọn nhà cửa làm gì? Hầu gia lại có hứng muốn làm ăn gì sao? Một cái tiêu cục còn chưa đủ để người nghịch à? Còn tiêu bao nhiêu là tiền vào đó, ta thấy Khánh Dương quận vương còn chẳng hề để ý tiêu tiền cho người, đúng là..."

Vân Trinh được hẳn ta nhắc nhở mới chợt nhớ tới, vội vàng gọi người đến nói: "Đi hỏi Khánh Dương quận vương một chút, xem hẳn ta có rảnh đến Hầu phủ không, cứ nói ta có việc muốn nhờ."

Chương Diễm thấy vị chủ nhân này không nghe lọt, nhìn trái nhìn phải xem cũng không biết tại sao Hoàng Thượng lại cảm thấy đứa nhỏ này tốt cứ như bị mê hoặc vậy.

Chương Diễm hỏi hẳn: "Long thể của Hoàng Thượng đã tốt hơn chưa?"

Vân Trinh gật đầu: "Rất tốt, đã hết nổi đậu rồi, may mắn không bị lộ một tin tức nào tr3

triều."

Chương Diễm nhẹ nhàng thở ra: "May mà như thế, nếu không chúng ta mới an khang được mười mấy năm, haiz."

Vân Trinh còn đang xem chồng khế đất kia: "Cái này không đủ lớn, cái này quá cũ phải sửa chữa lại, cái này quá vắng vẻ..."

Chương Diễm thở dài: "Ngài muốn làm gì? Nói ra ta xem nào."

Vân Trinh nói: "Là Quân thần y của Cửu Châm Đường tới, nói muốn mở y quán trong kinh, bây giờ đang tìm nhà. Hôm nay ta đã hứa trước mặt Hoàng Thượng sẽ tuyển một cửa hàng tốt cho hấn ta rồi."

Chương Diễm khẽ giật mình, sắc mặt cũng vui mừng: "Là Tiểu Quân đại phu, Quân Duật Bạch đến kinh thành? Hấn ta ở đâu? Nếu không có chỗ ở thì đón đến Hầu phủ đi."

Vân Trinh nói: "Đang ở chỗ chùa Đại Từ Bi, nói mấy ngày nay sẽ chữa bệnh từ thiện cho hương dân với tăng nhân, xem ra Chương tiên sinh cũng nhớ hấn ta."

Chương Diễm cười nói: "Hấn ta rất giỏi y thuật, tính cách phong nhã, cực kỳ ôn nhu kiên nhẫn. Lúc ấy trong quân có ai không thích hấn ta? Ngay cả Trưởng công chúa lúc trước cũng từng được hấn ta chữa trị cho, cũng khen hấn ta không dứt miệng."

Vân Trinh nói: "Hôm nay ta thấy hấn ta nói chuyện cũng cực bình thản nho nhã."

Chương Diễm gật đầu cười nói: "Đúng rồi, xưa nay chưa từng thấy hấn ta từ chối ai bao giờ. Lúc trước Hoàng Thượng xấp xỉ tuổi hấn ta, tính tình hợp nhau, lúc hành quân cũng cực kỳ thân thiết. Đáng tiếc về sau chiến sự bận rộn, lúc chúng ta đi bắc phạt tấn công đô thành với Hoàng Thượng, Tiểu Quân đại phu đã đến Giang Nam xem bệnh cho Hoàng hậu nương nương rồi. Về sau nói là trong cốc có việc, vội vàng liền đi."

Vân Trinh nói: "Cũng bởi vì lần này Hoàng Thượng bị bệnh quá nặng, Hoàng Hư pháp sư lo lắng nên mới viết thư cho Quân đại phu, quân đại phu lo lắng cho Hoàng Thượng, liền chạy đến kinh thành."

Chương Diễm nói: "Rốt cuộc đã từng đánh trận với nhau, đương nhiên tình cảm sẽ khác với người khác. Hoàng Thượng lại liên quan đến quốc gia, việc này lớn lắm."

Vân Trinh gật đầu nói: "Cho nên người thầy ta nói có đúng không? Có phải chúng ta nên chọn một cửa hàng tốt không."

Chương Diễm nói: "Rất đúng, để ta xem một chút — chỉ là mẫu thân người cũng không am hiểu kinh doanh, những cửa hàng này đều là được thưởng lúc trước, đã được khoảng mười năm rồi. Phần lớn đều tương đối cũ, nếu dùng để làm y quán cũng không tốt lắm, phải sửa chữa lại mới được. Y quán phải sạch sẽ rộng rãi, thậm chí còn phải tính đến sân trước sau hiệu thuốc nhà kho chỗ nấu thuốc chỗ cho người ở còn cả phòng bệnh, nơi này nhỏ không thể cũng được..."

Hai người chọn đến nhúc cả đầu, vừa vặn lúc này bên ngoài đến báo Khánh Dương quận vương tới.

Vân Trinh gần như nhảy dựng lên, ra đón Cơ Hoài Thịnh vào như nhật được chí bảo: "Vương gia đến rất đúng lúc, đang có một chuyện khó khăn đây. Cốc chủ Ngọc Hàm Cốc, Quân thần y của Cửu Châm Môn vào kinh, muốn mở y quán trong kinh. Ta đang muốn chọn chỗ tốt cho hắn, nhưng chọn mãi mà trong nhà lại không có một nơi nào tốt cả, muốn mời Vương gia đến bàn bạc một chút."

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Ta cho rằng người đã sớm quên ta rồi chứ! Lần trước sau chuyện của Chu lão đệ, rất lâu rồi người không đi tìm ta, ta còn nghĩ rằng trong lòng người vẫn nhớ ngu huynh không phải chứ."

Vân Trinh nói: "Bạn quá, ta bạn quá mà, đến nhìn cho ta đi."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Cốc chủ Ngọc Hàm Cốc ư, cái này còn cần tìm nữa à? Tr3

danh nghĩa của ta đang có một tiệm dược liệu, ngay ở tr3

đường Tại Ngự chính giữa cửa cung, cứ trực tiếp chuyển nhượng cho thần y là được rồi, thuốc gì cũng có sẵn, đều chuyển nhượng hết luôn."

Chương Diễm nói: "Là Thái An Đường kia? Mặt tiền đủ lớn rộng thoáng, lại

là tiệm dược liệu, vậy thì càng thích hợp hơn. Nhưng mặt tiền tốt như thế, bình thường thu vào rất tốt, nếu bắt người từ bỏ thì không ổn đâu."

Cơ Hoài Thịnh cười một tiếng: "Chương tiên sinh không cần khách khí với ta, đây cũng không phải việc làm ăn chính của nhà ngoại ta, chỉ là thuận tiện buôn bán thôi. Thật ra quán thuốc này mở tr3

đường Tại Ngự chỉ để có cái tên tuổi êm tai, chứ thật ra phần lớn người qua lại đều là quý nhân, có ai biết mua thuốc đâu, còn chẳng kiếm nhiều bằng tiệm thuốc bên phường Tây kia. Nhưng nếu chuyển thành y quán lại khác, quý nhân biết đi xem bệnh, đó là thể diện! Lại nói, Ngọc Hàm Cốc! Ngài có biết nếu nhắc đến Quân đại phu muốn mở y quán ở kinh thành, ngay lập tức sẽ có rất nhiều tiệm thuốc trong kinh cũng đều có thể dâng khế đất bằng hai tay lên, xếp hàng cầu Quân đại phu nể mặt nhận lấy không?"

"Cũng chỉ có Vân hầu gia có thể diện này, chứ nếu là chúng ta, chắc chắn Quân đại phu sẽ không nhận."

Vân Trinh nói: "Ha ha, không tính là ta đưa, tiền là Hoàng Thượng chi, ta chỉ thay hấn ta chọn một nơi thôi. Cũng xem như làm việc cho Hoàng Thượng, nếu Chương tiên sinh đã nói vậy thì đương nhiên cửa hàng này của ca ca rất tốt, cứ quyết định như vậy đi. Ngày mai ta sẽ phái người đi mời Quân đại phu đến chỗ người xem được không? Nếu hấn ta coi trọng, cả tiệm cả thuốc hết bao nhiêu tiền người cứ việc nói, ta sẽ bảo Hoàng Thượng chi."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Đương nhiên ta sẽ đi cùng, tiền nong thì thôi, sao dám lấy tiền của Hoàng Thượng thật chứ. Đây chính là chuyện lớn, Cửu Châm Đường chưa từng mở chi nhánh trong kinh, bây giờ mở thật sự là tạo phúc cho dân chúng. Huống chi còn là cốc chủ tọa trấn, chắc, chuyện lớn đây."

Vân Trinh cười hì hì: "Ta cũng cảm thấy như vậy." Hấn giải quyết xong chuyện lớn này, chỉ cảm thấy cả người sáng khoái, tiến lên kéo Cơ Hoài Thịnh: "Chúng ta ra ngoài ăn một bữa vui vẻ đi." Cơ Hoài Thịnh nói: "Đến Kim Quy Viên, ta mời." Lại mời Chương Diễm: "Chương tiên sinh đi cùng chứ."

Chương Diễm đưa mắt nhìn Vân Trinh cứ như rằng, thực sự chịu không được, phát phát tay làm bộ đuổi bọn họ đi: "Đi đi đi đi, đừng uống nhiều gây chuyện là được, Hoàng Thượng mà đánh ta cũng không cứu được người."

Vân Trinh cười hì hì kéo Cơ Hoài Thịnh đi, mỗi người một ngựa đến Kim Quy Viên nhanh như chớp.

Kim Quy Viên còn náo nhiệt hơn trước kia mấy phần, chắc là sắp đến tiết Thánh Thọ, mấy ngày nay người từ khắp nơi đều tràn vào kinh thành.

Tr3

sân khấu chính giữa có một nữ tử người Hồ dị vực lộ eo nhỏ nhắn dẫm lên nhịp trống đồng đưa khiêu vũ.

Dưới sân là đám người uống rượu lớn tiếng khen hay, đúng là cảnh tượng thái bình phồn hoa.

Cơ Hoài Thịnh và Vân Trinh đang đi vào trong, bỗng nhiên lại bị ai đó vội vàng tiến lên vái chào ngăn cản. Vân Trinh vừa ngẩng đầu, trong lòng chợt thấy khó chịu, không ngờ lại là hai huynh đệ Đàm Văn Úy, Đàm Văn Bảo đang cười làm lành thở dài nói với hắn: "Vân hầu gia, không ngờ có thể gặp ngài ở đây. Hai huynh đệ chúng ta đang có chuyện muốn nhờ ngài, không biết ngài có thời gian không?"

Cơ Hoài Thịnh nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Vân Trinh, cười tiến lên nói: "Hai vị công tử, chúng ta có khách khác..."

Hai người lại không nhận ra Cơ Hoài Thịnh, khẽ giật mình. Vân Trinh ở phía sau thản nhiên nói: "Đây là công tử Thừa Ân Bá phủ, đây là Khánh Dương quận vương, mời bọn họ vào phòng nói đi." Xem ra hôm nay không tự tại được nữa rồi, nhưng hai người này là mẫu tộc của Hoàng Thượng, cũng không thể tùy ý để bọn họ ra ngoài gây chuyện lung tung, làm xấu mặt Hoàng Thượng được.

Sắc mặt huynh đệ Đàm thị biến hóa, mấy ngày nay bọn họ đã thông qua đủ loại con đường muốn đến trước mặt Hoàng Thượng biện bạch, kết quả lại không tìm được. Tìm Hà Gian quận vương, lại nghe nói là đang xử lý án Lỗ Quốc Công rất bận rộn. Tìm Chiêu Tín Hầu phủ lại nghe nói là bị bệnh ở cung trong tỉnh dưỡng.

Vất vả lắm hôm nay nhóm giám sinh góp tiền chúc sinh nhật cho giáo viên, bọn họ mới được ra ngoài, không ngờ lại nhìn thấy Vân Trinh xuất hiện, cũng không còn để ý đến việc vị này vẫn luôn kiêu ngạo lạnh nhạt nữa mà vội vàng mặt dạn mày dày đi lên.

Không ngờ lại gặp gỡ một vị Quận vương.

Phải biết tuy nói trong kinh có rất nhiều vương công quý tộc, nhưng Quận vương cũng không dễ gặp gỡ như thế. Huống chi còn có vẻ rất thân thiết với Vân hầu gia, còn có thể cản đường cho hắn nữa.

Tùy ý ra vào cung, bị bệnh có thể ở lại trong cung tỉnh dưỡng, có thể chủ trì việc tra xét Quốc Công Phủ xét, ra ngoài chơi còn có Quận vương kết bạn đi cùng.

Lúc này bọn họ mới phát hiện con trai duy nhất của Công chúa thổ phỉ - Chiêu Tín Hầu này thật sự có tư cách để kiêu ngạo.

Ít ra bọn họ đường đường chính chính là mẫu tộc của Hoàng Thượng, vậy mà từ lúc vào kinh đến nay còn chưa được gặp Hoàng Thượng bao giờ.

Vừa vào trong phòng, Cơ Hoài Thịnh đã cười sai người mang thức ăn dâng trà. Hai huynh đệ Đàm Văn Úy vội vàng tiến lên bái kiến, Cơ Hoài Thịnh nói: "Không cần khách khí không cần khách khí, hóa ra là hai vị công tử Thừa Ân Bá phủ, nghe danh đã lâu. Biết các người vào kinh nhưng vì lúc trước ta bị bệnh, không thể đón tiếp các người được. Vừa vặn hôm nay có thể mượn mặt mũi của Vân hầu gia hoàn thành tâm ý của tiểu vương."

Vốn dĩ hắn ta đã rất giỏi xã giao, hết hỏi lúc trước bọn họ vào kinh thế nào, lại hỏi Thừa Ân Bá đại nhân như thế nào, rồi hỏi đến phong cảnh, đồ ăn

ngon chơi vui ở Giang Nam. Lần này huynh đệ Đàm thị cũng không còn gò bó nữa, ai nấy đều trò chuyện rôm rả. Nhưng trong lòng bọn họ đều cảm thấy chưa chắc Cơ Hoài Thịnh đã nể mặt Thừa Ân Bá phủ, nếu thế thật thì phải nên nịnh nọt đi gặp lúc bọn họ mới vào kinh chứ. Nhưng đến tận hôm nay mới gặp, rõ ràng là nể mặt Chiêu Tín Hầu Vân Trinh.

Qua ba lần rượu, Đàm Văn Úy mới cười làm lành nói: "Hôm nay tìm Hầu gia vì biết bây giờ Hầu gia rất được thánh sủng. Chắc hẳn Khánh Dương quận vương, Vân hầu gia cũng nghe nói mấy ngày trước Hoàng Thượng hạ thánh chỉ quở trách cảnh cáo hai huynh đệ chúng ta chơi bời lêu lổng, không làm việc đàng hoàng. Hai huynh đệ chúng ta quả thực sợ hãi hổ thẹn, cũng đã vào Quốc Tử Giám theo thánh chỉ, ngày ngày không ngừng chăm học rồi. Nhưng chúng ta vẫn luôn muốn tìm một cơ hội để gặp Hoàng Thượng thỉnh tội. Hỏi ai cũng nói tốt nhất có thể mời Hầu gia lên tiếng trước quân thượng, dù sao lúc trước Hầu gia đã từng tìm thợ lễ thay các học sinh, cũng coi như quen biết..."

"Nói đến đây, hai huynh đệ chúng ta càng thêm xấu hổ. Ngày đó Hầu gia tìm lại thợ lễ cho chúng ta, chúng ta vốn nên chuẩn bị tiệc cảm ơn Hầu gia mới đúng, kết quả sau khi vào kinh Hầu gia cũng vội vàng, lại không tìm được cơ hội cảm tạ, hôm nay lại muốn mặt dày cầu ngài giúp chuyện này..."

Vân Trinh còn chưa nói gì, đã thấy đồng tử bên cạnh Cơ Hoài Thịnh lặng lẽ đi đến cười nói: "Hà Gian quận vương biết Khánh Dương quận vương và Vân hầu gia ở đây, nói là rất đúng lúc. Gã cũng muốn vào nói chuyện, không biết Hầu gia đã khỏi bệnh chưa, gã rất quan tâm."

Vân Trinh càng thêm phiền chán, Cơ Hoài Thịnh cười nhìn hắn: "Hà Gian quận vương cũng là quan tâm Hầu gia..."

Vân Trinh nói: "Mời đi mời đi, đếu không lại bị đòn là ta kiêu ngạo cỡ nào, ngay cả Hà Gian quận vương muốn gặp ta còn phải xem sắc mặt ta nữa."

Cổng Cơ Hoài Tổ đã vén rèm cười nói: "Là tiểu vương ngưỡng mộ Hầu gia, muốn tới kết giao, tuyệt đối không phải Hầu gia tự cao tự đại."

Chương 96: Sợ hãi

Cơ Hoài Tố phong thần tuần lãng, lúc mỉm cười nói chuyện khiến người ta như tắm mình trong gió xuân.

Huynh đệ Đàm thị đều vội vàng đứng dậy cười đón, chỉ có Vân Trinh lười biếng không để ý tới gã mà tự rót trà cho mình. Ngoài miệng thì nói là không kiêu ngạo, nhưng thật ra ở trong mắt huynh đệ Đàm thị, người này đúng là cực kỳ ngông nghênh. Nhưng Cơ Hoài Tố lại hoàn toàn không để ý, ngồi xuống mỉm cười kính Cơ Hoài Thịnh một ly trước: "Lần trước ta say rượu sau hồ đồ, làm hỏng tiệc của người. Vốn dĩ nên đền người một bữa, ca ca đừng trách tội ta."

Cơ Hoài Thịnh cười khổ: "Gia gia của ta, các người đều là ông nội của ta, được rồi, lần sau đừng như vậy nữa, làm ta sợ quá thể."

Cơ Hoài Tố cũng không thèm để ý đến Vân Trinh đang lạnh mặt, cười hỏi Đàm thị huynh đệ: "Mấy ngày nay bận rộn, hai vị công tử nhiều lần mời mà không thể đến, xin lỗi xin lỗi."

Đàm Văn Úy nói: "Không dám không dám, Vương gia bận làm việc, chút việc nhỏ này chúng ta không dám quấy rầy. Hôm nay cũng là trùng hợp gặp được Vân Hầu gia, nói thật ra hai huynh đệ chúng ta nhận được thánh chỉ kia, trong lòng vừa thẹn vừa sợ hãi, không chỗ dung thân. Chỉ nghĩ nếu có cơ hội diện thánh, giáp mặt thỉnh tội với Hoàng Thượng thì không còn gì tốt hơn."

Cơ Hoài Tố nói: "Hoàng Thượng thánh minh, thật ra đây là Hoàng Thượng yêu quý các người, các người phải hiểu. Án Lỗ Quốc Công liên lụy cực lớn, không thiếu người muốn chuyển tiêu điểm lên người các người, muốn kéo các xuống nước. Thánh chỉ này của Hoàng Thượng trông có vẻ muốn trách

cứ các người, nhưng thực tế là đang mắng những người không có ý tốt kia, dạy bọn họ biết Hoàng Thượng vẫn nhìn các người đấy, bảo bọn họ đừng có mưu đồ gì với các người."

"Không tin thì cứ xem có phải sau khi hạ thánh chỉ, số người muốn giao tiếp với các người đã ít đi rất nhiều? Là những người đó không thể không cất suy nghĩ dơ bẩn đi thôi, nếu còn dám lợi dụng hai vị công tử, Hoàng Thượng sẽ không tha."

Đàm Văn Úy và Đàm Văn Bảo rộng mở thông suốt: "Hóa ra là vì điều này ư?"

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Đương nhiên là vì làm người khác sợ hãi rồi, các người chính là công tử tôn quý nhà mẹ đẻ của Thái Hậu, Hoàng Thượng không che chở các người thì còn có thể che chở ai? Có thể yên tâm rồi đi."

Đàm Văn Bảo thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng cười chấp tay: "Đa tạ hai vị Vương gia đã chỉ bảo. Nếu không chúng ta còn tưởng rằng mình làm sai cái gì, ngày nào cũng thấy xấu hổ, nghĩ có nên nhờ tổ phụ ra mặt thỉnh tội với Hoàng Thượng không."

Vân Trinh cười thanh: "Không thể nào, các người cho rằng các người không có một chút sai lầm nào thật ư? Các người sẽ không cho rằng Đàm thị được người người xu nịnh như dẹt hoa tr3

gắm là bởi vì muốn kết giao với các người thật chứ? Một Bá phủ ở Giang Nam xa xôi, ai muốn tính kế gì từ chỗ các người chứ? Tính kế vì các người vất vả từ xa vào kinh mà đến bây giờ còn chưa được gặp Hoàng Thượng sao? Hay là tính kế vì đến nay các người vẫn là dân thường?"

Sắc mặt huynh đệ Đàm thị đồng thời biến đổi, ai nấy đều biết bọn họ vừa vào kinh Hoàng Thượng đã tổ chức cung yến cho bọn họ, nhưng lại không có người nào biết ngày đó bọn họ ở cung yến không chỉ chưa thấy được Hoàng Thượng, mà còn chưa được uống một ngụm nước nào. Lời này của Vân Trinh đã chọc trúng chỗ đau của bọn họ.

Đàm Văn Bảo sắc mặt xanh mét: "Vân hầu gia có cao kiến gì?"

Hôm qua Vân Trinh mới nghe được Cơ Bằng Nguyên nói đến lúc trước bị Thừa Ân Bá trị bệnh nên mới xa lạ với mẫu tộc. Hắn đồng cảm cứ như bản thân mình cũng bị, không biết một người cao quý kiêu ngạo như Hoàng Thượng bị chính mẹ ruột và cậu ruột của mình bắt tay dạy dỗ, lúc ấy sẽ buồn bã cỡ nào! Vừa đặt mình vào hoàn cảnh người khác, lại càng thêm khổ sở thay Hoàng Thượng.

Hôm nay lại nhìn thấy hai tên ngu xuẩn của Đàm gia này còn không phát hiện ra, lại tự mình cảm thấy tốt đẹp, liền không nhin được đâm chọc bọn họ: "Hoàng Thượng bảo các người đi Quốc Tử Giám đọc sách là bởi vì không thể nhìn nổi việc các người ngu xuẩn, ngu xuẩn thì thôi, lại còn không tự biết mình, mỗi ngày đều cảm thấy mình hay ho lắm. Thừa Ân Bá phủ không người nối nghiệp, các người không nghĩ đến thi khoa cử hay làm việc gì đó để giúp sức cho Hoàng Thượng mà chỉ nghĩ dựa hơi như thế nào, leo lên như thế nào. Phải biết rằng người tự lập mới có thể giúp được người khác, nếu cứ như thế này đến lúc muốn giúp người ta cũng không biết giúp từ đâu đâu."

Đàm Văn Úy nắm chặt tay Đàm Văn Bảo dưới bàn, cười làm lành nói: "Vân Hầu gia dạy bảo rất đúng, không biết Hầu gia có thể nói giúp chúng ta một câu. Cứ nói huynh muội chúng ta thành tâm sửa đổi, muốn được gặp Hoàng Thượng tạ tội, chính tai nghe Hoàng Thượng dạy bảo."

Vân Trinh cười ha hả một tiếng, Cơ Hoài Tố đè lại tay hắn, cười nói: "Có thể nói được gì thì ắt sẽ nói, hai vị công tử cứ kiên nhẫn chờ là được. Hầu gia cũng có ý tốt thôi, hai vị công tử chớ để ý."

Đàm Văn Úy và Đàm Văn Bảo cảm kích chấp tay cảm tạ, cũng không dám ở lại lâu, đứng lên cười cáo từ. Vừa đi ra ngoài lại thấy có một quản gia mang theo hai gã sai vặt nâng một sọt trái cây đi vào trong phòng cười nói: "Tả tướng - Phương tướng gia hôm nay cũng ở Kim Quy Viên mở tiệc đãi khách quê, vừa mới biết Vân Hầu gia và hai vị Quận vương đều ở bên này nhưng lại không dám quấy rầy, chỉ ra lệnh cho chúng tiểu nhân đến tặng một sọt quýt. Nói là quê nhà đưa tới không đáng giá tiền, hương vị lại thơm

ngon hiếm có, cũng muốn các vị quý nhân được thêm thử."

Vân Trinh cười nói: "Đa tạ Phương tướng gia, mong quản gia cảm tạ nhiều ơn, ngày khác ta sẽ đáp lễ." Sau đó lại sai người thưởng cho quản gia kia.

Đàm Văn Úy và Đàm Văn Bảo đi ra ngoài, Đàm Văn Bảo đi xa rồi mới thấp giọng giận dữ nói: "Vấn khinh người như vậy!"

Đàm Văn Úy thấp giọng nói: "Người cố chịu đựng đi! Người nhìn xem Quận vương còn xưng huynh gọi đệ với hấn, lại xem ngay cả Tả tướng cũng phải nịnh hót hấn là người sẽ biết hấn đắc thế ra sao. Lại nói hôm đó chúng ta ở trong cung, Hoàng Thượng không tham gia cung yến, người ngoài vẫn luôn không hiểu, vậy mà hấn lại biết! Chắc chắn ngày ấy hấn đang ở cạnh vua!"

Sắc mặt Đàm Văn Bảo xanh mét: "Hấn còn có mặt mũi dạy dỗ chúng ta dựa thế leo lên? Chính hấn còn không phải dựa vào mấu thân thổ phỉ của mình sao? Một nữ đầu lĩnh thổ phỉ, chỉ là may mắn gặp gỡ Tiên đế, cứu được Tiên đế thôi. Có được tính là hoàng thân gì chứ! Còn dám làm bộ làm tịch ở trước mặt chúng ta."

Đàm Văn Úy nói: "Từ nhỏ hấn đã được nuôi bên cạnh bệ hạ, có thể ra vào trong cung, học ở Thượng Thư Phòng. Hơn nữa cha mẹ đều mất, Hoàng Thượng thương tiếc hấn, tất nhiên tình cảm không thể so với người khác rồi. Hoàng Thượng là người coi trọng tình cảm, người có nghe Hà Gian quận vương nói không? Quả nhiên ý chỉ này có thâm ý khác, vừa uy hiếp tiểu nhân vừa bảo vệ chúng ta. Cũng biết Hoàng Thượng đối xử với chúng ta khác với người ngoài, không thể không coi trọng ân tình này được. Hiện giờ chúng ta cần phải tĩnh tâm chịu đựng, trước hết nghĩ biện pháp diện thánh. Chỉ trách chúng ta không ở kinh thành, xa lạ với Hoàng Thượng, đã sớm mất cơ hội rồi, chỉ có thể chậm rãi tính toán thôi."

Đàm Văn Bảo thở ra một hơi thật dài, vô cùng ghen khuất. Đến khi trở lại bàn tiệc, tất cả giám sinh đều cười khen bọn họ: "Từ xa nhìn thấy Đàm huynh được Khánh Dương quận vương và Chiêu Tín Hầu ưu ái mời vào trong phòng, quả nhiên là bất phàm."

"Bây giờ Chiêu Tín Hầu được Hoàng Thượng ân sủng, lại nhậm chức ở Đại Lý Tự, bình thường gần như không giao tiếp gì. Nhưng đương nhiên Đàm đại công tử, Đàm nhị công tử lại không giống, nghe nói tr3

đường hai vị công tử vào kinh bị mất thọ lễ, cũng là vị Hầu gia này diệt phi phá án tìm về?"

"Nghe nói, không phải nói Ngự Sử Đài tố hấn lạm sát sao?"

"Ha hả, bọn trộm hại dân hại nước ngay cả thọ lễ của Thừa Ân Bá phủ còn dám cướp, nhất định là to gan lớn mật cực kỳ hung cực, không biết đã làm bao nhiêu việc thương thiên hại lí đâu, giết thì cứ giết thôi. Ai chẳng bị Ngự Sử Đài tố cáo, có vị Tướng gia nào mà không bị tố một đống đâu."

"Vị Hầu gia này trông trẻ thật."

"Đương nhiên, mới 18 tuổi - Ba năm trước hấn mới 15 tuổi, dùng một mũi tên bắn trúng chuổi pháo rơi xuống ở miếu Văn Xương. Ta có một biểu huynh năm ấy tham gia kỳ thi mùa xuân, qua bên đó thấp hương vừa lúc nhìn được, vẫn luôn cảm nhớ ân đức của hấn. Nói ngày ấy nếu không nhờ có một mũi tên kia, chuổi pháo mà rơi xuống, đám người hỗn loạn dẫm đạp lên nhau, không biết hấn còn có thể tham gia kỳ thi mùa xuân không kia."

"Thì ra là thế, không ngờ lại có tài bắn cung?"

"Định Tương trưởng công chúa năm đó chỉ dẫn mấy chục người từ dân gian là đã có thể hộ tống Tiên đế đánh phá nghịch tặc, nghe nói cũng có thần lực. Đúng là Võ Khúc Tinh Quân tr3

trời biết chân long gặp nạn liền vội vàng hạ phàm, không khéo đầu thai thành nữ tử thôi."

"Hóa ra là gia truyền tuyệt học."

Hai huynh đệ Đàm Văn Úy, Đàm Văn Bảo thấy đám giám sinh người một lời ta một lời, sôi nổi thổi phồng Chiêu Tín Hầu thì chỉ có thể mỉm cười làm bộ

có chung vinh dự. Rốt cuộc lúc trước đúng là người ta tìm giúp "thọ lễ" thật. Nếu bọn họ nói gì không dễ nghe về Chiêu Tín Hầu thì sẽ bị gán cái mác lấy oán trả ơn không biết tốt xấu ngay.

Trong phòng, Vân Trinh ăn mấy quả quýt Tả tướng đưa tới, lại nghe Cơ Hoài Tố nói về bản án của Lỗ Quốc Công. Dù sao cũng không thể không bội phục Cơ Hoài Tố, gã đúng là biết nói cái gì hẳn sẽ nghe.

Nếu Cơ Hoài Tố thật sự không biết thẹn mà lôi kéo làm quen nói mấy lời linh tinh, chắc chắn hẳn sẽ không nói hai lời mà nhắc chân rời đi. Tuy gã chỉ nói mấy điều khiến Vân Trinh cảm thấy hứng thú, nhưng thật Cơ Hoài Thịnh cũng nghe say sưa: "Cho nên Lỗ Quốc Công đã qua lại với người Oa hai mươi năm? Cũng quá lớn mật! Chẳng phải là từ lúc Tiên đế còn đã bắt đầu làm chuyện này rồi sao."

Cơ Hoài Tố cười nói: "Đúng thế, ban đầu chỉ là những chuyện nhỏ kiếm tiền chi tiêu, về sau lại càng ngày càng to gan. Bây giờ ngay cả tiểu lại phụ trách tạo tiền đồng trong Công Bộ cũng bị ông ta thu mua đưa mấy cái khuôn đúc cho ông ta."

Gã lại nói vài chuyện linh tinh nữa mới hỏi Vân Trinh: "Nghe nói người bị phong hàn, bây giờ đã khá hơn? Ta có chút trần bì, lát nữa cho người đưa qua nhé?"

Vân Trinh hơi mỉm cười: "Đa tạ."

Trong lòng Cơ Hoài Tố mừng rơn, cho rằng thái độ của hắn đã dần buông lỏng, lại được một tác muốn tiến một thước: "Ta xem đêm nay người cũng uống không ít, xưa nay người không giỏi uống rượu, không bằng lát nữa ta đưa người về."

Vân Trinh cũng không từ chối, Cơ Hoài Thịnh lại chỉ muốn nghĩ cách để quan hệ của bọn họ hòa hoãn, thấy vậy thì rất vui mừng. Gã cười sai hạ nhân dắt ngựa ra hầu hạ hai người trở về.

Chiêu Tín Hầu phủ.

Cơ Băng Nguyên mặc thường phục ngồi yên tr3

ghế Vân Trinh vẫn hay ngồi, lười biếng lật khế đất tr3

bàn, bật cười: "Đúng là thật sự để bụng, muốn tự tìm y quán cho Quân Duật Bạch. Chũ còn chưa luyện viết đã chạy ra ngoài chơi rồi."

Đình Đại ở một bên cười nói: "Không phải cũng là suy nghĩ vì Hoàng Thượng sao? Hầu gia đã lớn, giờ lại có thần y ở trong kinh, có thể bảo đảm long thể an khang. Năm đó Quân thần y mới chỉ là thiếu niên mà đã giỏi y thuật, chắc hẳn mười mấy năm qua sẽ còn giỏi hơn. Lão nô biết hẳn ta muốn ở lại kinh cũng cảm thấy rất yên tâm. Ngài không thấy được mấy ngày trước Hầu gia ngồi cạnh giường hầu hạ, ăn không trôi, không chịu rời đi, đôi mắt sưng húp cho ngài uống thuốc uống nước đâu. Hoàng Thượng lần này thật sự làm hẳn sợ hãi, đương nhiên là phải tận tâm tận lực tìm y quán cho Quân đại phu rồi."

Cơ Băng Nguyên cười: "Chân tay vụng mà cứ nhất quyết muốn hầu hạ."

Đình Đại nói: "Mà Hoàng Thượng cũng biết bốn cột, hẳn ở trong cung gò bó mấy ngày không được nghỉ ngơi, khó khăn lắm mới được về phủ đi uống rượu với Khánh Dương quận vương, ngài lại bất ngờ chạy tới. Lát nữa Hầu gia trở về, chắc chắn sẽ lại nhăn nhó cho xem."

Cơ Băng Nguyên cười mà không nói, trong lòng lại nghĩ sao biết không phải vui vẻ chứ? Trẫm thấy hẳn thích trẫm thật sự.

Đình Đại thấy y vui vẻ liền nói tiếp: "Đành phải hy vọng Hầu gia trở về sớm một chút, nếu không sợ là lát nữa lại không tránh khỏi việc bị dạy dỗ."

Cơ Băng Nguyên nói: "Dạy dỗ hẳn làm gì, hẳn còn niên thiếu, ham chơi hiếu động là phải." Y lại nhìn bàn sách rộng rãi trống trải, cầm mực bạch ngọc lên xem: "Văn phòng tứ bảo này quá đơn giản, lát nữa tìm đồ tốt hơn trong kho để thưởng hẳn."

Đình Đại nói: "Hoàng Thượng, tiểu nhân nhớ Hoàng Thượng đã thưởng không ít, hôm kia mới vừa thưởng một bộ ngọc Hòa Điền, là Hầu gia không lấy ra dùng đấy chứ."

Cơ Bằng Nguyên cười một cái rồi đứng lên quan sát. Phòng ngủ của Vân Trinh rất đơn giản, không hề có một vật trang trí nào, rèm cửa chắn màn đều là màu trắng cực kỳ sạch sẽ, còn không đốt hương.

Tr3

tường treo mấy thứ như cung tiễn đao kiếm, lại treo một bức tranh đi săn mà mình tùy ý vẽ lúc trước. Bể cá ở một bên vốn dĩ tràn đầy đá quý, hiện giờ chỉ để một cây san hô lưu ly để trang trí trong nước, cũng coi như độc đáo.

Tr3

kệ sách lại tràn đầy binh thư, sách viết tay. Cơ Bằng Nguyên có chút kinh ngạc, tùy tiện cầm một quyển "Lục Thao" ra xem qua, không ngờ bên trong lại có rất nhiều lời bình, đều là chữ của Vân Trinh.

Y lại lấy mấy quyển viết tay ra, có rất nhiều phân bố bố trí binh lược ở biên thành nhiều năm, còn có cả bản đồ địa lý. Ngoài ra còn có không ít bản khắc cực kỳ thô ráp, nhìn lại đều là sách của Bắc Tiết, thậm chí còn có ghi chép về bên kia. Lại có một sách một quyển sách nhỏ, bên trong tràn đầy việc vặt vãnh về đám người Trường Quảng Vương, Hồ thái hậu.

Một vài nét mực mới nhất là ghi chép về thế tử Trường Quảng Vương - Giang Ninh.

Đây là ở Bắc Tiết, cũng phải thám tử tới đó sao?

Cơ Bằng Nguyên đặt đồ lại chỗ cũ, cảm giác kỳ lạ về Vân Trinh nhìn có vẻ ngây thơ hồn nhiên lúc trước lại xuất hiện.

Tâm tư tỉ mỉ kín đáo, lại tốn công tốn sức ở Bắc địa. Xem ra hẳn là một

người cực kỳ mẫn cảm tinh tế, tâm sự rất nặng, lúc nào cũng tính toán. Chỉ là ở trước mặt y mới cố gắng vui cười như thường, không lo nghĩ gì.

Hắn cứ như không có dục vọng cầu phú quý, cầu quyền thế, hoặc là một người đột nhiên được Đế vương ân sủng mà cầu hứa hẹn, cầu lâu dài giống phàm nhân thế tục.

Đêm khuya tĩnh lặng, ngoài sân bỗng nhiên truyền tới tiếng vó ngựa.

Đình Đại cười nói: "Hầu gia đã trở lại rồi. Ta vừa mới dặn Cao Tín đứng từ xa nhìn đừng làm hắn biết, đợi hắn vào nhìn thấy Hoàng Thượng mới bắt ngờ."

Cơ Băng Nguyên hơi nghiêng tai lắng nghe, nhíu mày: "Không chỉ một con, còn có người đồng hành. Đây là nội viện, người có thể cưỡi ngựa đồng hành với hắn đương nhiên sẽ có thân phận rất cao quý."

Đêm khuya có thể đi vào nội viện, còn cưỡi ngựa đi ngang nhau, người này là ai?

Cơ Băng Nguyên ngăn cản Đình Đại rồi tự đi ra ngoài. Đây là chủ viện của Vân Trinh, vô cùng rộng lớn, bóng cây ngô đồng sơn trà trồng trong đình viện lắc lư dưới ánh trăng, một góc sân có núi giả và chuối tây, phía dưới là một cái hồ nuôi cá chép.

Cơ Băng Nguyên đi tr3

con đường đá cuội xuyên qua sân đến cửa tròn phía trước.

Quả nhiên nhìn thấy dưới ánh trăng có hai người sóng vai. Vân Trinh mặc áo bào màu hồng cánh sen, tư thế anh dũng vung chân dài xoay người xuống ngựa. Một người khác mặc quan bào đen, khuôn mặt tuấn lãng cử chỉ tiêu sái, cũng đang xoay người xuống ngựa, lại là Hà Gian quận vương Cơ Hoài Tổ.

Vân Trinh thuận tay đặt cương ngựa ở bên gốc cây, nói: "Làm phiền Quận vương đưa tiễn, đến đây có thể dừng bước rồi."

Cơ Hoài Tố cười nói: "Đã đến sân người ở rồi ư? Quãng đường này cũng ngắn thật đấy, nếu đã đến cửa, không dẫn ta đi thăm chốn cũ sao? Đã rất lâu rồi ta chưa đến thăm Hầu phủ, không biết cây sơn trà trong sân của người còn ngọt như trước không."

Vân Trinh bật cười: "Cơ Hoài Tố, ta thật sự bội phục người. Hoàng Lương Chung là người ban cho ta, người làm ta thống khổ chết đi, vậy mà người vẫn còn có thể tỏ ra như không có việc gì mà ôn chuyện với ta được. Không thể không nói, có thể bước lên ngôi vị Hoàng đế luôn có chỗ hơn người."

Cơ Hoài Tố nhìn về phía hấn, giọng nói khàn khàn: "Bọn họ nói với ta thuốc kia không có thống khổ, chỉ nở nụ cười rồi đi trong lúc ngủ thôi."

Vân Trinh nói: "Cơ Hoài Tố, nếu người muốn ta tha thứ cho người, trừ khi người uống Hoàng Lương Chung, tự mình ném thứ mùi vị bị liệt hỏa địa ngục thiêu đốt từng chút một đến chết ở trước mặt ta. Ngoài điều này ra thì không còn gì nữa."

Cơ Hoài Tố không duy trì được nụ cười trên

mặt nữa, sắc mặt gã hơi run rẩy. Vân Trinh cười nhìn gã: "Hơn nữa người không nói ta cũng biết, Hoàng Thượng không chết đúng không? Hoàng Thượng đã trở lại."

Cơ Hoài Tố thay đổi sắc mặt: "Ai nói cho người!"

Vân Trinh biết tối nay mình dùng trăm phương ngàn kế chế tạo cơ hội, quả nhiên đã lừa gã nói ra chân tướng, hấn cười nói: "Sau khi người đọc chết ta, Hoàng Thượng đã trở lại phải không? Y báo thù cho ta, y không để người được thoải mái đúng chứ?"

Sắc mặt Cơ Hoài Tố cực kỳ khó coi, duỗi tay nắm chặt lấy cánh tay Vân Trinh: "Là Chu Giáng nói cho người phải không? Lúc trước ta đã nghi ngờ rồi... Hấn ta cũng chạm vào hạt châu bốc cháy kia... Còn có ngày đó hấn ta đột nhiên... Là hấn ta phải không? Hấn ta có mục đích riêng! Rõ ràng hấn

ta cũng đang mơ ước người!"

Chu Giáng? Trong lòng Vân Trinh hơi nhảy lên, nhưng tr3

mặt vẫn duy trì nụ cười tươi như đã biết rõ tất cả: "Ta không nói cho người, hơn nữa ta cũng biết, ta căn bản không phải con của Hoàng Thượng. Mẫu thân thẳng thắn vô tư cả đời, chưa từng cầu thả với ai cả. Hoàng Thượng lại như trời quang trăng sáng, minh chủ ngàn năm có một. Đám tiểu nhân các người chỉ biết âm thầm bôi đen phỏng đoán, vô sỉ xấu xa! Bè lũ xu nịnh, mưu tính suốt ngày, kết quả chỉ là công dã tràng thôi."

"Ta không hề có tính uy hiếp với ngôi vị Hoàng đế của người, cho nên người mới mặt dày trở về tìm ta."

"Ta rất muốn biết, nếu ta là con của Hoàng Thượng thật, người sẽ còn làm như vậy không?"

"Ta không biết rốt cuộc người muốn tiếp cận ta lần nữa vì cái gì, vì tình? Đừng nói chuyện cười chứ. Ta chỉ biết tất cả tính toán của người đều là vô ích thôi."

Hắn vung mạnh tay Cơ Hoài Tố ra: "Cút đi! Đừng làm ô uế chỗ của ta!"

Chương 97: Lôi đình

Vân Trinh nhìn sắc mặt Cơ Hoài Tố tái xanh trở mình lên ngựa, không nói một lời phi ngựa rời đi, chỉ cảm thấy cực kỳ sáng khoái.

Chắc chắn Hoàng Thượng đã không để gã được yên ổn.

Nếu không sao đời này gã có thể ngoan ngoãn như vậy?

Cho nên quả nhiên Hoàng Thượng không ch3t!

Trái tim của hắn như được thả lỏng hoàn toàn, tảng đá lớn buộc tr3

trái tim cũng như buông lỏng ra rất nhiều.

Hắn không phải tai tinh khắc Hoàng Thượng.

Số mệnh của hắn cũng không phải là không thể giải.

Thật ra tối nay hắn chỉ uống một chút rượu, mặc dù cố gắng không chế nhưng vẫn có chút chệnh choáng, cũng không chú ý cổng tò vò ở nội viện đang mở mà chỉ biết mang theo tâm sự đi vào trong viện.

Tới gần cửa phòng mới nhớ tới sao lại không thấy một hạ nhân nào, liền kêu một tiếng: "Người đâu? Nấu nước nóng mang tới."

Vừa xốc rèm đi vào, không ngờ lại nhìn thấy Cơ Băng Nguyên đang ngồi trước bàn sách của hắn. Đình Đại đứng hầu hạ ở một góc không đáng chú ý.

Máu nóng cả người hắn cứ như bị ngưng kết, cả người hoàn toàn ngáy ra,

ngay cả việc hành lễ cũng quên mất.

Cơ Băng Nguyên ngẩng đầu nhìn sắc mặt trắng xanh của hắn thì thở dài, biết hắn bị dọa, liền đưa tay ra hiệu hắn tới: "Đây là đi chọn khế nhà cho Quân đại phu sao?"

Đầu óc Vân Trinh trống rỗng đi qua, cảm giác được bàn tay ấm áp của Cơ Băng Nguyên nắm chặt tay hắn, kéo hắn vào trong lòng ôm lấy: "Sao thế? Uống nhiều quá? Trẫm đã nói người không giỏi uống thì đừng uống nhiều rồi mà. Đỉnh Đại, cho người nấu nước nóng tới."

Đỉnh Đại đáp rồi đi ra ngoài.

Được Cơ Băng Nguyên ôm lấy, ngửi được mùi thơm ngát quen thuộc tr3

người y, máu nóng dường như hoàn toàn đóng băng trong người Vân Trinh mới chậm rãi ấm áp lại: "Sao Hoàng Thượng lại tới đây? Cửa cung khóa rồi mà?"

Cơ Băng Nguyên: "Sao, Hầu phủ to như vậy mà không có ý định cho trẫm ngủ một đêm sao?"

Y đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Vân Trinh, thân mật ôn nhu.

Hồi ức nóng bỏng trước đó lại bị nhóm lửa trong nháy mắt, hai tai Vân Trinh nhanh chóng đỏ bừng, lắp bắp nói: "Quân đại phu nói ngài phải khắc chế..."

Cơ Băng Nguyên trầm thấp cười nói: "Ở với người một chút không được sao? Xem trong đầu người toàn là gì kìa?" Trong cung quá lớn, có bạn rồi mới biết được một mình ngồi trong đêm quá cô độc là thế nào.

Thân thể tuổi trẻ ấm áp, ôm vào mới cảm thấy thỏa mãn, cho dù chỉ trò chuyện với nhau thôi cũng được.

Y là Hoàng đế, đương nhiên có quyền lực bốc đồng. Đây là việc tư, y muốn ra cung liền ra cung.

Kết quả lại nghe được bí mật động trời như thế.

Khuôn mặt Vân Trinh nóng cháy, nhưng vẫn lý trí giãy giụa ra: "Mấy người Cao Tín đâu? Ở bên ngoài sao? Hoàng Thượng tùy ý xuất hành thế này không an toàn."

Cơ Băng Nguyên biết thật ra hẳn sợ mấy người Cao Tín ở bên ngoài nghe được, liền đưa tay chậm rãi vuốt lưng hẳn. Nhịp tim của thiếu niên đập rất mạnh, dán vào lồng ngực hẳn chỉ nghe thấy tiếng thình thịch thình thịch, giống như một con bò câu bị hoảng sợ.

Y thấp giọng nói: "Trẫm đuổi hẳn ta ra ngoài rồi, Hầu phủ còn không thể bảo vệ trẫm an toàn sao?"

Lúc này Vân Trinh mới yên lòng, có chút xấu hổ: "Trong phòng thần bùa bộn lắm, Hoàng Thượng tới cũng không nói trước, để Hoàng Thượng chê cười rồi."

Cơ Băng Nguyên nói: "Đúng là hơi thiếu thốn, lát nữa sẽ bảo Đình Đại tìm một chút đồ trang trí cho người."

Vân Trinh nói: "Chỗ ngủ thôi, cũng không có người khác nhìn, không cần làm phiền Đình gia gia."

Đình Đại bưng nước nóng tiến vào cười nói: "Cho nên vẫn là ở lại trong cung thì hơn. Trong Hầu phủ chỉ hầu hạ mỗi một chủ tử, ban đêm uống rượu trở về còn không có một ai biết nấu canh giải rượu. Tiểu nhân thấy bọn họ quá lười biếng, chắc là do được Hầu gia khoan dung nhiều thành quen."

Vân Trinh muốn lấy khăn mặt: "Làm sao dám làm phiền Đình gia gia, bọn họ đã sắp xếp phòng cho ngài nghỉ ngơi chưa?"

Đình Đại vắt khăn mặt: "Hầu gia đừng lo lắng, tất cả đã sắp xếp xong rồi."

Lại thấy Cơ Băng Nguyên tiện tay nhận lấy, nói: "Đi xuống đi, trẫm lau cho

người."

Vân Trinh chỉ có thể rửa tay rồi để Cơ Băng Nguyên lau mặt, tháo kim quan buông xõa tóc cho mình. Đinh Đại cũng tiến lên cởi áo bào cho hắn, pha trà nóng, lại thay ngoại bào cho Hoàng Thượng rồi mới lui ra ngoài.

Tất cả mọi chuyện vẫn hoàn toàn như trước đây, không thấy gì lạ thường, Vân Trinh mới dần dần thả lỏng. Cơ Băng Nguyên cầm chén trà lên ném trước rồi đưa tới bên miệng hắn, hắn liền cầm lấy tay y uống hai ngụm. Cơ Băng Nguyên hỏi hắn: "Đã chọn được tiệm thuốc nào chưa?"

Vân Trinh nói: "Chỗ của ta không có mấy cái thích hợp, đều quá cũ rồi, không thể dùng được ngay. Ta mới hỏi Khánh Dương quận vương, hắn ta vừa nghe là Quân thần y liền nói muốn nhượng lại cửa hàng dược liệu ở đường Tại Ngự cửa Chính Dương, cũng chuyển nhượng cả dược liệu cho luôn. Chỗ đó rất rộng rãi, ta thấy cũng thích hợp, liền sai người đến chùa Đại Từ Bi hẹn Quân đại phu ngày mai cùng đi xem cửa hàng."

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Cơ Hoài Thịnh cũng biết giao tiếp đấy."

Vân Trinh nói: "Ta nói tiền là Hoàng Thượng chi, Khánh Dương quận vương còn nói nào dám kiếm tiền của Hoàng Thượng. Lại nói nếu thả ra tin tức Cửu Âm Đường muốn mở y quán thì sẽ có rất nhiều người đưa, chưa tới lượt cho hắn ta xum xoe đâu. Cho nên còn phải cảm tạ Hoàng Thượng cho hắn ta mặt mũi này. Hoàng Thượng cũng đừng khách khí với hắn ta, nhà ngoại hắn ta giàu lắm đó."

Cơ Băng Nguyên cầm gối dựa nằm nghiêng ở tr3

giường, cũng kéo hắn xuống dưới, lại sờ lên trán hắn thấy đã bớt mồ hôi mới thản nhiên nói: "Nằm trò chuyện với trẫm đi."

Vân Trinh nằm xuống tựa lên vai y. Thân thể cứ như có ký ức, lập tức khát vọng dán vào đòi hỏi ấm áp. Cơ Băng Nguyên bị ý thức không muốn xa rời này của hắn làm cho xúc động, tâm trạng hung ác sau khi nghe được việc vừa rồi cũng trong được thư giãn nháy mắt. Y hơi dùng sức ôm hắn chặt

hơn, bàn tay chậm rãi vuốt v3 tai và cổ hắn.

Vừa rồi Vân Trinh bị giật mình, bây giờ đã dần bình tĩnh lại, được y vuốt v3 đến mức thoải mái híp mắt nằm trong lòng y, chóp mũi người được mùi thơm phật thủ tr3

người Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng muốn nghe gì đây."

Cơ Băng Nguyên chậm rãi hỏi hắn: "Vài ngày trước đó người say, trầm cũng có chút hồ đồ, chỉ mơ mơ hồ hồ muốn người mà không biết hỏi ý kiến trong lòng người."

Vân Trinh dán mặt lên tr3

lòng người Cơ Băng Nguyên, cảm giác da thịt rắn chắc ấm áp cách một lớp áo mỏng, đôi chân cũng không tự chủ được mà dán tới, lặng lẽ cọ xát cái đùi rắn chắc của Cơ Băng Nguyên. Hắn nuốt nước miếng một cái, cảm giác mình không cầm giữ được: "Ý kiến gì chứ, thần vô cùng vui vẻ, Hoàng Thượng tốt như vậy, thần phải tu luyện mấy đời mới có được..."

Cơ Băng Nguyên nhìn vẻ mặt thèm nhỏ dãi của hắn thì hít sâu một hơi, bàn tay di chuyển xuống dưới, đặt lên tr3

hầu kết đang nhấp nhô tr3

dưới của hắn, hơi siết chặt ngón tay: "Về sau trầm cẩn thận nghĩ lại, người còn quá nhỏ tuổi, chỉ sợ không biết ý nghĩa trong đó... Vân thám hoa lại mất sớm, trầm còn nhìn người lớn lên đến 18 tuổi, có phải người... coi trầm là phụ thân, nghĩ sai tình cảm quần quýt này..."

Vân Trinh được y sờ rất dễ chịu, hắn hơi ngẩng đầu xích tới gần Cơ Băng Nguyên, không thèm để ý mà đưa nơi yếu ớt nhất vào trong tay y, còn lớn mật lè lưỡi, nhẹ nhàng li3m cầm Cơ Băng Nguyên một cái, cười hì hì: "Hoàng Thượng không phải phụ thân, Hoàng Thượng chính là Hoàng Thượng."

Đôi mắt Cơ Băng Nguyên tối dần đi giống như vực sâu sâu không thấy đáy, ngón tay hững hờ nhẹ nhàng điểm lên tr3

hầu kết nhỏ xinh đẹp, sau đó cảm thấy nơi đó nhấp nhô tr3

dưới, nghe được Vân Trinh nuốt từng ngụm nước bọt rõ ràng...

Dáng vẻ thềm nhỏ dãi, gấp đến mức không chờ được.

Cơ Băng Nguyên:...

Vân Trinh cũng có chút xấu hổ, đành rụt đầu lại nằm xuống giấu mình vào trong chăn để che giấu sự xấu hổ. Hắn đưa tay ôm chặt lấy vòng eo gầy rảnh chác của Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng tội gì phải xuất cung đến, ở trong cung mấy ngày không tốt sao, lại đến đây làm ta chỉ nhìn mà không được ăn, dày vò biết bao."

Cơ Băng Nguyên hít sâu một hơi: "Trẫm sợ người tuổi nhỏ chưa trải sự đời nhiều, chỉ là nhất thời tham hoan, trẫm mê ở trong đó chứ chưa nghĩ rõ ràng lâu dài. Trẫm muốn người nghĩ thông suốt, nếu muốn làm phụ tử với trẫm... trẫm cũng có thể cho người một tương lai lâu dài... Chúng ta... cứ giống như lúc trước..." Trong lòng y như bị dao cứa, nếu hắn thật sự muốn làm phụ tử, trẫm lại muốn làm phu thê.

Như thế, chỉ có thể làm quân thần.

Vừa nghĩ đến đây, một suy nghĩ ngang ngược lại dâng lên, khiến máu nóng trong lòng y sôi trào, trái tim đập thành thịch. Nếu hắn không muốn, trẫm sẽ nhốt hắn trong hậu cung, có ai dám hỏi? Trăm năm sau sẽ cùng nhau chết, ai mà quản được?

Vân Trinh lại ôm eo của y, đôi chân cũng quắn lên từ lúc nào. Hắn nghiêng người đã dán vào Cơ Băng Nguyên, sắc mặt ửng đỏ, đôi mắt ngập nước: "Hoàng Thượng, vua không nói hai lời, chính ngài đã phong ta làm Hoàng hậu, bây giờ lại muốn đổi ý sao? Ta chỉ muốn mỗi ngày được hôn lên miệng ngài, hôn lên cả người ngài, có con cái nào mà như vậy không?"

Hắn cười hì hì: "Hoàng Thượng, rõ ràng ngài cũng muốn." Nói xong liền cúi đầu hôn lên đôi môi mỏng mím chặt của Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên đưa tay ôm hắn, hơi dùng lực xoay người đè hắn lên đệm giường, một cái tay đè cổ tay hắn lên gối đầu. Y cúi xuống nhìn Vân Trinh, mái tóc dài đen óng xõa tung, đôi mắt đen không thấy đáy: "Vân Trinh, việc này không thể đổi ý, ngươi nghĩ kỹ rồi hãy đáp lại trẫm."

Vân Trinh nhìn Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng, thần vẫn luôn biết rất rõ ràng mình đang làm cái gì. Thần thích ngài, nhìn thấy ngài vui vẻ trong lòng thần sẽ vui vẻ gấp đôi. Có thể làm bạn bên cạnh Hoàng Thượng là phúc phận tu mấy đời của Vân Trinh. Cả đời ta chỉ sống vì một mình Hoàng Thượng, hận không thể hầu ở bên cạnh Hoàng Thượng cả ngày lẫn đêm. Chỉ cầu có thể bên nhau đến khi đầu bạc, cho dù chết cũng hy vọng có thể an táng trong lăng mộ của Hoàng Thượng."

Cơ Băng Nguyên nhìn hắn chằm chằm, vậy mà bỗng nhiên không nói ra lời.

Vân Trinh chỉ nhìn y, một lát sau vành mắt liền đỏ lên: "Là Hoàng Thượng không tin thần sao? Hoàng Thượng ghét bỏ thần quá nhỏ không xứng với Hoàng Thượng sao? Là thần ngây thơ lỗ m4~ng, Hoàng Thượng hối hận rồi?"

Cơ Băng Nguyên thở một hơi thật dài, cúi đầu xuống hôn mạnh lên môi hắn, chà đạp hết lần này đến lần khác.

Cổ tay Vân Trinh bị y siết chặt, cả người đều bị y áp chế chặt chẽ, chỉ có thể bị động ngẩng đầu tiếp nhận nụ hôn không giống trước này.

Nếu như nói lời đình mưa móc(*) đều là quân ân.

(*) Lời đình ở đây nghĩa là giận dữ, trừng phạt, mưa móc là ban thưởng

Trước đó đều là mưa móc, cực kỳ quan tâm ôn nhu, mưa thuận gió hoà, lưu luyến triền miên.

Đêm nay lại là lôi đình, sức lực vạn quân, thế không thể đỡ, mãnh liệt hào hùng.

Vân Trinh cứ như một con sóng nhấp nhô trong gió bão, không có cách nào tự chủ. Gió mưa quá kịch liệt khiến hắn thở hổn hển, gần như không dậy nổi. Hắn rụng rức nước mắt, cũng không có khả năng từ chối.

Ôm chặt lấy quân thượng của hắn, người hắn yêu nhất. Hắn đã tu ba đời, ai đến cướp hắn cũng sẽ không cho.

Chương 98: Tiệm thuốc

Lúc Vân Trinh tỉnh lại thì trời đã sáng, Cơ Băng Nguyên đã sớm về cung. Hôm nay phải lên triều, hẳn nhớ mang máng lúc sắp đi y có nói thầm bên tai mình là phải lên triều, bảo hẳn nhớ ngoan ngoãn, hình như còn hôn hẳn một cái.

Vân Trinh nằm tr3

giường một lát mới nhớ lại mình đã xin nghỉ, hôm nay phải đi xem tiệm thuốc với Quân đại phu - mình làm quan ở Đại Lý Tự cũng không phải mới ngày đầu mà lại không mấy chăm chỉ, nhưng đây không phải được Hoàng Thượng ở sau lưng ủng hộ sao ha ha ha.

Hắn ngồi dậy, cảm giác từ tay chân đến eo đều đang kháng nghị. Bao tổ ký ức đêm qua lại sống động lần nữa, hẳn che mặt, chỉ cảm thấy da mặt mình nóng bỏng.

Hắn mặc quần áo ra ngoài, quả nhiên thấy Chương Diễm đã ở đó nói chuyện với Quân đại phu. Thấy hai người trò chuyện vui vẻ, Vân Trinh áy náy: "Xin lỗi, làm Quân đại phu đợi lâu rồi."

Quân Duật Bạch cười nói: "Ta cũng vừa mới đến, nghe nói đêm qua Hầu gia và Khánh Dương quận vương uống rượu vì để bàn bạc về chuyện y quán của ta, cho nên mới say rượu không dậy nổi. Duật Bạch phải xin lỗi Hầu gia mới đứng. Lại nói ta và Chương tiên sinh cũng quen biết đã lâu, vừa vặn có thể ôn chuyện. Vừa rồi còn đang nói tính tình Hầu gia giống y như Trương công chúa, rất có phong thái hiệp nghĩa."

Vân Trinh đỏ mặt tiến lên chấp tay, lại sai người đi gọi xe ngựa: "Khánh Dương quận vương nói hôm nay sẽ chờ chúng ta ở bên kia, nếu Quân đại

phu thấy không có vấn đề thì sẽ chuyển nhượng ngay lập tức. Phương diện tiền bạc cũng không cần quan tâm, tất cả đều do nội khổ chi. Đương nhiên ta cũng biết Ngọc Hàm Cốc không thiếu tiền, nhưng ta nghe nói lúc nào các người cũng tự chi thuốc chữa bệnh từ thiện, giữ lại số tiền đó còn có tác dụng, không cần khách khí với Hoàng Thượng đâu."

Quân Duật Bạch cười nói: "Từ chối thì bắt kính, Duật Bạch cảm ơn hoàng ân cuồn cuộn."

Xe ngựa đã đến cổng, Vân Trinh, Chương Diễm và Quân Duật Bạch ngồi vào vấn dư xài. Vân Trinh tới gần Quân Duật Bạch cười nói: "Lúc trước Quân đại phu đã gặp mẫu thân ta, có thể nói một chút chuyện về mẫu thân với ta không?"

Quân Duật Bạch đang định nói chuyện, lại ngửi được mùi phật thủ như có như không trong ống tay áo của Vân Trinh. Hắn không thay đổi sắc mặt, mỉm cười nói: "Trưởng công chúa năm đó hào hùng hơn xa nam nhi, lúc ta khâu vết thương cho nàng, nàng cũng không hề nhăn nhó, không đổi sắc mặt. Ta nhớ lần đó ta khâu hơn mười mũi, từ đầu đến cuối nàng đều không kêu lên một tiếng."

Vân Trinh nghe vậy rất vui, lại hỏi: "Lúc trước ngài và Hoàng Thượng cũng rất quen thuộc nhỉ? Hoàng Thượng thì sao? Ta nghe lúc trước Chương tiên sinh nói với ta lúc Hoàng Thượng mới dẫn quân, cũng chính là lúc còn nhỏ tuổi, nhìn thấy người chết sẽ vụng trộm khóc, có đúng không?"

Quân Duật Bạch phì cười nhìn Chương Diễm: "Quân sư đúng là ranh mãnh, người vụng trộm nói xấu sau lưng Hoàng Thượng, không sợ Hoàng Thượng tìm người tính sổ sao."

Chương Diễm gật gù đắc ý: "Hầu gia sao có thể bán đứng ta được chứ. Các người thấy bây giờ Hoàng Thượng cao cao tại thượng, ung dung đoan chính, nhưng người có tưởng tượng được lúc y đánh giặc xong sẽ trốn trong góc một mình để nôn nửa ngày không?"

Vân Trinh nói: "Vì sao lại nôn? Y bị bệnh sao?"

Chương Diễm nói: "Người không hiểu, y là quý nhân chân chính, từ nhỏ đã sống ở những nơi thơm tho sạch sẽ. Tr3

chiến trường lại cực kỳ khó ngửi, máu me, phân ngựa, thi thể, mùi tr3

thân người... Lúc trước y rất thích mặc đồ sáng màu, quý nhân mà, về sau đánh trận toàn mặc đồ sẫm màu."

"Y cực kỳ ưa sạch sẽ. Trước kia ta thấy y ngứa mắt còn phun nước tỏi đuổi muỗi lên người, y không thích mùi đó, lần nào ngửi được mùi tr3

người ta sẽ lập tức nhú chặt mày. Những người khác không biết chứ ta thấy rất rõ, về sau lần nào y cũng vội vàng giao việc rồi phi nhanh đi mất, không hề dông dài, trăm phát trăm trúng."

Vân Trinh cười ngửa tới ngửa lui: "Thật vậy ư? Chương tiên sinh ngài đúng là quá độc ác."

Chương Diễm nói: "Người không phát hiện sao? Người phục vụ cạnh y đều không huân hương, Thượng Thư Phòng cũng rất ít huân hương. Lúc y tiếp xúc với người khác đều giữ một khoảng cách, ta đoán khứu giác của y nhạy hơn người bình thường, y như mũi chó vậy. À đúng rồi, y còn học điều hương, là học với Quân đại phu đúng không?"

Chương Diễm gần như quên mất bây giờ mình đã vào triều, ngày ngày phải ba quỳ chín lạy với Hoàng Thượng, vậy mà vẫn cười tr3

nổi đầu của người khác nói chuyện với Vân Trinh: "Ta nói với người, y rất giỏi điều hương, cũng là bởi vì không chịu được những mùi kỳ kỳ quái quái kia. Người biết Lại Bộ thị lang Cao Pha không, mặc dù ông ta là một người cực kỳ tài giỏi, nhưng Hoàng Thượng lại rất sợ gặp ông ta. Mỗi lần hần ta nói chuyện với Hoàng Thượng, há miệng liền ngửi được mùi tỏi. Các vị đại nhân mỗi lần vào thư phòng nói chuyện đều được nội thị đưa hương hoàn ngậm lấy trước, nhưng như thế cũng không đỡ nổi mùi thơm của vị lão đại này. Chắc là được ăn từ trong bụng mẹ nên mới giống tỏi thành tinh!"

Vân Trinh cười to, cả người ngã ngửa về sau, ống tay áo tung bay để lộ giày tím tr3

chân. Hôm nay hấn không đội phát quan mà chỉ đeo khăn trùm đầu, mặc áo vàng nhạt rộng rãi, lúc giơ tay nhắc chân đều mơ hồ lộ ra áo trong hơi đỏ vàng bên trong, không giống với vẻ nghiêm chỉnh lần đầu gặp trong cung mà có vẻ nhỏ tuổi hơn rất nhiều. Giống như tiểu công tử phú quý nhà ai ra ngoài chơi, mặt mày trầm tĩnh, môi hồng răng trắng, cực kỳ phong lưu.

Quân Duật Bạch đưa mắt nhìn hấn một hồi, cũng mỉm cười: "Đúng là có học cách chế hương với ta, vì ta học chế thuốc nên hơi hiểu qua về việc chế hương này thôi. Hoàng Thượng thông minh, sau khi học xong biện pháp chưng nước chế hương thì suy một ra ba, tự mình chế ra mùi thơm hơn. Về sau còn tạo ra rất nhiều hương, rất có phong thái người lành nghề, hương bán tr3

thị trường còn kém xa y."

Quân Duật Bạch cũng rơi vào hồi ức: "Còn nhớ y cực kỳ cẩn thận, có gì không vui cũng không để lộ tr3

mặt. Thích ăn cũng không biểu hiện, ở chung với y có đôi khi không hiểu được y đang suy nghĩ gì, cũng chưa bao giờ thấy y nổi giận. Lúc dạy y chế hương, ta có chọn mấy chục loại hương liệu để dạy, loại nào y cũng nói không tệ, rất tốt. Nhưng mãi về sau có một loại lúc nào y cũng dùng, ta mới biết được y thích loại kia."

Chương Diễm nói: "Sở thích của đế vương không thể tùy ý cho người ta biết được, y vừa sinh được đầy tháng đã được lập làm Thái tử, đương nhiên từ nhỏ đã được dạy bảo như vậy rồi, quá buồn chán. Ta cảm thấy Định Tương trưởng công chúa lại thẳng thắn hơn y. Nhiều người không hiểu, nhưng ta lại đoán được, cũng là bởi vì có rất nhiều thứ y khó mà nói, Trưởng công chúa lại tùy tiện nói ra. Trong tiệc có món gì không ngon, Trưởng công chúa có thể cho người mang đi ngay tại chỗ. Nếu cảm thấy tr3

người ta có mùi không dễ ngửi, Trương công chúa cũng nói rất thẳng thắn, cái gì mà "Quân sư à, mùi tỏi tr3

người ngài không ổn đâu, có thể đi tắm một cái không".

Vân Trinh bị chọc cười, Chương Diễm còn kể sinh động như thật: "Có một tướng lĩnh rất đáng ghét, lần nào Trương công chúa cũng làm cho hắn ta khó xử, hắn ta tức giận đến mức muốn chết, lúc nào cũng chạy đi cáo trạng với Thái tử. Thật ra hắn ta không biết Thái tử mới là người chán ghét hắn ta. Nhìn thấy Định Tương trưởng công chúa gây khó dễ, chắc trong lòng cũng mừng thầm. Quả nhiên về sau đã tìm tới cơ hội đuổi hắn ta đi mất."

Chương Diễm vỗ bả vai Vân Trinh nói: "Cho nên về sau Hoàng Thượng vẫn luôn nói Trương công chúa hợp ý với ta, thật ra có nghĩa là nàng nói được những lời y khó nói, làm được những gì y khó làm thôi!"

Vân Trinh cười hì hì: "Chương tiên sinh ngài quá xấu, nếu Hoàng Thượng biết ngài nói xấu y sau lưng, chắc chắn sẽ tức hỏn hỏn, lại sắp xếp việc khó nhằn cho người đó."

Quân Duật Bạch hé miệng cười nói: "Có khó cũng không khó bằng Thanh Y quân sư ngày xưa."

Vân Trinh thở dài: "Thật hâm mộ các người, nghe có vẻ rất thú vị."

Chương Diễm nói: "Có gì mà thú vị, lúc nào cũng lo lắng cho cuộc sống, đâu có thể ngủ trường mộng như người hôm nay. Người có còn nhớ mình là Đại Lý Tự thiếu khanh không vậy? Chỉ sợ công văn trong nha môn đã chồng chất như núi đi."

Vân Trinh đỡ trán: "Chương tiên sinh, cho ta chút mặt mũi được không, Quân đại phu đang nhìn kìa."

Quân Duật Bạch chỉ mỉm cười không nói gì, lại thấy xe dừng, có người tiến lên cười nói: "Đã từng nghe nói đến đại danh của Quân thần y, hôm nay mới

được nhìn thấy, vinh hạnh vinh hạnh."

Vân Trinh ở trong xe cất cao giọng cười nói: "Còn không tự mình đến đỡ Quân đại phu xuống xe?" Lại cười nói với Quân Duật Bạch: "Là Khánh Dương quận vương."

Quả nhiên thấy Cơ Hoài Thịnh tự mình xốc rèm lên đón bọn họ đến trước một cửa hàng mặt tiền. Tr3

tấm biển gỗ lim màu đen có viết ba chữ "Thái An Đường", câu đối hai bên cũng đều được viết từ tên thuốc, vô cùng độc đáo.

Lại đi vào, bên trong toàn là tủ thuốc gỗ lim, quầy hàng, bàn ghế dụng cụ sáng bóng sạch sẽ gọn gàng. Bốn phía khám cửa kính thông thấu sáng tỏ, nền nhà cũng được làm bằng gạch xanh không nhuộm bụi trần.

Quân Duật Bạch vừa nhìn đã thấy hài lòng, lại đi vào tiếp. Một chương quỹ già dẫn bọn họ đi xem một vòng, quả nhiên thấy phía sau đầy đủ phòng ốc, nhà kho, phòng chế thuốc, người làm thuê, đầu bếp hạ nhân. Lại đi tiếp về sau còn có một căn nhà nhỏ ba tầng với vườn tược trước sau trồng mấy trăm cây trúc mây, một màu xanh cực kỳ thanh nhã yên tĩnh. Ngoài ra còn có vườn thuốc trồng một số loại thảo dược phổ biến.

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Sân vườn này để Quân đại phu dẫn gia quyến đến ở, hai bên hành lang có thể đóng lại ngăn cách trước sau, Quân phu nhân ở bên trong cũng an tâm. Phía sau còn có cửa, nếu Quân đại phu muốn ra ngoài cũng không cần đi qua cửa hàng phía trước."

Quân Duật Bạch gật đầu mỉm cười nói: "Ta chưa thành hôn, lầu nhỏ này có thể để đại phu, đồng tử hầu thuốc ở."

Cơ Hoài Thịnh hơi ngạc nhiên, nhưng tr3

mặt vẫn không tỏ vẻ gì, chỉ cười nói: "Như thế cũng tốt, vậy Quân đại phu có hài lòng không? Nếu hài lòng thì chúng ta có thể ký hợp đồng luôn, trong vòng ba ngày sẽ có thể giao nhận toàn bộ."

Quân Duật Bạch Đạo: "Được, ta dẫn theo một vài đại phu, dưng đồng còn ở chùa Đại Từ Bi, đợi đến khi bên này xong xuôi có thể chọn một ngày tốt chuyển tới."

Vân Trinh nói: "Quân đại phu mới đến, người ngài dẫn theo mặc dù tài giỏi nhưng rốt cuộc vẫn chưa quen với cuộc sống nơi đây. Khánh Dương quận vương cũng vội vàng, chỉ kịp dặn dò hạ nhân làm, sợ đến lúc đó không thể hài lòng như ý được. Ta có hai cái gã sai vặt, hai huynh đệ này từng đi theo lão Hồng quân y học y thuật mấy năm, cũng coi như người giỏi y thuật ở kinh thành. Nếu Quân đại phu không chê, ta bảo bọn họ đi theo phục vụ Quân đại phu, thay ngài làm những này việc vặt này, giao nhận rõ ràng với Thái An Đường luôn, ngài thấy thế nào?"

Chương Diễm cười nói: "Hóa ra là có mục đích này, ta nói tại sao người lại tích cực như thế mà, hóa ra là muốn nhờ Quân đại phu dạy đồ đệ thay người. Lão Hồng so với Quân đại phu chính là khác biệt một trời một vực, hai huynh đệ Thi gia kia chỉ có thể nấu nước cho Quân đại phu thôi."

Vân Trinh thè lưỡi, chỉ cười một tiếng với Quân Duật Bạch. Quân Duật Bạch không được nhin cũng cười: "Nếu Hầu gia đã nói là tài giỏi thì chắc cũng có thể làm thay Duật Bạch rất nhiều chuyện. Đa tạ Vân hầu gia. Vân hầu gia là người sáng khoái, Duật Bạch cũng cảm thấy rất hợp nhau."

Chương 99: Trân ái

Bên trong một bình lưu ly nho nhỏ là chất lỏng màu cam óng ánh, chuyển động ra màu sắc mê người dưới ánh mặt trời.

Cơ Băng Nguyên hí mắt nhìn thứ trong bình, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Đình Đại ở phía sau kinh hồn táng đảm, qua hồi lâu Cơ Băng Nguyên mới đặt lại tr3

bàn.

Đình Đại cẩn thận từng li từng tí tiến lên phía trước nói: "Hoàng Thượng, thứ này nguy hiểm, lão nô lấy đi nhé?"

Cơ Băng Nguyên lắc đầu: "Không cần, cứ đặt ở chỗ này, trẫm muốn xem mỗi ngày." Để cảnh tỉnh chính mình.

Đình Đại buồn phiền: "Nếu không, lão nô bảo Cao Tín đi bí mật gọi Hà Gian quận vương đến?"

Cơ Băng Nguyên lạnh lùng nói: "Không cần."

Y vươn tay sờ cái bình kia, bí dược của Cơ thị, uống vào có thể mỉm cười ra đi trong giấc mộng, không có thống khổ. Đây là bí dược hoàng thất truyền từ đời này qua đời khác, chỉ có Hoàng đế mới có thể có.

Có đau khổ hay không thì chỉ có người uống vào mới biết.

"Liệt hỏa trong địa ngục thiêu đốt từng khúc."

Cát Tường Nhi của y - trân bảo của y đã bị thiêu hủy trong quá khứ mà y không biết.

Y thấp giọng nói: "Trẫm sẽ tự mình tra rõ, không cần hỏi, không thể để Cát Tường Nhi phát hiện ra."

Đình Đại làm vẻ mặt cầu xin, mấy ngày nay Hoàng Thượng cực kỳ ít nói, ăn cũng ít, còn trầm mặc ngây người rất lâu, ông ta ở một bên thấy mà sợ mất hồn mất vía.

Ông ta cẩn thận thấp giọng nói: "Vấn nên lấy đi thôi ạ, nhờ may Hầu gia đến nhìn thấy, nhận ra thì sao?"

Cơ Bằng Nguyên run lên, mặc dù đây là nam thư phòng để nghị sự, Vân Trinh rất ít đến, nhưng về sau cũng chưa biết thế nào. Lúc trước hẳn chỉ là một hoàng thân nhàn tản, tuổi tác nhỏ, bây giờ lớn rồi lại không giống.

Y đưa mắt nhìn bình thuốc kia một hồi: "Cầm đi đi."

Đình Đại liền vội vàng tiến lên cẩn thận cất bình thuốc muốn mạng người vào hộp, cất vào trong kho bí mật.

Lúc từ kho ra lại nhìn thấy Vân Trinh vui vẻ đi qua đường hẻm, bước chân nhẹ nhàng, vẻ mặt tươi cười, nhìn thấy ông ta thì nói: "Đình gia gia, nam thư phòng không có ai chứ? Ta tìm đến Hoàng Thượng xin chữ có tiện không?"

Đình Đại thầm nói trong lòng, tiểu tổ tông, người mới là gia gia của ta đây. Nhìn kỹ thuật diễn này đi, còn giấu được cả Hoàng Thượng. Nhưng cũng tốt, nhìn thấy người tiến cung chắc Hoàng Thượng cũng sẽ thoải mái hơn nhiều. Ông ta cười nói: "Vừa vặn đang rảnh, Hầu gia nhanh vào đi, nếu để trễ tí nữa công bộ lại có điều bảm báo đấy. Mà viết chữ gì vậy? Để ta cho người chuẩn bị giấy."

Vân Trinh cười hì hì: "Viết biển ấy mà, Đình gia gia ngài chuẩn bị đi." nói xong mấy bước đã tiến vào nam thư phòng đầu.

Cơ Bạng Nguyên giương mắt thấy Vân Trinh vui mừng hớn hở tiến vào, qua loa hành lễ rồi tới gần bàn trà: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thần cầu ngài viết mấy chữ thưởng ngự bút được không?"

Cơ Bạng Nguyên lại cười nói: "Viết cái gì?"

Vân Trinh nói: "Là Cửu Châm Đường của Quân đại phu sắp khai trương, chỉ thiếu cái biển. Thần nghĩ không phải ngài đã từng cho Ngọc Hàm Cốc một tấm biển ngự bút sao, lại viết cho trong kinh một cái nữa là được."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Mấy ngày nay không tiến cung, vừa vào đã xin chữ cho người ngoài, còn chẳng thèm hỏi sức khỏe của trẫm như thế nào nữa?"

Vân Trinh cười hì hì hì, nháy mắt ra hiệu: "Hoàng Thượng mạnh như rồng hổ, ta thấy không có vấn đề gì. Đi mà đi mà, cầu ngài ngự bút viết mấy chữ đi." Hắn thấy Đinh Đại đã dẫn theo mấy nội thị chuyển bàn tra sang một bên rồi trải giấy tuyền, liền vội vàng chạy xuống: "Thần mài mực cho ngài."

Cơ Bạng Nguyên đành phải đi xuống, thấy Vân Trinh giả vờ giả vịt mài mực liền cầm bút viết một mạch mấy tờ "Thực Hạnh Cao Phong", "Hạnh Lâm Xuân Mậu", "Diệu Thủ Hồi Xuân", "Quát Tĩnh Tuyền Hương" vân vân, sau đó lại đề ba chữ to "Cửu Châm Đường", còn sai người lấy ngự ấn đến. Vân Trinh vui vẻ cảm ơn muốn rời đi, Cơ Bạng Nguyên vừa bực mình vừa buồn cười: "Đúng là qua cầu rút ván mà, giờ lại đi luôn hả?"

Vân Trinh nói: "Cửu Châm Đường bên kia đang chờ lấy ngự bút của Hoàng Thượng để chế biển, sắp khai trương rồi! Còn cả tiết Thánh Thọ của Hoàng Thượng cũng sắp đến nữa, Đại Lý Tự bên kia bận lắm, phải tra rất nhiều bản án, thần trở về còn phải triệu tập người bố trí vụ án. Hoàng Thượng không phải ngài cũng bề bộn nhiều việc sao, Đinh gia gia vừa nói công bộ lại sắp tìm ngài."

Còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nữa! Đã đến lúc nên dạy hắn cái gì gọi là ra sức vì vua, cái gì gọi là phục vụ quân thượng rồi.

Cơ Băng Nguyên nói: "Ngự bút cứ để Đinh Đại sai người đưa qua cho Quân Duật Bạch, cứ nói Vân hầu gia xin cho là được. Ân tình lớn như thế để cho người, đêm nay người phải ở lại với trẫm - nếu đã là tiết Vạn Thọ chúc thọ trẫm thì dù sao trẫm cũng phải lấy được vài chỗ tốt chứ."

Vân Trinh nhanh chóng đỏ mặt: "Thần tuân chỉ."

Cơ Băng Nguyên nhìn hấn một cái: "Đi ra phía sau tắm một cái đi, xem người từ đâu đến đây kìa, cả người đầy mùi."

Vân Trinh nói: "Vừa dẫn người đi xa tra án... chỗ đó mùi vị không tốt lắm, làm hoàng thượng người thấy rồi ha ha ha." Hấn nghĩ tới Chương Diễm nói Hoàng Thượng là mũi chó, cực kỳ thính, quả nhiên!

Cơ Băng Nguyên nhìn hấn cười quỷ dị cũng không hiểu lắm, Vân Trinh lại nói: "Hoàng Thượng, Quân đại phu nói lúc trước từng dạy ngài chế hương."

Cơ Băng Nguyên hờ hững nói: "Ừ, Cửu Châm Đường bọn họ có biện pháp rất đặc biệt, điều chế ra được tinh dầu đặc biệt thuần túy. Nếu người như có hứng thú, lát nữa trẫm cũng có thể dạy người."

Vân Trinh nói: "Quá phiền phức, chuyện phong nhã như thế ta không học được, ha ha ha, hạ thần đi đây."

Hấn mới đến Ngọc Đường Trì tắm được một nửa, Cơ Băng Nguyên đã làm xong chính sự, liền trở về Ngọc Đường Điện dạy bảo "Vân hoàng hậu" một lúc. Dạy đến mức hấn rưng rưng nước mắt nhận thức được tội phục vụ quân thượng không chu toàn của mình, lại lệnh cho hấn cẩn thận kiên nhẫn nghiêm túc phục vụ y một lần, đòi hỏi lợi tức viết chữ.

Vân Trinh bị dạy dỗ xong đã sức cùng lực kiệt, lười biếng nằm lỳ ở trên giường, chần mềm bị vò nhăn nhúm dưới thân.

Cơ Băng Nguyên tựa ở một bên, hững hờ đặt tay ở sau lưng hấn chậm rãi vuốt v3 đến eo giống như đang vuốt v3 mèo con, nhưng lại gây người

không biết đang suy nghĩ cái gì trong lòng.

Lúc Vân Trinh sắp ngủ mất, Cơ Băng Nguyên mới đột nhiên hỏi hấn một câu: "Ba năm trước, người từng có suy nghĩ muốn hợp tịch thành thân với Chu ngũ lang?"

Vân Trinh đột nhiên tỉnh táo lại: "Hả? Không có không có."

Cơ Băng Nguyên nói: "Nếu không suy nghĩ, vậy tại sao đang êm đẹp người lại nói như vậy?"

Vân Trinh không ngừng kêu khổ trong lòng: "Ta nói bậy, ta nói bậy, Hoàng Thượng tha ta đi, thần cũng không dám nữa."

Hoàng Thượng đang ghen đây mà, chuyện này từ đời tám hoánh nào rồi chứ! Thế mà lại nhịn đến khi lên giường mới tính sổ! Vân Trinh nghĩ trước đó Chương Diễm nói Hoàng Thượng rất biết giấu kín cảm xúc, chỉ sợ trong lòng đã nghĩ về chuyện này lâu lắm rồi đây! Hấn hồi hận đến xanh cả ruột, vội vàng nhào tới quấn lấy Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng vất vả rồi, để thần hầu hạ ngài thêm một lần."

Ánh mắt Cơ Băng Nguyên tối sầm lại, hờ hững nhìn hấn chằm chằm: "Khanh muốn hầu hạ thế nào?"

Vân Trinh vất hết óc, chỉ có thể dùng hết thủ đoạn giày vò mình từ tr3

xuống dưới để dỗ Hoàng Thượng, cái gì cũng làm chỉ cần Hoàng Thượng vui là được. Cuối cùng khiến mình mệt mỏi đến mức ngủ thiếp đi, lúc mơ mơ màng màng còn thấy vui trong lòng, chắc hấn đã gạt được việc này đi rồi.

Hoàng Thượng sẽ không truy cứu nữa nhỉ?

Trong lúc mông lung, dường như Hoàng Thượng kéo hấn vào lòng ôm thật chặt. Bàn tay dịu dàng vuốt v3 hồi lâu, đôi môi mềm mại ướm át rơi vào tr3

trán hẳn giống như cực kỳ trân ái.

Chương 100: Thuần túy

Lúc Vân Trinh xuất cung đã là ngày hôm sau. Lúc cùng nhau ăn sáng, Cơ Băng Nguyên ăn xong cầm khăn lau tay mới hỏi hắn một câu: "Tiểu Chu phạm phải điều gì kiêng kỵ của người, người mới từ bỏ suy nghĩ hợp tịch?"

Vân Trinh vốn đang uống trà sau bữa ăn, suýt nữa thì phun ra ngoài. Hắn nhìn Cơ Băng Nguyên, vẻ mặt vừa mờ mịt vừa đáng thương: "Hoàng Thượng, chúng ta có thể bỏ qua chuyện này không? Khi đó ta còn nhỏ không hiểu chuyện." Tối hôm qua ta phục vụ còn chưa đủ à.

Cơ Băng Nguyên chậm rãi lau tay: "Người nói cho trẫm lý do, trẫm sẽ cho qua."

Vân Trinh sụp đổ mắt, biết mình không thừa nhận Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không tin tưởng mình không có suy nghĩ kia. Thế là hắn đáp qua loa: "Hắn ta có một biểu muội, mẫu thân hắn ta muốn nàng ta làm thiếp sinh con cho hắn ta." Cũng không tính là oan uổng, chỉ là một đời này dường như không thấy Chu Giáng nhắc lại về biểu muội của hắn ta nữa... Chẳng lẽ ngày đó Cơ Hoài Tổ nói thật?

Chu Giáng cũng khôi phục ký ức? Vậy vì sao hắn ta lại không nói một lời? Còn đi trấn thủ biên cương...

Vẻ mặt hắn bỗng có chút buồn bực, Cơ Băng Nguyên nhìn thấy nhưng vẫn tỏ ra bình thường. Y cũng không nhắc lại nữa, chỉ gọi hắn đến tự tay chỉnh lại mũ quan, cười nói: "Xem ra trẫm cưới vị Hoàng hậu này rất đúng, ngày đêm cống hiến sức lực vì trẫm, phải thưởng mới được. Đại Lý Tự đang bận chuyện gì sao? Còn phải bắt thiếu khanh như người tự mình đi xa điều tra?"

Vân Trinh nói: "Tiểu thư mà Tây Ninh hầu gia đi xem xiếc bị bắt cóc, không

dám để lộ ra, mấy ngày nay còn đang tăng cường bí mật điều tra kia."

Cơ Băng Nguyên chau mày: "Trong kinh thế mà cũng có thể xảy ra chuyện lớn lừa bán người sao?"

Vân Trinh nói: "Nói lý thì lẽ ra không nên, hơn nữa còn đang là tiết Vạn Thọ, phòng vệ trong kinh phải tăng gấp mấy lần ngày thường. Mấy ngày nay lật tung trong kinh lên, cũng không có manh mối rồi. Tụ khanh của chúng ta nghi ngờ tiểu thư kia bị người ta dụ dỗ bỏ trốn, nhưng Tây Ninh Hầu kiên quyết phủ nhận, nói tiểu thư nhà ông ta nhã nhặn ôn nhu, bình thường cũng không giao tiếp với ngoại nam. Ông ta cũng đã tới Đại Lý Tụ làm âm lên, bắt buộc phải lục soát trong thành."

Cơ Băng Nguyên nói: "Cẩn thận một chút, đừng tra án một mình."

Vân Trinh khẽ gật đầu: "Ta có dẫn theo người mà. Còn có bảy ngày nữa là đến tiết Vạn Thọ, Tây Ninh Hầu không dám nhắc tới chuyện phong tỏa thành, nhưng lại cực kỳ bất mãn, sợ là sẽ tới cáo trạng với ngài đấy."

Cơ Băng Nguyên nói: "Sức giả các quốc gia, sứ thần phiên vương, Tiết độ sứ, Thích sức chín châu đều ở đây, phong tỏa thành để lục soát không tiện. Vẫn phải nghiêm túc điều tra, nhưng không được quá phô trương."

Ánh mắt Vân Trinh dao động, nói: "Đúng vậy, vậy mấy ngày nay... thần vẫn nên tập trung tra án, liền... không thể tiến cung."

Cơ Băng Nguyên nói: "Biết rồi."

Vân Trinh cực kỳ chột dạ, khẽ ngẩng đầu hôn Cơ Băng Nguyên.

Hoàng hậu chủ động dâng nụ hôn, đương nhiên Cơ Băng Nguyên phải thu nhận rồi. Y ngậm lấy môi hấn lưu luyến trong chốc lát mới sửa sang lại đai lưng quan bào cho hấn: "Đi đi."

Chờ Vân Trinh đi, Cơ Băng Nguyên mới quay đầu nhìn Đinh Đại: "Đi thăm dò biểu tiểu thư của Định Quốc Công phủ." Y chỉ cần nghĩ cũng biết nếu hấn

muốn hợp tịch thành hôn với nam tử, tấu chương vạch tội tr3

triều đình có thể chôn vùi bọn họ. Nếu như Hoàng đế không phải y, không ai sẽ đồng ý cho chuyện kinh thế hãi tục này. Nghĩ đến việc y đã đồng ý mà kết quả vẫn không thể đi đến cuối cùng, nếu chỉ đơn giản bị lợi dụng độc ch3t thì hẳn sẽ không nên từ bỏ một lần nữa, chắc chắn vẫn còn có chuyện gì khác. Đứa nhỏ này đập nổi dìm thuyền toàn tâm toàn ý đối đãi một người không để lại đường lui như thế, tên nhóc nhà họ Chu kia... bị mù sao?

Một khi biết việc này vô cùng có khả năng đã xảy ra ở một thời không nào đó mà mình không biết, đổ kị trong lòng y gần như muốn phá hủy đạo đức đế vương hai mươi năm qua.

Y muốn giết một người rất dễ dàng, cho nên nhiều năm qua y rất cố gắng kiềm chế. Hóa ra muốn làm một bạo quân là điều rất đơn giản, chỉ cần người y yêu thật lòng bị tổn thương sẽ có thể dễ dàng khiến y tức giận.

Đình Đại rũ mắt đáp lời, lúc này Cơ Băng Nguyên mới mặc áo lên triều.

=====

Vân Trinh lại không biết những điều này, hẳn là người thiếu thông minh, còn tự tin cho rằng mình đã dỗ được Cơ Băng Nguyên. Thế là không hề lo lắng đến Đại Lý Tự lấy hồ sơ thiên kim của Tây Ninh Hầu mất tích để xem, lại tìm Bạch Ngọc Kỳ đến hỏi: "Chuyện hôm qua bảo người đi tìm hiểu đã làm xong chưa?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Ta đã hỏi qua tất cả những người ta biết, ai nấy cũng đều lắc đầu. Phải biết chỉ còn mấy ngày nữa là đến tiết Vạn Thọ, tất cả mọi người đều chỉ lo kiếm tiền trong mấy ngày này, ai bị điên mà đi gây ra án lớn như vậy? Đây không phải là nhà dân chúng bình thường, con gái của vương hầu sao có thể buông tha nhẹ nhàng được. Ngại kiếm tiền không đủ sao? Thật sự không giống như kẻ có kinh nghiệm làm, có kinh nghiệm chắc chắn sẽ không đi tìm xúi quẩy vào lúc này."

Vân Trinh nghe xong liền đuổi hẳn ta đi: "Người lại nghe ngóng tin tức mấy

ngày kia tiếp đi."

Bạch Ngọc Kỳ thấy hẳn đã sai người gọi Thôi quan(*) vào, phong thái xử lý công vụ thành thạo uy nghiêm, không còn giống tiểu hầu gia để ngưỡng ngừng lúc học hí kịch trước kia nữa. Hẳn ta đành phải thành thật lui ra, lực bất tòng tâm đi làm việc của mình.

(*) Thôi quan là một chức quan quản lý tư pháp

Vân Trinh lại tìm trước Lưu thôi quan đến hỏi: "Bên tr3

này viết nửa tháng trước Vương tiểu thư có tham gia một hội thơ, hội thơ này lại có không ít cử tử tham gia?"

Lưu thôi quan này đã làm Thôi quan nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, vô cùng cẩn thận, liền vội vàng đáp: "Năm nay là sinh nhật ba mươi sáu của thánh thượng. Quang Lộc Tự bên kia tính ra ngày sinh nhật của Hoàng Thượng năm nay cần trịnh trọng chút, khai ân khoa, xá thiên hạ, cũng coi là cầu phúc cho bệ hạ. Bởi vậy mùa thu năm nay mới mở ân khoa, không ít cử tử trước đó chưa trúng thi nhau vào kinh thành để thi. Hội thơ này lại do Thừa Ân Bá phủ tổ chức, Đàm đại công tử mời không ít cử tử có tài danh đi thi năm nay. Mà Đàm tiểu thư Thừa Ân Bá phủ cũng mời không ít khuê tú có tài tham gia."

Vân Trinh nói: "Đã gọi hai vị công tử và thiên kim Thừa Ân Bá phủ đến hỏi chưa?"

Lưu thôi quan nói: "Chỉ hỏi qua hai vị công tử của Thừa Ân Bá phủ, cũng coi như ôn hòa. Bọn họ nói mặc dù hôm qua có cả khách nam khách nữ, nhưng lại cách nhau một hồ nước. Lúc làm thơ, nữ khách cũng không ký tên lên bài thơ mà chỉ cho nha hoàn chép ra, đẩy thuận dòng chảy xuống cho hai bên bình luận lẫn nhau. Nếu thấy hay sẽ cho đính tr3

bình phong, nam nữ khách đều không cần tiếp xúc."

"Hai vị công tử Đàm phủ đã hỏi Đàm tiểu thư thay chúng ta, nói hôm đó

Vương tiểu thư rất bình thường. Hạ quan cũng đã xem hai bài thơ nàng viết, chỉ là thơ vịnh cảnh bình thường thôi, không có gì đặc biệt cả. Sau bữa tiệc Vương tiểu thư về phủ, tất cả đều như thường, bữa tiệc này không liên quan gì đến vụ án."

Lưu thôi quan lấy hai trang giấy tr3

khay đưa cho Vân Trinh nhìn.

Vân Trinh cầm lên xem, quả nhiên có chút bình thường, chỉ có thể nói là âm luật tinh tế, gieo vần đầy đủ, nhưng cũng chỉ tốt hơn nữ tử bình thường không được đọc sách chút thôi.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Đến Thừa Ân Bá phủ xem, dẫn theo vài người nữa."

Lưu thôi quan vội vàng nói: "Vâng."

Vân Trinh suy nghĩ một chút, năm nay Lệnh Hồ Dục tham gia ân khoa, chắc cũng biết rõ tình huống. Hắn liền quay đầu dặn dò Tư Mặc phía sau: "Đến chỗ Chương tiên sinh bảo cho ta mượn Lệnh Hồ Dục một chút, bảo hắn ta trực tiếp đến cửa Thừa Ân Bá phủ chờ ta, bây giờ chúng ta sẽ xuất phát."

Sau khi sắp xếp thỏa đáng, hắn đứng lên thấy Lưu thôi quan đã gọi đủ người, liền dẫn một đoàn người đi về hướng Thừa Ân Bá phủ.

=====

Bên này Cơ Bằng Nguyên hạ triều trở về nam thư phòng, Đinh Đại nhỏ giọng trả lời: "Đã điều tra rồi, đúng là trước đó mẫu thân của Chu ngũ lang đã đón em gái ở góa và cháu gái Lưu thị đến phủ ở, hình như là có ý thông gia. Đương nhiên không thể làm chính thất, chỉ làm thiếp thất thôi. Về sau Chu ngũ lang ngã ngựa gãy chân, Hầu gia của chúng ta đi thăm một lần. Chu Quốc Công không cho con trai tìm hôn sự lung tung cho Chu ngũ lang, rất nhanh biểu mộ họ Lưu này cũng bị cho xuất phủ. Về sau Quốc công phu nhân tự mình ra mặt, lặng lẽ tìm Thẩm thị ở Giang Nam, kết quả Chu

ngũ lang đột nhiên muốn đi trấn thủ biên cương, việc hôn nhân này liền không thành. Chuyện này cũng đã báo với ngài rồi đấy ạ."

Cơ Bằng Nguyên đối chiếu lại thời gian trong trí nhớ, việc tự xin đi trấn thủ biên cương chính là sau khi hạt châu kia bốc cháy.

Lời đêm đó Cơ Hoài Tố nói cũng tương ứng.

Xem ra là tự biết phụ lòng, tự ti mặc cảm, chỉ có thể đến biên quan xa xôi.

Y không nói gì, lại nghe báo Tây Ninh Hầu cầu kiến, biết là vì cháu gái bị bắt liền để Đình Đại mời ông ta vào.

Quả nhiên Tây Ninh Hầu tới tìm y khóc lóc kể lể: "Đại Lý Tự phái Chiêu Tín Hầu đến chủ thẩm vụ án, lão thần biết Chiêu Tín Hầu tuổi trẻ tài cao, nhưng việc điều tra án vẫn là nên để người có kinh nghiệm làm mới tốt. Lão thần yêu thương đứa cháu gái này như con, Hoàng Thượng phải làm chủ cho thần."

Cơ Bằng Nguyên trấn an ông ta vài câu, lại cam đoan Đại Lý Tự sẽ sắp xếp Thôi quan có kinh nghiệm phụ tá Chiêu Tín Hầu, trấn an xong liền đuổi ông ta đi.

Đình Đại cười nói với Cơ Bằng Nguyên: "Rõ ràng Vân hầu gia bị Đại Lý tự khanh đẩy ra cản đạo. Bây giờ là tiết Vạn Thọ, trong kinh đề phòng nghiêm ngặt cỡ nào, tặc tử nào dám làm loạn chứ. Thiên kim Hầu phủ bị bắt ắt có chuyện gì đó rồi, Đại Lý tự khanh thấy Tây Ninh Hầu khó đối phó mới đẩy Hầu gia của chúng ta ra, biết rõ phía sau hẳn có ngài làm chỗ dựa mà."

Cơ Bằng Nguyên chậm rãi nói: "Lấy thân phận của hần, đi nha môn nào cũng không cần làm chuyện nhỏ nòi để kiếm kinh nghiệm, cũng không cần chịu cấp tr3

mài giữa. Đương nhiên là hần cũng muốn tiếp xúc với những bản án mà quan viên phổ thông không gánh được, đặc tội những quý nhân mà người bình thường không đặc tội nổi để che gió che mưa cho cấp dưới. Nếu không

kiếm chút phúc lợi mà người khác không kiếm được cho cấp dưới thì lập uy kiêu gì? Nếu hấn không gánh được án lớn này, án nhỏ lại không chịu làm, vậy thì rất nhanh sẽ không có ai coi hấn ra gì. Chúc Đại Lý Tự thiếu khanh của hấn cũng chỉ bỏ không."

Đình Đại nói: "Hoàng Thượng vất vả rồi."

Cơ Bằng Nguyên đột nhiên trào phúng: "Dù sao trẫm cũng đi trước hấn, đến lúc đó hấn cũng phải có vài thứ để bảo vệ mình, có thể sống yên phận." Rốt cuộc trong hai kiếp vận mệnh không muốn người biết kia, trẫm lại không bảo vệ được hấn.

Đình Đại đỏ vành mắt lên: "Hoàng Thượng vẫn đang trẻ trung khoẻ mạnh, sao phải tự rửa mình?"

Cơ Bằng Nguyên không nói lời nào, y biết rõ y đang ghen tỵ, ghen ghét đồ đàn cùng lớn lên, cùng chơi đùa với Cát Tường Nhi. Cát Tường Nhi còn dâng tấu vì hấn ta, không coi ai ra gì mà muốn hợp tịch thành hôn với một nam tử.

Trúc mã trẻ tuổi, tràn ngập sức sống, vốn dĩ có thể đi đến đầu bạc răng long.

Không biết y hâm mộ đến cỡ nào.

Còn có một người khác, Cơ Hoài Tố. Từ lúc y chú ý tới vẫn không có cách nào né tránh được cảm giác không hài hòa kia. Y không hiểu vì sao lại có người có thể dựa theo đúng theo sở thích của y mà có ngôn ngữ cử chỉ chính xác thành thực, viết ra văn chương hợp tâm ý của y như thế. Cảm giác quái dị và không hài hòa kia khiến mặc dù y rất tán thưởng Cơ Hoài Tố nhưng vẫn luôn giữ vững cảnh giác.

Thì ra là thế.

Gã dẫm lên Cát Tường Nhi của y làm bàn đạp để lấy được trữ vị, leo lên ngôi vua, sau đó vì một lời đồn vô căn cứ mà không kịp chờ đợi trừ bỏ Cát

Tường Nhi.

Trẻ tuổi như thế, bạc bẽo như thế.

Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, độc ác không ai bằng.

Kẻ này còn ác hơn kẻ kia.

Từ chi tiết mơ hồ đều trùng hợp đến nhíp nhàng ăn khớp.

Nhưng cho dù như thế, đời thứ ba này Cát Tường Nhi của y vẫn không hề chùn bước, không hề để lại đường lui mà đến bên cạnh mình.

Giống như ngã một cái lại một cái, nhưng xưa nay trái tim thuần túy cố chấp muốn tìm kiếm tình yêu kia vẫn không hề thay đổi. Hắn chỉ tin tưởng vững chắc là hắn không tìm đúng người, cứ cố chấp đến mức thiếu thông minh như thế. Nhưng chính vì vậy mà tấm lòng này mới càng thêm quý giá, quý giá đến mức tên nhóc họ Chu kia sau khi sống lại không dám muốn nữa, quý giá đến mức Cơ Hoài Tố dùng hết mọi thủ đoạn muốn lừa gạt dỗ dành hắn trở về. Bọn họ đều hối hận.

Hối hận đến mức say rượu đánh nhau, cuối cùng đều chỉ có thể cố nuốt máu về để dỗ dành Cát Tường Nhi.

Cho nên người là người đúng kia sao? Người sẽ bảo vệ hắn cẩn thận, không tiếp tục để hắn bị thương tổn sao?

Cơ Băng Nguyên để tay lên ngực tự hỏi, thở dài một tiếng từ đáy lòng.

Chương 101: Thẩm vấn

"Đại Lý Tự lại tới hỏi án?" Đàm Văn Úy có chút bất ngờ.

Đàm Văn Bảo ở một bên nói: "Rảnh quá à? Đó đã là chuyện nửa tháng trước rồi, còn có Tây Ninh Hầu nữa, cứ nhất định muốn làm lớn chuyện như thế, không sợ có ảnh hưởng không tốt với thanh danh nàng kia sao?"

Hạ nhân đến báo nói: "Vâng, quan sai Đại Lý Tự nói mời hai vị gia mau chóng trở về từ Quốc Tử Giám, dù sao trong nhà chỉ có một mình tiểu thư."

Đàm Văn Bảo nói: "Mặc kệ, chúng ta phụng chỉ đọc sách, lần trước hỏi cái gì cũng đều hỏi xong rồi, lúc này còn hỏi cái gì nữa? Cứ nói không thể về, bảo tiểu thư cũng đừng để ý đến bọn họ, bọn họ còn dám xông vào sao?"

Hạ nhân khó xử: "Tam gia, nghe nói là Đại Lý Tự thiếu khanh, Chiêu Tín Hầu - Vân hầu gia tới tra hỏi, hai vị gia không về chỉ sợ sẽ không tốt."

Đàm Văn Bảo cả giận nói: "Lại là hắn! Hắn thấy ngứa mắt chúng ta nên mới đến tìm phiền toái cho chúng ta đúng không! Không tra án cho tử tế mà chỉ muốn lấy việc công làm việc tư!"

Đàm Văn Úy nói: "Thôi, nói cho cùng vẫn là vài ngày trước đó chúng ta không đủ chu đáo mở tiệc chiêu đãi gây ra. Nếu không về đến lúc đó hắn lại thêm mắm thêm muối trước mặt Hoàng Thượng, chúng ta cũng không có biện pháp giải thích. Huống chi bây giờ còn đang trông cậy vào việc hắn truyền lời cho Hoàng Thượng kia."

Đàm Văn Bảo cười ha ha một tiếng: "Trông cậy vào hắn? Ca cũng đã nói không đứng sau chúng ta thọc dao là được, nhưng từ khi đến kinh thành gặp được Vân hầu gia này, lúc nào chúng ta cũng gặp xui xẻo! Quá uất ức!"

Mặc dù trong lòng hai người bị đè nén, nhưng vẫn phải vội vàng tìm giám sinh xin nghỉ trở về phủ.

Vân Trinh đã sớm tiến vào trong phủ, biết hai vị Đàm công tử đang đọc sách ở Quốc Tử Giám liền không quan tâm, chỉ bàn về chuyện tra án. Hắn đến bên hồ hôm tổ chức yến hội xem, lại hỏi quản gia Đàm phủ đâu là chỗ cho nam khách, đâu là chỗ cho nữ khác, hai bên đối thơ như thế nào, bình phong đính thơ hôm đó cũng được mang ra.

Hắn dẫn Lệnh Hồ Dục đi xem từng tờ một.

Đàm Trăn ở bên trong nghe báo, biết ca ca không thể trở lại ngay được, chỉ có thể cười xin Phương thượng cung bên cạnh: "Đây là Chiêu Tín Hầu tới tra án, trong nhà không có ai ra trả lời cũng không tốt. Khách nữ trong yến hội là do ta đưa thiệp mời mời, sớm muộn gì Hầu gia cũng sẽ đến hỏi ta. Hơn nữa trước đó ta đã từng gặp Hầu gia, hai vị thượng cung xem ta có phải ra mặt tiếp đãi một chút hay không."

Phương thượng cung nghe thấy là Chiêu Tín Hầu mới giãn mặt ra: "Nếu là Chiêu Tín Hầu đến tra án, đương nhiên là phải phối hợp, còn phải biết gì nói vậy, phối hợp toàn lực mới được."

Đàm Trăn cảm thấy uất ức. Mấy ngày nay nàng ta còn sống gò bó hơn cả lúc bị người nhà ở Giang Nam quản lý. Cung quy nữ tắc đủ kiểu, còn bị hai vị thượng cung dạy bảo, nàng ta chỉ có thể cung cung kính kính, mỗi tiếng nói hành động đều phải học tập cẩn thận.

Chỉ có thể tự an ủi mình hương hoa mai nuôi được dưỡng ở xứ lạnh(*), Hoàng Thượng yêu quý mình như vậy là vì suy nghĩ cho tương lai của mình, cũng là coi trọng mình. Lại nói khắp kinh thành này có mấy khuê tú có thể được nữ quan trong cung dạy bảo chứ?

(*) Một câu thành ngữ của TQ, cả câu là: Bảo kiếm phong tông ma lệ xuất, Mai hoa hương tự khổ hàn lai: Bảo kiếm được rèn từ lửa đỏ, hương hoa mai nuôi được dưỡng ở xứ lạnh

Tr3

mặt nàng ta duy trì nụ cười hoàn mỹ, đứng lên dẫn nha hoàn ra ngoài. Quả nhiên nhìn thấy Vân Trinh mặc quan phục đang xem giấy thơ với một thanh niên, liền vội vàng tiến lên hành lễ: "Không biết Hầu gia giá lâm, hai vị ca ca còn đang đọc sách ở Quốc Tử Giám, ta đã ra lệnh cho hạ nhân nhanh đi mời bọn họ trở về chiêu đãi Hầu gia rồi, mong Hầu gia thứ lỗi."

Vân Trinh nói: "Làm phiền Đàm tiểu thư, ta thấy trước đó Thôi quan cũng đã hỏi qua Đàm tiểu thư rồi, chỉ nói Vương tứ tiểu thư của Tây Ninh Hầu phủ đến yến hội cũng không có gì đặc biệt? Nàng ấy không có bạn thân nào sao?"

Đàm Trăn nói: "Vương tứ tiểu thư là người nhã nhặn, lúc đến cũng không thích nói chuyện, bình thường không hay kết bạn gì. Nhà bọn họ thân thiết với Thành Ý Bá, nói chuyện với nhị tiểu thư nhà kia tương đối nhiều. Lúc làm thơ cũng chỉ viết chứ không tìm người bình luận... Yến hội hôm đó, nam nữ cách nhau một hồ nước, từ đầu đến cuối không chuyện gì thất lễ cả."

Vân Trinh khẽ gật đầu, cầm lấy xấp thơ xem từng tờ một. Trước hết là xem của khách nữ, lại sang xem khách nam. Hôm đó khách tới viết không ít thơ,

tr3
bình phong đâu chỉ có mấy trăm bài thơ, muốn xem hết sẽ mất rất nhiều thời gian.

Hôm nay nắng hơi to, Đàm Trăn lại yêu kiều yếu đuối, đứng một hồi dưới nắng liền bắt đầu cảm thấy choáng đầu tê dại tay chân.

Nhìn Vân Trinh vẫn xem từng tờ một, nàng ta không khỏi cảm thấy tức giận. Mấy thứ này thì có gì mà xem? Nghe nói tài hoa của hắn cũng bình thường, không phải là giả vờ giả vịt, cố ý gây khó xử cho Bá phủ chúng ta đấy chứ?

Lại thấy Vân Trinh bỗng nhiên đưa tay bóc một tờ ra, thấp giọng thì thầm:

"Thiên đường nhân gian cách một nước, vùng biển xa xăm hai núi ngăn.
Tùng xanh không biết mọc nơi đâu, hóa thành mây trắng bay đầy trời." (1)

Đàm Trăn lại cười nói: "Bởi vì hội thơ hôm đó lấy suối nước ngăn cách, chắc vị cử tử này cảm khái ngưỡng mộ khuê tú đối diện, chỉ là không biết diễn đạt uyển chuyển hàm súc, có thể là còn nhỏ tuổi..."

Vân Trinh lắc đầu, nhìn xuống lạc khoản: "La Tùng Hạc từ Kim Châu" Hấn quay đầu lại, không bao lâu sau lại bóc mấy tờ xuống. Đàm Trăn thấy lúc hấn quay đầu cứ như đã tính từ trước, lại giống như đã nhớ được những bài thơ vừa nhìn từ trước. Hấn đưa cho Lệnh Hồ Dực nhìn: "Còn mấy bài này nữa, người xem một chút đi. Câu "Đêm dài gió mát trong như nước, ai nói nhân gian có động tiên", còn có câu này "Bây giờ bá Kim Liên nển, là người trong nước năm đó", "Không ai biết mặt Quan Âm, chỉ được đến cô sơn dã hạc" "Muốn biết mặt thật Quan Âm, hoa sen trắng nở đầy sân" (2). Thơ của người này khác với những người khác."

Đàm Trăn khó hiểu nói: "Nghe có vẻ vị cử tử này rất có ý nhìn xa trông rộng."

Vân Trinh lắc đầu: "Xuất thân ân khoa thường bị quan viên xuất thân chính khoa xem thường, nếu có chí hướng rộng lớn hoặc là có ý nhìn xa trông rộng thì sao sẽ đến tham gia ân khoa chứ. Người xem ý thơ của hấn ta đi, nhìn từ đầu đến cuối, lại hay dung nhập tên mình vào trong thơ. Giống như nhớ mãi không quên với "động tiên", "Quan Âm", "mặt thật", rồi lại "người trong nước". Cổ tình bài cuối cùng này lại có thiên đường nhân gian cách một nước, suy nghĩ phiền muộn tự thương hại rất rõ ràng."

"Những bài thơ tr3

bình phong này, phần lớn các cử tử đều thể hiện sự thoả thuê mãn nguyện, hoặc là ca ngợi thánh thượng, hoặc là thể hiện ý chí, hoặc là có giọng điệu ra vẻ kinh người. Bài thơ có ý tự thương hại mình giống như vậy cực kỳ nổi bật... Các người lại xem thơ của Vương tiểu thư đi, "Một mảnh linh đài vạn kiếp bụi, không biết người là duyên phận gì. Bây giờ đã là chuyện của hấn, chớ hướng người trước để hỏi thăm". (3)

"Đạo lý cũng giống vậy, thơ của những nữ quyền khác hoặc là sâu sắc cảm tú, thể hiện tài hoa hoặc là vịnh cảnh trữ tình. Thơ của Vương tiểu thư này lại có vẻ rất nổi trội, một khuê tú sao lại làm ra bài thơ cô đơn đến thế?"

Đàm Trấn mỉm cười: "Làm thơ thì có vui có buồn, Hầu gia lý giải kiểu này dường như hơi gượng ép."

Vân Trinh lại chỉ quay đầu nói với Lệnh Hồ Dục: "Người đi nghe ngóng các đồng niên xem tình hình của vị cử tử này, có gì về rồi nói sau."

Lệnh Hồ Dục khẽ gật đầu, cầm mấy tờ giấy thơ đi xuống.

Bên này hai huynh đệ Đàm thị đã vội vàng chạy tới, nhìn thấy Vân Trinh liền cười thở dài: "Xin nghỉ mắt chút thời gian, Hầu gia chớ trách..."

Vân Trinh đang định trở về: "Không có gì, ta đã xem hết rồi, hai vị công tử đừng bước đi. Ta còn có vài người muốn hỏi nữa, nếu có việc sẽ lại đến quấy rầy sau." Hắn nói xong thì khẽ gật đầu, hai huynh đệ Đàm thị mời ở lại dùng cơm nhiều lần nhưng rốt cuộc cũng không thể giữ lại được. Vân Trinh đã ra khỏi cửa rồi đi.

=====

Đen nhánh, yên tĩnh.

Song sắt lạnh lẽo cứng rắn vô tình, phía tr3

là từng tầng khóa sắt.

Chu Giáng choáng đầu hoa mắt nằm tr3

sàn nhà lạnh lẽo cứng rắn ho khan một hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Người thô bạo hát hấn ta từ trong bao tải xuống đất đã rời đi, Chu Giáng nhìn quanh một vòng, phát hiện mình bị nhốt trong phòng giam đen nhánh,

Phía tr3

cao có một lỗ thoát khí, có thể mơ hồ nhìn thấy song sắt kiên cố lạnh lẽo.

Đây là ngày mấy rồi? Hấn ta vẫn giống như bình thường, sau khi đi tuần kiểm tra các điểm phòng thủ thì một mình trở lại chỗ nghỉ tạm. Tr3

đường bị ai đó chụp vải đen, trói tay chân bằng xích sắt rồi ném vào xe tù. Xóc nảy một đường cuối cùng bị đưa đến nơi này.

Hấn ta hoàn toàn mất đi cảm giác thời gian, giường như đối phương lên đường cả ngày lẫn đêm, cũng không cho hấn ta ăn cơm xong, chỉ xối nước qua một lớp bao tải. Hấn ta chỉ dựa vào số nước này chống đỡ đến hiện tại, cả người mệt mỏi, xích sắt nặng nề trói tr3

tay chân khiến hấn ta đau đớn bủn rủn.

Hấn ta giãy gụa bò lên, may mà rèn luyện lâu dài, thân thể cường tráng. Nhưng cho dù như thế, hấn ta vẫn có chút không chịu đựng nổi. Trong lòng tỉnh táo nghĩ đến, là ai? Rốt cuộc là ai muốn bắt một tướng lĩnh nhỏ ở biên quan như mình? Là người phụ thân đắc tội? Kẻ thù chính trị? Bắc Tiết?

Hay là mình vô ý đắc tội người nào đó?

Cũng không biết qua bao lâu, cửa nhà lao bị mở ra, có người tiến vào. Người nọ vẫn không nói một lời, chỉ xối mấy thùng nước lạnh lên người hấn giống như cọ rửa, sau đó lại không nói một lời đi ra ngoài.

Lúc này đã là cuối thu, Chu Giáng vừa ướt vừa lạnh, cả người run lẩy bẩy. Một lát sau, cửa phòng lại mở ra lần nữa, có người vội vàng tiến vào trải thảm bên ngoài song sắt, xếp bàn ghế chuẩn bị ấm trà nóng.

Ánh nến rốt cuộc đã sáng lên, bên trong phòng giam cực kỳ yên tĩnh, những người kia không thèm nhìn hấn ta cái nào, giống như không hề tò mò. Bọn họ chỉ hờ hững làm việc, tay chân nhẹ nhàng như được huấn luyện nghiêm chỉnh, làm xong tất cả lại lui ra ngoài lần nữa.

Chu Giáng nhìn sự phô trương này, trong lòng hơi trầm xuống. Hắn ta thấy được những người kia mặc quần áo của Long Tương Doanh.

Hắn ta đang ở thiên lao.

Lúc Cơ Băng Nguyên đi tới, Chu Giáng vừa cảm thấy bất ngờ vừa cảm thấy hợp tình lý. Có thể áp giải một vị võ tướng tứ phẩm đi hàng ngàn dặm, lạng lẽ giam giữ trong thiên lao, ngoại trừ thiên tử ra thì không ai có thể làm được.

Thiên tử tự mình thẩm vấn, sợ là mình đã phạm phải tội động trời nào đó rồi. Cũng không biết rốt cuộc là liên lụy từ đâu, Quốc Công phủ? Hay là... Cát Tường Nhi?

Hắn ta quỳ rạp cả người xuống, cung kính hành đại lễ: "Tội thần khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an."

Cơ Băng Nguyên không nói một lời, chỉ ngồi xuống đưa mắt nhìn Chu Giáng một hồi lâu. Cả người hắn ta ướt đầm, thân thể còn đang run nhè nhẹ, chắc hẳn đã phải chịu không ít khổ cực từ

đường áp giải.

Mặc dù đang quỳ rạp xuống nhưng vẫn có thể nhìn ra thân thể cường tráng, đôi chân dài rộng, mái tóc đen nhánh, phong thái hiên ngang.

Y hỏi: "Ở kiếp trước, người hạ độc chết Chiêu Tín Hầu như thế nào?"

Chu Giáng chỉ cảm thấy như có sấm sét từ

trời giáng xuống, không nhận được ngẩng đầu lên nhìn thẳng thiên nhan.

Cơ Băng Nguyên lạnh lùng nhìn hắn ta giống như đang nhìn một người chết.

Cả người Chu Giáng run lên: "Canh trứng gà... Ta không biết... Ta không biết có độc..." Đầu óc hắn ta vô cùng hỗn loạn, bí mật lớn nhất trong lòng bị vạch trần, phản ứng đầu tiên của hắn ta là giải thích. Về sau lại kịp phản ứng mình nhu nhược, tổ phụ và phụ thân làm có khác gì chính hắn ta làm đâu?

Hắn ta lại dập mạnh đầu xuống sàn nhà cứng rắn lần nữa: "Thần có tội..." Nước mắt trào ra.

Cơ Băng Nguyên lạnh lùng hỏi: "Khi đó là ai làm Hoàng đế?"

Chu Giáng nói: "Cơ Hoài Thanh."

Cơ Băng Nguyên siết chặt bàn tay dưới ống tay áo, giống như mình đoán.

"Lúc nào Bắc Tiết xâm chiếm triều ta?"

"Mùa đông sang năm."

--

(1) Nguyên văn: 天上人间一水隔, 海中地角两山分. 不知何处青松树, 化作孤云自白纷 - Thiên thượng nhân gian nhất thủy cách, hải trung địa giác lưỡng sơn phân. Bất tri hà xử thanh tùng thụ, hóa tác cô vân tự bạch phân

(2) Nguyên văn các câu lần lượt là:

夜深风露清如水, 谁道人间有洞仙 - Dạ thâm phong lộ thanh như thủy, thùy đạo nhân gian hữu động tiên

如今再拜金莲烛, 犹是当年照水人 - Như kim tái bái kim liên chúc, do thị đương niên chiếu thủy nhân

观音面目无人识, 只许孤山野鹤来 - Quan âm diện mục vô nhân thức, chích hứa cô sơn dã hạc lai

欲识观音真面目, 白莲花开满庭除 - Dục thức quan âm chân diện mục,
bạch liên hoa khai mãn đình trừ

(3) Nguyên văn: 一片灵台万劫尘, 不知缘分属何因. 如今已是他生事, 莫
向人前更问津 - Nhất phiến linh đài vạn kiếp trần, bất tri duyên phân chúc
hà nhân. Như kim dĩ thị tha sinh sự, mạc hướng nhân tiền canh vấn tân

Chương 102: Châm cứu

Lần thẩm vấn bí mật này cực kỳ dài, giống như không có điểm cuối vậy.

Hoàng Thượng cũng tra hỏi liên tục không ngừng, vừa nhanh vừa lạnh.

Điều này vô cùng tra tấn và dày vò Chu Giáng, hẳn ta không thể không nhớ lại một đời sợ hãi kia của mình, sau đó không ngừng bị Hoàng Thượng tra hỏi. Hỏi rất chi tiết, thậm chí có đôi khi chỉ là hỏi thời gian xảy ra một chuyện nào đó, Vân Trinh mặc quần áo gì.

Hôn sự bọn họ hợp tịch là ai chủ trì.

Hỏi quá nhiều quá kỹ, đến mức đến cuối cùng Chu Giáng cảm thấy người bị tra tấn không chỉ là chính hẳn ta mà quân thượng đang tra hỏi kia cũng chưa chắc đã tốt hơn.

Trà nóng đã nguội lạnh, Cơ Băng Nguyên cũng không uống một ngụm nào.

Cuối cùng Chu Giáng ngắt đi.

Lúc tỉnh lại lần nữa đã ở trong phòng của hẳn ta tại biên thành.

Hẳn ta đứng dậy, nhìn thấy gió bên ngoài thổi qua song cửa sổ, gần như cho rằng mình nằm mơ ác mộng.

Nhưng vết thương do xích sắt mài ra tr3

tay chân vẫn còn, bụng cũng không còn đói, cổ họng nóng bỏng vừa sưng lại đau giống như bị người ta ép ăn.

Thuộc hạ của hắn ta vui vẻ đến báo tin vui, chúc mừng trong kinh có ý chỉ phong hắn ta thành Đô đốc Kế châu, Tổng đốc ba quân trấn thủ Kế, Liêu, Thiểm. Việc thăng chức nhanh như bay này khiến đám biên tướng cực kỳ hâm mộ.

Hắn ta bị các tùy tùng bên cạnh vây quanh thay áo bào mới tinh, chải đầu, quỳ tiếp thánh chỉ. Người đến ban ý chỉ chính là ngự tiền đại tổng quản Đinh Đại, ông ta mỉm cười đưa ý chỉ cho Chu Giáng: "Chu ngũ công tử, tạ ơn đi. Chúc mừng."

Chu Giáng nhìn ông ta, bỗng nhiên đập đầu xuống: "Xin Đinh công công chuyển cáo Hoàng Thượng, Chu Giáng còn thì thành sẽ còn, thành mất người vong!"

Đinh Đại mỉm cười: "Ta sẽ chuyển lời thay ngài." Ông ta đỡ Chu Giáng đứng dậy, dắt hắn ta vào trong nội đường. Sau đó cho một đám người hầu lui ra, từ tốn nói: "Sau này chúng ta là đồng liêu, Hoàng Thượng cũng vừa bổ nhiệm ta thành phó nội quan trấn thủ Liêu Đông, Đốc lý chín biên và Tổng binh phủ thuế ruộng."

Trong lòng Chu Giáng vô cùng kích động, lại vái Đinh Đại một cái thật sau: "Làm phiền công công chiếu cố nhiều hơn."

Đinh Đại nói: "Hoàng Thượng chỉ dặn một câu: Không thể để Cát Tường Nhi biết."

Chu Giáng âm thầm ghi nhớ, khom người: "Thần tuân chỉ."

Đinh Đại ngoài cười nhưng trong không cười: "Bây giờ Vân hầu gia còn chưa được thư thái mấy ngày, Hoàng Thượng nói nếu Chu ngũ gia không quản được miệng thì chỉ có thể tiếp tục công việc cũ của người, ngoan ngoãn đến trước Phật niệm kinh thôi."

Chu Giáng nghiêm nghị: "Hoàng Thượng cứ việc yên tâm, thần luôn hy vọng Vân hầu gia tốt lành, chưa bao giờ thay đổi."

===

Vân Trinh lại không biết Cơ Bằng Nguyên và Chu Giáng đã trải qua những gì trong thiên lao tối tăm không ánh mặt trời.

Hắn vẫn đang bận rộn tra án ngày qua ngày, rõ ràng kiếp trước không có án này, mặc dù hắn cũng không biết cuối cùng tiểu thư Tây Ninh Hầu như thế nào. Kiếp trước cũng không có vụ ân khoa này luôn, Cơ Bằng Nguyên vẫn luôn tiết kiệm, không quan tâm mấy đến tiết Vạn Thọ, vậy mà năm nay lại mở ân khoa. Hắn cũng không hỏi vì sao Hoàng Thượng lại đột nhiên mở ân khoa, bây giờ nghĩ lại, chắc vẫn nên hỏi một chút.

Nếu là Cơ Hoài Tổ có lẽ sẽ biết rõ, trong lòng Vân Trinh hơi lướt qua suy nghĩ này. Nhưng cho dù thế nào hắn cũng không chịu đi tìm người kia, chỉ có thể buồn bực nghĩ một mình.

Rất nhanh Lệnh Hồ Dục đã đến báo cáo.

Không ngờ sự tích của La Tùng Hạc này lại được lưu truyền trong đám cử tử đồng hương cùng vào kinh đi thi thật.

La Tùng Hạc này xuất thân bản hàn, năm ngoái gia đình và láng giềng đã góp tiền cho hắn ta vào kinh thi, kết quả lại thi rớt. Đường về Kim Châu xa xôi, nếu đi đi lại lại như vậy thì quá lãng phí, thế là hắn ta mới nhờ đồng hương mang thư về, mình thì ở lại kinh thành sống nhờ trong chùa Đại Từ Bi để dốc lòng đọc sách.

Kết quả hắn ta lại mắc bệnh, lúc bệnh nặng các đồng hương đã đi, không có người giúp đỡ nên chỉ có thể uống thuốc do chùa tặng, nhưng cũng không có tác dụng gì. Hắn ta mất hết ý chí, nhân một ngày mưa to trong chùa ít người mới tự đi ra phía sau núi muốn nhảy núi mà chết. Không ngờ lại gặp một khuê tú mặc áo trắng dẫn theo một nha hoàn, bởi vì trú mưa trong đình tr3

núi nên mới nhìn thấy cảnh này, vội vàng gọi hắn ta lại. Biết hắn ta là cử tử đi thi, mắc bệnh nặng không có tiền liền tặng mười lượng cho hắn ta rồi

nhanh chóng rời đi.

La Tùng Hạc được tặng tiền mời thầy thuốc chữa bệnh, vậy mà khỏi hẳn. Đến khi khỏi bệnh lại nghe thấy tin tức muốn mở ân khoa, hẳn ta vội vàng ôn bài tham gia ân khoa lần này, thi xong cảm thấy tốt đẹp nên mới nhắc qua việc đó với đồng hương, tự cho là trời thấy hẳn ta muốn tìm đường ch3t nên phái tiên tử đến cứu.

Đương nhiên đám đồng hương cảm thấy khinh thường, nhưng tr3

mặt vẫn tỏ ra hâm mộ. Sau khi Lệnh Hồ Dục đi nghe ngóng, đã có người nói cho hẳn ta biết.

Mà quan trọng nhất là ba ngày trước La Tùng Hạc cũng nói là đi thăm bà con xa nhưng mãi mà không thấy về chùa Đại Từ Bi sống nhờ. Điều này vô cùng kỳ quặc, hỏi là họ hàng xa nơi nào thì không ai biết. Nếu tính toán thời gian, chính là thời gian vị thiên kim kia mất tích.

Vân Trinh suy nghĩ một chút, trước tiên để nha môn phái người điều tra nghe ngóng truy nã người này trước, sau đó lại tiếp tục tìm Bạch Ngọc Kỳ đến, lệnh cho hẳn ta thông qua người của tiêu cục tự mình điều tra, rồi lại sai người đến Tây Ninh Hầu phủ hỏi tiểu thư kia đã từng đến chùa Đại Từ Bi chưa.

Bận rộn cả một ngày, lại sắp đến đêm khuya. Tr3

đường về phủ Vân Trinh đi qua ngự phố, nhớ đến không biết y quán của Quân Duật Bạch như thế nào rồi, tấm biển kia đã được đưa đến chưa. Hẳn liền chuyển đường đi đến y quán, quả nhiên thấy tấm biển đã được treo cao, phủ vải đỏ, chắc là muốn chọn ngày tốt lành để mở.

Hắn mỉm cười tiến vào y quán, mấy đồng tử tiến lên đón. Sau khi khỏi tên tuổi, rất nhanh Quân Duật Bạch đã đi ra cười đón: "Hầu gia quý nhân bận chuyện, Duật Bạch muốn cảm ơn Hầu gia xin biển thay ta cũng không tìm được cơ hội."

Vân Trinh nói: "Thật sự là tra án bận quá, hôm nay ta cưỡi ngựa chạy khắp nơi không nghỉ, bây giờ hai chân vẫn đang tê đây."

Quân Duật Bạch Đạo: "Là đau chân sao? Vậy ta châm cứu huyết vị tr3

đùi cho ngươi nhé? Đảm bảo ngày mai sẽ khỏi." Quân Duật Bạch nói.

Đúng là Vân Trinh hơi mệt chút, nghe hắn ta nói cũng có chút động tâm. Dù sao chính hắn cũng học được cách châm cứu mèo cào, không khỏi muốn xem kỹ thuật của Quân Duật Bạch, liền cười nói: "A, sao dám làm phiền Quân đại phu tự mình làm chứ, tùy tiện mời một vị tiểu tiên sinh đến là được rồi mà?"

Quân Duật Bạch cười nói: "Hầu gia vì y quán Cửu Châm Đường ở kinh thành mà bôn ba khắp nơi, ta cũng nên làm thế."

Nói xong hắn ta vừa xắn tay áo rửa tay, vừa nói: "Mời Hầu gia lên ghế nằm bên kia đi."

Lại dặn dò y đồng: "Đi hầu hạ Hầu gia."

Vân Trinh leo lên cái ghế nằm kia, phát hiện nó lại được chế từ gỗ lim nặng nề cực kỳ quý báu, ngồi xuống vô cùng kiên cố, không nhúc nhích tí nào. Hắn nằm xuống chỉ cảm thấy vô cùng dễ chịu, thư thái thở dài: "Mệt chết ta rồi."

Chỉ thấy y đồng tới cởi giày xắn ống quần lên cho hắn, dùng nước thảo dược nóng lau qua, sau đó lau khô rồi đặt chân lên bàn đạp, tiếp theo lại kéo dây nịt rộng hai ba ngón tay hai bên ghế tới cố định đầu gối, eo hắn.

Lúc này Vân Trinh mới phát hiện cái cái ghế rộng này còn có tác dụng đó, cười nói: "Đây là sợ bệnh nhân động đậy hiệu quả không tốt đúng không? Khó trách lại dùng gỗ nặng như thế. Rất giống với ghế dựa hình đường Đại Lý Tự chúng ta dùng để tra khảo, nhưng mà đó là sắt, bên cạnh còn để chịu lửa, phạm nhân ngồi lên cứ như quỷ khóc sói gào."

Quân Duật Bạch ngồi ở bên cạnh hắn, y đồng cầm túi châm tới, hắn ta rút một cây châm mảnh từ tr3

đó ra, cười liếc hắn một cái: "Vân hầu gia thường xuyên thăm vấn phạm nhân sao?"

Vân Trinh có chút ngượng ngùng lắc đầu: "Ta không đi xem hình thẩm, chỉ nhìn hình cụ đã thấy không thoải mái rồi."

Quân Duật Bạch mỉm cười nhìn hắn một cái: "Hầu gia còn nhỏ tuổi, đúng là không thích hợp." Hắn ta đi đến bên cạnh Vân Trinh, cầm lấy cổ tay của hắn chậm rãi xắn tay áo lên, lại đặt ngang tay hắn lên thành ghế, sau đó chậm rãi hành châm: "Châm mấy cái tr3

tay cho người trước, có tác dụng ổn định cảm xúc."

Mới đầu Vân Trinh còn có chút khấn trương, nhưng châm đi vào chỉ có chút ít tê dại, còn có chút dễ chịu. Hắn hơi thả lỏng cơ thể, thấy Quân Duật Bạch đã châm hết huyết vị ở cổ tay khuỷu tay mình rất nhanh, sau đó còn thuận rút một băng vải tuyết trắng dài ở bên cạnh đến cố định khuỷu tay hắn lên thành ghế rồi mới đổi tay.

Vân Trinh thoải mái nằm xuống nói: "Như thế là hợp lý, nhờ may ta ngủ thiếp đi cũng không sợ xô dịch cánh tay."

Quân Duật Bạch cười: "Lúc ta châm cứu bệnh nhân sẽ không ngủ."

Mí mắt Vân Trinh hơi nặng nề: "Nhưng bây giờ ta thấy hơi buồn ngủ thật."

Quân Duật Bạch đưa tay sờ trán hắn, bàn tay vừa ấm vừa mềm, Vân Trinh mở to mắt cười với hắn ta.

Quân Duật Bạch nhẹ nhàng vuốt v3 giữa trán hắn, sau đó đi tới bên cạnh chân, vươn tay tìm huyết vị tr3

cổ chân trái Vân Trinh. Tiếp theo lại nhìn thấy tr3

cổ chân trắng nõn của hắn có vết tích giống như dấu tay.

Ngón tay hắn ta nhẹ nhàng lướt qua mắt cá chân, nắm hờ lấy. Vân Trinh không nhìn được rứt mắt cá chân nhưng lại bị dây nịt cố định, hắn cười khanh khách: "Ngứa quá."

Quân Duật Bạch khẽ cười: "Hầu gia thật sự mãn cảm." Vừa nói vừa rút một cây châm dài khác ra khỏi túi châm, thon dài ngón tay trắng nõn vân vê châm mấy lần, lông mi dài rũ xuống như đang nhìn cây châm, nửa khuôn mặt lạnh im chuyên chú cực kỳ tuần mỹ.

Vân Trinh nói: "Hình như thuật châm cứu này của Quân đại phu khác các đại phu khác?"

Quân Duật Bạch nói: "Ừm, đây là châm thuật Quân thị do ta tự sáng tạo."

Vân Trinh cười nói: "Vậy hôm nay ta cần phải hưởng thụ cho tốt..." Còn chưa dứt lời, hắn bỗng nhiên trừng lớn mắt. Một cây châm đã đâm vào đầu gối của hắn, Vân Trinh nhìn về phía Quân Duật Bạch, Quân Duật Bạch cũng giương mắt nhìn hắn. Hắn ta cười một tiếng, ngón tay thon dài bỗng nhiên cầm cây châm kia lắc lư.

Cả người Vân Trinh rung động, tay chân cũng rung động: "A a a a a a a a a!"

Rất khó để hình dung đó là cảm giác gì, không phải đau, chính là loại cảm giác tê dại giống như có thứ gì đó đang kéo căng gân đùi hắn thậm chí là lan đến tr3

lưng... Còn khó chịu hơn tê dại... Cứ như có một tia sét đang đâm xuyên qua gân mạch hắn, lại giống như có mấy vạn con kiến đang bò trong huyết quản.

Lúc này hắn mới phát hiện tay chân mình đều bị dây trói cố định tr3

ghế nằm nặng nề, không có cách nào giãy giụa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Quân Duật Bạch mỉm cười, ngón tay rút châm từ túi trong túi ra như bay. Chỉ trong khoảnh khắc, ngón chân, lòng bàn chân, hai đầu gối của hắn đã cắm đầy châm, mà cũng không biết Quân Duật Bạch làm như thế nào mà những cây châm đó cắm lên người hắn rồi mà còn chấn động được.

Những cây châm lít nha lít nhít chấn động, Vân Trinh trừng lớn mắt, không thể nhìn được mà k3u rên.

Những tiếng gào thét liên tục truyền ra từ trong nội đường, tất cả y sĩ bên ngoài đều kinh ngạc hỏi: "Hôm nay cốc chủ trị liệu cho ai vậy? Không bị bịt mồm sao?"

Có người nói: "Hình như là Chiêu Tín Hầu."

Những người khác gật đầu: "Khó trách, Hầu gia thân phận cao quý, chắc cốc phải khoan dung với hắn hơn nhiều - nếu là bệnh nhân khác kêu ra tiếng hắn ta sẽ không trị nữa."

Đại khái nửa canh giờ trôi qua, cuối cùng tiếng kêu thảm thiết bên trong gần như đã mệt lả, chỉ dứt quãng r3

rỉ vài tiếng.

Quân Duật Bạch chậm rãi rút châm ra thả lại túi châm, khẽ cười nhìn Vân Trinh: "Đêm nay Hầu gia sẽ có thể ngủ ngon giấc, bắt đầu từ ngày mai cả người sẽ nhẹ nhõm, tinh thần sáng láng."

Vân Trinh uốn éo tr3

ghế, đôi mắt vô thần, vẻ mặt xanh trắng, mồ hôi trán chảy ròng ròng, quần áo ướt đẫm. Hắn nghe Quân Duật Bạch nói vậy thì miễn cưỡng lộ ra một nụ mỉm cười: "Cảm ơn Quân đại phu." Vậy mà giọng nói đã có chút khàn khàn.

Giờ phút này trong lòng hắn đắng ngắt, khó trách lúc trước Quân thần y nói muốn hành châm cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không hề nghĩ ngợi

liền từ chối ngay!

Y đồng tới cởi dây, hấn xụi lơ tr3

ghế nằm không nhúc nhích nổi. Quân Duật Bạch đưa tay chậm rãi xỏ tất giày cho hấn, lại đưa mắt nhìn hấn: "Cảm giác tốt hơn nữa? Có cần châm lên lưng eo cho người không?"

Vân Trinh lập tức mở mắt mỉm cười: "Tốt hơn rất nhiều rồi! Cảm ơn Quân thần y! Trong phủ ta còn có chút việc, ta về trước đây!"

Hấn sử dụng cả tay lẫn chân bò xuống khỏi cái ghế nằm đáng sợ kia, cũng không dám nhìn lại nữa, hành lễ rồi rời khỏi Cửu Chân Đường như bay. Trong lòng lại nghĩ nếu phạm nhân ở Đại Lý Tự không khai, mời Quân đại phu đến thể hiện tài năng chắc chắn sẽ khai ngay!

Chương 103: Tra án

Rất nhanh đã hỏi được Tây Bình phủ, đúng là Vương tiểu thư từng đến chùa Đại Từ Bi cầu phúc cho mẫu thân bị bệnh. Thị nữ bên cạnh nàng ta nói bởi vì tránh mưa gặp được một thư sinh phú hoài bản thân mình, tiểu thư từ bi nên đã tặng mười lượng bạc, sau đó cũng không còn liên lạc gì nữa. Mà phái người đi hỏi tiểu thư Thành Ý Bá phủ cũng trả lời Vương tiểu thư nhã nhặn ít nói, chưa từng nhắc về chuyện này, sau bữa tiệc mọi việc đều như thường.

Vân Trinh cầm hồ sơ suy nghĩ một lát, nói với Lệnh Hồ Dục: "Chắc hẳn La Tùng Hạc nhận ra Vương tiểu thư là thiên kim Hầu phủ, chính là người mà cho dù có trúng tuyển ân khoa cũng không thể với tới. Bởi vậy mới liên tiếp làm ra mấy bài thơ này, viết nỗi buồn vô cớ lên tr3

giấy."

Lệnh Hồ Dục nói: "Ta đã hỏi chùa Đại Từ Bi, vị La cử tử này vô cùng siêng năng. Nghe nói lúc ôn bài thường hay chép sách, sao chép phật kinh, hiệu đính sách báo vân vân. Bởi vậy các hòa thượng có ấn tượng không tệ với hắn ta."

Vân Trinh hỏi: "Tướng mạo như thế nào?"

Lệnh Hồ Dục nói: "Cũng coi như đoan chính đi, chủ yếu là còn trẻ." Thanh niên chỉ cần ngũ quan đoan chính, lại có chút tài hoa thi thư trong bụng, dù sao cũng sẽ không xấu được.

Vân Trinh khẽ gật đầu, bỗng nhiên lại hỏi Lệnh Hồ Dục: "Người biết vì sao năm nay Hoàng Thượng lại muốn mở ân khoa không?"

Lệnh Hồ Dực nói: "Nghe Chương tiên sinh nói lúc ấy Khâm Thiên Giám xem bói ra, Quang Lộc Tự dâng tấu đề nghị mở ân khoa, xá thiên hạ thì tiết Vạn Thọ mới tốt. Lúc ấy vừa hay Hoàng Thượng nhìn thấy Chương tiên sinh liền hỏi ý kiến của hần ta, Chương tiên sinh đang muốn kiếm tiền đồ cho ta nên mới xin ân điển trước mặt Hoàng Thượng, Hoàng Thượng liền đồng ý lời thỉnh cầu của Quang Lộc Tự."

Vân Trinh:...

Hóa ra nguyên nhân là vậy, chỉ là một biến động nhỏ từ chỗ Chương tiên sinh. Cũng không đúng, người như Thanh Y quân sư một khi tiến vào trung tâm sẽ rất dễ thay đổi quyết sách của quân chủ, ảnh hưởng đến thiên hạ, ảnh hưởng đến vận mệnh của vô số người, đó cũng chuyện thuận theo tự nhiên.

Mình cũng ảnh hưởng tới vị trí Thái tử của Cơ Hoài Tố và Cơ Hoài Thanh mà?

Bây giờ Hoàng Thượng sẽ còn hướng vào bọn họ sao? Cơ Hoài Tố...

Lệnh Hồ Dực nói: "Còn có một chuyện tốt muốn nói cho Hầu gia biết, Chương tiên sinh nói với ta nếu không có gì ngoài ý muốn thì ân khoa lần này nhất định có thể vào tam giáp, đến lúc đó Hoàng Thượng sẽ cho ta đến phủ Tổng đốc cửa biên làm Tham tán(*). Chương tiên sinh bảo tìm cơ hội để nói một tiếng với ngài."

(*) Tham tán là chức quan thuộc về mặt ngoại giao

Tham tán?!

Tham tán là chức vụ quan văn quản lý Tổng và cùng Đô đốc, Tổng binh các quân trấn thủ cửa biên. Tuy phẩm cấp không cao nhưng lại vô cùng quan trọng! Tất cả chuyện quan trọng của quân cơ cửa biên đều phải thông qua hần ta, Lệnh Hồ Dực là một tội nô, sắp xếp hần đến biên cương làm quan văn tuy không nổi bật nhưng rất thích hợp.

Vân Trinh ngồi dậy nhìn hấn ta vài lần, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ: "Ta cũng muốn đi! Vì sao Hoàng Thượng không phái ta đi!"

Lệnh Hồ Dục:...

Hấn ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Chương tiên sinh nói Chu ngũ công tử cũng được đề bạt làm Đô đốc ba trấn, nên tặng quà cho đối phương."

Vân Trinh gật đầu nói: "Đúng là nên chúc mừng." Có Chu Giáng và Lệnh Hồ Dục, việc mình nắm giữ quân tình sẽ không đến mức mù mờ như hai đời trước nhỉ?

Ở kiếp trước, mình chỉ cho rằng có thể thông qua Cơ Hoài Tố để lôi kéo tướng lĩnh trong quân, nắm giữ tin tức trong quân. Không ngờ một khi Hoàng Thượng thân chinh, hấn mới phát hiện hóa ra quyền nắm giữ và lực ảnh hưởng của Hoàng đế đối với giang sơn, đối với quân quyền lại kiên cố như thế.

Sau khi khai chiến không có một tướng lĩnh nào dám tự mình đưa tin cho Thái tử, cho dù là Thái tử giám quốc. Tất cả những gì hấn nhìn thấy chỉ là những tin tức mà Cơ Băng Nguyên muốn thông báo.

Y mạnh đến nỗi không có gì phá nổi, chiến tranh lại vô cùng gian nan, hầu như y đều có thể dẫn quân đội đi hóa giải, đến mức không ai cảm thấy y sẽ mất tích.

Ở kiếp trước, hấn cũng không có bản lĩnh chi phối quyết định của Hoàng Thượng, càng không có năng lực đi ngăn cơn sóng dữ thay Hoàng Thượng. Ngay cả rốt cuộc vì sao Hoàng Thượng lại trúng độc mất tích hấn cũng không biết.

Cũng may y không chết, y đã trở về, còn trừng trị Cơ Hoài Tố cho mình.

Vân Trinh đắm chìm trong suy nghĩ, Lệnh Hồ Dục lại nói: "Chương tiên sinh nói Đinh công công cũng được phái đi làm nội quan trấn thủ phủ Tổng đốc cửa biên, sau tiết Vạn Thọ sẽ đi nhậm chức."

Vân Trinh đột nhiên ngòai thẳng người: "Vậy ai quản lý cấm quân? Đang êm đẹp tại sao lại phải phái Đinh công công đi? Bắc Tiết có hành động gì sao?"

Lệnh Hồ Dục nhìn về phía hấn, vẻ mặt vô tội.

Vân Trinh thở dài: "Chắc người cũng không biết... Ta tìm cơ hội... tìm cơ hội hỏi Hoàng Thượng một chút vậy."

Hấn đưa nhìn Lệnh Hồ Dục, tr3

mặt tràn đầy vẻ hăm mộ. Lệnh Hồ Dục thật sự rất bất đắc dĩ, tiến lên hỏi hấn: "Vậy bây giờ vụ án này còn có gì cần tiểu nhân làm không?"

Vân Trinh buồn bã nói: "Người cũng sắp làm quan rồi, về sau không được xưng như thế nữa."

Lệnh Hồ Dục thấp giọng nói: "Chương tiên sinh nói Hoàng Thượng chuyên môn cho ta đi hấn là vì ngài. Nói ngài không yên lòng Bắc Tiết, cho nên Hoàng Thượng dứt khoát để tiểu nhân qua đó. Như thế tiểu nhân có thể nghiêm túc làm việc đỡ đần ngài, để ngài không phiền lòng mãi. Cả việc lần này Chu ngũ công tử thăng chức cũng là nhờ phúc của ngài đấy."

Vân Trinh ngẫm lại thấy cũng phải, Lệnh Hồ Dục là người của mình, lại chịu ơn mình thoát khỏi thân phận quân nô, đương nhiên sẽ trung thành với mình. Lại thêm Chu Giáng, Hoàng Thượng đang muốn mình yên lòng đây mà. Nghĩ như thế hấn liền cảm thấy ấm áp, hận không thể lập tức tiến cung đi tìm Hoàng Thượng.

Nhưng còn chưa phá được vụ án này. Mình đã nói trước mặt Hoàng Thượng là muốn tra án, bây giờ còn chưa phá án đã tiến cung tìm Hoàng Thượng thì mặt mặt lấm, còn chứng tỏ không có gì tiến bộ nữa... Lại nói Tây Ninh Hầu phái người đến Đại Lý Tự hỏi ba lần một ngày, là thật sự yêu thương đứa cháu gái này, vẫn nên giải quyết thì hơn.

Hấn cầm hồ sơ lên nghĩ ngợi: "La Tùng Hạc đã có hy vọng đăng khoa ân

khoa, sao dám câu dẫn thiên kim Hầu phủ bỏ trốn được chứ, không muốn tiền đồ sao? Mà vị thiên kim Hầu phủ này lương thiện ít nói, lại cực kỳ quy củ, có vẻ cũng rất được Tây Ninh Hầu yêu thương. Ra tay một lần là tặng hẳn mười lượng bạc, chúng tớ có đái ngộ rất tốt trong nhà. Nếu như thế thì tuyệt đối không thể bỏ mặc phụ mẫu tùy ý bỏ trốn với người ta được."

Lệnh Hồ Dục nói: "Tây Ninh Hầu phủ đúng là rất yêu thương đứa cháu gái này. Nhà người ta xảy ra chuyện như thế thì đã sớm tuyên bố với bên ngoài là con gái mình mắc bệnh, nếu một thời gian sau không tìm thấy sẽ nói là bệnh ch3t, tuyệt đối không vì điều đó mà làm trể hôn sự của những nữ nhi khác được. Tây Ninh Hầu lại không ngừng đốc xúc Đại Lý Tự tra án, thậm chí còn vì đứa cháu gái này mà đi tìm Hoàng Thượng, không tiếc đắ tội ngài, chúng tớ là thật lòng không nỡ."

Vân Trinh gật đầu nói: "Tr3

đường gặp người xa lạ tìm ch3t liền tặng mười lượng, có thể nói nàng này vô cùng thiện lương, được trường bồi yêu thích cũng không kỳ quái. Nếu đã không phải tự mình bỏ trốn, vậy cũng chỉ có thể là bị bắt, nhưng vì sao lại bị bắt? Nàng chỉ là một nữ tử khuê phòng, chân không bước ra khỏi nhà, chắc hẳn cũng sẽ không thu hút phiền phức vô cớ. Chỉ sợ là có liên quan gì với La Tùng Hạc? Bây giờ là tiết Vạn Thọ, khắp nơi tuần tra nghiêm ngặt như vậy, trừ khi bọn họ phá vỡ bí mật của người khác..."

Lệnh Hồ Dục nói: "Như vậy chỉ sợ dữ nhiều lành ít."

Vân Trinh nói: "Người lại đi hỏi thăm về La cử tử này đi, bình thường hẳn ta hay qua lại với ai, có thiếu nợ hay là đòi tiền gì không. Chủ yếu là tìm hiểu về sinh hoạt hàng ngày của hẳn ta."

Lệnh Hồ Dục gật đầu: "Vâng."

Vân Trinh suy nghĩ một chút, lại cho người truyền Bạch Ngọc Kỳ vào, cầm hồ sơ hỏi hẳn ta: "Ta và người đến gánh xiếc này xem thử có thể điều tra nghe ngóng ra gì không."

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Hầu gia, người của chúng ta đã sớm hỏi thăm Phúc Lâm Viên này mấy lần rồi, ai cũng không biết tiểu thư kia đang yên đang lành ở trong phòng xem xiếc, bên cạnh toàn là mụ mụ nha hoàn, nàng ta lại đi ra kiêu gì, mắt tích như thế nào. Người có đi chắc cũng không tra được gì đâu, huống hồ ở đó có đủ loại người, bây giờ lại là tiết Vạn Thọ, sợ nhiều người làm bẩn Hầu gia. Hầu gia vẫn nên ở chỗ này đợi tin tức của chúng ta đi."

Vân Trinh nói: "Vẫn nên đi thì hơn, vậy ta mới yên tâm."

Bạch Ngọc Kỳ nhìn hẩn một cái: "Người đi kiêu này cũng không tra được gì đâu."

Vân Trinh nói: "Vậy đi như thế nào?"

Bạch Ngọc Kỳ cười nói: "Vị tiểu thư kia mắt tích trong phòng nữ khách, nếu Hầu gia thật sự muốn tra, ta đề nghị ngài nên giả trang thành nữ khách thì tốt hơn. Vốn dĩ tiểu nhân cũng tính tìm một tiểu nương tử đi điều tra rồi, nhưng tạm thời vẫn chưa chọn được người thích hợp."

Vân Trinh ngạc nhiên: "Vóc người này của ta làm sao đóng vai nữ khách được?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Ta có biện pháp, hơn nữa Hầu gia mi thanh mục tú, đóng vai thành nữ rất đơn giản."

Vân Trinh suy nghĩ một chút rồi nói: "Được rồi, cứ dựa vào người vậy."

Hẩn quay đầu nhìn thấy Lệnh Hồ Dục ở bên kia đang kìm nén đến mức đỏ bừng cả mặt, hiển nhiên là đang nín cười, không khỏi then quá hoá giận: "Bảo người đi tra manh mối cơ mà? Đi đi?"

Lệnh Hồ Dục dứt khoát nhếch môi cười, lưu loát hành lễ đi xuống.

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Đáng tiếc, vị đại nhân kia đóng vai cũng rất không tệ, nhất định còn xinh đẹp hơn Hầu gia."

Lệnh Hồ Dực nghe thấy bọn họ nghị luận sau lưng mình thì vội vàng tăng tốc bước chân, chạy nhanh như một làn khói.

Vân Trinh cả giận nói: "Là tra án, người cho rằng đi hát hí khúc sao? Muốn chuẩn bị cái gì còn không đi chuẩn bị đi? Tra án quan trọng."

Bạch Ngọc Kỳ mỉm cười: "Tuân lệnh Hầu gia."

Chương 104: Hiệu sách

Vân Trinh nghĩ nếu Bạch Ngọc Kỳ dám trêu chọc hấn, hấn sẽ giết hấn ta.

Không ngờ Bạch Ngọc Kỳ lại trang điểm cho hấn cũng lòe loẹt lắm.

Chọn một bộ ngoại bào màu xanh rộng rãi, bên tr3

thêu vô số hồ điệp xanh đậm, bên ngoài khoác một lớp khăn choàng lụa đen với những chuỗi ngọc xanh đậm. Bên dưới chuỗi ngọc là những quả cầu nhung nhỏ, bên trong lại mặc váy cổ cao bách điệp màu son vô cùng kiêu diễm dưới lớp ngoại bào xanh.

Tóc mái rũ xuống, một nửa mái tóc được búi lên đỉnh đầu bằng một vòng hoa xinh xắn. Bên tr3

vòng hoa là trâm cài có chuỗi ngọc giống quả cầu nhung tr3

khăn choàng như đúc, vành tai thì kẹp hai bông tai san hô đỏ nhỏ xinh.

Tr3

mặt cũng không thoa phấn mà chỉ hơi vẽ lông mày, bôi một ít phấn son lên đuôi mắt và mí mắt, lại tô ít son môi, cuối cùng mới nói: "Được rồi."

Vân Trinh soi gương, cũng cảm thấy có chút thần kỳ. Dường như Bạch Ngọc Kỳ siết đai lưng, chỉnh cổ áo che đi hầu kết cho hấn. Nhìn vào gương sẽ có thể nhận ra một cô nương trẻ tuổi cao gầy.

Son phấn màu đỏ nhạt làm nhu hòa khí khái hào hùng tr3

mặt hấn, tăng thêm mấy phần quyết rũ. Khăn choàng vai màu đậm và hoa văn hồ điệp phức tạp đã che đi bả vai và cánh tay thô hơn nữ tử bình thường của hấn. Chuỗi ngọc rủ xuống giúp điều hóa màu sắc xám xịt, thất eo nhỏ bên trong váy rộng. Bên dưới váy dài chỉ để lộ mũi giày gấm nhếch lên, chỉ cần không bước đi quá rộng thì không ai nhận ra dưới đó là một đôi chân của nam tử.

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Vội vàng mượn đồ hóa trang đến, người không được huấn luyện, đi đường chú ý bước chân nhỏ một chút là được."

Vân Trinh nói: "Thế nói chuyện thì sao?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Nếu có thể không nói lời nào thì cứ giả câm, muốn nói gì cứ để ta nói."

Vân Trinh:...

Bạch Ngọc Kỳ thay một bộ đồ xanh của thư sinh. Hấn ta chấp tay nói với Vân Trinh: "Nương tử, ủy khuất người ở nhà lo liệu việc nhà, vi phu dẫn người đi xem xiếc."

Sắc mặt hấn ta biến đổi, nhìn giống y như một tú tài với nụ cười nhã nhặn ngại ngùng.

Vân Trinh đã từng thấy hấn ta diễn kịch, lần này cũng cảm thấy mới lạ, cười nói: "Trong nghề này của các người đúng là lắm nhân tài."

Bạch Ngọc Kỳ cười nói: "Mời nương tử."

Sau đó ra cửa gọi xe lừa đến hộ tống Vân Trinh lên xe, rất nhanh đã tới Phúc Lâm Viên.

Lúc xuống xe, hấn ta nói với Vân Trinh: "Nhã gian ở tầng ba, chúng ta đã bao hết phòng mà tiểu thư Vương gia mất tích, nhưng không tìm được đường hầm gì cả."

Phúc Lâm Viên cực kỳ náo nhiệt, vừa vào đại sảnh những tiếng ồn ào phóng đ4ng liền vọt về phía hai người trong nháy mắt. Vân Trinh chỉ thấy ở cái bàn chính giữa có mấy đồng tử xếp chồng lên cao, tr3

người nâng một cây nến.

Lại nhìn xuống phía dưới, mọi người đang vây quanh bàn đánh cờ tào cáo, ném xúc xắc uống rượu.

Có tiểu đồng cầm rổ đồ ăn hoặc hoa thơm nặng nề chạy tới chạy lui chào hàng, cũng có tiểu nhị nâng giỏ hoa quả đã bỏ chạy khắp nơi.

Đúng là một cảnh tượng thịnh thế phồn hoa.

Bạch Ngọc Kỳ mới đi vào đã có đồng tử tiến lên nói: "Gia gia nãi nãi xem kịch muốn ăn chút quà vặt không? Hạt dưa đậu phộng hạt vừng, hạt thông hạt dẻ hạt phỉ rang đường, còn có quả mận quả hạnh hạt sen củ ấu không ngọt không lấy tiền!" Lại có nữ đồng ngoan ngoãn cười với Vân Trinh: "Tú tài ca ca mua hoa cho phu nhân đi? Phu nhân xinh đẹp mua hoa đeo đi? Hoa mới hái xuống còn thơm lắm, còn có hoa quế, nguyệt quý."

Lại có đồng tử cầm một rổ sách trong tay giơ lên chào hàng: "Tú tài ca ca, nương tử tú tài, đây là thoại bản tập thơ vở kịch mới nhất, ba văn tiền một bản, còn có bản mới nhất để chép! Mua một bản đi?"

Vân Trinh bị bọn họ bao vây, ai nấy đều ngửa đầu nhìn hấn bằng đôi mắt lấp lánh như chó con, trong nháy mắt cũng không thể động đậy được, cứ đứng đấy không biết làm sao. Bạch Ngọc Kỳ xua đuổi bọn họ: "Chúng ta thuê phòng rồi, tìm người khác đi."

Vân Trinh nhìn bọn họ đáng thương rời đi, trong lòng không khỏi mềm nhũn. Hấn thấy trong giỏ có mấy quyển thơ thì giật mình tiện tay cầm lên xem. Đến lúc trả tiền lại phát hiện mình thay quần áo, tr3

người không có tiền, Bạch Ngọc Kỳ liền cười trả tiền thay hấn. Lần này đã chọc phải tổ ong vò vẽ, một đám bán hoa bán đồ ăn kia đều dâng hết lên:

"Nương tử tú tài mua hoa của ta đi mà." "Nương tử tú tài mua quả hạnh của ta đi."...

Vân Trinh ôm chồng sách kia luống cuống tay chân, Bạch Ngọc Kỳ nín cười duỗi tay ra quả quyết xua đuổi đám trẻ kia đi rồi đưa Vân Trinh lên tầng ba. Quả nhiên tầng ba là nhã gian yên tĩnh hơn rất nhiều, còn có thể nhìn thấy tiết mục tr3

sân khấu bên dưới. Xếp chồng người đã kết thúc, bây giờ là một đôi tiểu nương tử mặc váy phấn hồng giống nhau như đúc đang đi tr3

dây, tay chân mềm mại làm đủ động tác khác nhau, nhìn qua có vẻ cực kỳ mạo hiểm.

Bạch Ngọc Kỳ thấy hấn còn chưa vào phòng đã bị kia một đôi hoa tử muội thu hút liền lặng lẽ dán sát vào tai hấn cười nói: "Bây giờ đôi hoa tử muội này có tiếng lắm, cha mẹ bọn họ thu cả đấu vàng một ngày. Đây là sân của nữ khách, nếu ở sân của nam khách thì sẽ khác, đôi hoa tử muội này đi tr3

dây sẽ không mặc quần áo."

Vân Trinh trừng mắt liếc hấn ta một cái, Bạch Ngọc Kỳ cười hì hì: "Không nói không nói nữa — đi bên này."

Vân Trinh mới đi được mấy bước, bỗng nhiên có người từ phía sau túm lấy tay trái của hấn. Hấn kinh hãi muốn quay đầu, Bạch Ngọc Kỳ lại đè vai hấn xuống ngăn cản, chậm rãi nói: "Vị khách quan này, đây là vợ ta, phi lễ chớ nhìn."

Người kia cười nói: "Nội tử sao? Bạch tiên sinh lấy vợ khi nào vậy? Tiểu vương nên tặng quà chúc mừng mới đúng."

Bạch Ngọc Kỳ biến đổi sắc mặt, Vân Trinh cũng quay đầu trừng mắt nhìn người vô lễ kia. Cơ Hoài Tố thấy hấn quay đầu lại, điểm ứng ở ở khóe mắt nhếch lên nhìn gã giống như đang giận dỗi, không khỏi cảm thấy rung động, mỉm cười: "Vừa rồi ta ở tr3

tầng nhìn đã cảm thấy giống người... Còn nghĩ nếu thật sự có nữ tử giống người như vậy, nạt về phủ cũng không tệ."

Vân Trinh giật tay trái ra, thấy Cơ Hoài Tố không buông tay liền luôn tay phải xuống dưới lớp áo bào rộng rãi. Cơ Hoài Tố thính tai, chỉ nghe được một tiếng vèo, gã rùng mình buông tay lui lại hai bước trong nháy mắt. Quả nhiên có ánh bạc lóe lên, trong tay Vân Trinh đã nắm một thanh đoản kiếm sáng như tuyết. Nếu Cơ Hoài Tố buông tay chậm một chút, chỉ sợ cổ tay sẽ bị cắt đứt.

Sắc mặt gã khế biến, giơ tay lên thấp giọng nói: "Là ta vô lễ, ta xin lỗi. Người đang tra án sao? Có thể vào phòng nói chuyện không?"

Sắc mặt Vân Trinh lạnh như băng sương, cũng không nhìn gã cái nào, chỉ thấp giọng nói: "Cút."

Cơ Hoài Tố nói: "Người đang tra án thiên kim Tây Ninh Hầu mất tích sao?"

Vân Trinh không thay đổi sắc mặt, chỉ lạnh lùng nhìn Cơ Hoài Tố. Cơ Hoài Tố cười khổ: "Người cứ nhất định phải nói chuyện ở hành lang nhiều người qua lại sao? Có lẽ ta có thể cho người vài đầu mỗi có ích thì sao?"

Vân Trinh trầm mặt vén rèm đi vào phòng, Cơ Hoài Tố đi vào theo, lại đưa tay ngăn cản Bạch Ngọc Kỳ. Bạch Ngọc Kỳ đứng ở cửa, Vân Trinh quay đầu nhìn thấy liền ra hiệu: "Người đứng ở cửa trông coi, đừng cho ai vào."

Trong mắt Bạch Ngọc Kỳ tràn ngập địch ý nhìn Cơ Hoài Tố, nhưng vẫn đứng đấy đóng cửa lại.

Vân Trinh đi vào trong phòng nhìn bày biện bên trong, Cơ Hoài Tố nói: "Mặc dù việc thiên kim Tây Ninh Hầu mất tích không lộ ra, nhưng ngày nào Tây Ninh Hầu cũng đi tìm Đại Lý Tự, lại phái gia đình tìm kiếm khắp nơi. Thậm chí còn vào cung cầu xin Hoàng Thượng. Rốt cuộc làm việc không bí mật, người nhạy tin tức vẫn có thể biết, chỉ là không nói ra ngoài để giữ mặt mũi cho Tây Ninh Hầu thôi."

Vân Trinh nói: "Kiếp trước không có ân khoa, cũng không có việc thiên kim Tây Ninh Hầu mất tích."

Cơ Hoài Tố nói: "Không sai, chúng ta sống lại đã thay đổi quá nhiều chuyện — Nhất là người, ta nghe nói Chu Giáng đã là Đô đốc ba trấn, Đinh Đại cũng sẽ nhận chức nội quan trấn thủ phủ Tổng đốc cứu biên sau tiết Vạn Thọ. Người đã làm rất nhiều chuyện trong đó phải không? Không ngờ đời này người có thể ảnh hưởng đến Hoàng Thượng như vậy."

Vân Trinh nói: "Nếu như người chỉ muốn nói những lời nhảm nhí này với ta thì có thể rút, ta còn muốn tra án."

Cơ Hoài Tố nói: "Vân Trinh, Chu Giáng chỉ là một công tử ăn chơi trác táng thôi, lúc trước người... tâm tính đơn thuần, không để tâm tr3

việc triều chính. Ta biết nhiều chuyện, nhiều cản trở hơn người. Người có gì khó hiểu thì cứ thoải mái hỏi ta, ta sẽ cố gắng cung cấp manh mối có giá trị cho người. Cho dù là chiến sự Bắc Tiết, ta cũng có thể nhớ được rất nhiều... Còn nữa, sau khi người không còn ở đó, ta đã chấp chính ba năm, hiểu biết về cuộc chiến quá khứ kia nhiều hơn người, người muốn biết cái gì ta cũng có thể nói cho người."

Vân Trinh hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn gã một cái: "Hoàng Thượng trở về, thế mà người lại không bị phế?"

Trong lòng Cơ Hoài Tố vui mừng: "Chu Giáng không nói với người sao? Lúc ấy hẳn ta... xuất gia... chắc là không hỏi thế sự đi..."

Vân Trinh nhìn gã một cái, vẻ mặt hờ hững: "Xuất gia?" Đời thứ hai, ký ức của hắn về Chu Giáng vẫn là một lần cuối cùng hắn ta đến thăm tù, đôi mắt sưng đỏ, nói là đang tìm quan hệ cứu hắn.

Cơ Hoài Tố nói: "Sau khi Hoàng Thượng trở về..." Gã hàm hồ nói: "Chỉ làm Thái Thượng Hoàng, vẫn cho ta làm Hoàng đế xử lý chính sự, có điều mỗi đêm đều cần quỳ tụng Vãng Sinh Kinh trước linh tiền của người... Lúc ấy

Chu Giáng cứ nhất quyết đòi xuất gia, Chu Quốc Công thương tâm bị bệnh, việc này ta cũng có chút ấn tượng loáng thoáng."

Vân Trinh có rất nhiều điều khó hiểu: "Nếu Hoàng Thượng đã bình an trở về, vì sao không phế người?"

Ánh mắt Cơ Hoài Tố né tránh, sắc mặt có chút khó xử: "Y nói ta vì ngôi vua mà từ bỏ người, vậy sẽ để ta làm tù nhân của ngôi vị này vĩnh viễn. Tay chân đeo xích nặng, ban ngày xử trí chính sự, ban đêm quỳ tụng Vãng Sinh Kinh cho người... Về sau... Về sau ta quỳ hỏng hai chân, y cũng không cho người chữa, cho nên mới không qua khỏi..."

Vân Trinh nhìn gã một cái, ánh mắt lạnh lùng: "Người cảm thấy khổ nhục kể này còn có thể đả động ta sao? Đây không phải là điều người đáng phải chịu sao?"

Cơ Hoài Tố cười khổ: "Ta chỉ muốn nói kiếp trước là ta có lỗi với người, nhưng về sau ta cũng đã thành tâm ăn năn, vì sao người không thể tin ta một lần chứ?"

Vân Trinh nghiêng đầu nhìn gã một cái, giống như đang dò xét ánh mắt gã.

Cơ Hoài Tố đứng trong bóng tối, vẻ mặt đau buồn, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chú hẳn cứ như thật sự vô cùng thương tâm.

Vân Trinh bỗng nhiên cười âm thanh hỏi hẳn: "Được, ta hỏi người, người biết La Tùng Hạc không?"

Cơ Hoài Tố khẽ giật mình: "Án thiên kim Hầu phủ mắt tích có liên quan đến La Tùng Hạc?"

Vân Trinh lạnh nhạt nói: "Ta hỏi người trả lời, chuyện khác không liên quan đến người."

Cơ Hoài Tố nói: "La Tùng Hạc... Ở kiếp trước, hẳn ta bị giết bởi vì liên lụy vào án thơ phản nghịch."

Vân Trinh đột nhiên ngẩng đầu: "Án thơ phản nghịch?"

Cơ Hoài Tố thấy hắn nhìn mình chằm chằm thì vội vàng lấy lòng nói: "Chắc hẳn ngươi cũng có ấn tượng, lúc ấy Cơ Hoài Thanh muốn đổ việc này cho ta, ta lại dùng biện pháp để Hoàng Thượng tin tưởng đó là Cơ Hoài Thanh làm chủ."

"Sau chuyện đó, Cơ Hoài Thanh bị Hoàng Thượng phế chức Quận vương, đuổi gã ta về đất phong. Vụ án kia dính líu đến rất nhiều cử tử, nghe nói là một tập thơ, bên trong không chỉ không có tị huý tục danh của Hoàng Thượng mà còn gom góp thơ phản động, còn có cả thơ của cử tử. Gần như toàn bộ văn nhân, thơ xã in ấn trong kinh đều bị liên lụy, tất cả đều bị hỏi tội "đại nghịch"."

"Chắc ngươi cũng nhớ án phản nghịch này, lúc ấy máu chảy thành sông, rất lâu về sau trong kinh không còn ai dám in tập thơ tập văn, không ai dám mở hội văn thơ nữa. Trong quyển sách kia cũng có thơ của ta... Lúc ấy ta đã dâng sổ gấp biện bạch, nhưng Cơ Hoài Thanh nào chịu buông tha cơ hội tốt này, tấu chương tố cáo ta nhiều vô số kể. Sau đó ngươi vào cung cầu xin Hoàng Thượng cho ta, đúng là ta không biết việc này, về sau Hoàng Thượng thứ cho ta, Đại Lý Tự cũng không hỏi tội ta nữa."

Cơ Hoài Tố nhìn về phía hắn, trong mắt dâng lên hơi nước.

Vân Trinh hít sâu một hơi, hắn nhớ ra rồi. Lúc ấy Cơ Băng Nguyên thấy hắn quỳ xuống cầu xin, còn đỡ hắn lên trấn an, thưởng vài thứ để hắn giải sầu trở về — Chính là bởi vì lúc ấy thái độ của Cơ Băng Nguyên hời hợt, về sau Cơ Hoài Tố cũng không bị tội gì nên hắn mới quên mất việc này.

Án thơ phản nghịch, mặc dù Cơ Băng Nguyên dẫn binh từ thời niên thiếu, sát phạt quyết đoán, nhưng cũng không phải là người thích sát sinh. Ý rất khắc chế, thậm chí có thể nói là nhân quân với bách tính.

Tội danh "đại nghịch" là tội tru tộc, giết nhiều người vì một tập thơ phản thì chắc chắn sẽ không phải thơ phản bình thường, ít nhất không chỉ có mỗi

việc không có tị huý.

Hắn hỏi Cơ Hoài Tố: "Người đã xem qua quyển thơ phản kia chưa?"

Cơ Hoài Tố lắc đầu: "Hoàng Thượng tự mình ra lệnh tiêu hủy toàn bộ tại chỗ, cho dù về sau ta đăng cơ... bởi vì tò mò mà tìm hồ sơ khi đó xem, bên trong cũng chỉ viết không tránh tục danh của Hoàng Thượng, ý thơ tà đạo, đại nghịch bất đạo chứ không ghi chép lại cái gì khác. La Tùng Hạc, ta nhớ hẳn ta cũng có thơ trong đó, hình như là nhận ủy thác của ai đó, sao chép lại cho người ta."

Cơ Hoài Tố nhìn Vân Trinh, nói: "Mà đời này, sau khi ta sống lại đã không còn làm bất kỳ bài thơ nào nữa."

Vân Trinh cười lạnh: "Quận vương điện hạ quả nhiên bo bo giữ mình. Người sợ ta tiếp tục mượn cớ nghịch án này để chính người phải không?"

Cơ Hoài Tố nói: "Lúc này người hỏi La Tùng Hạc, đương nhiên ta sẽ nghĩ như thế. Năm đó Đại Lý Tự lòng bắt khắp nơi trong vòng một đêm, cấm quân phong tỏa cả thành, bắt bớ hơn trăm người, cả kinh thành chấn động. Việc này... Việc này cũng khó tránh khỏi khiến danh tiếng nhân quân của Hoàng Thượng có chút tì vết, nếu người truy tìm cuốn sách này, ta vẫn hy vọng người tha cho người nên được tha..."

Vân Trinh nói: "Biết là hiệu sách nhà ai không?"

Cơ Hoài Tố cười khổ: "Lúc ấy gần như toàn bộ hiệu sách có tiếng trong kinh đều bị liên lụy, kẻ chủ mưu tính toán rất sâu xa. Ta vẫn cảm thấy Cơ Hoài Thanh thậm chí là Tần Vương cũng không có bản lĩnh này. Nhưng rốt cuộc kẻ chủ mưu là ai, sau đó ta xem hồ sơ cũng không thấy nói đến, chỉ có một cơ thiệp trong phủ Cơ Hoài Thanh tự vẫn."

Trong lòng Vân Trinh trầm xuống, nghĩ một hồi rồi nói: "Còn có cái gì muốn nói nữa không? Không có thì người có thể đi."

Cơ Hoài Tố ngậm miệng, nhìn hắn một cái rồi cười khổ nói: "Ta đi đây,

người cẩn thận."

Gã đi ra ngoài, Vân Trinh ngồi tr3

ghế, đầu óc cứ như đang quay cuồng trong gió lốc, cực kỳ chấn động.

Thì ra là thế, như vậy sẽ có thể giải thích được tất cả!

Tiết Vạn Thọ, ai dám gây án lừa bán thiên kim Hầu phủ chứ?

Dĩ nhiên không phải bởi vì ham chút lợi ích ấy, mà là bởi vì phá vỡ bí mật động trời này!

Có lẽ sau khi vị thiên kim này và La Tùng Hạc gặp nhau trong hội thơ, chẳng biết lại có liên hệ. Ánh mắt của hắn rơi vào tr3

chồng thoại bản hắn vừa mua — tập thơ.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, Bạch Ngọc Kỳ đi từ bên ngoài vào nhìn thấy sắc mặt hắn thì có chút lo lắng: "Hầu gia có ổn không?"

Vân Trinh nói: "Có phải lúc Vương tiểu thư Hầu phủ lúc xem xiếc ở đây đã từng mua tập thơ không?"

Bạch Ngọc Kỳ sững sờ, sau đó nói: "Đúng là có mua, chúng ta điều tra rồi, toàn là thoại bản tập thơ bình thường. Đây cũng là chuyện thường thôi, rất nhiều văn nhân bắt tay in ấn tập thơ để bán hoặc tặng đi khắp nơi, coi đó là chuyện phong nhã. Vương tiểu thư hơi hiểu văn thơ, lúc đến xem xiếc đương nhiên cũng mua một chút..."

Vân Trinh bỗng nhiên đứng lên nói: "Về sau có tìm được tập thơ kia không?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Không chú ý lắm... Lúc ấy chúng ta đã điều tra căn phòng nhưng không tìm thấy chỗ nào đặc biệt. Khi đó Vương tứ tiểu thư ngồi xem xiếc với mấy vị tử muội Hầu phủ một lát liền nói mệt mỏi, tiến vào trong phòng nghỉ ngơi. Sau khi đám nha hoàn phục vụ nàng nằm xuống,

nàng liền đuổi nha hoàn ra. Những tử muội khác mãi mê xem xiếc cũng không chú ý, chỉ cho là nàng vốn thích yên tĩnh. Kết quả đến khi trở về, tất cả mọi người mới phát hiện Vương tử tiểu thư vốn nên ngủ trong phòng đã biến mất."

"Ngay từ đầu cũng không dám để lộ ra, chỉ lệnh cho gia nhân tìm chung quanh. Đến khi thật sự không tìm thấy mới luống cuống, phái người trở về bẩm báo. Tây Ninh Hầu tự mình dẫn gia đình tới lục soát một vòng, chỉ nói là có nô tỳ trong nhà chạy trốn, lục soát trong trong ngoài ngoài một vòng cũng không thấy mới báo án."

Vân Trinh đứng lên đi tới đi lui. La Tùng Hạc kia nhận ra thiên kim Hầu phủ trong hội thơ chính là tiên tử tốt bụng đã từng giúp đỡ hắn ta — cho nên tìm cách nghe ngóng hành tung, có lẽ nghĩ mặc dù có duyên không có phận nhưng có thể tặng một tập thơ có bài của mình cho thiên kim xem.

Tuy thiên kim Hầu phủ viết văn bình thường — nhưng dù sao cũng được dạy dỗ nghiêm ngặt trong Hầu môn. Những cái khác thì nàng không nhìn ra, ít nhất có thể nhận ra trong tập thơ này không tránh tục danh của Hoàng Thượng.

Vị tiểu thư tốt bụng này, lấy tính tình của nàng có lẽ sẽ nghĩ phải nhắc nhở La Tùng Hạc một chút, dù sao việc này liên quan đến tiền đồ.

Sau đó mới gây ra họa.

Về phần La Tùng Hạc thì sao? Rốt cuộc hắn ta có biết tập thơ này là nghịch thơ không? Chỉ sợ là không biết, nếu biết sẽ không dám lấy ra tặng người khác như vậy. Lúc xảy ra vụ án này, văn nhân bị liên lụy hô to oan uổng, nghe nói ngay cả người tổng hợp thơ còn nhậm chức tại Hàn Lâm cũng nói thẳng mình không biết trong đó có thơ phản.

Cho nên đây chính là tai họa lớn.

Chỉ sợ dữ nhiều lành ít — không đúng, tiết Vạn Thọ còn chưa kết thúc, nếu giết người sẽ không dễ giấu thi thể. Nếu muốn đưa ra khỏi thành vùi lấp sẽ

phải đi qua cửa thành, còn nếu xử lý trong thành thì chẳng mấy chốc sẽ hư thối dưới thời tiết này.

Bởi vậy cũng chỉ có khả năng bọn họ chỉ bị giam giữ tạm thời, chờ tiết Vạn Thọ qua đi mới bị diệt khẩu.

Tiết Vạn Thọ!

Vân Trinh bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, tại sao thơ phản lại muốn ra tập thơ? Tại sao lại vào lúc này? Tiết Vạn Thọ!

Nếu là tiết Vạn Thọ, vạn bang triều bái, khắp nơi bái phục, vô số phiên vương sứ thần, chủ quan chín châu đều đến kinh thành chúc thọ Hoàng Thượng.

Tập thơ này sẽ trắng trợn lưu truyền trong kinh.

Kết quả sẽ là gì?

Sau lưng Vân Trinh ướt đẫm mồ hôi, chắc chắn bên trong tập thơ này có gì đó khó lường, mới khiến Cơ Băng Nguyên luôn luôn khắc chế phải ra tay giết người!

Chửi bới quân thượng, tung lời đồn, dao động nền tảng lập quốc, làm bại hoại danh dự, đơn giản là những điều này.

Tiết Vạn Thọ cũng là một sự lựa chọn tử mĩ!

Kiếp trước Hoàng Thượng tiết kiệm mộc mạc, không cho sứ thần, chủ quan các nơi vào kinh chúc thọ mà chỉ tế hoàng miếu đơn giản thôi.

Mà một đời này bởi vì biến số Chương Diễm, Hoàng Thượng mới lựa chọn tổ chức tiết Vạn Thọ, còn mở ân khoa. Vô số cử tử văn nhân tụ tập ở kinh thành, mấy ngày nay có rất nhiều hội văn, nếu không phải Lỗ Quốc Công bị xét nhà thì chỉ sợ còn náo nhiệt hơn. Nhưng bây giờ cũng chỉ là huân quý thu liễm một chút, bên phía văn nhân vẫn còn vô số hội văn, dù sao cũng là

ân khoa, hiểm khi có cơ hội giao lưu kết bạn.

Một khi tập thơ phản nghịch này được phân phát, nó sẽ lưu truyền ra với một tốc độ kinh người.

Vân Trinh day trán, hấn không còn nhiều thời gian lắm.

Chỉ còn lại không tới ba ngày.

Bên ngoài Phúc Lâm Viên truyền đến tiếng nhạc, có ca sĩ hát múa mừng cảnh thái bình thịnh thế.

Lại ẩn giấu đi nguy hiểm lớn, từng tiếng chấn động lòng người.

Một đời kia rốt cuộc Hoàng Thượng phát hiện ra tập thơ phản này như thế nào?

Một đời này có quá nhiều thứ thay đổi mà hấn không biết. Chuyện thiên kim Hầu phủ mất tích sẽ chỉ làm kẻ chủ mưu càng thêm cẩn thận, càng thêm chú ý. Quan lại chưa chắc có thể phát hiện việc này như trước, huống chi bây giờ Đại Lý Tự thiếu khanh là mình, kiếp trước là người nào? Có phải là Đại Lý Tự thiếu khanh kiếp trước bị mình thay thế phát hiện ra thơ phản hay không?

Hấn bỗng nhiên thềm mắng mình, người chính là một tên vô dụng! Cái gì cũng không biết! Ngay cả Cơ Hoài Tố người cũng không bằng! Khó trách Hoàng Thượng còn sống trở về cũng không phế gã đi, gã còn mạnh hơn người! Nghĩ đến đây, trong lòng hấn càng thêm giận dữ.

Hấn đỡ trán cắn răng ra lệnh cho mình tỉnh táo lại, lần lượt tính toán trong lòng. Bạch Ngọc Kỳ nhìn sắc mặt hấn xanh trắng, có chút nóng nảy tiến lên hỏi hấn: "Nghĩ tới điều gì sao? Hay là người vừa rồi mạo phạm người?"

Vân Trinh sắp xếp lại mạch suy nghĩ, cắn răng nói: "Người lập tức phái người đi tìm Lệnh Hồ Dục, hỏi hấn ta tất cả con đường làm việc của La Tùng Hạc. Đi thăm dò, chắc hấn là đồng hương, phải nhanh! Tìm được thì lập tức

cầm danh sách và nơi ở của bọn họ đến đây cho ta!"

Bạch Ngọc Kỳ thấy sắc mặt hắn nghiêm túc, vội vàng đáp lời đi ra ngoài.

Vân Trinh hít sâu lấy hơi, nhanh chóng suy luận trong đầu.

Muốn phân phát tập thơ thì phải có hiệu sách, công nhân in ấn. Chuyện này liên quan đến cơ thiếp của Cơ Hoài Thanh, như vậy ngay từ đầu hiệu sách làm chuyện này có thể là của Cơ Hoài Thanh hoặc là sản nghiệp của cha mẹ gã ta -Tần Vương, Tần Vương phi.

Sau đó bị phê tước Quận vương nhưng không liên lụy đến Tần Vương, có lẽ là bởi vì có chứng cứ, bọn họ đúng là không biết.

Nhưng nếu điều tra từng hiệu sách một, chẳng những sẽ đánh rần động cỏ mà còn có khả năng khiến đối phương lập tức diệt khẩu, đồng thời đập nồi dìm thuyền phân phát thơ phản, quá chậm.

Thời gian quá ít! Không còn kịp rồi!

Trong đầu của hắn đột nhiên sáng rõ, Vương tứ tiểu thư giấu người khác đi ra ngoài một mình, chắc là biết La Tùng Hạc ở gần đó.

Mà hai người cùng nhau mật tích, vậy rất có khả năng — chủ mưu cũng ở gần Phúc Lâm Viên!

Hắn lấy bản đồ quanh khu vực Phúc Lâm Viên ra, đây là thú mà rất nhiều nơi vui chơi lớn trong kinh có để tiện cho các quý nhân đi thăm quan xung quanh. Phía tr3

vẽ đơn giản vài nơi ăn chơi mua sắm gần Phúc Lâm Viên.

Hắn duỗi ngón tay ra lướt từng cái tên quán xá lít nha lít nhít tr3

đường phố:

Thịt khô Lâm Ký, canh Dê Đậu Bà Bà, phường thêu Mi Nương, tiệm tạp hóa Dương gia, hiệu sách Văn Hãn Lâu.

Ngón tay hần chỉ vào một điểm: Hiệu sách Văn Hãn Lâu.

Chương 105: Điều binh

Trong màn đêm đen đặc, những rạp xiếc rạp hát ở gần đó vẫn còn hoan ca trắng đêm.

Vân Trinh cầm một túi quần áo trong tay, gõ cửa hiệu sách Văn Hãn Lâu một lúc mới có người mở cửa. Người kia đánh giá hần một chút, trong mắt có vẻ cảnh giác, nhưng tr3

mặt vẫn là nụ cười: "Tiểu nương tử, hiệu sách chúng ta không kinh doanh buổi tối."

Vân Trinh vươn tay mở một tờ giấy ra: "Ta tìm phu quân La Tùng Hạc, ta là nàng dâu mẫu thân hần tìm, họ Trương, không biết nói chuyện, mới từ Kim Châu đến. Bà bà bảo ta vào kinh chăm sóc hần ta, hòa thượng trong chùa nói một tuần rồi hần ta không trở về, lúc trước hần ta viết thư nói với nhà là làm việc ở chỗ này."

Đối phương hơi đổi sắc mặt: "Chưa từng nghe qua, chờ đây, để ta vào hỏi." Nói xong thì chộp lấy tờ giấy kia đi vào.

Vân Trinh đứng đợi ở cửa ra vào một hồi, nam tử lại mở cửa ra, hỏi hần: "Chưa nghe nói đến việc La Tùng Hạc lấy vợ mà? Quản sự bảo người đi vào."

Tr3

mặt nam tử lướt qua một vet trào phúng, thấy hần không biết nói chuyện thì càng không kiêng nể gì, nói: "Nếu tướng công người trúng ân khoa, tức phụ cam điếc như người sẽ không còn chỗ nữa. Người ta sẽ lấy tiểu thư vọng tộc, đến bây giờ hần ta chưa bao giờ nói trong nhà còn mua một cô vợ trẻ,

ha ha ha ha."

Vân Trinh cúi thấp đầu, thân thể trắng kiện hơi còng xuống. Nam tử chỉ cho rằng hấn khổ sở, càng thêm cao hứng: "Nhìn người vừa thô vừa to, còn không biết nói chuyện, bà bà người mua người tới là dùng để xuống đồng làm việc rồi, chứ nam nhân không thích loại này đâu — Vào đi, ta dẫn người đi gặp tướng công nhà người. Nhưng hấn ta đã leo lên tiểu thư nhà khác rồi, chưa chắc đã nhận người. Dù sao người cũng không biết nói, đành hoàng một chút đi ha ha ha."

"Tiểu tử này cũng coi như có điểm phúc."

Gã dẫn Vân Trinh đi dọc theo hành lang hiệu sách, sau khi đi qua mấy cánh cửa, hấn thấy vô số tiểu công đang bận rộn trắng đêm vận chuyển từng bó sách, đóng gói thành thùng chất đống dưới hiên. Có xe vận tải đỗ ở một bên chờ người đưa lên xe.

Trong một căn phòng đèn đuốc sáng trưng, thông qua cửa sổ rộng mở có thể nhìn thấy bên trong có người đang đóng từng quyển sách một trong đêm. Lấy vài tờ giấy mỏng từ một bên khác rồi dùng chỉ thô to đóng lại thành sách, sau đó để sang bên khác cho người ta đóng gói.

Nam tử kia vẫn còn ác ý nhắc tới: "Đến lúc đó cũng đừng nên ghen ghét, người như người có thể làm thiếp cũng không tệ rồi. Chậc chậc, vẫn là quản gia của chúng ta thiện tâm, thư sinh nghèo, chậc, có điểm phúc." Mẹ nó trước khi chết còn cho hai nữ nhân ở cùng, một tên thư sinh nghèo, trước khi chết còn có điểm phúc như thế.

Vốn dĩ gã không muốn để ý, nhưng quản sự lại nói: "Mặc dù là người câm, nhưng nếu nàng ta lại đến chùa Đại Từ Bi hỏi nhiều vài câu, dẫn các hòa thượng tới đây thì sao? Hòa thượng lại không phải người ngu, nàng dâu của người ta đến tìm khắp nơi không thấy người, trở về còn không nổi lòng nghi ngờ sao? Đừng cho nàng ta đi lung tung khắp nơi, dẫn vào giam cùng một chỗ, đến lúc đó cùng xử lý cả thể luôn."

Thế là gã liền dẫn tức phụ câm điếc này đi thẳng vào trong cùng, đẩy cửa

một tiểu viện ra, giữa sân có một hòn núi giả nho nhỏ. Gã dẫn tiểu tức phụ này đi xuyên qua núi giả, sau đó kéo một cửa hầm ra, hất cầm lên: "Đi xuống đi! Hắn ta ở ngay phía dưới đây!"

Sau đó một tay đẩy Vân Trinh xuống dưới, nhìn hắn bất ngờ lăn xuống thang mới đóng sầm cửa hầm lại, cài then khóa sắt rồi lại chuyển một tảng đá nặng nề từ bên cạnh đến.

Vân Trinh lăn mấy lần, thấy cánh cửa đã đóng lại liền vươn tay chân ổn định thân hình, chậm rãi đi xuống dưới bậc thang. Trong hầm ngăm đen nhánh không thấy năm ngón tay, mùi vị cực kỳ khó ngửi.

Tr3

cao có một cửa thông gió hình vuông nho nhỏ.

Vân Trinh lấy một hộp quẹt từ trong ngực ra châm, lửa cháy lên.

Hắn thấy được một nam một nữ co rụt lại trong góc tường, hoảng sợ nhìn về phía hắn. Nam tử lớn mật hỏi: "Vị này nương tử, người là ai? Cũng bị tặc nhân bắt xuống sao?"

Vân Trinh chậm rãi hỏi: "La Tùng Hạc, Vương tứ tiểu thư Tây Ninh Hầu?"

Giọng nói trong trẻo, nhưng chắc chắn của là nam tử.

Đôi nam nữ kia mở to hai mắt.

===

Thế Nhân Cung, đêm khuya.

Cơ Băng Nguyên đã nằm ở tr3

giường, nhưng lại trợn tròn mắt không thể ngủ được. Một khi đã quen thuộc bên cạnh có người thì sẽ không thể tiếp nhận sự trống rỗng và cô độc

nữa. Nhưng những vấn đề một ngày trước thẩm vấn Chu Giáng vẫn còn đang lặp đi lặp lại trong đầu y.

Lúc trước y còn lo lắng Cát Tường Nhi tự nghĩ ra, hoặc là bị Cơ Hoài Tố mê hoặc cái gì đó. Nhưng sau khi hỏi Chu Giáng, trong lòng y lại tỉnh táo nhận ra được hai đời mà mình không biết đã thật sự xảy ra.

Nếu không xảy ra thì Chu Giáng sẽ không thể bịa ra được nhiều chi tiết cụ thể như thế, cụ thể từ y phục hôn sự, người chủ trì hôn sự đến những thứ được mình thưởng cho.

Cơ hội sống lại rất có thể là hạt châu đột nhiên bốc cháy kia, cho nên lúc ấy Cát Tường Nhi mới khóc dữ như vậy.

Cơ Hoài Tố thức tỉnh là một đời khác. Mà ở đời của Chu Giáng, mình chọn Cơ Hoài Thanh làm Thái tử chắc hẳn là bởi vì đại chiến bắt đầu, y không thể không ổn định Tần Vương, nhưng lại hại Cát Tường Nhi.

Rốt cuộc tại sao Cơ Hoài Thanh, Cơ Hoài Tố lại muốn giết Cát Tường Nhi? Lời đồn con riêng này thực sự quá mức vô căn cứ, y không hiểu là ai đồn thổi như thế. Người quen biết Định Tương trưởng công chúa đều sẽ không cảm thấy nàng và mình có tư tình.

Cơ Băng Nguyên nhắm mắt lại, nhớ đến thân thể lửa nóng tràn đầy sức sống bên cạnh. Nếu như hắn ở đây, mình sẽ không rảnh đến mức tự vây khốn mình, rơi vào những phỏng đoán và tưởng tượng vô căn cứ thế này. Bọn họ có thể làm vài chuyện để nhau nóng lên.

Tưởng tượng ra Cát Tường Nhi mặc cát phục vui vẻ gả cho tên ngốc nhà họ Chu dưới thánh chỉ tứ hôn của mình như thế nào.

Tưởng tượng ra hắn nhận lấy bát canh trứng gà kia ra sao. Vốn dĩ cho rằng người yêu đang muốn xin lỗi hắn, sau đó thất khiếu chảy máu, thống khổ chết đi.

Tưởng tượng ra Cơ Hoài Tố ban Hoàng Lương cho Cát Tường Nhi. Tưởng

tượng ra Cát Tường Nhi uống thứ thuốc khiến hắn phải chết với tâm trạng như thế nào.

Điều này khiến tâm tình luôn luôn tỉnh táo đăm đăm của y biến hóa rất lớn. Từ trước đến nay y luôn trấn định thân nhiên xử lý chính sự, ngày này qua ngày khác. Lúc có được Vân Trinh, y cũng cảm thấy đây là bất ngờ của cuộc sống, y vui mừng hưởng thụ quà tặng từ ông trời, vừa lòng thỏa ý vì cuối cùng mình đã có một bạn lứa thích hợp, đồng thời nguyện ý đi qua một đời với hắn.

Sau đó y phát hiện bạn lứa nhỏ muốn gì được đó của mình có bí mật.

Mấy ngày nay y thật sự buồn bực đến đau lòng. Đứa trẻ mà y nâng niu trong tay không nỡ để chịu khổ một chút nào, vậy mà đã từng có hai đời không được mình bảo vệ, lão đảo đi tới đời thứ ba, đi tới bên cạnh y. Giống một con thú non bị thương lạng lẽ dựa sát tới, vậy mà vẫn còn vụng về muốn dùng phương pháp của mình để bảo vệ y.

Y nhắm mắt lại suy nghĩ lung tung, trần trọc mãi mà không có cách nào ngủ. Lại nghe được bên ngoài có người bước nhanh đến, thấp giọng bên màn: "Hoàng Thượng."

Đình Đại?

Y ngồi dậy, trong lòng biết đêm khuya thế này chắc chắn Đình Đại có chuyện quan trọng, liền nhắc lên màn lên hỏi ông ta: "Chuyện gì?"

Sắc mặt Đình Đại nghiêm trọng: "Vân hầu gia sai người đến Tây Sơn đại doanh điều binh, Tây Sơn đại doanh bên kia không dám quyết định. Mặc dù cũng đã điểm binh cả đội nhưng vẫn sai người khẩn cấp vào thành bẩm báo."

Cơ Bằng Nguyên bỗng nhiên đứng dậy: "Hắn muốn điều bao nhiêu binh?"

Đình Đại nói: "Ba ngàn."

Cơ Bạng Nguyên hỏi: "Ai đi điều?"

Đình Đại nói: "Là Vương thôi quan của Đại Lý Tự, Hầu gia chỉ nói là bắt giặc. Còn có thư Hầu gia tự viết và Thiên Tử Kiếm trước đó Hoàng Thượng ban cho làm bằng chứng."

Cơ Bạng Nguyên đã lấy ngoại bào mặc vào: "Có nói địa điểm không?"

Đình Đại nói: "Hạ lệnh bao vây Tuần Dương quận vương phủ và hiệu sách Văn Hãn Lô. Cũng đã phong tỏa tất cả cửa thành lại, Hầu gia đang ở hiệu sách Văn Hãn Lô."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Không còn kịp rồi, bảo Cao Tín và toàn bộ Long Tương Doanh chờ lệnh. Lại điều một trăm người, trăm tự mình đi."

Đình Đại hỏi: "Ngài tự mình đi? Không biết là có chuyện gì, sợ rằng sẽ gây bất lợi cho ngài, nếu không vấn đề lão nô đi cho?"

Cơ Bạng Nguyên không cần nghĩ ngợi: "Tới gần tiết Vạn Thọ mà hãn bồng nhiên điều binh đêm khuya, chắc chắn không phải việc nhỏ. Không phải trước đó đang tra án thiên kim Tây Ninh Hầu mất tích sao? Hãn vẫn luôn thích mạo hiểm, rất có khả năng đã tự mình đến chỗ nguy hiểm rồi."

Không tự mình đi xem thì y không an tâm.

=====

Đêm khuya, đã qua thời gian cấm đi lại vào ban đêm, tr3

đường không một bóng người, bên ngoài hiệu sách Văn Hãn Lô cũng vô cùng im ắng.

Toàn bộ móng ngựa của Long Tương Doanh đều được bọc vải, lạng lẽ bao vây cả con đường, sau đó rất nhanh đã bắt được Bạch Ngọc Kỳ còn đang ở gần đó quan sát.

Bạch Ngọc Kỳ bị xách tới quỳ trước mấy thớt ngựa, hãi hùng khiếp vía.

Cơ Băng Nguyên ở tr3

cao nhìn xuống, lại nhận ra hắn ta: "Bạch Ngọc Kỳ? Chiêu Tín Hầu ở đâu."

Bạch Ngọc Kỳ khẽ giật mình, Đinh Đại đã quát: "Đây là Thánh thượng, trả lời chi tiết vào!"

Bạch Ngọc Kỳ thở dài một hơi, vội vàng dập đầu nói: "Hầu gia không nghe khuyên ngăn, đã trà trộn vào điều tra rồi. Trước khi vào có nói với ta nếu sau một canh giờ mà không thấy hắn ra thì đến tìm tướng lĩnh Tây Sơn đại doanh, trực tiếp bao vây lục soát hiệu sách Văn Hãn Lâu."

Cơ Băng Nguyên hỏi: "Hắn đi vào bao lâu rồi?"

Giọng nói của Bạch Ngọc Kỳ khẽ run: "Hơn một canh giờ... Ta vẫn chưa nhìn thấy cấm quân đến, đang do dự có nên báo Kinh Triệu Phủ hay không."

Cơ Băng Nguyên cắn chặt hàm răng, đang muốn sai người trực tiếp xông vào, Cao Tín lại tới báo: "Hậu viện có người đang leo tường ra, chúng tiểu nhân chưa dám hành động."

Cơ Băng Nguyên trực tiếp giật dây cương: "Dẫn đường."

Tr3

đầu tường cao cao ở hậu viện còn cắm những cái đinh nhọn hoắt, Vân Trinh xé mép váy quần ở tr3

tay, đang bò lên dùng đao chém những cái đinh kia đi, sau đó đưa tay muốn kéo người phía dưới.

La Tùng Hạc ngồi xổm xuống để Vương tiểu thư đứng tr3

vai hấn ta, sau đó vịn tường đứng lên. Nhưng rốt cuộc đã đói bụng mấy ngày, cả người choáng đầu hoa mắt lung la lung lay, Vương tiểu thư bên tr3 cũng yếu đuối đến mức sắp đổ.

Cổ tình lúc này lại có chó sủa.

Vân Trinh thay đổi sắc mặt, cúi đầu xuống đưa tay kéo Vương tiểu thư, nhưng tiếng chó sủa đã thu hút người khác, trong viện có người hô to: "Kẻ nào?"

"Có ai không bắt trộm!"

Một bầy chó sủa loạn lao đến, Vương tiểu thư quá sợ hãi, đã sớm đứng không vững té xuống. La Tùng Hạc vội vàng ôm lấy nàng, xua đuổi chó dữ, nhưng đám chó đã nhào lên hết.

Vân Trinh ở tr3

tường thấy tình thế không ổn, đang muốn nhảy xuống, bỗng nhiên ngoài tường có người gọi hấn: "Vân Trinh!"

Hấn quay đầu nhìn thấy Cơ Băng Nguyên ngồi tr3

lưng ngựa ngẩng đầu nhìn mình, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Bên cạnh y toàn là Long Tương Doanh, trong lòng hấn vui mừng: "Hoàng Thượng!"

Cơ Băng Nguyên giang hai cánh tay ra: "Xuống đây!"

Vân Trinh không chút do dự bỏ nhào về phía trước, cánh tay rắn chắc của Cơ Băng Nguyên ôm lấy hấn, trái tim mới tính là thật sự trở về lồng ngực.

Mấy thị vệ đã nhanh nhẹn ném trảo câu bay qua tường rơi vào trong nội viện, Vân Trinh ngồi trong lòng Cơ Băng Nguyên ngẩng đầu nghe bên kia không còn tiếng chó nữa, biết đã bị đám thị vệ giết chết mới yên lòng: "Bên kia là tiểu thư Tây Ninh Hầu, ta tìm được nàng rồi!"

Cơ Băng Nguyên chỉ muốn học máu, nàng ta là ai, có quan trọng hơn hấn không? Đến mức khiến hấn phải tự mình mạo hiểm? Y ôm chặt lấy cái eo không an phận: "Ngồi xuống."

Vân Trinh điều chỉnh tư thế ngồi, ngửi được mùi hương quen thuộc tr3

người Cơ Băng Nguyên. Tất cả khẩn trương đều ném sang một bên, hấn vừa hưng phấn lại kích động, vội vàng nói: "Ta điều cấm quân Tây Sơn tới, Hoàng Thượng, chắc chắn phải bao vây hiệu sách này, nơi này có thứ khó lường!"

Cơ Băng Nguyên cởi áo choàng tr3

người bao lấy hấn, hấn còn đàn độn ngẩng đầu cười: "Ta không lạnh, cả người đang nóng bừng lên đây. Ta vừa trèo từ trong địa lao ra, cửa song sắt mất nửa ngày đấy!"

Cơ Băng Nguyên đè lại tay của hấn, thấp giọng nói thầm vào tai hấn: "Người dự định mặc cái này đi lòng bắt phạm nhân sao?"

Vân Trinh bỗng nhiên kịp phản ứng, khuôn mặt đỏ bừng, bây giờ mình vẫn còn đang mặc nữ trang!

Chương 106: Di nghiệt

Cuối cùng cấm quân Tây Sơn đại doanh đã tới bao vây, tr3

đường phố có người tỉnh giấc thò đầu ra, sau đó thấy là cấm quân thì nhanh đóng cửa lại không quan tâm.

Cửa hiệu sách đã bị thị vệ đi vào trước mở ra, các cấm quân đi vào thét ra lệnh tất cả mọi người để sách trong tay xuống giơ tay lên, rồi xua đuổi vào trong phòng trông trông coi.

Có chủ quản vội vàng chạy ra, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn nói: "Đây là sản nghiệp của Tuần Dương quận vương, mấy vị quân gia đã hỏi thăm rõ chưa?"

Các cấm quân đi lên trói gã lại lấp miệng giam riêng.

Cơ Bằng Nguyên và Vân Trinh đi vào bên trong hiệu sách, dưới ánh đuốc sáng trưng, vô số chồng sách chất cùng một chỗ, còn có những cuốn sách chưa kịp đóng xong.

Vân Trinh cầm lên lật từng tờ đến cuối cùng, quả nhiên đã thấy được thứ khiến đời trước Hoàng Thượng nổi giận lôi đình đến mức phải ra tay giết người ở phía cuối.

Đó là một vở kịch nhỏ tên là "Mộ phần Công chúa", lời hát đẹp đẽ hoa lệ.

Viết là một vị Hoàng đế nào đó ở triều đại nào đó ngẫu nhiên gặp được một nữ tử dân gian trong rừng, vừa gặp đã cảm mến, liền thu làm nghĩa nữ, phong thành Công chúa, lại bắt ép thị tẩm. Cố tình Thái tử và Công chúa đã sớm có tư tình, Hoàng đế phát hiện ra, tức giận tuyển Phò mã cho Công

chúa, Công chúa có thai, rưng rưng gả đi. Thái tử không nở, dưới cơn nóng giận đã giết cha lên ngôi.

Bên trong tập thơ là uỷ thác lúc lâm chung của Công chúa. Lúc tân đế hỏi thăm, Công chúa không thể kể ra từng chuyện một. Tân đế lại hứa hẹn trước giường Công chúa chần sẽ trông coi tiểu hầu cả đời, để hấn được quan to lộc hậu, vinh hoa phú quý, cả đời không lo. Từ ngữ cực kỳ xa hoa uyển chuyển, hương diễm độc đáo.

Sắc mặt Vân Trinh tái nhợt, bờ môi khế run, máu nóng cả người đều như đông lại. Hấn biết tập thơ này rất có khả năng bẻ cong sự thật, giả tạo lời đồn công kích Hoàng Thượng, nhưng hấn không nghĩ tới thế mà lại có liên quan đến mẫu thân, đến mình.

Hí khúc có mục đích ác độc rõ ràng như vậy, một khi bị vô số văn nhân truyền tay nhau trong tiết Vạn Thọ, lại bị sứ thần các quốc gia mang về nước thuộc địa, ngoại quốc thậm chí là hải ngoại, sự thật như thế nào cũng không còn quan trọng nữa.

Mọi người chỉ thích những câu chuyện bay bướm khiến người ta chần động. Cha con loạn luân, giết cha lên ngôi, Hoàng tử con riêng, mỗi một cái đều đánh trúng vào điểm mẫn cảm thích sự cầu huyết của mọi người.

Cho dù tr3

sử sách nói Định Tương trưởng công chúa anh dũng thiện chiến thế nào, Võ Thành Đế thánh minh nhân từ ra sao cũng đều không bù được lời đồn đáng sợ cố ý lưu truyền khắp nơi này.

Mọi người sẽ chỉ suy đoán, Định Tương trưởng công chúa có cấu kết với hai đời Hoàng đế không? Nếu không tại sao một nữ tử phỉ xuất thân dân gian lại được cả hai đời Hoàng đế coi trọng?

Vì sao Chiêu Tín Hầu lại được Hoàng Thượng yêu thương như thế? Phải chăng hấn thật sự chính là con riêng của Hoàng Thượng?

Vì sao Tiên đế lại ch3t đột nhiên như thế? Có phải thật sự có nội tình khác không?

Hai bên chứng minh cho nhau, lời đồn sẽ biến thành ngòi lửa chôn dưới đất. Chờ đến lúc đại loạn nó sẽ đột nhiên bộc phát, truyền nọc độc hàng vạn năm.

Liên ngay cả mình, không phải cũng có chút nửa tin nửa ngờ?

Quá ác độc, cả người hấn rét run, có chút không đứng vững — Chẳng lẽ kiếp trước Cơ Hoài Thanh, Cơ Hoài Tố cũng thấy được cái này? Nếu không sẽ không có cách nào giải thích sự kiêng kị khó hiểu của bọn họ với mình.

Có người đỡ lấy hấn từ sau lưng, cầm lấy tập thơ trong tay hấn ném vào đồng sách. Vân Trinh ngẩng đầu, thấy Cơ Băng Nguyên đang nhìn mình với vẻ mặt ôn hòa: "Tiểu nhân hãm hại, đừng để ở trong lòng."

Y quay đầu tỉnh táo ban chỉ: "Tất cả thị vệ, ba người một tổ giám sát lẫn nhau, lập tức thu dọn tất cả tập thơ giấy tờ trong hiệu sách rồi tập trung thiêu huỷ ngay lập tức. Không được nhìn trộm, không được tư tàng, nếu ai tự tiện tư tàng nhìn trộm sẽ bị xử tội đại nghịch, tru di cả tộc."

Cao Tín lĩnh chỉ đi xuống.

Cơ Băng Nguyên lại dặn dò Đinh Đại: "Người dẫn người đi thẩm tra quản sự vù rồi, xem ở đâu còn tập thơ này nữa thì lập tức tra xét tiêu huỷ toàn bộ ngay tại chỗ. Bao gồm cả tất cả bản khắc, tác giả... Những ai liên quan đến đều phải bắt tạm giam chờ Đại Lý Tự mật thẩm, không được để lọt một ai cả — Bao gồm tiểu thư Tây Ninh Hầu phủ và thư sinh kia, tạm thời tách ra thẩm vấn rồi nói tiếp. Có thể chuẩn bị đồ ăn nước uống thuốc men, nhưng không được cùng thẩm vấn, không được thả về."

Đinh Đại vội vàng đáp lại.

Thị vệ đến báo bên ngoài đã chuẩn bị xe, Cơ Băng Nguyên thấp giọng hỏi Vân Trinh: "Về cung trước nhé? Đêm nay người cũng mệt mỏi rồi."

Vân Trinh lắc đầu, sắc mặt tái nhợt, thấp giọng nói: "Ta muốn thấy những quyển sách này bị tiêu hủy." Vận mệnh cả hai đời của mình đều bắt nguồn từ đây.

Cơ Băng Nguyên không nói gì, chỉ sửa lại áo choàng, trùm mũ lên cho hắt. Y đứng trong sân cùng hắt, nhìn đám thị vệ vận chuyển tập thơ đến chất thành núi nhỏ trong sân, sau đó châm một mồi lửa.

Bên trong ngọn lửa cháy hùng hực, vô số trang sách bị đốt quăn queo biến thành màu đen, vô số tro bụi bay trong gió.

Vân Trinh nhìn từ xa, trong lòng cảm khái vạn lần. Cơ Băng Nguyên chỉ lẳng lẳng đứng bên cạnh hắt.

Sau khi Đinh Đại thẩm vấn sơ bộ liền trở về tấu đơn giản chuyện Vân Trinh quan tâm nhất: "Quản gia khai là di nghiệt Tiền Ngụy, mượn hiệu sách do thị thiếp của Tuần Dương quận vương đặt mua. Mới đầu quản gia kia còn cố gắng không khai ra thị thiếp kia, may mà tiểu nhân thấy Hầu gia phái người vây quanh phủ Tuần Dương quận vương liền thăm dò gã một câu, gã cho rằng chúng ta đã biết hết nên mới khai."

"Thị thiếp kia chính là Tiền Ngụy hoàng ngẫu nhiên sủng hạnh cung nữ sinh ra, bởi vì lấy lúc ấy Hoàng hậu ghen ghét nên vẫn luôn bị giam trong lãnh cung. Sau khi sinh ra một nữ nhi cũng không được phong hào, chỉ mập mờ nuôi dưỡng ở hậu cung. Về sau Tiền Ngụy bị diệt, Hoàng hậu và cung phi đều tự vẫn, nàng này lại không có phong hào Công chúa, lúc ấy hỗn loạn mới lấy cung tịch của những người khác ở lại trong cung trở thành cung nhân."

"Lúc Hoàng Thượng kế vị đã thả rất nhiều cung nữ ra ngoài, nữ tử này cũng được thả đi. Sau khi xuất cung được di nghiệt Tiền Ngụy tìm tới nuôi, dùng trăm phương ngàn kế tiến vào Tuần Dương quận vương trong phủ trở thành thị thiếp. Vốn cho rằng Tuần Dương quận vương sẽ thành Thái tử, không nghĩ tới lại không được."

"Lần này bọn họ muốn nhân tiết Vạn Thọ lưu truyền thơ phản nói xấu Hoàng Thượng, làm loạn triều ta, đụng đến nền tảng lập quốc. Bởi vì trước đó không đủ người thu gom thơ nên mới mời mấy thư sinh nghèo giúp đỡ. Trước tiên là làm giả sách không có mấy tờ cuối cùng cho các tác giả xem, vốn dĩ định nhân hai ngày này lạng lẽ thêm vào rồi đóng thành quyển. Tối nay vốn muốn đưa đến các hiệu sách lớn đã liên hệ từ trước để bán ra, lại đưa cho các tác giả đem đi tặng."

Tiên đế tàn sát gần hết hoàng thất Bắc Ngụy, nhỏ cỏ tận gốc. Đương nhiên di nghiệt Bắc Ngụy hận hoàng tộc Cơ thị thấu xương, làm ra chuyện như vậy cũng không kỳ quái.

Cơ Băng Nguyên hỏi: "Xác định không để lọt cuốn nào chưa?"

Đình Đại nói: "Sau khi tách ra thẩm vấn đều trả lời giống nhau, nhóm đầu tiên in ấn ba ngàn bản, đẩy nhanh tốc độ đóng sách ngày đêm. Đã kiểm kê qua, vừa đủ ba ngàn quyển."

Cơ Băng Nguyên nói: "Phái người đi bắt thị thiếp kia của Tuần Dương quận vương chưa."

Đình Đại nói: "Đã phái người đi rồi, mật thẩm trong đêm, có kết quả sẽ lập tức báo cho bệ hạ."

Cơ Băng Nguyên lạnh lùng nói: "Bao vây phủ Tuần Dương quận vương lại, trấn giữ chặt chẽ. Một khi chưa xử lý xong án này thì không cho phép ai ra vào."

Đình Đại cúi đầu đáp.

Vân Trinh lại hỏi: "Thiên kim Tây Ninh Hầu phủ..."

Đình Đại biết hấn mềm lòng, liền cười nói: "Đã chia ra hỏi rồi, La Tùng Hạc cầm tập thơ tiến cử với nàng trong rạp xiếc, còn kẹp thư trong đó, chỉ nói có sử dụng thơ mình viết, muốn xin ý kiến của nàng. Sách hấn ta cầm là sách được đưa cho các tác giả xem trước, không có chương cuối cùng."

"Vương thiên kim thận trọng, nhìn thấy phía trước có chữ không tị húy như thường lệ, nghĩ đến trong thư hấn ta viết hồ trợ khắc bản hiệu đính quyển sách này trong hiệu sách Văn Hãn Lâu, sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của hấn ta nên mới tránh người nhà lạng lẽ ra ngoài. Vốn chỉ nghĩ đến nhắc nhở rồi trở về, không ngờ La Tùng Hạc lại tìm quản sự bảo dừng việc in ấn tranh thủ thời gian sửa lại, cho nên hai người mới đều bị bắt."

Chưa xem... Vân Trinh thở dài một hơi.

Cơ Băng Nguyên nhẹ nhàng sờ đầu hấn trấn an: "Được rồi, tiếp theo để mấy người Đinh Đại thẩm tra đi, chúng ta về cung trước, người mệt rồi."

Vân Trinh chần chờ một chút: "Hoàng Thượng thánh minh, chắc những tác giả kia cũng không biết... Còn có những công tượng này... cũng chỉ là sắp chữ nhật chữ..."

Cơ Băng Nguyên đề lên vai hấn: "Yên tâm, trăm sẽ xử lý tốt — nhưng vẫn phải thẩm tra. Một là bọn họ quả thật lỗ m4~ng chủ quan, vừa rồi trăm đã xem qua, liên lụy rất rộng, bên trong còn có cả thơ của hai vị công tử thơ Thừa Ân Bá phủ, phải dạy dỗ bọn họ; Hai là người lập công lớn, trăm muốn để những người đó đều nhớ ơn của người."

Vân Trinh mờ mịt nhìn về phía y, Cơ Băng Nguyên mỉm cười, trong lòng biết hấn không hiểu những điều này. Y ôm hấn ra ngoài, cũng không nói gì thêm, chỉ nói: "Chương Diễm sẽ làm tốt thay người."

Nhiều cử tử, văn nhân nổi tiếng, học sĩ Hàn Lâm, quan văn triều đình, con cháu huân quý bị liên lụy vào án phản nghịch này, không biết sau tối nay sẽ có bao nhiêu người ăn không ngon ngủ không yên. Đến lúc đó để Chương Diễm viết tấu chương cầu tình cho những người này thay hấn, ơn tình này đủ lớn, về sau danh tiếng của hấn trong đám văn nhân sẽ tốt hơn nhiều, ít nhất sẽ không động một tí lại bị vạch tội nữa.

Ở trong đó có oan có không oan, tóm lại vẫn phải thẩm tra, nhưng những điều này không cần nói với hấn.

Hắn quá mềm lòng.

Sau khi xử lý xong đã gần đến bình minh.

Cơ Băng Nguyên dẫn Vân Trinh lên xe về cung. Đợi đến khi vào cung, cung nhân phục vụ Vân Trinh rửa mặt mới phát hiện tay chân hắn đều trầy da, liền vội vàng gọi ngự y đến.

Cơ Băng Nguyên sang xem hắn đã thay bộ nữ trang thành áo ngủ rộng rãi nằm nghiêng tr3

giường, cung nhân đứng sau lưng lau tóc ước cho hắn, Thanh Tùng đang quỳ gối trước mặt bôi thuốc lên vết trầy ở đầu gối, mắt cá chân.

Cơ Băng Nguyên ngăn cản hắn đứng dậy, ngồi xuống bên giường đưa tay cầm tay chân hắn cẩn thận kiểm tra từng vết thương một. Đều là những vết bầm bị va chạm ở khuỷu tay, đầu gối, tr3

đùi, còn có bị mấy cái đinh cửa trầy da, không tính là nghiêm trọng. Lúc này y mới thả tay để bọn họ bôi thuốc, lại lệnh cho ngự y kê một đơn thuốc an thần cho người đi sắc.

Sau khi vật lộn xong, thuốc an thần cũng đã đến. Cơ Băng Nguyên tự mình nhìn hắn uống xong rồi lên giường.

Thật ra trong lòng Vân Trinh tràn đầy suy nghĩ, căn bản không ngủ được, thấy Cơ Băng Nguyên ở bên cạnh trông coi hắn thì có chút xấu hổ, thấp giọng hỏi y: "Ta không sao, Hoàng Thượng hôm nay không vào triều sao?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Cho nghỉ rồi, để bọn họ thẩm tra trước. Ngày mai là tiết Vạn Thọ, cứ để nó trôi qua bình an đã."

Vân Trinh nhẹ nhõm thở dài: "Cuối cùng cũng không để bọn họ làm hỏng ngày sinh nhật của ngài."

Cơ Băng Nguyên sờ tóc hấn: "Ngủ đi."

Vân Trinh nói: "Nếu Hoàng Thượng không cần lên triều, tối hôm qua cũng mệt mỗi một đêm rồi, không phải cùng lên đây ngủ."

Nam thư phòng còn có một đám đại thần đang chờ bàn chuyện kia, hướng chi tối hôm qua cầm quân vào thành bao vây phủ Tuần Dương quận vương, bắt bố vô số người trong đêm, cộng thêm việc y ra ngoài đã khiến một đám đại thần thấp thỏm lo âu.

Nhưng Cơ Băng Nguyên sờ tóc Vân Trinh, đúng là cởi giày cởi áo leo lên giường, kéo chăn mềm ôm Vân Trinh vào lòng: "Trăm năm một lát với người, người mau ngủ đi."

Vân Trinh vui đầu vào cánh tay y, sao có thể ngủ được, nhắm mắt một lát rồi lại hỏi Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng, ngài có thể tứ hôn cho thiên kim Tây Ninh Hầu và La cử tử kia không."

Cơ Băng Nguyên nói: "Xem thành tích ân khoa của hấn ta đã, đợi bản án kết thúc rồi nói sau. Người yên tâm, lúc trước Tây Ninh Hầu cũng chinh chiến tứ phương, không phải loại người cổ hủ, ông ta rất yêu thương đứa cháu gái đó."

Vân Trinh yên tâm, nhắm mắt lại một hồi lại bỗng nhiên hỏi: "Hoàng Thượng, ngài nói Công chúa Tiền Ngụy kia, khi Ngụy hoàng còn sống nàng ta còn không được thừa nhận thân phận, cũng không được phong hào. Lúc Ngụy hoàng chết nàng ta vẫn còn nằm trong tã. Sau khi ngài đăng cơ nàng ta còn được nhận được xuất cung sống một cuộc sống an lành, vì sao nàng ta còn hận ngài như vậy?"

Dùng trăm phương ngàn kế bịa ra lời đồn ác độc cỡ này, nghĩ đến việc bị một người ở sau lưng nghiêng răng cắn hận nhiều năm như vậy, hai đời mình đều bị nàng ta hại, đúng là khiến người ta không rét mà run.

Cơ Băng Nguyên nói: "Đương nhiên có người nói với nàng ta nếu Ngụy hoàng không chết, nàng ta chính là Công chúa cao quý. Gom góp thù hận

từng ngày một cho nàng ta, cũng chỉ là công cụ để đả di nghiệt Tiên Ngụy kia tạo phản thôi. Cũng không có bản lĩnh gì, không tạo nổi sóng gió gì cả, ngoại trừ làm chuyện như thế thì chẳng làm được gì khác, không đáng để lo."

Vân Trinh nghĩ thầm, đời thứ nhất Cơ Hoài Thanh lên ngôi, chắc hẳn thị thiếp này cũng rất được sủng ái trong hậu cung, cho nên mới không kịp chờ đợi ban thuốc cho mình.

Cơ Băng Nguyên nhìn đôi mắt hấn vẫn đảo tròn, có chút bất đắc dĩ đưa tay vuốt mí mắt hấn xuống: "Ngủ đi, giày vò một đêm không mệt mỏi sao?"

Vân Trinh cười hì hì, ôm lấy cánh tay y: "Hoàng Thượng, sao ngài không hỏi ta anh minh thần võ tra án thế nào." Nếu thật sự hỏi mình làm sao biết được chuyện về hiệu sách Văn Hãn Lâu, mình nên lấp liếm thế nào đây? Đương nhiên không thể nói đến Cơ Hoài Tố, trước hết bắt đầu từ hội văn của Thừa Ân Bá phủ đi. Sau khi chú ý tới La Tùng Hạc và thiên kim phủ Tây Ninh Hầu mất tích cùng một ngày, lại tìm được manh mối từ chùa Đại Từ Bi, biết hẳn từ làm việc ở hiệu sách Văn Hãn Lâu...

Cơ Băng Nguyên thở dài trong lòng, tr3

mặt vẫn còn ôn hòa: "Trẫm nghĩ nếu ngươi đã không muốn ngủ, không bằng chúng ta làm chuyện khác."

Trong lòng Vân Trinh còn đang bịa lời nói dối, nghĩ cách làm sao để lấp liếm việc biết trước này, cho nên chỉ ngây thơ hỏi: "Làm chuyện gì thế?"

Cơ Băng Nguyên xoay người đề lên người hấn, nâng cằm hấn lên không nói lời nào hôn xuống.

Đương nhiên là chuyện những người yêu nhau thường làm rồi.

Vân Trinh ghen ngào, rốt cuộc lần này hấn không cần đi suy nghĩ bịa chuyện thế nào nữa. Hoàng Thượng là người phái hành động, từ trước đến nay không thích nghe người khác nói cái gì, mà chỉ thích xem những gì

người đó làm thôi.

Còn thích tự trải nghiệm thường xuyên.

Mặc dù ban đầu Vân Trinh còn có sức nói mấy câu, nhưng thật ra cả một đêm hấn vẫn luôn khẩn trương cao độ, vừa điều tra vừa sắp xếp điều động Binh bộ, lại tự mình mạo hiểm đi cứu người. Thật ra đã sớm tiêu hao gần hết thể lực rồi, chỉ là trải qua quá nhiều chuyện làm hấn khiếp sợ, tinh thần vẫn luôn ở trong trạng thái hưng phấn thôi.

Lần này bị Cơ Băng Nguyên giúp thả lỏng từ trong ra ngoài, không bao lâu sau đã mệt mỏi ngủ thiếp đi mất. Lần này là ngủ thật, ngay cả Cơ Băng Nguyên cầm khăn nóng đến lau người cho hấn cũng không có tỉnh mà vẫn ngủ say.

Cơ Băng Nguyên vừa bực mình vừa buồn cười, cũng không mặc đồ cho hấn để tránh động tác quá lớn đánh thức hấn. Y kéo chăn mềm lên đắp kín, lại cắn lên đôi môi của tiểu tử tông khiến y phải lo lắng đề phòng này cho hả giận rồi mới đứng lên ra ngoài nghị sự.

HẾT QUYỂN 2

Chương 107: Tế tổ

Vân Trinh ngủ một giấc say sưa, bỗng chốc có cảm giác không biết bây giờ là lúc nào.

Cơ Băng Nguyên vẫn luôn ở tr3

triều xử lý sự vụ, Đinh Đại vội vàng trở lại một lần, nhìn thấy hấn cũng chỉ nói qua về tiến độ xử án trước mắt, sau khi nhìn người ta hầu hạ hấn ăn trưa rồi lại vội vàng rời đi.

Dường như mỗi người trong cung đều bận rộn, chỉ có hấn đột nhiên nhàn rỗi, cảm thấy hơi buồn bực ngán ngẩm. Nhưng Đinh Đại cũng đã cảnh cáo hấn không được về phủ, bây giờ có không ít người đang nghe ngóng tình tiết vụ án này, hấn cứ nói bị thương ở trong cung tĩn dưỡng là được rồi. Bởi vậy cuối cùng hấn chỉ có thể đến ngự thư phòng tìm sách đọc.

Mãi đến bữa tối, Hoàng Thượng vẫn còn bận rộn, hấn đành dùng bữa một mình.

Hấn vốn là một người hiếu động không thích nhàn nhã, một người nhàm chán lẫn lộn tr3

long sàng chờ Hoàng Thượng đến mức cuối cùng ngủ thiếp đi.

Sau đó nửa đêm mơ mơ màng màng bị Cơ Băng Nguyên ôm đứng lên, phủ thêm quần áo.

Hấn tỉnh, còn có chút ngơ ngác nhìn Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng?"

Dưới ánh đèn Hoàng Thượng mặc cổn phục màu đen dùng cho tế tự, cũng

không đội phát quan. Y đang cài áo ngủ cho hắn, thấy hắn tỉnh thì mỉm cười: "Đứng dậy, đi Thái Miếu với trẫm."

Vân Trinh vẫn còn trong mộng mơ màng màng, trong cung nhiều lễ nghi, động một cái lại muốn tế tự. Lúc trước hắn làm ngự tiền thị vệ cũng từng làm bạn giá đi Thái Miếu tế tự rồi, cho nên không nghĩ quá nhiều, còn cười hì hì nói với Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng, vạn thọ vô cương nha."

Cơ Băng Nguyên đưa tay sờ môi hắn: "Tử đồng có thọ lễ gì muốn tặng trẫm không?"

Vân Trinh nói: "Chắc Chương tiên sinh có chuẩn bị rồi."

Cơ Băng Nguyên nói: "Vậy thì quá không có lòng."

Vân Trinh nói: "Vậy Hoàng Thượng muốn cái gì, đồ của thần đều là Hoàng Thượng cho cả."

Cơ Băng Nguyên nói: "Hôm nay người ngoan ngoãn nghe lời, cái gì cũng đều nghe trẫm là được."

Vân Trinh cười hì hì một tiếng: "Có ngày nào mà thần không nghe Hoàng Thượng nói đâu?"

Cơ Băng Nguyên hôn một cái lên trán hắn: "Một lời đã định."

Chỉ thấy Thanh Tùng dẫn theo một đám cung nhân tiến lên rửa mặt chải đầu cho hắn. Hắn thấy dưới thềm lát nha lát nhít cung nhân từ bao giờ, cảm thấy vô cùng kinh ngạc vì trong tay những cung nhân này còn bưng rất nhiều quần áo trang sức. Lại quay đầu nhìn Cơ Băng Nguyên ở bên cạnh, đã sớm có một đám người vây quanh đeo mũ miện cho y, biết đây là đại lễ phục thì hơi đồng tình: "Đồng trang phục này rất nặng đi."

Cơ Băng Nguyên giang cánh tay cho cung nhân thắt đai lưng, quay đầu cười một tiếng với hắn: "Cũng tạm, rất nhanh thôi, người kiên trì chút."

Vân Trinh luôn cảm thấy giọng điệu dõ con nít này của y hơi lạ, nhưng đám cung nhân đã nâng chậu đồng lên, hấn đành phải đưa tay cầm khăn rửa mặt. Sau đó Thanh Tùng bưng một bát canh tổ yến đưa cho hấn uống mấy ngụm, đám cung nhân lại cùng nhau tiến lên vây quanh hấn bắt đầu mặc áo.

Vân Trinh cảm thấy kỳ quái: "Hôm nay ăn mặc long trọng như vậy sao? Sao nhìn không giống quan phục của ta."

Cơ Băng Nguyên nói: "Hoàng hậu đi tế tổ tông với trẫm, đương nhiên là phải ăn mặc long trọng một chút."

Vân Trinh còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy đám cung nhân đã nhẹ nhàng mặc một lớp áo trong màu xanh ngọc, cổ áo màu đen cho hấn. Sau đó có hai cung nữ bưng một cái áo bào dài màu xanh đậm, đai lưng treo từng chuỗi ngọc nặng nề kết hợp với vạt áo màu đỏ thẫm đan xen hoa văn vân long, tr3

vạt áo màu xanh đậm thêu từng con chim trĩ bảy màu.

Hấn càng nhìn càng thấy nghi hoặc. Rất nhanh đã mặc xong quần áo, đám cung nhân mời hấn ngồi xuống, quỳ xỏ giày cho hấn, có người nâng một bảo quan cữu long tứ phượng ánh sáng lấp lánh lên. Cơ Băng Nguyên phát tay lệnh cho cung nhân lui ra, tự mình đi lấy bảo quan kia tới, nói với hấn: "Để trẫm đội cho Hoàng hậu."

Cuối cùng Vân Trinh đã kịp phản ứng, đây là mũ phượng của Hoàng hậu! Không đúng, trọn bộ này đều là lễ phục dành cho đại lễ của Hoàng hậu! Hấn bỗng nhiên muốn đứng dậy, Cơ Băng Nguyên lại đè vai hấn xuống: "Đừng động, cẩn thận làm hỏng quần áo. Vội vàng làm gấp, bản sẽ không tìm được cái thứ hai đâu."

Nói xong liền đội mũ phượng kia lên đầu hấn, sau đó đưa tay chỉnh lại dây. Y quan sát một hồi mới cười nói: "Hoàng hậu của trẫm quả nhiên quốc sắc thiên hương."

Vân Trinh nhìn dáng vẻ nghiêm chỉnh này của Cơ Băng Nguyên, y đã đội xong mũ miện, mười hai dây châu che đi khuôn mặt anh tuấn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt chuyên chú nghiêm túc của y đang nhìn hấn chăm chăm. Hấn đã không biết nên làm ra phản ứng gì, cả phòng đều là cung nhân, hấn không dám ngang nhiên làm trái lời Hoàng đế, chỉ nhỏ giọng nói: "Hoàng Thượng, ngài đang nói giỡn với thần sao? Tế tự quan trọng..." Dù thế nào cũng không phải thấy hôm qua mình mặc nữ trang nên mới đột nhiên hào hứng cho mình mặc trang phục Hoàng hậu chứ?

Đây là tiết Vạn Thọ, y sắp phải đi Thái Miếu tế trời tế tổ tông, muốn xem hấn mặc nữ trang lúc nào mà chẳng được, cứ sao cứ phải chọn lúc này? Hoàng Thượng vẫn luôn thâm trầm nghiêm túc, không giống như người biết đùa giỡn kiểu này mà.

Cơ Băng Nguyên nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ngoan ngoan nghe lời trẫm, đêm nay trẫm có thưởng." Nói xong liền lấy một ngọc bài lấp lánh tr3

khay của một cung nhân nhét vào tay hấn: "Cầm chắc, lát nữa tế trời phải cầm, đừng để rơi."

Vân Trinh tiếp nhận khối ngọc bài mượt mà kia, cả người đều ch3t lặng, không biết rốt cuộc Hoàng Thượng muốn làm gì. Lại thấy Cơ Băng Nguyên tiến lên đỡ hấn đứng dậy, nắm tay hấn ra ngòai xe bên ngoài. Sau khi hai người ngòai vững, chiếc xe bắt đầu chậm rãi chuyển động, đi về hướng hoàng miếu.

Trong lòng Vân Trinh có chút run rẩy, quay đầu nhìn Cơ Băng Nguyên mấy lần. Cơ Băng Nguyên vẫn luôn ngòai ngay ngắn, chú ý tới hấn quay đầu thì mỉm cười, đưa tay qua nắm chặt tay hấn trấn an: "Lát nữa sẽ đến."

Vân Trinh thấp giọng nói: "Hoàng Thượng, đừng đùa thần chứ."

Cơ Băng Nguyên nói: "Trẫm giống người thường xuyên nói đùa sao? An phận, nghe trẫm."

Vân Trinh:...

Cho nên rốt cuộc là muốn làm gì? Không phải y muốn mình mặc lễ phục Hoàng hậu này đi Thái Miếu thật chứ!

Lúc xe đến Thái Miếu, Cơ Băng Nguyên dẫn hấn xuống xe, lại đi tr3

một tấm thảm thật dài từ cửa đông vào trong hoàng miếu. Đến trước cửa miếu, hấn không nhịn được nhìn thoáng qua dưới thềm. Sắc trời còn tối đen nhưng vẫn có thể nhìn thấy phía dưới bậc thang là trăm quan triều đình, vương công đại thần đang bái phục, tất cả đều mặc đồ lễ long trọng.

Trong lòng hấn khẽ run lên, chỉ cảm thấy không thể đi nổi. Cơ Băng Nguyên nắm chặt tay hấn, dẫn hấn bước vào trong Thái Miếu.

Trước chủ thần trong Thái Miếu đã bày đầy đủ các loại tế phẩm, khói bay lượn lờ dưới ánh nến.

Tông lệnh hoàng tộc Cơ thị - An lão thân vương đang đứng đó, thấy bọn họ đi đến cũng không có vẻ ngạc nhiên, chỉ cầm ngọc bài trang nghiêm nói: "Nghênh thần, quỳ -"

Cơ Băng Nguyên dẫn hấn quỳ xuống làm lễ bốn bái ba dập nghênh thần, sau đó chính là đủ loại lễ tiết, sơ hiến, á hiến, hậu hiến, triệt soạn. Hấn ch3t lạng hạ bái, dập đầu, đứng dậy, hạ bái, dập đầu, đứng dậy theo Cơ Băng Nguyên.

Đã hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì.

Lão An vương bắt đầu cất cao giọng đọc một bài chúc văn thật dài, Vân Trinh không nghe hiểu một câu cả, chỉ nghe được vài câu cuối cùng: "...Dùng thân theo đuổi tình, thượng hưởng."

Tiếp tục bắt đầu bốn bái, đốt tiền.

Lại bắt đầu niệm chúc văn thật dài.

Tiến đế thần.

Mùi hương nến, tiền giấy đốt cháy tràn ngập trong đại điện rộng lớn tĩnh mịch, vô số tấm rèm hoa lệ lẳng lẳng buông thõng. Vân Trinh thành kính hạ bái, dập đầu từng lần theo Cơ Băng Nguyên, cứ như những linh vị của vô số Hoàng đế Hoàng hậu phía tr3

kia đang yên lặng nhìn bọn họ chăm chăm trong hư không vậy.

Giống như mình thật sự được thần linh chúc phúc.

Tế lễ kết thúc, Cơ Băng Nguyên cầm tay hắn đi ra khỏi Thái Miếu, lên xe về cung.

Sau khi lên xe, Vân Trinh mới như được thư giãn. Hắn thở dài nhẹ nhõm một cái, cảm thấy tr3

lưng mình ướt đẫm mồ hôi, Cơ Băng Nguyên quay đầu mỉm cười, ôm cả eo hắn: "Mệt không?"

Vân Trinh nói nhỏ: "Hoàng Thượng, ngài cũng quá liều lĩnh rồi, Tông lệnh - lão An vương cũng nghe theo ngài?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Trẫm đã nhập tên ngươi vào kim sách tông miếu, hôm nay trẫm cũng đã báo với tổ tông, về sau ngươi chính là Vân hoàng hậu của trẫm."

Vân Trinh sợ hãi nhìn y: "Hoàng Thượng, ngài đang nói đùa sao?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Trẫm không đùa. Tính tình ngươi thích tự tại, nếu thật sự chiêu cáo thiên hạ lập ngươi thành nam Hoàng hậu, về sau có lẽ ngươi sẽ không còn thời gian thanh tĩnh nữa, cho nên trẫm không vội. Nhưng phải thêm tên vào kim sách tôn thất hợp tịch, tế tự tông miếu, thông báo với tổ tông. Trăm năm sau, ngươi cũng sẽ được nhập vào nơi này, hưởng hương hoa tế bái của con cháu Cơ thị ta. Trong lăng mộ của trẫm cũng đã có vị trí hợp táng cho ngươi."

Vân Trinh ngạc nhiên nhìn y, cả người ngây dại.

Cơ Băng Nguyên sờ đầu hấn, trong lòng nghĩ, ít nhất đời này không để Chu Giáng chiếm trước, không phải là hợp tịch thành hôn sao? Trẫm cũng có thể.

Mặc dù y sẽ không thừa nhận đúng là đêm trước thấy hấn mặc nữ trang mới đột nhiên thông suốt, nhớ tới việc cho hấn mặc lễ phục Hoàng hậu đi tế tự đầu.

Hôm qua bận rộn cả một ngày. Chế tạo gấp gáp lễ phục, Hậu quan, ngọc bài là chuyện nhỏ, quan trọng là phải nói chuyện với Tông lệnh lão An vương cả đêm. Ý đồng ý sau khi lập hấn làm nam Hậu thì sẽ chọn một đứa trẻ thông minh lanh lợi của An vương lập làm trữ để trao đổi.

Những điều này đều không đáng nhắc đến.

Tất cả bận rộn mệt nhọc đều đã tan thành mây khói lúc nhìn thấy Vân Trinh mặc lễ phục Hoàng hậu, đi theo mình đến Thái Miếu làm trung hạ bái rồi.

Bây giờ trong lòng y tràn đầy thỏa mãn và cảm giác thành tựu.

Xe dừng lại, Cơ Băng Nguyên dắt Vân Trinh xuống xe. Vân Trinh vẫn còn ở trong khiếp sợ, ngơ ngác theo y xuống xe, đi vào trong điện chính Thế Nhân Cung.

Cơ Băng Nguyên kéo tay hấn vào trong điện, đám cung nhân nâng ngự rượu đứng ở một bên.

Cơ Băng Nguyên cầm tay hấn cười nói: "Đến lượt Hoàng hậu chúc thọ cho trẫm rồi - Đáng tiếc không có cung phi lục cung, mệnh phụ trăm quan cho người dẫn dắt. Nhưng trẫm cũng chỉ muốn một mình người thôi, Hoàng hậu hạ lễ xong, trẫm mới lên triều tiếp nhận lời chúc của trăm quan."

Vân Trinh ngơ ngác đứng phía dưới, nhìn Cơ Băng Nguyên mỉm cười kiên

hắn chờ đợi, cung nhân đưa rượu vào tay hắn, hắn giơ chén rượu lên: "Hoàng Thượng..." Hắn nên nói Hoàng Thượng vạn thọ vô cương, thọ cùng trời đất.

Nhưng hắn bỗng nhiên nghẹn ngào không nói ra lời, đôi mắt mơ hồ hẳn đi, nước mắt đã không nghe lời mà rơi xuống.

Cơ Băng Nguyên bật cười, tiếp nhận chén rượu uống một hơi cạn sạch. Y đặt chén lên khay của cung nhân, sau đó vung tay lên, tất cả cung nhân nội thị đều lui hết xuống.

Cơ Băng Nguyên ôm Vân Trinh, Vân Trinh vùi đầu vào lòng y, trong lòng chua xót không chịu nổi, kích động khó đề nén mà khóc rống lên.

Cơ Băng Nguyên ôm hắn một hồi, nhìn đứa nhỏ này khóc nghẹn ngào như thế, đành phải ôm hắn đi vào trong hậu điện, đặt hắn lên giường, nâng cằm lên hôn.

Hôn đến lúc hai má hắn đỏ bừng, cả người bủn rủn, đôi mắt còn ngập nước, chỉ thở dờ dờ nhìn y. Cơ Băng Nguyên ôm hắn cười nói: "Hoàng hậu của trẫm, thật sự là quá trẻ tuổi."

Thân thể trẻ trung mới hôn một lần mà đã động tình, nghe y nói vậy thì lại đỏ mặt lên, đúng là đáng thương đáng yêu.

Cơ Băng Nguyên cởi áo hắn ra, luồn tay vào, lại hôn hắn một cái thật sâu.

Sau nụ hôn này hai người đều có chút không kiềm chế nổi. Lễ chúc thọ của Hoàng hậu mất nửa canh giờ, suýt nữa trễ giờ nhận lời chúc của trăm quan.

Lúc Cơ Băng Nguyên mặc cả áo lên triều tiếp nhận lễ bái của vương công đại thần, sứ thần các quốc gia vẫn còn mất tập trung.

Tr3

Phụng Thiên Điện, y ngồi ở long ỷ cao cao nghe lễ quan hô to, trăm quan

ba bái chín khẩu mừng thọ y. Thừa tướng lớn tiếng đọc bài tụng thánh, tiếng nói vang vọng, sắc màu rực rỡ. Sứ thần phiên bang tiến lên dâng quà chúc thọ, trống chiêng cùng nhau vang lên. Trong cung điện tràn ngập vẻ vui mừng thanh bình công chính.

Khắp chốn mừng vui, ai nấy đều đang chúc quân thượng của bọn họ vạn thọ vô cương.

Trong lòng của y lại nghĩ đến đôi mắt sưng đỏ đáng thương lại đáng yêu của Hoàng hậu vừa nãy, cùng với đôi chân thon dài trắng nõn uốn lượn dưới lớp áo rũ xuống đất.

Hoàng hậu mới phong, nên sủng hạnh nhiều thêm, nhất định không thể lạnh nhạt.

(* Lẽ phục Hoàng hậu đây (tự tưởng tượng ra phiên bản nam vậy =]]]])

Chương 108: Vạn thọ

Sau hội triều để các sứ thần quốc gia, vương công đại thần, thích sứ chín châu dâng tặng quà mừng chính là cung yến được tổ chức long trọng trong ngự hoa viên.

Trong ngự hoa viên giăng đèn màu lụa màu khắp nơi, trong đình lầu tr3 mặt nước hồ sáng như gương là từng tiệc mục ca hát tạp kỹ.

Vân Trinh lười biếng đi dạo trong ngự hoa viên, cuối cùng hẳn đã được thay bộ lễ phục kia bằng quan phục Đại Lý Tụ thiếu khanh của mình.

Hôm nay hẳn là người nổi tiếng, luôn có người tìm hẳn nói chuyện, sau đó hẳn ý hỏi thăm vụ án kia là gì. Án sách phản nghịch đã gây ra sóng to gió lớn trong kinh thành, vô số người bị giam giữ thẩm tra bí mật, Tuần Dương quận vương phủ bị bao vây, ngay cả hai vị công tử Thừa Ân Bá phủ cũng bị giam giữ đợi thẩm vấn.

Vân Trinh gặp được vài người đã cảm thấy nhàm chán, liền mập mờ qua loa mấy lần rồi đuổi đi. Hẳn ngẩng đầu nhìn Cơ Băng Nguyên ngồi tr3

cao, phong thái vẫn ung dung đoan trang tao nhã, lưng thẳng tắp.

Dường như Cơ Băng Nguyên ở tr3

cũng có thể cảm giác được ánh mắt của hẳn, liền hơi nghiêng đầu nhìn hẳn một cái.

Cái nhìn này khiến cả người Vân Trinh nóng lên.

Eo chân còn vấn bunn rún, hấn lại chỉ muốn bá chiếm nam nhân cao quý đứng đầu thiên hạ ở tr3

kia.

Nhiều người cung cung kính kính đứng bên cạnh chúc thọ, viết thơ tụng thánh bay bổng cho y.

Vẻ mặt y vẫn lạnh nhạt, dung nhan cao quý, cao cao tại thượng, nhìn bọn họ giống như một vị thần nhìn xuống chúng sinh.

Nhưng người như vậy vừa rồi lại bóp mắt cá chân hấn đến đau nhức, đôi mắt đen láy dưới hàng mi cong dài nhìn chằm chằm vào hấn, cứ như yêu hấn đến mức chỉ muốn vò nát hấn vậy.

Giống như phàm nhân có được thiên thần, cảm giác kiêu ngạo và mừng rỡ bí ẩn này khiến hấn không muốn ở trong đám người thêm nữa. Hấn sợ hấn sẽ không nhìn được nhìn vị thần mà hấn yêu mến lâu quá.

Hấn đi lên lầu trong ngự hoa viên dựa vào lan can nhìn xuống, nơi này có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài đường.

Suốt sáu phố ba chợ, khắp nơi giăng lụa màu, gánh xiếc gánh hát thi thố tài năng, các cửa hàng treo đèn kết hoa, chiêng trống vang trời, pháo hoa nổ vang không ngừng. Mọi người chen lấn tr3

đường phố giống như thủy triều, quán trà quán rượu khách đi3

tiệm cơm tràn đầy khách. Khắp chốn rộn rã, quan dân cùng vui, đúng là một cảnh tượng thái bình.

Hấn lo lắng nghĩ may mà điều tra ra được quyển sách kia.

"Tìm ra quyển kia thơ phản rồi?" Một giọng nói bỗng nhiên vang lên bên cạnh hấn.

Hắn giật nảy mình, quay đầu thấy là Cơ Hoài Tố, Cơ Hoài Tố cười: "Lần này Cơ Hoài Thanh xong rồi nhỉ, ở kiếp trước những người kia liệu ch3t không khai, gã ta lại đổ hết oan ức lên ta. May mà lúc ấy ta tìm người điều tra ra được thị thiếp trong phủ gã ta."

Vân Trinh nhếch miệng, cũng may hôm nay tâm trạng hắn rất tốt nên không lập tức trở mặt.

Cơ Hoài Tố thở dài nói: "Người rất lợi hại, ta rất hiếu kỳ rốt cuộc người làm thế nào mà Hoàng Thượng lại tin người như vậy, dù sao y cũng không phải người không có chủ kiến."

Vân Trinh nói: "Vì sao người luôn muốn lợi dụng người khác vậy?"

"Người không thể tử tế hơn chút sao?"

"Đôi mắt của mẫu phi người đã khá hơn chưa?"

"Người sống lại một đời mà không tìm đại phu khám mắt cho bà ấy sao?"

"Người khôn khéo như vậy mà không biết cách thay đổi tình cảnh của bà ấy ư?"

Cơ Hoài Tố vui vẻ cười: "Đôi mắt của bà ấy đã tốt hơn nhiều rồi, cũng không tiếp tục thêu thùa nữa. Bây giờ ta đã cải thiện kinh tế hơn rất nhiều, cảm ơn người vẫn còn quan tâm đến bà ấy."

Vân Trinh nói: "Lúc trước bà ấy đối xử rất tốt với ta."

Cơ Hoài Tố nói: "Ừm, mẫu phi nói người hồn nhiên ngây thơ, là một đứa trẻ ngoan."

Tâm trạng của Vân Trinh đang rất tốt, cộng thêm tin tức Cơ Hoài Tố cung cấp trước đó đã giúp hắn tránh được một mối nguy hiểm, vả lại hôm nay là ngày sinh nhật Hoàng Thượng, không thể làm hỏng bầu không khí được. Bởi vậy nên hiếm khi hắn ôn hòa nói: "Làm người tốt đi."

Cơ Hoài Tố hỏi: "Làm người tốt thì người sẽ trở lại bên cạnh ta sao?"

Vân Trinh nhìn gã một cái: "Không, chỉ là có thể nương tay một chút."

Cơ Hoài Tố cười một tiếng: "Cứ chắc chắn người nhất định thắng như thế sao?"

Vân Trinh nói: "Rốt cuộc là ai nói cho người ta là con riêng của Hoàng Thượng?"

Cơ Hoài Tố nói: "Cơ Hoài Thanh."

Vân Trinh cũng không bất ngờ lắm: "Ồ."

Cơ Hoài Tố nói: "Có đôi khi ta cũng khó hiểu vì sao ta lại tin vào lời đồn ngu xuẩn như vậy."

Vân Trinh nói: "Người chỉ cảm thấy ngôi vua quan trọng hơn mà thôi."

Cơ Hoài Tố bắt đắc dĩ: "Đời này người thông thấu đến mức khiến ta phải bất ngờ, không chừa cho ta chút mặt mũi được sao?"

Vân Trinh híp mắt khẽ cười: "Ta chưa từng thay đổi."

Cơ Hoài Tố nói: "Đúng rồi, người luôn luôn rất dễ bị nhìn thấu, ví dụ như bây giờ tâm trạng của người rất tốt?"

Vân Trinh chỉ cười không nói.

Cơ Hoài Tố thấy mí mắt hấn hơi đỏ cứ như vừa mới khóc xong, nhưng khuôn mặt lại giãn ra, lúc đưa mắt nhìn quanh còn có vẻ phong lưu. Trong lòng gã hơi thất lại, đang muốn đi lên nói gì đó thì đột nhiên lại có một nữ tử bước nhanh đến quỳ sụp xuống khóc như mưa trước mặt bọn họ: "Tiểu nữ bái kiến Quận vương, Hầu gia. Cầu xin Quận vương, Hầu gia giúp đỡ tiểu nữ tử."

Cơ Hoài Tố có chút mất mát, cũng không biết lần tiếp theo nhìn thấy tâm trạng Vân Trinh tốt như vậy là lúc nào, nhưng vẫn duy trì vẻ mặt khiêm tốn nhã nhặn: "Đàm tiểu thư xin hãy đứng lên, hôm nay là ngày sinh của thánh thượng, không tiện khóc lóc trong cung."

Đàm Trăn thu nước mắt, thấp giọng nói: "Là tiểu nữ thất lễ, thật sự là ta quá mức khủng hoảng. Đêm qua Đại Lý Tự phái người giam giữ hai vị huynh trưởng của ta, trưởng bối lại ở Giang Nam xa xôi, trong phủ không có người làm chủ. Ta lại không thể hỏi thăm được nguyên nhân từ ai, trong lòng vô cùng hoảng hốt. Hôm nay mới nhờ người quen dẫn ta vào đây, tiểu nữ cũng không dám tùy tiện đến trước mặt Hoàng Thượng, nhưng lại không quen biết nhiều người nên chỉ có thể mặt dày đi cầu xin Vương gia và Hầu gia. Mặc dù hai vị huynh trưởng trong nhà không nên thân, nhưng tuyệt đối không dám làm xằng làm bậy gì, chỉ sợ là bị ai liên lụy..."

Cơ Hoài Tố đưa mắt nhìn Vân Trinh, Vân Trinh vẫn lạnh lùng như băng. Gã đoán có lẽ là chuyện về thơ phản, việc này được điều tra bí mật, đáng lẽ ra gã cũng không nên biết, vì thế chỉ có thể nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư không cần lo, Hoàng Thượng anh minh thần võ, nếu chỉ là bị liên lụy thì chắc chắn sẽ bảo đảm hai vị huynh trưởng của người được bình an."

Chỉ là bình an, lại chưa chắc còn có tiền đồ! Điều này cũng không thể để Đàm Trăn yên tâm, nàng ta quỳ nói: "Nghe nói Chiêu Tín Hầu nhậm chức Thiếu khanh ở Đại Lý Tự, có thể nói cho tiểu nữ biết nguyên nhân hay không? Nếu chỉ tra án một chút thì người trong nhà cũng đỡ phải lo, còn nếu liên lụy rộng, tiểu nữ chỉ có thể mời tổ phụ tự đến kinh thành!"

Vân Trinh nói: "Chuyện này liên quan đến cơ mật, ta cũng không biết tình tiết vụ án cụ thể, tiểu thư vẫn nên yên tâm chờ đợi kết quả thẩm vấn là được. Hà Gian quận vương cũng đã nói rồi, Hoàng Thượng sẽ không không nể tình thân."

Đàm Trăn còn muốn lên tiếng, Vân Trinh lại bất ngờ cất cao giọng: "Cấm vệ trực ban ở đâu?"

Chỉ thấy có hai cấm vệ trực ban mặc áo giáp đeo đao bồng nhiên xuất hiện dưới lầu, chấp tay quỳ một chân xuống: "Mặt tướng xin Hầu gia sai bảo!"

Cơ Hoài Tố hơi biến sắc, gã không ngờ được Vân Trinh chỉ thuận miệng gọi, thế mà lại có thể gọi được hai vị cấm vệ ra. Rõ ràng vừa rồi gã đến đây không thấy có ai canh gác ngăn cản, thiên kim Thừa Ân Bá phủ tới cũng không bị can ngăn.

Điều này nói rõ hai cấm vệ này căn bản chỉ dùng để bảo vệ Vân Trinh, nghe lệnh triệu tập bất cứ lúc nào.

Nhưng lại nói là đang trực, nói cách khác việc bảo vệ Vân Trinh thuộc về việc cấm vệ chia ban bình thường - Ở trong cung, chỉ có mỗi Hoàng Thượng có quyền được triệu tập cấm vệ chia ban trực luân phiên mà thôi.

Trong lòng gã suy nghĩ miên man, nhưng tr3

mặt lại không tỏ vẻ gì. Lại thấy Vân Trinh thuận miệng phân phó: "Thiên kim Thừa Ân Bá phủ lạc đường, mời tướng quân dẫn nàng ta đến chỗ yến hội của các mệnh phụ."

Đàm Trăn thấy thế liền bỏ nhào về phía trước ôm lấy giày Vân Trinh, đã không thêm để ý đến dáng vẻ nữa: "Hầu gia! Ta biết trước đó hai huynh muội chúng ta có mắt không trông, đắc tội Hầu gia, nhưng mong Hầu gia nhân từ giơ cao đánh khẽ, buông tha cho huynh trưởng nhà ta đi!" Nàng ta đã sớm đã tự mình thăm dò được vụ án lần này được điều tra theo án phản nghịch, liên lụy ra rất rộng, hình như là tra được một tập thơ!

Nàng ta liên tục đổ mồ hôi lạnh, cả đêm không được ngủ ngon. Dù sao từ lúc ba huynh muội mình vào kinh đã tham gia vô số hội văn thơ, đa số sau khi kết thúc hội thơ đều sẽ thu gom các bài thơ lại để in ấn tặng cho nhau. Đây vốn dĩ là lệ cũ, ai biết được là bản thơ nào xảy ra vấn đề?

Nhưng cho dù như thế nào thì bọn họ vẫn là mẫu tộc của Hoàng Thượng, vậy mà Đại Lý Tự lại dám trực tiếp tới cửa bắt bớ, rõ ràng là vị Vân hầu gia này trả thù riêng mà!

Nàng ta cũng không lo được quá nhiều, chỉ có thể thừa dịp tiết Vạn Thọ để nói rõ hành vi lòng dạ hẹp hòi trả thù riêng của vị Vân hầu gia này ra trước mắt bao người, trước Hà Gian quận vương thôi.

Vân Trinh vô cùng kinh hãi, nghe nàng ta nói vậy thì lại không nhịn được cười lạnh: "Người cho rằng là ta lấy việc công trả thù riêng ư? Người cũng đề cao mình quá đấy."

Cơ Hoài Tố liền vội vàng tiến lên đỡ Đàm Trăn dậy: "Đàm tiểu thư, xin chớ như thế."

Vân Trinh lại nén giận nói: "Đi đến chỗ Hoàng Thượng bẩm báo, cứ nói ta có việc mời y di giá đến Tố Tâm Hiên, để vị Đàm tiểu thư này phân trần trước mặt Hoàng Thượng, nhìn xem rốt cuộc có phải là ta giở trò hay không."

Cơ Hoài Tố mỉm cười lắc đầu nói: "Phía trước còn đang mở tiệc, Hầu gia vẫn nên bớt giận lại..."

Đã thấy một cấm vệ chấp tay nghe lệnh: "Mặt tướng tuân lệnh." Vậy mà thật sự xoay người đi về hướng ngự hoa viên.

Vân Trinh lui lại hai bước, không nhịn được căm ghét cầm khăn tay lau giày: "Đến Tố Tâm Hiên đi."

Đàm Trăn nửa tin nửa ngờ, nhưng Vân Trinh đã ngẩng đầu đi về hướng thủy tạ kia.

Nàng ta do dự nhìn về phía Cơ Hoài Tố, Cơ Hoài Tố chấp tay nói: "Mời tiểu thư đi, có Chiêu Tín Hầu tiến cử, chắc lát nữa Hoàng Thượng rảnh, lại nghe nói tiểu thư cầu kiến, kiểu gì cũng sẽ gặp thôi."

Đàm Trăn miễn cưỡng cười nói với Cơ Hoài Tố: "Còn xin Quận vương đi cùng, tiểu nữ không quen trong cung, chỉ sợ vi phạm quy củ."

Cơ Hoài Tố nhìn nàng ta một cái, cười nói: "Đàm tiểu thư cứ yên tâm, Chiêu Tín Hầu thẳng thắn vô tư, không phải loại người cố ý gây khó xử cho người khác. Lát nữa nếu tiểu thư có cơ hội diện thánh thì nhất định không được nhắc lại việc này, như vậy sẽ hại hai vị huynh trưởng." Nhưng gã vẫn đi cùng nàng ta đến Tổ Tâm Hiên.

Đàm Trăn nói: "Vừa rồi ta cũng luống cuống tay chân, may có Quận vương chỉ bảo, lát nữa ta sẽ đi xin lỗi Hầu gia vậy."

Cơ Hoài Tố khẽ lắc đầu, chỉ cảm thấy thiên kim Thừa Ân Bá phủ đúng là không biết lý lẽ.

Tổ Tâm Hiên chính là thủy tạ, bây giờ tiết trời đã gần đến đầu mùa đông hơi lạnh, hoa lau bên ngoài trắng phơ. Lúc bọn họ đi vào, Vân Trinh đang ngồi ở đó tự châm trà uống. Lại có cung nhân ở một bên hầu hạ pha trà nấu nước, nhìn thấy bọn họ đến cũng vội vàng dẫn bọn họ vào chỗ rót trà.

Cơ Hoài Tố cười nói với Vân Trinh: "Hầu gia đúng là tự tại như ở nhà mình."

Vân Trinh không thèm nhắc mắt, chỉ cầm một quả quýt lên chậm rãi bóc vỏ.

Không bao lâu sau quả nhiên nghe được tiếng bước chân, đám cung nhân dẫn Cơ Băng Nguyên tiến vào. Vốn dĩ tr3

mặt Cơ Băng Nguyên đang có ý cười, nhưng vừa vào nhìn thấy Cơ Hoài Tố và một nữ tử thì sắc mặt lại biến trở về lạnh nhạt. Y nhìn ba người hành lễ mới nói: "Miễn lễ đi, Hà Gian quận vương có chuyện muốn tấu sao? Vị khuê tú này là thiên kim nhà nào?"

Đàm Trăn nhìn thấy Cơ Băng Nguyên đến thì ngậy ra, nghe Cơ Băng Nguyên hỏi mới vội vàng hấp tấp gối quỳ xuống nói lại lời lúc trước một lần. Nhưng cũng không còn dám nói Chiêu Tín Hầu trả thù riêng nữa mà chỉ rưng rưng nói: "Hoàng Thượng cũng biết phủ chúng ta vẫn luôn quản nhà nghiêm khắc, bình thường tuyệt đối không ỷ thế khinh người, xúc phạm vương pháp. Bởi vậy hai vị huynh trưởng đột nhiên bị bắt, trong lòng tiểu nữ

sợ hãi, đành phải đến cầu xin Quận vương và Hầu gia dẫn đến điện thánh."

Vốn dĩ tâm trạng của Cơ Băng Nguyên đang rất tốt, thấy vậy cũng chỉ khẽ mỉm cười nói: "Trẫm biết, việc này Đại Lý Tự đã xin phép trẫm rồi, là trẫm để Đại Lý Tự xử lý công bằng, bắt về thẩm vấn trước. Tuy lần này chỉ là chuyện sợ bóng sợ gió, nhưng cũng là do bình thường bọn họ quá chây lười, từ khi vào kinh đến nay chỉ biết chơi bời kết bạn tùy ý, cho nên mới bị lợi dụng. Sau này phải nên cẩn thận giữ mình, cẩn thận đọc sách mới được."

Đàm Trăn nghe y nói vậy thì vội vàng quỳ xuống dập đầu: "Nhất định sau này tiểu nữ sẽ khuyên nhủ huynh trưởng, không dám phụ tấm lòng của Hoàng Thượng."

Cơ Băng Nguyên gật đầu: "Không ngờ lại dọa người sợ hãi, trẫm sẽ cho người đưa người về phủ." Y ra lệnh cho người bên cạnh: "Chọn vài tấm lụa đẹp để thưởng."

Y ôn hòa nhìn cung nhân mời Đàm Trăn xuống dưới, lúc này mới nhìn về phía Cơ Hoài Tố, cười hỏi: "Khanh cũng tới nói giúp Thừa Ân Bá phủ sao?"

Trong lòng Cơ Hoài Tố tập trung cao độ, khoanh tay đáp lời: "Bẩm Hoàng Thượng, quan lại phá án sao thần dám nhúng tay. Chỉ là vừa rồi gặp được Hầu gia trong cung yến nên mới tiến lên bắt chuyện vài câu, đúng lúc thiên kim Đàm phủ đến cầu xin Hầu gia dẫn đi điện thánh, thần mới đi cùng thôi."

Cơ Băng Nguyên nhìn gã gật đầu: "Tính người vẫn luôn cẩn thận, trẫm cũng yên tâm. Bây giờ lại có một chuyện muốn giao cho người xử lý, sau đó sẽ có ý chỉ đến chỗ ở của người, người cần dùng tâm để làm việc."

Cơ Hoài Tố vội vàng nghiêm túc đáp lời, lại đưa mắt nhìn Vân Trinh từ đầu đến cuối không nói một lời rồi mới vội vàng cáo lui.

Cơ Băng Nguyên gật đầu đồng ý, thấy Cơ Hoài Tố rời đi mới bước lên trước mỉm cười nói với Vân Trinh: "Là ai chọc giận Hoàng hậu vậy? Tiểu bồi ngu dốt, ta sẽ dạy dỗ bọn họ."

Chương 109: Ý nghĩ xằng bậy

Vân Trinh lại hỏi y: "Hoàng Thượng muốn sắp xếp cho Cơ Hoài Tố việc gì?"

Cơ Băng Nguyên thấy vừa rồi hắn còn đang buồn bực mà đã bị dời sự chú ý đi ngay, cảm thấy vừa buồn cười lại có chút lo lắng. Cát Tường Nhi thật sự quá đơn thuần, việc đã đến nước này mà Cơ Hoài Tố còn quẩn lầy hắn. Chắc hẳn là thấy Cát Tường Nhi mềm lòng nên muốn tìm cơ hội vấn hồi đây.

Nhưng người này lại không có uy hiếp lớn bằng Chu Giáng.

Y trầm nghĩ trong lòng, nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên: "Trẫm cho gã một mật chỉ, bảo gã đốc lòng điều tra nghe ngóng chọn một công tử tôn thất ở nhánh của An vương làm con thừa tự cho trẫm."

Vân Trinh khẽ giật mình, sau đó gần như không nhận được ý cười tr3

nổi đau của người khác. Hắn miễn cưỡng đè nén kích động muốn cười to trước mặt Hoàng Thượng, chỉ nói với Cơ Băng Nguyên cứ như thật: "Vậy có được không? Lúc trước gã là tôn thất có tiềm năng trở thành Thái tử nhất, bây giờ Hoàng Thượng lại đột nhiên cho gã mật chỉ này, nhờ may gã giở trò thì sao? Ví dụ như chọn một người có hậu hoạn, hoặc là dứt khoát độc ác..."

Cơ Băng Nguyên thấy trong lòng hắn rõ ràng đang vui đến nở hoa rồi mà còn tỏ ra chững chạc đàng hoàng phân tích thiệt hơn với mình thì không nhận được cười: "Gã không dám."

"Cơ Hoài Tố cẩn thận kín đáo, đa nghi suy nghĩ nhiều. Gã sẽ nghi ngờ đây là trẫm đang cảnh cáo hoặc là muốn khảo nghiệm. Có lẽ trẫm không chỉ cho mỗi gã mật chỉ này mà còn có thể cho những người khác nữa. Bởi vậy gã không chỉ phụng chỉ làm việc mà còn vô cùng cẩn thận, trung thành tuyệt

đổi cân nhắc thay trầm, làm thỏa đáng hoàn mỹ, không có một chút sơ suất nào."

Huống hồ chắc chắn gã còn đang trông mong biên cương biến đổi, chiến tranh nổ ra. Trầm vì để củng cố nền tảng lập quốc nên chỉ có thể lựa chọn hoàng tử đã trưởng thành. Gã không ngờ được trầm cũng biết việc này, cho nên nhất định gã sẽ làm tốt, bởi vì gã sẽ cho rằng đến lúc đó chắc chắn trầm sẽ từ bỏ ý định chọn con thừa tự còn nhỏ tuổi. Cơ Băng Nguyên suy nghĩ trong lòng, nhưng cũng không nói ra.

Vân Trinh tự mình vui vẻ một hồi, trong lòng suy nghĩ đến lúc đó không biết Cơ Hoài Tổ sẽ phải học máu thế nào đâu. Vui được một lát, hần bỗng nhiên sững sờ: "An vương? Cho nên An vương mới đồng ý để ngài làm bừa?"

Cơ Băng Nguyên chững chạc đàng hoàng: "Lập Hậu chính là việc lớn, sao lại gọi là làm bừa? Trầm đã bao giờ làm bừa chưa? Thật ra nhánh của An vương cũng rất gần với trầm, lại luôn trung thành tuyệt đối, tận tâm tận trách với hoàng thất. Con cháu đầy đàn, muốn chọn mấy đứa trẻ có tư chất tốt cũng không khó."

Vân Trinh đã nhanh chóng kịp phản ứng, không có lợi ích khổng lồ như vậy thì làm sao có thể để Tông lệnh nhượng bộ lập nam hậu? Cho dù Cơ Băng Nguyên vẫn luôn anh minh thần võ, độc đoán quân quyền, nhưng lập nam hậu chọn con thừa tự là chuyện lớn, cũng không phải một mình y có thể tùy tiện quyết đoán.

Hoàng Thượng vẫn luôn thánh minh, bây giờ lại vì mình mà... mà...

Chẳng biết Cơ Băng Nguyên đã ngồi ở bên cạnh hần từ bao giờ. Y nắm lấy tay hần, cùng nhau nhìn ra mặt nước lăn tăn bên ngoài thủy tạ: "Đúng là trầm vốn có ý định lập Hoàng tử đã trưởng thành để bớt việc, cũng để mình đỡ tốn công sức dạy dỗ. Thay vì dạy một đứa trẻ vài chục năm nhờ may lại phế đi, không bằng chọn người đã được dạy tốt, không dễ phế đi."

"Trước đó... lúc mới xác định quan hệ với người, ban đầu trầm nghĩ người còn trẻ, trầm không thể ở với người quá nhiều năm. Nhưng nếu người đã

thích thì trăm sẽ nghe theo. Còn đến một ngày nào đó mà người hỏi hận, thích người khác hay muốn kết hôn sinh con, hoặc là trăm già, không còn ở đây nữa..."

Vân Trinh ngẩng đầu trừng mắt nhìn y, Cơ Băng Nguyên bật cười, sờ lên mu bàn tay hắn: "Vốn nghĩ như vậy, đến lúc đó trăm hy vọng người sẽ thật vui vẻ, có thể có năng lực bảo vệ bản thân, có thể tìm được người mình thích, tất cả đều được."

"Nhưng mấy ngày gần đây trăm lại phát hiện, trăm không thể chịu đựng được việc chấp tay nhường người cho người khác. Trăm cũng tuyệt đối không thể cho phép khi trăm còn sống mà người đã thích người khác, thậm chí hợp tịch thành hôn với bất kỳ kẻ nào, cho dù là nam hay nữ. Trăm hi vọng có thể làm bạn đến lúc bạc đầu với người, cùng chôn dưới suối vàng. Người sống là người của ta, chết cũng là quý của ta."

Vân Trinh khẽ run lên, Cơ Băng Nguyên ôm hắn, giọng điệu tuy bình thản nhưng từng câu từng chữ lại vô cùng dứt khoát.

Vân Trinh suy nghĩ trong lòng, ta cũng giống vậy, ta không nỡ tặng người cho người khác, nhưng người là Hoàng đế, sao ta dám có ý nghĩ xằng bậy này?

Cơ Băng Nguyên lại cho rằng hắn bị dọa, nhưng chính là như thế, y cũng không có khả năng nhượng bộ. Y vuốt tóc Vân Trinh, bắt đầu dỗ hắn: "Cát Tường Nhi của trăm, nếu người người thích không phải trăm mà là người khác thì chắc chắn sẽ phải quang minh chính đại hợp tịch thành hôn. Trăm cũng không thể không bằng người được. Chỉ là hôn nhân của Hoàng đế vừa là chuyện nhà mà cũng là chuyện nước."

"Sau khi trăm bí mật lập Hậu sẽ chọn một đứa con thừa tự còn nhỏ tuổi, người trở thành Thiếu phó của Thái tử, dạy dỗ nó thật tốt. Nếu sau này trăm không còn, người có thể nhiếp chính, nếu nó không nghe lời, người cứ phế nó đi đổi một đứa khác nghe lời hơn." Y lạnh lùng nói.

"Trăm còn thì người làm Hậu, cùng trị giang sơn với trăm. Trăm không còn

thì người là vua, nhiếp chính quản lý thiên hạ, trăm sẽ chờ người ở dưới suối vàng."

===

Đến đêm, hai vị công tử Thừa Ân Bá phủ thăm vấn xong xuôi, cuối cùng cũng được tạm thời thả về phủ.

Đàm Văn Bảo vẫn còn sợ hãi: "Trong lao có rất nhiều người! Tất cả đều là tác giả có thơ trong tập thơ gây họa kia! Thả chúng ta ra cũng là do ngại nhà tù không nhốt được! Lúc chúng ta đi ra còn nhìn thấy người ta bị áp giải đến, cả đường đều kêu oan uổng, nói về sau sẽ không tiếp tục làm thơ nữa!"

Đàm Trăn lau nước mắt nói: "Hai vị ca ca thì biết cái gì? Làm gì có việc ngại nhà tù không nhốt được chứ! Thành Ý Bá phủ, Vương Hàn Lâm phủ cũng đều bị dính líu, đến nay còn chưa về kìa! Nếu không phải muội muội ta hôm nay vào cung mất mặt liều mạng gặp Hoàng Thượng, sao hai vị ca ca có thể trở về dễ dàng như vậy!"

Đàm Văn Bảo vội nói: "Đa tạ muội muội, hai ngày này muội muội bị dọa sợ đúng không? Đề tại chúng ta, về sau không dám tiếp tục tùy ý kết bạn khắp nơi nữa."

Đàm Văn Úy lại hỏi: "Hoàng Thượng gặp người?"

Đàm Trăn nói: "Nhờ lão phu nhân Quốc Công phủ dẫn ta vào, lại đi nhờ Chiêu Tín Hầu và Hà Gian quận vương mới tính là gặp được Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nói thật ra chỉ là muốn cho chúng ta một bài học, trách chúng ta bình thường quá chây lười, từ khi vào kinh đến nay chỉ biết lêu lổng kết bạn bừa bãi, cho nên mới bị lợi dụng. Sau này cần phải cẩn thận giữ mình, cẩn thận đọc sách."

Đàm Văn Úy nghiêm nghị nói: "Hoàng Thượng dạy dỗ rất đúng, lần này đúng là chúng ta bị dạy bảo một lần lớn rồi, sau này sẽ cẩn thận đóng cửa đọc sách."

Đàm Trăn đột nhiên bật cười.

Đàm Văn Bảo nghe nàng tiếng nói trào phúng, hỏi nàng: "Muội muội sao vậy?"

Đàm Trăn nói: "Ta cười hai vị ca ca đến bây giờ còn chưa thấy rõ."

"Cái gì mà cẩn thận đóng cửa đọc sách chứ, Chiêu Tín Hầu - Vân hầu gia kia, bây giờ còn trẻ hơn cả hai vị ca ca, sao hắn không phải cẩn thận đóng cửa đọc sách? Sao hắn có thể hôm nay tra Lỗ Quốc Công Phủ, ngày mai dẫn người lòng bắt trắng trợn chỉ vì một tập thơ không ký húy? Bàn về kiêu ngạo tùy hứng, ta chưa bao giờ thấy một ai tùy ý làm bậy như thế ở Giang Nam hay ở kinh thành cả. Hắn ở trong cung cứ như ở nhà mình, sai sử cấm vệ cứ như sai sử nô bộc trong nhà. Muốn gặp Hoàng Thượng cũng chỉ cần báo một tiếng, Hoàng Thượng sẽ đến ngay lập tức."

"Ngược lại chúng ta là mẫu tộc của Hoàng Thượng, mẹ đẻ của Hoàng Thượng chính là muội muội của tổ phụ chúng ta! Nhưng cho dù như thế thì từ khi vào kinh đến nay vẫn chưa được gặp Hoàng Thượng bao giờ, vẫn cứ là dân thường như trước, muốn gặp được Hoàng Thượng còn phải nhờ vả một người ngoài!"

"Là vì cái gì? Hai vị huynh trưởng còn chưa hiểu sao?"

"Thánh sủng! Thánh sủng, có thể để một người không có một chút huyết mạch nào với Hoàng Thượng, chỉ là bởi vì từ nhỏ được nuôi dưỡng ở trong cung mà được Hoàng Thượng yêu thương, để hắn còn chưa nhược quán (chưa đến 20) đã có thể hoành hành cố tình làm bậy khắp kinh thành. Các người thử nghĩ đi, nếu tập thơ kia có sử dụng thơ của Chiêu Tín Hầu, có ai dám động vào một đầu ngón tay của hắn không?"

"Cho dù là Hà Gian quận vương cũng phải ăn nói khép nép trước mặt hắn. Hoàng Thượng đối xử với hắn còn thân thiết hơn hoàng thân quốc thích chính công như chúng ta. Chiêu Tín Hầu kia mượn thế của ai? Là thế của Hoàng Thượng! Hoàng Thượng chỉ cần nói một câu, hai vị ca ca đã được

thả về ngay lập tức, cho dù chúng ta có cẩn thận, đóng cửa đọc sách thế nào thì có ích không? Hoàng Thượng quay đi quay lại đã quên mất chúng ta rồi!"

Đàm Văn Bảo và Đàm Văn Úy trầm mặc, một lát sau Đàm Văn Úy mới miễn cưỡng cười nói: "Sao chúng ta có thể không biết chứ, chỉ là nhà chúng ta đã ở Giang Nam quá lâu, bây giờ mới vội vàng muốn thân thiết với Hoàng Thượng cũng khó. Lúc này vào kinh chính là muốn kiếm vài chuyện để làm, chậm rãi cùng Hoàng Thượng..."

Đàm Trăn lại cười lạnh: "Quá chậm."

Đàm Văn Bảo hỏi Đàm Trăn: "Muội muội có ý tưởng gì sao?"

Đàm Trăn nói: "Ngày xưa ta chỉ biết Hà Gian quận vương có phong thái hoàn hảo, tướng mạo phi phàm. Nhưng hôm nay ta nhìn thấy Thánh thượng mới biết được vậy mà Thánh thượng lại trẻ trung, khí thế phong thái độc nhất vô nhị tr3

thế gian. Hà Gian quận vương đứng trước mặt y cũng chỉ có thể khoanh tay cúi đầu, giống như là gà rừng nhìn thấy phượng hoàng chỉ có thể cúi đầu triều bái vậy."

Đàm Văn Úy nói: "Thánh thượng dẫn binh từ năm mười bốn tuổi, chỉ huy Bắc thượng thống nhất Trung Nguyên. Từ khi lên ngôi năm mười tám tuổi đến nay đã quản lý thiên hạ mười tám năm, Hà Gian quận vương sao có thể so sánh được với khí thế kia chứ."

Đàm Trăn nói: "Rõ ràng Thánh thượng còn đang tráng niên, vậy mà hậu cung lại trống rỗng. Nếu đã thế, sao cháu họ như ta không thể trực tiếp gả vào trong cung làm Hoàng hậu, mà còn phải chờ đợi để gả cho Thái tử? Vì sao hai vị ca ca không làm quốc cữu gia mà còn phải lấy lòng Thái tử trước?"

Đàm Văn Úy và Đàm Văn Bảo nghe muội muội nói ra lời động trời này thì trợn mắt há hốc mồm, Đàm Trăn lại cười lạnh nói: "Các ca ca suy nghĩ kỹ

xem, có phải thế không? Cho dù Hà Gian quận vương được phong làm Thái tử thì chờ đến lúc gã đăng cơ cũng phải mất mấy chục năm nữa, chúng ta còn phải ăn nói khép nép lấy lòng Chiêu Tín Hầu kia mấy chục năm nữa!"

Đàm Văn Úy khó nhọc nói: "Hậu cung của Hoàng Thượng trống rỗng, chắc là có nguyên nhân..."

Đàm Trấn cười: "Không phải chỉ là không có con sao? Nhận con thừa tự thì thế nào? Một người như Hoàng Thượng, chỉ cần làm bạn ngày ngày đã đủ rồi. Hậu cung của y trống không, chẳng phải có thể làm độc sủng hậu cung sao? Nếu gả cho Thái tử tương lai, sợ là còn chưa đăng cơ ta đã phải cùng chung một chồng với mười mấy phu nhân rồi, có khác gì ở góa cả đời đâu? Huống chi trong mấy chục năm dài đằng dặc này, ai biết còn có biến số hay không?" Nếu Hoàng Thượng quả thật không thể làm, chắc chắn sẽ càng thêm thương tiếc áy náy với mình, đến lúc đó mới dễ mở rộng thủ đoạn.

Đàm Văn Úy bó tay toàn tập: "Muội muội, việc này cần bàn bạc kỹ hơn, đợi ta bẩm báo tổ phụ trước đã."

Đàm Trấn cười ha ha một tiếng: "Khó trách ca ca không được Hoàng Thượng yêu thích, ta thấy Hoàng Thượng thích kiểu trẻ tuổi hoạt bát ngày thơ. Hôm nay Hoàng Thượng đối xử với ta cũng cực kỳ ôn hòa. Lo trước lo sau giống như các ca ca, sợ rằng cũng chỉ có thể làm phú ông đến già thôi." Nàng ta vung tay đi vào phòng.

Đàm Văn Úy và Đàm Văn Bảo nhìn nhau, thật lâu sau Đàm Văn Bảo mới thấp giọng nói: "Thật ra muội muội nói cũng có lý, một ngày Thái tử chưa đăng cơ thì sẽ có thêm một ngày biến số, Hoàng Thượng còn trẻ lắm."

Đàm Văn Úy mặt ủ mày chau, nhớ tới tổ phụ nói Hoàng Thượng chán ghét tổ phụ, chỉ sợ chưa chắc đã tốt giống muội muội nghĩ.

====

Thế Nhân Cung.

Vân Trinh không biết có người đang đang nhắm nhe vị trí Hoàng hậu của mình.

Một mình hấn ngồi tr3

giường quý phi trong tấm điện nghĩ đến lời Hoàng Thượng nói với hấn, vừa thấy ngọt ngào vừa thấy phiền não. Hấn duỗi chân đá một quả bóng dưới đất, trong lòng suy nghĩ lung tung.

Đình Đại đi tới nhìn thấy hấn liền cười nói: "Hầu gia, sao ngươi lại ở đây một mình vậy? Hoàng Thượng đâu?"

Vân Trinh nói: "Đình gia gia, ngài điều tra án xong rồi sao?"

Đình Đại nói: "Haiz, trước đó con gái Ngụy hoàng tự vẫn, nhận tất cả tội. Tần Vương phái sứ thần dâng tấu chương trong đêm, tự nhận dạy con không nghiêm nên mới nạp làm kẻ xấu. Ông ta tình nguyện tước bỏ thuộc địa rút lại quân chế, phé tước Tuần Dương quận vương, chỉ xin giữ được một mạng cho con mình."

Vân Trinh hiếu kỳ nói: "Hoàng Thượng đồng ý sao?"

Đình Đại nói: "Chắc là sẽ đồng ý, Tần Vương tỏ thái độ đúng mực, lại chủ động tước bỏ thuộc địa rút quân, nếu Hoàng Thượng còn không buông tha thì những phiên vương khác sẽ cảm thấy thất vọng. Trước đây con gái Ngụy hoàng lại được thả ra từ trong cung, có không ít người nghi ngờ Hoàng Thượng cố ý muốn hãm hại tôn thất. Dù sao cũng không được tốt, chắc chuyện này sẽ kết thúc như vậy."

Vân Trinh nói: "Đình gia gia vất vả rồi."

Đình Đại nói: "Vất vả gì đâu, lão nô sắp phải đến nhậm chức ở phủ Tổng đốc cửu biên, hôm nay vào cung là muốn giao lệnh bài cấm quân cho Hầu gia. Trước đó Hoàng Thượng đã dặn, sau này sẽ giao cấm quân cho người quản lý."

Ông ta lấy một lệnh bài từ trong ngực ra: "Đây là hỏ phù điều quân, Hoàng Thượng nói không thể để xảy ra việc người muốn điều quân giữa đêm mà không điều được như trước nữa. Về sau Hầu gia cần phải làm việc ổn trọng hơn. Người không biết đêm đó Hoàng Thượng nghe thấy người tự mình đi mạo hiểm, muốn điều quân mà không được đã bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệnh thế nào đâu. Chúng ta ai cũng không dám nói một chữ nào."

Vân Trinh nhận lấy hỏ phù bằng đồng nặng trĩu, trong lòng vô cùng phức tạp: "Đình gia gia trước kia đi chinh chiến bốn phương với Hoàng Thượng, cũng đã quản lý cấm quân thay thiên tử nhiều năm, sao đang êm đẹp lại phải đến phủ Tổng đốc cửa biên vậy?"

Đình Đại khẽ cười: "Hầu gia và Hoàng Thượng là một thể, người cầm cấm quân trong tay cũng giống như ở trong tay Hoàng Thượng. Đến phủ Tổng đốc làm nội quan trấn thủ mới tự tại, ở chỗ đó không có cung quy gò bó, lại có quân sĩ để sai sử, còn có thể nhận mấy đứa trẻ chăm sóc lúc về già. Có thể nói là muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Hoàng Thượng thấy lão nô ngày ngày ở trong cung hầu hạ vất vả nên mới để lão nô ra ngoài tự tại mấy năm đó mà."

Vân Trinh miễn cưỡng cười, Đình Đại nói: "Lão nô đi cũng có thể để ý đến Chu ngũ công tử nhiều hơn mà?"

Lần này Vân Trinh đã lấy lại tinh thần: "Còn phải làm phiền Đình gia gia chăm lo, tên nhóc Chu Giáng kia hơi ngốc. Đúng rồi, ta sẽ viết thư cho Chu Giáng, làm phiền Đình gia gia mang đến hộ."

Đình Đại cười ha ha, trong lòng lại nghĩ Hoàng Thượng nguy hiểm lắm rồi. Người ta có tình cảm lớn lên từ bé với nhau, khó trách Hoàng Thượng lại lo lắng đến vậy.

Hũ dấm này đã ăn bao nhiêu ngày rồi, đến mức còn bắt Hầu gia mặc lễ phục Hoàng hậu đi tế trời. Mấy ngày nay đã làm bao nhiêu chuyện hoang đường, lão An vương bị dọa sợ, còn dập đầu khuyên can Hoàng Thượng nghĩ rõ ràng, cho dù không sợ tổ tông trách cứ thì cũng phải lo nghĩ đến việc bị hậu bối chỉ trích, để lại vết nhơ tr3

sách sử.

Cuối cùng vẫn không lay chuyển được Hoàng Thượng, nam Hoàng hậu đầu tiên của Đại Ung cứ được viết lên kim sách tôn thất như vậy.

Hoàng Thượng đã bao giờ để ý đến mấy chuyện đó đâu?

Nếu để ý thì cũng sẽ không ở một mình lâu như vậy.

Chương 110: Cá vược vằn

Cuối cùng tiết Vạn Thọ đã diễn ra bình an mà long trọng, án thư phản nghịch cũng kết thúc bằng việc Tần Vương bị tước phiên, Tuấn Dương quận vương Cơ Hoài Thanh phế tước rời khỏi kinh. Theo một trận tuyết đầu mùa, kinh thành cũng trở về vẻ yên bình vốn có của nó.

Mặt trời nhô cao, núi tuyết tr3

đường đã bị móng ngựa bánh xe của thương đội giẫm tan. Chỉ có những dãy núi bên cạnh đường đi là còn nhuộm đầy tuyết trắng lóe sáng óng ánh dưới nắng mặt trời.

Đây là con đường phải đi qua nếu muốn từ Hải Tân đến kinh thành. Thương nhân phương nam đi đường sông đến thành Hải Tân, sau đó lại vận chuyển đường bộ từ Hải Tân đến kinh thành.

Ở trạm dịch có rất nhiều đội xa đang dừng lại dỡ hàng, người người lần lượt xuống xe.

Một quản gia bước nhanh đi tới trước mặt một ông lão vừa xuống xe, thấp giọng nói: "Lão gia, thiếu đương gia của thương đội bên cạnh họ Chu, nói thích cá vược vằn mà chúng ta mang theo, đồng ý trả giá cao để mua một ít."

Ông lão nói: "Không bán."

Quản gia kia lộ vẻ mặt khó xử, thấp giọng nói: "Nhìn không giống thương đội bình thường, lần này chúng ta bởi vì sợ ch3t rét nên cũng mang theo không ít, bán đi một chút cũng không phải việc khó..."

Ông lão hơi kinh ngạc, dù sao người quản gia này đã đi theo ông ta nhiều năm, gặp đủ loại quý nhân nên cũng có mắt nhìn người. Nếu đã nói đối phương không giống thương đội bình thường thì chắc chắn đối phương sẽ có khí chất phi phàm.

Ông ta nhìn về phía thương đội đối phương, chỉ thấy tr3

xe ngựa cao có cấm cờ nhỏ ghi chữ "Chu", hàng hóa chất thành từng đống mà toàn là tơ lụa vải vóc.

Đám hộ vệ mặc áo màu nâu, nhìn qua vô cùng tinh anh dũng võ. Ngoài ra còn có tiêu sư của tiêu cục nổi tiếng nhất bây giờ hộ tống, từng tiêu sư đều đeo đao bên hông, điều luyện cao lớn, lúc đi như mang theo gió, hiển nhiên có tác phong kỷ luật nghiêm minh của quân sĩ.

Chỉ thấy đối phương vén rèm màu xanh tr3

xe ngựa lên, hai thanh niên nam tử đi xuống xe. Người đi đầu mặc áo trong xanh ngọc, ngoại bào bằng da chồn, khuôn mặt tươi tắn nhã nhặn dễ gần.

Người đi sau mặc tiến y(*) màu xanh, bên hông đeo đoản kiếm, hai chân đi giày da. Dưới trời tuyết rơi này mà hắn không mặc áo choàng, lúc nhảy xuống xe ngựa vô cùng lưu loát, lưng eo thẳng tắp, đi lại như có gió. Đến khi tới gần mới thấy khuôn mặt hắn như được đao khắc, mắt sáng như sao, quả nhiên không phải người tầm thường.

(*) Tiến y là trang phục của xạ thủ với ống tay áo được xắn lên.

Ông lão cũng phải tán thưởng, khó trách quản gia không dám từ chối nhân vật như vậy.

Đã thấy thanh niên đi đầu tiến lên khom người bái một cái thật sâu với ông ta, lại cười nói: "Vị lão tiên sinh này, huynh đệ chúng ta họ Chu, đang đi đến kinh thành cùng với thương đội. Nhìn thấy quý đội xe vận chuyển mấy vạc cá tươi, lúc nào cũng dùng than giữ ấm nên vô cùng tươi sống. Xá đệ hiểu kì nghe ngóng biết được là ngân cá vượt vãn cực kỳ hiếm có, liền muốn

thương lượng cùng lão tiên sinh. Chúng ta đồng ý lấy giá cao để mua hai con, không biết lão tiên sinh có thể bán cho chúng ta không?"

Ông lão nhìn Chu thiếu đương gia này nói năng lễ phép nhã nhặn, nhị thiếu gia đứng phía sau cũng luôn mỉm cười cử chỉ thích hợp, đôi mắt lấp lánh. Ông ta không khỏi sinh lòng hảo cảm, cũng đáp lễ nói: "Hai vị thiếu đương gia khách khí rồi, vốn dĩ để hai con lại cho hai vị thiếu đương gia không là bao, chỉ là lần này chúng ta đi kinh thành là để thăm người thân lâu ngày không gặp. Người thân của ta từ nhỏ đã thích ăn loại cá này, y xa quê nhiều năm, chúng ta cũng hiếm khi vào kinh, thật sự là khó lòng bán lại. Mong hai vị thiếu đương gia rộng lòng tha thứ."

Chỉ thấy nhị thiếu gia kia ngại ngùng cuống quýt chấp tay hành lễ xin lỗi: "Thì ra là thế. Lão tiên sinh ngàn dặm đưa cá, tình nghĩa sâu nặng, là tiểu tử mạo muội, không nên đưa ra yêu cầu không an phận này. Xin lỗi xin lỗi, mong lão tiên sinh tha thứ."

Ông lão mỉm cười chấp tay: "Không dám nhận, Chu thị ở vùng Tấn nổi tiếng khắp thiên hạ, nếu sau này có duyên, hai vị thiếu đương gia đến Giang Nam thì ta sẽ chiêu đãi hai vị món cá vược vẫn này. Bây giờ đội xe của lão phu có mang theo chút cá ngần, mùi vị cũng không tồi, lát nữa ta sẽ bảo quản gia tặng hai vị một chút để nhắm nháp."

Chu thiếu đương gia đứng trước cười chấp tay: "Đa tạ lão tiên sinh thông cảm, không dám nhận quà không của lão tiên sinh. Chúng ta cũng có chút thổ sản để đáp lễ, lát nữa lão tiên sinh nghỉ ngơi dùng bữa. Vậy hai huynh đệ chúng ta không quấy rầy nữa, cáo lui."

Hai huynh đệ trở về tr3

xe, quả nhiên rất nhanh quản gia của đối phương đã cho người đưa hai rổ cá ngần khô đến. Bọn họ lại tặng hai hộp nhân sâm để đáp lễ, còn thưởng riêng cho quản gia rất nhiều.

Chu thiếu đương gia bụm mặt cười nói: "Thôi, đường đường là Quận vương, lần đầu tiên trong đời đi xin đồ ăn của người khác mà không được. Nếu để

người ta biết thì mắt mặt lấm, tất cả đều là tại người hết đấy. Đồng cá ngần này mau cho người đi nấu đi, nếu người không ăn hết thì lần sau đừng nhờ vả ta cái gì nữa nhé."

Hóa ra Chu thiếu đương gia này chính là Cơ Hoài Thịnh. Hắn ta có việc đi Hải Tân thành một chuyến, lại bị Vân Trinh dẫn cấm quân đến đó huấn luyện mùa đông bám theo, trà trộn vào thương đội Chu gia cùng nhau về kinh.

Vân Trinh nói thầm: "Không phải ta thấy cá kia hiếm có sao, đã lâu không được gặp Hoàng Thượng rồi."

Cơ Hoài Thịnh cười: "Huấn luyện mùa đông mất ba tháng, người mới rời kinh mười lăm ngày đã vụng trộm chạy về. Ta thấy người sợ Hoàng Thượng trách cứ mới nghĩ cách để dỗ Hoàng Thượng thì có? Người có bị tính là tự ý rời khỏi cương vị không đấy?"

Vân Trinh hùng hồn đáp: "Sao có thể tính là tự tiện rời đi chứ, bây giờ Đê đốc cửu môn có ở đó, ta chỉ đến duyệt quân thay Thiên tử, xem bọn họ huấn luyện xong là có thể về kinh rồi. Chỉ là Hoàng Thượng nói rằng tr3

đường nhiều tuyết lạnh không dễ đi, nghe nói tết nhất mấy năm gần đây không yên ổn nên mới không cho phép ta về thôi. Bây giờ đi theo thương đội của các người, lại có tiêu cục hộ tống thì có sao đâu. Đợi đến khi ta bình an đến kinh, Hoàng Thượng sẽ không phản đối - Có điều cùng một quãng đường mà lúc đầu ta dẫn mấy tên hộ vệ cưỡi ngựa đến rất nhanh, đi theo thương đội lại quá chậm."

Cơ Hoài Thịnh gật đầu cười nói: "Biết Hoàng Thượng thương người rồi, dù sao không trách được người. Nếu lúc này người vào kinh bị lạnh bị đói, chắc hẳn Hoàng Thượng sẽ giận ta, sẽ xếp cho ta việc gì khó để làm. Ta còn không biết sao?"

Vân Trinh che miệng cười trộm.

Trong trạm dịch, ông lão nhìn qua hai hộp nhân sâm đáp lễ, thở dài: "Chu

thị vùng Tấn quả nhiên là giàu có, ra tay hào phóng như thế."

Quản gia cười nói: "Còn thưởng cho lão nô một tấm vàng lá nữa. Ta đã nói không giống người bình thường mà, rất có khí thế của vương công quý tộc, nhất là người nhỏ tuổi hơn. Bởi vậy ta mới không dám tự tiện trả lời, chỉ có thể bẩm báo với Bá gia."

Ông lão thở dài: "Nghe nói Chu thị dạy dỗ con cháu đều là đến mười tuổi liền được đi theo thương đội rèn luyện khắp nơi. Đúng là gia đình thương nhân, khó trách có thể dạy ra được mấy đứa bé lanh lợi thông minh thế. Có người kể tặc như vậy, lão phu thật sự rất hâm mộ."

Quản gia trấn an ông lão: "Bây giờ hai vị công tử cũng đã có tiến triển, Bá gia không cần buồn bã như thế."

Ông lão cười khổ: "Ta nói Hoàng Thượng không thích người thâm trầm khôn lỏi, bọn họ lại là văn bối hồn nhiên đơn thuần, Hoàng Thượng nhớ đến tình cảm của muội muội ngày xưa, kiểu gì cũng sẽ quan tâm đến bọn họ. Ai dè bọn họ vừa vào kinh đã liên tiếp xảy ra chuyện, còn suýt nữa... làm mất công phẩm. Bây giờ ngay cả án phản nghịch cũng bị liên lụy. Tuy Hoàng Thượng chỉ dạy dỗ bọn họ một chút, nhưng ta lại không thể yên tâm ở Giang Nam, chỉ có thể tự mình vào kinh xin lỗi Hoàng Thượng."

Hóa ra ông lão này chính là cậu của kim thượng, Thừa Ân Bá - Đàm Tây Lâm.

Quản gia đành phải trấn an: "Hoàng Thượng chỉ dạy dỗ nhẹ nhàng, dù sao cũng đồng ý để ý đến, chứ nếu không quan tâm mặc kệ bọn họ làm loạn mới là phiền phức. Nghe nói án thơ phản nghịch lần này liên lụy rất rộng."

Thừa Ân Bá thở dài một tiếng. Những mối thù cũ bị vùi lấp chực năm trước ngoại trừ Thái hậu đã mất ra thì không còn ai biết được. Nhưng Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không quên.

Y đăng cơ mười tám năm, Đàm gia ngoại trừ ông ta được ban ân thành Thừa Ân Bá ra thì không còn người nào được vinh thưởng. Con cháu Đàm

gia cũng không có một ai được đề bạt làm quan. Ông ta vẫn luôn Giang Nam vài chục năm không dám vào kinh, Hoàng Thượng cũng chưa từng nhắc đến việc đó. Nếu ông ta không làm gì đó, Đàm gia sẽ cứ vắng lặng như vậy mãi

Chương 111: Nói chuyện giữa đêm

Đêm lạnh vô cùng dài, Vân Trinh và Cơ Hoài Thịnh nói chuyện phiếm một chút rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Nhưng mà Vân Trinh từ nhỏ đã được nuông chiều, đời nào cũng chưa từng phải chịu khổ. Chăn nệm trong dịch quán vừa cứng vừa nặng, đệm giường lạnh băng thậm chí còn hơi ẩm ướt, còn có một mùi vị kỳ quái nữa.

Vân Trinh lật qua lật lại không ngủ được, dứt khoát đứng lên cầm sách đọc. Hấn nghĩ còn không bằng để mai lên xe của Cơ Hoài Thịnh ngủ bù, tr3

đó thơm thơm mềm mềm còn dễ chịu hơn chút.

Hấn vừa châm đèn cầm binh thư lên, chợt nghe thấy những tiếng r3

rỉ rờ ràng truyền đến qua vách gỗ mỏng. Trong đêm khuya cứ như tiếng hồ yêu quỷ quái, có chút khiếp người.

Hấn kinh ngạc cẩn thận lắng nghe một lát mới phát hiện ra đó là tiếng r3

rỉ đầu đốn đề nén ở phòng bên cạnh. Dịch trạm này chia làm ba cấp, người ở trong phòng hạng nhất không phú thì quý, bởi vì khách thương nhiều nên phòng ở cũng hơi thiếu thốn.

Hấn suy nghĩ một chút rồi đứng dậy đến phòng bên cạnh nhẹ nhàng gõ cửa, thấy bên trong không có trả lời thì hơi lo lắng, liền rút đoản kiếm ra khẽ cạy then cửa đi vào xem.

Chỉ nghe thấy tiếng r3

rỉ truyền đến tr3

cái giường nhỏ hẹp, hấn xúc màn lên, mượn ánh trăng nhìn thấy ông lão ban ngày đang nhắm mắt r3

rỉ, tr3

trán tràn đầy mồ hôi.

Hấn liền vội vàng tiến lên nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai ông lão kia: "Lão tiên sinh, ngài sao vậy? Bị bệnh sao?"

Thừa Ân Bá hơi mở to mắt, nhìn thấy hấn thì miễn cưỡng cười: "Là Chu tiểu công tử sao, ta bị bệnh cũ, dạ dày yếu, hôm nay lại lạnh nên mới đau bụng thôi. Ở đây là dịch trạm không tiện, thôi, nhịn một chút đến ngày mai là được."

Ông ta đã gần bảy mươi, đau đớn đến mức hơi thở yếu ớt, mặt mũi tiều tụy. Vân Trinh không khỏi thương hại, hỏi ông ta: "Nếu không ta lấy cho ngài ít nước nóng đến nhé?"

Thừa Ân Bá cười khổ nói: "Bây giờ là nửa đêm canh ba, lại ở trong dịch trạm, đám hạ nhân đều ở phòng hạng ba cả. Hôm nay còn không đủ phòng, giờ mà bảo người ta đi nấu nước cũng phiền phức. Huống hồ tác dụng cũng có hạn, tiểu công tử vẫn nên trở về phòng đi, lão phu nhịn một chút là được rồi. Có phải làm ồn đến việc nghỉ ngơi của người không?"

Vân Trinh đưa tay vuốt vuốt dạ dày cho ông ta, lại sờ thấy cả người ông ta lạnh buốt, chắc là do dịch trạm này quá lạnh. Hấn đột nhiên nghĩ đến: "Lão tiên sinh, ta từng học qua một chút xiu về châm cứu, không bằng để ta châm mấy huyệt vị thay ngài, ngài thấy thế nào? Còn nữa, ta có mang theo có một ít thảo dược, hình như có mấy viên Bảo Hòa Hoàn(*), ta cầm đến cho ngài ăn nhé?"

(*)Bảo Hòa Hoàn là thuốc chữa đau bụng

Thật ra Thừa Ân Bá cũng đau đến mức không có cách nào. Đã lâu rồi ông

ta không ra khỏi nhà, bình thường ở nhà mà tái phát bệnh cũ, có nha hoàn thị thiếp phục vụ, lại mời đại phu đến châm cứu sẽ khỏe hơn rất nhanh. Bây giờ đường xá xa xôi, ông ta lại già cả yếu đuối, đúng là không chống nổi. Bây giờ thấy thiếu gia thân thiện cẩn thận quan tâm, không khỏi cũng có chút ỷ lại vào chút quan tâm đó: "Cũng được, vậy liền làm phiền thiếu thiếu gia."

Vân Trinh quay lại phòng mình mở hành lý ra, quả nhiên nhìn thấy một túi thuốc lớn mà Thanh Tùng thu gom cho hẳn trước khi rời cung. Hắn mở ra tìm được Bảo Hòa Hoàn, trong đó còn có cả đơn thuốc ghi một lần dùng một viên. Hắn liền lấy ấm nước nóng trong phòng mình, cầm theo cả túi châm, suy nghĩ một chút lại cầm cả áo lông chồn tr3

giường lên đi đến phòng ông lão. Đầu tiên là lấy áo lông chồn khoác lên cho ông ta, sau đó lại nâng lên đút cho chén nước nóng, để ông ta ăn viên thuốc kia vào.

Lúc này Thừa Ân Bá cũng không quan tâm gì nhiều nữa, sau khi uống một chén trà nóng chỉ cảm thấy cả người đã ấm áp hơn rất nhiều. Viên thuốc kia vào miệng là tan, sau khi ăn vào cảm thấy dạ dày đột nhiên ấm hẳn lên. Vân Trinh cởi vạt áo của ông ta ra, cầm túi châm nói: "Lão tiên sinh, tay nghề châm cứu của ta rất bình thường, cũng chưa châm cho nhiều người lắm. đứng đắn không có thay mấy người đâm qua, ngài nếu là cảm thấy đau liền nói đâu."

Hắn cầm châm lên tìm vị trí huyết vị, sau đó lần lượt châm ba huyết Trung Quán, Nội Quan, Túc Tam Lý. Thừa Ân Bá bệnh lâu thành thầy, lại chỉ bảo hắn: "Ta bị bệnh đau dạ dày khi lạnh, người châm thêm ba huyết Thần Khuyết, Vị Du, Lương Khâu nữa."

Vân Trinh lại châm tiếp cho ông ta. Thừa Ân Bá hơi co người lại cảm nhận lớp áo lông chồn mềm mại ấm áp dán lên da thịt, có chút cảm động: Đứa nhỏ này đúng là cẩn thận, sợ nếu cởi áo châm cứu thì ta sẽ bị lạnh nên mới cầm áo lông của mình đến. Ngày mai phải tìm cách trả lại hắn một cái mới được.

Vân Trinh chậm rãi châm mấy lần mới hỏi ông ta: "Sao rồi? Có cảm giác gì không?"

Thừa Ân Bá nói: "Tạm được."

Vân Trinh nói: "Ta không giỏi trò này lắm. Nhưng ta từng gặp được một vị đại phu, đó mới là lợi hại, châm rời tay vẫn có thể không ngừng rung động, châm xong cả người cứ như được sống lại một lần. Không phải ngài muốn tới kinh thành sao? Kinh thành có Cửu Châm Đường mới mở, ngài có thể đi đến đó khám bệnh."

Thừa Ân Bá giật mình nói: "Kinh thành cũng mở Cửu Châm Đường sao?"

Vân Trinh nói: "Đúng vậy. Quân thần y cốc chủ Ngọc Hàm Cốc tự mình trấn giữ, lão tiên sinh ngài cứ đi nhờ hấn ta khám cho, biết đâu có thể trị được tận gốc."

Thừa Ân Bá cười khổ, nhắm mắt không nói gì.

Vân Trinh vẫn còn khuyên bảo: "Chỉ là có chút đáng sợ, nhưng Quân thần y rất giỏi y thuật, châm xong chắc chắn sẽ tốt."

Thừa Ân Bá thấp giọng cười nói: "Thần y xa cuối chân trời cũng không có tách dụng bằng tiểu công tử trước mắt. Lão phu đã tốt hơn nhiều rồi, chắc là thuốc cũng đã có tác dụng. Đúng là loại thuốc tốt, không biết là hiệu thuốc nào phối ra, sau này ta cũng cho người đến đó mua một ít."

Vân Trinh nói: "Người trong nhà đưa, ta cũng không biết lấy từ đâu. Lão tiên sinh đi đường vất vả, chắc là vẫn cần dùng nữa, ta để số thuốc còn lại này cho ngài - Còn cả ấm nước nóng này cũng để cho ngài dùng luôn. Thời tiết lạnh căm căm thế này mà có một ấm nước nóng cầm theo, thêm chút than củi vào trong là ban đêm hay đi tr3

đường cũng có nước nóng để uống rồi."

Thừa Ân Bá nhìn bình đồng hai tầng tr3

bàn, thở dài: "Chu thị các người quả nhiên là người trong nghề hành thương. Nhìn bình nước nóng này có vẻ đơn giản, nhưng thật ra lại phải tính toán lượng khối lượng than lượng củi và thời gian đun. Cũng không dễ dàng làm ra đâu."

Vân Trinh lại không chú ý đến những điều này, thương đội Chu gia đối xử với hấn kính cảm như với Cơ Hoài Thịnh. Cái ấm nước này được dành riêng cho hấn, hấn còn tưởng rằng rất bình thường chứ. Nghe Thừa Ân Bá nói hấn mới gật đầu cười: "Hóa ra là như vậy, lão tiên sinh không nói thì ta còn không biết có cách này đâu."

Thừa Ân Bá cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng nghĩ đứa nhỏ này còn trẻ, chắc ở trong nhà cũng rất được chiều chuộng, liền cười nói: "Tiểu công tử bao nhiêu tuổi rồi? Nhìn có vẻ chưa cập quan?"

Vân Trinh khẽ gật đầu: "Sang năm là mười chín."

Thừa Ân Bá cười nói: "Trẻ tuổi như vậy, ra ngoài hành thương trong thời tiết lạnh giá thế này có vất vả không?"

Vân Trinh nói như ông cụ non: "Vấn ổn, thật ra cưỡi ngựa càng nhanh, cũng tiết kiệm rất nhiều thời gian vất vả tr3

đường, chỉ là trong nhà không cho phép."

Thừa Ân Bá thở dài: "Cưỡi ngựa đúng là thoải mái, nhưng không tốt cho cơ thể. Lặn lội đường xa nên đi từ từ thì hơn, nếu không ảnh hưởng đến sức khỏe, tuổi già cũng sẽ không chóng nổi. Thanh niên các người chỉ muốn sáng khoái, làm sao biết được trường bối trong nhà đang nóng ruột nóng gan."

Vân Trinh cười hì hì: "Có phải lão tiên sinh còn muốn nói không nghe người già sẽ bị thiệt không?"

Thừa Ân Bá nói: "Trường bối luôn luôn muốn các người tốt, đáng tiếc người

trẻ tuổi các người lại không hiểu."

Vân Trinh nói: "Có phải trong nhà lão tiên sinh có con cháu không nghe lời không. Đừng buồn, thật ra người trẻ tuổi cũng chỉ là mạnh miệng sĩ diện, nhưng trong lòng cũng biết là trưởng bối vẫn luôn bảo vệ tiểu bối, không phải người nào cũng đều có trưởng bối để quản lý đâu." Hấn nhớ tới hai đời mình đều không sống tốt cũng chính là bởi vì cha mẹ không còn không có ai quản lý, bỗng nhiên cảm thấy hơi cô đơn.

Hấn cúi đầu chậm rãi rút châm, lại cẩn thận kéo áo lông chồn che kín lại để phòng ông ta bị cảm lạnh.

Thừa Ân Bá nhìn hấn vừa ngoan vừa giỏi ăn nói, lại còn biết quan tâm, trong lòng vô cùng yêu thích, liền cười nói: "Nếu ta có được đứa cháu như người, trong lòng sẽ vui vẻ chết mất."

Vân Trinh cười hì hì: "Khi còn bé ta vô cùng tinh nghịch, nếu ngài thật sự có đứa cháu như ta có khi ngày nào cũng phải cầm thước dạy dỗ mất. Có khi lúc đó lại ghét bỏ ta quá tinh nghịch đấy."

Thừa Ân Bá nói: "Nhìn người liền biết được người nhà nông chiều. Cha mẹ người rất yêu thương người đúng không."

Vân Trinh nói: "Đúng là rất chiều chuộng, người bên ngoài đều nói nếu bọn họ cứ chiều như thế, sau này ta sẽ trở thành hỗn thế ma vương. Đáng tiếc bọn họ qua đời sớm, nếu không đến bây giờ cũng sẽ phải dạy dỗ ta mỗi ngày."

Thừa Ân Bá có chút thương tiếc, lại cảm thấy kinh ngạc: "Ta thấy huynh đệ các người hai người hành động tự nhiên hào phóng, phong thái phi phàm, chắc hẳn được người trong tộc dạy dỗ không tệ."

Vân Trinh cười hì hì, Thừa Ân Bá lại cảm khái: "Người ngoài dạy dỗ nhẹ không được nặng không đến, có một số việc cũng chỉ có cha mẹ ruột mới dễ quản lý. Nếu không phải con ruột, cho dù bình thường có thân thiết với người thế nào, chỉ cần hơi nghiêm khắc một chút là sẽ ghi hận trong lòng

ngay."

Vân Trinh nói: "Lão tiên sinh nghĩ thoáng chút đi, con cháu tự có phúc của con cháu. Đó đều là số phận của bọn họ, cố hết sức là được rồi." Hấn thấy ông lão ngán dậm vào kính mà không một đứa con đi cùng, nửa đêm còn bị bệnh nặng, bởi vậy nghe ông ta lải nhải dài dòng văn tự cũng chỉ trấn an khuyên nhủ.

Thừa Ân Bá buồn bã nói: "Là lão phu dài dòng, người trẻ tuổi các người không kiên nhẫn nổi, ngược lại là làm chậm trễ thời gian nghỉ ngơi của người."

Vân Trinh tính toán thời gian, vừa rút châm vừa nói: "Đâu có, có người nói chuyện cùng rất tốt. Ta cũng cảm thấy giường ở đây quá cứng, không ngủ ngon được cho nên mới không ngủ."

Thừa Ân Bá bật cười: "Người đúng là được nuông chiều từ bé."

Vân Trinh nói: "Đúng vậy, ta có một người bạn, từ nhỏ cũng không thể chịu khổ giống như ta. Bây giờ hấn ta đã đến biên quan nhập ngũ, mỗi lần nghĩ đến ta đều cảm thấy kinh ngạc, không biết hấn ta chịu khổ được kiểu gì."

Thừa Ân Bá nổi lòng tôn kính: "Chịu đi tòng quân trấn thủ biên cương là có chí hướng, đây là một nam nhi tốt."

Vân Trinh cười nói: "Khi còn bé hấn ta cũng rất nghịch ngợm, nhà hấn lại dạy dỗ nghiêm khắc, cho nên lúc nào cũng bị ăn mắng. Có lần hấn ta hiếu kì đi dạo nam phong quán, kết quả vừa vào liền bị trong nhà phái một đội gia đình xách về. Nghe nói tổ phụ hấn ta tự mình cầm gậy đánh hấn nửa tháng không thể rời giường. Cho nên trưởng bối có dạy bảo thế nào cũng không thể ghi thù được, lão tiên sinh đừng quá lo lắng."

Hấn vừa nghĩ tới liền không nhịn được cười. Lần đó Chu Giáng nói mình hiếu kỳ muốn đi xem một chút, kết quả ngay sau đó lại bị gã sai vặt của mình về mách lẻo. Chu Quốc Công giận dữ sai người lập tức đi tóm hấn ta về dạy bảo. Cho nên về sau khi hấn làm ầm lên muốn hợp tịch thành hôn

với Chu Giáng, Chu Quốc Công vẫn cảm thấy hấn bị Chu Giáng dạy hư. Bình thường vẫn luôn rất ôn hòa với hấn, ngày lễ ngày tết hấn đi thỉnh an cho Chu Quốc Công, Chu Quốc Công đều chỉ nghiêng về phía hấn mà trách cứ Chu Giáng.

Đáng tiếc cho dù như thế bọn họ vẫn vọng Chu Giáng kết hôn sinh con. Có phải cũng là bởi vì như thế nên bọn họ mới cảm thấy hổ thẹn với mình, nên bình thường mới nhường nhịn nhiều hơn? Cho dù có hung dữ thế nào thì vẫn là người nhà mà.

Hấn chậm rãi rút châm ra, lại từ từ xoa dạ dày cho Thừa Ân Bá: "Khá hơn chút nào không?"

Thừa Ân Bá vẫn còn nhớ đến câu chuyện kia của hấn, cười nói: "Có phải người trẻ tuổi các ngươi đều sẽ hiếu kì, muốn thử xem long dương đồng tính là cái gì không."

Vân Trinh đỏ mặt lên không nói chuyện, Thừa Ân Bá lại đắm chìm trong hồi ức của mình: "Ta có một tiểu bối, cũng nhìn y lớn lên từ nhỏ, dạy y tập viết tập đọc. Y cũng rất nghịch ngợm, không có chính kiến, ta là trưởng bối cho nên không thể không nghiêm khắc với y... Về sau y cũng thế, có một ngày bỗng nhiên nói với mẫu thân là mình thích long dương, bảo trong nhà không cần sắp xếp nha đầu thông phòng cho mình."

Vân Trinh nhẹ nhàng a một tiếng.

Thừa Ân Bá thấp giọng nói: "Mẫu thân y chỉ có một đứa con trai là y. Lúc sinh y ra bị ảnh hưởng đến cơ thể, không thể sinh được tiếp nữa. Nghe y nói vậy thì vô cùng sợ hãi tới tìm ta khóc hồi lâu, cầu xin ta tìm đại phu trị bệnh này cho y." Trong đêm dài vắng vẻ, bốn bề vắng lặng, ông ta lại đang bệnh nặng suy yếu, trong lòng vô cùng yếu ớt. Bí mật này đã chôn sâu ở trong lòng vài chục năm, bây giờ lại không nhịn được thổ lộ hết với người trẻ tuổi vốn không quen biết nhưng lại cực kỳ ôn nhu quan tâm trước mặt này.

Vân Trinh nói: "Chắc là không trị được đi."

Thừa Ân Bá nói: "Tính tình đứa bé kia từ nhỏ đã có chút kỳ quái, nếu quyết tâm chuyện gì là sẽ rất khó thay đổi. Thật ra ta cũng đã tận tình khuyên bảo y, cứ nạp... cứ cưới một người vợ sinh con trước, về sau y muốn thích long dương kiểu gì cũng được."

"Kết quả đứa bé kia không nghe, nói cho dù nữ tử có cởi s4ch trước mặt y, y cũng không cứng nổi, bảo ta đừng phí tâm."

Vân Trinh bật cười phì.

Thừa Ân Bá thở dài nói: "Người trẻ tuổi các người nghe vậy chỉ cảm thấy buồn cười, làm sao biết khi đó mẫu thân y khổ sở đến mức nào, còn vì chuyện này mà bị bệnh mấy lần. Đứa bé kia lại không nghe, cho dù mọi thứ của y đều rất ưu tú, ai nấy gặp đều khen ngợi. Nhưng cố tình lại chống đối mẫu thân trong chuyện này. Bây giờ nghĩ đến cũng là chúng ta quá đáng mới khiến y càng thêm chống đối."

"Về sau ta cũng tức đến chập mạch rồi, dù sao đứa nhỏ này từ nhỏ đã rất tôn trọng ta, nói gì nghe nấy. Đây là lần thứ nhất y chống đối ta. Ta liền nghĩ một biện pháp, để đại phu kê đơn thuốc trợ hứng, lại tìm mấy nha hoàn xinh xắn trong nhà đến. Sau khi dỗ đứa bé kia uống thuốc sẽ cho những nha hoàn kia phục vụ, đóng cửa nhốt y ở bên trong."

Máu nóng bỗng nhiên dồn hết lên đầu Vân Trinh, một câu nói lập tức xuất hiện ở trong đầu hấn: "Thủ đoạn tương đối kịch liệt, bởi vậy trẫm đã trở mặt với Thừa Ân Bá."

Tay của hấn khẽ run, nhìn ông lão trước mắt điềm đạm nho nhã, bọn họ tới từ Giang Nam... mang theo cá tươi Hoàng Thượng thích ăn...

Đáp án vô cùng sống động, giọng của hấn có chút run rẩy: "Sau đó thì sao?"

Thừa Ân Bá cười khổ: "Đứa bé kia rút bội kiếm cắt mạch máu tr3

tay mình, rất sâu, chảy rất nhiều máu. Đám nha hoàn bị dọa, đập cửa để

chúng ta mở rồi vội vàng vàng tìm đại phu đến. Suýt nữa là không cứu lại được. Vốn dĩ y rất giỏi bắn cung, sau lần đó lại không cầm được cung rất lâu. Ta và mẫu thân y đều bị dọa, từ đó về sau rốt cuộc không dám ép buộc y nữa."

Vết thương tr3

cánh tay... Vân Trinh đã từng nhìn thấy, hắn còn tưởng rằng y bị thương tr3

chiến trường, còn thấy lạ là sao lại người có thể làm y bị thương ở khoảng cách gần như thế, y chính là chủ soái và Thái tử mà. Đôi mắt hắn nóng rực, một ngọn lửa nóng xông thẳng lên trên, hận không thể lập tức bay trở về kinh thành. Trong lòng hắn vô cùng thương y, mặc dù đã qua nhiều năm như vậy.

Thừa Ân Bá lại hoàn toàn sa vào trong hồi ức, không chú ý tới sắc mặt hắn biến đổi: "Về sau đứa bé kia trở nên xa lạ với ta rất nhiều, nhưng có mẫu thân y ở giữa cứu vãn nên còn đỡ. Nhưng về sau... mẫu thân y mắc bệnh đa nghi, nghe nói ở bên cạnh y... có một đại phu trẻ tuổi rất thân thiết với y, cùng ra cùng vào, ý hợp tâm đầu, cho nên mới nghi ngờ là đại phu kia câu dẫn. Nàng lấy cớ mắc bệnh lừa đại phu đến chữa bệnh, lại bảo ta uy hiếp dụ dỗ ép buộc đại phu rời khỏi đứa bé kia."

Sắc mặt Vân Trinh trắng bệch.

Thừa Ân Bá thở dài một hơi: "Từ nay về sau đứa bé kia rất cảm hận ta, cũng không muốn gặp lại ta nữa."

Chương 112: Kiểm tra

Cuối cùng Thừa Ân Bá cũng không biết mình ngủ như thế nào, sáng sớm tỉnh lại dạ dày đã tốt hơn, cả người cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Tội tố quản gia đều ngạc nhiên, oán trách đêm qua Bá gia không thoải mái cũng không gọi bọn họ đến hầu hạ.

Thừa Ân Bá chỉ cười nói: "Ở trong trạm dịch không tiện, đêm lại lạnh, nửa đêm canh ba gọi các người thì có thể làm gì được. Ngược lại là Chu tiểu công tử chăm sóc ta một đêm, quả thật đã nhận quá nhiều ân tình của hắn. Bảo người đưa một vại cá đến cho bọn họ, lại tặng thêm một ngàn lượng bạc, cứ nói cảm ơn thuốc và áo lông của hắn."

Quản gia nói: "Bọn họ đi từ sáng sớm rồi, đám thương đội này đều đi sớm về tối."

Thừa Ân Bá buồn bã: "Haiz, vậy phải tìm cơ hội cảm hơn mới được. Đúng rồi, chờ đến kinh thành thì tìm Khánh Dương quận vương hỏi một chút. Chu thị có quan hệ với Tấn vương, chắc cũng có thể nghe ngóng được là ai, đến lúc đó tặng quà cảm ơn thật nhiều là được."

Quản gia cười nói: "Bá gia đúng là hợp ý với bọn họ."

Thừa Ân Bá nói: "Trách ta không có phúc khí, không có được một đứa cháu tri kỷ ngoan ngoãn, cử chỉ hào phóng lại lương thiện trung hậu, còn không có tâm cơ như vậy. Nhìn hắn xuất thân phú quý, cố tình cha mẹ lại mất sớm, trong nhà nuôi nấng hắn đến mức ngây thơ hồn nhiên, chăm sóc người ta còn vô cùng cẩn thận."

Quản gia nói: "Nếu Bá gia đã thích như vậy, không bằng nghe ngóng, nhận làm cháu kết nghĩa cũng được."

Thừa Ân Bá thở dài: "Chu thị và Tấn vương có quan hệ chặt chẽ, chúng ta là ngoại thích(*), không thể mang tiếng kết giao với phiên vương được. Đáng tiếc, tuổi già lại chỉ thích mấy đứa bé hoạt bát."

(* Ngoại thích là người họ ngoại của vua

Quản gia: "Đã sắp đến kinh thành rồi, đến lúc đó thấy đại ca, tam ca còn có tiểu thư, không phải là có cháu chất hầu hạ dưới gối rồi sao? Bá gia bị bệnh nên mới thấy nhớ nhưng có con cháu nào nhiệt đấy."

Thừa Ân Bá lắc đầu: "Bọn họ đều bị cha mẹ dạy chỉ biết vì cái trước mắt... không đáng yêu. Khi còn bé còn đỡ, bây giờ lớn rồi, người mấy phòng còn muốn đấu đá người chết ta sống, không có mấy ai đứng đắn nghĩ đến tương lai của Đạm gia. Không bằng đứa bé đêm qua, hồn nhiên ngây thơ, hoàn toàn không tâm cơ mưu mô gì. Chắc cũng là do lối sống, không phải công tử đương gia cần thừa kế gia nghiệp, người trong nhà cố ý bồi dưỡng thành tính tình chưa trải sự đời như vậy."

Quản gia dọn dẹp đệm giường, chợt a lên một tiếng: "Bá gia, cái áo lông chồn này là lông dưới nách, còn là trong cung chế tạo, một ngàn lượng bạc sợ là không đủ."

Thừa Ân Bá vô cùng kinh hãi, liền quay đầu nhìn lại. Đêm qua ánh đèn lờ mờ, mình lại vô cùng đau đớn, chỉ biết được loáng thoáng áo lông chồn. Bây giờ quản gia giơ lên cao mới thấy đó là một chiếc áo lông chồn màu trắng như tuyết không có một sợi tạp sắc nào. Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào từng sợi lông óng ánh, đúng là lông dưới nách tốt nhất.

Quản gia lật ra xem chữ thêu bên trong: "Phủ Dệt Giang Ninh, đây là được chế tác ở trong cung, bên ngoài có nhiều bạc cũng không có chỗ mua đâu. Chu gia đúng là hào phóng."

Thừa Ân Bá dờ khóc dờ cười: "Sợ là đứa nhỏ đó cũng không biết thứ này có giá bao nhiêu, chỉ tiện tay cầm đắp lên cho ta. Thôi, vào kinh rồi tìm một cái mới trả lại hẳn vậy."

Nói xong lại cầm ấm nước tr3

bàn lên nhìn, bên tr3

có khắc chữ Tuần. Lại lấy bình thuốc kia đến, bên tr3

có một cái thẻ vàng: "Thuốc này cũng là do Ngự Dược Phòng trong cung chế ra, lúc trước Thái hậu từng thưởng cho nhà chúng ta không ít, khó trách đêm qua lại có hiệu quả tốt như vậy."

Quản gia nói: "Đúng là có tiền mua tiên cung được, chắc hẳn Tấn vương bên kia cũng rất quan tâm. Xem ra hai vị công tử ngày hôm qua là dòng chính, chỉ riêng đứa trẻ nhà chúng ta cũng đã không thể tùy tiện tặng người khác thứ quý giá như vậy rồi."

Thừa Ân Bá khẽ gật đầu, bỗng nhiên một suy nghĩ hiện ra trong đầu: "Thật ra... Nếu Chu gia còn có nữ nhi thích hợp thì cũng có thể mai mối cho Văn Bảo, đây là một nhân duyên không tệ. Sau này phải điều tra xem đứa bé kia có tử muội không mới được. Có huynh đệ như vậy, tử muội cũng sẽ không thể thua kém. Đứa nhỏ Văn Bảo này cũng không ranh ma lắm, vẫn không thành võ chẳng được, tìm con gái phú thương cũng có thể bảo đảm không lo hết cuộc đời."

Quản gia cười nói: "Bá gia đúng là quan tâm nhiều thứ quá, vẫn nên nghỉ ngơi đi. Bây giờ như thế nào rồi? Tiếp tục nghỉ một ngày hay là lên đường luôn?"

Thừa Ân Bá gật đầu nói: "Lên đường đi, sớm đến kinh thành."

Mà ở bên kia, Vân Trinh với đôi mắt thâm quầng đang gà gật trong xe ngựa của Cơ Hoài Thịnh, cả người ướt đầm mồ hôi. Cơ Hoài Thịnh thấy hấn ỉu xiù liền cười nói: "Sắp vào kinh rồi, có phải ngươi sợ gặp Hoàng Thượng không. Ha ha ha ha ta đã nói ngươi rồi mà, bên ngoài kiên cường thế nào chứ, thật ra trong lòng lại cực kỳ sợ Hoàng Thượng. Yên tâm đi, nếu Hoàng Thượng phạt ngươi, ta giúp ngươi chép mấy tờ chữ lớn là được, ha ha ha ha ha ha."

Vân Trinh nhìn về phía hắn ta, vẻ mặt ch3t lạng: "Cảm ơn người, nếu như ta bị phạt viết chữ lớn, nhất định ta sẽ xin Hoàng Thượng phạt cả người nữa. Hai chúng ta là cá mè một lứa, ai cũng đừng hòng trốn."

Cơ Hoài Thịnh sụp đổ: "Không phải chú! Lão đệ, đừng so đo với lão ca ca ta, ta đã sắp kết hôn rồi, đừng để Hoàng Thượng quản ta như con nít nữa."

Vân Trinh cá giận nói: "Người có ý gì, ý người là Hoàng Thượng quản ta như con nít?"

Cơ Hoài Thịnh cười khúc khích: "Vậ mà cũng giận, Hoàng Thượng là trưởng bối của người, đương nhiên phải quản lý người rồi người. Ý mà mặc kệ người thì còn có thể ai quản người nữa?"

Vân Trinh đột nhiên cảm thấy ngọt ngào, tức giận đến lúc vào kinh. Cơ Hoài Thịnh tiễn hắn trở về Hầu phủ trước rồi mới về Vương phủ.

Vân Trinh ở trong phủ tắm rửa sạch sẽ, lại thay một bộ quần áo, chọn đến chọn đi mấy cái liền mới tìm ra được một bộ áo bào màu xanh đậm, ngoại bào xanh ngọc. Lấy gương soi một lát mới tính là hài lòng, sau đó liền vào cung.

Cơ Bằng Nguyên còn đang nghị sự cùng đại thần, Vân Trinh sợ quấy rầy y nên không có cho người ta thông báo. Đình Đại không ở đây, hắn buồn bực ngán ngẩm cũng không gọi người tới chơi cùng. Một mình ở trong tấm điện viết mấy tờ chữ lớn, từ đầu đến cuối vẫn không hài lòng, liền đặt xuống rửa tay.

Lại lấy một quyển sách tr3

giá ra leo lên giường đọc, đọc được một chút đã díp cả mắt lại. Hắn kéo chăn lông chồn tr3

giường lên đắp, ngửi mùi phật thủ quen thuộc, trong lòng yên tâm hắn đi. Vốn dĩ hắn đã không ngủ ngon, lần này trở lại nơi quen thuộc, gửi được mùi

hương quen thuộc, rất nhanh đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Cơ Băng Nguyên không biết Vân Trinh về, y thích yên tĩnh, Thế Nhân Cung vẫn luôn không có người. Lúc y trở về tắm điện đổi y phục, quay lại bất ngờ nhìn thấy tr3

giường có người nằm thì giật nảy mình. Đến gần mới thấy là Vân Trinh đang chôn mặt trong chăn lông chồn đen nhánh mềm mại, ngủ say đến mức khuôn mặt đỏ bừng thì không khỏi bật cười. Y không gọi hấn dậy mà ra ngoài hỏi thăm cung nhân, biết hấn về từ chiều đã được một hai canh giờ rồi. Chắc là chờ nhàm chán quá mới sai người chuẩn bị bữa tối, rồi mới trở về tắm điện.

Y chú ý tới mấy tờ luyện chữ của Vân Trinh tr3

mặt bàn, nghĩ thầm chắc sợ trảm trách hấn trở về sớm nên mới giả ngoạn lấy lòng trước đây mà. Y mở ra, cầm bút son đến sửa lại cho hấn mấy nét. Lại thấy hấn còn đang ngủ, nếu ngủ tiếp nữa sẽ trễ mất bữa tối, liền ngồi vào bên giường nhẹ nhàng lay tỉnh hấn: "Dậy đi, ăn tối xong ngủ tiếp."

Vân Trinh đang ngủ mơ mơ màng màng không biết trời đất, mở to mắt nhìn thấy y liền mông lung cho y một nụ cười. Cơ Băng Nguyên nhìn hấn vẫn chưa hết đỏ mặt, mi dài khẽ run có chút đáng yêu, liền nắm cầm hấn hôn xuống. Vân Trinh há hốc mồm, tỉnh tỉnh mê mê bị y bắt nạt một hồi lâu mới phản ứng được. Xa nhau mấy ngày, vốn dĩ đã vô cùng nhớ nhung, liền trở tay ôm lấy Cơ Băng Nguyên nhiệt tình hôn trả lại.

Hai người lưu luyện hồi lâu mới tách ra, vạt áo Vân Trinh buông lỏng, thở hồng hộc, trong mắt có hơi nước. Cơ Băng Nguyên ôm hấn cười hỏi: "Sao tự nhiên lại trở về, cũng không gọi người đến báo, làm người phải đợi nửa ngày. Tr3

đường không lạnh chứ? Trấm bảo bọn họ nấu canh dê ủ ấm thân thể."

Vân Trinh vẫn không nở buông Cơ Băng Nguyên ra: "Ta về kiểm tra đột xuất xem Hoàng Thượng có vụng trộm sủng hạnh tiểu yêu tinh khác

không."

Lòng ngực Cơ Băng Nguyên bỗng nhiên chấn động mạnh, cười đến mức không thể dừng được: "Được rồi, vậy thì mời Hoàng hậu nhìn kỹ xem trẫm có vụng trộm sủng hạnh người khác hay không."

"Người phải cẩn thận kiểm tra rõ ràng, đã kiểm tra trước sau điện chưa? Không nhìn thấy chứ? Trẫm có trong sạch không?"

Vân Trinh cười hì hì, bàn tay đã sớm luồn vào trong vạt áo Cơ Băng Nguyên: "Những chỗ đó sẽ có người thay người thu dọn sạch sẽ, ta muốn tự mình kiểm tra." Nói xong liền cởi vạt áo đai lưng của Cơ Băng Nguyên, lại đi cởi quần áo trong.

Cơ Băng Nguyên cảm thấy mới mẻ: "Phải làm thế nào mới có thể chứng minh trẫm trong sạch?"

Vân Trinh nghiêm túc nói: "Đương nhiên là phải kiểm tra từ tr3

xuống dưới, từ trong ra ngoài rồi. Mỗi một tác đều phải nhìn qua thì bản Hoàng sau mới có thể yên tâm."

Cơ Băng Nguyên không nhịn được lại muốn cười, chỉ giang cánh tay tùy ý hấn cởi y phục: "Nói như thế, nếu trẫm không cho người nhìn chẳng phải là chột dạ sao?"

Chậu than trong điện ấm áp như xuân, Vân Trinh nhìn lồng ngực và cơ bụng rắn chắc của Cơ Băng Nguyên, nuốt nước miếng một cái: "Đúng vậy, cho nên Hoàng Thượng phải nghe theo ta, chủ động cho ta nhìn mới được."

Bàn tay đã sớm đã không nghe lời sờ mấy cái, Cơ Băng Nguyên bị hấn trên chọc đến mức không nhịn được cười, bắt được cái tay không thành thật của hấn ấn về tr3

giường: "Trẫm cảm thấy nhìn như vậy vẫn chưa được, Hoàng hậu phải tự mình thử một chút mới biết được trẫm có nghĩ ngợi dưỡng sức, có thủ thân

như ngọc hay không."

Vân Trinh nằm bên dưới, có chút không kịp chờ đợi: "Thần cũng mời Hoàng Thượng kiểm tra."

Hai người thật sự kiểm tra cho nhau một lát, cuối cùng ngay cả canh dê cũng phải cho người đưa vào tắm điện. Hai người người đút cho ta ta đút cho người ăn xong bữa tối, lại tiến vào nội điện đùa nghịch đến đêm khuya mới ôm nhau lười biếng nằm ở tr3

giường nói chuyện phiếm.

Vân Trinh nhắm mắt lại, bàn tay lặng lẽ sờ Cơ Băng Nguyên, Cơ Băng Nguyên bị hấn sờ đến mức bật cười: "Người cứ chỉ sờ cánh tay trẫm làm cái gì?"

Vân Trinh nói: "Cái này còn đau không?"

Cơ Băng Nguyên cúi đầu nhìn vết sẹo tr3

cổ tay: "Khỏi từ lâu rồi, không đau."

Vân Trinh cúi đầu xuống lặng lẽ li3m láp, Cơ Băng Nguyên chỉ cảm thấy đầu lưỡi kia vừa mềm vừa nóng, không nhịn được cười: "Còn nghịch nữa, vừa rồi là ai la hét không được? Nhóm lửa trẫm cũng mặc kệ người."

Trong lòng Vân Trinh cất giấu bí ẩn thương tiếc, đưa tay ôm chặt lấy Cơ Băng Nguyên, quyến luyến cảm giác da thịt ấm áp mà dính sát vào y.

Cơ Băng Nguyên chỉ cảm thấy hôm nay Hoàng hậu trẻ tuổi của mình có chút nhiệt tình dính người, nhưng lại vô cùng mới mẻ. Tiểu biệt thắng tân hôn(*), y cũng đưa tay ôm hấn vào lòng, hai người lưu luyến một lát mới yên tĩnh nằm xuống ngủ. Vân Trinh thấp giọng hỏi y: "Hoàng Thượng."

(*) Tiểu biệt thắng tân hôn: Vợ chồng xa nhau gặp lại sẽ mang lại cảm xúc mạnh hơn cả đêm tân hôn

Cơ Bằng Nguyên nhắm mắt lại hỏi: "Chuyện gì?"

Vân Trinh nói: "Cha mẹ ta mất sớm, không ai quản. Lúc ấy cha mẹ Hoàng Thượng đều còn, sao vẫn có thể kiên trì nhiều năm không thành hôn..." Còn là Thái tử được giáo dục chính thống, làm sao lại vùng lên được?

Cơ Bằng Nguyên cười: "Đương nhiên cũng đã từng do dự, mẫu thân vất vả, có đôi khi khó tránh khỏi dao động nghĩ hay là nghe theo nàng đi, coi như hiếu thuận ơn sinh dưỡng. Nhưng lúc đó còn trẻ, cảm thấy không làm Hoàng đế thì sao chứ. Hoàng đế giống như một cái tượng gỗ, người này nói phải thế này, người kia lại nói phải thế kia, vậy đó vẫn là ta sao? Đó chỉ là một cái thể xác của Hoàng đế, ai mặc vào cũng như nhau."

"Người từng đọc "Thế thuyết tân ngữ" chưa? Ta đã đọ sức với ta từ lâu—"

"Ta thà làm ta." Vân Trinh ôm chặt lấy cánh tay có vết thương kia, trong lòng nghĩ, Hoàng Thượng là của ta, ai đến ta cũng không cho.

(*) Thế thuyết tân ngữ là bộ bút kí tiểu thuyết thuật lại những câu chuyện của sĩ đại phu thời Ngụy Tấn.

Có một câu chuyện là lúc còn trẻ Hoàn Ôn và Ân Hạo (đều là tướng lĩnh thời Đông Tấn) rất nổi tiếng, cho nên thường hay cạnh tranh với nhau. Một lần Hoàn Ôn hỏi Ân Hạo: "Người so sánh với ta, ai mạnh hơn ai?" Ân Hạo trả lời nói: "Ta đã đọ sức với ta từ lâu, ta tình nguyện làm ta!"

Tr3

người của ta có một ngàn tám trăm loại thói hư tật xấu. Ta đã khổ chiến với chúng nó, muốn chiến thắng bọn chúng, trở thành mình tốt hơn hoặc mới hơn. Ta đã từng hâm mộ người khác nhìn như hoàn mỹ, nhưng cho dù người khác có tốt thế nào thì ta vẫn tình nguyện làm mình không trọn vẹn, bởi vì ta chính là ta, là khói lửa khác biệt.

Chương 113: Kỳ quái

Sáng sớm hôm sau, Vân Trinh liền chui ra khỏi chần đến võ đài rèn luyện thân thể. Lúc Cơ Băng Nguyên mặc triều phục muốn lên triều, thấy Vân Trinh đang vác đá tạ đứng lên ngồi xuống, đôi chân dài gập xuống để lộ ra đường cong mỏng eo căng chặt.

Cơ Băng Nguyên mỉm cười nhớ tới sự vui vẻ đêm qua, liền dứt khoát đứng ở bên cạnh xem một hồi. Thấy Vân Trinh thở ra khí trắng, đứng lên ngồi xuống chín mươi cái lại cầm cung tới luyện lực cánh tay.

Trời đông giá rét, Cơ Băng Nguyên không ngờ hắn lại chăm chỉ như thế. Y có chút đau lòng, nhưng vẫn đi đến bên cạnh hắn chỉ dạy hắn mấy lần. Vân Trinh lại luôn không nhìn được mà nhìn về phía cánh trái của y.

Cơ Băng Nguyên thấy hắn vẫn luôn nhìn mình thì cười nói: "Cứ nhìn trộm làm gì? Không tập trung."

Vân Trinh nói: "Hình như chưa từng thấy Hoàng Thượng bắn tên bao giờ."

Cơ Băng Nguyên xoa nhẹ tóc hắn: "Nói mò cái gì, khi còn bé toàn là trộm dạy người cung ngựa, quên rồi sao?" Nói xong liền cầm một cây cung đến, cài tên lên kéo căng rồi bắn r4 một mũi dễ dàng trúng ngay hồng tâm.

Khuôn mặt Vân Trinh giãn ra, vỗ tay: "Hoàng Thượng giỏi quá!"

Cơ Băng Nguyên mỉm cười nhìn hắn một cái, lại ném cung cho thị vệ đứng một bên: "Trộm đi vào triều, người luyện một chút nữa thôi, trưa nay muốn ăn cái gì thì cứ dặn bọn họ."

Vân Trinh nói: "Tây Ninh Hầu nghe nói ta về kinh, hôm qua đã gửi thiệp mời

nói cho dù thế nào cũng phải đến cảm ơn. Nghe nói còn mời được cả lão An vương, không đi không tốt lắm. Đêm nay ta không về cung nữa, ta về Hầu phủ nghỉ một đêm."

Cơ Bằng Nguyên không nói gì, chỉ khẽ gật đầu cười nói: "Ông ta phái người canh giữ trước phủ người sao? Thấy người một lần liền bắt người. La Tùng Hạc kia đã được tiến sĩ nhị giáp, trăm nể mặt Tây Ninh Hầu cho hắn ta giữ chức Hàn Lâm Viện trong kinh. Tây Ninh Hầu đã bắt đầu bàn chuyện cưới xin với nhà hắn ta rồi, đúng là ông ta cũng nên cảm ơn người cho tốt."

Vân Trinh nói nhỏ: "Chỉ là, lão An vương... Ta rất sợ ông ấy."

Cơ Bằng Nguyên cười sờ lên mái tóc ẩm ướt mồ hôi của hắn: "Sợ cái gì, ông ấy là một trưởng bối hiền hòa, người cứ coi như trưởng bối nhà mình mà hiếu kính là được. Tây Ninh hầu rất thân với lão An vương, chắc là sợ người không đến nên mới mời lão An vương ra mặt."

Vân Trinh nói: "Đã tặng rất nhiều quà rồi mà..."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Mấy ngày này không chỉ có mỗi Tây Ninh Hầu đi, người trong kinh vừa qua được một kiếp được thả về nhà, nhà nào mà không tặng quà cho người đâu? Chỉ sợ chỗ ở của người đã bị thiệp mời lấp kín, chính vì trăm lo lắng người không chịu nổi nên mới đuổi người ra ngoài huấn luyện mùa đông, tất cả cứ để Chương Diễm làm là được. Chờ ba tháng sau trở lại cũng đã đỡ bớt đi rồi. Ai biết người lại trộm trở về, quả nhiên liền bị Tây Ninh Hầu bắt tại trận đúng không?"

Vân Trinh ngây người: "Hóa ra Hoàng Thượng phái ta đi huấn luyện mùa đông là có ý này."

Cơ Bằng Nguyên buồn cười: "Không thì sao? Người cho rằng trăm nữ chắc?"

Vân Trinh đỏ mặt: "Sao Hoàng Thượng không nói rõ với ta, ta cũng không phải người không hiểu đạo lý."

Cơ Bằng Nguyên trêu tức: "Chẳng lẽ trăm nói rõ ràng, người có thể nhin

được không trở lại ư?"

Vân Trinh suy nghĩ một chút, hai tai nóng lên. Cơ Băng Nguyên nhéo nhéo vành tai của hắn, tâm trạng rất tốt nói: "Trẫm lên triều đây." Vân Trinh cười hì hì hành lễ: "Cung tiễn thánh giá."

Cơ Băng Nguyên lên kiệu đi về hướng Phụng Thiên Điện. Đến khi xuống kiệu, y gọi Mặc Cúc tới dặn dò: "Đi thăm dò xem tại sao Chiêu Tín Hầu lại đột nhiên về kinh, về thế nào."

Từ sau khi Đinh Đại đến cửu biên, Mặc Cúc liền biến thành nội thị theo hầu bên cạnh y, hắn ta vội vàng khoanh tay đáp lời rồi rời đi.

Cơ Băng Nguyên nhìn hắn ta một cái, đưa tay vén ống tay áo dài lên, hơi lướt qua vết sẹo tr3

cánh tay trái mình. Cảm xúc ầm áp mềm mại vừa nóng vừa ướt tràn ngập thương tiếc kia dường như vẫn còn đọng lại. Tâm tư thiếu niên luôn luôn trong sáng đến mức có thể nhìn thấy đáy như thế. Cảm giác mình được người khác yêu quý trân trọng đúng là không tệ.

Y sửa sang lại ống tay áo, tiến vào Phụng Thiên Điện, nội thị đang trực kêu lên thật dài: "Hoàng Thượng giá lâm!"

Đám đại thần hô to vạn tuế.

Bên kia Vân Trinh lại ra hỏi cung, trước tiên đến Đại Lý Tự điểm danh, xử lý một chút công văn còn lưu trữ, lại lật xem tiến độ mấy vụ án gần đây, hỏi thăm vài vị Thôi quan. Sau khi thấy tất cả đều như thường, mà cũng đã đến buổi trưa, hắn liền đứng lên về Hầu phủ.

Lúc đi ra phố nhìn thấy tám biển Cửu Châm Đường, hắn lại không nhịn được đi vào.

Bên trong Cửu Châm Đường ngay ngắn chỉnh tề. Các bệnh nhân được được đồng dẫn tới dẫn đi, đại phu ngồi trước bàn hành nghề hoặc ở bên trong

xem bệnh, thi châm, lấy thuốc. Bên ngoài còn có rất nhiều nước trà miễn phí, lại bán rất nhiều thuốc men.

Rất nhiều người.

Có y đồng chạy tới cười hỏi hấn: "Xin hỏi công tử đến khám bệnh hay là bốc thuốc?"

Vân Trinh nói: "Ta tìm Quân cốc chủ của các người..."

Y đồng khẽ giật mình, lại vẫn tươi cười hỏi: "Xin hỏi tước danh của công tử? Để chúng ta đi vào thông báo một tiếng, nhưng chưa chắc cốc chủ đã có thể gặp ngài, bây giờ hấn đang khám cho bệnh nhân."

Vân Trinh nói: "Ta họ Vân, Vân Trinh. Người cứ nói với Quân đại phu là ta không có việc gì, chỉ ghé thăm xem bây giờ các người thế nào thôi. Hấn ta cứ chữa bệnh của hấn ta đi, ta không quấy rầy nữa."

Y đồng kia lại vô cùng mừng rỡ nói: "Hóa ra là Vân hầu gia, Quân cốc chủ của chúng ta đã nói bao giờ Hầu gia đến thì cứ mời vào. Cốc chủ đang ở bên trong khám bệnh, mời ngài vào."

Vân Trinh liền theo kia y đồng kia đến một phòng bệnh gần đó, nhìn thấy Quân Duật Bạch đang bắt mạch cho một ông lão. Mi dài khẽ buông, khuôn mặt tập trung lạnh như băng, bất động một lúc lâu. Vân Trinh cũng không quấy rầy hấn ta, chỉ lảng lảng đứng ở một bên nhìn hấn ta bắt mạch hồi lâu mới đổi một bên khác, lại bắt mạch một lúc nữa mới nói: "Tốt lên rất nhiều rồi, nhưng gần đây lại có uống rượu, ta nói qua nếu còn uống rượu thì không cần đến khám nữa mà."

Ông lão kia xấu hổ nói: "Quân đại phu... Xin lỗi, là nhà ta có thêm một đứa cháu. Hôm đó vui quá, lại thấy bây giờ đã khỏe hơn nhiều rồi, nghĩ chắc không có việc gì đâu. Cho nên liền uống một chén nhỏ, thật sự chỉ có một chén nhỏ thôi."

Quân Duật Bạch không nói gì, chỉ hơi vươn tay: "Đưa vị lão trượng này ra

ngoài, lần này khám bệnh phí miễn, về sau không được nhận vào nữa."

Ông lão kia vô cùng sục sạo: "Quân đại phu! Ngài đã chữa bệnh cho ta lâu như vậy rồi, y quán khác đều không chữa được, đại phu! Lần sau ta không dám nữa, chắc chắn sẽ không dám uống rượu nữa! Xin ngài hãy cho ta thêm một cơ hội."

Quân Duật Bạch không nói gì, vẻ mặt lạnh nhạt. Đột nhiên có hai hộ vệ đi từ bên cạnh đến, không nói hai lời trực tiếp mời ông lão kia ra ngoài.

Quân Duật Bạch giương mắt nhìn thấy hắn, vẻ lạnh lùng trước đó đột nhiên hòa tan, ý cười nhiễm đầy đôi mắt: "Sao hôm nay Vân hầu gia lại rảnh rỗi đến đây vậy? Là không thoải mái chỗ nào sao? Để ta châm cho người một lát nhé?"

Vân Trinh nhanh chóng từ chối: "Không có! Cả người ta rất dễ chịu! Không có chỗ nào không khỏe! Chỉ là hôm nọ ta mới đến thành Tân Hải huấn luyện mùa đông, hôm nay rảnh rỗi mới nhớ tới không biết chỗ các người làm ăn thế nào rồi, có tên côn đồ mù mắt nào tới quấy rầy hay không?"

Quân Duật Bạch cười nói: "Có tấm biển Hoàng Thượng tự mình viết, lại có Hầu gia phân phó Đại Lý Tự, cấm quân trông nom, làm gì còn có ai không có mắt như thế?" Hắn ta quay đầu gọi đồng tử dâng trà.

Vân Trinh thở dài một hơi, cầm chén trà lên ngoan ngoãn uống, lại tìm được chủ đề: "Bệnh nhân kia uống rượu thì không chữa được sao?"

Quân Duật Bạch nói: "Không phải uống rượu là không chữa được, mà không tuân theo lời dặn của y sĩ mới không chữa được. Có đôi phương thuốc cũng không chữa được, đổi đại phu khác càng không chữa được."

Vân Trinh có chút chột dạ, liền cầm chén trà lên uống ừng ực. Quân Duật Bạch cười nói: "Quy củ ở chỗ ta hơi nhiều, chỉ là lâu rồi ta không gặp được mấy người không nghe theo lời dặn. Anh hùng chỉ sợ bệnh đến, bệnh tới như núi sập, đa số mọi người đều rất ngoan ngoãn."

Vân Trinh căn bản không dám nhìn hấn ta, chuyển mắt đi: "VẬY lúc trước Hoàng Thượng cũng rất nghe người nói sao?"

Quân Duật Bạch nói: "Nghe, y là chủ soái, nếu y đầu têu không nghe lời y sĩ thì sao ta còn chữa được cho những binh sĩ khác nữa?"

Vân Trinh xoay chén trà trong tay: "Ta nghe Chương tiên sinh nói lúc trước Quân tiên sinh và Hoàng Thượng ý hợp tâm đầu, cùng ra cùng vào, cực kỳ hợp ý."

Quân Duật Bạch nói: "Cũng tạm tạm thôi, thật ra bởi vì chúng ta là cùng một loại người."

Vân Trinh hiếu kỳ nói: "Người nào?"

Quân Duật Bạch nhìn hấn một cái, lại cười nói: "Chuyện mình để ý thì nhất định phải làm theo ý mình."

Vân Trinh càng mờ mịt.

Quân Duật Bạch nhìn hấn như vậy thì chỉ muốn cười: "Đầu tiên là về cái nhỏ, ví dụ như đồ đạc phải đặt ở nơi mà mình muốn, người bên ngoài không được chạm vào. Hay ví dụ như cấp dưới phải nghe lời mình, nếu làm trái sẽ bị đui đi. Còn về cái lớn, ví dụ như bệnh nhân nhất định phải làm theo lời mình nói. Hay như phương bác chắc chắn phải bị thu phục, kẻ địch nhất định phải đánh bại. Nếu làm không được thì sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Cho dù như thế nào, dù có phải dùng trăm phương ngàn kế thì nhất định cũng phải làm chuyện đó theo ý mình. Một ngày chưa làm xong thì sẽ không có cách nào yên tâm."

Vân Trinh trợn mắt há hốc mồm: "Không phải là mệt lắm sao?"

Quân Duật Bạch nhẹ nhàng cười: "Nếu người chú ý một chút sẽ biết, trước kia Hoàng Thượng từng mặc đồ màu sáng, về sau chỉ cần làm bản một tí là y sẽ khó mà bình tĩnh nổi, sẽ không chịu mặc tiếp nữa. Nhưng tr3

chiến trường nào có đồ để thay, về sau y liền đổi sang đồ màu sẫm hết."

Vân Trinh:...

Hình như đúng thế thật.

Quân Duật Bạch nói: "Trong phạm vi xung quanh y, mùi tr3

người ai khó ngửi một chút là y hận không thể lập tức đuổi người đó đi."

"Lúc ăn cá nhất định phải ăn một mặt trước rồi mới ăn mặt còn lại. Ai mà lật lại sớm thì chắc chắn y sẽ không động vào đĩa cá kia nữa."

"Ăn quýt nhất định phải lột hết xơ ra mới ăn."

"Lú pha trà, mỗi một lá trà đều phải hoàn chỉnh."

"Lúc viết chữ, nếu tờ giấy kia dính một giọt mực, y tuyệt đối sẽ không dùng lại tờ giấy đó nữa."

Vân Trinh ghen hợm nhìn Quân Duật Bạch trân trối. Quân Duật Bạch gật đầu cười nói: "Bây giờ y đã đứng đầu thiên hạ, sống an nhàn sung sướng, cái gì cũng có người phục vụ, người bên ngoài sẽ không phát hiện ra những tật xấu này của y. Lúc trước y ở trong quân đội, đa số thời gian đều phải cùng ăn cùng ngủ với chúng ta, lúc đó mới thấy rất rõ. Cho dù xưa nay y đều không nói, cũng chưa từng nổi giận, nhưng người đến gần y đều sẽ dần dần phát hiện ra tính tình này của y, sau đó bất tri bất giác lẩn tránh mắt."

"Thuở nhỏ ta ở trong cốc, ai này cũng nói tính tình ta kỳ quái. Về sau ra ngoài mới phát hiện tr3

đời này còn có người giống ta, cảm thấy rất lạ lẫm, bởi vậy mới có quan hệ không tồi."

Vân Trinh bỗng nhiên bật cười ha ha ha. Hắn nhớ lại những lúc ở chung với Hoàng Thượng, phát hiện hình như Quân Duật Bạch nói đúng! Hắn nhớ ra:

"Có phải cái chặn giấy nhất định phải đặt ở bên tay trái, nếu không ở nơi đó thì y sẽ nhìn chăm chăm vào cái chặn giấy kia không."

Có lần Định Tương trưởng công chúa nghị sự với Hoàng Thượng, hấn ở một bên cầm lấy cái chặn giấy hình con hổ chơi, sau đó cứ nhìn thấy thi thoảng Hoàng Thượng lại liếc hấn một cái, thi thoảng lại liếc hấn một cái.

Lúc ấy hấn không hiểu, về sau vẫn là Đinh gia gia cầm một quả cầu thủy tinh đến đổi với hấn rồi đặt lại tr3

mặt bàn.

Sau đó về nhà Định Tương trưởng công chúa dạy hấn không được động vào đồ tr3

bàn của Hoàng Thượng, hấn mới nhớ rất rõ.

Quân Duật Bạch vỗ tay cười to: "Không sai, lúc hành quân một binh sĩ bên cạnh y bị lệch chùm lông đỏ tr3

mũ binh. Ta thấy y cứ nhìn chăm chăm vào binh sĩ kia, làm hấn ta bị dọa đến mức cứng ngắc cả người, căn bản không biết vì sao hôm đó Thái tử cứ nhìn mình không thuận mắt."

Vân Trinh cười âm ỉ, một hồi lâu sau hấn mới lau khước mắt nói với Quân Duật Bạch: "Vậy tại sao lúc ấy người lại về cốc mà không ở lại kinh thành."

Quân Duật Bạch nói: "Lúc ấy trong cốc có trưởng bối bị bệnh nặng, cần ta trở về làm chủ. Huống hồ tâm ta thuộc y đạo, không đóng cửa dốc lòng nghiên cứu thì sao có thể có đại thành?"

Vân Trinh ngạc nhiên, nhìn sắc mặt hấn ta đứng đần, đột nhiên có chút nửa tin nửa ngờ: "Vậy bây giờ người đã thành công chưa?"

Quân Duật Bạch nghiêm mặt nói: "Hoàng Thượng bị bệnh nguy hiểm, y liên quan đến vận mệnh của cả thiên hạ, đương nhiên ta không thể ngồi xem,

cho nên mới đến."

Vân Trinh gật đầu tán thưởng: "Đúng là như thế, có Quân thần y tọa trấn, ta cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều."

Quân Duật Bạch mỉm cười nhìn hắn: "Ta thấy người đường xá mệt mỏi, thậm chí không đủ. Vừa vặn bây giờ ta có chút thời gian, không bằng để ta châm cho người một chút?"

Vân Trinh sợ hãi nói: "Không cần, đa tạ Quân thần y. Ta thấy người đang bận, mà đêm nay ta còn phải tham gia một bữa tiệc nữa, cáo từ trước."

Quân Duật Bạch thấy hắn chạy mất dép thì lắc đầu bật cười.

Chương 114: Tiệc nhà

"Hầu gia đi theo thương đội Chu thị về kinh. Vốn là Khánh Dương quận vương trùng hợp đi qua đó xử lý chút chuyện nhà, nghe nói Hầu gia ở đó huấn luyện mùa đông liền mời hắn ăn cơm. Hầu gia biết hắn ta muốn về kinh nên mới đi theo. Tuy thương đội có hộ vệ nhưng Quận vương sợ không an toàn nên đã cố ý mời thêm tiêu cục giương oai hộ tống, tr3

đường đi đều rất bình an."

"Nghe nói tr3

đường Hầu gia nhìn thấy đội xe nhà khác vận chuyển cá tươi nên còn cố ý trả giá cao muốn mua cho bệ hạ, kết quả người ta không bán."

"Nếu nói cả quãng đường có cái gì không đúng thì Tư Mặc bên cạnh Hầu gia nói chiếc áo lông chồn Hầu gia vốn đang mặc đã biến mất. Đó là áo mà phủ Nội vụ mới làm mùa đông năm nay. Hỏi Hầu gia chỉ bảo là đã cho người khác nên hắn ta cũng không dám hỏi kỹ hơn, chỉ đoán rằng bình thường Hầu gia không thích mặc ngoại bào ngại vướng víu, có lẽ để quên tr3

xe của Khánh Dương quận vương mất rồi. Còn thiếu mất một bình Bảo Hòa Hoàn, Hầu gia cũng chỉ nói là đã cho người khác. Điều kiện trạm dịch tr3

đường không tốt, đúng là Hầu gia không được nghỉ ngơi tốt, hôm sau mới chợp mất tr3

xe của Khánh Dương quận vương cả một đường."

Mặc Cúc buông thõng tay bấm báo tử mĩ với Cơ Băng Nguyên. Lúc trước

hắn ta đi theo Đinh Đại lâu rồi, biết Hoàng Thượng không bao giờ sợ bị người khác làm phiền trong chuyện về Chiêu Tín Hầu, lúc báo cáo cần phải nói rõ chi tiết, tuyệt đối không được tự cho rằng là chuyện nhỏ liền không báo. Chuyện có nhỏ hơn nữa, nếu biết vẫn phải bẩm báo với Hoàng Thượng.

Cơ Bạng Nguyên không thay đổi sắc mặt: "Ta đã biết." Y cầm sổ gấp chưa phê tr3

bàn lên xem, đây là sổ con mà Thừa Ân Bá thỉnh an. Hôm nay ông ta vừa đến kinh thành liền vội vàng đưa sổ con thỉnh an cho Hoàng Thượng, lại thỉnh tội thay hai đứa cháu trai, tự nhận là quản lý không nghiêm, không đốc thúc đủ. Mặt khác - còn mang theo cá vược vằn năm đó Hoàng Thượng thích ăn nhất đến, hy vọng có thể đưa tới Quang Lộc Tự cho Hoàng Thượng nếm thử.

Cơ Bạng Nguyên tính toán thời gian, lại quay đầu hỏi Mặc Cúc: "Hôm nay Tây Ninh Hầu mời khách ở nhà mình sao? Trẫm nhớ ông ta ở hẻm Liên Hoa đúng không."

Mặc Cúc vội vàng nói: "Vâng."

Cơ Bạng Nguyên lật đầu phê lên sổ gấp kia, sau đó quay đầu nói: "Truyền khẩu dụ đến Thừa Ân Bá phủ, đêm nay trẫm sẽ đến Bá phủ dùng cơm, tâm ý ngàn dặm đưa cá của quốc cữu gia không thể coi nhẹ."

Mặc Cúc vội vàng đáp lời, Cơ Bạng Nguyên hời hợt nói: "Tiệc nhà thì không cần giống trống khua chiêng, cải trang là được. Bảo Cao Tín dẫn mấy người đi theo, dùng xong cơm thì tiện đường đến Tây Ninh Hầu phủ đón Chiêu Tín Hầu về cung."

Trong lòng Mặc Cúc biết rõ việc ăn cá mới là tiện đường, đón Hầu gia về cung mới là việc chính, nhưng vẫn lưu loát đáp: "Vâng."

Thừa Ân Bá ngồi trong khách sảnh hỏi quản gia: "Đã đưa sổ con vào cung chưa?"

Quản gia cười: "Sáng sớm đã sai người đứng canh ở cửa cung rồi, thái giám thu sổ vừa ra chúng ta liền đi lên."

Thừa Ân Bá gật đầu, lại nói với ba huynh muội Đàm Văn Úy, Đàm Văn Bảo và Đàm Trăn ở trước mặt: "Những chuyện xảy ra từ khi các người vào kinh đến nay, bắt đầu từ lúc thọ lễ bị mất, hãy nói rõ một năm một mười cho ta."

Tr3

mặt Đàm Văn Úy tràn đầy vẻ xấu hổ, đứng dậy bắt đầu nói từ chuyện cứu được nữ tử kia ra rõ ràng rành mạch.

Lúc nói đến Chiêu Tín Hầu dẫn Long Tương Doanh đến tra án, ông ta bỗng nhiên ngắt lời: "Các người nói là trước đây Chiêu Tín Hầu vẫn rất khách khí với các người, cùng giải quyết việc chung với Cao thống lĩnh. Về sau các người sốt ruột chất vấn mới khiến Chiêu Tín Hầu lạnh mặt, Cao thống lĩnh vẫn luôn đứng giữa hoà giải rồi?"

Đàm Văn Úy nói: "Vâng, là trước đó chúng ta nghĩ sai, cho rằng Cao thống lĩnh mới là người đến phá án chân chính... Chiêu Tín Hầu chỉ tới tọa trấn, con em thế gia cũng chỉ cần kiếm công lao thôi."

Thừa Ân Bá không đổi sắc: "Các người nghĩ sai rồi, Long Tương Doanh vạ chỉ nghe hiệu lệnh của Thánh thượng, từ lúc Chiêu Tín Hầu có thể chỉ huy bọn họ đã chứng tỏ Chiêu Tín Hầu mới là người phá án chính."

Đàm Văn Úy hổ thẹn lại nói vài câu, Thừa Ân Bá hỏi: "Thừa Ân Bá không có người kế tục, đây là nguyên văn của Chiêu Tín Hầu?"

Đàm Văn Úy gật đầu.

Thừa Ân Bá khẽ gật đầu: "Đây là đứng ở góc độ của Hoàng Thượng để nói chuyện. Đáng tiếc các người thân là mẫu tộc Hoàng Thượng, vốn dĩ nên là người giúp đỡ tốt nhất, thủ hạ đáng tin nhiệm nhất của Hoàng Thượng, không ngờ các người lại thiếu hiểu biết như thế, sau này sẽ không thể giúp

đỡ cho Hoàng Thượng được. Các người lại cho rằng hẳn cố ý gây khó xử châm chọc các người, đúng là lòng dạ hẹp hòi."

Tr3

mặt ba huynh muội lúc đỏ lúc trắng, vô cùng khó xử. Thừa Ân Bá lại bảo Đàm Văn Úy nói tiếp.

Đợi đến khi nói tới việc phá án về kinh, Hoàng Thượng ban thưởng tiệc, cuối cùng lại không tới.

Thừa Ân Bá nói: "Việc này sao các người không nói với ta, Hoàng Thượng không phải người tùy ý. Cho dù y không đến thì ít nhất cũng sẽ bảo Cao thống lĩnh, Chiêu Tín Hầu ra. Nếu bọn họ cũng không rảnh thì phải điều tông thất Quang Lộc Tự đến tiếp khách, đều không phải là việc khó."

Đàm Văn Úy nói: "Sau đó có thưởng chút tiền bù." Tiếp theo lại nói đến việc tham gia hội văn bị khiển trách, tìm Hà Gian quận vương và Chiêu Tín Hầu hỏi thăm.

Thừa Ân Bá nói: "Việc này Hà Gian quận vương cũng không sai, đúng là phong cách của Hoàng Thượng. Tuy rằng trách cứ nhưng thật ra là che chở các người, lập uy với những người muốn lợi dụng các người. Chiêu Tín Hầu cũng không mắng sai các người, sau khi Lỗ Quốc Công bị xét nhà ta đã lệnh cho các người an phận khiêm tốn một chút, các người lại không nghe ta."

Đàm Văn Úy thấp giọng giải thích: "Lúc ấy chúng ta mới kinh mấy ngày, còn chưa được gặp cả Thánh thượng, cũng không thấy được phân công cho việc gì nên mới cảm thấy nóng vội, không biết bước kế tiếp nên làm cái gì."

Thừa Ân Bá nói: "Thánh thượng khẩu dụ rất rõ ràng rồi, bảo các người đi học cho giỏi. Đáng tiếc các người vẫn dính vào việc không tốt."

Đàm Văn Úy hổ thẹn: "Là chúng ta không phải. Việc tặng thơ văn sau hội văn là lệ cũ, không ngờ rằng bọn họ lại vô ý như thế, vậy mà không biết tị húy. Dưới chân Thiên tử mà vẫn có thể phạm sai lầm như vậy..."

Thừa Ân Bá trách mắng: "Đã như vậy rồi mà các người vẫn còn cho rằng đây chỉ là việc nhỏ không tị húy thôi sao? Toàn bộ quá trình đều được thẩm vấn bí mật, không giữ lại khẩu cung, ba ngàn cuốn sách bị tiêu hủy toàn bộ, hai mươi ba người chủ mưu treo cổ, hơn ba mươi người lưu vong, tất cả công tượng đều bị nhập nô tịch. Tần Vương vì thế mà còn dâng tấu tước bỏ thuộc địa rút quân, phế đi một tước Quận vương, các người vẫn còn cho rằng chỉ bởi vì không biết tị húy?"

Các người coi lão hồ ly Tần Vương kia là kẻ ngu sao? Vô duyên vô cớ tự bẻ cánh chim của mình? Chắc chắn tập thơ kia có thứ gì đó khó lường muốn mạng người! Còn là tiết Vạn Thọ tập trung đông đủ sứ thần các quốc gia, Tần Vương đang tự bẻ đuôi để cầu được sống! Các người có thể may mắn tránh thoát thì phản biết ơn Hoàng Thượng, biết ơn Chiêu Tín Hầu!"

Sắc mặt ba huynh muội đều biến hóa.

Thừa Ân Bá lại đột nhiên hỏi: "Năm nay Chiêu Tín Hầu mười tám đi? Đã có hôn phối chưa?"

Đàm Văn Úy lắc đầu: "Chưa từng có hôn phối."

Đàm Trăn tiến lên phía trước nói: "Trước đo tôn nữ có nghe cháu gái của Lỗ Quốc Công gia nói qua, hình như Khuất thái phó cố ý gả cháu gái mình cho Chiêu Tín Hầu. Nhưng sau khi vào cung diện thánh trở về lại không hề đề cập tới, chỉ nói đưa trẻ còn nhỏ."

Thừa Ân Bá hơi ngạc nhiên: "Khuất thái phó? Đây chính là đế sư, thế mà Hoàng Thượng còn không đồng ý?"

Đàm Trăn nói: "Ta cũng từng gặp qua cháu gái của Khuất thái phó rồi, tài hoa hơn người, dung mạo cũng cực tốt. Nghe nói được Khuất thái phó yêu thương như con gái, bởi vì việc này mà một vài người nghe loáng thoáng được đều không còn dám cầu hôn Chiêu Tín Hầu nữa."

Thừa Ân Bá như có điều suy nghĩ, lại nói: "Án con gái Tây Ninh Hầu mất tích

ban đầu là Chiêu Tín Hầu làm, cuối cùng thẩm tra xử lí lại là Đinh Đại bên người Hoàng Thượng tọa trấn để Đại Lý Tự tự thẩm tra. Các người có hiểu được điều này không?"

Đàm Văn Bảo nói: "Bởi vì là tuyệt mật, Hoàng Thượng tín nhiệm Đinh công công hơn?"

Thừa Ân Bá lắc đầu: "Các người sai rồi, triều đại nào mà chả có án văn học, nhưng đều không có chữ nhân từ. Hoàng Thượng không chịu để Chiêu Tín Hầu dính vào vào tội danh tàn khốc nên mới để nội thị tọa trấn chủ trì, gánh lấy cái tiếng bản này. Về sau lại để Chiêu Tín Hầu dâng tấu chương xin nể tình cho các huân quý, các văn thần có liên quan đến vụ án, đây cũng là muốn để Chiêu Tín Hầu làm người tốt."

Ông ta đưa mắt nhìn ba đứa cháu, sâu xa nói: "Bao gồm cả việc Trần nhi mất tích trước đó, Hoàng Thượng thông minh, tất nhiên sẽ đoán được các người không chỉ gặp mỗi việc nhỏ là thọ ỉ bị mất. Chuyện này liên quan đến mẫu tộc, y phái Chiêu Tín Hầu cầm Thiên Tử Kiếm đi xử lý là bởi vì tín nhiệm hẳn nhất. Quả nhiên hẳn đã làm rất tốt, một đám thổ phỉ không cần thẩm vấn đã trực tiếp giết chết, triều đình có chỉ trích thì cũng không làm gì được hẳn. Bởi vì ai nấy đều biết người đứng phía sau chính là Hoàng Thượng."

"Vụ án mà Chiêu Tín Hầu tùy tiện xử lý là có thể để Tần Vương rút phiên, Tuần Dương quận vương bị phế. Hà Gian quận vương chính là người được chọn cho vị trí Thái tử có tiếng hô cao nhất lại bị hẳn đá ngất, tỉnh lại còn phải dâng tấu nhận hết tội lỗi. Các người cũng đã biết Chiêu Tín Hầu không dễ chọc mà còn coi thường hẳn hết lần này đến lần khác."

"Hoàng Thượng cũng coi như có tình thâm nghĩa nặng với chúng ta, nhưng mỗi tiếng nói hành động của Chiêu Tín Hầu mới chính là cảnh cáo của Hoàng Thượng dành cho các người. Vậy mà các người còn không nhận ra, lại tưởng rằng Chiêu Tín Hầu kiêu ngạo, thật sự là quá ngu xuẩn."

Đàm Trần bỗng nhiên tiến lên phía trước nói: "Tổ phụ, tôn nữ có một chuyện muốn nói."

Đàm Trăn tiến lên nói lại chuyện đã nói với hai huynh trước đó một lần, lại nói: "Cháu gái nghĩ thầm, bây giờ chúng ta đã bắt đầu suy sụp, sao phải đánh cược vào mấy chục năm sau? Ta thấy bây giờ dường như Thánh thượng cũng không đặc biệt quan tâm đến Hà Gian quận vương lắm, chắc hẳn y vẫn còn trẻ, vốn sẽ có chèn ép nghi ngờ với Thái tử. Nếu chúng ta nếu thật sự vội vã sẽ khiến Thánh thượng càng thêm xa lạ với chúng ta. Hôm nay nghe tổ phụ nói vậy mới biết được hóa ra từ khi chúng ta vào kinh đến nay, Hoàng Thượng đối với chúng ta là thương cho roi cho vọt. Nếu đã còn thánh quyền thì tại sao không mưu tính nhiều hơn?"

Thừa Ân Bá đánh giá Đàm Trăn một hồi, không ngờ được nàng ta lại có dã tâm như thế. Ánh mắt Đàm Trăn sáng rực nhìn tổ phụ, kể từ khi biết thất trình sẽ bị ch3t bệnh, nàng ta đã mất đi ảo tưởng về sự ôn nhu ngày xưa của tổ phụ rồi. Tất cả chỉ vì lợi ích, nếu như nàng ta không bỏ ra đủ lợi ích, nếu Hà Gian quận vương không thể thành Thái tử, tổ phụ cũng chỉ là tiếc hận gả đi một thẻ đánh bạc tốt, về phần mình sau này sẽ như thế nào, ai thềm để ý chứ?

Nàng ta không thể không giành lợi ích lớn hơn nữa cho mình, để cái thẻ đánh bạc là mình càng thêm nặng hơn.

Thừa Ân Bá trầm tư một hồi rồi nói: "Để xem Hoàng Thượng trả lời sổ con thỉnh an thế nào đã."

Ông cháu mới nói đến một nửa, quản gia bỗng nhiên chạy từ bên ngoài vào, sắc mặt vui mừng: "Bá gia, trong cung truyền tin đêm nay Hoàng Thượng sẽ cải trang đích thân tới Bá phủ, dùng tiệc nhà với Bá phủ."

Thừa Ân Bá và huynh muội Đàm gia vui mừng quá đỗi. Vành mắt Thừa Ân Bá hơi đỏ lên, lại cố gắng kiềm chế xuống, giọng nói hơi run rẩy: "Nhanh, đi dọn dò đầu bếp nấu cá, phải đưa danh sách món ăn cho ta xem trước."

"Còn phải dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, tí nữa ắt sẽ có nội thị và nội vệ tới xem xét, phải chuẩn bị sẵn tiền bạc khen thưởng, phối hợp toàn lực."

Thừa Ân Bá quay đầu lạng lẽ lau nước mắt, quả nhiên Hoàng Thượng vẫn quỵến luyến mẫu tộc!

Tất cả mọi người trong Bá phủ đều vui mừng như được hưởng vinh quang theo, ai nấy đều vô cùng bận rộn.

Quả nhiên không lâu sau Cao Tín đã dẫn thị vệ tới sớm để kiểm tra, bố trí canh phòng. Thừa Ân Bá tự mình ra đón: "Cao thống lĩnh."

Cao Tín vội vàng cười thỉnh an, Thừa Ân Bá nắm tay Cao Tín nói: "Chuyện cháu gái ta lần trước đều nhờ Cao thống lĩnh giải cứu chu toàn. Ta lại chưa thể tự mình cảm tạ, hôm nay lại phải làm phiền ngài tự mình tới đây."

Cao Tín cười nói: "Không cần cảm ơn chuyện đương nhiên này, ta chỉ phụng chỉ làm việc, hơn nữa đều là công lao của Chiêu Tín Hầu."

Thừa Ân Bá nói: "Ta cũng đang muốn cảm tạ Chiêu Tín Hầu đây, chỉ là mấy đứa cháu của ta ngu dốt, tuổi trẻ chưa trải sự đời, lúc ấy hỗn loạn đã va chạm Chiêu Tín Hầu. Bây giờ đang thấp thỏm muốn hỏi thăm Cao thống lĩnh một chút, nếu như ta thành tâm xin Chiêu Tín Hầu tha thứ, không biết làm như thế nào mới là tốt nhất, hẳn có yêu thích cái gì không."

Ông ta là cậu của Hoàng Thượng, lại còn lớn tuổi, vậy mà lại ăn nói khép nép như thế. Cao Tín cười nói: "Tính tình Chiêu Tín Hầu ngay thẳng, thật ra trong lòng cực mềm, nói vài câu dỗ dành là được. Da mặt hẳn mỏng, lại nề mặt Hoàng Thượng sẽ không khiến ngài khó chịu đâu." Giọng điệu lại cứ như cảm thấy Thừa Ân Bá hạ thấp mình với Chiêu Tín Hầu là điều đương nhiên.

Thừa Ân Bá đã hiểu ra, lại gọi người cầm quà đến thưởng cho Cao Tín. Cao Tín rất khách khí không chịu nhận, Thừa Ân Bá thuyết phục nhiều lần mới miễn cưỡng nhận, còn cười nói: "Cảm ơn Bá gia."

Đến buổi chiều, quả nhiên Cơ Băng Nguyên đã mặc một bộ áo bào xanh ngọc, áo choàng lông hồ trắng tới. Thừa Ân Bá dẫn ba đứa cháu ra quỳ đón, Cơ Băng Nguyên cười tiến lên tự mình đỡ ông ta đứng dậy: "Cửu cửu

không cần đa lễ, ngài đi ngàn dặm mà đến, phong trần mệt mỏi, vốn dĩ trăm nên tổ chức tiệc trong cung mới đúng. Nhưng nghĩ đến tuổi tác ngài đã cao, trong cung nhiều quy củ, sức khỏe ngài lại không tiện. Dạ dày ngài còn không tốt, sợ rằng ăn đồ trong cung về nhà không thoải mái, cho nên mới tự mình tới. Dù sao đều không phải người ngoài, cứ coi như tiệc nhà thôi, không cần giữ lễ tiết."

Thừa Ân Bá nhìn thần thái Cơ Băng Nguyên sáng láng, dung mạo có mấy phần giống ấu muội lúc trước, cách nói chuyện lại khiêm tốn, còn quan tâm đến bệnh dạ dày của mình. Bỗng chốc ông ta cảm thấy trăm mối ngổn ngang, vậy mà lại rơi nước mắt: "Lão thần tạ Hoàng Thượng nhớ thương... Lão thần... Lão thần không ngờ được đời này còn có thể được Hoàng Thượng đối xử tốt như thế, thật sự là hổ thẹn..."

Ông ta đã già, lại vừa mới mắc bệnh, vừa rơi nước mắt Cơ Băng Nguyên liền có chút mềm lòng. Y lệnh cho Mặc Cúc tiến lên vịn lão bá gia vào chỗ, mình cũng ngồi vào vị trí cười nói: "Cứu cứu nói vậy thì xa lạ quá, lúc trước trăm viết chữ học thơ đều là cứu cứu dạy vỡ lòng, sao trăm có không nhớ được. Tr3

đường ngài về kinh có thuận lợi chứ?"

Thừa Ân Bá lau nước mắt, hổ thẹn nói: "Hoàng Thượng chê cười, cảm ơn Hoàng Thượng đã nhớ tới. Thần vào kinh bằng đường thủy cũng coi như sơn sể, đến Tân Hải thành chuyển sang đường bộ, một đường cũng coi như an khang thuận lợi."

Cơ Băng Nguyên đưa mắt nhìn bữa tiệc, quả nhiên thấy một đĩa cá hấp nóng hổi, lại cười nói: "Làm phiền cứu cứu ngàn dặm bên ba, còn nhớ đến ta thích cá vược vằn này. Thời tiết đang rất lạnh, đưa vào kinh không dễ, cũng quá mức lãng phí rồi."

Thừa Ân Bá nói: "Hoàng Thượng dạy rất đúng, ngày thường không dám như thế, chỉ là lão thần hiếm khi được vào kinh một lần, cũng không có gì hiếm có mang đến cho Hoàng Thượng. Nghĩ đến chỉ có cá vược vằn nhà mình nuôi là thứ lúc trước Hoàng Thượng ngài thích ăn nhất, bởi vậy mới

mang vào kính, dùng than để tăng nhiệt độ bảo đảm tươi sống. Chỉ hy vọng Hoàng Thượng thích ăn."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Tâm ý của cứu cứu, trăm vô cùng cảm kích."

Thừa Ân Bá nói: "Nói đến cá này, tr3

đường thần gặp được hai vị thiếu công tử của thương đội Chu gia, nhìn thấy con cá này còn chuyên môn đến năm nỉ, muốn ra giá cao để mua. Lão thần nghĩ đến Hoàng Thượng rời Giang Nam nhiều năm như vậy chưa được ăn lại nên vẫn không nỡ bán."

Cơ Bạng Nguyên lại cười nói: "Thương đội Chu gia? Chính là Chu thị đất Tấn có thông gia với Tấn vương kia?"

Thừa Ân Bá cười nói: "Đúng vậy, nghe nói Chu thị đất Tấn giàu có nhất nhì thiên hạ, quả nhiên là thế. Hai vị công tử kia còn trẻ mà cử chỉ lại hữu lễ, đối nhân xử thế cực kỳ hào phóng. Tuy xuất thân thương nhân, nhưng ta thấy một vài gia đình vương hầu còn không nuôi ra được khí chất kia đâu."

Cơ Bạng Nguyên gật đầu: "Khánh Dương quận vương được sinh ra ở Chu thị đất Tấn, tính cách cũng thông minh lanh lợi, trầm ổn lão luyện."

Thừa Ân Bá nói: "Hoàng Thượng nói vậy thì chắc chắn là tốt rồi. Tiểu thiếu gia kia ở phòng bên cạnh ta trong dịch trạm, lúc ấy nửa đêm ta đau dạ dày, nghĩ đến dịch trạm đêm lạnh phiền phức nên cũng không gọi người. Không ngờ vị tiểu thiếu gia kia nghe được, tới dứt thuốc dứt nước trấn an, còn châm cứu cho ta. Trong lòng ta vô cùng yêu thích, còn nghĩ sau khi vào kinh phải tìm Khánh Dương quận vương hỏi thăm tên tuổi của vị tiểu thiếu gia này, đến lúc đó cũng tiện cảm ơn."

Ông ta nhìn áo lông chồn Hoàng Thượng mặc tr3

người, cười nói: "Tiểu thiếu gia kia còn cầm áo lông chồn của hấn đến đắp cho ta, nhìn có vẻ vô cùng đất đỏ, hấn lại không thêm để ý lấy ra tặng người. Tuổi còn nhỏ mà đã biết cẩn thận quan tâm, phần hào hùng nghĩa

khí này cũng rất hiếm có, đúng là phong thái phi phàm. Áo lông chồn kia vẫn còn ở chỗ ta, đang nghĩ sau khi tìm hiểu xong sẽ trả lại cho hấn một cái khác."

Cơ Bằng Nguyên hơi nhếch khóe môi lên: "Tiểu thiếu gia tốt bụng như thế, trăm cũng nên thưởng mới được."

Chương 115: Phượng Cử

Vân Trinh nở nụ cười cứng ngỏi ở vị trí đầu nhìn Tây Ninh Hầu không dứt miệng khen hấn. La Tùng Hạc đã đi lên kính rượu mấy lần, An Vương bên cạnh hấn thì ái ngại cầm tay hấn, thỉnh thoảng lại hỏi hấn mấy câu.

Những người khác mời rượu còn có thể nhàn nhạt nhấp một hớp, rượu của lão An Vương lại không dám làm thế. Vân Trinh ngoan ngoãn uống ba chén rượu xong, ánh mắt lão An Vương nhìn hấn liền tràn đầy từ ái.

Lão An Vương nở nụ cười tươi rói, kéo tay hấn không chịu thả, hỏi thăm không ngừng.

Một đứa trẻ tốt biết bao! Nhìn hấn ngoan thế nào kìa! Gặp mình đều ngoan ngoãn gọi An Vương điện hạ, hỏi cái gì đáp cái đó, bảo uống rượu liền uống rượu, nói chuyện vừa lễ phép vừa ngon ngọt, động một chút là lại đỏ mặt.

Biết điều như vậy, khó trách Hoàng Thượng lại vừa ý hấn. Hoàng Thượng là ai chứ? Là mình quân thu hồi lại đất đai đã mất mấy chục năm của tổ tông! Y đã coi trọng thì chắc chắn là chính xác, chỉ tiếc là không phải con gái thôi.

Đây là lần đầu tiên Vân Trinh tham gia yến hội mà mình là nhân vật chính thế này. Lúc trước hấn giữ đạo hiếu, sau đó lại vào Thượng Thư Phòng đọc sách, về sau lại đi đại doanh Tây Sơn mấy năm, rất ít khi đi giao tiếp. Thỉnh thoảng mời khách cũng đều là mở tiệc chiêu đãi tướng lĩnh trong doanh trại. Trong quân không cần nhiều xã giao như vậy.

Bây giờ lại không ngừng có người mời rượu, chủ nhà còn luôn nhường mình, người mình phải tiếp cũng là nhân vật lớn. Chưa được bao lâu Vân Trinh đã uống đến say mềm, mặt mũi đỏ bừng.

Bên dưới hẳn chính là Cơ Hoài Tố và Cơ Hoài Thịnh, hôm nay hai người cũng được mời đến. Cơ Hoài Thịnh huých Cơ Hoài Tố nói: "Bảo hẳn uống ít một chút, với chút tửu lượng kia, sợ là lát nữa lại xảy ra chuyện."

Cơ Hoài Tố cười nói: "Hẳn say cũng chỉ ngoan ngoãn nằm, có thể xảy ra chuyện gì chứ. Người không thấy lão An Vương rót rượu cho hẳn sao, Tông lệnh đại nhân rót rượu cho người, người dám không uống chắc?"

Cơ Hoài Thịnh nói nhỏ: "Quái lạ, bình thường An Vương không thích giao tiếp với người ta, luôn luôn đứng đắn nghiêm túc. Lúc thì quy củ tởm lúc thì nhớ đến Cao tổ năm đó... Sao hôm nay lại thân thiết với Vân Trinh như vậy."

Cơ Hoài Tố nhớ tới mặt chữ kia, cười khẽ, chắc là An Vương cũng vì vị trí hoàng trữ mà phải cúi thấp đầu lấy lòng cận thần của Hoàng Thượng đây mà.

Chỉ là hoàng trữ nhỏ tuổi sao có thể đối mặt với gót sắt của Bắc Tiết sang năm?

Cơ Hoài Tố bình thản ung dung, ngược lại còn cảm thấy sảng khoái, nhưng - Gã đưa mắt nhìn Vân Trinh, bây giờ uy hiếp duy nhất là Cát Tường Nhi. Chắc hẳn hẳn sẽ dùng trăm phương ngàn kế ngăn cản lịch sử tái diễn. Nếu như gã không đoán sai, Cát Tường Nhi sẽ tên chữ mình dẫn binh xuất chinh.

Nhưng hẳn lại nghĩ quá đơn giản, công tích bây giờ của hẳn đều là Hoàng Thượng hao tâm tổn trí nâng đỡ lên, khoảng cách đến lúc có thể dẫn binh tác chiến còn quá xa. Hoàng Thượng càng yêu thương hẳn thì càng không nỡ để hẳn ra ngoài nghênh chiến. Gã hoàn toàn chắc chắn Hoàng Thượng vẫn sẽ ngự giá thân chinh.

Gã nhìn Vân Trinh uống rượu, mặt xán lạn như ánh bình minh, đẹp như hoa đào, trong lòng vừa ngứa vừa mềm. Đến lúc đó chắc chắn phải nghĩ cách chậm rãi kéo trái tim hẳn về mới được.

Lại nghe được An Vương kéo tay Vân Trinh hỏi: "Vân hầu gia đã có tên chữ

chưa?"

Vân Trinh lắc đầu, thật ra cả người hắn đã hơi choáng váng, ánh mắt nhìn người ta vừa ngốc nghếch vừa ngây thơ. An Vương vỗ tay hắn nói: "Vừa vặn, ta có một tên chữ rất thích hợp với ngươi, điềm lành, cát tường. Đại cát đại lợi, phúc thụ cát tường, ta thấy Hầu gia là người phóng khoáng tiêu sái, tặng ngươi một chữ Phượng Cử, long phượng trình tường, vừa may mắn vừa tường thụ."

Vân Trinh hơi há to mồm: "Hả?"

Tây Ninh Hầu vỗ bàn một cái: "Vân Phượng Cử, tên chữ hay lắm! Ta thấy vô cùng tốt!"

Khách quý trong phòng đã hô vang ầm ầm, Cơ Hoài Tố và Cơ Hoài Thịnh lại quay sang nhìn nhau, chỉ cảm thấy hành động này của An Vương gần như huyền huyền.

Việc ban thưởng tên chữ vẫn luôn là sư trưởng hoặc là bằng hữu thân thiết tặng. An Vương và Chiêu Tín Hầu không hề qua lại, lúc trước Định Tương trưởng công chúa quản lý quân đội, có thân vương tôn thất dám kết giao với Đại tướng trong quân đâu? Bây giờ dù Định Tương trưởng công chúa không còn, nhưng bình thường cũng không nghe nói hai người có qua lại gì.

Mọi hành động hôm nay của An Vương đã cực kỳ khác thường rồi, thế mà còn đột nhiên ban thưởng tên chữ. Cho dù ông là Tông lệnh, trưởng bồi hoàng thất, nhưng ai nấy đều biết Tông lệnh chỉ là người quản lý chuyện trong tộc cho Hoàng Thượng, một tôn thất nhàn hạ thôi. Hoàng Thượng cao hứng thì sẽ nhận là trưởng bồi, nếu làm trái ý Hoàng Thượng thì vẫn là quân thần bình thường.

An Vương tùy tiện ban thưởng tên chữ cho sủng thần của Hoàng đế, cho Chiêu Tín Hầu nổi tiếng kiêu ngạo như thế, nếu Chiêu Tín Hầu tỏ ra thờ ơ hoặc nói để Hoàng Thượng ban thưởng chữ, vậy thì quá mất mặt.

Nhưng mọi người lại thấy Vân Trinh đứng dậy mời rượu, cảm tạ An Vương ban thưởng chữ. Từ bờ môi đến hai tai hắn đều đỏ bừng đáng thương, đôi mắt có chút mờ mịt, nhìn qua vừa mềm mại vừa ngoan ngoãn, còn có chút ngây thơ. Không thể nhận ra được vẻ tùy hứng tùy tiện cuồng vọng ngày thường trong truyền thuyết nữa.

Cơ Hoài Thịnh lặng lẽ kề tai nói nhỏ với Cơ Hoài Tố: "Chả trách Hoàng Thượng lại thương hắn, ngay cả lão An Vương cũng thương hắn. Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn này của hắn đi, ai mà biết được hắn nghịch ngợm thế nào chứ. Hắn đi huấn luyện mùa đông, Hoàng Thượng không cho hắn trở về, sợ

đường quá lạnh, kết quả hắn lại lặng lẽ chạy về. Nhìn tình hình này có lẽ Hoàng Thượng không hề trách phạt."

Cơ Hoài Tố nói: "Hoàng Thượng để hắn đến Tân Hải huấn luyện mùa đông là vì tốt cho hắn, hắn không hiểu được nỗi khổ tâm của Hoàng Thượng. Người nhìn chiến trận hôm nay đi, bây giờ hắn là người nổi tiếng, ai này cũng đều muốn trả ơn hắn kia."

Cơ Hoài Thịnh cực kỳ hâm mộ nói: "Thật là uy phong."

Cơ Hoài Tố cười một tiếng, nghĩ thầm Hoàng Thượng đúng là toàn tâm toàn ý trải đường thay hắn. Kiếp trước Hoàng Thượng cũng như thế, đối xử với hắn quá tốt.

Quá ba tuần rượu, An Vương liền đứng lên nói lớn tuổi sức khỏe không theo kịp nữa, muốn chào chủ nhân ra về.

Tây Ninh Hầu liền vội vàng đứng lên tiễn An Vương ra ngoài, Vân Trinh nhân lúc này vội vàng lấy cốc muốn đi vệ sinh để chuồn ra phía sau. Cả người hắn đã ướt đầm mồ hôi, đứng dưới hiên trong vườn hoa vừa há to miệng hô hấp không khí trong lành bên ngoài, vừa nới lỏng vạt áo ngoài bào, cầm khăn tay lau mồ hôi.

Cơ Hoài Tố và Cơ Hoài Thịnh cũng đứng lên đi ra, Cơ Hoài Thịnh nói: "Cẩn

thận đang nóng đỏ mồ hôi lại trúng gió lạnh đấy, người phải chú ý chút chút."

Vân Trinh quay đầu nhìn về phía bọn họ, đôi mắt đã vô cùng mờ lung. Cơ Hoài Thịnh bật cười phì: "Nhìn con mèo say này đi, lát nữa lại phải đưa người về Hầu phủ rồi." Cơ Hoài Tố lại nhanh mắt liếc nhìn ra mấy dấu vết màu đỏ dưới cái cổ trắng nõn của Vân Trinh, kéo dài từ xương quai xanh xuống dưới, thậm chí còn có thể nhìn ra được là vết răng.

Trong nháy mắt Cơ Hoài Tố ghen ghét dữ dội, ai? Là ai? Chu Giáng đi rồi, Hồ Nhi kia cũng đã bị đuổi đi, là con hát kia sao? Không đúng, con hát kia cũng không ở trong kinh, Cát Tường Nhi tìm ai?

Cơ Hoài Thịnh cũng nhìn thấy, liền cười gọi tên chữ mới ra lò của hắn: "Vân Phượng Cử, thị thiếp này của người biết chơi đấy, cần người thế kia, chắc."

Vân Trinh đỏ mặt kéo cổ áo lại, trừng Cơ Hoài Thịnh một cái. Cơ Hoài Thịnh nói: "Này nha, hôm kia còn vì một con cá mà bắt ca ca ta đi lấy thay người, bây giờ lại vì một thị thiếp mà trừng ta? Ha ha." Hắn ta tiến lên khoác vai Vân Trinh, thấp giọng nói: "Thật ra ta có chuyện đứng đắn muốn nói với người. Ta có một biểu muội, bình thường vô cùng tốt tính, hơn nữa còn giỏi tính sổ sách. Nói thật lúc trước ta gầy bần tính còn không thắng nổi nàng! Năm nay nàng mười sáu tuổi, cứu cứu ta có ý muốn tìm một người quan tâm ôn nhu cho nàng, hôm kia liền đến nhờ vả ta."

"Ta nghĩ người dòng dõi cao, không dám mong muốn vị trí Hầu phu nhân, nhưng người nạp một thị thiếp vẫn có thể chứ? Biểu muội này của ta rất tốt, tính tình cũng tốt, có thể thay người quản lý tiền bạc cửa hàng. Người sẽ không cần lo lắng hạ nhân lừa gạt người, bởi vì không có ai lừa được nàng hết. Nếu người cảm thấy có thể, ta sẽ nói một tiếng với bên kia, chọn một ngày tốt là được. Bên kia nói sẽ không thiếu của hồi môn, như thế nào? Người cũng biết gia cảnh nhà họ Chu rồi đấy, chắc chắn sẽ không thua thiệt người."

Vân Trinh đang cảm thấy nóng rục, liền đẩy hắn ta ra nói: "Nếu người thật sự thương biểu muội mình thì vẫn nên nhanh chóng tìm cho nàng một

người tốt mà làm chính thất đi. Tội gì phải đến tìm ta, ta có mệnh khác người thân, có khi còn không sống được đến quá hai mươi."

Cơ Hoài Thịnh khẽ giật mình. Cho dù Vân Trinh đang say mèm mơ màng màng thì cũng biết Cơ Hoài Thịnh muốn tốt cho mình, nếu thuận miệng từ chối sẽ ảnh hưởng đến tình cảm, đành phải lấy số mệnh lúc trước ra nói. Hấn vỗ vỗ Cơ Hoài Thịnh: "Ngoan, muốn tốt với biểu muội người thì đừng hớ nàng - ta sống không quá hai mươi đâu."

Cơ Hoài Tổ ở một bên sắc mặt tái xanh, kéo cánh tay hấn nói: "Người say rồi, ta đưa người về phủ."

Vân Trinh quay đầu nhìn thấy Cơ Hoài Tổ thì càng cười dữ hơn, chỉ vào gã nói: "Người hỏi gã xem có phải ta không sống không quá hai mươi không? Ha ha, khi còn đắc ý cứ chơi cho thỏa, dưới ánh trăng vàng đừng để chén không(*), ha ha ha."

(*) Tạm dịch hai câu thơ trong bài "Tương Tiến Tửu" của Lý Bạch

Cơ Hoài Thịnh cười khổ nói: "Ta nói vị gia này không thể uống rượu mà? Nhìn xem hấn đang nói mê sảng cái gì kia, ngay cả mình cũng nguyên rủa luôn rồi. Tùy tùng của hấn đâu? Đi gọi đến đưa hấn về phủ đi, nếu còn uống tiếp nữa, ta thấy mai Hoàng Thượng sẽ bị chọc giận chết. Nếu biết chúng ta đều ở bữa tiệc, nhất định sẽ lại giận chó đánh mèo với chúng ta."

Sắc mặt Cơ Hoài Tổ xanh mét, hai tay run rẩy, trong lòng cứ như bị thọc mạnh một đao. Gã nửa đỡ nửa ôm hấn đi ra ngoài, nói một tiếng với hạ nhân ở cổng là Hầu gia say quá nên đi về trước, Cơ Hoài Thịnh nói: "Dùng xe ngựa của ta đi, ta cũng coi như tiện đường, nói một tiếng với tùy tùng của hấn là được." Hấn ta gọi gã sai vặt nhà mình đến hỏi: "Có nhìn thấy người nhà Chiêu Tín Hầu đi theo không?"

Gã sai vặt cười nói: "Vừa mới nhìn thấy loáng thoáng Tư Mặc chạy ra cổng, ta đi tìm một chút."

Cơ Hoài Tổ giương mắt nhìn thấy Tư Mặc đang chạy tới từ bên kia, liền kêu

lên: "Tư Mặc! Còn không tới dìu chủ tử người?"

Tư Mặc thở hồng hộc chạy tới hành lễ nói: "Đa tạ hai vị Vương gia, xe nhà chúng ta đã chuẩn bị xong rồi, đang ở phía trước chờ. Hai vị Vương gia đừng bước, ta sẽ hầu hạ Hầu gia chúng ta trở về."

Cơ Hoài Tố nói: "Ta đỡ hần."

Tư Mặc cười nói: "Vương gia kim tôn ngọc quý, không dám làm phiền Vương gia." Lại quay đầu kêu một tiếng, chỉ thấy có hai hộ vệ đi nhanh từ trong bóng tối ra lưu loát đỡ Vân Trinh đi về hướng xe ngựa.

Cơ Hoài Tố nhìn hai vị hộ vệ kia vô cùng cường tráng cao lớn, đi đường như hổ mọc thêm cánh, gã không khỏi nhìn lâu hơn. Khi nhìn thấy bọn họ đeo đao trong cung thì hơi sững sờ.

Chỉ một loáng bọn họ đã nửa vịn Vân Trinh lên xe ngựa. Rèm xe ngựa nhắc lên, Vân Trinh ngẩng đầu nhìn vào trong xe, bỗng nhiên nở nụ cười. Trước đó gã đã từng thấy qua nụ cười kia, đó là nụ cười toàn tâm ý lại, không có chút phòng bị nào.

Trong xe là ai?

Gã nhìn thấy một đôi tay thon dài hữu lực dưới ống tay áo lông chồn tuyết trắng vươn ra nắm lấy tay Vân Trinh, cực kỳ ổn định nắm chặt cánh tay hần.

Nhưng đột nhiên Vân Trinh lại nhíu mày, khe cong eo vội vàng che miệng muốn ra bên ngoài nôn. Hiển nhiên thị vệ bên cạnh xe cũng thấy tình thế không ổn, đang muốn tiến lên hầu hạ, lại thấy cái tay trong xe kia duỗi ra ôm hần vào, không chút ghét bỏ ướm vật say rượu phun ra.

Rèm xe vải bông rũ xuống che khuất ánh mắt của tất cả mọi người. Chiếc xe lập tức chuyển động, lạng lế ổn định rời khỏi cổng Tây Ninh Hầu phủ rất nhanh.

Cơ Hoài Tố nhìn chằm chằm xe ngựa đi xa, lòng đố kỵ gần như khiến gã mất hết lý trí.

Chương 116: Ăn cá

Tuy Vân Trinh đang choáng váng cả đầu nhưng vẫn nhớ kỹ vết bầm tr3

y phục của Cơ Băng Nguyên. Hấn giãy giụa muốn rời khỏi, Cơ Băng Nguyên lại ấn hấn xuống nói: "Không có chuyện gì, cứ ngồi yên đi, bọn họ sẽ thu dọn."

Mặc Cúc ở một bên đã nhẹ nhàng đi lên nhận lấy y phục bị bẩn của Cơ Băng Nguyên đi ra đi cho Tư Mặc, lại dùng chậu đồng đựng nước nóng mang tới. Cơ Băng Nguyên cầm khăn nóng lau cho hấn, cười nói: "Uống bao nhiêu vậy? Nói bảo người ngoan là người ngoan ngoan uống hết thật à? Trầm mà không tới đón người, có khi còn không có ai để ý đến người đâu."

Vân Trinh bị y cầm khăn nóng chà sát từ trong ra ngoài, Mặc Cúc mang giải rượu trà đưa cho hấn súc miệng, cuối cùng đã khá hơn rất nhiều.

Sau khi thu dọn sạch sẽ, hấn yên lặng co lại trong ngực Cơ Băng Nguyên. Đôi mắt lại mở to nhìn Cơ Băng Nguyên cười, hỏi hấn cái gì cũng đều phản ứng chậm chạp, nhưng nụ cười lại buông lỏng hơn bình thường rất nhiều.

Cơ Băng Nguyên ôm hấn nằm ngửa tr3

đầu gối mình rồi sờ lên trán hấn. Cuối cùng Vân Trinh mới kịp phản ứng: "Sao Hoàng Thượng lại tới đây."

Cơ Băng Nguyên nói: "Thừa Ân Bá về kinh, trầm đến Thừa Ân Bá phủ dùng bữa tối, thuận tiện tới đón người."

Vân Trinh ồ một tiếng, tr3

mặt cũng không có phản ứng gì. Rất lâu sau mới hơi nghiêng người ôm lấy cánh tay Cơ Băng Nguyên, an tâm bất động.

Cơ Băng Nguyên nhìn hắn như vậy, trong lòng vô cùng mềm mại. Y hỏi hắn: "Muốn mua cá cho trẫm ăn, hả? Không mua được?"

Đầu óc Vân Trinh đã hoàn toàn trở thành bột nhão, hắn chỉ ôm cánh tay Cơ Băng Nguyên, vành mắt bỗng nhiên đỏ lên: "Hoàng Thượng, trong lòng ta rất thương ngài."

Cơ Băng Nguyên sờ tóc hắn: "Trẫm đã có người rồi, có lẽ những gì phải trải qua trước kia đều chỉ vì để gặp được Cát Tường Nhi nhà ta. Tất cả oán hận và phần nộ trong quá khứ đều có thể buông xuống."

Vân Trinh sờ cánh tay y, hồi lâu sau mới nói: "Thần cũng thế."

"Thần tu phúc ba đời mới có thể hầu ở bên người Hoàng Thượng."

"Thần không xứng với Hoàng Thượng."

Cơ Băng Nguyên bị hắn chọc cho buồn cười: "Ai nói ngươi không xứng? Trẫm nói ngươi là tốt nhất."

Vân Trinh lại chậm rãi nói ra câu tiếp theo: "Không xứng với cũng không cho, ai đến cũng không cho."

Cơ Băng Nguyên vô cùng mềm lòng: "Đúng, ai đến cũng không cho."

Vân Trinh chỉ cọ xát Cơ Băng Nguyên không nói. Cơ Băng Nguyên mặc quần gấm, hắn dán khuôn mặt nóng bừng hết sức thoải mái, cho nên chỉ biết cọ.

Cơ Băng Nguyên bật cười, xúc hắn lên tựa vào vai mình: "Ngươi còn cọ nữa, sợ là trẫm sẽ phải phi lễ."

Vân Trinh tựa đầu ở tr3

vai Cơ Băng Nguyên, lại quay sang nhìn thấy đôi môi mỏng của Hoàng Thượng cũng cực kỳ hồng nhuận, lông mày thật dài, đôi mắt nhìn hắn vừa chăm chú vừa ôn nhu. Hắn bỗng mượn rượu to gan háo sắc một lần, liền xích gần đến thè lưỡi ra liếm đôi môi mỏng kia.

Đương nhiên Cơ Băng Nguyên sẽ không thể buông tha cho cảnh đẹp đưa đến cửa này. Y ấn chặt gáy hắn, ngậm lấy môi hắn nhắm nháp tỉ mỉ.

Đảo mắt đã tiến vào cung, chiếc xe đi thẳng đến Thế Nhân Cung. Cơ Băng Nguyên trực tiếp ôm hắn vào tắm điện, tự tay cởi quần áo ra đổi đồ ngủ cho hắn, lại cho người mang canh giải rượu đến. Tới khi quay đầu đã thấy người trước đó động tay động chân với mình ở trên

xe đã yên lặng ngủ thiếp đi trên

chiếc giường quen thuộc thì không nhịn được bật cười. Y yêu thương sờ lên mái tóc ướt mồ hôi của hắn, sau đó mới đứng lên ra ngoài phê sổ gấp.

Vân Trinh hết say rượu nằm lỳ ở trên

giường, chỉ cảm thấy đầu đau đến mức không muốn sống. Chuyện đêm qua đã hoàn toàn mờ nhạt, cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ mang máng mình đã nôn lên y phục của Hoàng Thượng.

A a a a a, hắn xấu hổ đến mức hận không thể chôn mặt vào trong đất. Lại thấy Cơ Băng Nguyên đi từ bên ngoài tới, cười nói: "Còn đau đầu không? Ngủ thêm một lát nữa nhé?"

Vân Trinh đứng dậy, cả khuôn mặt đỏ bừng: "Hoàng Thượng, đêm qua thần thất lễ."

Cơ Băng Nguyên nói: "Không sao, hiếm khi trẫm được phục vụ Hoàng hậu say rượu, muốn gì cứ lấy, vô cùng đáng yêu ngon miệng."

Muốn gì cứ lấy? Tối hôm qua ta say như vậy ư? Sao cái gì cũng không nhớ

được? Vân Trinh mờ mịt, không nhìn được đưa tay sờ mình một cái. Cơ Băng Nguyên thấy hấn tưởng là thật thì cười ra tiếng: "Người ngu như lợn ch3t, tr3m có thể làm cái gì?"

Khuôn mặt Vân Trinh đỏ bừng, trừng Cơ Băng Nguyên một cái rồi quay đầu đứng dậy đi rửa mặt. Cơ Băng Nguyên cười nhẹ nhàng: "Hôm nay không cần lên triều, tr3m ngồi giải rượu với người nhé?"

Vân Trinh lắc đầu: "Sắp đến tết rồi, có một nhóm tù phạm phải xử lý, ta muốn đi nha môn một lát."

Cơ Băng Nguyên nói: "Được rồi, ăn sáng trước đi đã."

Vân Trinh rửa mặt xong rồi ra bàn ngồi xuống, nhìn tr3

bàn có một đĩa cá liền đảo tròn mắt, cười trộm trong lòng.

Cơ Băng Nguyên cũng ngồi xuống bắt đầu dùng bữa. Từ khi Vân Trinh thường xuyên ở trong cung, lúc bọn họ ăn cơm không còn giữ lại thái giám phục vụ nữa, chỉ ngồi đối diện nhau ăn giống như vợ chồng bình thường.

Vân Trinh nheo mắt nhìn y muốn gấp cá, liền cố ý dùng đũa gấp một miếng trước Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên hơi dùng đũa lại, nhìn hấn một cái, không nói gì mà tiếp tục gấp một miếng gá gần đó.

Vân Trinh lại xuống đũa như mưa, sau khi gấp mấy miếng liền lật mặt cá cực nhanh.

Sau đó vụng trộm cười, chỉ muốn xem Cơ Băng Nguyên còn ăn nữa hay không.

Cơ Băng Nguyên nhìn hấn một cái, hỏi: "Xem ra Vân hoàng hậu rất thích con cá này."

Vân Trinh cười hì hì: "Mùi vị không tệ." Thật ra hẳn còn không nhận ra được đây là cá gì, chỉ là nhớ tới lời Quân Duật Bạch nói, không nhận được trêu đùa y thôi.

Cơ Băng Nguyên gật đầu nói: "Là người đi tr3

đường muốn lấy của người khác nhưng lại không lấy được. Hôm qua trẫm đã biết rồi, cho nên mới xin con cá này của Thừa Ân Bá thay Hoàng hậu. Quả nhiên rất hợp khẩu vị của Hoàng hậu nhỉ."

Vân Trinh lại đỏ mặt, Cơ Băng Nguyên ung dung gắp một miếng cá, mỉm cười: "Cá là do trẫm lấy được, mặc dù Hoàng hậu thích ăn nhưng vẫn nên nhường cho trẫm một miếng chứ?"

Vân Trinh tủi thân nói: "Thần lấy cho ngài mà." Lại có tật giật mình hỏi: "Thừa Ân Bá có nói cái gì không?"

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Thừa Ân Bá nói tiểu công tử nhà họ Chu vừa lương thiện vừa trượng nghĩa, hào hùng khí độ. Nhất định phải tìm được để trẫm thưởng cho hẳn."

Vân Trinh nhìn y một cái, biết Thừa Ân Bá không thân với y, chắc chắn sẽ không thể nói những điều này ở trước mặt y được. Cơ Băng Nguyên chỉ đang trêu ghẹo thôi, hẳn liền nói: "Hôm qua Hoàng Thượng đến Thừa Ân Bá phủ dùng bữa sao? Cảm giác như thế nào?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Ăn mấy miếng rồi thôi, không có Hoàng hậu ở bên, trẫm ăn nhạt như nước ốc. Quả nhiên hôm nay có Hoàng hậu mới thấy con cá này cũng khá ngon."

Vân Trinh biết rõ Cơ Băng Nguyên đang trêu ghẹo mình, chẳng biết tại sao trong lòng lại cảm thấy thoải mái. Hẳn thấy Hoàng Thượng căn bản không hề kiêng kỵ thứ mình từng ném qua. Nhớ lại bình thường mình cũng hay gắp thức ăn cho Hoàng Thượng, không thấy được Hoàng Thượng kiêng kỵ cái gì.

Cho nên là Hoàng Thượng sửa được tật xấu kia, hay là chỉ như vậy đối với mình?

Trong lòng của hắn có một chút hân hoan nho nhỏ, vui vẻ dùng đồ ăn sáng. Trước khi đi lại thừa cơ hôn trộm Hoàng Thượng một cái rồi mới ra ngoài ngồi xe đến Đại Lý Tự.

Xử lý một nhóm phạm nhân trước khi hết năm cũng là lệ cũ. Vân Trinh ngồi trong đại đường Đại Lý Tự xử lý xong công vụ mới ra khỏi nha môn, trong lòng suy nghĩ nên về cung hay là về Hầu phủ, hay là đi tìm Cơ Hoài Thịnh đây. Tối hôm qua say, nhớ mang máng Cơ Hoài Thịnh muốn gả biểu muội cho mình làm tiểu thiếp. Cơ Hoài Thịnh là người phúc hậu, không thể qua loa tắc trách với hắn ta được, vẫn nên giải thích cho thỏa đáng thì hơn.

Mới đi ra khỏi nha môn, cánh tay đã bị giữ chặt. Hắn giật nảy mình, quay đầu thấy là Cơ Hoài Tố liền tức giận nói: "Buông tay, đừng được đà lấn tới."

Cơ Hoài Tố lại siết tay thật chặt: "Đêm qua ngươi không trở về Hầu phủ."

Vân Trinh tức giận bật cười: "Ta có trở về hay không liên quan gì đến ngươi?"

Đôi mắt đen kịt của Cơ Hoài Tố nhìn hắn chằm chằm: "Ngươi ở lại trong cung, đúng không?"

Vân Trinh nói: "Ở đâu cũng không liên quan đến ngươi."

Cơ Hoài Tố hít sâu một hơi: "Không phải ngươi rất tò mò vì sao lúc trước Hoàng Thượng không phế ta sao? Ta sẽ nói cho ngươi biết."

Chương 117: Đàm phán

Vân Trinh đứng vững, sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía gã.

Cơ Hoài Tố nhìn bờ môi hằn hơi sưng, đỏ mà mê người, giống như sáng sớm lại bị chà đạp, ánh mắt lạnh đến đáng sợ nhưng lại mang theo sức hấp dẫn khó nói lên lời.

Cơ Hoài Tố bỗng nhiên hơi thở chậm giọng: "Phòng chữ Thiên số chín của Viễn Xuân Các gần đây, ta chờ người ở đó."

Gã buông tay ra, nhìn chằm chằm Vân Trinh rồi quay đầu rời đi.

Gã hoàn toàn chắc chắn Vân Trinh sẽ đến.

Quả nhiên rất nhanh Vân Trinh đã đến, giữa phòng bày đầy bàn rượu thịt, Cơ Hoài Tố rót trà cho hắn: "Người tửu lượng cạn nên ta không đưa rượu lên, đều là đồ người thích ăn đấy."

Vân Trinh nói: "Có chuyện gì thì cứ nói, đừng."

Cơ Hoài Tố hít sâu một hơi: "Chùng nào thì người và Hoàng Thượng...?"

Vân Trinh đứng dậy xoay người rời đi, Cơ Hoài Tố lạnh lùng nói: "Cát Tường Nhi, người phải biết chuyện sau khi người chết chỉ có mỗi ta biết rõ. Vì sao Hoàng Thượng mất tích, vì sao lại ngôi yên nhìn trong triều không có vua, Nội Các và Quân Cơ Xử đở Thái tử lên ngôi mà y lại không xuất hiện. Cho dù trở về, y cũng không phết ta đi."

Vân Trinh cười lạnh: "Người cho rằng chỉ có người biết sao? Ta có thể đi hỏi Chu Giáng."

Cơ Hoài Tố lại cười: "Hắn ta không biết, người trong thiên hạ cũng không biết. Y trở về chỉ có thể làm Thái Thượng Hoàng, đương nhiên là bởi vì y đã không có khả năng đứng tr3

triều ra lệnh cho thiên hạ hay phê duyệt tấu chương nữa. Bằng không sao y có thể cam tâm để ta tiếp tục làm Hoàng đế bù nhìn chứ. Cũng chỉ vì y có thể khống chế được ta, mà ta đã quen với chính vụ, có thể ổn định triều đình vững chắc rất nhanh thôi."

Vân Trinh mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Cơ Hoài Tố: "Người nói bậy!"

Cơ Hoài Tố cười: "Để công bằng, mỗi người một câu hỏi. Người có thể hỏi trước, sau đó ta hỏi, thay phiên nhau đáp, không được nói dối. Ta đề nghị người nghĩ kỹ rồi hăng hỏi." Gã ngồi ở bên kia giống như đã từng ngồi tr3

ngôi vị Hoàng đế khống chế thiên hạ, vươn tay chỉ vào vị trí trước mặt.

Vân Trinh hung dữ nhìn gã chăm chăm, cuối cùng cũng ngồi về, thốt ra một câu hỏi: "Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì?"

Cơ Hoài Tố nhìn hắn, vẻ mặt có chút thương hại: "Kịch độc khiến thân thể y chịu tổn thương rất lớn. Lúc y trở lại, hai mắt đã mù, hình như cũng không nắm được vị gì. Cơ thể y suy yếu, ngày nào cũng phải nằm tr3

giường, bởi vậy y mới không có cách nào xử lý triều chính. Y chỉ có thể lợi dụng ta tinh thông chính vụ, đồng thời khiến triều đình không xuất hiện biến hóa quá lớn."

Bàn tay Vân Trinh khẽ run lên, nước mắt hoàn toàn không nghe chỉ huy mà tràn mi ra. Cơ Hoài Tố nhìn hắn rơi lệ vì người khác, trong lòng vô cùng chua xót, nhưng vẫn hỏi vẫn đề lúc trước: "Ta vẫn hỏi câu kia, chùng nào thì người ở cùng Hoàng Thượng."

Vân Trinh nói: "Lúc đón thiên kim Thừa Ân Bá phủ về kinh." Hắn lập tức hỏi ngay sau đó: "Về sau Hoàng Thượng có khôi phục sức khỏe không?"

Cơ Hoài Tố lại đang yên lặng tính toán thời gian trong lòng - Nói như vậy bọn họ mới chỉ ở bên nhau chưa đến nửa năm. Trong lòng gã bỗng nhiên cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, gã nhìn Vân Trinh một cái rồi đáp: "Không biết, Quân thần y Ngọc Hàm Cốc làm bạn giá cùng nhau về cung. Hắn ta vẫn luôn ở trong cung, mỗi ngày trị liệu cho y - Đến lúc ta chết cũng không nghe nói đôi mắt y khôi phục. Khi đó tông thất chọn con thừa tự trở

danh nghĩa của ta."

Quân Duật Bạch! Sắc mặt Vân Trinh trở nên tái nhợt.

Cơ Hoài Tố nhìn mặt Vân Trinh trắng như tờ giấy, vô cùng khổ sở như bị đả kích lớn, trong lòng gã hơi động, nhưng vẫn hỏi vấn đề kia: "Người lựa chọn ở bên Hoàng Thượng là bởi vì ta khôi phục ký ức, người sợ hãi đấu không lại ta sao?"

Vân Trinh mờ mịt đảo mắt nhìn gã, một lát sau mới phản ứng được gã hỏi cái gì, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: "Người xứng sao? Cơ Hoài Tố, ta ở bên đều là bởi vì ta thích người đó, thật lòng muốn ở bên cạnh người ấy, chứ không phải vì nguyên nhân gì khác."

Cơ Hoài Tố không nói lời nào, một lát sau mới thấp giọng nói: "Ta biết - Ta tình nguyện người là bởi vì báo thù." Chính bởi vì tấm lòng có thể liều lĩnh kính dâng tất cả mà không cần báo đáp của Vân Trinh quá mức trân quý, gã mới không cam lòng như thế. Gã thà rằng Vân Trinh bởi vì báo thù, cho dù là hận thì cũng bởi vì yêu.

Nhưng mà gã cũng không trở về vung đao chém xuống tất cả quá khứ, giống như tất cả những quá khứ quý giá kia chưa từng xảy ra. Hắn chưa từng liều lĩnh đi theo gã, dự định vì gã, phòng bị gã, bày tất cả mọi thứ không có chút che lấp nào ở trước mặt gã như thế.

Gã liền hưởng thụ, lợi dụng và chà đạp như chuyện đương nhiên.

Vân Trinh truy vấn: "Có biết vì sao Hoàng Thượng trúng độc không? Lúc

trúng độc mắt tích ở đâu?"

Cơ Hoài Tố lắc đầu: "Vấn đề thứ nhất không giải đáp được, ta chỉ là một Hoàng đế nhìn, y sẽ không nói những điều này với ta. Vấn đề thứ hai ta đoán hẳn là ở cùng Quân thần y. Trước đó mắt tích hẳn là bởi vì y độc phát bệnh nặng không có cách nào quản lý chính sự, bởi vậy trong triều mới hoàn toàn mất khống chế. Thật ra cũng không tính là mất khống chế, dù sao nói về tình hình thiên hạ đã có ta ổn định tứ phương. Nếu cho thêm ta một chút thời gian... nhất định ta sẽ không phụ sự gửi gắm, chỉ là... ta giết người, có lẽ Hoàng Thượng không nhịn được nữa."

Vân Trinh siết chặt cổ tay mình, ép buộc mình ổn định suy nghĩ: "Bắc Tiết mở ra chiến sự, rốt cuộc là vì sao?"

Cơ Hoài Tố đáp rất nhanh: "Ấu chủ Nguyên Chiêu trưởng thành, gã cầm tù mẹ đẻ, giết Quảng Bình Vương. Con trai ruột của Quảng Bình Vương là Giang Ninh bắt tay với gã phát động chính biến, hai người đều là kẻ điên không có tính người. Một kẻ là tên điên khát vọng quyền lực và nhiệt huyết dã tâm bùng bùng, một cái là tên điên muốn rửa sạch tất cả sỉ nhục chiến tranh đã từng phải chịu tại Đại Ung, sau đó bắt tay với nhau dẫn quân xuôi nam."

Gã nhìn về phía Vân Trinh, chậm rãi nói: "Ta đã nói với người là thả hổ về rừng rồi mà. Quảng Bình Vương không đề phòng con trai ruột của mình nên mới bị hắn ta giết chết. Đó là một tên điên, tên điên sẽ không thể thay đổi, chiến tranh cũng không có cách nào tránh khỏi."

Sắc mặt Vân Trinh tái nhợt, lông mi hơi run, Cơ Hoài Tố dịu dàng nói: "Ta biết người mềm lòng, chỉ cần người hơi tin nhiệm ta một chút, lúc trước giao cho ta xử lý thì tai họa này vốn đã có thể biến mất rồi... Thật ra bây giờ vẫn chưa muộn, người hãy gọi hắn ta về kinh. Chắc hẳn ta vẫn còn nghe người, cứ nói người ngã bệnh, chờ hắn ta trở về... Người tin ta, Vân Trinh, ta sẽ không hại người."

Vân Trinh chợt nói: "Nếu Quảng Bình Vương bởi vì con trai độc nhất của ông ta chết trong tay ta mà lập tức chỉ huy xâm phạm, kết quả này có gì khác

biệt? Huống hồ Quảng Bình Vương nhiếp chính Bắc Tiết nhiều năm, nắm chắc quân quyền, quân đội mà ông ta nắm giữ sẽ càng lão luyện hơn so với một ấu chủ tự mình chấp chính không được mấy ngày, hay một đứa con làm quân nô. Ta tin chắc trận chiến với Bắc Tiết tuyệt đối không phải Nguyên Chiêu nhất thời hứng khởi. Phía sau một trận chiến khuynh quốc ắt phải có âm mưu lớn hơn."

"Trước khi Giang Ninh chưa làm gì cả, hẳn ta vô tội, không thể chết."

"Huống chi một đời này hẳn ta còn hận Đại Ung như thế sao? Điều này cũng chưa biết được."

"Ta chỉ làm chuyện mà ta cảm thấy chính xác, Cơ Hoài Tố, chúng ta không giống nhau."

Cơ Hoài Tố trầm mặc, một lát sau mới cười: "Đúng thế thật, người vẫn luôn như vậy, cho dù trải qua một đời kia... Đến lượt ta hỏi: Người có nói cho Hoàng Thượng chuyện chúng ta sống lại không?"

Vân Trinh nói: "Không."

Cơ Hoài Tố cười: "Nếu như Hoàng Thượng biết người đã từng cùng ta..." Hoàng Thượng không biết, áp lực của gã sẽ nhỏ hơn rất nhiều. Gã không hy vọng đối thủ của mình là Hoàng đế, cho tới bây giờ sự sợ hãi ăn sâu vào tận xương tủy kia vẫn thường xuyên xâm nhập vào giấc mộng của gã. Vân Trinh sẽ không muốn để Hoàng đế biết quá khứ của hắn.

Vân Trinh lạnh lùng nói: "Ta và người không có cái gì cả. Cơ Hoài Tố, người vẫn luôn như gần như xa, đùa bỡn ta giữa lòng bàn tay, người vẫn luôn giả ngu. Bây giờ ta mới biết được khi thật sự yêu một người, căn bản không có khả năng che giấu được. Y sẽ không nỡ để ta khó chịu, tra tấn vì tình yêu đơn phương, trần trọc vì cầu mà không được. Càng sẽ không vừa từ chối ta vừa đòi hỏi từ ta."

Vân Trinh nhìn về phía gã, ánh mắt tỉnh táo bình thản: "Người còn chưa từng hôn ta, người đúng là ngụy quân tử."

Sắc mặt Cơ Hoài Tổ rất khó coi.

Vân Trinh lạnh lùng hỏi: "Hoàng Thượng mật tích vào bao giờ, ở chỗ nào, vì chuyện gì."

Cơ Hoài Tổ nói: "Mùa đông sang năm, lúc ấy rõ ràng đã ký hiệp định nghị hòa đình chiến với Bắc Tiết rồi. Sau đó tr3

đường về kinh gặp tuyết lớn, Hoàng Thượng và hai mươi lăm Long Tương Doanh vệ thất lạc, đại quân tìm kiếm nhiều lần cũng không tìm thấy. Ta nhớ lúc ấy người rất bất an, lúc ký hiệp định nghị hòa người cứ nhất quyết muốn ta đi theo. Khi đó còn dẫn cả đám người lão Lan đi tìm y, nhưng khi đó tuyết lớn, người chưa gặp được quân đội thì Hoàng Thượng đã mất tích, có phải lúc đó người cũng đã có dự cảm rồi không?"

Vân Trinh không đáp. Hắn hỏi nhiều như vậy là lo lắng ký ức đời trước của mình có vấn đề. Đời thứ nhất hắn căn bản không nắm giữ được bất cứ tin tức gì, đời thứ hai trí nhớ của hắn cũng không đáng tin cậy, không biết bị người khác che giấu hay không. Bây giờ xem ra tin tức mà Cơ Hoài Tổ nắm giữ cũng giống hắn.

Cơ Hoài Tổ nhìn Vân Trinh, hỏi hắn: "Hoàng Thượng mật chỉ lệnh cho ta lựa chọn con thừa tự nhỏ tuổi ở thế hệ An Vương, là người khuyên y?"

Vân Trinh nói: "Không phải ta."

Cơ Hoài Tổ suy nghĩ sâu xa, Vân Trinh chợt hỏi một vấn đề rất kỳ quái: "Người vẫn đang chờ đợi cơ hội Bắc Tiết tấn công triều ta để lấy được vị trí Thái tử sao?"

Cơ Hoài Tổ có chút xấu hổ, nhưng vẫn chậm rãi nói: "Đúng thế. Cát Tường Nhi, cho dù thế nào thì người đều phải thừa nhận ta là người thích hợp nhất trong số các tôn thất trưởng thành. Nếu người có thể rút bỏ thành kiến, rút bỏ thù hận, chúng ta bắt tay chống lại quân địch. Ta cũng không để ý người và Hoàng Thượng... sau này chúng ta..." Gã ngừng nói.

Bởi vì gã nhìn thấy Vân Trinh dùng một ánh mắt cực kỳ buồn nôn nhìn mình, lẩm bẩm nói: "Kiếp trước ta bị mù sao? Tại sao lại coi trọng loại người như người chứ."

Sắc mặt Cơ Hoài Tố trầm xuống, nhưng vẫn hít sâu một hơi: "Đến lượt ta đặt câu hỏi, Hoàng Thượng vốn đã thích nam phong, hay là chỉ vì người?"

Vân Trinh đứng lên nói: "Ta đã biết tất cả những gì ta muốn, ta sẽ không trả lời vấn đề này." Hắn đứng dậy sửa sang lại quần áo đi ra ngoài, Cơ Hoài Tố thản nhiên nói: "Y không lập hậu, không có con là vì y vốn thích nam phong đúng không? Người không nói ta cũng đoán được, đương nhiên là mấy ngày trước mới bỗng nhiên nghĩ thông suốt. Cho nên Cát Tường Nhi, Quân Duật Bạch mới là bạn lũ thật sự của Hoàng Thượng."

"Bây giờ người thay thế vị trí của hắn ta, người xác định người có thể thay đổi vận mệnh của Hoàng Thượng sao? Không sai, ta biết Quân Duật Bạch tới kinh thành, đã mở chi nhánh Cửu Châm Đường, nhưng người xác định khi Quân Duật Bạch phát hiện ra chuyện của người và Hoàng Thượng sẽ còn ở lại kinh thành chứ?"

"Ta đã điều tra rồi, hai mươi năm trước Quân Duật Bạch từng đi theo quân đội. Hỏi bất cứ ai trong quân đều biết lúc ấy Quân đại phu vẫn là thiếu niên, tuần tú như ngọc, ý hợp tâm đầu cùng ra cùng vào với Hoàng Thượng. Hắn ta còn dạy qua Hoàng Thượng chế hương, lúc rời đi Hoàng Thượng vẫn là Thái tử, chắc hẳn là có nguyên nhân gì đó. Nhưng năm nay bỗng nhiên vào kinh, rất kỳ quặc."

"Ta cẩn thận nhớ lại khoảng thời gian kia, Hoàng Thượng bỗng nhiên lệnh cho người kê biên tài sản Lỗ Quốc Công phủ. Rõ ràng việc này xảy ra trước thời hạn, đáng lẽ nó phải xảy ra sau tiết Vạn Thọ của Hoàng Thượng mới đúng. Khoảng thời gian không mở triều hội, chỉ có Quân Cơ Xử mới được diện thánh bẩm báo, Nội Các thay mặt phê sổ con."

"Giai đoạn cuối cùng xử lý chuyện Lỗ Quốc Công lại đột nhiên chuyển từ người sang ta, lúc đó người đã biến mất rất lâu, hỏi người chỉ nói là bị bệnh

- người bệnh không phải người, là Hoàng Thượng đi! Có phải từ sau khi đến chùa Đại Từ Bi về không? Về sau nơi đó có dịch bệnh, Hoàng Thượng đã trưởng thành rồi mới mắc thủy đậu, đương nhiên rất nguy hiểm! Trước đó giấu giếm người, sau khi người biết mới vội vàng tiến cung hầu bệnh."

"Quân Duật Bạch chạy ngàn dặm từ Ngọc Hàm cốc đến kinh thành, chữa bệnh từ thiện ở chùa Đại Từ Bi, đương nhiên là bởi vì bệnh tình của Hoàng Thượng đang rất nguy hiểm! Về sau lại mở Cửu Châm Đường ở kinh thành, chắc chắn cũng là bởi vì lo lắng cho Hoàng Thượng."

"Lúc trước rời khỏi Hoàng Thượng là vì không muốn làm chậm trễ đại nghiệp của y. Bây giờ lại bởi vì Hoàng Thượng sinh bệnh mà ngàn dặm vào kinh thành, tình nghĩa đó sâu nặng như biển. Hoàng Thượng nhiều năm chưa lập hậu, ngay cả nam sủng cũng không có, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, có thể nào bởi vì vẫn luôn nhớ hấn ta không?"

"Quân Duật Bạch là người thanh cao thuần khiết, tính tình kiêu ngạo, lại có tài y thuật đứng đầu thiên hạ. Trong tay hấn ta có Ngọc Hàm cốc, đại phu trong thiên hạ đều bái phục hấn ta, vương công quý tộc ai cũng không dám đắc tội. Ngoại trừ Hoàng Thượng, không ai có thể sai sử hấn ta. Hấn ta tuyệt đối sẽ không chịu uất ức mà ở trong kinh thành nhìn yêu đương thắm thiết, chắc chắn hấn ta sẽ rời đi."

Lòng đỏ kị tràn ngập khiến gã phun ra những lời giống như chất độc. Gã hài lòng nhìn sắc mặt Vân Trinh trắng bệch, ngay cả bờ môi cũng nhợt nhạt hẳn đi.

Gã nắm rõ tâm tình của người từng yêu gã nhất ở trước mắt này trong lòng bàn tay. Gã biết làm thế nào để hấn chột vui chột buồn vì mình, gã biết cách để hấn khát vọng mình nhưng lại vĩnh viễn không có được. Thậm chí gã còn hưởng thụ loại cảm giác thao túng tất cả tình cảm của đối phương.

Gã cười nói: "Một khi Quân Duật Bạch rời khỏi kinh thành, người xác định Hoàng Thượng còn có thể trở về từ tr3

chiến trường, cho dù là hai mắt mù sao? Y còn sống được mà trở về sao?"

"Người từng nói với Cơ Hoài Thịnh người có mệnh khắc người thân. Cho nên ở kiếp trước rõ ràng Hoàng Thượng ngự giá thân chinh, đại sát tứ phương, đánh đâu thắng đó. Về sau còn gặp dữ hóa lành, dù trúng độc cũng được Quân thần y dùng hết sức cứu chữa. Sau đó y trở lại kinh thành làm Thái Thượng Hoàng, Quân Duật Bạch vẫn luôn đi theo bên cạnh. Tất cả những gì người cố gắng hôm nay đều là ân sủng mà Quân Duật Bạch từng chiếm được."

"Lão An Vương ban thưởng người hai chữ Phụng Cử hẳn là ý của Hoàng Thượng. Nhưng người thật sự là chân phụng của Hoàng Thượng sao?"

Gã nhìn cả người Vân Trinh run lên nhè nhẹ, trong lòng bỗng nhiên mềm nhũn, ôn nhu nói: "Ta mới là một đôi trời sinh với người, người hãy tin ta. Hoàng Thượng vẫn luôn đối xử với người như con ruột, bởi vậy người mới sinh ra cảm giác quần quýt kính yêu y. Là do y đối xử với người quá tốt nên mới khiến người sinh ra ảo giác."

"Bây giờ vẫn còn kịp để Quân đại phu ở lại bên người Hoàng Thượng."

Vân Trinh nhìn gã, trong mắt tràn đầy bàng hoàng và mê man.

Cơ Hoài Tố nói: "Người cũng hãy cho ta một cơ hội cứu vãn tất cả, ta sẽ chứng minh với người, ta sẽ bảo vệ Hoàng Thượng, chúng ta trở lại như ban đầu được không? Giống như trước vậy."

Vân Trinh lạnh lùng nhìn gã: "Không, Cơ Hoài Tố, chúng ta không giống nhau."

Cơ Hoài Tố khẽ giật mình, Vân Trinh hé miệng, nước mắt chợt rơi xuống ướt đẫm khuôn mặt, nhưng hắn vẫn nói: "Người cứ việc đi nói với Quân đại phu. Nếu bởi vì chuyện này mà hắn ta muốn rời đi, vậy thì hắn ta cũng không xứng ở lại bên cạnh Hoàng Thượng, không xứng với tình cảm của Hoàng Thượng dành cho hắn ta."

"Ta sẽ không nhượng bộ."

"Chúng ta không giống nhau."

Vân Trinh nhìn Cơ Hoài Tố hoàn toàn sững sốt, quay đầu kéo cửa rời đi.

Hắn ngơ ngơ ngác ngác cũng không biết trở về cung từ khi nào. Thanh Tùng nhìn thấy hắn trở về vội vàng hầu hạ hắn ăn trưa, nhưng hắn lại không ăn, chỉ leo lên giường đắp chăn nằm. Thanh Tùng cho rằng hắn buồn ngủ nên cũng không dám quấy rầy.

Mãi đến chạng vạng tối Cơ Băng Nguyên xong việc trở về, nghe nói Vân Trinh vẫn đang ngủ trưa thì nhíu mày cảm thấy không thích hợp. Y đi vào kéo chăn mềm, phát hiện Vân Trinh đã sốt cao bất tỉnh nhân sự.

Chương 118: Tâm bệnh

Edit: Bonnie/Hãy đọc ở trang chính chủ

Bầu không khí trong Thế Nhân Cung vô cùng nặng nề, ai nấy đều cảm như hén.

Các ngự y khám xong đều chỉ nói Hầu gia say rượu cảm lạnh, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, uống thuốc châm cứu.

Sau khi châm cứu xong quả nhiên đã giảm sốt. Nửa đêm Vân Trinh mơ mơ màng màng tỉnh lại một lần, nhìn thấy Cơ Băng Nguyên vẫn còn nở nụ cười: "Để Hoàng Thượng lo lắng, lần sau không dám mê rượu nữa."

Cơ Băng Nguyên sờ trán hẳn: "Ngoan ngoan uống thuốc, an tâm, trầm ở bên người."

Quả nhiên Vân Trinh ngoan ngoan uống thuốc, sau đó đến nửa đêm lại nôn hết ra, sốt cao hơn trước. Các ngự y không còn cách nào.

Nếu chỉ bị cảm lạnh, vốn dĩ sẽ không thể khỏi quá nhanh, sốt một hai ngày cũng là điều bình thường. Nhưng Cơ Băng Nguyên mặt như lạnh băng canh giữ ở một bên, mỗi một đơn thuốc đều cẩn thận hỏi qua, lại tự mình mớm thuốc, sau đó nhìn Vân Trinh lần lượt phun ra, sắc mặt đã vô cùng lạnh lẽo.

Tất cả ngự y đều không còn dám kê đơn nữa, Viện phán chỉ hàm hồ bẩm báo với Hoàng Thượng nếu Hầu gia cứ như vậy thì để dạ dày hẳn nghỉ một chút cũng tốt.

Sắc trời dần sáng, lúc cửa cung mở ra, Quân Duật Bạch của Cửu Châm Đường được triệu tập vào cung khám bệnh cho Chiêu Tín Hầu.

Quân Duật Bạch bắt mạch: "Tâm thận hư hại, âm huyết không đủ, tâm trạng không thoải mái, ưu phiền triền miên tích tụ trong lòng quanh năm suốt tháng, đột nhiên tức giận lôi đình cho nên mới bị bệnh nặng."

Cơ Băng Nguyên không nói lời nào, Quân Duật Bạch lại nói: "Lần trước ta đã khám bệnh cho hấn một lần rồi. Hấn còn nhỏ mà đã hay suy nghĩ, có tật lo lắng mất ngủ. Ta đã châm cứu cho hấn, cũng nói hấn phải nghỉ ngơi thật tốt. Nhưng đây là bệnh ở trong lòng, không phải ta châm một cái là sẽ tốt lên được. Hôm trước hấn mới sang thăm ta, ta nhìn sắc mặt hấn lại không được tốt, tim và thận bất ổn, chuyện phòng the không biết tiết chế. Ta muốn xem bệnh cho hấn, có lẽ hấn sợ ta châm nên không cho."

Cơ Băng Nguyên nói: "Là tại trẫm, trẫm sớm biết hấn có nhiều tâm sự, gần đây cũng đang nghĩ muốn khuyên bảo hấn. Không ngờ bình thường hấn hay cười toe toét giống như trẻ con, vậy mà trong lòng lại nặng như vậy."

Quân Duật Bạch nói: "Cần phải thẳng thắn phá giải khúc mắc mới được."

Cơ Băng Nguyên nói: "Trẫm giả bộ như không biết cái gì để hấn có thể yên tâm. Nếu trẫm nói rõ với hấn sẽ chỉ làm hấn càng thêm sợ hãi bất an, ngày đêm lo sợ."

Quân Duật Bạch dừng một lúc rồi nói: "Giống như Thái hậu nương nương lúc trước sao?"

Cơ Băng Nguyên không nói gì, ánh mắt lại như chịu một kích nặng nề. Vô số lúc rảnh rỗi y hay nghĩ, nếu như năm đó không nông nổi bồng bột để mẫu hậu biết, có phải cuộc đời của y và mẫu hậu sẽ khác đi không.

Mặc dù y rất ít khi hối hận, hối hận là điều mà kẻ yếu mới làm, nhưng mẫu hậu mất sớm vẫn khiến từ đó về sau y không còn khinh địch nói ra ý nghĩ của mình như vậy nữa.

Có rất nhiều thứ, cho dù là hiểu ý, nhưng có thể không nói ra vẫn tốt hơn. Có thể làm nhưng không cần nói, bởi vì tri kỷ quá ít, ngôn ngữ chỉ sẽ tạo

thành hiểu lầm.

Y hoàn toàn có thể đứng ở vị trí cao hơn, mạnh hơn, khiến người ta yên tâm hơn. Lúc đó mẫu hậu mới không vì chút chuyện này mà phải lo sợ ngày đêm.

Giống như bây giờ, điều Cát Tường Nhi lo lắng là vận mệnh tương lai của mình, là những quá khứ không muốn để mình biết. Hấn không nói, mình sẽ không hỏi. Nếu hấn lo lắng, mình sẽ chứng minh cho hấn thấy, để hấn an tâm.

Quân Duật Bạch thở dài một hơi, không dây dưa với đề tài này nữa: "Ta sẽ kê đơn sau đó châm cứu cho hấn một chút, trước tiên phải giảm sốt đã."

Lúc cởi áo châm cứu cho Vân Trinh, những dấu vết tr3

người hấn lại lộ ra lần nữa. Quân Duật Bạch nói: "Ta đã nói rồi, tiết chế chuyện phòng the."

Cơ Băng Nguyên nói: "Trầm sai."

Quân Duật Bạch nói: "Thôi, ta biết không phải ngươi, ngươi luôn luôn biết kiềm chế. Là do tâm sự của đứa bé kia quá nặng, nếu ngươi không lâm hạnh hấn, chỉ sợ hấn sẽ nghĩ càng nhiều. Người nuông chiều hấn cũng chỉ là muốn hấn vui vẻ thôi."

Cơ Băng Nguyên trầm mặc.

Quân Duật Bạch không nói thêm gì nữa, chỉ cầm ngân châm châm cứu cho Vân Trinh.

Sau khi châm xong, cuối cùng tr3

trán Vân Trinh đã không còn nóng như trước nữa. Cơ Băng Nguyên cho người bê thuốc đến tự mình mớm cho hấn, quả nhiên đã không còn nôn ra. Một lát sau thuốc có tác dụng, hấn hít thở đều đều ngủ thiếp đi.

Quân Duật Bạch nói: "Ta sẽ ở trong cung mấy ngày, hết sốt là tốt rồi. Người đã trông coi một đêm, cũng nên đi nghỉ ngơi. Ta thấy mấy ngày nay người không quan tâm đến sức khỏe, như vậy sẽ không tốt cho dưỡng sinh, mấy ngày nay ta cũng sẽ điều trị cho người."

Cơ Băng Nguyên nói: "Cảm ơn."

Quân Duật Bạch cười: "Giữa người và ta không cần phải nói cảm ơn."

===

Vân Trinh ngủ một giấc sâu đến mức lúc mơ màng tỉnh lại, cả người vẫn còn đau nhức mỗi mệt, lại cảm giác có người đang vuốt trán mình, bàn tay vừa mềm vừa ấm: "Tốt hơn nhiều rồi, cũng đã hết sốt, nên ăn uống thanh đạm chút."

Là Quân đại phu!

Vân Trinh vốn đang chột dạ, liền nhắm chặt mắt giả vờ mình vẫn chưa tỉnh.

Quân Duật Bạch sờ lên trán hắn, lại lướt xuống bên gáy. Thấy lông mi hắn hơi rung động thì chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng cũng làm như không biết, lại bắt mạch một cái tay khác.

Cơ Băng Nguyên nói: "Cảm ơn, làm phiền người hôm nay chưa được nghỉ ngơi."

Quân Duật Bạch nói: "Ta đã nói rồi, giữa người và ta không cần nói cảm ơn, ngược lại ta còn nợ người một tiếng nói xin lỗi."

Cơ Băng Nguyên trầm mặc một hồi: "Tất cả đều đã qua, là trẫm có lỗi với người. Chắc lúc ấy là mẫu hậu hoặc Thừa Ân Bá đã nói cái gì không dễ nghe, ép người rời đi đúng không? Trẫm có chút áy náy, nhưng nghĩ đến rốt cuộc cũng là người thân của ta, người có hận ta cũng đúng."

Quân Duật Bạch cúi đầu nhìn mí mắt rung động của Vân Trinh, liền lấy châm ra cắm vào huyệt Nội Quan tr3

tay hẳn, sau đó chậm rãi ghim châm dọc một đường. Ngón tay Vân Trinh run rẩy, nhưng vì đang nghe lén đến chỗ quan trọng, cho nên vẫn cố gắng chịu đựng.

Quân Duật Bạch nói: "Đúng là Thừa Ân Bá từng đến tìm ta, hỏi ta có thể trị bệnh đồng tính hay không."

"Lại hứa cho ta vị trí Vương hầu để ta ở cạnh người, đợi đến khi người leo lên ngôi vua, muốn phong Hầu cũng không thành vấn đề. Nhưng lại muốn ta che giấu việc này cho người, còn phải khuyên người lập hậu. Đợi sau khi lập hậu sinh hạ Thái tôn rồi, chắc chắn sẽ bảo đảm ta được vinh hoa phú quý. Chỉ cần có Thái tôn, ta và người làm cái gì bọn họ cũng đều mặc kệ."

Cơ Băng Nguyên cười lạnh: "Đúng là làm người khác buồn nôn, nếu người thật sự có ý với ta, nghe được điều này cũng sẽ cảm thấy buồn nôn đi. Còn nếu người vô tình, nghe được điều này sẽ phải nhanh chóng phủi sạch. Nhưng cũng làm người tức giận đấy chứ."

Quân Duật Bạch Đạo: "Đương nhiên là không, ta nói cho ông ta biết đừng chọc ta. Nếu chọc giận ta, ta sẽ châm cho người một nhát, để người vĩnh viễn không sinh được con."

Cơ Băng Nguyên:...

Đáng thương cho Thừa Ân Bá, có thể nghĩ được lúc ấy ông ta đã kinh ngạc như thế nào.

Quân Duật Bạch nói: "Ta muốn nói xin lỗi không phải vì điều này."

"Ta muốn nói xin lỗi vì lúc ấy ta biết người thích nam phong, nhưng trong lòng lại nghĩ, tuy trước đây chúng ta rất thân thiết, ý hợp tâm đầu, nhưng đúng là chưa từng có tình ý."

"Thế nhưng nếu ta ở cạnh người lâu dài, về sau sẽ khó đảm bảo. Tình yêu của Đế vương phải tiếp nhận như thế nào? Gò bó trong thâm cung, tranh giành tình cảm với phụ nhân? Một khi bị chán ghét vứt bỏ, căm thù lẫn nhau, sau đó làm ra chuyện không thể cứu vãn? Đến lúc đó có thể liên lụy đến toàn bộ Ngọc Hàm Cốc hay không?"

"Ta biết tính ta, nếu bảo ta chịu gò bó bên cạnh thì tuyệt đối không có khả năng. Ta cũng biết rõ tính tình của người, người là anh hùng, là minh quân, là kiêu hùng tr3

vạn người trời sinh, tuyệt đối cũng sẽ không cúi đầu trước người khác."

"Cả một đời quá dài, ta không dám đánh cược, bởi vậy ta rời đi."

"Bây giờ nghĩ đến mới thấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, bởi vậy lần này ta vào kinh là muốn tìm thời gian xin lỗi người."

Cơ Băng Nguyên im lặng thật lâu, một lát sau mới nói: "Không cần xin lỗi. Khi đó ta còn trẻ, người không tin ta cũng rất bình thường."

Quân Duật Bạch sâu xa nói: "Bây giờ đứa nhỏ này còn trẻ, cũng đã đạt được long sủng khó có nhất tr3

đời. Quân ân như núi, hẳn khó tránh khỏi lo được lo mất. Vốn dĩ đã có tâm sự nặng, ưu phiền quá độ, đương nhiên sẽ càng thêm hậm hực uất ức, mặc bệnh cũng là bình thường."

Cơ Băng Nguyên thở dài: "Đúng, trăm sẽ cố gắng khuyên bảo hẳn."

Quân Duật Bạch rút châm: "Được rồi, nghỉ ngơi đi, hẳn sẽ tỉnh rất nhanh thôi. Người trông coi khuyên bảo hẳn cho tốt đi." Nói xong lại nháy mắt với Cơ Băng Nguyên, liếc mắt ra hiệu một cái rồi đi ra ngoài.

Ban đầu Cơ Băng Nguyên còn không hiểu, về sau mới hiểu ra, gọi hẳn ta lại: "Duật Bạch, cảm ơn người." Tiếng cảm ơn này là thật lòng.

Quân Duật Bạch cười một tiếng đi ra ngoài, nghĩ thầm lần này đã giải được khúc mắc của đứa nhỏ kia rồi nhỉ? Lần trước đến xem hắn, nói chuyện càng che càng lộ, mùi dấm tr3

người cũng bay ra mùi dấm, còn tự cho là che giấu rất tốt chứ.

Mình đúng là người tốt.

Vân Trinh nằm ở tr3

giường không dám có một cử động nhỏ nào, nhưng trong lòng lại đột nhiên thả lỏng rất nhiều. Những lời Cơ Hoài Tố nói trước đó giống như chất độc khiến hắn đau khổ, nhưng những lời này của Quân Duật Bạch đã khiến hắn hoàn toàn bình thường trở lại. Quả nhiên Quân tiên sinh và trong sáng như gương, vốn dĩ lúc trước là Thừa Ân Bá làm tiểu nhân trong đó.

Hắn cảm giác được Cơ Băng Nguyên ngồi ở bên người hắn, đưa tay nhẹ nhàng nắm chặt tay hắn chậm rãi vuốt v3, sau đó thở thật dài.

Vân Trinh cảm thấy sống mũi hơi chua, mở to mắt kêu một tiếng: "Hoàng Thượng."

Cơ Băng Nguyên nhìn hắn chằm chằm, sờ lên trán hắn: "Ổn hơn không? Tr3

người còn chỗ nào không thoải mái sao?"

Vân Trinh nói: "Chỉ hơi đau nhức, không muốn động."

Cơ Băng Nguyên nói: "Người cứ yên tâm nghỉ ngơi, ta đã cho người xin nghỉ giúp người rồi."

Vân Trinh cười hì hì một tiếng: "Ta còn có chút đói khát."

Cơ Băng Nguyên gật đầu, sai người mang cháo cá thanh đạm đến đút cho hắn ăn, lại đỡ hắn nằm xuống. Vân Trinh thấp giọng nói: "Hoàng Thượng

đã mệt rồi mà còn phải trông ta, ngài không được nghỉ ngơi tốt phải không? Đi nghỉ ngơi đi."

Cơ Bằng Nguyên nhìn sắc mặt hắn, quả nhiên không còn vẻ buồn bực lúc trước nữa, trong mắt tràn đầy vui sướng như trút được gánh nặng. Y thầm than một tiếng nhưng cũng không vạch trần, chỉ sờ lên môi hắn, cúi đầu xuống hôn. Hôn đến mức khiến hắn đỏ mặt, đôi mắt ngập nước mới đắp kín chặn lại: "Nghỉ ngơi cho tốt đi, trăm đi xem sổ gấp."

Vân Trinh nhìn y cười, Cơ Bằng Nguyên cũng khẽ cười, thấy hắn nhắm mắt lại mới đi ra.

Đến ra phía trước, y cũng không vội đi phê sổ con mà tìm Mặc Cúc và Cao Tín đến: "Đi thăm dò xem hôm qua Chiêu Tín Hầu đến Đại Lý Tự đã gặp người nào, làm chuyện gì, đi nơi nào. Điều tra rõ ràng rồi đến báo cho ta, hành động phải cẩn thật chặt chẽ."

Mặc Cúc vội vàng khoanh tay đáp rồi đi ra ngoài.

Cơ Bằng Nguyên ngồi xuống chậm rãi hồi tưởng. Tuy sau khi gặp được Thừa Ân Bá, hắn vẫn luôn lưu luyến không muốn xa rời, lo được lo mất như có chuyện trong lòng, nhưng có thể nhìn ra được hắn vẫn rất tin tưởng mình. Hôm đó uống say trở về vẫn còn triền miên lưu luyến với mình.

Sáng nay rõ ràng còn vui mừng hơn hờ ăn cá, ranh mãnh cướp cá của trăm, trước khi đi còn tham hoan quần lấy hôn y mấy lần mới thích thú rời đi. Ngay cả bước chân đều có vẻ vui sướng, nếu thật sự có việc gì, sao có thể che giấu kín kẽ như thế? Tức giận quá độ, vì sao lại tức giận, vì sao lại là quá độ, dù thế nào cũng phải điều tra rõ ràng đã

Chương 119: Xả giận

Chuyện này cũng không khó nghe ngóng, rất nhanh Cao Tín đã trở về: "Sáng sớm Hầu gia đến Đại Lý Tự làm việc như thường. Chỉ là buổi trưa lúc hẩn ra ngoài lại bị Hà Gian quận vương gọi đến Viễn Xuân Các gần đó ăn cơm, cũng không cho người vào hầu hạ. Khoảng nửa canh giờ sau Hầu gia đi ra, sắc mặt không tốt lắm, có vẻ vừa mới khóc, sau đó liền về cung."

Cơ Bằng Nguyên gõ gõ ngón tay xuống bàn, nghĩ đến mấy câu đơn giản của Quân Duật Bạch hôm nay đã khiến Vân Trinh như trút được gánh nặng trong lòng.

Theo tin tức mà Chu Giáng cung cấp, sau khi mình ra trận mất tích không tìm được, Nội Các và Quân Cơ Xử đã nâng đỡ Thái tử Cơ Hoài Thanh đăng cơ - Về sau hẩn ta vào phật môn khổ tu, bởi vậy không hỏi chuyện đời, chỉ nghe được từ mẹ đẻ là tân đế bị phế, nam đỉnh toàn tộc Định Quốc Công lưu vong. Chắc chắn người phế tân đế và hỏi tội Định Quốc Công phủ là mình.

Nhưng đây là đời thứ nhất. Đời thứ hai, Cát Tường Nhi đã từ bỏ Chu Giáng và nâng đỡ Cơ Hoài Tổ. Bởi vậy đời thứ hai Cơ Hoài Tổ mới trở thành Thái tử, Cơ Hoài Tổ giết Cát Tường Nhi, chắc hẩn mình cùng sẽ trở về giống như đời thứ nhất.

Ngày đó nghe được vài câu, Cát Tường Nhi cũng không biết chuyện sau đó, chỉ đoán được là mình đã trở về xả giận cho hẩn.

Hai đời này đều có một chỗ không rõ. Nếu mình còn sống, vì sao lại ngồi nhìn Thái tử đăng cơ?

Mình không ra tay sẽ để cho tình thế mất khống chế, như vậy chỉ có một

khả năng. Đó là lúc mình mất tích, không có cách nào hành động được - là bị cầm tù? Không có khả năng, nếu bất kỳ người nào có thể bắt được y đều nên giết y để chấm dứt hậu hoạn.

Như vậy chỉ có một khả năng, là bệnh nặng không dậy nổi, cách xa nhân thế.

Cho nên lúc mình về kinh, chỉ sợ chưa hoàn toàn khôi phục. Như vậy người ở bên cạnh chữa trị cho mình, cùng mình về kinh rất có thể là Quân Duật Bạch.

Như vậy sẽ có thể hiểu được, sợ rằng Cơ Hoài Tố đã nói cái gì với Cát Tường Nhi, để Cát Tường Nhi cho rằng mình và Quân Duật Bạch có tư tình. Quân Duật Bạch lại là nhân vật máu chốt cứu chữa lúc mình bệnh nặng. Nghĩ lại liền biết Cơ Hoài Tố nói ra chuyện về Quân Duật Bạch để uy hiếp, muốn hắn trở lại bên người gã.

Đương nhiên Cát Tường Nhi sẽ không đồng ý, cho nên mấy ngày nay đều nói đi nói lại là "ta không cho".

Khúc mắc chính là đây. Hắn sợ, hắn không nỡ bỏ trầm, nhưng hắn lại sợ trầm không có người cứu chữa, hại trầm sau này gặp chuyện tr3

chiến trường không được cứu sống. Bởi vậy gánh nặng đó lập tức đánh sập hắn, hắn không thể nói ra, chỉ biết chôn giấu bí mật lớn như vậy ở trong lòng, đau khổ giãy dụa trong cảm giác tội lỗi một mình để rồi bị cảm giác áy náy áp đảo.

Cơ Băng Nguyên thở dài nhẹ nhõm một cái. Quân Duật Bạch nhạy cảm phát hiện không đúng mới kịp thời phá giải, thật sự là may mắn.

Cơ Hoài Tố... Nên xử lý gã thế nào đây?

Cơ Băng Nguyên cụp mắt xuống. Xử lý gã thì dễ, chỉ cần nuôi lớn dã tâm của gã, dẫn dắt gã phạm sai lầm, điều này quá dễ đối với người đã đứng tr3

đỉnh quyền lực rất lâu như y.

Nhưng đánh chuột lại sợ vỡ bình, Cát Tường Nhi sợ bị mình biết như thế, mình cũng chỉ có thể xem như không biết. Còn về tương lai không biết kia, hiển nhiên Cơ Hoài Tố cũng không biết nhiều, không làm được chuyện gì, chỉ nói dối để Cát Tường Nhi lo lắng thôi.

Bây giờ Cơ Hoài Tố vẫn còn có tác dụng trong thế cục mà y đang bày ra. Gã cũng không gây ra nổi sóng gió lớn gì, chỉ có Cát Tường Nhi quá đơn thuần mới có thể bị gã hù dọa.

Nhưng vẫn nên trừng trị, xả giận cho Vân Trinh.

Khúc mắc quan trọng nhất đã bị Quân Duật Bạch đánh bại đánh bại giải - vậy còn lại họa lớn trong lòng, vẫn là Bắc Tiết.

Y suy nghĩ một chút, đầu tiên viết một mật lệnh, lại bảo Cao Tín lập tức đưa cho Đình Đại, sau đó mới sai người gọi Cơ Hoài Tố tới.

Cơ Hoài Tố cho rằng Cơ Băng Nguyên muốn hỏi gã về tiến triển việc chọn con thừa tự. Gã chuẩn bị kỹ càng, tiến lên dập đầu hành lễ.

Không ngờ hành lễ xong mà Hoàng Thượng lại không gọi đứng dậy, gã chỉ có thể quỳ rạp không dám động. Qua nửa ngày sau, mồ hôi lạnh bò đầy lưng gã, hai đầu gối quỳ đến mức đau đơn, Cơ Băng Nguyên phê xong một chồng sổ gấp mới như nhìn thấy gã, nói: "Hôm qua Chiêu Tín Hầu dùng cơm trưa với ngươi, trở về liền bị bệnh, ngự y nói là tức giận quá độ."

Cơ Hoài Tố lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Cơ Băng Nguyên chậm rãi hỏi: "Chiêu Tín Hầu vẫn luôn hồn nhiên ngây thơ, cũng không dễ dàng tức giận với người khác. Trẫm muốn biết rốt cuộc ngươi đã nói gì với hắn mà khiến hắn tức giận quá độ, sốt cao không lùi?"

Cơ Hoài Tố dập đầu xuống: "Thần... ă nói vô ý, mạo phạm Chiêu Tín Hầu. Là thần thất lễ, xin Hoàng Thượng trách phạt."

Cơ Băng Nguyên nhắc lại: "Ăn nói vô ý."

Cơ Hoài Tố nhanh chóng tính toán, Vân Trinh tuyệt đối sẽ không dám nói cái gì ở trước mặt Hoàng Thượng, gã chỉ có thể nói: "Thần luyến mộ Chiêu Tín Hầu đã lâu, hôm qua muốn mời hấn dùng cơm, kết quả trong bữa cơm thần nói năng lỗ m4~ng chọc giận Hầu gia."

Cơ Băng Nguyên nói: "Hôm tiệc tối của Tây Ninh Hầu, Chiêu Tín Hầu uống say, trẫm đi đón hấn, người nhận ra đúng không."

Cơ Hoài Tố gần như tê cả da đầu, dập đầu xuống dưới không dám nói nữa.

Cơ Băng Nguyên thản nhiên nói: "Trẫm lâm hạnh Chiêu Tín Hầu, người ghen ghét?"

Cơ Hoài Tố không ngờ được Cơ Băng Nguyên lại trực tiếp vạch trần việc mình sủng hạnh Vân Trinh ở trước mặt gã. Cả người gã run rẩy, dập đầu xuống dưới: "Hoàng Thượng thứ tội, thần cảm thấy ghen ghét nên mới nói lời bất kính, chọc giận tới Chiêu Tín Hầu."

Cơ Băng Nguyên chậm rãi đi đến chỗ Cơ Hoài Tố, dừng ở trước mặt nhìn sau lưng gã thấm ướt mồ hôi: "Người biết hấn là người của trẫm rồi mà vẫn còn dám mơ tưởng?"

Cảm giác áp lực nặng nề lại đè xuống lần nữa, ;inh hoàng cướp lấy trái tim gã. Qua nhiều năm, đến bây giờ Cơ Hoài Tố mới lại nhớ tới sự sợ hãi kiếp trước. Gã nằm rạp tr3

đất không dám ngẩng đầu lên. Chỉ thấy đôi long ủng dừng trước mặt mình, bất động thật lâu, giống như có thể rút kiếm chém xuống đầu gã bất cứ lúc nào.

Cơ Hoài Tố run rẩy nói: "Thần không dám."

Cơ Băng Nguyên thản nhiên nói: "Chiêu Tín Hầu Vân Trinh là nam Hậu mà

trầm lập. Chưa thông báo với thiên hạ là vì hấn thích yên tĩnh, trầm cũng không muốn đẩy hấn ra đầu sóng ngọn gió, bị đám phàm phu tục tử tầm thường rảnh rỗi nghị luận. Nhưng hấn đã được đưa vào kim sách tôn thất, sau này chọn con thừa tự sẽ được ghi vào danh nghĩa của hấn."

Cả người Cơ Hoài Tố run rẩy, Cơ Băng Nguyên chậm rãi nói: "Ăn nói mạo phạm, bất kính với Hoàng hậu phải bị tội gì?"

Cơ Hoài Tố nói: "Thần sợ hãi, thần nhận tội, mong Hoàng Thượng rộng lượng tha tội thần không biết."

Cơ Băng Nguyên nói: "Hôm nay trầm gọi người tới chính là dạy cho người biết, nếu người dùng tâm làm việc, trung thành tuyệt đối, trầm còn có thể tha cho người. Nếu như người còn dám mơ tưởng Hoàng hậu, bất kính với Hoàng hậu, trầm tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ."

Cơ Băng Nguyên nói: "Trầm muốn phạt người, người có phục hay không."

Cơ Hoài Tố đầu dập xuống đất một cái, cả người run lên bần bật: "Thần nhận tội, thần tạ long ân của Hoàng Thượng."

Ngày hôm sau, sắc trời u ám. Cho dù hôm nay là một ngày nắng nhưng vẫn vô cùng lạnh lẽo sau đợt tuyết lớn.

Hôm nay có hội triều nhỏ, không ít trọng thần văn võ đều ở trong điện chờ Hoàng Thượng gọi đến báo cáo. Lại thấy hai hộ vệ Long Tương Doanh áp giải một người từ trong điện ra, ép quỳ gối dưới bậc thềm ngọc, lại cởi ngoài bào của người đó ra. Một nội thị áo tím ra ngoài, trong tay cầm thước. Có người nhận ra đó chính là Mặc Cúc tổng quản thay thế vị trí của ngự tiền tổng quản của Đinh Đại đã ra ngoài làm việc.

Mặc Cúc đứng trước mặt nam tử, cất cao giọng nói: "Hà Gian quận vương mạo phạm Chiêu Tín Hầu, hành vi ngông cuồng, không biết kiểm điểm. Thánh thượng khải dụ vả miệng mười lần, phạt quỳ một canh giờ trước điện mới được về hồi phủ đóng cửa ăn năn một tháng, phạt bổng một năm. Nếu như có lần sau, tuyệt đối sẽ không tha thứ!"

Tất cả quan viên tr3

triều đều sợ hãi nhìn lại, quả nhiên liền thấy hai thị vệ nắm chặt hai cánh tay của nam tử kia, nhắc đầu gã lên để lộ khuôn mặt tuần tú, hai mắt nhắm chặt. Không phải Hà Gian quận vương thì là ai!

Mặc Cúc cầm thước trong tay tiến lên, chát chát chát! Sau mấy lần vả, khuôn mặt trắng trẻo của Hà Gian quận vương đã hiện ra mấy vết sưng đỏ, vậy mà Mặc Cúc lại không hề nương tay, vẫn ra tay vừa hung ác vừa nhanh. Không lâu sau đã xong mười cái, hai gò má Hà Gian quận vương sưng vù lên tím tái, bờ môi rách da vô cùng thâm thắm.

Lại thấy Mặc Cúc dùng hai tay dâng thước lên, nói: "Hà Gian quận vương tạ ơn đi."

Cơ Hoài Tố quỳ sát xuống dập đầu tạ ơn, sau đó duỗi hai tay ra tiếp nhận cái thước kia giơ lên cao. Gã quỳ thẳng trước điện không hề nhúc nhích, ngoại bào đã bị cởi ra, tr3

người chỉ còn một lớp áo bông, cả người run lẩy bẩy trong gió lạnh, hai tay giơ thước cũng bị đông lạnh thành màu nâu xanh.

Về sau các triều thần ra ra vào vào, nhìn thấy gã giơ thước quỳ với khuôn mặt sưng đỏ liền biết là bị quân phạt. Trong lòng ai nấy đều sợ hãi không dám nói lời nào, chỉ im lặng đi qua người gã tiến vào trong điện.

Hà Gian quận vương ăn nói mạo phạm Chiêu Tín Hầu, bị Thánh thượng trách phạt trước mặt mọi người, mà còn dùng thủ đoạn làm nhục như vả miệng, phạt quỳ trước điện. Tin tức này đã được lưu truyền rất nhanh, đến khi Cơ Hoài Tố phạt quỳ xong rời khỏi cung, toàn bộ quan lớn đại thần trong kinh thành đều đã biết tin tức kinh người này rồi.

Tuy Thánh thượng luôn luôn nghiêm khắc thâm trầm, càn cương độc đoán, nhưng thật ra lúc trách phạt quan lại trong triều rất ít khi dùng những thủ đoạn làm nhục như đánh trượng, vả miệng, phạt quỳ. Ngay cả khiển trách

cũng rất ít, cùng lắm chỉ lệnh cho Thừa tướng thay mặt trách cứ, giáng chức thôi. Cách xử tội quan lại luôn luôn rộng lượng như biển, khoan dung độ lượng, đây chính là khí chất của quân vương.

Thế nhưng bây giờ lại bởi vì Chiêu Tín Hầu mà trách phạt Quận vương, còn dùng biện pháp làm nhục như thế. Đây đúng là lần đầu tiên kể từ khi bệ hạ lên ngôi đến nay, có thể thấy được y thật sự tức giận.

Người bị trách phạt chính là tôn thất, nói đến cùng cũng coi như chuyện nhà của Hoàng đế, đương nhiên người bên ngoài không tiện nói gì. Nếu không bị trách tội kết giao với tôn thất, ai mà gánh chịu nổi? Lại nói Chiêu Tín Hầu cũng còn có chức vụ Đại Lý Tự thiếu khanh, nếu Hà Gian quận vương quả thật ăn nói mạo phạm đại thần triều đình mới khiến Hoàng Thượng trách phạt giáng tội, đó cũng là mong muốn của đám quan lại trong triều. Có tiền lệ này, về sau đám tôn thất sẽ phải tôn trọng triều thần hơn, không dám cậy thế khinh người nữa.

Vốn dĩ đám tôn thất chỉ nên làm tôn thất nhà hạ của bọn họ thôi, Hoàng Thượng vẫn luôn thánh minh, sẽ không vô duyên vô cớ trách phạt, tất nhiên là Hà Gian quận vương đã làm sai trước.

Bởi vậy quan lại triều đình đều cùng nhau trầm mặc, ngay cả mấy Ngự sử bình thường không có việc gì cũng phải dâng mấy cuốn sổ con đều giữ vững im lặng một cách quỷ dị.

Phạt Cơ Hoài Tố xong, cơn tức trong lòng Cơ Băng Nguyên mới tính là giảm đi chút. Y xử lý việc triều chính xong liền trở về tắm điện, nhìn thấy Quân Duật Bạch đang nói chuyện với Vân Trinh. Vân Trinh khoác áo lông chồn, sắc mặt đã khá hơn nhiều, hấn tựa tr3

giường không ngừng cười.

Y mỉm cười đi vào hỏi: "Nói cái gì mà vui vẻ như vậy."

Quân Duật Bạch nói: "Ta đang nói với Vân hầu gia đủ loại bệnh thích sạch sẽ đỡ hơi của người, Hầu gia lại không tin."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Cái gì dở hơi?"

Quân Duật Bạch nín cười: "Ví dụ như lúc ăn cá nếu người khác lật mặt quá sớm, chắc chắn người sẽ không ăn."

Cơ Bằng Nguyên thế mới biết nguyên nhân Vân Trinh hôm đó, lại cười nói: "Người bên ngoài đụng vào chắc chắn trẫm sẽ không ăn, nhưng Cát Tường Nhi là người trong nhà, cùng trẫm kết tóc trăm năm, đồng tâm đồng thể, dĩ nhiên là không giống rồi."

Vân Trinh thấy y không hề che giấu quan hệ của bọn họ trước mặt Quân Duật Bạch thì đỏ mặt lên không biết nói cái gì, trong lòng lại tràn đầy vui vẻ bí ẩn.

Quân Duật Bạch thở dài: "Ta đã làm sai điều gì mà phải ở đây xem các người liếc mắt đưa tình. Thôi, ta đi ra ngoài trước, các người muốn làm thế nào ta cũng mặc kệ, nhưng - tiết chế chuyện phòng the, đừng quên đấy."

Khuôn mặt Vân Trinh đỏ đến mức gần như nhỏ máu, Quân Duật Bạch lại khoan thai đứng dậy, thản nhiên rời đi.

Chương 120: Thỉnh an

Việc Hà Gian quận vương bị vả miệng trước mặt mọi người, bị phạt quỳ trước điện đã gây ra xôn xao trong kinh, đương nhiên cũng truyền đến Thừa Ân Bá phủ.

Lúc ấy Thừa Ân Bá đang đi gặp quản gia vừa đi đưa thiệp mới cho phủ Khánh Dương quận vương, quản gia bấm báo nói: "Khánh Dương quận vương nói cảm ơn lão Bá gia ngàn dặm xa xôi vào kinh mà vẫn còn nhớ đến hần ta. Chỉ là hôm trước say rượu vô ý bị cảm lạnh, bây giờ vẫn còn đang dưỡng bệnh, gần đây đều đóng cửa từ chối tiếp khách. Thực sự mong lão Bá gia tha thứ, chờ sau khi khỏi bệnh nhất định sẽ tự mình đến nhà chơi."

Thừa Ân Bá thở dài: "Thôi, đều là lời khách khí cả. Thời cơ không tốt, Hà Gian quận vương bị trách phạt đóng cửa ăn năn, hần ta là tôn thất, cũng nên khiêm tốn từ chối tiếp khách. Năm đó Tấn vương luôn lão luyện trầm ổn, bây giờ đứa con trai này còn giỏi hơn một bậc, càng thêm hiểu chuyện, chỉ có thể chờ đợi qua hết năm thôi."

Đàm Văn Úy nói: "Làm phiền tổ phụ bây giờ còn phải ở trong kinh ăn tết, thật sự là các tôn nhi không phải."

Thừa Ân Bá nói: "Lần này vào kinh, có thể hòa hoãn quan hệ với Hoàng Thượng cũng là một cơ hội rất tốt. Có phải hôm nay Quang Lộc Tự ban thưởng tiền giấy tế xuân không?"

Đàm Văn Úy vui mừng nói: "Vâng, có tổ phụ ở đây, cuối cùng phủ của chúng ta cũng đã có người đáng tin cậy. Trong cung thưởng đồ cũng có danh nghĩa đứng đắn. Ngoại trừ tiền giấy còn có ba tấm chữ Phúc do Hoàng Thượng tự viết, cộng thêm một đôi gà cảnh sống. Ba huynh muội chúng ta cũng được thưởng thêm một thớt gấm làm quần áo. Phủ chúng ta

còn nhận rất nhiều thiệp mời, đều là mời Bá gia đi xem trò vui uống rượu."

Thừa Ân Bá nói: "Từ chối hết thiệp mời đi, sau chuyện Hà Gian quận vương bị trách phạt, chúng ta đều phải khiêm tốn một chút. Nếu không trắng trợn ăn mừng làm chướng mắt người bên ngoài, bắt tri bắt giác đắc tội người ta còn không biết."

Đàm Văn Úy nói: "Hà Gian quận vương vẫn luôn nổi tiếng là người hiền lành, bây giờ Hoàng Thượng lại trách phạt gã bởi vì Chiêu Tín Hầu, mà còn làm nhục như thế. Vậy mà trong kinh không có một ai đi năn nỉ Hoàng Thượng cho gã sao? Đã sắp hết năm rồi."

Đàm Văn Bảo nói: "Đúng là có chút kỳ quái. Lần trước Chiêu Tín Hầu say rượu đá Hà Gian quận vương bị thương, ta nghe nói Ngự Sử đài đều bị tấu chương vạch tội Chiêu Tín Hầu bao phủ, Hoàng Thượng vẫn luôn lưu giữ, còn gọi Chiêu Tín Hầu vào cung trong đêm. Cho đến khi Hà Gian quận vương tỉnh, tự dưng tấu tất cả là do mình. Lần này chỉ là ăn nói mạo phạm, Hà Gian quận vương lại là người khiêm tốn, không thể tưởng tượng ra được gã mạo phạm Chiêu Tín Hầu như thế nào mà Hoàng Thượng lại nổi giận lôi đình làm nhục như thế."

Đàm Trăn nói: "Hoàng Thượng đang lúc tráng niên, bây giờ Hà Gian quận vương là người được ủng hộ thành Thái tử nhất, Hoàng Thượng khó tránh khỏi không thoải mái trong lòng. Huống chi còn có Chiêu Tín Hầu ở giữa châm ngòi. Chiêu Tín Hầu kia vẫn luôn tỏ ra khó chịu với Hà Gian quận vương, Hà Gian quận vương ở trước mặt hắn cũng chỉ dám ăn nói khép nép."

Thừa Ân Bá hỏi: "Chiêu Tín Hầu thường xuyên ngủ lại cung trong sao?"

Đàm Văn Bảo sững sốt một chút, nói: "Ta nghe đồng môn Quốc Tử Giám nói qua, từ nhỏ Chiêu Tín Hầu đã thường xuyên ra vào cung đình, về sau khi hết ngày hiếu còn vào cung đọc sách. Hoàng Thượng thương tiếc, thường xuyên cho ngủ lại cung trong. Đúng rồi, hôm nay mới lại nghe nói Chiêu Tín Hầu cũng bị bệnh xin nghỉ nữa, cũng là ở trong cung dưỡng bệnh. Không biết việc Hà Gian quận vương bị trách phạt có liên quan đến việc hắn bị

bệnh không."

Thừa Ân Bá nói: "Bệnh? Vốn dĩ còn nói phải đưa thiệp mời đi báo phỏng cảm ơn, xem ra bây giờ cũng không đúng dịp."

Đàm Văn Bảo bĩu môi nói: "Nói là say rượu cảm lạnh, vài ngày trước đó Tây Ninh Hầu vừa mời hẳn đến cảm ơn. Bây giờ hẳn nổi tiếng lắm, ngay cả lão An vương cũng phải tặng hẳn một chữ, gọi là Phượng Cử, chắc."

Thừa Ân Bá nhắc lại: "Phượng Cử? Đúng là tên hay, chim phượng theo gió mà lên, Chiêu Tín Hầu rất được Hoàng Thượng sủng hạnh, tiền đồ cũng vượt thẳng mây xanh. Tên tự này rất chính xác, lão An vương không giống người có tài hoa như thế. Nói vậy, chắc hẳn phong thái của Chiêu Tín Hầu cũng ào ào thuận gió như chim phượng. Ngày xưa tướng mạo của Định Tương Trưởng công chúa chỉ bình thường, Vân thám hoa lại mỹ mạo tài cao, giống như chi lan ngọc thụ. Chắc tướng mạo của Chiêu Tín Hầu giống với cha mình."

Đàm Văn Bảo nói: "Có thể được Định Tương trưởng công chúa coi trọng, đương nhiên là không kém."

Thừa Ân Bá như có điều suy nghĩ.

Đàm Trấn nói: "Tổ phụ, Hoàng Thượng chán ghét vứt bỏ Hà Gian quận vương đã hết sức rõ ràng. Chiêu Tín Hầu chỉ là đứa con mồ côi của Định Tương trưởng công chúa, bởi vì cha mẹ mất sớm, Hoàng Thượng thương tiếc, lúc nào cũng được ra vào cung đình nên mới được ân sủng, còn có thể để cho Hoàng Thượng bao che khuyết điểm như thế. Đề nghị của cháu gái ngày hôm trước, tổ phụ suy nghĩ thế nào rồi?"

Thừa Ân Bá nói: "Chiêu Tín Hầu có thể vào mắt Hoàng Thượng, tuyệt đối không chỉ bởi vì Hoàng Thượng thương tiếc, mà ắt phải có chỗ hơn người. Hà Gian quận vương mặt ngoài nhìn có vẻ nho nhã, danh tiếng tài đức sáng suốt truyền xa, nhưng cũng chưa chắc đã đúng như vậy. Hoàng Thượng không phải người không biết lý lẽ, càng sẽ không tùy ý làm nhục đại thần. Y làm như thế chỉ có thể chứng minh Hà Gian quận vương đã chọc giận y

thật."

Thừa Ân Bá lại hỏi: "Đã nghe ngóng được vì sao Quân đại phu của Cửu Châu Đường lại bỗng nhiên vào kinh không?"

Đàm Văn Úy vội nói: "Hỏi qua chỉ nói là đã sớm có ý này, chắc hẳn sẽ không để lộ ra cái gì. Tôn nhi còn muốn hẹn thời gian mời Quân đại phu đến khám cho tổ phụ, kết quả nghe nói hẳn ta đã bị gọi cung khám bệnh cho Chiêu Tín Hầu rồi."

Thừa Ân Bá im lặng cụp mắt, một lúc lâu sau mới nói: "Dâng sớ con thỉnh an đi, cứ nói sắp sang năm mới, lão thần muốn diện thánh vấn an Hoàng Thượng."

Cơ Bạng Nguyên nhận được sớ con cũng có chút bất ngờ. Lần này có vẻ Thừa Ân Bá vào kinh vì đã tỉnh ngộ, bây giờ y đã có Vân Trinh, mọi chuyện đều thỏa mãn, cũng không còn để ý đến quá khứ như trước nữa, liền phê chuẩn sớ con xin gặp của Thừa Ân Bá.

Thừa Ân Bá tiến lên muốn hành lễ, Cơ Bạng Nguyên đã sai người đỡ lấy ông ta: "Cửu Cửu không cần đa lễ, thời tiết rét lạnh, Cửu Cửu sao phải chạy đến đây."

Thừa Ân Bá hổ thẹn: "Lão thần vào kinh mới biết được mấy đứa bé gây ra không ít họa cho Hoàng Thượng, nhờ có Hoàng Thượng dốc hết sức bảo vệ mới không để bọn họ gây ra họa lớn hơn. Hôm trước Hoàng Thượng đích thân tới Bá phủ, nhưng ở ngay trước mặt bọn nhỏ, lại là thánh giá tới, lão phu cũng không thể ra mặt giáo huấn làm hỏng tâm trạng Hoàng Thượng được. Nhưng cho dù như thế nào vẫn nên vào cung tạ tội mình thỉnh tội với Hoàng Thượng mới đúng."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Cửu Cửu không cần như thế, để ý đến văn bồi vốn là điều trăm nên làm."

Thừa Ân Bá nói: "Thần vốn cảm thấy mặc dù ba đứa nhỏ này bình thường có chút ngây thơ, nhưng tr3

học thức cũng không có trở ngại gì, vào kinh cũng có thể giúp Hoàng Thượng chút chuyện. Không ngờ bọn họ lại ngu dốt như thế, lại gây thêm loạn cho Hoàng Thượng, thần thực sự hổ thẹn."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Trẫm thấy cũng được, vốn định chờ qua tết, Quốc Tử Giám cho giám sinh nghỉ ngơi, trẫm sẽ sắp xếp cho bọn họ chút chuyện để làm. Cữu cữu không cần lo lắng, đều là người trong nhà, trẫm sẽ trông nom."

Thừa Ân Bá nói: "Bây giờ người lão thần lo lắng lại là Trăn nhi."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Trẫm biết ý của cữu cữu, nhưng Hà Gian quận vương bản tính lương bạc, lòng h4m muốn công danh lợi lộc mạnh, không phải người thích hợp. Trẫm cũng không ngại nói với cữu cữu, bây giờ trẫm đã dự định chọn con thừa tự nhỏ tuổi khác để tự mình dạy dỗ. Bởi vậy việc của nàng, trẫm vẫn đề nghị cữu cữu tính toán khác. Vừa vặn mới có ân khoa, trong triều có nhiều tài tử anh tuấn, sẽ không dám tệ bạc với thiên kim Bá phủ. Trẫm cũng sẽ thêm ân với hắn, dù sao cũng để nàng có vị trí cáo mệnh phu nhân, phú quý bình an."

Thừa Ân Bá lắc đầu nói: "Hoàng Thượng, cháu gái này của thần từ nhỏ đã giỏi xử lý mọi chuyện. Từ năm tám tuổi đã thay mẫu thân quản lý chuyện trong nhà, tất cả mọi chuyện đều xử lý rõ ràng từ quản lý hạ nhân, quản lý tiền bạc, lo liệu việc nhà, cái gì cũng không kém. Về việc học vẫn cũng coi như trẫm tinh hiếu học, uyên bác thông thái, thành thạo kinh sử. Từ nhỏ nàng đã có chí cao, nếu chỉ gả cho một người chồng tầm thường thì đúng là đáng tiếc."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Ý của tổ phụ là?"

Thừa Ân Bá chợt chuyển đề tài: "Hoàng Thượng, sau khi thần vào kinh, nghe nói bây giờ Quân đại phu cũng mở Cửu Châm Đường trong kinh."

Sắc mặt Cơ Bạng Nguyên phai nhạt đi chút: "Ừm, hôm trước trẫm bị thủy đậu, Quân đại phu lo lắng mới chạy từ Ngọc Hàm Cốc đến khám cho trẫm."

Thừa Ân Bá cả kinh nói: "Hoàng Thượng bị thủy đậu sao? Hổ thẹn, lão thần không thể hầu hạ bên cạnh, bây giờ đã bình an chưa?"

Cơ Bằng Nguyên nói: "Cữu cữu quan tâm, đã tốt hơn rồi."

Thừa Ân Bá thở phào nhẹ nhõm: "Hoàng Thượng quả nhiên là chân long thiên tử, trời xanh phù hộ. Quân đại phu quả nhiên là lương y hiệp can nghĩa đảm. Ngày đó lão thần được nương nường nhờ vả, có nhiều mạo phạm, ăn nói khinh thường với Quân đại phu. Bây giờ vừa vặn Quân đại phu ở trong kinh, lão thần cũng muốn đến xin lỗi, mong được thông cảm."

Sắc mặt Cơ Bằng Nguyên hơi nguôi giận: "Hắn ta không phải loại người lòng dạ hẹp hòi, trăm cũng đã xin lỗi hắn ta thay cữu cữu rồi."

Thừa Ân Bá thở dài nói: "Thần vào kinh liền nghe nói Hoàng Thượng thương tiếc Chiêu Tín Hầu tuổi nhỏ mất chỗ dựa, vô cùng quan tâm chăm sóc Chiêu Tín Hầu, lúc nào cũng ngủ lại cung trong."

Cơ Bằng Nguyên hỏi: "Rốt cuộc cữu cữu muốn nói cái gì, cứ việc nói thẳng đi."

Thừa Ân Bá nói: "Hoàng Thượng lên ngôi mười tám năm, càn cương độc đoán, nhưng từ đầu đến cuối hậu cung vẫn trống rỗng. Trong lịch sử có không ít Hoàng đế có nam sủng, nhưng đều đã lập hậu. Người đời sau cũng chỉ cho là việc riêng của Hoàng Thượng, sẽ không chỉ trích thái quá. Không bằng Hoàng Thượng cứ lập hậu trước, về sau cho dù sủng hạnh người mình thích như thế nào cũng đều không có ai chỉ trích được."

Ánh mắt Cơ Bằng Nguyên rét lạnh, nhưng khuôn mặt vẫn còn bình tĩnh: "Không phải ý của cữu cữu là muốn trăm lập Đàm Trăn làm Hậu đấy chứ? Đó là cháu họ của trăm, không được tốt đi."

Thừa Ân Bá không ngờ Cơ Bằng Nguyên lại nói trắng ra như thế, ông ta hơi khựng lại, nhưng vẫn nói: "Đã cách ba đời, lại không cùng họ cho nên cũng không sao cả. Đàm Trăn có thể thay ngài quản lý việc trong cung, sau khi

giảm bớt lo âu cho ngài, dù Hoàng Thượng có muốn sủng ái một hai nam sủng cũng không sao cả. Trăn nhi là người trong nhà, đương nhiên sẽ che giấu kín kẽ thay ngài, ngài có thể tin tưởng được."

Cơ Băng Nguyên đứng lên, y rất muốn cười, nhưng từ đầu đến cuối lại không thể cười nổi: "Lời cứu cứu dạy trẫm đã biết, nhưng trẫm đã sớm lập Chiêu Tín Hầu thành nam Hậu, đã được ghi vào kim sách tôn thất rồi."

Thừa Ân Bá khẽ giật mình, Cơ Băng Nguyên lạnh nhạt nhìn về phía ông ta: "Có thể để Tông lệnh nhả ra, đương nhiên là có đầy đủ lợi ích. Trẫm đồng ý chọn con thừa tự từ nhánh của An vương để dạy dỗ."

Thừa Ân Bá vô cùng bất ngờ, Cơ Băng Nguyên lại nói: "Ngài xem đi cứu cứu, trẫm không cần tầm chắn, đã có thể làm bất cứ điều gì mình muốn rồi. Điều mà mẫu hậu và ngài lo lắng căn bản không phải vấn đề, đủ mạnh đủ cao là được. Nếu không đồng ý, trẫm cũng sẽ có biện pháp để ông ta đồng ý."

Thừa Ân Bá bỗng nhiên tắt tiếng, Cơ Băng Nguyên nhìn ông ta: "Con gái Đàm gia năm đó đã chết một người vì quyền thế buồn cười này rồi, bây giờ lại muốn đưa một người nữa đến, chôn vùi thanh xuân tuổi tác của nàng để đổi lấy vinh hoa phú quý cho Đàm thị sao?"

Thừa Ân Bá biết Cơ Băng Nguyên đã giận dữ, liền run rẩy quỳ hai đầu gối xuống, vẻ mặt chán nản lộ rõ sự già nua: "Hoàng Thượng, là lão thần vượt quá."

Cơ Băng Nguyên thản nhiên nói: "Cứu cứu, trẫm rất thất vọng."

"Lúc trước bản tính mẫu hậu yếu đuối, tính cách đơn thuần, cũng không thích hợp với Hoàng gia. Các người lại đưa bà ấy vào trong cung, cuối cùng thanh xuân không lâu dài..."

"Tiền đồ của mấy vị cháu họ, trẫm ắt sẽ để bụng trông nom. Nhưng cũng chỉ đến thế thôi, sang năm khuyển cứu cứu vẫn nên về Giang Nam bảo dưỡng tuổi thọ đi."

"Người đâu, đưa Thừa Ân Bá xuất cung."

=====

Đuổi Thừa Ân Bá đi rồi, trong lòng Cơ Băng Nguyên vô cùng phiền muộn. Y đứng lên đi ra hậu điện, thấy Vân Trinh đang tựa tr3

giường nhàn nhã đọc sách.

Cơ Băng Nguyên ngồi bên giường cười hỏi Vân Trinh: "Xem ra đã tốt hơn nhiều?"

Vân Trinh nói: "Vâng, làm phiền Hoàng Thượng lo lắng."

Cơ Băng Nguyên nói: "Dù sao cũng sắp đến tết, mấy ngày nay người cứ ở trong cung nghỉ ngơi, không cần trở về phủ."

Vân Trinh cười hì hì nói: "Hoàng Thượng cứ chiều ta vậy, về sau chiều ta thành một thiếu gia ăn chơi chẳng làm nên trò trống gì thì sao."

Cơ Băng Nguyên nhú mày không nói, Vân Trinh khẽ giật mình, Cơ Băng Nguyên lại nói: "Trẫm nghĩ đúng là như thế thật. Vậy đi, năm sau người đến Quân Cơ Xử làm thư ký đi, đỡ để người lười biếng."

Vân Trinh a một tiếng cười lên: "Hoàng Thượng, cầu ngài tha cho ta, là ta nói bậy, ngài cứ coi như ta không nên thân đi. Ngày ngày đều ở dưới mắt ngài thì ta sống kiểu gì nữa."

Cơ Băng Nguyên nhìn hấn cười đến mềm cả người thì không nhịn được tiến lên hôn hấn. Hai người quấn quýt một lúc đến mức thở hồng hộc, may mà vẫn còn nhớ kỹ lời Quân Duật Bạch. Vân Trinh nói: "Chờ nghỉ ngơi mấy ngày xong vẫn nên về phủ thưởng cho cả nhà. Sắp đến tết rồi, các lão ca ca viện Trung Nghĩa cũng phải thưởng."

Cơ Băng Nguyên nói: "Chương Diễm sẽ làm tốt."

Vân Trinh nói: "Hoàng Thượng, nghe nói Chương đại nhân lại lên chức. Ngài đừng để hấn ta lo liệu việc nhà thay ta nữa, quá lãng phí nhân tài."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Sao nào, làm ít chuyện cho Hoàng hậu còn khiến hấn ta uất ức ư? Nếu không phải thấy hấn ta làm việc cho người cần cù chăm chỉ, sao trẫm có thể thăng quan cho hấn ta chứ?"

Vân Trinh bị y chọc cười không ngừng, Cơ Bằng Nguyên nhìn hấn như vậy chỉ biết thở dài trong lòng. Y biết hấn đã che giấu bí mật ở sâu dưới đáy lòng từ năm nay qua tháng nọ, lại quen biểu hiện sự vui vẻ không lo ra bên ngoài.

Rốt cuộc hai đời trước đã để lại tổn thương quá sâu cho hấn. Hấn tự nói với mình là không quan tâm, đúng là hấn cũng đã biểu hiện ra không quan tâm, nhưng vết thương chồng chất khiến hấn mỗi mệt không chịu nổi. Cho dù ở trước mặt người yêu dấu nhất, hấn cũng không có cách nào thể hiện ra nỗi khổ và bi thương của mình như người bình thường. Đau buồn đến mức phát sốt, ngay cả tìm người để thổ lộ, tổ khổ cũng không biết.

Nếu ngay cả trẫm cũng phụ hấn, có lẽ hấn sẽ chỉ lặng lẽ đi đến một nơi không ai biết để biến mất phải không?

Muốn san bằng những vết thương hư thối cần kiên nhẫn chậm rãi lâu dài, may mà sự kiên nhẫn của y vẫn luôn không tệ. Y đưa tay sờ đầu Vân Trinh, đột nhiên tràn đầy yêu thương, sự phiền chán mà Thừa Ân Bá mang tới trước đó cũng đã biến mất. Y tựa ở bên cạnh Vân Trinh nói: "Trẫm cũng có chút mệt mỏi, chừa chỗ cho trẫm nằm một lát."

Vân Trinh vội vàng dịch người sang một bên: "Sắp đến tết rồi, Hoàng Thượng cũng đừng vất vả như vậy, cứ để đám người Chương đại nhân bận bịu đi."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Không cần, trẫm ngồi bên cạnh Hoàng hậu nghỉ một chút là sẽ có tinh lực dồi dào ngay." Nói rồi đưa tay kéo Vân Trinh vào lòng.

Vân Trinh nhỏ giọng nói: "Hoàng Thượng, thế nhưng Quân đại phu nói..."

Cơ Băng Nguyên không nhịn được cười: "Người còn chưa khỏi bệnh, trẫm biết, để trẫm ôm một cái là được."

Vân Trinh vùi khuôn mặt nóng bỏng vào lồng ngực Cơ Băng Nguyên, một lát sau mới nói: "Hoàng Thượng, bây giờ thần đã khỏe hơn nhiều rồi, ngày mai muốn về phủ một chút, trong phủ còn có thư tín phải xử lý."

Cơ Băng Nguyên nói: "Người cứ đi đi, đi sớm về sớm, không được lâu lỏng ở đâu nữa."

Vân Trinh nói: "Thần sợ Quân đại phu không cho phép, muốn ngài năn nỉ Quân đại phu giúp."

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Trẫm cũng không dám, người cứ đi đi. Nếu Quân đại phu không cho, trẫm cũng không cho phép người xuất cung."

Vân Trinh nhăn mặt lắc lắc cánh tay y: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thần khỏe hơn nhiều rồi mà." Cơ Băng Nguyên nhắm hai mắt lại cười, lặng im coi như hắn vô cớ gây rối

Chương 121: Mua tranh

Sáng sớm Vân Trinh nhân lúc Hoàng Thượng vào triều, Quân đại phu châm cứu cho hắn xong liền xin xỏ Quân đại phu, lại đồng ý sẽ không uống rượu. Sau khi được cho phép liền chạy ra khỏi cung như một làn khói.

Trở về Hầu phủ, Tư Nghiên cầm một cái hộp đến: "Hôm trước bồ câu đưa tin mang về, có thư của Chu tướng quân, của Giang Ninh ca. Còn có vài mật thư, đã đối chiếu với mật văn và chép lại một lần cho Hầu gia ngài xem rồi."

Vân Trinh cầm mật thư ra nhìn qua mấy lần, sau đó mới lấy thư của Giang Ninh ra xem trước.

Giang Ninh nói hắn ta vẫn ổn, Trường Quảng Vương lập hắn ta làm Thế tử, còn kiểm tra học vấn võ công của hắn ta. Sau khi phát hiện mọi thứ đều không tệ thì vô cùng vui vẻ. Âu chủ Bắc Tiết cũng rất thưởng thức hắn ta, Thái hậu Bắc Tiết còn thưởng cho hắn ta không ít thứ.

Vân Trinh không nghĩ ra, nhìn có vẻ Trường Quảng Vương đối xử với đứa con trai này rất tốt, sao lại đi đến một bước giết cha? Vân Trinh cũng không nghi ngờ Cơ Hoài Tố nói dối. Gã sẽ không nói dối, gã chỉ không chủ động, không cự tuyệt, không chịu trách nhiệm chứ sẽ không nói dối ở trước mặt hắn.

Vân Trinh suy nghĩ trong lòng, lại lấy thư của Chu Giáng ra xem. Thư của Chu Giáng cũng vô cùng vui vẻ, viết về những ngày tháng sau khi mình được thăng chức làm Đô đốc ba trấn. Chỉ là ở cuối thư có nói một câu: Gần đây Hoàng Thượng đối xử với người như thế nào?

Vân Trinh cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng vẫn để vấn đề này sang một bên. Hắn cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nâng bút viết một phong thư cho Giang

Ninh, bảo hấn ta cẩn thận để ý xem có phải ấu chủ Bắc Tiết bắt mẫn với Thái hậu và Trường Quảng Vương không. Lại lặng lẽ nhắc nhở hấn ta Trường Quảng Vương và Thái hậu có tư tình, để hấn ta chú ý đề phòng đừng để bị Thái hậu ám toán. Cuối cùng lại bảo hấn ta phải cẩn thận nhiều hơn.

Xử lý tình báo các nơi gửi tới xong, Tư Mặc cười cầm thiệp mời tiến đến: "Hầu gia, sai vật của Khánh Dương quận vương đang chờ ở cổng nhà chúng ta, biết ngài xuất cung liền vội vàng đưa thiệp mời đến, nói là hôm nay Kim Quy Viên có hội giám bảo, muốn mời ngài cùng đi xem."

Vân Trinh cầm thiệp mời cười nói: "Không kịp chờ đợi như thế, chẳng lẽ thật sự muốn để biểu muội tới làm tiểu thiếp của ta sao, tốt như vậy thì tự hấn ta nạp đi?"

Tư Mặc cười nói: "Hầu gia ngài không biết, chớ có nói Khánh Dương quận vương như vậy. Cho dù là đám chưởng quỹ ở trang viên của chúng ta cũng luôn nghe ngóng đưa người đến phục vụ ngài đây này, ngài không biết ngài quý giá thế nào đâu."

Vân Trinh cười một tiếng đứng lên, cho dù thế nào vẫn phải giải thích tử tế cho Cơ Hoài Thịnh mới được. Hấn nói: "Chuẩn bị xe đi, ta đi Kim Quy Viên."

Quả nhiên bên trong Kim Quy Viên đang tung bưng trưng bày một bức tranh cổ: "Bản quý hiếm "Tuyết đầy đình" của Tăng Đình Vân, không xuất bản nữa, đã mời giám định chính là bút tích thật, bây giờ đang định giá năm vạn lượng bạc."

Vân Trinh ngừng chân nhìn xuống, Cơ Hoài Thịnh đứng bên cạnh hấn cười nói: "Thích không? Nếu thích thì ta bảo bọn họ giữ lại không bán."

Vân Trinh hỏi: "Hoàng Thượng thích, giữ cho ta chứ? lát nữa ta sẽ sai người đưa tiền đến cho người."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Được." Sau đó quay sang dặn dò gã sai vặt vài câu rồi dẫn hấn lên phòng tr3

tầng, cười nói: "Khó khăn lắm mới rình được người, người bị bệnh thật sao? Nhìn gầy đi trông thấy. Hôm đó ta đã bảo người đừng uống nhiều như vậy, bây giờ đã tốt hơn chưa?"

Vân Trinh nói: "Haiz bị cảm lạnh, sốt cả một đêm, Hoàng Thượng liền giữ lại ta trong cung để ngự y chữa trị. Người vội vã tìm ta vẫn là vì biểu muội kia của người sao?"

Cơ Hoài Thịnh cười ha ha hai tiếng: "Người say hồ đồ rồi, dù sao ta cũng phải nghe được vài câu chắc chắn chứ? Hay là người đi xem biểu muội với ta một chút đi? Nếu như người thật sự không thích, ta cũng không cưỡng ép tác hợp."

Hai người tiến vào trong phòng ngồi xuống, Vân Trinh nói: "Hôm nay thật sự không thể uống rượu, uống chút trà là được." Lại nói với Cơ Hoài Thịnh: "Ta làm huynh đệ của người, bởi vậy cũng sẽ nói thật. Tiểu đệ ta thích long dương, cho nên mới không dám làm lỗ thanh xuân của biểu muội người, người vẫn nên chọn anh tài khác đi."

Cơ Hoài Thịnh trợn mắt há hốc mồm, thấy hắn có thể nói được cả lời như vậy thì chắc hẳn là đúng, đành phải thở dài nói: "Ta cũng chỉ nóng lòng cho tương lai của biểu muội mới nghĩ đến việc đưa đến chỗ người, người vẫn luôn hiền hòa lịch thiệp. Ta nghĩ tính tình cũng coi như hợp nhau, không ngờ rằng... Người... Bình thường nhìn không ra?"

Hắn ta bỗng nhiên nghĩ đến một người, lắp bắp nói: "Chẳng lẽ Chu ngũ lang..."

Vân Trinh vỗ bả vai hắn ta: "Chớ đoán mò, thử không ăn cỏ gần hang, ta không có hứng thú với huynh đệ." Trong lòng lại thầm nghĩ Cơ Hoài Thịnh đúng là tinh mắt.

Cơ Hoài Thịnh thở phào nhẹ nhõm nói: "Cũng đúng, huynh đệ sao, huynh đệ đều như vậy."

Vân Trinh cười hì hì nhìn một đồng nhi nâng bức tranh vừa rồi lại cho hắn kiểm tra, liền lệnh cho Tư Mặc nhận lấy, thưởng cho đồng tử kia rồi đuổi đi. Sau đó mới lại nói với Cơ Hoài Thịnh: "Hôm nay ta còn phải tranh thủ thời gian về cung đâu, xem ngươi còn có chuyện gì không."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Còn có một chuyện..." Hắn ta có chút khó xử, nhưng vẫn nói: "Hà Gian quận vương vẫn luôn đối xử ôn hòa với ngươi, tại sao ngày hôm trước lại xúc phạm ngươi? Tuy ta biết ngươi vẫn luôn không vừa mắt gã, nhưng đúng là gã rất quan tâm đến ngươi, nếu có làm gì không thỏa đáng thì cũng nên cho gã một cơ hội sửa lại..."

Vân Trinh khẽ giật mình: "Gã xúc phạm ta lúc nào?"

Cơ Hoài Thịnh cũng sửng sốt, bật thốt ra: "Ngươi không biết?"

Vân Trinh suy nghĩ việc hắn và Cơ Hoài Tố tan rã không vui ngày hôm trước là bí mật, Cơ Hoài Tố không đến mức thiếu thông minh đi nói với Cơ Hoài Thịnh chứ? Hắn cười lạnh nói: "Gã nói với ngươi thế nào?"

Cơ Hoài Thịnh thấy có vẻ hắn không biết thật, liền thở dài: "Gã có nói đâu, nhưng cả kinh thành đều biết Hà Gian quận vương bởi vì ăn nói mạo phạm ngươi, Hoàng Thượng mới sai người vả miệng phạt gã trong buổi triều, còn phạt quỳ một canh giờ trước điện mới thả về phủ đóng cửa hối lỗi một tháng."

Vân Trinh ghen hống nhìn trân trối: "Hoàng Thượng phạt gã?"

Cơ Hoài Thịnh cười khổ: "Ngươi thật sự không biết? Hoàng Thượng rõ ràng là lập uy vì ngươi. Ngươi có tin bây giờ ngươi ra ngoài chắc chắn ai nấy cũng đều tươi cười chào đón ngươi không. Dù sao ai cũng không dám chọc giận ngươi."

Vân Trinh nghĩ mình về cung liền bị bệnh, Quân thần y lại nói mình tích tụ thành bệnh gì đó với Hoàng Thượng, có lẽ là dọa Hoàng Thượng sợ nên mới đi điều tra hành trình của mình. Việc Cơ Hoài Tố tìm mình cho dù là gã sai vật hay là thủ vệ nha môn đều nhìn thấy, chỉ không biết Cơ Hoài Tố đã lập

li3m cho qua trước mặt Hoàng Thượng như thế nào, có lẽ là tự nhận ăn nói mạo phạm.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn bỗng thấy bủn rủn. Cơ Hoài Thịnh nhìn về mặt hắn liền biết có ẩn tình, cho nên cũng không dám hỏi lại. Hắn ta chợt nhớ tới một chuyện, lúc trước Vân Trinh vẫn tỏ ra lạnh nhạt với Cơ Hoài Tổ, nhưng Cơ Hoài Tổ lại luôn cúi thấp đầu trước hắn. Khi đó hắn ta vẫn luôn không hiểu sự chán ghét của Vân Trinh đến từ đâu. Dù sao tính cách của Hà Gian quận vương thật sự khiến người ta phải tán thưởng, vừa khiêm tốn vừa nho nhã, ôn nhuận như ngọc, lại là người được chọn nhất cho vị trí Thái tử.

Nhưng hôm nay Vân Trinh bỗng nhiên thẳng thắn nói chuyện long dương với hắn - dấu hôn hôm trước nhìn thấy vô cùng thô bạo, chắc chắn đối tượng hoan hảo là nam tử rồi.

Nhìn Vân Trinh bình thường vừa đơn thuần đáng yêu vừa hiên ngang anh dũng, tướng mạo còn tuấn mỹ, nếu thật sự thích long dương, chắc hẳn cũng rất được hoan nghênh. Con cháu vọng tộc trong kinh cũng có người thích long dương, nhưng phần lớn đều có thể thiếp. Dù sao trong nhà có trưởng bối quản lý, Vân Trinh lại không có, cũng không biết là bị ai dẫn đi lệch đường.

Không phải là Cơ Hoài Tổ từng làm gì vô lễ với Vân Trinh đấy chứ?

Bình thường Cơ Hoài Tổ cũng vô cùng lạnh nhạt với nữ sắc, đối xử với người khác đều là lạnh nhạt xa cách, chỉ trừ mỗi Vân Trinh. Cho dù Vân Trinh lạnh mặt đối xử với gã như thế nào, nói lời ác độc ra sao, gã vẫn luôn giữ nụ cười như cũ. Ngay cả bị đá chân thương cũng phải vội vã nhận lỗi về mình.

Nếu nói như thế, lần trước Chu Giáng và gã đột nhiên đánh nhau, bây giờ nghĩ lại...

Cho nên cuối cùng có thể kết luận được. Bây giờ Hoàng Thượng tức giận như vậy, còn dùng biện pháp làm nhục thế kia, nếu thật sự bởi vì Hà Gian quận vương vô lễ với Chiêu Tín Hầu, mà Hoàng Thượng vẫn luôn đối xử với Chiêu Tín Hầu như con ruột thì sao có thể không tức giận được chứ?

Cơ Hoài Thịnh bỗng nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, quyết tâm không tiếp tục hỏi về việc này nữa. Mình đúng là một tên ngốc mà!

Cơ Hoài Thịnh cười ha ha, bắt đầu nói vài chuyện phiếm. Vân Trinh lơ đãng, đang nghĩ ngợi cũng nên cáo từ, lại thấy có tử đồng vén rèm lên vào bẩm báo: "Quận vương điện hạ, Thừa Ân Bá cầu kiến."

Cơ Hoài Thịnh khẽ giật mình: "Có nói là chuyện gì không? Cứ bảo ta đang tiếp khách, sau này sẽ tự mình đến cửa bái phỏng."

Đồng tử nói: "Lão bá gia nói rất thích bức tranh của Tăng Đình Vân kia, nghe nói Vương gia giữ lại nên muốn đến xin Vương gia từ bỏ những thứ yêu thích."

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Cứ nói với Bá gia không khéo ta mới vừa tặng người ta rồi... Hôm nào ta sẽ tìm một bức khác đưa cho Bá gia."

Vân Trinh vội nói: "Cứ để cho ông ta đi. Người đâu, đưa bức tranh này cho Thừa Ân Bá."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Không phải người muốn tặng Hoàng Thượng sao?"

Vân Trinh nói: "Thừa Ân Bá cũng sẽ tặng Hoàng Thượng thôi, đều như nhau cả."

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Người đúng là biết kiếm ơn tình đấy."

Vân Trinh thè lưỡi: "Ta nhận tấm lòng của ca ca, ơn tình này cứ để cho người. Chỉ với một bức tranh mà người được ân tình của cả ta và Thừa Ân Bá, có lời lắm đấy."

Cơ Hoài Thịnh nhìn hấn quả thực đáng yêu, liền không nhịn được đưa tay nhéo nhéo mặt hấn, vô cùng tiếc nuối: "Long dương có cái gì tốt chứ, rốt cuộc là ai dạy hư người, ca ca ta rất muốn đánh người đó. Không bằng để ta dẫn người đi kiến thức một chút ôn hương nhuyễn ngọc, biết được chỗ

tốt của nữ tử..."

Vân Trinh bụm mặt cười nói: "Hì hì hì, đây là trời sinh, người không hiểu đâu. Nếu không có việc gì thì ta đi về trước, ngày khác ta sẽ mời lại người."

Cơ Hoài Thịnh thở dài: "Được rồi, ta tiễn người."

Vân Trinh đứng dậy sửa sang lại y phục ra ngoài, hạ nhân vội vàng vén rèm cho bọn họ. Cơ Hoài Thịnh đi theo hẳn, hai người vừa ra đã đối mặt với Thừa Ân Bá.

Thừa Ân Bá kinh ngạc nhìn bọn họ: "Chu công tử?"

Nhưng mà ông ta lại nhìn thấy Cơ Hoài Thịnh đội quan rỗng vàng, mặc cẩm bào bắt phàm đi phía sau, lúc này mới kịp phản ứng hành lễ một cái thật sâu: "Hóa ra hôm trước gặp tr3

đường là Khánh Dương quận vương, lão phu chậm trễ, hôm nay còn phải xin Khánh Dương quận vương bỏ những thứ yêu thích, càng thêm có lỗi."

Cơ Hoài Thịnh cũng run lên: "Hóa ra là lão bá gia, là lúc trước chúng ta mạo muội - tranh này kỳ thật ta đã đưa chiêu tin đợi, chiêu tin đợi để cùng ngài."

Hạ nhân bên cạnh vội nói: "Thừa Ân Bá lão đại nhân muốn đến cảm ơn ngài nhường tranh cổ, chúng tiểu nhân đang muốn bẩm báo, không ngờ Vương gia và Hầu gia lại ra đúng lúc."

Thừa Ân Bá ngẩng đầu nhìn về phía Vân Trinh: "Hầu gia?"

Khuôn mặt Vân Trinh đỏ bừng, vái chào thật sâu: "Vãn bối Vân Trinh, bái kiến Bá gia."

Lần này đến lượt Thừa Ân Bá xấu hổ, ông ta lúng túng liên tục chấp tay thở dài: "Hóa ra là Chiêu Tín Hầu, đều nhờ người nửa đêm chăm sóc. Sau khi vào kinh ta luôn muốn nghe ngóng tin tức về người, muốn bồi thường áo lông. Lại không ngờ rằng là hai vị quý nhân xuất hành, Đám mỗ mạo phạm

chậm trễ."

Vân Trinh cũng lúng túng không thua gì Thừa Ân Bá. Còn có việc gì đáng sợ hơn việc mạo danh rồi nghe chuyện về Hoàng Thượng, bây giờ lại bị người ta phát hiện mình quen biết Hoàng Thượng sao? Hắn vừa nghĩ tới Thừa Ân Bá nhay cảm như thế, chắc chắn sẽ nghi ngờ mình đã đoán ra văn bồi kia là Hoàng Thượng rồi.

Cũng không biết sau khi trở về sẽ hận mình thế nào đâu! Huống chi lúc trước mình còn khó ở với mấy đứa cháu của ông ta nữa.

Chỉ thấy Thừa Ân Bá chân thành nói: "Trước đây tiểu bồi nhà ta đều nhờ Chiêu Tín Hầu để ý, ta cũng đang muốn tới cửa gửi lời cảm ơn. Nghe nói Hầu gia bị cảm lạnh ở lại trong cung nghỉ ngơi, hôm nay có thể được gặp Hầu gia quả thật là may mắn. Mong Hầu gia có thể bớt chút thì giờ nghe tại hạ nói mấy câu."

Vân Trinh thấy Thừa Ân Bá là trưởng bồi của Hoàng Thượng mà lại nói chuyện khiêm tốn khác hẳn với đám cháu nhà họ Đàm kia. Sao hắn có thể nói ra chữ "không" được, đành phải nhìn về phía Cơ Hoài Thịnh. Cơ Hoài Thịnh lại là người thông suốt lanh lợi, đã sớm chấp tay cười nói: "Nếu Vân hầu gia không ngại thì mời Bá gia vào trong phòng nói chuyện đi. Tiểu vương còn có chút chuyện đi trước."

Vân Trinh nói: "Mời Bá gia ngồi."

Hạ nhân vội vàng đi lên thay mới đóng ấm chén, lại rót trà xong xuôi, Thừa Ân Bá mới nói: "Mong Hầu gia cho người lui ra ngoài để tránh nhiều người nhiều miệng."

Vân Trinh phát tay cho người xuống dưới, trong lòng lại nghĩ có lẽ Thừa Ân Bá sợ mình nói lung tung ra ngoài, bởi vậy muốn cảnh cáo mình. Haiz, phải làm thế nào để ông ta tin tưởng mình tuyệt đối sẽ không nói lung tung đây? Hắn âm thầm phiền não.

Thừa Ân Bá nhìn tất cả mọi người đi xuống rồi mới nói với Vân Trinh: "Hôm

qua ta tiến cung thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đã nói với ta đã sớm sắc phong Hầu gia làm nam Hậu."

Vân Trinh đỏ mặt lên, hơi quay đầu sang không nói lời nào, trong lòng lại thầm oán trách Cơ Bạng Nguyên. Thừa Ân Bá lại nói: "Vốn dĩ ta không suy nghĩ kỹ, muốn đề nghị với Hoàng Thượng lập nữ nhi Đàm gia làm hậu. Người trong nhà cũng dễ che giấu thay y. Cho dù y có thích nam sủng cũng không sao, tr3

sử sách có không ít Hoàng đế nuôi nam sủng. Huống chi người trong nhà ắt sẽ che giấu thay y, nhất định có thể để Hoàng Thượng vẫn luôn anh minh lưu danh tr3

sách sử."

Vân Trinh ngạc nhiên nhìn về phía ông ta, Thừa Ân Bá chán nản nói: "Hoàng Thượng vô cùng thất vọng, nói cho ta đã sớm lập người làm hậu, không cần hy sinh nữ nhi Đàm gia nữa. Còn cho rằng Đàm gia vì vinh hoa phú quý mà không từ thủ đoạn, bán nữ cầu vinh, lão phu phải giải thích như thế nào đây? Chỉ có thể hổ thẹn rồi cung."

Thừa Ân Bá nói: "Hôm nay nhìn thấy Chiêu Tín Hầu, ta mới biết được hóa ra là Chu tiểu công tử hào hùng nghĩa khí, quan tâm lương thiện hôm đó, càng cảm thấy hổ thẹn hơn. Khó trách Hoàng Thượng coi trọng người như thế, người như người không lo không có người yêu. Đúng là lão phu đã làm sai, không thể biện bạch trước mặt Hoàng Thượng được. Dù sao trong lòng lão phu cũng có mục đích riêng, hy vọng Đàm phủ có thể có thêm một Hoàng hậu kéo dài vinh quang ngày xưa."

Thừa Ân Bá nhìn về phía Vân Trinh, trong mắt mang theo chút thương tiếc: "Hôm nay Chiêu Tín Hầu mua tranh này cũng là để tặng Hoàng Thượng đi? Từ nhỏ Hoàng Thượng đã thích tranh của Tăng Đình Vân, lúc nào cũng vẽ lại. Hôm nay lão phu cũng muốn mua lại tặng Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng có thể bớt giận. Bây giờ xem ra ta và Hầu gia rất có duyên phận, đang nghĩ không biết biện bạch trước mặt Hoàng Thượng thế nào lại gặp được Hầu gia."

Ông ta thở dài nhìn Vân Trinh: "Hầu gia, ngài cũng từng đọc sách sử. Trong lịch sử có không ít Hoàng đế thích long dương, nhưng lại không có một ai lập nam hậu. Tuy chỉ có một Hàn Tử Cao suýt nữa được lập làm nam Hậu, nhưng cuối cùng lại bị đám đại thần liều ch3t can gián phản đối. Tương truyền trước lăng mộ của Trần Văn Đế có xây hai con kỳ lân đục, nguyện sống cùng ch3t chung huyết với Hàn Tử Cao. Nhưng cho dù ân ái như thế, cuối cùng kết cục của Hàn Tử Cao lại thế nào? Binh quyền quá lớn làm tân đế kiêng kị, bị vu oan tạc phản, xử tử trong đêm, tuổi chưa qua ba mươi."

"Lúc hấn ta gặp Trần Văn Đế vẫn còn để tóc ch3m. Bây giờ Vân hầu gia mới mười tám, Hoàng Thượng lớn hơn người mười tám tuổi, sủng hạnh người cũng giống như Trần Văn Đế sủng hạnh Hàn Tử Cao lúc trước. Nắm chắc binh quyền, như hình với bóng, thậm chí còn làm nhục Hà Gian quận vương trước triều thần. Bây giờ còn suy nghĩ lâu dài vì người mà muốn chọn con thừa tự tr3

danh nghĩa của người. Nhưng người cũng đã biết, sau khi Trần Văn Đế ch3t, người kế vị chính là con ruột vẫn không có cách nào chấp nhận Hàn Tử Cao, cho nên mới vu khống tạc phản, xử tử tại chỗ. Có con thừa tự thì sao chứ? Đến lúc đó người sẽ xử lý như thế nào? Người có bao giờ nghĩ tới tương lai không?"

Sắc mặt Vân Trinh trầm xuống, trong lòng đã vô cùng giận dữ, nhưng lại ngại Thừa Ân Bá là trưởng bối nên không dễ trở mặt. Thừa Ân Bá biết hấn không vui nhưng vẫn ân cần nói: "Lại nói chuyện đồng tính hết đẹp là hết yêu, huống chi bây giờ Quân đại phu kia cũng đã vào kinh. Ta từng gặp Quân đại phu kia rồi, tính cách hấn ta kiêu ngạo, không phải loại người dễ dàng chấp nhận. Hấn ta và Hoàng Thượng lại có tình cũ, Vân hầu gia mềm lòng thiện lương, sợ là khó địch lại bọn họ..."

Vân Trinh bỗng nhiên nói: "Có phải lão Bá gia muốn nói ta và Hoàng Thượng không thể lâu dài, lại sẽ hại Hoàng Thượng có vết nhơ tr3

sách sử, không bằng mời Đàm tiểu thư tiến cung giúp ta một tay. Hoàng

Thượng vừa được tiếng anh minh thần võ, lưu danh muôn đời, ta lại có thể được Đạm gia giúp đỡ nhận được độc sủng của Hoàng Thượng?"

Thừa Ân Bá thấy Vân Trinh nói thẳng như vậy, đành phải hòa hoãn uyển chuyển nói: "Đạm gia chúng ta kiêu gì cũng sẽ ủng hộ Hầu gia."

Vân Trinh cười lạnh nói: "Nhưng ta đã được đưa vào kim sách, Đạm tiểu thư tiến cung sẽ làm hậu? Hay là làm phi?"

Thừa Ân Bá yên lặng, trong lòng ông ta cảm thấy nam Hậu là làm loạn, đương nhiên phải lập nữ tử làm Hậu mới thỏa đáng. Nhưng thấy Vân Trinh có vẻ không vui, dù sao vẫn phải lôi kéo hẳn, đành uyển chuyển nói: "Người ở phía trước, đương nhiên người làm Hậu, nàng làm phi."

Vân Trinh hỏi ông ta: "Như thế, nàng sẽ đến thỉnh an với nam Hậu như ta sao? Chúng ta hầu chung một chồng, sắp xếp thời gian nhận sủng như thế nào đây. Ta mừng một mười lăm còn nàng là ngày khác? Đồng sử(*) sẽ ghi chép như thế nào? Sau này đám đại thần biết, có thể hoài nghi ta dâm loạn hậu cung, Đạm phi khó giữ được trong sạch không?"

(*) Đồng sử là nữ quan chuyên ghi chép chuyện phòng the của Hoàng đế

Thừa Ân Bá hoàn toàn dừng lại.

Vân Trinh cười lạnh nói: "Bá gia, nếu không phải nể ngài là trưởng bối, ta thật sự rất muốn đánh ngài. Ngài đã quá xem nhẹ Hoàng Thượng rồi, khó trách Hoàng Thượng lại thất vọng. Đúng là già mà không đứng đắn, già mà không biết xấu hổ. Ta còn thấy buồn lòng thay Hoàng Thượng!"

"Ngài cũng không cần lo lắng kết cục của ta, Hoàng Thượng chết rồi, ta sẽ tuần táng theo y! Không đến lượt người bên ngoài đến quyết định thay ta."

"Ngài đoán nếu ta đánh ngài ở đây, Hoàng Thượng có thể hỏi tội ta không?"

"Ngài cũng biết kết cục của Hà Gian quận vương chứ?"

"Cút đi! Thứ gì đâu không. Khó trách con cháu nhà họ Đàm lại ngu xuẩn như thế, hóa ra là thượng bất chính hạ tắc loạn(*). Bọn họ không nói cho người ta là người tùy hứng kiêu ngạo cỡ nào sao? Lại còn muốn dụ dỗ ta nữa, nghĩ ta dễ bị lừa?"

(*) Thượng bất chính hạ tắc loạn: Người tr3

mà làm bậy thì cấp dưới không thể nghiêm chỉnh được

"Khuyên người cũng đừng tặng tranh làm gì nữa, Hoàng Thượng sẽ không nhận đâu. Tranh thủ thời gian mà về Giang Nam đi thôi."

Khuôn mặt Thừa Ân Bá xanh trắng đan xen, vô cùng khó xử. Vân Trinh đứng dậy rời đi, trước khi đi còn phủ bụi tr3

người: "Xúi quẩy!"

Đợi đến khi vào cung, Vân Trinh vẫn còn nổi giận đùng đùng. Lại nhìn thấy Quân Duật Bạch đang ngồi trong phòng ấm đánh cờ với Cơ Băng Nguyên, hai người đều có tướng mạo tuấn mỹ, cảnh đẹp ý vui. Hắn không nhịn được dựa vào cửa sổ ngơ ngác nhìn bọn họ, trong lòng nghĩ khó trách từ xưa thánh hiền đều cô đơn. Hoàng Thượng làm chuyện gì cũng có người ác ý phỏng đoán, vì sao không có ai tin Hoàng Thượng là một người anh minh hòa nhã, rộng lượng khoan dung thế nào chứ?

Nếu Hoàng Thượng thật sự chán ghét mà vứt bỏ ta, ta tuyệt đối sẽ không bám lấy Hoàng Thượng. Hoàng Thượng cũng tuyệt đối sẽ không khiến ta phải khó chịu.

Cơ Băng Nguyên giương mắt nhìn thấy hắn, Vân Trinh vội vàng cười một tiếng với y. Cơ Băng Nguyên lại nghi hoặc: "Lại tức giận ở đâu vậy?"

Vân Trinh cười nói: "Không có, hôm nay nhìn thấy một bức tranh của Tăng Đình Vân, muốn lấy về cho Hoàng Thượng, kết quả không lấy được thôi."

Quân Duật Bạch cười nói: "Nói là về phủ xử lý công chuyện, sao lại đi xem

tranh rồi? Đến đây để ta khám xem ngươi có vụng trộm uống rượu không."

Vân Trinh thành thật đi qua đưa tay cho hắn ta bắt mạch, lấy lòng nói: "Thật sự không uống rượu. Chỉ là gặp được Cơ Hoài Thịnh, hắn ta có chuyện tìm ta, không tiện từ chối nên mới đến Kim Quy Viên."

Quân Duật Bạch bắt mạch trong chốc lát, nói: "Đúng là không uống rượu, nhưng bức tranh nào lại khiến ngươi giận dữ như thế? Ta nghĩ không phải là ngươi chưa nhìn thấy đồ tốt bao giờ đâu chứ? Tối nay ta lại châm cứu bốc thuốc lưu thông khí huyết cho ngươi vậy."

Cơ Băng Nguyên nhìn về phía hắn. Vân Trinh thấy không thể gạt được, không thể làm gì khác hơn nói: "Chỉ là gặp Thừa Ân Bá, ông ta bảo ta đừng làm Hàn Tử Cao. Ta hơi tức giận, nhưng cũng không để ông ta được yên, đã mắng lại rồi."

Cơ Băng Nguyên ném quân cờ trong tay vào hộp, trong đôi mắt toàn là lửa giận, nhưng vẻ mặt vẫn còn kiềm chế được. Quân Duật Bạch lại nói: "Hoàng Thượng, ta lại mong ngài có thể xả ra được giống Vân hầu gia. Ngài cứ kiềm chế cơn giận như vậy, cái gọi là đạo quân tử cũng chỉ là tự mình chịu tội thôi, sao phải khổ như thế chứ."

Cơ Băng Nguyên im lặng nhìn hắn ta một cái, sau đó quay đầu kêu Mặc Cúc đến: "Thông báo cho Cao Tín dẫn người lập tức đến Thừa Ân Bá phủ, bảo Thừa Ân Bá dẫn đám cháu lên đường về Giang Nam ngay."

Quân Duật Bạch cười khúc khích: "Sắp đến tết rồi mà Thừa Ân Bá lại bị đuổi về Giang Nam, đúng là mất hết cả mặt già."

Cơ Băng Nguyên thản nhiên nói: "Lão Bá gia già rồi, lúc trước trầm nhỏ, ông ta thay mặt mẫu hậu dạy dỗ trầm. Cho nên dần dần mới cho rằng có tư cách dạy trầm làm việc."

"Nên để bọn họ biết cái gì gọi là nổi giận lôi đình. Đàm Văn Úy, Đàm Văn Bảo hủy chức giám sinh, lập tức thôi học."

Quân Duật Bạch nói: "Đó chính là cắt đứt con đường vươn lên từ Quốc Tử Giám, sau này nếu bọn họ muốn vào triều sẽ khó khăn hơn."

Vân Trinh ranh mãnh nói: "Có thể tham gia khoa cử mà. Có rất nhiều con cháu nhà nghèo đều có thể thi cử để vào triều, rồi được phong hầu bá tướng. Đám gia xuất thân sĩ tộc, gia cảnh hùng hậu, dòng dõi thư hương muốn thi kiếm chức Trạng nguyên hay Thám hoa còn không thừa sức sao?"

Quân Duật Bạch nói: "Khoa khảo ở Giang Nam vẫn luôn khó nhằn. Hơn nửa anh tài trong thiên hạ đều xuất thân từ Giang Nam, nếu bọn họ có thể thi thì đã sớm thi rồi, sao phải chờ đến bây giờ xám xịt đi cầu Hoàng Thượng chứ. Vốn dĩ vào Quốc Tử Giám cũng rất tốt, đáng tiếc lại làm mất."

Cơ Băng Nguyên thản nhiên nói: "Dùng bữa đi."

Buổi chiều, Cơ Băng Nguyên ngủ trưa với Vân Trinh. Vân Trinh chú ý tới Cơ Băng Nguyên ít nói hơn bình thường, biết y cũng bị Thừa Ân Bá chọc giận, liền đưa tay nhẹ nhàng xoa lòng ngực y nói: "Hoàng Thượng còn đang giận sao? Đều do thần, không nên nói chọc giận người."

Cơ Băng Nguyên nói: "Không phải, trẫm chỉ đang nghĩ đến trẫm là Trần Văn Vương, trẫm sẽ làm thế nào để bảo vệ Hàn Tử Cao bình yên lâu dài đây. Tuy hấn ta nắm binh quyền trong tay, nhưng vẫn không thể tự vệ được."

Vân Trinh tự nhủ không cần quan tâm, ta đi cùng ngài là được, nhưng hấn vẫn cười hì hì: "Nếu lúc ấy Hàn Tử Cao quả quyết mai danh ẩn tích, mang theo tiền của trốn xa trong giang hồ, ai có thể tìm được hấn ta chứ? Đến lúc đó chèo thuyền du ngoạn không vui sao, thiên hạ rộng lớn có chỗ nào mà không thể đi? Làm gì phải lưu luyến quyền lực rồi gây nên tai họa?"

Cơ Băng Nguyên vuốt tóc hấn, nghĩ thầm: Không bằng để Hàn Tử Cao làm Hoàng đế luôn cho rồi.

- - -

(*) Câu chuyện về Hàn Tử Cao như sau (tham khảo gg):

Hàn Tử Cao (538-567), dã sử còn gọi là Trần Tử Cao, vốn tên thật là Man Tử, xuất thân trong một gia đình nghèo khó, tổ tiên nhiều đời làm nghề khâu giày kiếm sống. Mặc dù xuất thân nghèo hèn nhưng Hàn Tử Cao lại được trời phú cho gương mặt vô cùng tuấn tú.

Vào một ngày họ Hàn tới phủ thái thú để xin giấy thông hành về quê. Lúc bấy giờ, quan thái thú là Trần Tây - người sau này trở thành Trần Văn Đế (522-566). Sau khi gặp Hàn Tử Cao, Trần Tây biết rằng mình sẽ chung sống cả đời cùng người đàn ông này. Trần Tây cho rằng tên Man Tử quá tầm thường, liền đổi thành Tử Cao. Trần Tây còn hứa hẹn với Tử Cao rằng: "Nếu sau này ta làm vua, sẽ lập người làm hoàng hậu, giang sơn này là của riêng đôi ta".

Xuất thân hàn vi nhưng Hàn Tử Cao lại rất thông minh. Chỉ trong thời gian ngắn đi theo Trần Văn Đế, ông đã đọc thông viết thạo và sử dụng thành thục các loại vũ khí. Hàn Tử Cao cũng là người có công rất lớn khi vào sinh ra tử giúp Trần Văn Đế dẹp loạn, xây dựng triều đại nhà Trần. Chính vì vậy mà khi vừa lên ngôi, việc đầu tiên Trần Văn Đế muốn làm là phong Hàn Tử Cao làm hoàng hậu như lời hứa năm xưa. Tuy nhiên bá quan văn võ trong triều đều lấy lý do Hàn Tử Cao là nam giới để ra sức ngăn cản. Trần Văn Đế đành phải nhượng bộ phong Hàn Tử Cao làm Hữu Quân tướng quân và không cho ông được rời mình nửa bước.

Tuy không phong Hàn Tử Cao làm hoàng hậu nhưng Trần Văn Đế cũng không sủng ái hay gần gũi bất cứ phi tần nào, kể cả hoàng hậu của mình. Trước khi băng hà, Trần Văn Đế đuổi toàn bộ mọi người ra ngoài, chỉ cho một mình Hàn Tử Cao được phép ngủ lại trong cung của mình để hầu hạ thuốc thang. Chính vì vậy dù Hàn Tử Cao không được phong làm hoàng hậu nhưng dân gian đã coi và tôn thờ ông như bậc "mẫu nghi thiên hạ".

Vì không thể hoàn thành lời hứa khi còn sống nên Trần Văn Đế quyết định thực hiện sau khi chết. Thông thường các vị vua chúa khi dựng lăng mộ đều đúc tượng 1 cặp kỳ lân đực và cái để tượng trưng cho hoàng đế và hoàng hậu, hay âm dương hòa hợp. Còn Trần Văn Đế lại sai người đúc 2 con kỳ lân đực đặt trước lăng mộ của mình như tuyên bố chỉ có Hàn Tử Cao mới

xúng làm hoàng hậu của ông.

Về phía Hàn Tử Cao, sau khi Trần Văn Đế qua đời thì em họ của hoàng đế là Trần Húc làm Nhiếp Chính Vương đã lợi dụng quyền lực để ép ông làm nam sủng của mình. Hàn Tử Cao vì chung tình với hoàng đế nên nhất quyết không theo, cuối cùng bị Trần Húc vu oan phản loạn. Nắm binh quyền trong tay nhưng Hàn Tử Cao lại không phản kháng mà chấp nhận giao lại binh quyền và bị xử tử ở tuổi 30 để bảo vệ gia tộc cùng tấm lòng trung trinh của mình.

Chương 122: Món ăn quý hiếm

Chuyện Thừa Ân Bá mới vào kinh đã vội vàng trở về Giang Nam rất nhanh đã lặng lẽ truyền ra trong kinh.

Tuy không chấn động bằng việc Hà Gian quận vương bị trách phạt, nhưng cũng khiến không ít người kinh ngạc. Có người đi nghe ngóng, đương nhiên là không thu hoạch được gì, chỉ lờ mờ biết hình như ở quê nhà Giang Nam có trường bồi bệnh nặng cho nên mới vội vàng chạy về.

Nhưng vẫn có vài người tinh ý thăm dò được trước khi đi Thừa Ân Bá còn mua được một bức tranh cổ của Tăng Đình Vân ở Kim Quy Viên. Mà nghe nói hôm đó Khánh Dương quận vương và Chiêu Tín Hầu cũng ở đó. Không thiếu người nghi ngờ có phải Thừa Ân Bá lại đắc tội Chiêu Tín Hầu hay không, nhưng Khánh Dương quận vương lại chỉ cười cho qua, rốt cuộc cũng không nghe ngóng được gì.

Chỉ có Khuất thái phó tiến cung gặp Cơ Băng Nguyên một lần.

Cơ Băng Nguyên hiểu ý của Khuất thái phó: "Lão sư không cần quá mức lo lắng, trầm biết chừng mực."

Khuất thái phó nói: "Lúc trước lão thần cảm thấy tính tình Hoàng Thượng quá lạnh lẽo cao ngạo, rốt cuộc vẫn thiếu chút ấm áp. Bây giờ có bạn đã có thêm ít tình cảm, nhưng gần đây lại kích động nhiều lần. Lão thần thấy đứa bé Chiêu Tín Hầu kia có phẩm tính rất tốt, nếu Hoàng Thượng muốn tốt cho hắn thì nên tích lũy ân huệ cho hắn, như vậy mới được phúc báo dài lâu."

Cơ Băng Nguyên nói: "Trầm biết, thật sự là bọn họ vượt quá, trầm không thể nhịn."

Khuất thái phó cười nói: "Hoàng Thượng vẫn luôn độ lượng khoan dung, khí chất trầm lắng, bây giờ lại tính toán chi li như vậy chắc hẳn là do có người thương. Hà Gian quận vương nổi tiếng hiền hòa, Thừa Ân Bá lại là trưởng bối mẫu tộc của ngài, Hoàng Thượng chiếu sáng ngàn dặm, đương nhiên có thể nhìn ra chỗ không tốt của bọn họ. Nhưng người đời dung tục, chưa chắc có thể nhìn thấu. Cho dù Hoàng Thượng không thể chấp nhận thì cũng nên nghĩ cách tách Chiêu Tín Hầu ra, lại chậm rãi để bọn họ lộ ra khuyết điểm rồi mới hành động, như vậy không phải sẽ vẹn toàn cả đôi bên sao?"

Cơ Bằng Nguyên nói: "Thuật Đế vương vốn dĩ là trị thiên hạ, lại không phải dùng để yêu người ta. Người mà trăm yêu không thể để bị thương tổn một chút nào cả, nếu không lập uy thì hẳn sẽ còn phải chịu nhiều uất ức hơn nữa. Trăm làm vua một nữa còn không thể bảo vệ một người, vậy thì làm vua làm gì?"

Khuất thái phó thở dài nói: "Hoàng Thượng, ngày trước có Hán Ai Đế yêu Đổng Hiền mà biếm truất Tam công, quan to lộc hậu, thậm chí lúc lâm chung còn nhường ngôi cho, kết quả như thế nào? Nếu Hoàng Thượng nếu vì Chiêu Tín Hầu lâu dài mà tính, đương lo sâu xa, khiến cho tự lập tại thế mới tốt, hưởng hồ lão thần nhìn Chiêu Tín Hầu cũng không phải là loại kia tham quyền quyền thế người, người muốn cho, cũng phải nhìn mọi người chỉ hướng."

(*) Hán Ai Đế và Đổng Hiền: Mối tình "cắt áo" (đoạn tụ). Mời xuống cuối chương để đọc thêm

Sắc mặt Cơ Bằng Nguyên khế biến, dù sao Khuất thái phó đã nói đến dự định bí ẩn nhất trong lòng y. Y cụp mắt nói: "Lời lão sư nói, trăm đã nhớ."

Khuất thái phó đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay Cơ Bằng Nguyên: "Lão thần biết ngài đều hiểu những đạo lý này. Hai người kia cũng chỉ là tôn thất, huân quý nhà tản. Nói trắng ra là người trong nhà Hoàng Thượng, Hoàng Thượng xử lý người trong nhà, người ngoài không thể nói cái gì, thần biết Hoàng Thượng tự có chừng mực."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Ừm, thật ra có vẻ bên phía Bắc Tiết đang dự định

chiến tranh, trăm không có thời gian dây dưa với đám bè lũ xu nịnh này. Chèn ép Hà Gian quận vương, xử lý Thừa Ân Bá là muốn rảnh rỗi để giải quyết họa lớn trong lòng, cũng tránh nuôi lớn dã tâm của những người đó để rồi lại vô cớ gây rối. Cho nên mới không thể không dùng chút biện pháp mạnh để đe dọa lũ tiểu nhân này."

Khuất thái phó giật mình nói: "Lại có việc này ư? Vậy Hoàng Thượng phải coi trọng thật. Thiên hạ là thái bình vài chục năm, nhưng bách tính lại mới khôi phục tới, không chịu được chiến sự - Hơn nữa sau khi Định Tương trưởng công chúa qua đời, các lão tướng cũng lần lượt nghỉ hưu. Bây giờ trong quân không có người kế tục, tướng lĩnh trẻ tuổi chưa từng dẫn binh, cũng không biết như thế nào. Biên quân phòng vệ yếu kém, chủ yếu là quốc khố trống rỗng, mấy năm này nuôi không nhiều lính, cũng không luyện binh tử tế."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Ừm, tộc Bắc Tiết thờ sói làm tổ tiên, kỵ binh hung mãnh. Lúc trước khi trăm thống nhất Bắc nguyên đã từng gặp một lần, vô cùng khó giải quyết. Nếu chỉ quấy rầy thì biên quân cũng có thể ngăn cản, chỉ sợ tiến công quy mô lớn, đến lúc đó sẽ hiệu lệnh cho quân dân khắp nơi đứng lên bảo vệ tổ quốc, người bình thường không kêu gọi được, trăm chỉ có thể ngự giá thân chinh."

Khuất thái phó nói: "Nhưng bây giờ ngài chưa lập trữ, nền tảng lập quốc bất ổn."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Trăm vốn định chọn tôn thất trưởng thành làm người kế thừa, nhưng đều không lọt vào mắt được. Trăm nghĩ lại, chẳng bằng chọn con thừa tự nhỏ tuổi ở nhánh của An vương. Đến lúc đó còn phải làm phiến thái phó hao tâm tổn trí dạy bảo."

Khuất thái phó nhíu mày: "Con thừa tự nhỏ tuổi chỉ sợ càng thêm bất ổn."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Trăm đã có suy tính, thái phó cứ yên tâm. Đến lúc đó sẽ có Nội Các, Quân Cơ Xử và tôn thất, ba bên đầy đủ. Lại cử đại thần trợ giúp, nhất định có thể cân bằng tình thế, không đến nỗi mất khống chế."

Khuất thái phó giãn mày ra: "Cũng đúng, tuy việc quân sự mấy năm nay hơi xao nhãng, nhưng bên văn thần này lại có rất nhiều nhân tài. Quân Cơ Xử có Chương Diễm đã đủ, mấy vị Tể tướng Nội Ca cũng rất thông minh, Hoàng Thượng mưu tính sâu xa. Bên phía tôn thất, Hoàng Thượng định phải ai tọa trấn?"

Cơ Bạng Nguyên thản nhiên nói: "Hà Gian quận vương, Khánh Dương quận vương. Lại để Chiêu Tín Hầu quản lý danh đội trong kinh, có thể bảo vệ kinh thành không cần phải lo lắng."

Khuất thái phó sững sờ, không nhịn được cười: "Hoàng Thượng quả nhiên vẫn là Hoàng Thượng, bây giờ Hà Gian quận vương bị ngài chèn ép, đến lúc đó lại hứa cho ân trạch, không phải là sẽ cảm động rơi nước mắt sao. Cho dù là thật lòng hay giả vờ thì cũng chỉ có thể cống hiến vì quân. Khánh Dương quận vương là người thuần phác trung nghĩa, còn giỏi kinh doanh, hai người thăm dò lẫn nhau đúng là rất tốt. Nhưng Hoàng Thượng, có nhiều người làm chủ như vậy, mặc dù có thể kiểm chế cân bằng lẫn nhau, nhưng lại rất dễ dẫn đến việc gặp chuyện lớn không có ai chịu làm chủ, làm hỏng quân cơ."

Cơ Bạng Nguyên ngạo nghễ nói: "Nếu trăm ngự giá thân chinh, quân nhu không ai dám sơ suất. Ngày xưa trăm có thể bắc định Trung Nguyên, còn sợ một Bắc Tiết sao?"

Cơ Bạng Nguyên nghĩ thầm, bây giờ chỉ sợ Cát Tường Nhi không chịu ở lại trong kinh, đúng là quá đau đầu.

Khuất thái phó gật đầu nói: "Bây giờ còn chưa biết được gì về Bắc Tiết, chẳng bằng luyện binh sớm để tránh mắc lỗi khinh địch."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Ừm, trăm đang định đến cửa biên kiểm tra đây."

Khuất thái phó giật mình nói: "Ngài muốn rời kinh?"

Cơ Bạng Nguyên lắc đầu: "Không, Chiêu Tín Hầu sẽ thay thế thiên tử tuần tra duyệt binh cửa biên."

Lúc này Khuất thái phó mới nhìn về phía Cơ Bạng Nguyên, mỉm cười: "Thì ra là thế, hóa ra Hoàng Thượng vì việc này mới đặc biệt giết gà dọa khỉ, lập uy cho Chiêu Tín Hầu."

Cơ Bạng Nguyên điềm nhiên nói: "Không sai, đứng trước tình thế cực kỳ nghiêm trọng, sao có thể để tặc nhân ngông cuồng. Trẫm phải dùng chút thủ đoạn dạy bọn họ không dám giở trò xấu."

Khuất thái phó nhẹ nhàng thở ra: "Ngược lại là lão thần phí công quan tâm, đã như vậy, Hoàng Thượng còn cần sớm lập trữ quân."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Thái phó không đến thì trẫm cũng đang muốn mời thái phó tới xem một chút đây. Ngày mai tiểu vương tôn của An vương sẽ tiến cung thỉnh an chúc tết trẫm, còn mong thái phó đến nhìn xem."

Khuất thái phó vuốt râu: "Cũng được, lão thần lớn tuổi, chỉ thích nhìn đám trẻ hoạt bát thôi." Ông đã yên tâm, liền đứng dậy cáo từ.

Cơ Bạng Nguyên tự mình đưa Khuất thái phó lên kiệu, sau đó mới quay lại cung. Quả nhiên thấy Vân Trinh đi từ sau bình phong ra, không kịp chờ đợi nói: "Ta không ở lại kinh thành, ta muốn xuất chinh cùng ngài!"

Cơ Bạng Nguyên vô cùng đau đầu: "Trẫm chỉ dõ dành lão thái phó thôi, bây giờ cứ lập hoàng trữ và cho người đi tuần duyệt cửa biên trước đã."

Vân Trinh nghi ngờ nhìn y.

Trong lòng Cơ Bạng Nguyên biết hẳn đã tính toán việc này từ lâu, muốn ập mờ cho qua hơi khó, đành phải đáp ứng hẳn trước: "Được, đến lúc đó trẫm sẽ bảo Đình Đại trở về quản lý quân đội trong kinh, được chưa?"

Lúc này Vân Trinh mới vui vẻ ra mặt, tiến lên ôm lấy cánh tay Cơ Bạng Nguyên: "Hoàng Thượng nói là phải giữ lời, vua không nói chơi đâu đấy. Mỗi lần thần nghe Chương tiên sinh và Quân đại phu nói đến việc thống nhất Trung Nguyên ngày xưa đều cảm thấy ao ước, chỉ muốn có thể chinh chiến

tứ phương cùng bệ hạ, nó mới sáng khoái làm sao!"

Cơ Bằng Nguyên cười khổ: "Đâu có dễ chơi như thế? Hành quân vội vàng ngày đêm, lúc đến được doanh địa, hai chân đã không phải của mình nữa rồi. Ngày hôm sau lại phải cưỡi ngựa, nói không chừng còn phải lên. Chứ đừng nói là phải giết người tr3

trận, cũng chính là tuyệt tình giết cả nhân tính. Vậy mà vẫn phải cắn răng cố đánh, bọn họ không ch3t thì là mình ch3t, sao trẫm có thể để người phải chịu khổ như vậy được?"

Vân Trinh nghe vậy, sắc mặt cũng hơi tái nhợt: "Lần đầu tiên Hoàng Thượng ra trận giết địch..."

Cơ Bằng Nguyên nói: "Sau đó trẫm đã nôn thật lâu, một mình trốn trong trường rơi lệ. Mẫu thân người cầm dầu thơm đến cho trẫm, còn nói rất nhiều chuyện cười, chuyện lý thú lúc nàng làm sơn đại vương trước kia, trẫm mới chậm rãi tốt lên."

"Lúc ấy trẫm cũng hỏi nàng, lần đầu tiên đã như vậy, phải mất bao lâu mới quen được."

Mẫu thân người nói với ta: "Vĩnh viễn sẽ không quen thuộc, cho dù có lâu đến mấy cũng không quen được. Cho nên tốt nhất về sau đừng để hậu bối chúng ta lại phải đánh trận."

"Lão binh mới ra khỏi chiến trường, bình thường sẽ không thể để bọn họ quá yên tĩnh, mà phải để bọn họ tìm hoan mua vui, làm thịt dê giao đấu, để bọn họ quên mất những gì đã phải trải qua tr3

chiến trường. Trong đêm khuya tuyệt đối không được có bất cứ âm thanh kịch liệt gì quấy rầy bọn họ. Nếu không bọn họ sẽ gào thét, dẫm đạp lên nhau, sợ hãi bỏ chạy vì nghĩ rằng lại về tới chiến trường tu la kia, sau đó sẽ hoa mắt ù tai tự giết lẫn nhau."

"Người chỉ thấy trưng binh sa trường, nhìn thấy ngàn doanh đội cùng hô

vang, chứ chưa thấy được sự thê lương phía sau."

"Xưa nay chinh chiến mấy người trở về."

"Sông Vô Định xương ngổn ngang, thương thay chinh phụ vẫn tràn mộng xuân!"

(*) Bản dịch bài thơ "Lũng Tây hành ký" tham khảo thivien.net

"Cát Tường Nhi, trăm không muốn người lên chiến trường, không phải những hào hùng nhiệt huyết sôi trào muốn báo đáp tổ quốc hay một tướng công thành vạn xương khô. Tr3

chiến trường chỉ có giết người, người còn không nỡ giết một con hươu."

"Mấy năm nay trăm không muốn giết người cũng là bởi vì năm đó đã giết quá nhiều. Trăm hy vọng người có suy nghĩ giống mẫu thân mình, ở lại kinh thay trăm trông coi kinh thành, trông coi thiên hạ này."

Vân Trinh ôm lấy cánh tay Cơ Băng Nguyên, mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn rất kiên định: "Hoàng Thượng, ngài ở nơi nào thần ở nơi đó, cho dù là địa ngục hay núi đao biển lửa, thần cũng đi."

Cơ Băng Nguyên cười khổ vỗ vỗ hấn, biết dù sao cũng không lay chuyển được đứa nhỏ này.

Ngày ngày cuối cùng trước khi bước sang năm mới, triều đình ban ý chỉ phong cháu ruột Cơ Hoài Cẩn của An vương thành Thanh Bình quận vương, nuôi dưỡng trong cung, vào Thượng Thư Phòng đọc sách. Lại liên tiếp gọi mấy nhà nho học uyên bác vào cung dạy dỗ Thanh Bình vương, trong đó có Khuất thái phó là đế sư, càng làm cho người khác phải để ý.

Triều đình chấn động, nhưng nếu nghĩ kỹ lại sẽ thấy việc chọn người này rất hợp lý. Dù sao nhánh của An vương rất gần với huyết mạch Hoàng Thượng, lại là tộc của tông vương, được cho là vô cùng tôn quý. Dù sao Hoàng Thượng vẫn còn trẻ, nếu lựa chọn con thừa tự trưởng thành như trước, một

khi trở thành Thái tử thì không thể không truyền ngôi sớm để tránh bị oán hận. Bởi vậy chẳng bằng như bây giờ, chọn một đứa trẻ nhỏ tuổi chậm rãi dạy bảo, lại không lập Đông Cung. Nhỡ may nuôi mấy năm mà thấy không được thì còn có thể cho nó xuất cung lập phiên, sẽ không đến mức ngậm thành họa lớn.

Nhưng chuyện Hà Gian quận vương mất thánh tâm đã vô cùng xác thực.

Cuối cùng năm mới cũng đã đến trong những tiếng ca tụng của đám triều thần.

Sau khi Quân Duật Bạch kê đơn xong liền rời kinh về Ngọc Hàm Cốc.

Quân đại phu vừa đi, Vân Trinh liền cảm thấy nhẹ nhõm, vội vàng lệnh cho Ngự Thiện Phòng chuẩn bị đồ ăn ngon rồi nói với Cơ Băng Nguyên: "Mấy ngày nay ăn uống thanh đạm, ta cảm giác ngày nào bụng cũng đói kêu vang. Cuối cùng Quân đại phu cũng đã đi, Hoàng Thượng ra ăn với ta đi."

Cơ Băng Nguyên đang đọc sách, chỉ thuận miệng nói: "Chớ có tham ăn, cẩn thận Quân đại phu trở về châm người. Người đừng nghĩ trầm không biết hôm nay người đã ăn không ít thịt nướng với Cơ Hoài Cẩn."

Vân Trinh nói: "Cũng không muốn giấu Hoàng Thượng, không phải đã cho người đưa cá người về cho ngài sao? Ta tự nướng đấy! Ta nhớ tới lần trước đi leo núi cùng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nướng thịt cá cho ta rất ngon. Đáng tiếc Đình công công không có ở đây, ta đành bảo Mặc Cúc mua về tự mình nướng, quả nhiên ăn ngon."

Cơ Băng Nguyên nói: "Thôi đi, cá nướng đưa tới nam thư phòng, các thần tử đều liếc nhìn, không biết trong lòng đang nghĩ trầm như thế nào đâu. Hình tượng thánh minh của trầm đều bị người làm hỏng rồi."

Vân Trinh cười hì hì một tiếng: "Hoàng Thượng anh minh thần võ, ai dám chỉ trích Hoàng Thượng? Cá nướng ăn không ngon sao? Đêm nay thần lại bảo bọn họ làm mấy món ăn mới mẻ, đảm bảo Hoàng Thượng sẽ rất thích."

Cơ Băng Nguyên lạnh lạnh nói: "Trẫm thấy người cả ngày chỉ biết chơi với Cơ Hoài Cẩn, đến mức quên cả trẫm đi?"

Vân Trinh nói: "Không phải ta thấy nó phải xa cha mẹ, suốt ngày khóc lóc, sợ nó không quen nên mới chơi với nó sao? Khó trách hôm nay nó lại về An vương phủ, hóa ra là Hoàng Thượng ăn dấm." Hắn cười hì hì với Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên nói: "Trẫm làm việc quanh năm suốt tháng, chỉ có mấy ngày nay được nghỉ ngơi. Hoàng hậu không ở cùng trẫm thì phải làm sao? Chờ đến đầu xuân sang năm người cũng nên đi cứu biên duyệt binh rồi, đến lúc đó trẫm lại bị bỏ một mình với cái chăn lạnh trong hậu cung thôi."

Vĩ Quân đại phu bắt bọn họ tiết chế, Vân Trinh đã sớm nhịn đến khó chịu. Bây giờ nghe Cơ Băng Nguyên tùy ý nói mấy câu như thế, trong lòng vô cùng ngứa ngáy. Hắn nhìn y cầm sách trong tay, khuôn mặt lạnh nhạt, vạt áo hơi rộng mở để lộ hầu kết đẹp mắt, liền lặng lẽ lại gần dán vào mặt y, cười hì hì nói: "Hoàng Thượng muốn để thần thị tẩm thì cũng nên để thần ăn no đã chứ. Hoàng đế không được để binh đói đâu."

Nói xong liền vụng trộm hôn Cơ Băng Nguyên một cái.

Cơ Băng Nguyên quay đầu đê lại hắn, ôm vào lòng cười nói: "Trẫm phải kiểm tra xem người đói thật hay là đói giả đã."

Vân Trinh cười đến mức cả người nhũn ra: "Hoàng Thượng đẹp trai nhìn là thấy no bụng, đúng là một món ăn quý hiếm. Vừa rồi thần đã hưởng qua, quả nhiên rất ngon miệng."

Cơ Băng Nguyên nghiêm mặt nói: "Khanh khanh đã ăn no rồi thì đến phiên trẫm hưởng thụ." Nói xong cúi người xuống, quả nhiên lúc nông lúc sâu, lúc chậm lúc nhanh thưởng thức Hoàng hậu một lần. Hai người âm ỉ đến bữa tối, Cơ Băng Nguyên lại gọi người bê lò than lên tự tay nướng cá cho Vân Trinh.

Khóe miệng Vân Trinh sưng phồng lên, vừa cả giận nói "Chờ Quân đại phu

trở về, ta sẽ nói cho hấn ta biết ngài không nghe theo lời dặn của y sĩ!" vừa cầm cá nướng lên gặm.

Cơ Bằng Nguyên cười nói: "Đến lúc đó nướng cho hấn ta ăn cùng."

- - -

(*) Câu chuyện của Hán Ai Đế và Đổng Hiền:

Hán Ai Đế tên thật là Lưu Hân - vị Hoàng đế thứ 13 của nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc. Đổng Hiền vốn là ngự sử, từ nhỏ đã xinh đẹp hơn người, tâm tính nho nhã, đầu óc thông minh, là một người có tài học.

Khi Lưu Hân còn là thái tử đã quen biết với Đổng Hiền. Tương truyền kể từ khi nhìn thấy Đổng Hiền lần đầu tiên, Lưu Hân đã nhất kiến chung tình, chỉ muốn vị mỹ nam này ngày đêm hầu hạ. Cũng từ đó, mặc dù có rất nhiều mỹ nữ xung quanh, Lưu Hân chỉ sủng ái một mình Đổng Hiền. Lưu Hân không chỉ phong đại học cho Đổng Hiền, còn giúp gia tộc họ Đổng thăng quan phong tước không thiếu một ai. Khi lên làm hoàng đế, Lưu Hân vẫn đi cùng một xe, ngồi cùng một kiệu với Đổng Hiền, một bước không rời.

Có thoại bản ghi lại, một buổi sáng nọ, khi Lưu Hân thức dậy nhưng Đổng Hiền vẫn còn ngủ say, gồi lên tay áo của hoàng đế. Không đành lòng khiến người trong lòng giật mình tỉnh giấc, Lưu Hân lặng lẽ rút kiếm chém đứt ống tay áo để Đổng Hiền tiếp tục ngủ ngon. Đây cũng là nguồn gốc của điển cố "Đoạn tụ chi phích" (mối tình cắt tay áo)

Nhiều sử gia cho rằng, Hán Ai Đế Lưu Hân sủng ái Đổng Hiền ở mức điên cuồng. Không chỉ muốn sống ở cùng nhau, Lưu Hân còn muốn khi chết cũng không rời mỹ nam mình yêu tha thiết. Chính vì vậy, vị hoàng đế cho xây lăng mộ của Đổng Hiền ngay cạnh lăng mộ của mình, chính là muốn khi chết vẫn được ở cùng một chỗ.

Thế nhưng Hán Ai Đế Lưu Hân sủng ái mỹ nam quá mức, không màng đến giang sơn xã tắc, khiến gia tộc họ Đổng lạm quyền, sự thống trị của vị hoàng đế trẻ tuổi đã không còn vững chắc, ngày càng đưa ra những quyết

sách hoang đường, khiến đất nước từ từ suy bại. Cuối cùng, qua thời gian
buông thả dục vọng quá độ, Hán Ai Đế Lưu Hân bệnh chết, thọ 26 tuổi.

Lưu Hân băng hà, Đông Hiên biết mình tai vạ đến nơi, không lâu sau cũng
lựa chọn tự sát.

Chương 123: Gió nổi

Giang Ninh đi vào sâu trong cung điện, ủng dài dưới chân dẫm lên thảm lông dê màu đỏ tươi.

Nguyên Chiêu giương mắt nhìn thấy hần ta đến liền cầm một quyển da cừu trỏ

bàn lên, gọi hần ta: "Thế tử, sang đây xem. Thế mà Hoàng đế Ung triều lại muốn tìm con thừa tự thật. Y không sinh được con sao?"

Giang Ninh đi qua, đặt một tay lên vai hành lễ đầu ra đây: "Bái kiến Vương thượng."

Nguyên Chiêu vẫy tay: "Không cần đa lễ, đã bảo người không cần quá đa lễ rồi mà. Người không thấy bọn họ gặp ta, ngay cả eo cũng chẳng muốn cong sao?"

Giang Ninh không nói lời nào, Nguyên Chiêu hỏi hần ta: "Đang hỏi người đó, không phải người từng ở trong Long Tương Doanh sao? Hoàng đế Đại Ung thật sự không thể sinh sao?"

Giang Ninh nói: "Không biết."

Nguyên Chiêu uể oải: "Biết ngay người sẽ không chịu nói cái gì mà." Cậu ta ngã xuống tựa lên nệm da dê, vừa vuốt vuốt lông dê mềm mại vừa hững hờ hỏi hần ta: "Nhiếp Chính Vương đang làm gì."

Nguyên Chiêu nói: "Bàn chuyện quốc gia với Thái hậu."

Nguyên Chiêu nói: "Ha ha, hôm nay Thái hậu lại rảnh sao? Không uống

rượu với nam sủng của bà ta à?"

Giang Ninh nói đâu ra đấy: "Vu sư đang cầu phúc."

Nguyên Chiêu cười ha ha, nói với hắn ta: "Ta cũng không nói nam sủng của bà ta là ai, người lại biết là Vu sư sao? Sao người biết người ta nói không phải cha người?" Cậu ta trào phúng nói.

Giang Ninh tiếp tục trầm mặc. Nguyên Chiêu thấy hắn ta không nói lời nào, cảm thấy có chút chán, liền tiến tới hỏi: "Chúng ta cũng uống rượu đi."

Giang Ninh nói: "Buổi chiều còn phải lên triều."

Nguyên Chiêu cười ha ha: "Lên triều đâu có liên quan gì đến ta? Có lẽ bọn họ sẽ bày một con rối ở tr3

đó coi như ta là được! Cha người bảo người đến xem ta, không phải cũng sợ ta gây tai họa thêm phiền phức cho ông ta sao?"

Cậu ta lười biếng nói: "Đi thôi, chúng ta đi chơi xúc súc. Dù sao ai nấy cũng đều coi ta là trẻ con, trẻ con thì phải chơi cho vui chứ."

Cậu ta đứng dậy ra ngoài. Hôm trước mới có tuyết rơi, trong sân toàn là tuyết. Cậu ta gọi một đám hầu nô tới chơi xúc súc trong sân.

Sau đó ai chơi thắng được Giang Ninh? Bóng vừa đến chân hắn ta cứ như bị dính tr3

đó vậy.

Nguyên Chiêu ở một bên nhìn hắn ta đá giải liền bảo những người khác dừng lại: "Giang Ninh, người qua đây đá cho ta xem. Ta không cho phép thì người không được ngừng, để ta xem người có thể đá được mấy quả không rơi xuống đất."

Giang Ninh mặt không biểu cảm, một tay quăng bóng da lên, mũi chân hất

đều bốp bốp bốp. Chỉ thấy đôi chân dài của hắn ta thành thoi đá bóng, đám người đứng bên cạnh đếm số thay hắn ta: "110, 111, 112...", không lâu sau đã đếm tới hơn ngàn, vậy mà cứ như còn có thể kéo dài đến mãi mãi. Nguyên Chiêu ranh mãnh, bỗng nhiên cầm dây giật một con thoi bay về phía quả bóng da kia.

Chỉ thấy quả bóng da bị đụng bay thẳng về phía tường, lại bắn ngược về. Nguyên Chiêu cười ha ha, Giang Ninh sải đôi chân dài ra bước nhanh mấy cái, lại tiếp được quả bóng da dê kia một cách thần kỳ. Bốp, bốp, bốp lại trở về tiết tấu thong thả kia.

Đám hầu nô reo hò vỗ tay, đình tai nhức óc. Nguyên Chiêu có chút bất ngờ nhìn về phía Giang Ninh, đột nhiên lại có người ở phía sau gầm thét: "Sao ở đây ồn ào vậy?!"

Nguyên Chiêu quay đầu nhìn thấy mẫu thân mình - Hồ thái hậu đang nổi giận đùng đùng đứng dưới hiên. Bên cạnh bà ta là Vu sư tóc dài mặc trường bào màu trắng, tr3

người đeo trang sức bạc. Hắn ta đeo một cái mặt nạ màu bạc che cả khuôn mặt, chỉ để lộ một đôi mắt với hàng mi dài như nước mùa thu.

Đám hầu nô đều vội vàng quỳ xuống đất, chỉ có Giang Ninh vẫn còn đang tâng bóng bốp bốp bốp.

Hồ thái hậu lạnh lùng nói: "Vì sao Trường Quảng thế tử gặp ta không bái?"

Giang Ninh nói: "Vương lệnh cho ta đã không được dừng."

Nguyên Chiêu khẽ giật mình: "Dừng lại đi!"

Lúc này Giang Ninh mới đè chặt bóng dưới mũi chân, đặt sang một bên, sau đó đặt tay lên vai quỳ một chân xuống hành lễ với Thái hậu.

Hồ thái hậu nhíu mày lại, chán ghét nói: "Quả nhiên là con trai nô tỳ, không biết cấp bậc lễ nghĩa, ti tiện hạ lưu. Trường Quảng Vương lệnh cho người

đến đọc sách với Vương, không phải để người dụ dỗ Vương ham chơi không biết cố gắng! Người đâu!"

Mấy thị vệ ở một bên đi ra khom người nghe lệnh, Hồ thái hậu nói: "Đánh thế tử Trường Bình Vương mười trượng sống lưng! Đuổi về Vương phủ, nếu có lần sau sẽ không dễ dãi như thế đâu!"

Nguyên Chiêu hơi há miệng ra, nhưng vẫn không nói gì. Chỉ thấy mấy tên thị vệ thành thạo tiến lên kéo Giang Ninh, cởi áo, đè hẳn ta xuống đồng tuyết. Một người cầm hình trượng vung xuống chát chát chát, mới mấy trượng mà đã rớm máu.

Trong đình viện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng hình trượng nặng nề đánh vào cơ thể. Mỗi một trượng đều như đánh vào mặt Nguyên Chiêu.

Đánh xong mười trượng, Giang Ninh quỳ gối tr3

nền tuyết tạ ơn Thái hậu phạt. Hồ thái hậu cười lạnh: "Cút về, con trai nô tỳ đừng làm ô uế đình viện của ta."

Nguyên Chiêu nhìn thấy Giang Ninh quỳ ở nơi đó, tr3

lưng trần rấn chác màu mặt chẳng chịt vết thương, máu me be bét. Tuyết rơi từ tr3

trời xuống cánh tay bả vai tr.ần trụi của hẳn ta, hẳn ta lại như không cảm thấy đau nhức, cũng không thấy lạnh, càng không hề có phản ứng với lời lẽ sỉ nhục của Hồ thái hậu.

Hắn ta không nói một lời hành lễ đứng dậy, áo lông treo lủng lẳng tr3

hông, thân thể tr.ần trụi cao lớn mạnh mẽ giống một ngọn núi trầm mặc. Tuy chỉ đứng yên một chỗ, nhưng khi đôi mắt màu băng lam nhìn về phía người ta lại như có áp lực vô hình.

Có vẻ Hồ thái hậu cũng bị sự lạnh lùng này của hẳn ta dọa sợ, đột nhiên

không nói gì, chỉ trợn tròn mắt nhìn hắn ta đặt tay lên vai khom người hành lễ với Nguyên Chiêu rồi nhanh chân đi ra khỏi đình viện,

Hồ thái hậu đột nhiên cảm thấy mình như rơi vào thế yếu, nhưng bà ta vẫn quay đầu nhìn Nguyên Chiêu: "Trở về đọc sách đi, con trai nô tỳ không biết tiến lùi, dã tính khó thuần! Người phải thể hiện ra uy phong của Vương, đừng để hắn ta đe đầu cưỡi cổ."

Nguyên Chiêu chỉ im lặng nghe, Hồ thái hậu dạy dỗ một trận rồi mới quay người rời đi. Vu sư vẫn luôn trầm mặc khom người đứng ở sau lưng bà ta nửa bước, sau khi bà ta đi cũng theo sát. Trang sức bạc vang lên đinh đàng, áo bào màu trắng để lộ ra đôi chân tr.ần trụi, tr3

mắt cá chân tựa như chạm ngọc đeo một cái vòng bạc rộng.

Nguyên Chiêu cắn chặt răng nhìn chằm chằm vòng bạc kia.

Giang Ninh trở lại Trường Quảng Vương phủ, dọa hầu đồng sợ đến mức vội vàng tìm đại phu đến xem. Không lâu sau Trường Quảng Vương cũng nghe lời mà đến, nhìn thấy vết thương của hắn ta thì áy náy nói: "Là ta hôm nay không đồng ý một điều chỉnh quân chức của bà ta, bà ta đang cố ý đánh người cho ta xem, có đau không?"

Giang Ninh trầm mặc lắc đầu.

Trường Quảng Vương biết đứa con mình tìm về vẫn luôn ít nói, lại giỏi chịu khổ. Ông ta không còn cách nào đành nói mấy câu rồi thôi, sau đó tìm đại phu trị thương cho hắn ta rồi rời khỏi phòng.

Giang Ninh mặc áo lông, lại nghe thấy tiếng bồ câu vỗ cánh tr3

mái hiên ngoài cửa sổ. Hắn ta thấy bốn bề vắng lặng liền đứng dậy mở cửa sổ ra, một con bồ câu màu xám bay vào. Giang Ninh cúi ống trúc dưới chân bồ câu xuống rồi thả nó đi.

Sau đó chậm rãi mở cuộn giấy ra, cụp mắt nhìn một hồi. Hắn ta xấp nước

cuộn giấy nhét vào trong miệng nhai mấy cái nuốt xuống, lại đưa tay chậm rãi vuốt v3 bội kiếm, không nói một lời.

Trong cung Đại Nhạn, tr3

chiếc giường mềm mại rộng rãi.

Hồ thái hậu tựa vào trong lòng Vu sư, quần áo không chỉnh tề, tr3

mặt còn đỏ ửng: "Hôm nay Uyển lang sao thế? Lại giày vò ta như vậy."

Vu sư luồn tay vào trước vạt áo rộng rãi của bà ta, trang sức bạc tr3

cổ tay vang lên đinh đàng. Hắn ta thấp giọng nói: "Hôm nay Thái hậu để ý đến thế tử Trường Quảng Vương kia thật lâu, có phải là nhớ tới Trường Quảng Vương lúc tuổi trẻ? Ta nghe nói thế tử Trường Quảng Vương có khuôn mặt giống Trường Quảng Vương lúc còn trẻ như đúc, bởi vậy sứ thần mới có thể nhận ra rồi đón hắn ta về."

Hồ thái hậu bị bàn tay hắn ta chọc ghẹo đến mức cười khanh khách: "Sao, ăn dấm ư?"

Vu sư nói: "Trường Quảng Vương có dung mạo oai hùng, bây giờ lại có thêm một Thế tử, đương nhiên ta lo lắng Thái hậu sẽ vứt bỏ ta mà đi. Đến lúc đó ta mất đi sự che chở, chắc chắn Trường Quảng Vương sẽ gây khó dễ cho ta."

Hồ thái hậu cười nói: "Cho nên Uyển lang càng phải hầu hạ ta cho tốt. Dung mạo Uyển lang như nữ, toàn thân như ngọc, đương nhiên không giống Trường Quảng Vương..." Bà ta mỉm cười đưa tay tháo mặt nạ của Vu sư xuống, sau đó si mê sờ lên mặt mỹ nam tử kia: "Chùng nào Uyển lang còn đẹp thì sẽ không cần phải lo lắng ta thích người khác."

Vu sư nói: "Ta nghe nói Thế tử Trường Quảng Vương từng ở trong Long Tương Doanh, Thái hậu không sợ người này là gian tế Đại Ung sao?"

Hồ thái hậu cười khanh khách nói: "Đại Ung muốn gì ở chúng ta? Vừa nghèo vừa vắng vẻ sao?"

Vu sư nói: "Trung Nguyên cảm tú giang sơn, thế gian phồn hoa, đúng là khiến người ta mê say."

Hồ thái hậu cười nói: "Uyển lang nhớ nhà sao?"

Vu sư nói: "Tiểu nhân phụng lệnh Luân Vương thúc tới hầu hạ Thái hậu, sao dám nghĩ?"

Hồ thái hậu đưa tay vạch áo bào trắng của Vu sư kia ra, mê say nhìn chăm chăm vào thân thể bóng loáng như ngọc: "Ta hiểu được hiếu tâm của Luân Vương thúc, đáng tiếc hôm nay chưa thể để ông ta toại nguyện. Trường Quảng Vương bây giờ càng già càng ngoan cố, ta thực sự cảm thấy hơi chút. Đợi đến lần sau sẽ tìm cách làm việc đó thay Luân Vương thúc đi."

Vu sư nói: "Luân Vương thúc đương nhiên là nghe Thái hậu. Chỉ là bây giờ Vương thượng cũng đang lớn dần, Trường Quảng Vương nhiều ý việc Thái hậu hậu cung quản giáo Vương thượng nên mới lộng quyền, đúng là có chút bất kính với Thái hậu. Một chuyện nhỏ như vậy mà cũng không chịu nể mặt Thái hậu."

Hồ thái hậu hừ lạnh một tiếng, lại đưa tay chỉ vuốt v3 thân thể Vu sư không biết đang suy nghĩ cái gì. Một lát sau mới chậm rãi nói: "Uyển lang cần biết thân phận của mình, đừng châm ngòi quan hệ của ta và Trường Quảng Vương."

Vu sư lại bình tĩnh nói: "Uyển lang chỉ một lòng vì Thái hậu. Nếu Thái hậu không tin thì cứ xé tim Uyển lang ra nhìn xem có phải là máu đào lòng son hay không. Uyển lang không dám châm ngòi, nhưng hôm nay ta nhìn Vương thượng có vẻ rất ưu ái Thế tử Trường Quảng Vương. Hôm nay Vương thái hậu đánh Thế tử kia chỉ sợ sẽ khiến mẹ con cách lòng, cũng không biết là ai đang mưu đồ đầu. Con trai nô tỳ kia lưu lạc làm nô nhiều năm bên ngoài, dã tính khó thuần, lại vô cùng ỉn nhẫn. Hắn ta chịu nhục hầu ở bên cạnh Vương thượng, cũng không biết có mục đích gì."

Hồ thái hậu cả giận nói: "Lớn mật! Một luyến súng mà cũng dám nghị luận quý nhân ư? Người có biết nam súng trước chằm ngòi ta và Trường Quảng Vương bây giờ ở nơi nào không? Ta cho chó săn ăn rồi!"

Vu sư quỳ xuống, nhắm mắt vươn cổ ra cứ như đợi giết. Quần áo nửa cởi để lộ da thịt như ngọc dưới ánh đèn, giống như một con cừ non đáng thương.

Hồ thái hậu đột nhiên không nữa, liền đưa tay sờ môi đối phương nói: "Thôi, biết người ghen, lần sau không được như vậy nữa - Nhưng phạt thì vẫn phải nên phạt, liền phạt người... Khóa ở tr3

giường ta, lúc nào phục vụ ta hài lòng thì mới được xuống giường."

===

Đại Ung, Chiêu Tín Hầu phủ.

Vân Trinh lấy thư của Giang Ninh khỏi chân bồ câu, mở ra nhìn một hồi rồi nhíu mày: "Hồ thái hậu có mỹ nam Vu sư mà Luân Vương thúc hiên, cả ngày trầm mê trong sắc đẹp. Bắc Tiết vương lớn dần, bắt đầu cách lòng với mẹ đẻ. Trường Quảng Vương và Hồ thái hậu cũng có chút chia rẽ."

Vân Trinh thầm nghĩ không ngờ Giang Ninh lại được ưu ái ở bên cạnh Vương thượng. Bây giờ cái gì Giang Ninh cũng nói cho mình nghe, cũng không tin hẳn ta sẽ còn bây giờ cái gì đều nói cùng mình nghe, hẳn cũng không tin dạng này hẳn sẽ còn giúp Trụ làm ác nữa. Ít nhất cho đến nay, tuy Giang Ninh viết thư lời ít mà ý nhiều, nhưng tin tức truyền ra ngoài lại gần như nhất trí với kiếp trước mình biết.

Hắn viết thư lệnh cho Giang Ninh cố gắng lấy được tín nhiệm của Bắc Tiết vương.

Nhưng nghĩ lại liền cảm thấy một mình Giang Ninh khó mà làm được. Hắn lại nâng bút viết thư dặn dò cho Chu Giáng, còn nghĩ đi nghĩ lại trong lòng một lần, cảm thấy không còn sai sót gì mới lại viết một phong thư gửi lão

Lan.

Viết xong mấy phong thư, hấn mới thở phào nhẹ nhõm. Dù sao trong lòng cũng nặng nề tâm sự không yên, hấn liền ra khỏi phủ đi dự tiệc. Sau khi hết tết, hấn ở trong cung bị Hoàng Thượng sủng hạnh mấy ngày mới được ra ngoài hít thở không khí. Nhưng trong tết lại có không ít thiệp mời đưa đến Hầu phủ, bây giờ thân phận hấn đã khác, đương nhiên không thể thoái thác như trước nữa, có mấy nhà không tiện từ chối thì vẫn phải ra ngoài giao tiếp.

Hôm nay là Trung Dũng Bá - Tôn Đình Tây mời đi xem kịch và kiêm chúc thọ. Tôn Đình Tây là thuộc hạ mà Định Tương trưởng công chúa dẫn từ trong ổ sơn phỉ ra ngày xưa, dũng mãnh thiện chiến, có rất nhiều chiến công nên được phong thành Trung Dũng Bá. Ông ta có quan hệ thân thiết với Trưởng công chúa, hấn không thể không chuẩn bị quà cáp đến đó.

Trung Dũng Bá nghe tin xa giá của Chiêu Tín Hầu đến thì vội vàng chạy ra đỡ Vân Trinh xuống xe, cười nói: "Vậy mà hôm nay tiểu chủ nhân lại đích thân đến, lão nô vô cùng mừng rỡ! Nghe nói vài ngày trước tiểu chủ nhân bị cảm lạnh, bây giờ sao rồi?"

Vân Trinh cười nói: "Đã khỏe rồi, sao Tôn bá bá lại vất vả tự mình ra đón?"

Trung Dũng Bá lại thấp giọng nói: "Lão nô không mời Hà Tây quận vương, nhưng gã lại đến cùng Khánh Dương quận vương. Gã là con trai thân vương, lão nô không dám không tiếp, có điều lại không dễ sắp xếp vị trí. Nếu tiểu chủ nhân không vui thì cứ về trước đi, lần sau lão nô sẽ lại mở tiệc mời tiểu chủ nhân tới."

Vân Trinh run lên, cười nói: "Hóa ra đã đóng cửa hồi lâu được một tháng rồi sao? Thời gian trôi qua nhanh quá."

Trung Dũng Bá nói: "Phải, gã vẫn còn mặt dạn mày dày ra ngoài giao tiếp như trước đây, khiến người bên ngoài còn thấy xấu hổ thay"

Vân Trinh không nhịn được cười: "Tôn bá bá cứ việc tổ chức mừng thọ,

không cần phải lo lắng cho ta. Gã còn không thấy ngại thì sao ta phải sợ gã chứ? Nếu như ta rời đi mới là mất uy phong, huống chi hôm nay còn là ngày tốt lành của Tôn bá bá, không cần như thế."

Trung Dũng Bá thấy hấn không thềm để ý mới yên lòng lại, liềm mỉm cười tự mình đưa hấn vào chỗ. Quả nhiên cũng chỉ có thể ngồi bên cạnh Quận vương, Cơ Hoài Thịnh nhìn thấy hấn liềm cười: "Phượng Cử tới."

Vân Trinh nghe được chữ này thì hơi xấu hổ, lại nhìn thấy Cơ Hoài Tố ở một bên tiến lên vái chào thật sâu, nói: "Hôm đó ăn nói mạo phạm Hầu gia, mong Hầu gia rộng lượng tha thứ cho tiểu vương."

Thật ra vô số tân khách đều đang len lén nhìn sang bên này, Vân Trinh cũng nở nụ cười giả tạo: "Ta đã quên rồi, Quận vương không cần như thế."

Cơ Hoài Tố giương mắt nhìn chằm chằm vào hấn một lúc lâu mới đi ra nhường chỗ cho hấn ngồi bên cạnh Cơ Hoài Thịnh. Gã lại ngồi xuống ghé dưới Vân Trinh, tr3

mặt nở nụ cười khiế tốn. Cơ Hoài Thịnh cũng chỉ có thể áy náy nói khẽ với hấn: "Hoài Tố nói muốn đích thân đến xin lỗi người..."

Vân Trinh cười nói: "Không sao."

Cơ Hoài Tố ở một bên nói: "Tửu lượng của người không tốt, để ta cản rượu thay người?"

Vân Trinh nâng tay áo che miệng nói khẽ với gã: "Người lại muốn làm gì? Ngại Hoàng Thượng phạt người không đủ?"

Cơ Hoài Tố nhẹ nhàng cười, cũng khẽ nói với hấn: "Hoài Tố nhận thua, nhưng dù sao vẫn phải diễn cùng người đúng không? Người không muốn biết Hoàng Thượng dạy dỗ ta như thế nào sao? Người không sợ một ngày nào đó ta sẽ để lộ chân tướng liềm lụy đến người ư?"

Hai người ngồi cạnh nhau, tr3

mặt đều nở nụ cười, còn chụm đầu thì thà thì thăm, có vẻ quan hệ cũng không tệ. Mặc dù mọi người đều biết không thể chỉ nhìn mặt ngoài, nhưng Hà Gian quận vương đã thật sự chịu phạt, nếu là người bình thường thì đã phải không mai danh ẩn tích nửa năm rồi, vậy mà Hà Gian quận vương lại làm như không có gì xảy ra.

Giống như bị phạt không phải chuyện lớn, Hoàng Thượng lập Thanh Bình vương nuôi dưỡng trong cung cũng không phải chuyện lớn gì.

Phong độ như vậy khiến không ít người âm thầm bội phục.

Chỉ thấy Cơ Hoài Tố đứng dậy nhẹ nhàng cười nói: "Vừa rồi ta nhìn thấy bên kia có một gốc đào dị chủng vô cùng xinh đẹp, hay là Hầu gia theo ta cùng đi ngắm?" Vân Trinh âm thầm cắn răng, nhưng cũng biết mấy ngày nay vẫn chưa tiện hỏi rốt cuộc vì sao Cơ Băng Nguyên lại phạt Cơ Hoài Tố. Hắn sợ mình không cẩn thận nói lỡ miệng, bây giờ hắn không nắm chắc có thể che giấu được trước mặt Cơ Băng Nguyên, cho nên mới đứng lên đi ra hậu viên với gã. Quả nhiên thấy một vườn đào hồng, ngắm đào trong tuyết cũng là một chuyện lịch thiệp tao nhã.

Hai người bọn họ có thân phận tôn quý, đương nhiên không có ai dám tiến lên quấy rầy. Cơ Hoài Tố cùng hắn đi đến một chỗ rộng lớn vắng vẻ trong vườn mới nói: "Hôm đó Hoàng Thượng tìm ta, nói sau khi người về cung đã bị sốt, là do tức giận quá độ. Y hỏi ta chọc giận người thế nào."

Vân Trinh trầm nghĩ quả nhiên là bởi vì bị bệnh, Cơ Hoài Tố dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn: "Ta cũng không dám nói thật, đành phải nói là ta thích người, nhưng lại ăn nói lỗ m4~ng mạo phạm người, cho nên người mới giận dữ."

Tr3

mặt Vân Trinh đầy vẻ một lời khó nói hết, Cơ Hoài Tố nói: "Hoàng Thượng chợt vạch trần, nói có phải ta thấy y đi đón người hôm bữa tiệc của Tây Ninh Hầu không. Nói ta là ghen ghét, nói ta dám mơ ước đến Hoàng hậu."

Vân Trinh đỏ mặt lên, Cơ Hoài Tố lại nói: "Vì thế ta mới biết Hoàng Thượng có thể vì người mà làm đến mức độ này. Y đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức, còn lôi kéo An vương từ bao giờ."

"Thánh thượng phạt ta, ta không dám oán hận, sau đó càng không dám thân cận người. Hoàng Thượng đã thể hiện rõ ràng, lần này chắc chắn ta đã thua thảm hại. Hôm nay đến đây một là nói rõ với người, hai là muốn xin lỗi người. Cho dù là kiếp trước hay kiếp này đều là ta phụ người. Bây giờ như vậy cũng là ta tự làm tự chịu..."

Vân Trinh nhìn gã một cái, nói: "Chẳng lẽ không phải người phát hiện bây giờ người đã mất hết ưu thế, không thể không ăn nói khép nép chịu thua trước mặt ta, sợ ta sẽ nghiền chết người ngay lập tức sao?"

Cơ Hoài Tố cười khỏ: "Thừa Ân Bá cũng đắc tội người mới bị Hoàng Thượng đuổi về Giang Nam đi? Ta nghe nói Hoàng Thượng còn không cho cơ hội giải thích đã lập tức lệnh cho Long Tương vệ hộ tống bọn họ xuất phát ngay trong ngày."

Vân Trinh nói: "Người sợ?"

Cơ Hoài Tố nói: "Đúng, ta sợ."

Vân Trinh nói: "Ngược đúng là co được dãn được, ai dám tin người chứ?"

Cơ Hoài Tố thấp giọng nói: "Phải làm thế nào người mới tin ta?"

Vân Trinh suy nghĩ một chút rồi nói: "Bắc Tiết chiến bại, Hoàng Thượng thánh thể bình an trở về. Nếu người có thể cung cấp sự trợ giúp, đến lúc đó sẽ nói sau. Bây giờ quyền chủ động ở phía ta, không phụ thuộc vào người nữa. Người cứ suy nghĩ thật kỹ xem có cái gì để trao đổi với ta đi - Đương nhiên, bây giờ người cũng có chút vô dụng. Ngoại trừ biết chút ít tin tức tiên tri thì cái gì cũng không có. Những mối quan hệ, những tướng quân kiếp trước ta lôi kéo cho người, bây giờ đang tránh người như rắn rết đúng không?"

Cơ Hoài Tố có chút cặn lời: "Ta cũng không muốn đối đầu với ngươi. Ngay từ đầu ta đã nói đời này muốn níu kéo ngươi rồi, những gì dựa vào ngươi lúc trước... Đời này ta không còn làm nữa, kể cả những thuộc hạ trước kia bất kính với ngươi, ta đều phái bọn họ đi xa rồi."

Vân Trinh cười âm thanh.

Lúc này Cơ Hoài Tố cũng cảm thấy chỉ nói suông là vô dụng, đành thấp giọng nói: "Ta sẽ chứng minh cho ngươi xem."

Vân Trinh nói: "Những lời uy hiếp của ngươi một tháng trước vẫn còn văng vẳng bên tai ta, bây giờ ngươi lại bảo ta tin ngươi."

Cơ Hoài Tố nói: "Ta bởi vì ghen nên mới sinh hận. Một tháng này ta đã suy nghĩ rất nhiều, Hoàng Thượng... chắc chắn mạnh hơn ta."

Vân Trinh nhìn gã một cái, hỏi: "Có phải kiếp trước ngươi bị Hoàng Thượng xử lý rất thảm, đến mức đời này ngươi không hề nghĩ đến việc phản kháng lại Hoàng Thượng không?"

Sắc mặt Cơ Hoài Tố biến đổi, Vân Trinh cười ha ha quay đầu rời đi.

Yến hội kết thúc, mặt ngoài Vân Trinh vẫn nói cười vui vẻ với Cơ Hoài Tố, Cơ Hoài Thịnh, nhìn cứ như đã hoàn toàn không có thù hận. Không ít khách khứa đều cảm thấy lạ kỳ.

Vân Trinh trở về cung, đã hoàn toàn ném Cơ Hoài Tố ra sau đầu. Hắn ngại tham gia tiệc rượu ám mùi rượu, liền đến Ngọc Đường Trì tắm trước rồi mới lạng lẽ trở lại tắm điện. Quả nhiên thấy Cơ Băng Nguyên đang ngồi một mình đọc sách.

Hắn thầm nghĩ y dùng biện pháp ác liệt như vậy để áp đảo Cơ Hoài Tố, chắc hẳn vẫn là vì ghen. Lúc trước Cơ Hoài Tố tuyên bố sẽ không cưới con gái Đàm gia, lại còn ngưỡng mộ mình trong lòng trước mặt Hoàng Thượng, không ngờ lại tự vác đá đập chân mình. Chắc Hoàng Thượng sợ gã lại đến

quấy rối mình nên mới trực tiếp xuống tay độc ác. Hấn không nhịn được cười trộm, cũng không cho người thông báo mà rón rén đi ra phía sau, lặng lẽ đưa tay tới che kín mắt y, cười nói: "Hoàng Thượng, Hoàng hậu của ngài về rồi nha."

Cơ Băng Nguyên hơi cong khóe môi: "Hoàng hậu lại không nghe lời vụng trộm uống rượu phải không?"

Vân Trinh buông tay ra cười nói: "Chỉ có ba chén nho nhỏ, không có việc gì đâu."

Cơ Băng Nguyên nói: "Trung Dũng Bá là thuộc hạ của mẫu thân người, đương nhiên sẽ không dám để người làm ầu. Nhìn thấy Cơ Hoài Tố đứng không?"

Vân Trinh a một tiếng: "Quả nhiên Hoàng Thượng còn ăn dấm."

Cơ Băng Nguyên nói: "Trẫm ăn dấm cái gì, trẫm sợ Hoàng hậu lại bị gã làm ô uế mắt."

Vân Trinh gật đầu cười nói: "Gã chỉ đến nói xin lỗi với ta thôi."

Cơ Băng Nguyên nói: "Gã dưng sổ con thỉnh tội vì lần trước mạo phạm người, lời lẽ cũng có chút chân thành, còn tự xin rời phiên."

Vân Trinh khẽ a một tiếng, cảm thấy hơi mờ mịt, đây cũng là điều mà đời trước chưa từng có.

Hấn mờ mịt nói: "Dời đến đâu?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Hà Gian quận, huyện Cự Lộc, không có trở ngại đi."

Vân Trinh nói: "Hoàng Thượng đồng ý chưa?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Bây giờ gã đã mất hy vọng, vốn nên rời phiên lập phủ thành hôn. Huống chi Khang vương cũng dưng tấu. Khang vương là

thân vương, Hà Gian quận vương là con của ông ta, trăm đã không định để gã thừa tự, không cho phép sẽ không hợp quy củ. Nhưng ông ta dâng tấu như thế cũng khiến Khánh Dương quận vương không tiện ở lại kinh. Trăm đoán không lâu sau Cơ Hoài Thịnh cũng sẽ dâng tấu thôi."

Vân Trinh nhớ tới Cơ Hoài Thịnh, cũng có chút không ổn. Nhưng hắn vẫn luôn kiên quyết Cơ Hoài Tố: "Cơ Hoài Tố này... Sợ là thả ra ngoài sẽ khó khống chế..."

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Quận vương không phụng chiếu không được vào kinh, chưa được cho phép không thể ra khỏi thành, không được mở tiệc uống rượu. Tất cả công việc trong Vương phủ, quan địa phương đều phải lập tức tấu lên đợi khâm chuẩn. Không được tham gia vào việc của dân chúng, cắt đứt con đường làm quan, không được nông thương. Trăm sẽ phải thề một Thái thú quận đến coi chừng gã, được chưa?"

Từ đầu đến cuối Vân Trinh vẫn cảm thấy bất an, Cơ Băng Nguyên cười nói: "Đuổi ra xa cũng đỡ quấy rầy người suốt ngày, không tốt sao?" Chuyển ra khỏi tầm mắt mới có thể chậm rãi quên đi những quá khứ kia. Ý làm gì có thời gian để đề phòng tiểu nhân như vậy suốt ngày được.

Vân Trinh thấp giọng nói: "Triều đình có quy củ, Hoàng Thượng không cho phép cũng không được, dám đại thần sẽ lại dâng sớ vạch tội thôi. Chỉ là ta không ngờ gã còn có thể làm vậy..." Ý vẫn luôn mưu tính sâu xa, không ngờ ý lại để gã yên ổn trở về đất phiên.

Cơ Băng Nguyên sờ đầu hắn: "Chờ chúng ta giải quyết chuyện phía Bắc xong sẽ xử lý gã sau."

Vân Trinh nghĩ cũng đúng, liền cười nói: "Nghe Hoàng Thượng."

Chương 124: Vạch trần

Rất nhanh số con xin rời kinh về phiên của Cơ Hoài Tổ đã được thông qua. Cho dù là Nội Các, Quang Lộc Tự hay Tôn Thất Ti đều đồng ý. Cơ Bằng Nguyên chỉ nhìn qua rồi cũng nâng bút son lên ký chữ chuẩn.

Lúc Cơ Hoài Thịnh ăn cơm với Vân Trinh vô cùng sầu não: "Vốn dĩ đợt của chúng ta cũng chỉ có ba người được phong Quận vương. Kết quả Cơ Hoài Thanh và Cơ Hoài Tổ đều đi, ta mà còn ở lại trong kinh cũng quá chướng mắt, rất nhanh phụ vương ta cũng sẽ dâng tấu muốn để ta lập phủ thành hôn thôi."

Vân Trinh rót rượu cho hắn ta: "Thiên hạ này không có yến hội nào mà không tan, ta thấy ngươi — Lúc ngươi đại hôn ta sẽ đến đi uống rượu, chờ ngươi sinh Thế tử, ta sẽ nói với Hoàng Thượng tìm cách điều người vào kinh, chuẩn bị cho ngươi một công việc."

Cơ Hoài Thịnh uống rượu hơi say, hắn nhìn Vân Trinh nói: "Haiz, có đôi khi cảm thấy ngươi vô cùng kỳ quái. Rõ ràng lúc ở chung với nhau có thể cảm giác được ngươi đối xử với mọi người rất tốt rất chân thành, nhưng có đôi khi lại cảm thấy ngươi thoải mái đến mức không giống người ở độ tuổi này. Giống như chuyện lớn chia chia hợp hợp thậm chí là sống chết cũng không thể khiến ngươi dao động. Ngươi cũng chẳng thèm để ý đến mình, khiến ta cảm thấy sự thương cảm này quá dư thừa. Nhưng ta biết nếu có việc gì tìm ngươi, nhất định là do ngươi đáng tin nhất, haiz."

Vân Trinh nói: "Tất cả hứa hẹn đều như bọt nước mộng ảo, nhanh như mơ như chớp. Đời này chúng ta có thể làm huynh đệ, vậy hãy quý trọng duyên phận này. Nếu duyên cạn cũng không cần để ý, chỉ cần yêu quý nhau lúc còn ở bên nhau là được."

Cơ Hoài Thịnh cười to: "Người tu Phật từ bao giờ vậy?" Lại sờ chuỗi Phật châu tr3

cổ tay Vân Trinh. Vân Trinh cười hì hì: "Ta muốn vay người ít bạc, có chuyện muốn làm."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Muốn bao nhiêu thì cứ nói — mà đáng lẽ ra người cũng không thiếu tiền."

Vân Trinh nói: "Có kiếm được lãi, nhưng vẫn chưa đủ."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Rất cuộc người muốn làm gì mà phải dùng nhiều tiền như thế."

Vân Trinh nói: "Ngày mùa năm ngoái ta mua ít lương thực ở Giang Nam, hơi thiếu tiền bạc."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Mua lương thực làm gì? Năm ngoái Giang Nam mất mùa, thật ra giá lương không thấp, mua không có lợi nhuận gì. Tổ phụ ta cũng không chịu buôn bán lương thực, nói là dễ dàng thua thiệt."

Vân Trinh cười hì hì một tiếng không nói gì, Cơ Hoài Thịnh nói: "Ta cho người một tin vật, người cần dùng tiền gấp thì có thể đến tiền trang Vinh Phúc lấy. Nó có chi nhánh ở nhiều nơi lắm."

Vân Trinh không khách khí với hắn ta: "Được, về sau nhất định ta sẽ báo đáp người, cũng nhất định sẽ trả lại tiền."

Hắn bỗng nhiên trịnh trọng hẳn lên, Cơ Hoài Thịnh có chút mờ mịt: "Không phải chứ, người còn nhỏ, có thể chơi được cái gì."

Vân Trinh nói: "Cũng không phải, chủ yếu là tiền mặt trong tay ta đều tiêu hết rồi. Lúc trước bên cạnh ta có một nghĩa tử, hắn ta đã được cha ruột nhận về. Tình cảnh không tốt lắm, ta muốn cho hắn ta một ít tiền."

Cơ Hoài Thịnh bật cười: "Ta nhớ ra rồi, Hồ nhi mắt xanh bên cạnh đúng

không? Vừa nhìn liền biết là Hồ cơ sinh, có thể nuôi được Hồ cơ, gia cảnh cũng không tầm thường. Hắn ta lại do Hồ cơ sinh ra, xuất thân ti tiện, chắc cuộc sống cũng không dễ chịu. Nhưng có Hầu gia người làm chủ, ai dám không nể mặt người? Trách ta, trước đó ta còn trách người lạnh nhạt, đúng là quá sai lầm."

Hắn ta lại nhìn chằm chằm Vân Trinh một hồi, thương cảm nói: "Nếu người là nữ tử, mới thật sự là người vô tình. Phong lưu nhiều như thế, có bao nhiêu người phải thương tâm vì người đây." Hắn ta nhớ tới lúc mình đi tiễn Cơ Hoài Tố thời điểm, Cơ Hoài Tố uống đến say đến mức không biết cái gì, còn ôm hắn ta nói xin lỗi Cát Tường Nhi. Đúng là khổ sở khôn đốn vì tình, khiến hắn ta nhớ tới cũng có chút khổ sở.

Vân Trinh:...

Cơ Hoài Thịnh lẩm bẩm nói: "Không được, phải về thôi. Ta cảm thấy nếu ta còn ở cạnh người nữa, có khi không chịu nổi cũng muốn thử long dương một chút..."

Vân Trinh đưa tay bóp mặt hắn ta, nói: "Đừng nói vớ vẩn, ta thấy người thiếu trừng trị mà. Vì sao ta có thể không thương tâm khi chúng ta biệt ly được chứ? Ta còn không biết người thường xuyên vụng trộm đóng vai thành Chu thiếu gia chạy khắp nơi sao? Về phiên mà quản được người à? Cho dù người ở trong kinh cũng không được lâu, người trời sinh đã thích chạy khắp nơi rồi! Nam tử hán đại trượng phu, không bảo vệ quốc gia kiến công lập nghiệp thì cũng phải có sự nghiệp thành công. Trong những năm chúng ta còn trẻ, nên làm gì thì cứ làm cái đó đi, nếu ai tỏ vẻ lưu luyến không rời trước mặt người, chắc chắn là diễn cho người xem!"

Cơ Hoài Thịnh kinh ngạc.

Vân Trinh cười lạnh nói: "Chắc chắn là Cơ Hoài Tố lại diễn trước mặt người rồi. Người chính là một con dê trắng nhỏ béo bở, nghe kỹ đây, không được phép cho gã mượn tiền!"

Cơ Hoài Thịnh có vẻ chột dạ, Vân Trinh nói: "Ta biết ngay mà, chắc chắn

người đã sớm cho gã mượn tiền đúng x không?"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Từ mấy năm trước rồi... từng mượn một lần, rất nhanh đã trả. Gã còn cho ta mấy tin tức để ta kiếm lời không ít, kiếm được còn nhiều hơn số cho gã mượn. Người yên tâm, không bị thua thiệt đâu."

Vân Trinh hừ lạnh một tiếng: "Gã không cần vay tiền người, gã chỉ cần tạo quan hệ tốt với người thôi. Cũng không biết là đã mượn tên tuổi của người kiếm được bao nhiêu rồi. Gã thông minh lắm, giỏi nhất là bản lĩnh dựa hơi này." Hắn đưa mắt nhìn Cơ Hoài Thịnh, may mắn hắn ta không thích long dương, nếu không sẽ đàn độn bị lừa như mình năm đó mất.

Cơ Hoài Thịnh thở dài nói: "Trinh ca nhi, Cát Tường Nhi tốt, ta không phải trẻ con ba tuổi. Từ nhỏ ta đã lăn lộn trong việc buôn bán, ai thật lòng giả ý với ta ta đều nhìn thấy hết. Tuy Hoài Tố lắm mưu mô, nhưng đúng là không có ý xấu với ta."

Vân Trinh không nói gì, lúc Cơ Hoài Tố đối xử với mọi người, nhìn qua đúng là rất tốt. Cơ Hoài Thịnh bị hắn ngắt lời như vậy, cảm xúc sầu não trước khi biệt ly cũng giảm đi không ít. Hai người ngồi trò chuyện một lúc mới tan tiệc.

Vân Trinh trở về Hầu phủ, lại tìm Bạch Ngọc Kỳ đến dặn dò tỉ mỉ. Còn đưa năm vạn lượng bạc cho hắn ta, Bạch Ngọc Kỳ cười nói: "Hầu gia không lo ta cầm tiền chạy sao. Năm vạn lượng bạc này, gia đình bình thường tích lũy mấy đời cũng không đủ đâu."

Vân Trinh nói: "Chạy thì chạy thôi, mấy vạn bạc để thấy rõ một người cũng rất đáng giá, dù sao còn tốt hơn dây dưa nửa đời cuối cùng mới phản bội. Nếu cảm thấy không thích hợp thì nhanh chóng nói không làm, ta cũng có thể thoải mái khen thưởng người. Tuy không nhiều bằng năm vạn lượng, nhưng cũng có thể để người phú quý không lo. Ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy để người làm việc này là phù hợp nhất."

Bạch Ngọc Kỳ thu lại nụ cười, đưa mắt Vân Trinh một hồi rồi nói: "Hầu gia là người hào khí ta ít thấy trong đời, rốt cuộc Bạch mỗ cũng không nhìn lầm

người."

Vân Trinh đẩy ngân phiếu ra, nói: "Mặc dù tiền bạc quan trọng, nhưng cũng không quan trọng lắm. Ngược lại là tri kỷ, người yêu, huynh đệ mới khó đổi lấy, khó tu mấy đời, đương nhiên là phải biết quý trọng duyên phận. Người và ta quen nhau, mong rằng duyên phận một đời này có thể kết thúc yên lành."

Bạch Ngọc Kỳ nhận bạc, bật cười lớn: "Làm ta đột nhiên cả thấy hào hùng theo."

Vân Trinh phất tay đuổi hấn ta đi: "Đi đi, rất nhanh ta cũng sẽ đến cửa biên duyệt binh. Đến lúc đó có cơ hội sẽ tìm người sau."

Bạch Ngọc Kỳ gật đầu rời đi.

Vân Trinh ngồi trong thư phòng nghĩ đi nghĩ lại xem còn chỗ nào sơ sót không. Chương Diễm đột nhiên vén rèm đi vào, quay đầu nói với Lệnh Hồ Dục sau lưng: "Người đứng trông cửa."

Vân Trinh thấy sắc mặt hấn ta nghiêm túc, khẽ giật mình: "Chương tiên sinh sao vậy?"

Chương Diễm gần như tức hỏn hển, hấn ta đi lên túm lấy cổ tay Vân Trinh, lạnh lùng nói: "Hầu gia, mấy ngày nay ta hông để ý đến việc chi tiêu của người, gần đây cẩn thận kiểm tra mới phát hiện nửa năm nay Hầu gia chi tiêu kinh người, đều ném vào trong tiêu cục kia. Lúc đầu ta nghĩ Hầu gia hiếm khi thích cái gì đó, lỗ vốn thì lỗ vốn đi, nhưng thâm hụt như vậy thực sự quá lớn. Ta sợ người bị hạ nhân lừa gạt nên mới cẩn thận điều tra."

Sắc mặt hấn ta trắng bệnh, giọng nói run rẩy: "Hôm nay rảnh rồi ta mới đến chỗ tiêu cục thâm hụt nhất điều tra, phát hiện Hầu gia ngài tích trữ lương thực, nuôi trại ngựa, còn chế tạo vô số cung tiễn tên nổ!"

"Huyện Tô An, huyện Phương Bình, huyện Cao Nham nuôi ba trại ngựa, mấy trăm con. Nhìn qua thì không nhiều, nhưng nếu cộng lại đã lên mấy

ngàn con!"

"Lương thảo thì không nói... Những vũ khí kia... Những vũ khí kia..."

Tay hắn ta cũng run lên: "Hầu gia, ngài có biết một khi bị báo lên triều đình, ngài sẽ bị gán tội phản nghịch, giam vào thiên lao ngay lập tức không?"

Ban đầu Vân Trinh còn bị dọa sợ, về sau nghe hắn ta nói vậy mới cười: "Vốn dĩ cũng không cố gắng giấu giếm quân sự. Không sai, là ta làm, nhưng yên tâm không phải mưu phản, chỉ là chuẩn bị bất cứ tình huống nào thôi."

Chương Diễm gần như bị hắn chọc tức: "Hầu gia! Cái gì gọi là bất cứ tình huống nào! Là cái này..." Hắn ta hạ giọng: "Tích trữ binh mã, tụ đức vũ khí, thu gom lương thảo, mỗi một cái đều tội tru di cửu tộc!"

Vân Trinh sờ lên lưng hắn ta: "Ai nha Chương tiên sinh, không có chuyện lớn gì, không có chuyện lớn gì, ta chỉ đề phòng phía bắc thôi."

Cả người Chương Diễm đã tê dại: "Người đi nói là vì phòng ngự chống lại Bắc Tiết, người xem văn võ cả triều có ai tin không! Hầu gia! Sao người lại hồ đồ như thế!"

Hắn ta cứ như mắc bệnh sốt rét: "Còn có những tiêu cục kia, người mở nhiều chi nhánh như vậy, ban đầu ta còn tưởng rằng người mở chơi. Bây giờ nghĩ lại, người cho bọn họ học cưỡi ngựa, tập võ nghệ, người còn thả mấy người Lan Dũng Huân ra, bọn họ đang luyện binh cho người! Mỗi tiêu cục mười mấy tiêu sư, cộng lại đã có một đội mấy trăm kỵ binh rồi... Bây giờ người còn nắm cầm quân trong tay, Hoàng Thượng hoàng ân sâu nặng đối với người... Hầu gia, Hầu gia! Trong đó còn có cả phần của Khánh Dương quận vương, người sẽ hại chết cả Khánh Dương quận vương, Tấn vương mất!"

Vân Trinh rót cho hắn ta một chén trà, thét lên: "Ổn định lại được không? Nghe ta, không có việc gì, không có việc gì, ta không làm cái gì cả. Người cũng đã nói Hoàng Thượng đối xử với ta rất tốt, hơn nữa ngoại trừ người biết ta biết, người bên ngoài không biết, không đoán được."

Chương Diễm cả giận: "Hầu gia... Người... rốt cuộc người trúng tà gì vậy? Tại sao lại cảm thấy Bắc Tiết nhất định sẽ xuôi nam như bị điên thế? Mấy năm nay người tốn hàng chục vạn lượng bạc, hóa ra đều để làm những thứ này. Ta lại không chú ý, là ta hoa mắt ù tai! Là ta sơ sót!"

Rõ ràng tiết trời rất lạnh, hấn ta lại gấp đến mức cả người đổ mồ hôi, dưới lớp áo lông lạnh buốt. Hấn ta gần như nghĩ đến việc tối nay sẽ đến trước linh tiền Định Tương trường công chúa đâm chết tạ tội.

Lại thấy Lệnh Hồ Dục ở ngoài cửa nói: "Thanh Tùng công công, ngài tới rồi sao?"

Chương Diễm ngậm miệng trong nháy mắt, Vân Trinh nói: "Mời vào đi."

Chỉ thấy Thanh Tùng cười rạng rỡ đi đến hành lễ: "Chào Hầu gia, chào Chương đại nhân. Hoàng Thượng bảo ta đưa mấy giỏ anh đào đến cho Hầu gia, lại dặn dò ta đón ngài vào cung tối nay. Quang Lộc Tự nhập vào rất nhiều thức ăn tươi, muốn ngài nhanh vào cung nếm thử. Quân đại phu cũng đã về kinh, Hoàng Thượng nói muốn đón tiếp hấn ta, bảo ngài thuận tiện đưa Quân đại phu vào cung theo. Hầu gia ngài xem, bây giờ cũng không còn sớm nhỉ?"

Vân Trinh cười đứng lên nói: "Được, ta sẽ đi ngay."

Hấn quay đầu nhìn dáng vẻ sống không còn gì luyến tiếc của Chương Diễm, không nhịn được cười: "Vậy ta vào cung, Chương tiên sinh, có việc gì chờ ta trở lại rồi nói."

Chương 125: Tín nhiệm

Con cá màu vàng kêu xèo xèo tr3

lò than lập lòe tỏa sáng, da cá nóng bỏng hút hết nước tương gia vị và dầu trộn hút vào trong, trở nên cứng ngắc. Sả, tiêu, hành lá trong bụng cá bắt đầu tỏa ra mùi hương mê người.

Cơ Băng Nguyên chậm rãi rắc muối trắng lên rồi đưa cá cho Quân Duật Bạch: "Như đã nói, đặc biệt nướng cho người."

Quân Duật Bạch lại lấy bột tiêu, gừng, tỏi rắc mạnh lên cho đến khi đỏ rực: "Ta thích khẩu vị nặng một chút."

Vân Trinh ở bên cạnh nhìn mà giật giật mí mắt: "Quân đại phu, sao người không khuyên y dưỡng sinh ăn thanh đạm nữa?"

Quân Duật Bạch nói: "Ăn xong rồi nói."

Vân Trinh ngạc nhiên, sau đó cười ngất: "Quân đại phu, hóa ra người cũng là người như vậy!"

Cơ Băng Nguyên mở nắp nồi ra, dùng thìa múc thịt muối còn nóng rải lên hạt cơm vàng vừa nướng xong thơm nức mê người, rồi lại đưa cho hắn: "Người cho rằng Quân đại phu là người thế nào chứ. Ta nhớ trước kia lúc hành quân, đến chỗ nào Quân đại phu cũng muốn ném thứ đồ ăn ở đó. Có vài thứ trăm còn không nuốt trôi, ví dụ như thịt ếch thịt rắn gì đó, thế mà hắn ta vẫn thích."

Quân Duật Bạch nói: "Ếch, rắn đồng đều có thể làm thuốc, còn nhiều chỗ tốt nữa lắm."

Cơ Băng Nguyên nói: "Rõ ràng là trong cốc các người ăn đồ thanh đạm, người ra ngoài liền phóng túng hẳn lên."

Quân Duật Bạch nói: "Trong cốc đều nấu nướng chậm rãi, ít muối ít dầu, vừa chay vừa nhạt, đừng nói nữa."

Cơ Băng Nguyên đưa chim nướng cho Vân Trinh: "Đủ giòn rồi, có thể ném thử."

Quân Duật Bạch nói: "Để dành cho ta một con bồ câu nướng đi. Mấy hôm về cốc ăn tết, dạ dày nhạt đến mức có thể làm người xuất gia. Có khi còn thăng thiên luôn được đấy."

Cơ Băng Nguyên nói: "Sẽ có."

Vân Trinh ăn đến mức miệng trơn bóng dầu, Quân Duật Bạch lại nhìn hắn: "Ăn ít một chút, nhìn liền biết trong khoảng thời gian này các người không biết dưỡng sinh cấm dục."

Lần này Vân Trinh đã to gan hơn, nhẹ nhàng cười nói: "Quân đại phu, người nhìn hai huynh đệ Thi gia kia có thể dùng được không? Lần này dẫn họ về, ta nghe nói đã qua khảo nghiệm nhập môn của các người?"

Quân Duật Bạch nói: "Tuổi tác hơi lớn, nhưng đúng là rất chịu khó, lại giỏi làm việc vặt. Thiên phú thì... nếu không phải ta nhường, bọn họ khó mà nhập môn. Bây giờ chỉ có thể ở lại môn hạ của ta làm đệ tử ngoại môn thôi."

Vân Trinh vui vẻ ra mặt, lại hỏi Quân Duật Bạch: "Quân đại phu có độc dược gì tốt không?"

Quân Duật Bạch nhìn Cơ Băng Nguyên, Cơ Băng Nguyên vẫn bình tĩnh tập trung nướng cánh gà: "Không có, thuốc trợ hứng thì không ít, đảm bảo sẽ khiến người không thể gục gã, như thế nào?"

Vân Trinh thè lưỡi, biết chắc chắn Quân đại phu có, nhưng nói vậy là muốn

từ chối. Hấn cũng không hỏi nữa, chỉ tập trung ăn chim nướng.

Trong cung nói cười vui vẻ, chỉ thương thay cho Chương Diễm ở trong Chiêu Tín Hầu phủ. Hấn ta tự xưng là trí kế vô song, đa mưu túc trí, lại không nghĩ tới Tiểu hầu gia của hấn ta suốt ngày chơi đùa vô độ, lúc trước thậm chí hấn ta còn muốn từ bỏ về quê.

May mắn có Hoàng Thượng dốc lòng quản giáo, bây giờ nhìn cũng giống người đứng đắn rồi. Quản lý cấm quân trong tay, chức Đại Lý Tự thiếu khanh cũng làm rất tốt. Ngày ngày lớn lên hiên ngang anh tuấn, uy nghi oai phong, rất có phong thái của Định Tương trưởng công chúa ngày đó.

Hấn ta cũng thấy thư giãn hơn rất nhiều, nghĩ đến có Hoàng Thượng dạy bảo, cho nên hấn ta liền chuyển sự chú ý của mình vào Quân Cơ Xử.

Ai ngờ được đứa nhỏ này chỉ là mặt ngoài hồn nhiên ngây thơ, vậy mà lại bỏ ra bao công sức bày bố cục từng bước tỉ mỉ, thậm chí còn giấu cả Trưởng sử như hấn ta mà làm ra chuyện lớn có thể gây ra tai họa này!

Việc đã đến nước này, nếu hấn ta không có cách nào thuyết phục Hầu gia, chỉ sợ một ngày nào đó bị người ta thấy được, cho dù Hoàng Thượng thánh ân như thế nào, nhưng cứ liên quan đến vị trí Hoàng đế này thì khó mà cứu vãn nổi!

Không có Hoàng đế nào có thể khoan nhượng cho một hành vi đại nghịch bất đạo như thế!

Hầu gia, rõ ràng Hoàng Thượng yêu thương hấn như thế, rốt cuộc hấn đang suy nghĩ gì?

Hôm hấn ta phát hiện ra, cả đầu đều ngây dại - hấn ta thực sự không ngờ được đứa bé ngây thơ mỗi ngày đều cười hì hì cứ như chỉ biết mỗi chơi, Tiểu hầu gia chỉ biết kết bạn với đám công tử bột kia lại có thể làm ra chuyện lớn như thế!

Cho dù khi Định Tương trưởng công chúa cầm Hồ Phù không chế binh mã

trong thiên hạ cũng chưa từng dám nghĩ như vậy! Dù sao không phải cứ có binh ã là có thể ngồi vững tr3

ngôi vị Hoàng đế. Không có danh phận, cho dù văn võ triều thần đâm ch3t tr3

triều cũng sẽ không để một người khác họ soán vị. Huống chi Võ Thành Đế thật sự là quân thượng thánh minh hiếm có xưa nay.

Hắn ta giống như một con kiến tr3

chảo nóng - gấp gáp, khó tin. Nhưng chuyện hoang đường đó lại thật sự bày ra trước mặt, một quân sư đa mưu túc trí như hắn ta lại bị đứa bé kia che giấu!

Định Tương trưởng công chúa là đại tướng quân binh mã thiên hạ, trong phủ có thân binh và lão binh xuất ngũ. Sau khi nàng qua đời, Công chúa phủ trở thành Hầu phủ, nhưng chế độ dành cho phủ Công chúa vẫn chưa từng bị rút đi. Ban đầu Hầu gia thu dưỡng quân nô, để các lão binh huấn luyện quân nô cũng giống như rất nhiều phủ huân quý khác, chỉ là để huấn luyện hộ vệ thôi.

Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, lúc ấy hắn mới chỉ mười bốn mười lăm tuổi, vậy mà đã biết mưu tính sâu xa như vậy. Chờ đến khi hùn vốn mở tiệm với Cơ Hoài Thịnh mới chậm rãi khuếch trương, mới kinh doanh mấy năm, không ngờ đã thành rễ sâu lá tốt, dường như rất có uy thế.

Nhưng hắn ta biết, những thứ này vẫn không thể chịu nổi một kích ở trong mắt Võ Thành Đế!

Cơ Băng Nguyên là Hoàng đế đường đường chính chính, có nhiều công huân, lòng dạ thâm trầm tựa như biển. Vân Trinh thật là bị điên mới lấy trứng chọi đá!

Một khi bị Cơ Băng Nguyên phát hiện ra manh mối, không đúng... mặt chỉ kia...

Chương Diễm nghĩ đến đây, cả người đều lạnh toát - mặt chỉ kia không phải là Hoàng Thượng muốn thăm dò chứ!

Cho nên bệnh thủy đậu rớt cuộc là thật hay là giả?

Năm nay Hoàng Thượng vì Hầu gia mà phạt Hà Gian quận vương, bài xích Thừa Ân Bá, nhìn có vẻ giống như lập uy vì Hầu gia, ai mà biết được có phải là dung túng Hầu gia để nuôi lớn dã tâm, đợi đến khi càng ngày càng nhiều lỗi ới đột nhiên giáng lôi đình từ tr3

trời xuống để bắt một lượt. Nhiều nhược điểm như vậy, hỏi tội ban ch3t cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều thôi!

Chương Diễm gần như cảm thấy trái tim mình ngừng đập. Hắn ta đứng ngòai không yên trong Hầu phủ, chỉ muốn chờ Hầu gia xuất cung.

Nhưng Hầu gia thường xuyên bị Hoàng Thượng gọi vào cung mấy ngày không ra, thậm chí sau khi đến Đại Lý Tự làm việc cũng sẽ bị gọi vào cung tiếp rất nhanh.

Lúc trước chỉ cảm thấy Hoàng Thượng yêu thương hắn, bây giờ nhìn xem mới thấy là nguy hiểm khắp nơi.

===

Bắc Tiết, Trường Quảng Vương phủ.

Giang Ninh nghe được tiếng bò câu vỗ cánh liền đón lấy nó, lần này lại lấy được mấy tấm ngân phiếu tr3

đùi bò câu, mới biết ngay cả bên Bắc Tiết cũng có ngân trang gửi tiền. Tổng cộng gần hai vạn lượng, mật thư rất ngắn gọn: Lấy tín nhiệm của ấu chủ.

Giang Ninh mặt không biểu cảm nhai nát mấy chữ kia, giống như đã ghi vào trong tin tim phổi.

Ban ngày, hắn ta lại tiến vào Đại Nhạn cung làm bạn với Vương.

Nguyên Chiêu nhìn thấy hắn ta, cầm trà sữa lên uống: "Vết thương trên lưng người khỏi chưa?"

Giang Ninh nói: "Không sao."

Nguyên Chiêu vẫy tay nói: "Người cởi quần áo xoay qua đây cho cô xem."

Giang Ninh cởi áo quay người, Nguyên Chiêu nhìn trên

lưng hắn ta vẫn chằng chịt tím xanh chưa tan, nhưng đối phương lại tỏ ra tự nhiên cứ như hoàn toàn không có đau xót. Cậu ta không nói gì thêm, chỉ bảo: "Được rồi, mặc vào đi."

Giang Ninh cầm quần áo lên mặc, Nguyên Chiêu lại hứng thú nói: "Hôm đó ta thấy Thái hậu cứ nhìn người chăm chăm, ta nghe nói người rất giống Trường Quảng Vương lúc còn trẻ, bởi vậy sứ thần mới nhận ra người. Ta thấy có khi người còn có phong thái hơn Trường Quảng Vương ngày đó nhiều, dù sao đôi mắt xanh này của người đúng là đặc sắc."

Cậu ta co chân lại, vô cùng phấn khởi: "Người nói nếu là Thái hậu lệnh cho cha con người cũng phục vụ bà ta, có phải rất thú vị không?"

Cậu ta nói cười vui vẻ, khuôn mặt giống như thuần khiết vô tội, nhưng trong miệng lại phun ra những lời ác độc hạ lưu. Giang Ninh vẫn không thay đổi sắc mặt, cũng không hề đáp lời.

Cậu ta thấy Giang Ninh không đáp liền truy vấn: "Thái hậu có quyền thế như vậy, cho dù là nô lệ ti tiện, chỉ cần bà ta sủng ái là có thể nâng lên đến tận trời. Người cũng nhìn thấy Vu sư kia rồi đó. Người còn anh tuấn hơn cả Trường Quảng Vương lúc trẻ, người nói xem, nếu Thái hậu bảo người theo bà ta, người có chịu hay không?"

Lần này hiếm khi Giang Ninh nói được hai chữ: "Không chịu."

Nguyên Chiêu nói: "Ồ? Vì sao?"

Giang Ninh nói: "Thần không thích nữ tử."

Nguyên Chiêu giật mình: "Cái gì?"

Giang Ninh nói: "Thần thích long dương."

Nguyên Chiêu ngạc nhiên, sau đó bỗng nhiên vỗ bàn cười đến mức đau cả bụng cứ như cực kỳ vui vẻ, lại hiểu kỳ nói: "Người thật sự chỉ thích nam tử? Giữa nam tử làm chuyện này thế nào?"

Giang Ninh ngậm miệng không nói.

Ánh mắt Nguyên Chiêu chớp lóe, vẫn không buông tha cho hắn ra: "Vậy làm sao người biết người thích nam tử? Hay là người có nam sủng rồi?"

Giang Ninh không đáp, Nguyên Chiêu cả giận nói: "Ta đang hỏi người nói đấy! Người dám không đáp lời?"

Giang Ninh bỗng nhiên nói: "Là chủ nhân, không được khinh miệt kẻ sĩ như thế. Vương thượng ăn nói đoan trang hòa khí, nếu bàn luận về chuyện lỗ m4~ng với hạ thần lâu rồi sẽ làm mất uy nghiêm của chủ nhân."

(*) Sĩ ở đây chỉ tầng lớp tri thức phong kiến nói chung

Nguyên Chiêu run lên, bỗng nhiên lại cười đến đỏ bừng cả khuôn mặt: "Người ngu sao? Ta thì tính là chủ nhân gì? Chủ nhân bị phụ nhân và quyền thần quản thúc sao? Chủ nhân chơi bởi cả ngày sao? Người lại là cái thá gì? Con trai Hồ tỳ, thân thế ti tiện, vậy mà cũng dám nói mình là sĩ?"

Giang Ninh nói: "Sách thánh hiền đã từng nói "Từ cổ đến kim, kẻ phân biệt được đúng sai chính là sĩ", "Thông qua việc đọc sách làm quan chính là sĩ", hay "Người có trí dũng chính là sĩ". Chứ chưa từng nói người xuất xuất thân

nghèo hèn không được làm sĩ."

Nguyên Chiêu không ngờ được đứa con của Hồ tỳ trước mắt này lại còn trích dẫn kinh điển, miệng tụng thánh hiền. Nụ cười tr3

mặt cậu ta chậm rãi biến mất, lạnh lùng nói với Giang Ninh: "Xem ra người đọc không ít sách."

"Cô cũng muốn nhìn xem người có tài đức gì mà dám tự cho mình là sĩ? Chỉ bằng bản lĩnh học thuộc lòng hay đá bóng thì còn lâu mới đủ. Cô sẽ chờ người chứng minh cho cô nhìn."

Giang Ninh không nói lời nào. Lúc hắn ta còn ở Chiêu Tín Hầu phủ, mỗi một môn công khóa, cho dù là thi văn hay thi võ đều đạt hạng nhất. Cuộc đời hắn ta đã từng chỉ có một mục tiêu là lấy được tất cả mọi thứ, để rửa sạch suy nghĩ về huyết mạch Hồ cơ ti tiện khi nhìn thấy đôi mắt màu xanh của hắn ta.

Nhưng mà chỉ có một tiểu thiếu niên cao quý nhìn thấy hắn ta lại khen một câu: "Đôi mắt này rất đẹp, ta có một viên lam bảo thạch giống y như đôi mắt người. Nếu người có thể đứng đầu bảng Thanh Long, ta sẽ thưởng cho người."

Đó là người nhìn thấy đôi mắt hắn ta liền nghĩ đến một thứ đẹp đẽ, mà không phải thứ gì khác nghèo hèn hèn mọn. Hắn còn cho bọn họ tiền đồ rực rỡ, trở thành người đặc biệt, còn cho theo họ hắn, tức bỏ nô tịch trở thành nghĩa tử của Hầu phủ.

Hắn ta lấy được vị trí đầu bảng, Chiêu Tín Hầu cũng đã thưởng cho hắn ta viên bảo thạch kia, còn cười nói: "Cầm đi làm một đôi khuyên tai, sau này có thể tặng cho nữ tử mình yêu, để mỗi khi nàng nhìn thấy nó sẽ nhớ tới người."

Hắn ta cầm lấy viên bảo thạch, lại lặng lẽ mua chuộc công tượng khảm nó lên chuỗi đoản kiếm của Hầu gia.

Trước khi đi, hắn ta xin lại Hầu gia thanh kiếm này. Viên đá quý màu xanh lam nằm ở bên hông Hầu gia nhiều năm, đã nhiễm phải khí tức của Hầu gia. Đó là thứ mà Hầu gia thưởng cho hắn ta, hắn ta không nỡ, hắn ta muốn mang đi.

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

Nhưng chủ nhân của hắn ta lại bảo hắn ta đến cống hiến cho một Vương khác.

Cũng không sao cả, hắn ta nguyện trở thành hạt bụi không có ý nghĩa trong nghiệp lớn của hắn.

Hắn ta nhìn về phía Nguyên Chiêu, đôi mắt màu xanh lam bình tĩnh thâm trầm: "Kẻ sĩ đi theo đạo nghĩa, Vương mà để mất đạo nghĩa thì bên người sẽ không có sĩ."

Vẻ mặt vẫn luôn tùy tiện của Nguyên Chiêu chậm rãi biến mất, cậu ta nặng nề nhìn Giang Ninh, Giang Ninh thản nhiên nhìn lại, cũng không hề e ngại.

Chương 126: Âm mưu mùa xuân

Sau khi Giang Ninh chống đối Nguyên Chiêu ở trước mặt, chẳng biết tại sao Nguyên Chiêu lại thu liễm hơn rất nhiều.

Ngày hôm đó là tiết lập xuân, thủ lĩnh mười hai bộ lạc nam bắc đều tề tụ trong vương đình mở tiệc đón xuân.

Sáng sớm Nguyên Chiêu tiếp đón thủ lĩnh và sứ thần, lại đến cung đình làm lễ xuân rồi mới ra ngoài thành thảo nguyên tế tự thần Xuân.

Tr3

đồng cỏ đã dấy lên đồng lửa hùng hực, vu sư giơ khí cụ cầu phúc nhảy múa bên đồng lửa.

Một vị vu sư mặc áo bào trắng đeo mặt nạ bạc nửa mặt đang nhảy múa bên đồng lửa. Giữa trán hắn ta có một vết sọc vẽ bằng máu gà, khuôn mặt thon dài, một cánh tay trần trụi cầm linh trống, một tay cầm chuông đồng. Cả người hắn ta xoay theo vũ đạo cùng với tiếng trống trầm bổng, mái tóc dài được tết thành vô số bím, tr3

đó buộc vô số cái chuông nhỏ màu bạc. Bàn chân trần như chạm ngọc cũng bôi thuốc màu đỏ tươi, mắt cá chân đeo vòng bạc kêu đing đang, có một loại mị lực khó phân nam nữ.

Vô số nam nữ và trẻ con ở một bên hô to vỗ tay.

Dưới vương trướng xa xa, Hồ quốc cứu nuốt từng ngụm nước bọt: "Nhìn cái eo kia, đúng là dẻo dai. Khó trách a tỷ yêu chiều như thế, nghe nói dựa vào việc nhảy múa để lọt vào mắt a tỷ."

Nguyên Chiêu đưa mắt nhìn ông ta một cái, không nói gì. Hồ quốc cữu chợt nhớ tuy bình thường Nguyên Chiêu nói chuyện cũng vô cùng thô tục, nhưng rốt cuộc cũng là con của tử tử mình, mình nghị luận như vậy không tốt lắm, liền vội vàng đổi chủ đề: "Ta mang cho ngươi rất nhiều đồ chơi, lát nữa sẽ cho người ta đưa vào cho ngươi."

Nguyên Chiêu có chút rầu rĩ không vui, nghe được sân ngựa nơi xa vang lên những tiếng reo hò, hiển nhiên có người cướp được đuôi dê trắng. Hồ quốc cữu nói: "Vương thượng có muốn đến trường đua ngựa giải sầu một chút không?"

Nguyên Chiêu miễn cưỡng nói: "Các dũng sĩ nổi trội nhất của mười hai bộ tộc đều ở đây, ta đi chẳng phải sẽ làm mất uy phong của vương đình sao. Lát nữa mẫu thân lại tức giận, thôi, ngoại công đâu?"

Hồ quốc cữu nói: "Còn đang bàn chuyện với Trường Quảng Vương, lát nữa sẽ tới."

Nguyên Chiêu nhếch khóe miệng lên cười trào phúng, rõ ràng Vương thượng còn ở chỗ này, mình còn là cháu ngoại được ông ngoại dựa vào nhất, vậy mà ông ta vẫn lựa chọn đi bàn chuyện với Trường Quảng Vương trước. Mà mình chỉ là một con rối, một cái tượng gỗ thôi.

Hồ quốc cữu còn đang lẩm bẩm: "Sao hôm nay Vương thượng lại yên tĩnh thế, không đi ra ngoài dạo chơi ư? Náo nhiệt như vậy, khắp nơi đều là cô nương xinh đẹp, Vương thượng coi trọng ai thì cứ gọi vào vương trường..." Ông ta hớn hở nói, gần như hận không thể lập tức ra ngoài bỏ nhào vào những cô nương ăn mặc giống như hoa hồ điệp kia.

Nguyên Chiêu cảm thấy nhàm chán, quay đầu nhìn thấy Giang Ninh đứng hầu ở một bên. Hắn ta vẫn lạnh lùng cứ như những tiếng ca múa, mỹ nhân rượu ngon, ngựa đẹp lửa lớn ngoài kia đều không có quan hệ gì với hắn ta vậy.

Nguyên Chiêu bỗng nhiên có chút hiếu kỳ nghiêng đầu, gọi Giang Ninh đến

nói: "Không phải ngươi tự cho là mình là sĩ sao? Hôm nay hãy cho ta xem bản lĩnh của ngươi. Ở đây là mười hai bộ tộc dũng sĩ Bắc Tiết chúng ta, có ba màn đấu, một đua ngựa, một đấu vật, một bắn dê. Ngươi cầm lệnh vua của ta thay ta tham gia thi đấu, lấy được ba dây chuyền răng sói và trở thành khôi thủ bạch lang mạnh nhất cho ta."

Giang Ninh đặt tay lên vai, hơi cúi người xuống nói: "Tuân lệnh Vương."

Nguyên Chiêu vô cùng hứng thú nhìn Giang Ninh cất bước đi đến trường đua ngựa trước. Cậu ta lười biếng đứng lên nói với Hồ quốc cữu: "Đi thôi, đi xem một chút."

Bọn họ đi đến cái lều tôn quý nhất, dù sao cậu ta cũng là Vương thượng, đương nhiên có thị vệ tiến lên xua đuổi đám người ra cho cậu ta vị trí nhìn tốt nhất.

Ở hai bên đường băng đua ngựa, đám người giơ cao cánh tay lên dưới ánh mặt trời để cổ động cho dũng sĩ trong tộc mình. Từng đợt từng đợt tiếng hô khiến người ta cảm thấy như lọt vào trong thủy triều, kim lòng không đặng mà bị lây nhiễm theo.

Chín người một đợt thi đua ngựa, cần phóng ngựa vượt qua đồng lửa trại, thanh chắn ngang cao cao và chiến hào sâu hoắm. Ai đến trước sẽ lấy được dây chuyền răng sói.

Giang Ninh cưỡi một con ngựa màu đen cao lớn, đứng ở điểm xuất phát. Đến khi tiếng hô vang lên, hắn ta liền lao ra ngoài nhanh như chớp.

Hồ quốc cữu nói: "Đây là Đại Uyển Mã, người kia là ai? Lại dùng con ngựa tốt như vậy."

Nguyên Chiêu lười biếng nói: "Thế tử Trường Quảng Vương."

Hồ quốc cữu kinh ngạc nhớ tới lời đồn: "À à, nhớ trước đó có nói Trường Quảng Vương tìm được con trai do Hồ cơ sinh có đôi mắt màu xanh lam. Hóa ra là hắn ta, cũng được yêu thương phết đấy, còn cho con ngựa tốt thế

này."

Nguyên Chiêu cười một tiếng, Hồ quốc cữu nói: "Nghe nói làm quân nô ở Đại Ung, trông cũng khôi ngô cao lớn."

Nguyên Chiêu không nói lời nào, chỉ nhìn Giang Ninh dễ dàng dẫn trước, vượt qua những chướng ngại vật kia. Hồ quốc cữu nói: "Con ngựa này tốt như vậy, hẳn ta sẽ thắng."

Nguyên Chiêu thấy quả nhiên Giang Ninh đã dẫn trước lấy được dây chuyền răng sói đại diện cho người vô địch đeo lên cổ. Hẳn ta quả thật rất anh tuấn, tr3

vai đeo dải lụa đại biểu vương đình, vô số nữ tử hoan hô lao đến ném hoa quả tươi.

Giang Ninh chỉ đứng xa nhìn cậu ta một cái rồi quay ngựa sang sân bắn dê.

Sân bắn dê ở bên bờ sông, vô cùng rộng rãi. Cũng là chín người một nhóm tiến vào trong sân, ai bắn được dê trước thì sẽ lấy được dây chuyền răng sói.

Đây là dê trắng được chăn nuôi huấn luyện tỉ mỉ, vừa chạy nhanh vừa linh hoạt, rất khó bắn trúng.

Cái sân này rất lớn, còn phải cưỡi ngựa, không cẩn thận sẽ bị những người khác bắn trúng. Có vài bộ tộc biết đối phương giỏi bắn, thậm chí sẽ cố ý sai người bắn ch3t đối phương trước để người bộ tộc mình lấy được dây chuyền răng sói. Bởi vậy nếu ai không có lòng tin, tuyệt đối không dám tham gia cuộc tranh tài như vậy.

Tiết lập xuân hàng năm đều ch3t hơn mấy người, không phải ngã ngựa gãy cổ thì chính là bị tên bắn ch3t, hoặc là lúc đấu vật đối phương không nương tay quật ch3t. Nhưng cho dù như thế, hàng năm vẫn có không ít dũng sĩ tham gia các trận đấu chỉ để lấy được ba dây chuyền răng sói. Đó chính là dũng sĩ Bạch Lang, dũng giả có đủ mị lực nhất bộ tộc, vô số cô nương đồng ý có một buổi vui vẻ với hắn, Vương thượng cũng sẽ đích thân lên đội mũ

xương sói trắng cho hấn.

Đám xạ thủ lần lượt tiến vào bên trong rào chắn, ở xa có người thả vào một con dê trắng linh hoạt.

Dê trắng nhanh chóng chạy trái chạy phải trong rào chắn giống như có rất nhiều kinh nghiệm..

Các hán tử cường tráng cưỡi ngựa giương cung cài tên, chạy về phía dê trắng. Dù sao cũng phải đi vào tầm bắn nhất định mới có thể bắn chính xác hơn. Nhưng chỉ mấy giây sau, mọi người đã thấy một nam tử khôi ngô bình tĩnh cưỡi ngựa đứng ở bên bờ sông, dễ dàng kéo một cái trường cung bắn một mũi tên lông vũ như sao chổi màu trắng xẹt qua bầu trời đêm, vèo!

Lấy một loại khoảng cách không thể tưởng tượng nổi, cường độ không thể tưởng tượng nổi mà xuyên thẳng qua cổ con dê vẫn còn đang chạy nhanh. Bởi vì quá nhanh, thậm chí còn khiến người ta có một loại ảo giác con dê kia chạy về phía mũi tên. Mà lúc nó trúng tên vẫn chưa nhận ra, còn đang tung bốn vó chạy cực nhanh trong chốc lát mới đột nhiên ngã xuống.

Đám người đứng xem đầu tiên là yên tĩnh một lát, sau đó mới chợt phát ra những tiếng hoan hô chấn động trời đất.

Có người còn kích động hô: "Thần Tác La! Thần Tác La!"

Bộ tộc Bắc Tiết tôn sùng sói, truyền thuyết kể rằng thần Tác La là một nam tử anh tuấn do sói và nữ tử sinh ra, có được thần lực, bắn tên bách phát bách trúng. Đã từng bắn liên tiếp mười hai con quạ thần mang đến ôn dịch nguyên rửa bên bờ sông, mang đến bình an khỏe mạnh cho bộ tộc.

Thần lực như thế này đúng là như thần, huống chi còn anh tuấn đến thế.

Nguyên Chiêu nghe được Hồ quốc cứu bên cạnh nói: "Đã lâu rồi không thấy có ai kéo được cung mạnh như vậy - Trường Quảng Vương thật sự đã có người kế tục, khó trách có thể bỏ hết vốn liếng cho một đứa con của Hồ tỳ."

Nguyên Chiêu híp mắt lại nhìn nam tử khôi ngô tuấn mỹ kia đeo cái dây chuyền răng sói thứ hai, hờ hững đi xuyên qua tiếng hoan hô và hoa tươi đến sân đấu vật, sau đó áo lông cừi tr3

người xuống để lộ cơ bắp rắn chắc. Hai mặt dây chuyền răng sói rủ xuống lồng ngực rộng lớn, tr3

lưng còn có vết thương do gậy đánh màu xanh tím đan xen, nhưng lại mang đến một mị lực khó tả cho thân thể như được điêu khắc kia.

Nam tử kia lạnh lùng đứng ở giữa sân, bắt đầu khiêu chiến bên thắng của trận vừa nãy. Mồ hôi chảy dọc tr3

người hẳn ta, bắp vai dày rộng, thân eo dẻo dai, tr3

lưng còn có vết thương cũ, càng gợi lên khát vọng và dục cầu khó tả của người xem. Vô số người đều thấy cổ họng khát khô, toàn thân khô nóng. Người Bắc Tiết trung thực với dục niệm của mình, có nữ tử hét khàn cả giọng trong bầu không khí khí thế ngất trời này, cứ như có thể đi chết vì hẳn ta vậy.

Hồ quốc cứu ở một bên lẩm bẩm nói: "Đù, ngay cả ông đây cũng cứng."

Chín trận bất bại tức là Bách phu trưởng, nhưng lấy được dây chuyền răng sói, có thể thắng liên tiếp chín trận là rất khó. Nếu không phải dũng sĩ chân chính thì sẽ không có đủ thể lực để chịu đựng những trận chiến liên tiếp thế này.

Nhưng mà từ lúc Giang Ninh khiêu chiến thắng trận đầu, Nguyên Chiêu đã có dự cảm.

Người này sẽ thắng.

Tiếng hét chói tai gần như muốn xông ra khỏi bầu trời, Vu sư ở bên đồng lửa đã không còn hấp dẫn người ta nữa. Mọi người vây quanh sân đấu vật, nhìn về phía nam tử tuấn mỹ khôi ngô truyền thuyết thần Tác La chuyển

sinh giữa sân.

Mười hai bộ tộc dũng sĩ đã nghe tiếng mà đến, phái ra dũng sĩ ưu tú nhất của bọn họ ra để khiêu chiến.

Chẳng biết Vu sư đã đi ra khỏi đồng lửa từ lúc nào, hắn ta chui vào trong một cái lều nhỏ bình thường không đáng chú ý.

Hắn ta cúi người xuống bái một nam tử mặc áo choàng đen che hết khuôn mặt trong lều: "Bái kiến chủ thượng."

Giọng nói của thanh niên nam tử kia vang lên: "Không cần đa lễ, người làm rất tốt, bước kế tiếp chính là giết chết sói con."

Vu sư chạm trán xuống đất: "Tuân lệnh chủ thượng."

Thanh niên nam tử cười nói: "Yên tâm, cha mẹ người nhà huynh đệ tử muội của người đều được chăm sóc rất tốt - đệ đệ của người đã thoát tịch, năm nay còn trúng cử, vinh quang cửa nhà."

Vu sư thấp giọng nói: "Đa tạ chủ thượng quan tâm."

Thanh niên nam tử chìa tay đưa ra một cái vòng bạc.

Vu sư chậm rãi lấy vòng bạc kia đeo vào cổ tay mình.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên những tiếng hoan hô như sấm, nam tử thanh y khẽ ngẩng đầu: "Đúng là một bộ tộc tràn ngập sức mạnh sinh mệnh, con dân của sói khiến ta phải sợ hãi."

Vu sư thấp giọng nói: "Có khả năng là đã chọn được dũng sĩ Bạch Lang."

Thanh y nam tử thuận miệng hỏi: "Chắc cũng là một người dũng mãnh."

Vu sư nói: "Dũng sĩ Bạch Lang năm nay là thế tử Trường Quảng Vương."

Nam tử thanh y cất tiếng cười trầm thấp: "Vân Giang Ninh sao... Tìm cách giết cả hấn ta đi."

Vu sư dập đầu.

Nam tử thanh y thấp giọng nói: "Người đi đi, ta sẽ mời gió cho người."

Vu sư lui ra ngoài, vô số chuông bạc nhỏ vụn tr3

người vang lên. Hấn ta im lặng lui ra khỏi lều vải giống như một con cừu non xinh đẹp mềm mại.

Hoa tươi, dải lụa màu, cùng với vô số thiếu nữ xinh đẹp cầm vòng hoa vây quanh đứa con sói tuần mỹ vừa mới lấy được thắng lợi. Lòng ng.ực hấn ta vẫn còn đang chập trùng, mồ hôi lăn xuống tr3

cơ thể rần chắc. Hấn ta đeo dây chuyền răng sói thứ ba lên, hờ hững đi qua những thiếu nữ và tiếng reo hò khen ngợi về phía vương tọa trong vô số ánh mắt ái mộ sùng bái.

Nguyên Chiêu nhìn nam tử kia đi ra từ trong biển người, mồ hôi lạnh tr3

cơ thể cường tráng lấp lánh dưới ánh mặt trời giống như thiên thần. Hấn ta hờ hững đi tới trước mặt cậu ta giống một vị thần kiêu ngạo, sau đó quỳ một gối xuống trước mặt cậu ta.

Reo hò và vinh quang cứ như đột nhiên giáng xuống từ tr3

trời, đã thuộc về cậu ta.

Dường như cậu ta được tôn vinh, được trung thành, được thần linh để ý.

Có người cầm mũ xươg sói trắng đến, cậu ta đội lên cho nam tử đang quỳ. Tiếng hoan hô vang lên lần nữa, lần đầu tiên cậu ta cảm thấy ánh mắt dân chúng nhìn mình có kính yêu, có sùng bái, có nhiệt độ nóng bỏng.

Đây chính là cảm giác có kẻ mạnh đi theo sao?

Nguyên Chiêu cặp mắt nhìn chăm chăm vào kẻ mạnh kia. Người này cũng không nói dối, hẳn ta thật sự là quốc sĩ, nhân tài kiệt xuất.

Nhưng trong lòng cậu ta lại biết rõ ràng, người này cũng không hướng về cậu ta, trung thành với cậu ta. Cậu ta quá yếu, còn chưa xứng để khống chế hẳn ta.

Ánh mắt của cậu ta nhìn về phía xa không thể thấy. Tim hẳn ta không ở nơi này, hẳn ta là sói hoang cao ngạo đã từng bị thuần phục rồi lại từ bỏ, không ai xứng làm chủ nhân của hẳn ta.

====

Đại Ung, Chiêu Tín Hầu phủ.

Dưới ánh nến trong thư phòng, bầu không khí nặng nề.

Sắc mặt Chương Diễm tiêu tụy, mắt đầy tơ máu. Dáng vẻ tuấn lãng phong lưu lỗi lạc lúc trước, bây giờ có địa vị cao lại càng thêm uy nghi kiêu ngạo. Hẳn ta đau khổ mấy ngày, cuối cùng cũng chờ được Vân Trinh xuất cung, vừa vào thư phòng đã quỳ bịch xuống với Vân Trinh: "Hầu gia, Hầu gia, coi như ta van người, đừng cương trước bờ vực được không?"

Vân Trinh bị hẳn ta làm giật nảy mình, muốn đỡ hẳn ta dậy: "Chương tiên sinh, Chương đại nhân, ngài là trưởng bối, tuyệt đối đừng làm vậy. Ta đã giải thích với ngài rồi, không có chuyện gì cả."

Chương Diễm lấy một quyển quyển trục lụa vàng từ trong ngực ra, hai tay nâng đi cho hẳn ta nhìn: "Hầu gia, đây là mật chỉ được ban xuống lúc Hoàng Thượng bị thủy đậu, bệnh tình nguy hiểm đã gọi ta vào cung gấp trong đêm năm ngoái. Hầu gia xem liền biết, tuy có thể là Hoàng Thượng bị bệnh nhất thời hồ đồ, nhưng sau đó ta đã quỳ cầu y thu hồi mật chỉ, y lại không muốn."

Vân Trinh có chút không hiểu, liền mở quyển trục kia ra xem. Nhìn một cái liền nhận ra đúng là chữ của Cơ Băng Nguyên, mực nước đầm đìa, đầu bút lông mang theo chút bất lực và run rẩy, hiển nhiên là bị bệnh khiến bắp thịt chống đỡ hết nổi. Chỉ có mấy hàng chữ, hần nhìn một lượt là xong, cả người ngây ra tại chỗ.

Chương Diễm quỳ gối đến bên cạnh Vân Trinh, gấp gáp nói: "Hầu gia xem liền biết, Hoàng Thượng cũng không phải là vị vua ngu ngốc hồ đồ. Y vẫn luôn mưu tính sâu xa, nếu ý chỉ này là thật thì Hoàng Thượng đối xử với ngài quá tốt, ngài không thể phụ lòng. Nếu ý chỉ này là giả thì e rằng Hoàng Thượng đã biết hết những gì ngài làm rồi. Đây chỉ là một sự cảnh cáo thôi, Hầu gia! Bây giờ ngài vẫn chưa hãm sâu trong bùn, phải nhanh chóng rút ra đi!"

Vân Trinh nhìn về phía Chương Diễm, có chút mờ mịt, thậm chí có chút hoài nghi mình đang nằm mơ. Hần sờ lên quyển lụa vàng kia, Chương Diễm còn đang tận tình khuyên bảo thuyết phục: "Bây giờ cũng không phải không kịp, chỉ nói tiêu cực thâm hụt quá lớn, từ từ đóng cửa rồi cho tiêu sư ít bạc, sau đó bán trại ngựa đi. Còn những thứ khác... tìm nơi chôn hoặc ném xuống giếng..."

Mu bàn tay đặt tr3

đầu gối Vân Trinh của hần ta bỗng nhiên nóng lên, hần ta nhìn thấy là một giọt nước mắt liền sợ hãi ngẩng đầu. Quả nhiên thấy Vân Trinh đã rơi lệ đầy mặt từ lúc nào. Hần cầm quyển lụa vàng kia, bắt đầu giơ tay áo lên lau nước mắt, nhưng nước mắt lại cứ cuộn cuộn không dứt.

Chương Diễm kinh hãi, vội vàng đi tới trước nói: "Hầu gia, ngài đây là..."

Vân Trinh lặng lẽ rơi nước mắt mỗi lát mới ngừng khóc, lại quay đầu giơ tấm lụa vàng kia lên tr3

lửa, thiêu đốt trong nháy mắt.

Chương Diễm kinh hãi tiến lên muốn đoạt, Vân Trinh lại quay đi, quyển lụa

đã bị cháy hơn nửa.

Chương Diễm dậm chân: "Hầu gia! Đây chính là tổn hại thánh chỉ!"

Vân Trinh nói bằng giọng mũi: "Chương tiên sinh không cần lo lắng, trước đó ta cũng đã nói với Chương tiên sinh rồi, Hoàng Thượng sẽ không trách tội tại ta. Nếu Chương tiên sinh thực sự không an tâm thì cứ việc giấu ta đi tố cáo với Hoàng Thượng, như thế sẽ có thể yên tâm."

Chương Diễm cả giận nói: "Mọi chuyện đã như vậy rồi mà Hầu gia còn dám cựa? Ai dám cựa những thứ này chứ! Đến lúc đó ta còn có mặt mũi nào đi gặp Trưởng công chúa dưới suối vàng nữa!"

Vân Trinh cười một tiếng: "Bảo Chương tiên sinh đi tố cáo thì ngài lại không muốn, vậy cũng chỉ có thể tin ta - ta còn dám đốt cả thánh chỉ thì ngài phải sợ cái gì? Nếu ta thật sự có một chút suy nghĩ kia, giữ lại cái này chẳng phải sẽ có ưu thế cực lớn ư? Như vậy còn không thể chứng minh ta cũng không có ý tưởng ngấp nghé sao?"

Chương Diễm nhìn Vân Trinh, chỉ cảm thấy chẳng biết lúc nào Hầu gia đã có tính cách sát phạt quyết đoán như vậy, thế mà đột nhiên yên lặng.

Vân Trinh chậm rãi nói: "Chương tiên sinh suy nghĩ vì ta, ta rất cảm kích, cũng hy vọng Chương tiên sinh có thể tin ta một lần. Đời này của Vân Trinh vốn là trộm được, có thể làm được bao nhiêu hay bấy nhiêu, có thể qua một ngày là một ngày. Có điều ta thực sự không ngờ Hoàng Thượng lại như thế... Điều này khiến ta cảm thấy vô cùng hổ thẹn, Hoàng Thượng đối với ta quá tốt, ta càng hận không thể xả thân báo đáp. Nói thật với Chương tiên sinh, nếu thật sự có băng hà, ta sẽ tuấn táng theo y. Nhưng ý chí lại không thể thay đổi, cho nên thánh chỉ này không dùng được, đương nhiên ngài cũng không cần phải nói trước mặt Hoàng Thượng."

Chương Diễm nhìn vẻ thảm thiết tr3

mặt hẳn, đột nhiên như bị trấn áp, một lát sau mới dậm chân: "Thôi! Dù sao ta cũng chỉ còn mỗi mình, không có cừu tộc để tru di, người muốn thế nào

thì làm thế đó đi!" Trong lòng hắn ta lại đặng chát, tuấn táng theo Hoàng Thượng là sao? Tuy cũng có trung thần ch3t theo chủ, nhưng tuổi tác của Hoàng Thượng còn có thể làm cha Hầu gia, nói trắng ra gần như chắc chắn là sẽ đi trước Hầu gia rồi. Đương nhiên bây giờ thân thể Hoàng Thượng còn cường tráng... Hầu gia đây là quá trẻ người non dạ! Quả nhiên phải cho Hầu gia thành thân mới đúng, có kiêu thế ấu tử lo lắng, đương nhiên sẽ không nói hươu nói vượn sinh ra những suy nghĩ kỳ quái này nữa!

Nhưng hôn sự lại không thể không thông qua Hoàng Thượng, trước đó Khuất thái phó còn tìm mình nghe ngóng về hôn sự, kết quả về sau lại ngậm miệng không nói gì. Chắc là Hoàng Thượng không đồng ý, vậy thì kỳ quái, nhân duyên với đế sư tốt như vậy mà Hoàng Thượng còn không cho là muốn như thế nào? Nhưng trong đó ắt có ẩn tình, hắn ta cũng không dám hỏi, lại bởi vì chuyện Khuất thái phó mà không còn dám tìm hôn sự khác cho Hầu gia nữa. Nếu không không phải là vả mặt Khuất thái phó sao, dù sao cũng phải hòa hoãn chút đã. Về sau lại không ngừng bận chuyện... Bây giờ Hầu gia đã mười chín, sắp cập quan, quả nhiên vẫn phải nghĩ đến chuyện hôn sự mới được.

Nhưng bây giờ Hầu gia lại đang làm những chuyện có thể diệt cửu tộc, thành thân gì đó, hình như cũng là hại người ta!

Chương Diễm đau đầu đến mức hận không thể đi theo Định Tương trưởng công chúa ngay hôm nay.

Vân Trinh cười một tiếng: "Đa tạ Chương tiên sinh."

Bởi vì Vân Trinh đã khóc qua, sợ bị Cơ Băng Nguyên nhìn ra nên mới nói đêm nay trong phủ có chút việc vặt không thể về cung. Mãi đến hôm sau xử lý vài chuyện rồi mới vào cung bình thường.

Ngày hôm đó Cơ Băng Nguyên cũng bận rộn, lúc y đang ngồi tr3

giường phê sỏ con dưới ánh đèn, nhìn thấy hắn trở về cũng không chú ý, chỉ cười hỏi: "Trở về rồi sao?"

Vân Trinh vâng một tiếng, hần lẳng lẳng dựa vào bên giường nhìn y phê sổ gấp.

Cơ Bằng Nguyên mặc một cái áo lông cừu rộng rãi, khí chất kiêu ngạo, khuôn mặt nghiêm túc, mày kiếm mi thon, đôi mắt sâu thẳm như bóng đêm, môi mỏng lẳng lẽ nhếch lên, bên mặt giống như băng tuyết điêu khắc thành người.

Một người giống như thiên thần lại là của mình.

Vân Trinh nhớ đến việc y bị bệnh còn có thể viết ra mật chỉ chấn động thiên hạ kia, rốt cuộc lúc đó y đã nghĩ như thế nào?

Khi đó y cũng mới chỉ sủng hạnh mình một đêm mà thôi.

Nhìn thấy bệnh tình hung mãnh, nhờ may không dậy nổi, y mới sợ không có ai để ý đến hần sao? Sợ hần bị người khác mưu hại sao?

Hần giống như một cây gỗ mục bị người ta cắm ghét, bị người ta vứt bỏ, bị người ta coi nhẹ. Không ai yêu hần, ngay cả chính hần cũng xem thường chính mình.

Nhưng người chí tôn trước mắt lại xem như trân bảo đặt ở trong lòng bàn tay, bảo vệ trân trọng, trông nom, dốc lòng giáo dưỡng, trải rộng tiền đồ cảm tú cho hần, thậm chí còn bỏ ra cái giá lớn nhất mà mình có thể đưa ra.

Vân Trinh chỉ tựa ở bên cạnh y đã thấy tâm linh như được an ủi, hần cảm thấy an bình trước nay chưa từng có.

Cơ Bằng Nguyên chỉ một lòng nghĩ tranh thủ thời gian phê xong sổ gấp rồi chơi cùng Vân Trinh, bởi vậy thấy hần tựa ở bên cạnh mình cũng không để ý, chỉ cho là hần đang chờ mình.

Đến khi y cảm thấy tr3

người nặng nề, quay đầu nhìn lại mới thấy Vân Trinh đã dựa vào mình ngủ

thiếp đi, liền không nhin được cười một tiếng. Y cũng không đánh thức hẳn, chỉ kéo thảm lông cừu lên đắp cho hẳn rồi phê xong đồng sổ gấp còn lại mới ôm hẳn lên giường.

Nhưng y vừa ôm lấy hẳn, Vân Trinh đã tỉnh, mở mắt nhìn thấy y phê xong sổ gấp liền phẩn chấn tinh thần nhào lên người y: "Hoàng Thượng đã rảnh rồi chưa?"

Cơ Băng Nguyên nhìn hẳn chủ động như thế, cảm thấy hơi mới mẻ: "Hoàng hậu mệt vậy mà còn muốn thị tẩm? Không bằng cứ nghỉ ngơi cho tốt đi đã?"

Vân Trinh lại cười hì hì đi cởi quần áo y. Đêm nay Vân Trinh vô cùng chủ động, vừa sẵn sóc vừa ôn nhu. Trong lòng Cơ Băng Nguyên kinh ngạc không biết Vân Trinh ân cần cẩn thận như vậy là lại có chuyện gì muốn xin xỏ, nhưng mặc kệ xin chuyện gì, cứ hưởng thụ trước rồi nói sau.

Nhưng hiếm có chính là Vân Trinh lại không đưa ra yêu cầu gì, trái lại Cơ Băng Nguyên đã được trải qua một khoảng thời gian thần tiên.

Cơ Băng Nguyên vô cùng bất ngờ, nhưng dù sao cũng vẫn được hưởng thụ, bởi vậy y mới mặc kệ hẳn đùa nghịch. Lại không biết Vân Trinh đi đâu tìm bí hí đồ tr3

phố muốn ném thử với y, dùng mọi cách để hầu hạ y.

Đây là ngày xuân đã đến, người trẻ tuổi dồi dào huyết mạch nên mới khao khát và tràn đầy năng lượng sao?

Chương 127: Đạo nghĩa

"Ngài nói Hoàng Thượng đáp ứng cái gì?" Vân Trinh quay đầu, kinh ngạc nhìn về phía Chương Diễm.

Chương Diễm nói: "Lần trước Khánh Dương quận vương đã nói với ta muốn giới thiệu biểu muội của hắn ta - tiểu thư Chu gia cho người làm tiểu thiếp. Lúc ấy ta cũng đã nói thiếp thất đương nhiên phải là người người thích mới được, bảo Quận vương nói với người. Gần đây lại có nhiều chuyện, sợ người không quan tâm, mà Khánh Dương quận vương sẽ phải về phiên rất nhanh. Nếu Hoàng Thượng đã đồng ý thì cũng nên làm sớm một chút. Tuy chỉ là tiểu thiếp, nhưng Chu gia là đại tộc, cũng không thể khinh thường... Nên cho thể diện vẫn phải cho, nói lý ra người chưa có vợ cũng không tiện nạp thiếp, nhưng một là Hoàng Thượng bắt bẻ, chính thê lại khó tìm, thứ hai bây giờ người đang làm mấy chuyện nguy hiểm này, thị thiếp sẽ không đến nỗi bị liên lụy, mà người cũng có người hầu hạ..."

Khuôn mặt Vân Trinh gần như muốn nứt ra: "Ai nói ta muốn nạp con gái Chu thị làm thiếp thất? Thế mà ngài lại chạy tới cầu xin Hoàng Thượng?"

Chương Diễm nói: "Hoàng Thượng hỏi có phải ý của người hay không, ta nói người còn nhỏ, đúng là không tiện mở miệng... Từ trước đến nay Khánh Dương quận vương vẫn luôn thân thiết với người, người mà hắn ta đề cử chắc chắn không hề kém cỏi. Xếp người vào trong phòng cũng rất bình thường, nhưng chỉ có thể hầu hạ trước, đợi có Hầu phu nhân rồi nâng thành tiểu thiếp cũng được. Hoàng Thượng nói người vui vẻ là được rồi."

Vân Trinh tràn đầy tuyệt vọng, nhảy dựng lên: "Chương Hồ, ngài hại chết ta rồi... Ta đã sớm từ chối Khánh Dương quận vương, ngài cũng đừng quan tâm làm gì. Không được, ta phải tranh nhanh chóng vào cung giải thích với Hoàng Thượng."

Chương Diễm không hiểu nhìn Vân Trinh, ngay cả thánh chỉ hấn cũng dám đốt! Bây giờ nạp mỗi thị thiếp mà phải hoảng như vậy? Tuy kết thân với Khánh Dương quận vương, nhưng ngay từ đầu Khánh Dương quận vương cũng không có hy vọng mấy, không cần phải lo lắng bị kết tội kết giao với tôn thất, mà còn là con gái nhà thương nhân...

Vân Trinh vô cùng hoảng hốt, vội vàng thay quần áo muốn tiến cung. Trước khi đi còn nói với Chương Diễm: "Ta thích long dương, ngài nhớ đấy, đừng chà đạp khuê nữ nhà khác."

Chương Diễm kinh ngạc ngẩng đầu: "Cái gì?"

Vân Trinh đã nhanh chóng rời đi, chỉ để lại Chương Diễm ngây ngốc tại chỗ.

Trong cung, Cơ Băng Nguyên đang cưỡi ngựa bắn tên tr3

giáo trường. Cao Tín và một đám Long Tương vệ di chuyển bìa ngấm cho y.

Vân Trinh thấy nhiều người nên đành ngoan ngoãn đi theo một bên, Cơ Băng Nguyên quay đầu nhìn thấy hấn cũng chỉ đưa tay kéo hấn lên ngựa, hai người cùng cưỡi chạy hai vòng trong sân. Y lại nhìn Vân Trinh kéo cung bắn mấy vòng, lại xuống ngựa giơ đá tạ đứng lên ngồi xuống hơn trăm lần, cả người ướt đầm mồ hôi mới sai người chuẩn bị nước đến Ngọc Đường Trì.

Vân Trinh thấy Cơ Băng Nguyên vẫn như bình thường thì càng lo lắng bất an. Hấn phát tay để người đang hầu hạ Cơ Băng Nguyên cởi áo rời đi, sau đó tự mình đến cởi đai lưng cho Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên quay đầu nhìn hấn, cười nói: "Sao không quay về chuẩn bị nạp thiếp? Trẫm cũng đã đồng ý rồi, không cần ngày nào cũng săn sóc như vậy chứ?"

Vân Trinh nắm thất lưng của y quỳ xuống nói: "Hoàng Thượng, đó là Chương Hồ tự chủ trương... Thần không biết!"

Đương nhiên Cơ Băng Nguyên biết là Chương Diễm, lúc đầu y cũng chỉ trêu chọc một tiếng, thuận tiện xem mấy ngày nay vì sao Vân Trinh lại ngoan ngoãn phục tùng mình như vậy. Nhưng cúi đầu nhìn thấy Vân Trinh bị dọa sợ đến mức mặt trắng như tờ giấy thì có chút đau lòng, kéo hẳn lên nói: "Sao mà sợ như vậy, trẫm lại không làm gì." Sao lại lo được lo mất, không có chút lòng tin nào với trẫm như thế?

Vân Trinh tủi thân nói: "Thần không hề thay lòng với Hoàng Thượng."

Cơ Băng Nguyên nói: "Trẫm thấy có vẻ ngươi cũng rất được chào đón. Không ngờ Cơ Hoài Thịnh cũng biết nhìn nhận đây!

Vân Trinh đưa tay cởi ngoài bào và áo trong cho Cơ Băng Nguyên: "Hắn ta chỉ muốn lôi kéo sủng thần của Hoàng Thượng thôi. Chu gia giàu có, dư sức chọn một cử tử hàn môn để làm chính đầu phu nhân."

Cơ Băng Nguyên nói: "Ai bảo ngươi ngày nào cũng muốn gì được đó với trẫm như thế, trẫm còn tưởng rằng ngươi thật sự muốn nể mặt Cơ Hoài Thịnh nhưng lại không tiện mở miệng chứ."

Vân Trinh nói: "Hoàng Thượng không tin ta?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Là mấy ngày nay ngươi quá khác thường."

Chính Vân Trinh cũng cởi quần áo ngâm người trong Ngọc Đường Trì cùng Cơ Băng Nguyên. Lại là một năm hoa lê nở, Vân Trinh thoải mái ngâm mình trong nước nói: "Bởi vì nghĩ đến sắp phải ra ngoài duyệt binh, không thể ở cùng Hoàng Thượng nữa." Lại nghĩ tới có lẽ sau đợt này sẽ đến đại chiến Bắc Tiết, hẳn không biết sau khi Giang Ninh đi Bắc Tiết, cuộc chiến này còn có thể diễn ra không. Nhưng nếu vẫn giống trước kia, hẳn cũng không biết còn có thể bình yên ở với Hoàng Thượng bao nhiêu ngày.

Hắn đi qua ôm lấy Cơ Băng Nguyên, Cơ Băng Nguyên cười một tiếng trầm thấp rồi ôm lại hắn. Hắn cuộn mình dán vào lồng ngực Cơ Băng Nguyên như trẻ con mới sinh, nghe nhịp tim mạnh mẽ và ngửi mùi thơm nhẹ nhàng

người y, thấp giọng nói: "Hoàng Thượng, ta muốn nói ta phải tu mấy đời mới có được thời gian thoải mái này, ta rất thích."

Cơ Bểng Nguyên chậm rãi vuốt v3 mái tóc ướt của hần: "Trẫm cũng thấy thế, làm Hoàng đế lâu như vậy, nhưng chỉ có lúc ở cùng Khanh mới là thư thái nhất."

Hai người lưu luyến hôn nhau trong làn sương mỏng lung, nhu tình vô hạn.

=====

Bắc Tiết.

Trường Quảng Vương và Hữu Hồ tộc trưởng đi ra ngoài, nhìn về hướng những tiếng hoan hô kia. Hai người đều thấy được Nguyên Chiêu đang đội mũ sói cho dũng sĩ Bạch Lang chiến thắng.

Hữu Hồ tộc trưởng nói: "Năm nay chọn được dũng sĩ Bạch Lang nhanh quá. Mấy năm qua ít nhất phải đến chạng vạng tối."

Trường Quảng Vương kiêu ngạo nói: "Đó là con ta."

Hữu Hồ tộc trưởng giật mình, nhìn về phía nam tử cao lớn kia trầm mặc đứng ở sau lưng Nguyên Chiêu với một tư thái phục tùng, ông ta như có điều suy nghĩ.

Buổi chiều, Thái hậu, Nguyên Chiêu và Hữu Hồ tộc trưởng, Hồ quốc cữu cùng nhau dùng bữa trong cung.

Hữu Hồ tộc trưởng uống hai hớp rượu, nói với Hồ thái hậu: "Năm nay rõ ràng nông trường bên bờ sông đã đến lượt Hữu Hồ tộc chúng ta chặn thả, Trường Quảng Vương lại bắt chúng ta tặng cho Bạch Vũ tộc, đúng là bực bội. Sao người không đứng giữa nói chuyện thay ta. Hữu Hồ tộc chúng ta có một Thái hậu tôn quý, vậy mà cuộc sống còn chẳng bằng tộc khác."

Hồ thái hậu ngáp một cái, bà ta sống an nhàn sung sướng nhiều năm, ai nấy đều phải quỳ trước gót chân bà ta phụ họa, đã sớm không thể chịu được lời khó nghe. Bà ta lơ đãng nói: "Không phải buổi chiều Trường Quang Vương đã giải thích cho người rồi sao? Ông ta đã cho người năm trăm con dê đầu đàn, cho người thêm một trăm nữ nô, như thế vẫn chưa đủ lợi ích thực tế sao? Chỉ là để người ăn chút thua thiệt mặt ngoài thôi, mấy năm này Bạch Vũ tộc không quá thuận lợi, chúng ta phải lôi kéo một chút, nếu không Bạch Vũ tộc sẽ bị Ô Hùng tộc và Oa Xà tộc lôi kéo mất. Còn có Chu Diệu tộc, bây giờ nhìn có vẻ cũng rất không nể mặt vương đình. Cống phẩm năm nay ít hơn trước ba phần, chỉ nói là gặp sương giá, ha ha."

Hồ tộc trưởng nói: "Nhưng như vậy thì chúng ta biết để mặt mũi ở đâu? Sao sinh ra một đứa con gái có tiền đồ mà phải chịu thiệt thòi? Dù sao năm nay ta cũng không còn mặt mũi ra ngoài uống rượu với người ta nữa."

Hồ thái hậu đột nhiên nói: "Nhìn cha nói này, ai cũng sinh con gái, ai cũng trông cậy vào con gái có thể kiếm lợi ích cho mình chứ? Cha không suy nghĩ giúp đỡ con gái và cháu ngoại mà chỉ biết nghĩ đến mặt mũi, chứ đâu có thấy được chúng ta gian nan thế nào?"

Hồ quốc cứu vội vàng hoà giải: "Tỷ tỷ vất vả, cha cũng chỉ phàn nàn vài câu với người trong nhà thôi. Không phải vẫn đồng ý với Trường Quang Vương sao? Nói đến Trường Quang Vương cũng thú vị, một trăm nữ nô kia đều tuổi trẻ xinh đẹp..."

Hồ thái hậu đã sớm không chịu nổi, bỗng nhiên đứng dậy phất tay áo mà đi.

Lần này Hữu Hồ tộc trưởng đã hoàn toàn mất hết mặt mũi, vô cùng xấu hổ ngồi tại chỗ, vừa tức vừa buồn bực, tr3

mặt lúc đỏ lúc trắng.

Nguyên Chiêu vẫn luôn bị xem nhẹ, trước đó xem bọn họ cãi nhau cũng không r3

một tiếng, nhìn thấy bọn họ đều tức giận mới cười tr3

nổi đầu của người khác.

Bây giờ cậu ta lại đột nhiên nhớ tới lời Giang Ninh nói, "Kẻ sĩ đi theo đạo nghĩa, Vương mà để mất đạo nghĩa thì bên người sẽ không có sĩ."

Đạo nghĩa sao?

Trong lòng Nguyên Chiêu khịt mũi coi thường, đương nhiên lợi ích vẫn là quan trọng nhất, nhưng mà... cũng phải tô son trát phấn thêm một tầng da đạo nghĩa nữa.

Cậu ta bỗng nhiên đứng dậy, tự tay cầm bầu rượu đến bên cạnh Hữu Hồ tộc trưởng, rót cho ông ta một chén rượu.

Dù sao Nguyên Chiêu cũng là Vương, tuy bình thường chỉ là một con rối không có tác dụng gì, nhưng bây giờ cậu ta mặc lễ phục hoa lệ, đầu đội mũ lông sói, còn tự tay rót rượu cho ông ta. Hữu Hồ tộc trưởng vốn đang nổi giận không có chỗ ph4t tiết bỗng nhiên bình ổn hẳn xuống, ông ta thấy Nguyên Chiêu cười nói với mình: "Ông ngoại bớt giận, mẫu thân cũng vì ngũ không ngon thôi, nữ nhân đều như vậy cả, giận nhanh mà nguôi giận cũng nhanh, chứ chưa chắc đã thật sự muốn để ông ngoại khó xử. Ngài là tộc trưởng đường xa mà đến, ta nói lời xin lỗi thay mẫu thân."

Cậu ta lặng lẽ xếp mẫu thân vào loại nữ nhân kia - loại nữ nhân mà Bắc Tiết xem thường. Nữ nhân chỉ nên sinh con dưỡng cái lo liệu việc nhà chăn trâu nuôi ngựa. Tuy các nữ nô là tài sản trân quý, là nô lệ đáng yêu, nhưng xưa nay không người nào muốn khuất phục dưới nữ nhân cả. Bởi vậy lúc trước Hồ thái hậu mới không thể không bắt tay với Trường Quảng Vương, mới tính là cân bằng được ấu chủ Nguyên Chiêu này.

Hữu Hồ tộc trưởng nhìn thấy Nguyên Chiêu ăn nói khép nép, trong nháy mắt đã thoải mái hẳn lên, cực kỳ vui mừng nói: "Quả nhiên Vương thượng đã trưởng thành, hiểu được đạo lý. Hôm nay ta nhìn thấy Vương Đình cướp được danh tiếng dũng sĩ Bạch Lang sao? Năm nay Vương Đình cũng có

dũng sĩ rồi."

Nguyên Chiêu cười nói: "Đó là Thế tử Trường Quảng Vương, đúng là trí dũng vô song, có điều mẫu thân ti tiện. Ngày hôm trước mẫu hậu còn mắng hấn ta dụ dỗ ta chơi đùa, đánh hai mươi trượng sống lưng. Trong lòng ta vô cùng bất an, muốn thưởng hấn ta vài thứ mà lại sợ mẫu thân tức giận. Nhưng thế tử Trường Quảng Vương phụng lệnh bệ hạ, là ta muốn hấn ta chơi bóng, hấn ta mới tuân lệnh theo, sao có thể để hấn ta gánh tội thay được. Huống chi Trường Quảng Vương vất vả lắm mới tìm được con trai, cũng không biết sẽ đau lòng thế nào đâu. Đáng tiếc người bên cạnh ta chớ có nói thưởng chút bạc, cho dù muốn thưởng chút thuốc cũng không thể."

Hữu Hồ tộc trưởng vô cùng bất mãn: "Thái hậu làm vậy là không đúng. Cho dù mẹ đẻ của thế tử Trường Quảng Vương ti tiện như thế nào thì đó cũng là con trai của Trường Quảng Vương, Vương thế tử. Lại còn ở cạnh Vương, nàng làm vậy chẳng khác nào vả mặt Trường Quảng Vương. Đúng là kiến thức thiển cận, hành vi tùy tiện."

Hồ quốc cữu nói: "Đúng vậy, dũng sĩ Bạch Lang là một danh hiệu nổi tiếng, đi ra ngoài mười hai bộ tộc có ai dám bắt kính? Nếu đánh trận thì sẽ được phong thẳng thành Thiên phu trưởng! Huống hồ ta nghe nói mẹ đẻ của Vương thế tử là Hồ cơ, dáng dấp rất xinh đẹp, nghe nói tử tử ghen ghét nên mới sai người bán ra. Hấn ta lưu lạc bên ngoài, chịu khổ nhiều năm như vậy, bây giờ lại bị đánh trượng, sợ rằng sẽ khiến trong lòng nguội lạnh."

Nguyên Chiêu khẽ giật mình, cậu ta lại không biết việc này. Thật ra lúc ấy Hồ quốc cữu cũng ngấp nghé Hồ cơ kia cho nên mới nhớ kỹ, ông ta tặc lưỡi: "Chu Điều tộc đưa cho Trường Quảng Vương, ta còn nhớ nàng có đôi mắt lam đẹp như hồ nước, giọng hát cực kỳ dễ nghe. Chắc Trường Quảng Vương cũng rất sủng ái..."

Hữu Hồ tộc trưởng nhẹ nhàng ho khan, lại hòa ái nói với Nguyên Chiêu: "Bây giờ người đã lớn, mẫu thân người không cho người chút tiền dùng thì đúng là không thích hợp. lát nữa ta sẽ bảo cữu cữu người cho người chút tiền, cầm lấy mà dùng."

Nguyên Chiêu lắc đầu nói: "Thật ra vẫn tốt, chỉ là có đôi khi muốn làm vài việc gì đó lại không có ai sai sử, không bằng ông ngoại cho ta chút đồng tử theo hầu ở bên người."

Hữu Hồ tộc trưởng kinh ngạc nói: "Không phải Vương có đội thân vệ sao?"

Tr3

mặt Nguyên Chiêu có chút phiền muộn: "Không có tiền thưởng không sai khiến được, ngay cả Vu sư mà mẫu thân sủng hạnh còn sai sử bọn họ dễ hơn ta."

Hữu Hồ tộc trưởng cả giận nói: "Mẫu thân ngươi thật sự là! Nàng không lập uy cho ngươi, còn muốn như thế nào? Ngươi cũng đã lớn như vậy rồi!"

Nguyên Chiêu nói: "Ông ngoại đừng tức giận, có lẽ mẫu thân không cần nhắc nhiều như vậy. Trường Quảng Vương lại chu đáo đưa Vương thế tử đến làm bạn với ta. Dưới tay hắn ta cũng có không ít người sai sử, chỉ là nếu như ta gọi người của hắn ta thì cũng không tiện. Vả lại ta cũng sợ thiếu ân tình Trường Quảng Vương quá nhiều, về sau sẽ không tiện từ chối yêu cầu của ông ta. Ví dụ như lần này ông ngoại thiệt hại nặng, ta cũng rất đau lòng ủy khuất thay ông ngoại. Nói là lợi ích thực tế, vậy sao không đưa dê và nữ nô cho Bạch Vũ tộc kia chứ? Quy củ cố định vậy cứ làm theo quy củ, hôm nay có thể bởi vì lôi kéo Bạch Vũ tộc mà khiến Hữu Hồ tộc thương tâm, quy củ này bị phá vỡ, ngày sau ai nấy cũng đều chỉ nghĩ làm như thế nào để chiếm được niềm vui của Vương Đình, việc này thực sự bất công."

Hữu Hồ tộc trưởng không ngờ được Nguyên Chiêu bỗng nhiên nói ra đạo lý như thế, ông ta vỗ đùi: "Còn không phải sao! Mặc dù Trường Quảng Vương ăn nói đường hoàng, nhưng ta luôn cảm thấy không đúng chỗ nào! Ba năm đổi một lần, đây là quy củ mà mọi người nghị định! Năm nay có thể phá lệ cho Bạch Vũ tộc, sang năm sẽ lại phá lệ vì ai? Một năm rồi lại một năm, chẳng lẽ Hữu Hồ tộc ta không sinh được một nữ nhi Thái hậu sao? Vương Đình được lập nên vốn là để đảm bảo công bằng! Quả nhiên mẫu thân ngươi kiến thức thiển cận! Chỉ biết hòa theo Trường Quảng Vương thôi!"

Hữu Hồ tộc trưởng lại đánh giá Nguyên Chiêu, bỗng nhiên cảm thán một câu, cháu ngoại trai đã rất lớn rồi! Rất nhanh sẽ nên tự mình chấp chính! Khó trách Trường Quảng Vương vội vã đưa con trai đến bên cạnh, đây là muốn tiếp tục lôi kéo Vương thượng, khống chế Vương thượng! Con gái quả nhiên là phụ nhân, kiến thức thiên cận! Cả ngày chỉ biết đến nam sủng, đùa giỡn nam nhân, căn bản không nghĩ tới việc dạy bảo đứa nhỏ này! Nếu như ông ta tiếp tục để mặc thế tử Trường Quảng Vương phục vụ Nguyên Chiêu, rất nhanh Hữu Hồ tộc sẽ không có người đáng tin cậy!

Rất nhanh Hữu Hồ tộc trưởng đã đưa ra quyết định: "Ta trở về sẽ chọn con trai của mấy thủ lĩnh trong bộ lạc đến Vương Đình trung thành với người, như vậy người cũng sẽ có người sai sử. Lại cho người thêm chút tiền, không cần phải sai sử thế tử Trường Quảng Vương mãi. Đương nhiên, Vương thế tử trí dũng song toàn, Vương thượng có thể lôi kéo được thì cứ lôi kéo, nhưng chỉ được giống như ngày hôm nay. Người là chủ nhân Vương Đình, Vương của mười hai bộ tộc, người phải là người chủ trì công chính!"

Trong mắt Nguyên Chiêu lướt qua vẻ tươi cười, đứng lên cung kính rót rượu cho Hữu Hồ tộc trưởng: "Khó trách Hữu Hồ tộc vẫn luôn phần vinh hưng thịnh, hóa ra là có thủ lĩnh sáng suốt lại quả quyết như ông ngoại. Ông ngoại yên tâm, trong lòng ta nắm chắc chuyện về Trường Quảng Vương, cho dù như thế nào cũng không thể hơn được Hữu Hồ tộc. Huyết mạch tương liên, ta còn có thể nể trọng tin tưởng ai đây?"

Ba người mở tiệc vui vẻ đến đêm khuya, Hữu Hồ tộc trưởng bất ngờ phát hiện đứa cháu ngoại này của mình vừa phúc hậu v công chính, còn nhân từ sáng suốt, trong lòng không khỏi yêu thích, đến đêm khuya mới rời đi.

Nguyên Chiêu đưa tiễn Hữu Hồ tộc trưởng, trong lòng hơi cười lạnh. Đây chính là "đạo nghĩa làm vương" sao? Quả nhiên hữu dụng.

Chương 128: Vương giả

Giang Ninh đi tr3

đường phố náo nhiệt, chợt thấy một gánh hát rong đến từ Nam triều. Một thanh niên võ sĩ đang lộn nhào tr3

cột, bởi vì tư thái lưu loát, thân thể anh tuấn nên thu hút không ít người đến xem.

Hắn ta đứng phía dưới nhìn một hồi, nhìn võ sĩ kia lộn nhào mấy trăm cái mới nhảy xuống nở nụ cười chấp tay nhận thưởng. Bỗng nhiên mặt không biểu cảm phát tay: "Mang người này về phủ."

Chỉ thấy hộ vệ sau lưng hắn ta lập tức xông lên như sói như hổ, quả nhiên đã trói võ sinh kia lại. Võ sinh kia vô cùng bất ngờ, liên tục chất vấn: "Sao thế sao thế? Ta đã nộp phí rồi mà!" Sau đó cả miệng cũng bị bịt lại, người xem lập tức giải tán, căn bản không có ai dám tiến lên ngăn cản.

Một đám người áp giải võ sĩ kia trở về Trường Quảng Vương phủ, ném vào trong sân.

Võ sĩ bị trói hai tay ngã tr3

đất bùn, vô cùng chật vật. Giang Ninh rút yêu đao ra vung lên, chặt đứt dây thừng trói hắn. Hắn ta phun phì phì ra mấy miếng đất, mắng: "Mấy ngày không gặp mà đã dạng chó hình người như vậy." Không ngờ lại chính là Bạch Ngọc Kỳ.

Giang Ninh lạnh lùng nói: "Người đến Bắc Tiết làm gì?"

Bạch Ngọc Kỳ cười: "Hầu gia phải ta đến giúp người."

Giang Ninh nói: "Không cần."

Bạch Ngọc Kỳ phi nói: "Ta cũng lười để ý đến người, nhưng đã cầm tiền rồi. Người viết phong thư cho công tử, nói không quan tâm đến ta, ta sẽ lập tức trở về."

Giang Ninh trầm mặc, một lát sau mới nói: "Người tên là A Bạch, đi theo ta."

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Làm thị vệ bên cạnh người?"

Giang Ninh nói: "Nam sủng."

Vẻ mặt Bạch Ngọc Kỳ đã nứt ra: "Cái gì?"

Giang Ninh khinh miệt nói: "Với chút công phu mèo cào của người, người bảo vệ ta hay là ta bảo vệ người."

Bạch Ngọc Kỳ hừ lạnh một tiếng: "Sức mạnh làm được tất cả chắc? Người thì biết cái gì."

Giang Ninh hỏi: "Hầu gia khỏe không?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Khỏe, sắp đi tuần cửa biên rồi."

Giang Ninh tưởng tượng ra Hầu gia mặc áo lông chồn, đội hoa quan cầm kiếm, quang hoa chói mắt, không khỏi có chút say mê. Nếu thay Thiên tử tuần tra, vậy dĩ nhiên phải càng thêm uy phong, trăm vạn quân nghe theo hiệu lệnh, ngàn người tùy tùng, cờ bay phấp phới. Chủ nhân của hắn ta đứng giữa vạn quân, không biết sẽ kiêu ngạo tôn quý cỡ nào đâu.

Bạch Ngọc Kỳ cũng liếc môi, có chút hối hận: "Vốn dĩ ta cũng được đi tuần theo Hầu gia, vậy mà lại phải đến giúp người, đến nơi chim không thềm ị này."

Giang Ninh không để ý tới hấn ta mà quay người đi vào trong thư phòng, Bạch Ngọc Kỳ nói: "Bây giờ như thế nào? Ấu chủ Bắc Tiết kia không phải rất dễ đối phó sao?"

Giang Ninh nói: "Hôm trước cậu ta mới chỉ nói dăm ba câu đã thuyết phục được Hữu Hồ tộc tộc trưởng đưa vài trăm người cho cậu ta dùng. Con trai trưởng ba thủ lĩnh cũng đến Vương Đình cống hiến sức lực. Mười hai bộ tộc lục đục với nhau, ta thấy lúc nào Vương Đình cũng có thể loạn lên."

Bạch Ngọc Kỳ cứng họng: "Hữu Hồ tộc là tộc gì?"

Giang Ninh nói: "Hồ thái hậu xuất thân từ Hữu Hồ tộc, tộc trưởng thủ lĩnh đương nhiệm là ông ngoại Bắc Tiết vương, Bắc Tiết có tổng cộng mười hai bộ lạc, mỗi tộc đều có thủ lĩnh - cái gì người cũng không biết mà có dám nói đến giúp ta?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Tới vội quá chưa kịp hiểu rõ, ta biết những thứ khác chứ."

Giang Ninh hỏi: "Người biết vẽ bản đồ sao? Người biết tốc kí sao? Người đọc thuộc lòng kinh văn sách sử sao? Người biết xem bệnh chế dược sao? Người biết ám sát sao?"

Bạch Ngọc Kỳ yên lặng, Giang Ninh quay đầu khinh thường nhìn hấn ta một chút, Bạch Ngọc Kỳ buồn bực nói: "Ta biết hát hí!"

Giang Ninh cười lạnh một tiếng: "Có một chuyện cũng hợp với sở trường của người đây."

Bạch Ngọc Kỳ phản chấn: "Chuyện gì?"

Giang Ninh nói: "Hồ thái hậu phong lưu, nửa năm trước Vương thúc Nguyên Luân tặng bà ta một mỹ nam tử Vu sư, bà ta vô cùng sủng ái, lúc nào cũng không rời. Người xem người có thể thay vào đó không, ta nghe nói Hồ thái hậu có chút đam mê kỳ lạ, trong phòng thường thích làm nhục. Nhiều nam tử không thể chịu được, nếu làm mất sắc đẹp sẽ khiến bà ta căm ghét, vút

bỏ như giày rách."

Bạch Ngọc Kỳ sợ hãi: "Tạm biệt, ta thừa nhận cái gì ta cũng không làm được."

Giang Ninh hơi cong khówek miệng lên, Bạch Ngọc Kỳ nhìn nụ cười này của hắn ta mới hiểu ra: "Người đang đùa bỡn ta?"

Giang Ninh không nói, Bạch Ngọc Kỳ lại kinh ngạc nói: "Thế mà người cũng biết nói giỡn sao? Lúc trước ta cho rằng người chỉ là cái cọc gỗ đứng sau lưng Hầu gia chứ. Xem ra Hầu gia thả người đi thả đúng, vậy mới có chút sức sống."

Giang Ninh tự nhủ trong lòng, ta nguyện làm cọc gỗ sau lưng Hầu gia cũng không muốn tới đây.

Quả nhiên Bạch Ngọc Kỳ đã ở lại Trường Quảng Vương phủ, trở thành hộ vệ theo hầu bên người Giang Ninh. Tuy Trường Quảng Vương không thân thiết với đứa con trai này lắm, nhưng sau khi tìm được Giang Ninh, thấy hắn ta giỏi cả văn lẫn võ, ông ta đã yêu quý đến mức hắn ta muốn gì được nấy. Chuyện bắt một mỹ nam tử trở

đường giữ lại bên người làm thị vệ, đương nhiên ông ta cũng không để ở trong lòng.

Ngược lại là Nguyên Chiêu rất hiếu kì, hỏi: "Nghe nói người cướp mỹ nam tử trở

đường? Gọi tới cho ta xem một chút."

Giang Ninh không nói gì, quay đầu cho người gọi đến. Nguyên Chiêu nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Kỳ hạ bái, có chút bất ngờ. Cậu ta còn tưởng rằng người như Giang Ninh nếu thích long dương thì phải là nam tử có da mặt như thoa phấn giống Vu sư, không ngờ lại gọi đến một nam tử cao lớn, tu thế hạ bái cũng vô cùng tiêu sái đẹp mắt.

Hắn phân phó: "Ngẩng đầu lên cho ta xem."

Bạch Ngọc Kỳ ngẩng đầu theo lời, Nguyên Chiêu hà khắc nhìn một hồi, không thể không thừa nhận dáng dấp người này cũng không tệ lắm, có nguyên nhân để bị cướp. Cậu ta hỏi: "Tên là gì?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Thế tử ban tên A Bạch."

Nguyên Chiêu bật cười phì: "Đây là tên cho chó mèo sao?" Cậu ta quay đầu nhìn Giang Ninh, đột nhiên có một suy nghĩ: "Ta nhìn dáng dấp người này không tệ, có thể cho ta không?"

Giang Ninh nói: "Vương thượng thích thì cứ lấy, chỉ là còn phải để cho người điều tra hắn ta thêm."

Nguyên Chiêu cười hì hì hỏi Bạch Ngọc Kỳ: "A Bạch, ngươi biết cái gì? Bên người cô không giữ người vô dụng, cũng đừng nói làm ấm giường xếp chăn gì đó, cô cũng không thiếu người như vậy."

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Ta biết chơi." Hắn ta bị cướp từ tr3

đường cái, lại bị đem đi tặng người khác, nhưng dường như tr3

mặt cũng không hề có vẻ uất ức phẫn hận. Mà sắc mặt Giang Ninh vẫn rất bình thản, giống như người mình tiện tay giành được, Vương thượng muốn liền cho, quả nhiên chỉ là hạng người tép riu.

Nguyên Chiêu cười ha ha ha ha: "Rất tốt, biết chơi thì tốt."

Cậu ta sai người bên cạnh dẫn Bạch Ngọc Kỳ đi sắp xếp việc cho làm. Trong lòng vô cùng vui vẻ, liền quay sang nói với Giang Ninh: "Ngày hôm trước ta chọn ba mươi dũng sĩ mà ông ngoại đưa từ Hữu Hồ tộc tới làm cận vệ, muốn nhờ người có rảnh thì chỉ bảo bọn họ giúp."

Giang Ninh vỗ vai đáp: "Cẩn tuân lệnh Vương."

Mấy ngày nay trong tay Nguyên Chiêu có tiền, bên cạnh có nhân tài như vậy đi theo, đột nhiên cảm giác vô cùng hăng hái. Thậm chí cậu ta có thể phát hiện ra lúc đi gặp đại thần, đám đại thần đã cung kính với cậu ta hơn nhiều, không còn giống như lúc trước trong mắt chỉ có Trường Quang Vương và Hồ thái hậu chứ không chú ý đến đứa trẻ con như cậu ta nữa.

Dù sao nếu khiến Vương thượng không vui, cậu ta có thể sai thị vệ bên người rút kiếm chém đầu người. Đến lúc đó người có thể tìm ai phân rõ phải trái được? Đây chính là quyền sinh sát.

Thì ra là thế, không phải bởi vì là Vương nên mọi người mới tôn trọng người, mà vì sợ uy lực của người, quyền lực của người và muốn kiếm lời từ người thôi.

Bây giờ mới chỉ làm được điểm thứ nhất, Nguyên Chiêu vốn là người thông minh lanh lợi, cậu ta đã nhanh chóng hiểu được ý nghĩa của việc làm vương giả rồi.

=====

Đại Ung.

Lúc Vân Trinh về phủ nhìn thấy Tư Mặc, Tư Nghiên và mấy gã sai vặt hay đi theo hắn đang quỳ trong thư phòng. Chương Diễm ngồi tr3

cao thẳm vắn từng người một.

Vân Trinh kinh ngạc hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Sắc mặt Chương Diễm khó coi, phát tay ra hiệu cho bọn họ lui xuống.

Tư Mặc, Tư Nghiên đứng lên, hiển nhiên thời gian quỳ không ngắn, ai nấy đều khập khiễng bước ra ngoài.

Chương Diễm nói: "Chắc chắn ta sẽ bắt được người dụ dỗ người."

Vân Trinh mờ mịt một hồi: "Dụ dỗ cái gì?"

Chương Diễm nhìn hấn không biết lo lắng thì vô cùng giận dữ: "Chuyện long dương đấy!"

Kỳ quái là sau chuyện nuôi ngựa đực vũ khí nuôi tư binh, vậy mà Chương Diễm lại không quá kích động đối với chuyện long dương. Ý thức được điều này, hấn ta càng cảm thấy nên chờ sớm mấy năm, mỗi một ngày gần đây đều muốn đến trước linh tiền của Định Tương trưởng công chúa mà khóc.

Vân Trinh cười hì hì nói: "Ôi chao Chương tiên sinh, đây là việc nhỏ, việc nhỏ thôi, đừng để trong lòng."

Chương Diễm âm u nói: "Hoàng Thượng cũng biết người thích long dương sao?"

Vân Trinh chợt dạ: "Hả?"

Chương Diễm nói: "Ta thẩm vấn mấy thư đồng kia, kết quả bọn họ nói mấy năm trước Đình công công trong cung cũng tới hỏi từng người, chủ đề hỏi cũng không khác mấy! Cái gì mà bình thường sủng ái gã sai vặt nào, có vị công tử nào từng đến phủ qua đêm với Hầu gia không, cái gì mà Hầu gia thích đi đâu chơi, có nuôi con hát, đi nam phong viện, quán ngô hẻm trắng hoa nào không, đại loại là thế!"

Vân Trinh cười hì hì: "Hoàng Thượng mắt sáng như sao, đương nhiên là quan sát được rồi."

Chương Diễm dậm chân: "Khó trách Hoàng Thượng lại từ chối hôn sự với cháu gái của Khuất thái phó! Là vì sợ sẽ kết thù! Hoàng Thượng cũng quá hồ đồ! Phát hiện sớm thì nên dạy dỗ người nghiêm khắc mới đúng, sao lại buông thả người? Bây giờ..." Hấn ta tức giận dậm chân một hồi, nhìn Vân Trinh lại chẳng hề để ý, buồn bực đến mức không còn cách nào khác, đành phải suy nghĩ một chút rồi nói: "Thích long dương cũng được, nhưng càng nên nạp thị thiếp, sau này người muốn chơi thế nào thì chơi."

Vân Trinh nhìn hấn ta từ tr3

xuống dưới: "Chương tiên sinh, Thanh Y quân sư ngày xưa phong lưu tuyệt thế, sao bây giờ già rồi lại biến thành tục nhân như vậy!"

Chương Diễm giận sôi lên, Vân Trinh lại vỗ tay cười nói: "Ngài họ Chương chứ không họ Vân, để ý Vân gia chúng ta có con nối dõi hay không làm gì. Còn nữa, sao tiên sinh không tự sinh một đứa đi?" Hấn nói xong liền chạy nhanh như một làn khói.

Chương Diễm bị hấn hỏi đến ngu người, đúng là mình không có lập trường để hỏi. Hấn ta chán nản ngồi xuống, cuối cùng cũng thôi giận. Dù sao ngay cả Hoàng Thượng đều mặc kệ, ta còn quan tâm làm gì!

Nếu không phải tên nhóc nhà họ Chu thì chính là mấy Quận vương Hà Gian, Khánh Dương, còn không thì chính là Hồ nhi mắt xanh, con hát họ Bạch. Càng đếm càng thấy nhiều, Chương Diễm cũng càng thêm đau đầu, không quản được, đứa trẻ lớn rồi, ta cũng mặc kệ!

Hấn ta dứt khoát phủi tay áo rời khỏi thư phòng.

Sau đó rất nhanh hấn ta đã biết Hoàng Thượng xếp việc gì cho Quân Cơ Xử... Để bọn họ biên soạn một bộ sử sách võ sự Đại Ung.

Chương Diễm mờ mịt: "Sắp đi tuần cứu biên rồi, sang năm có nhiều chuyện như thế, sao Hoàng Thượng không giao cho Hàn Lâm Viện?"

Thật ra Vương tham tán của Quân Cơ Xử cũng thấy khó hiểu: "Hoàng Thượng nói thấy ngài nhàn quá nên muốn ngài bớt chút thì giờ chủ trì việc này. Những người ở Hàn Lâm Viện chỉ biết sao chép sáo rỗng, không phải người thật sự ra trận chỉ có ngài thôi sao? Ngài văn võ toàn tài, chủ trì việc này không thể tốt hơn, Hàn Lâm Viện cũng đã phái mấy vị đại nhân đến nghe ngài điều hành rồi."

Chương Diễm kinh hãi: "Sao Hoàng Thượng lại cảm thấy ta nhàn? Ngày nào ta cũng đều thận trọng..." Hấn ta không nghĩ ra, nhưng cũng không dám

nói thẳng với Hoàng Thượng, chỉ có thể ngoan ngoãn gọi mấy tu soạn Hàn Lâm đến. Trước tiên tự mình viết đề cương rồi mới để bọn họ soạn qua. Tuy rằng như thế, nhưng làm một lần nhiều việc cũng khiến hấn ta bận sắp mặt, nhất thời cũng quên để ý đến Vân Trinh.

Mà chuyện Chiêu Tín Hầu Vân Trinh thay Thiên tử đi tuần tra cứu biên cũng đã được công bố, vài ngày nữa sẽ xuất phát.

Một tuần trước khi đi, đêm nào Cơ Bạng Nguyên cũng đều dẫn Vân Trinh đến Quân Cơ Xử giảng giải về bản đồ cát cho hấn nghe, chỉ mong hấn quen thuộc với tính cách của Tổng đô đốc cứu biên hay các Đô đốc trong quân. Còn có cả quân trấn giữ các nơi có bao nhiêu binh tướng đóng giữ, địa hình ra sao nữa.

Vân Trinh cố gắng ghi nhớ, cũng không thể không khâm phục Cơ Bạng Nguyên làm Hoàng Thượng quá xuất sắc. Trong lòng hấn vô cùng kính yêu, vừa nghĩ đến sắp phải chia xa liền vội vàng ngồi đến kế bên Bạng Nguyên, đưa tay ra ôm lấy y.

Cơ Bạng Nguyên cho là hấn có chuyện muốn nói, liền cúi đầu hỏi: "Sao? Còn có cái gì không rõ?"

Vân Trinh chỉ muốn ôm Cơ Bạng Nguyên thôi, hấn hận không thể ngày nào cũng dán lấy y không buông. Hơn nữa Cơ Bạng Nguyên nói rõ từng chi tiết, làm gì còn cái gì để hỏi nữa. May mà hấn nghĩ đến một chuyện, liền cười nói: "Hôm nay Chương tiên sinh nghe nói ta vào cung, chuyên môn nhờ ta hỏi dò ý ngài. Nói ngài đột nhiên sai hấn ta tu sửa sách võ sự vì hấn ta quá nhàn. Hấn ta oan ức lắm, ngày nào cũng chăm chỉ làm việc, sao Hoàng Thượng lại cảm thấy hấn ta nhàn? Gần đây có chuyện gì không hợp ý Hoàng Thượng sao?"

Cơ Bạng Nguyên nói: "Hấn ta không nhàn mà có thể nạp thiếp cho người ư? Hấn ta cũng không phải cha mẹ người, bản thân mình còn không cưới không sinh, đang êm đẹp tại sao muốn nạp thiếp cho người chứ."

Vân Trinh nghe thấy vậy thì không nhịn được cười trộm, nhưng cũng không

dám nói là mình bị Chương tiên sinh phát hiện ra mấy chuyện kia, sợ hấn mưu phản nên mới muốn ép hấn có vợ có con để lo lắng. Hấn đành phải cười nói: "Chắc là do lúc trước Khánh Dương quận vương tới tìm hấn ta - Hoàng Thượng ăn dấm lâu như vậy, mùi dấm vẫn còn thoang thoảng kia kìa."

Cơ Bạng Nguyên hừ một tiếng, cúi đầu nắm cầm hấn hôn đến mức hấn không thể hô hấp được, khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt ngấn lệ mới bá đạo nói: "Lần sau mà hấn ta còn vượt quá chức phận nạp thiệp tìm hôn sự cho người, trẫm sẽ ban cho hấn ta một hôn sự, đảm bảo hấn ta sẽ bị cọp cái coi chừng."

Vân Trinh bị y hôn đến mức cả người như nhũn ra, chỉ biết nằm tr3

gối y, sắc mặt đỏ bừng: "Chúng ta đừng để ý tới hấn ta nữa, Hoàng Thượng có cần thần thị tẩm không?" Hấn vừa bị Hoàng Thượng treo nửa vời, quá khó chịu.

Áo bào của Cơ Bạng Nguyên vẫn rất chỉnh tề, y ôm eo hấn kéo sát vào lòng mình, cong gối xuống đỡ lấy hấn, nghiêm mặt nói: "Hoàng hậu cứ tham hoan như vậy thì sau này ra ngoài dẫn binh kiêu gì? Không bằng cứ ở trong cung mãi đi."

Chương 129: Tặng hoa

Quả nhiên Bạch Ngọc Kỳ rất biết chơi giống như lời hấn ta nói, không bao lâu sau đã dẫn Nguyên Chiêu chơi đến sáng khoái rồi.

Cho dù ở trong cung, hấn ta cũng có vô cùng vô tận cách chơi. Tửu lệnh có thể biến tấu ra mười mấy loại, giấu móc câu, ném thẻ vào bình rượu, cờ tào cáo, mặt chược, phi tiêu, chọi dế, mọi thứ đều biết chơi.

Nguyên Chiêu cực kỳ kinh ngạc nói: "Người biết chơi như vậy, chắc sống ở Đại Ung rất tốt, sao lại lưu lạc tới Bắc Tiết chúng ta?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Nói ra Vương thượng đừng cười, khi còn bé trong nhà ta chưa xảy ra chuyện. Ta cũng xuất thân từ gia đình giàu có, phụ thân là con nhà giàu, giỏi chơi cờ, rảnh rỗi còn hóa trang lên hát hí với con hát, sau đó ngày ngày uống rượu đến say mèm. Ta được mưa dầm thấm đất từ nhỏ nên cũng học được không ít, về sau trong nhà phạm tội bị tịch thu, ta vào tiện tịch. Bởi vì biết hát vài câu từ nên được nhập vào nhạc tịch, làm việc trong rạp hát mấy năm. Về sau không cẩn thận đắc tội quý nhân, không còn chỗ nương thân nữa mới chạy trốn. Cũng nghĩ nhân lúc còn trẻ thì nên đi đó đây nhìn xem, cho nên mới chơi một đường đến Bắc Tiết."

Nguyên Chiêu nghe hấn ta nói rất thú vị liền hỏi hấn ta những kiến thức tr3 đường.

Quả nhiên hấn ta nghe nhiều biết rộng, nói về mọi thứ rất tinh thông. Từ phong cảnh tr3

đường, phong tục thôn trang cho đến những chuyện buôn dưa lê trong thành. Từ nhỏ Nguyên Chiêu đã được nuôi dưỡng trong tay phụ nhân thâm

cung Vương Đình, đã bao giờ được nghe nhiều chuyện mới mẻ như thế đâu.

Quan trọng nhất là người tên A Bạch này vô cùng lanh lợi khéo léo, rất có bản lĩnh gặp người nói tiếng người gặp quý nói tiếng quý. Không lâu sau đã kết bạn được với mấy công tử Hữu Hồ tộc, còn có thể bắc cầu quan hệ giữa Nguyên Chiêu và mấy vị công tử đó.

Nguyên Chiêu cũng kinh ngạc: "Vi Thanh còn nói cả chuyện vụng trộm nuôi tỳ thiếp cho người ư?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Hắn ta đến Vương Đình thiếu tiền nên muốn vay ta."

Nguyên Chiêu hỏi: "Người lấy tiền đâu ra?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Giang thế tử cho."

Nguyên Chiêu có chút chua chua: "Hắn ta đã đưa người cho ta rồi mà vẫn còn cho người tiền?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Vương thượng hiểu nhầm. Giang thế tử nói ta ở bên cạnh phục vụ Vương thượng, chắc chắn thỉnh thoảng sẽ phải làm vài chuyện thay Vương thượng. Vương thượng là quý nhân, không thể không tiêu tiền. Mà ta muốn làm việc thì lại càng không thể thiếu tiền. Cho nên hắn ta mới bảo ta cứ việc là, chỉ cần cam đoan làm việc cho Vương thượng thì có thể ký sổ lấy tiền ở chỗ hắn ta. Chứ nếu làm việc của riêng ta thì lại không được."

Nguyên Chiêu khẽ giật mình, trong lòng âm áp nhưng vẫn mắng: "Cho thủ hạ vay tiền nuôi thiếp cũng là làm việc cho ta ư? Không phải người coi Giang thế tử thành người coi tiền như rác, sau đó dùng để lấy lòng người khác đấy chứ?"

Bạch Ngọc Kỳ cười nói: "Đây đều là người mà ông ngoại Vương thượng phái tới, Vương thượng đối xử tốt với bọn họ thì bọn họ mới nguyện ý quên mình phục vụ. Bọn họ có thể ở lại Vương Đình chính là trợ giúp lớn lao với Vương thượng. Giang thế tử bảo ta phải lôi kéo những người đó thay Vương

thượng, Vương thượng là quý nhân, những chuyện nhỏ nhặt này chỉ có thể để ta làm."

Nguyên Chiêu nhìn Bạch Ngọc Kỳ: "Người nói vì sao chủ tử của người lại đối xử tốt với ta như vậy? Trường Quảng Vương có quyền thế, hẳn ta căn bản không cần lấy lòng ta."

Bạch Ngọc Kỳ ngạc nhiên nói: "Quyền thế của Trường Quảng Vương không phải cũng dựa vào Vương thượng ư? Nhiếp chính thì nhiếp chính, nhưng cũng phải trả lại mà. Cho dù là Hồ thái hậu cũng chỉ bởi vì là mẫu thân của ngài nên mới có được quyền lực chí cao vô thượng này. Đương nhiên Trường Quảng Vương có năng lực, nhưng cũng phải có minh chủ, Giang thế tử ắt phải cần minh chủ."

Nguyên Chiêu trầm mặc, qua hồi lâu mới nói: "Bọn họ có thể tìm một tiểu Hoàng đế khác để nâng đỡ." Từ nhỏ cậu ta đã biết, chỉ cần mình không nghe lời thì sẽ có khả năng bị từ bỏ, đổi thành một người khác nghe lời hơn.

Cậu ta chỉ có thể làm một con rối trầm mặc phục tùng, kiềm chế quá lâu kiểu gì cũng sẽ bán ngược. Cậu ta bắt đầu ăn nói lỗ m4~ng và hận đời, nhưng không có ai để ý cậu ta. Cậu ta nói ra lời châm chọc, tất cả mọi người đều coi như điếc. Càng như thế, cậu ta càng phẫn nộ muốn đâm xuyên mặt nạ của vô số người, nhưng cuối cùng người hay bị tổn thương vẫn là chính mình.

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Ta không hiểu rõ về Bắc Tiết các người lắm... Nhưng các tiểu Hoàng đế khác đều có phụ thân mẫu thân của mình, lợi ích của bộ tộc khác... Không phải dễ dàng nói đổi liền đổi được đi?"

Nguyên Chiêu cười một tiếng: "Bọn họ có thể cho ta cưới vợ, sau đó sinh một đứa." Cho nên cậu ta mới không có hứng thú với nữ sắc, chỉ cần nghĩ tới một buổi phóng túng có thể sẽ chế tạo ra một Diêm Vương đòi mạng mình, cậu ta liền không có cách nào sủng hạnh những nha hoàn tới hầu hạ nữa.

Bạch Ngọc Kỳ cười một tiếng, thấp giọng nói với Nguyên Chiêu: "Vương

thượng, bây giờ người cũng đã gần mười sáu, độ tuổi này ở Đại Ung chúng ta đã có thể nghị hôn sớm rồi. Nhưng vì sao còn không nghị thân cho Vương thượng, không phải rất rõ ràng sao?" Một đoàn thể đã có lợi ích vững chắc, sao có thể tùy tiện để bên thứ ba đến chia một bát canh?

Nguyên Chiêu khẽ giật mình, Bạch Ngọc Kỳ không nói tiếp mà cười tủm tỉm: "Nếu ta là Vương thượng, nhất định ta phải tích cực cưới phi." Hắn không nói tiếp nữa, vị Vương thượng này không phải kẻ ngu. Từ việc nghe Giang Ninh nói, cậu ta dùng dăm ba câu là có thể để ông ngoại bắt đầu ủng hộ mình, có thể thấy được trong lòng cậu ta rất minh mẫn.

Bạch Ngọc Kỳ cười nói: "Ví dụ như Mục tam công tử lần này đến phụng dưỡng Vương thượng, hình như nhà hắn ta muốn gả muội muội của Mục công tử cho Vương thượng làm Hoàng hậu."

Nguyên Chiêu trầm mặc, đương nhiên Hữu Hồ tộc hy vọng trong tộc mình lại có thêm một Vương hậu. Nhưng chưa chắc Trường Quảng Vương sẽ hài lòng với việc này. Cậu ta nghi ngờ đánh giá Bạch Ngọc Kỳ, lại không thể xác định có phải là Giang Ninh dạy hắn ta nói những lời này hay không.

Bạch Ngọc Kỳ im miệng đúng lúc, hắn ta biết vị Vương này cực kỳ tinh táo đa nghi.

Giúp đỡ Giang Ninh là nhiệm vụ của hắn ta, nhiệm vụ của Giang Ninh là lấy được tín nhiệm của ấu chủ Bắc Tiết, cố gắng duy trì hòa bình giữa Bắc Tiết và Đại Ung. Mà trước mắt đương nhiên hắn ta muốn quấy đục vũng nước này. Ấu chủ lớn lên không phải chuyện tốt với Trường Quảng Vương và Hồ thái hậu, nhưng nếu Trường Quảng Vương và Hồ thái hậu cứ tiếp tục áp chế như vậy, sớm muộn gì ấu chủ cũng sẽ sinh ra lòng phản kháng, kích thích mâu thuẫn. Lúc đó mới để đục nước béo cò, có thể tranh thủ cơ hội.

Trước mắt xem ra ấu chủ này vẫn còn chỗ trống để lấy tín nhiệm. Chứ Trường Quảng Vương và Hồ thái hậu đã ra liên minh lợi ích kiên cố rồi.

Ngày hôm sau nhìn thấy Giang Ninh, cậu ta liền thăm dò: "Là người bảo A Bạch khuyên ta cưới vợ?"

Giang Ninh kinh ngạc nhìn cậu ta một cái: "Không, người này ăn nói lỗ m4~ng vớ vẩn, không bằng giao cho ti chức. Ti chức đánh cho một trận rồi đuổi ra, tránh khỏi gây họa cho Vương."

Nguyên Chiêu cười nói: "Không cần, hấn ta chỉ thuận miệng nói thôi, bảo nam tử cùng tuổi với ta ở Nam Triều đã sớm lấy vợ rồi."

Giang Ninh nói: "Đúng, nhưng người là Vương."

Nguyên Chiêu nhìn hấn ta một cái: "Biết Trường Quảng Vương có tính toán gì không?" Mấy ngày nay cậu ta giống như đột nhiên rút hết những gai nhọn độc ác tr3

người mình, bắt đầu bình tĩnh nhìn thẳng vào địa vị không có cách nào độc lập của mình.

Giang Ninh lắc đầu.

Nguyên Chiêu cười nói: "Ta biết mẫu thân muốn cho ta cưới một biểu muội Hồ gia, đáng tiếc từ nhỏ ta nhìn thấy các nàng tựa như nhìn thấy một mẫu thân khác, không chỉ có tướng mạo giống mà ngay cả tính tình cũng giống."

Giang Ninh chỉ trầm mặc, Nguyên Chiêu lại nói: "Ta đoán nhất định Trường Quảng Vương hy vọng ta cưới bộ lạc có quan hệ tốt với ông ta, ví dụ như Tương Tượng tộc. Nhưng mà cũng có thể chọn người từ Dục Mã tộc các người."

Vẻ mặt Giang Ninh hờ hững, hấn ta ở bên ngoài nhiều năm, cũng không có tình cảm gì với bộ tộc mình. Nguyên Chiêu nói: "Dục Mã tộc có truyền thuyết là tr3

trời giáng xuống một con bạch mã mọc cánh, chở nữ thần hạ phàm cứu vớt tộc nhân của các người."

Cậu ta nhìn Giang Ninh, trêu đùa: "Nếu người là nữ nhi, thật ra ta cũng có

thể cân nhắc."

Giang Ninh vẫn không nói chuyện, đương nhiên đây là trạng thái bình thường của hắn ta lúc ở cùng Nguyên Chiêu. Nguyên Chiêu cũng không trông cậy vào hắn ta có thể nói gì. Như vậy mới thấy A Bạch tương đối thân thiết đáng yêu, trong lòng cậu ta cũng đã nắm chắc.

Mấy ngày sau, câu chuyện Vương cười ngựa dừng lại uống nước ở bờ sông đã tặng hoa đá tr3

vạt áo mình cho một nữ tử đã được lưu truyền trong mười hai bộ lạc.

Nữ tử kia là ấu nữ của thủ lĩnh Oa Xà tộc thủ, tuổi vừa mới mười bốn, mặc dù mặt mày vẫn còn trẻ con nhưng đã có thể nhìn ra vẻ xinh đẹp tuyệt trần.

Hồ thái hậu biết việc này liền giận tím mặt, vọt vào tắm cung Nguyên Chiêu.

Nguyên Chiêu cực kỳ vô tội: "Ta chỉ nghe nàng ca hát êm tai, lại đang hái hoa ở bờ sông, đáng dập rất đáng yêu, liền thuận tay thưởng nàng ít đồ thôi."

Hồ thái hậu tức giận muốn chết, nhưng cũng không còn cách nào. Bà ta nổi giận đùng đùng nói: "Oa Xà tộc và Hữu Hồ tộc đấu đá vô số lần, người có một cữu phụ từng bị thương trong tay bọn họ! Người muốn cưới nữ tử Oa Xà tộc, trừ khi ta chết!"

Nguyên Chiêu nói: "Mẫu thân không cần tức giận như vậy, ta lại không nói muốn cưới nàng, tr3

mặt nàng cũng không viết là người Oa Xà tộc. Mẫu thân muốn cho ta cưới ai cũng được, sao phải tự rủa mình."

Cậu ta tỏ vẻ không quan trọng, Hồ thái hậu tức giận gần chết. Lúc trước bà ta còn có thể gọi tất cả hầu cận của Nguyên Chiêu đến tùy tiện xử lý để dọa Nguyên Chiêu trung thực một khoảng thời gian. Bây giờ lại phát hiện đều là các công tử con thủ lĩnh Hữu Hồ tộc của mình, ai nấy đều tai to mặt lớn, bà

ta không tiện xử lý ai. Cuối cùng cũng chỉ quở trách một lần rồi cấm túc Nguyên Chiêu trong phòng.

Nhưng mà ngày hôm sau, thủ lĩnh Oa Xà tộc đã dẫn ấu nữ đến Vương Đình, chỉ nói là đã lâu không thấy Vương thượng, cho nên muốn đến yết kiến. Thuận tiện hiến cho Vương Đình lễ vật cực kì phong phú, còn để ấu nữ hát một khúc trong cung yến.

Bà ta chỉ có thể giải cấm túc, mặc dù Nguyên Chiêu vẫn biến về một con rối trong bữa tiệc, vẻ mặt vô cùng hồ hững.

Nhưng Hồ thái hậu vẫn không thể không thưởng thật nhiều cho nữ hài Oa Xà tộc.

Bạch Ngọc Kỳ ở một bên nhìn mà than thở, quả nhiên chỉ cần hơi gợi ý, vị Vương thượng này đã thông minh cảm giác được ý nghĩa chính trị đặc biệt của mình. Một hành động đơn giản của cậu ta đã có thể gây ra gợn sóng trong Vương Đình rồi.

Đương nhiên Nguyên Chiêu biết Trường Quảng Vương và Hồ thái hậu sẽ không để cậu ta cưới nữ tử Oa Xà tộc, nhưng cậu ta vẫn tặng một cành hoa để vô số người chú ý tới: Lựa chọn ta, ta có thể cưới nữ nhi của các người làm Vương hậu, để bộ tộc người trở thành Hậu tộc.

Chương 130: Tuần tra

Phủ Đô đốc cửu biên.

Bên trong có rất nhiều tướng lĩnh mặc nhuyễn giáp trường đao.

Đô đốc cửu biên - Dương Đông Phủ ngồi ghé tr3

phòng nghị sự, nói: "Hôm nay đã nhận được thông báo của Quân Cơ Xử, ít ngày nữa Chiêu Tín Hầu sẽ đến. Bây giờ hẳn thay Thiên tử đi tuần tra cửu biên, các vị tướng quân nên giữ vững tinh thần, mấy ngày này dẫn các binh sĩ đi thao luyện, biên trấn các nơi cũng nên chỉnh đốn lại cho tốt. Đừng nghĩ cách lập uy với sứ giả, đến lúc đó ta cũng không giữ được các vị đâu."

Đám tướng sĩ phía dưới đều nghiêm nghị khom người nghe lệnh.

Dương Đông Phủ lại quay đầu hỏi Đinh Đại vẫn luôn ngồi ở một bên suy nghĩ viễn vông: "Không biết Đinh công công còn gì muốn dặn dò không? Nghĩ đến công công ở trong cung có quen viết với Vân hầu gia, chắc cũng biết được tính tình của hắn. Hay là nhắc nhở các tướng sĩ chúng ta trước, để tránh lúc đó lại xúc phạm sứ thần Thiên tử."

Đinh Đại dường như mới lấy lại tinh thần, hiền lành tươi cười: "Vân hầu gia sao, đó là một đứa trẻ tốt. Tính tình trung hậu mềm lòng y như Trương công chúa, mọi người cứ yên tâm là được."

Các vị tướng lĩnh quay sang nhìn nhau, tính tính tốt? Một cú đá gãy xương sườn của Quận vương mà cũng gọi tính tính tốt? Vị Vân hầu gia này còn chưa tới mà uy danh đã sớm truyền xa - còn có ai nói tính tính Đinh Tương trưởng công chúa tốt, lúc trước nàng uy phong hiển hách đến mức nào.

Dương Đông Phủ nhìn Đinh Đại chỉ mập mờ qua loa, đành phải cũng phát tay cho các tướng sĩ giải tán.

Chu Giáng đi theo những Đô đốc, tướng sĩ khác ra ngoài, nghị luận âm ỉ: "Nghe nói không dễ sống chung."

Có người vỗ bả vai Chu Giáng: "Nghe nói người ở trong kinh có quan hệ rất tốt với Chiêu Tín Hầu? Không biết hẳn có thật sự khó tính khó ở chung như trong lời đồn hay không?"

Chu Giáng cười nói: "Đâu có, Đinh công công nói đúng, Vân hầu gia có tính tình trung hậu mềm lòng, mọi người cứ yên tâm."

Có tướng quân không nhịn được cười: "Tính tình trung hậu? Một cú đá gãy xương sườn là trung hậu sao?"

"Nghe nói vẫn bình yên vô sự, quả nhiên bây giờ Hà Gian quận vương đã phải về phiên, đắc tội hẳn đều không có kết cục tốt."

"Chắc là vậy đi, Đinh công công người ta là loại người gì, đã từng là đại nội tổng quản đắc lực nhất. Tuy chẳng biết tại sao bây giờ lại bị phái đến đây dưỡng lão, nhưng lúc trước Chiêu Tín Hầu có thể không tốt tính với ông ta sao?"

"Cũng không nhất định, người trong nhà gửi thư cho ta nói hình như là Thừa Ân Bá cũng đắc tội hẳn mới bị đày về Giang Nam, đây chính là mẫu cũ của Hoàng Thượng đó."

"Đường huynh trong nhà ta từng làm việc với hẳn ở đại doanh Tây Sơn, nói là tính tính cực kỳ tốt, Công Lương! Công Lương, không phải người từng làm việc với hẳn sao?"

Công Lương Việt ngẩng đầu cười nói: "Đúng là từng làm phó tham tướng với Vân hầu gia. Vân hầu tính tình trung hậu, cũng mềm lòng thật."

"Lại nữa! Lại thêm người thứ ba nói Chiêu Tín Hầu mềm lòng! Cho nên

những lời đồn đá Quận vương, giết người như ngóe kia từ đâu ra?"

"Hình như là bắt người không thèm thẩm tra đã giết hết toàn bộ."

"Ôi trời, Ngự sử chỉ biết làm to chuyện. Chúng ta cũng từng làm chuyện này rồi, bình thường đều để diệt khẩu, mà chắc hẳn cũng có mệnh lệnh cấp trên, nếu không chả ai dám làm thế. Không biết mới là may mắn đấy."

"Chậc, biết là được rồi, nói ra làm gì? Không thấy bây giờ Ngự sử đều trung thực hơn sao? Cho dù Hoàng Thượng nhân hậu... cũng không chấp nhận được việc bọn họ không thành thật."

Chu Giáng nghe vậy thì hơi nhếch khóe miệng lên, hy vọng có thể nhìn thấy tiểu Cát Tường Nhi kiêu ngạo phần chần kia.

Kiếp trước không có vụ tuần tra cửa biên, cho nên Hoàng Thượng nghe mình nói mới coi trọng hơn sao?

Công Lương Việt đi lên khoác vai hẳn ta, nói: "Chu lão huynh, đến lúc đó Vân hầu gia tới, chúng ta tự mình đến tiếp đón Hầu gia chứ?"

Chu Giáng lại cười nói: "Hẳn là Thiên sứ khâm sai, đón tiếp cũng là chuyện của Chu tổng đốc và Đinh công công, chúng ta cũng không có tư cách kia."

Công Lương Việt cười một tiếng: "Ta còn không biết Hầu gia và người có tình cảm tốt sao, đương nhiên là phải tự mình chuẩn bị rồi." Hẳn ta quay đầu nhìn: "Phương phó tướng đâu?"

Chu Giáng nói: "Ta phái hẳn ta ra ngoài làm việc rồi."

Công Lương Việt nói: "Ha ha, vậy trong tay người cũng không còn ai để dùng nữa rồi."

Chu Giáng mỉm cười: "Lần này Hầu gia tới làm việc, sẽ không quá để ý, người tùy tiện chuẩn bị một bàn tiệc ở đâu đó là được rồi."

Công Lương Việt nhẹ gật đầu.

Trong phủ Đê đốc, Dương Đông Phủ đang nói chuyện với sư gia tâm phúc: "Đang yên đang lành chẳng biết tại sao bỗng nhiên phái Ngự Sử đến tuần tra, đúng là kỳ quái. Bây giờ biên cương an bình, nhiều năm không có chiến sự. Mấy năm trước cải cách quân chế đã xóa đi rất nhiều tướng lĩnh, biên quân cũng nhiều lần kiểm tra. Quân lương được Binh bộ trực tiếp cấp cho quân trấn, Đô đốc các quân trấn vô cùng vui vẻ. Chỉ là bây giờ phủ Đê đốc chúng ta chỉ được cái mã, còn chuyên môn phái nội quan đến trông coi, thực sự không hiểu được Hoàng Thượng nghĩ gì."

Sư gia nói: "Dương tống đốc cũng có nhiều chiến công, Dương gia là trâm anh thế gia có nhiều đời thủ tướng, cũng không hề thua kém Định Tương trưởng công chúa, không cần lo lắng."

Dương Đông Phủ nói: "Ta thấy nếu cứ như vậy, đến lúc đó trong kinh tùy tiện phái một tướng lĩnh gì đó lại đây đều có thể khiến Tổng đốc cửu biên như ta mất quyền lực - Ví dụ như Chiêu Tín Hầu này có chức sứ thần tuần biên, lại cầm theo Thượng Phương Bảo Kiếm, nếu hắn muốn điều binh, ta cũng không thể không để ý tới. Mà bây giờ Tổng đốc cửu biên đã mất quyền quản lý quân lương, căn bản không có cách nào kiểm chế quân trấn, các loại lương thảo quân nhu cũng đều do nội quan nắm trong tay."

"Hoàng Thượng biết rõ chiến sự, mưu tính sâu xa. Việc đổi quân chế cũng không phải tùy tiện, rõ ràng là đang cắt giảm quyền hành của phủ Đô đốc các tỉnh mà."

Sư gia nói: "Tổng đốc không cần lo lắng, có câu nói rất hay, phép vua thua lệ làng. Ta thấy từ lúc Đinh công công đến phủ Đô đốc cũng chỉ là để dưỡng lão, không hỏi bất cứ chuyện gì, thuế ruộng cũng vẫn trả như bình thường."

Dương Đông Phủ nói: "Người không hiểu, ngự tiền tổng quản năm đó đã từng chinh chiến Bắc Nguyên với Kim thượng vẫn còn là Thái tử! Lúc còn ở trong kinh cũng luôn quản lý cấm quân, không phải là người không hiểu chuyện gì! Người cho rằng đáng vẻ ẩn dật đó thật sự chỉ là dưỡng lão thôi sao?"

"Ta nghi ngờ Chiêu Tín Hầu này muốn tới gây chuyện, có khi Hoàng Thượng đang muốn tìm cách cất chức Đô đốc này của ta. Trước tiên đổi cho nội quan, sau đó lại phái sứ thần đến tuần tra. Nếu bị hắn tìm ra nhược điểm gì, chỉ sợ ta sẽ gặp phiền toái. Có điều mấy ngày nay ta đã kiểm tra lại, cũng không có nhược điểm gì rơi vào trong tay Đình công công cả."

Sư gia suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta nghe Chu đô đốc và Chiêu Tín Hầu rất thân thiết, không bằng để hắn ra đi tiếp đón, cũng dễ tìm hiểu tin tức."

Dương Đông Phủ lo lắng nói: "Cứ làm theo sư gia nói, chuẩn bị tiệc tiếp đón đi, tóm lại mấy ngày nay đều phải cẩn thận."

== =

Kinh thành.

Tiết trời sáng sủa, vạn dặm không mây.

Tiếng trống tiếng nhạc vang lên, nhạc phường đứng dưới thềm son cất tiếng hát du dương.

Cờ xí tung bay, hổ báo ngựa voi đều được trưng bày bên ngoài Phụng Thiên ô. Giáp sĩ uy nghiêm cầm trượng cầm cờ đứng san sát, bất động trong gió mát, chỉ có cờ xí bay phấp phới.

Cơ Bảg Nguyên đội mũ Thông Thiên(*) tr3

đầu, mặc lễ bào đỏ thẫm, mỉm cười cầm tiết việt (**) sau đó giao cho Vân Trinh đang quỳ dưới bực.

(*) Mũ Thông Thiên:

(**) Tiết việt: Gồm có hai chữ Phù tiết và Phủ việt. Ngày xưa trong lúc bái tướng (tức là lạy để nhận chức đại tướng). Vua ban cho tiết việt để tỏ rõ có quyền hành lớn lao.

Vân Trinh mặc triều phục mãng bào đỏ nghiêm túc quỳ thẳng, hai tay duỗi ra nhận lấy tiết việt. Cho dù hắn đã từng được huấn luyện, nhưng phải quỳ như vậy vẫn khiến hai chân dưới trường bào run nhè nhẹ.

Cũng bởi vì vào đêm trước khi bệ hạ lại trêu chọc hắn, nói hắn tham hoan như vậy, không bằng ở lại trong cung ngày ngày hầu quân.

Lúc ấy hắn lại ngu ngốc lắm bả một câu, không phải là do Hoàng Thượng không cho ăn no sao. Kết quả Cơ Bạng Nguyên đột nhiên nghiêm túc, giày vò hắn suốt cả đêm, để Vân hoàng hậu được ăn no từ tr3

xuống dưới.

No bụng đến mức không thể no hơn, cho dù là chỗ nào... Cuối cùng hắn thút thít ngủ, đang ngủ dở lại bị gọi dậy, bị nội thị cung nhân phục vụ mặc lễ phục. Hôm nay là điển lễ tiến đưa tuần tra cực kỳ quan trọng, Hoàng đế ban cho Thượng Phương Kiếm, các đại thần đưa tiến, không thể xem thường được.

Sau tiết việt là Thượng Phương Kiếm, sau Thượng Phương Kiếm là ban thưởng một bộ lễ phục, bốn đồng tiền màu.

Vân Trinh ngược mắt nhìn Cơ Bạng Nguyên đang đứng tr3

cao mỉm cười nhìn hắn, phía sau y là bầu trời xanh thẳm, hắn chỉ cảm thấy hoa mắt ngây dại, thật sự không muốn rời đi.

Đám nội thị nâng ly rượu đồng ba chân đến để Hoàng Thượng ban rượu tiến đưa.

Cơ Bạng Nguyên cầm lấy ly rượu đầy, tự mình đỡ hắn đứng dậy, vuốt v3 tay hắn rồi khẽ mỉm cười nói: "Thể lực của Hoàng hậu không chống đỡ nổi nữa sao?"

Khuôn mặt Vân Trinh ửng hồng, tiếp nhận ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Cơ Bằng Nguyên lại trầm thấp cười: "Chậm một chút, biết tử lượng người cạn rồi."

Vân Trinh trả ly rượu trả lại cho nội thị, Cơ Bằng Nguyên nắm tay hắn dẫn ra Tây Môn, đám đại thần đi sau đưa tiễn. Cơ Bằng Nguyên lại cười nói: "Trẫm chờ người trở về."

Vân Trinh thấp giọng nói: "Hoàng Thượng đừng bước thôi, thần... nhất định sẽ không phụ sứ mệnh."

Cơ Bằng Nguyên ngừng chân mỉm cười nhìn hắn, hôm nay Cát Tường Nhi mặc áo măng bào đỏ ngự tử, thân eo thẳng tắp, mặt mày anh tuấn, khí khái hào hùng phi phàm, nghiêm nghị sinh uy dưới ánh mặt trời, quả nhiên là một binh sĩ anh tuấn. Trẫm nguyện cho hắn hàng vạn vinh quang để thay mặt trẫm đi xem thiên hạ này.

Đám đại thần thay mặt Hoàng Thượng tiễn Vân Trinh lên xa giá, Tả Hữu tướng lần lượt đi lên kính rượu, Chương Diễm kéo tay hắn thấp giọng dặn dò: "Lần này Hoàng Thượng tự ra tiễn là lập uy cho người. Người còn trẻ, một khi ra cứu biên ắt sẽ có người muốn nhận vợ làm thúc bá trưởng bối, nên nể tình một chút, nhưng nếu quá càn rỡ thì không cần. Chỉ cần nhớ kỹ người đi tuần tra thay Thiên tử, không nghe hiệu lệnh của người chính là không nể mặt Hoàng Thượng."

Vân Trinh nhìn hắn ta ân cần căn dặn, mấy năm nay làm việc vất vả, hai hàng tóc mai đã bắt đầu nhuộm bạc, vậy mà lúc nào hắn ta cũng suy nghĩ cho mình. Hắn đột nhiên thấy sống mũi hơi chua, càng thêm áy náy vì không thể nói ra quan hệ của mình và Hoàng Thượng, còn có những binh mã tích trữ riêng kia cũng khiến hắn ta phải lo lắng ngày đêm. Hắn cầm ngược lại tay của hắn ta nói: "Yên tâm đi Chương tiên sinh."

Nội Các và các vị trọng thần chấp tay từ biệt. Hắn từ từ lên xa giá đi về hướng bắc, cờ xí phấp phới, binh giáp chen chúc, các tướng sĩ cưỡi ngựa cao to, uy phong nghiêm nghị.

Bên trong xa giá, Vân Trinh uy phong lẫm liệt mặc áo măng bào đang ôm

lấy áo lông chồn ngồi thẳng tr3

xe. Khi chiếc xe xóc nảy lung lay, không chỉ có những nơi sử dụng quá độ hôm qua như đầu gối khuỷu tay tê mỏi, mà còn cảm thấy có nhiều chỗ không được tốt...

Sắc mặt hần xấu hổ vi diệu, trong lòng suy nghĩ nếu vừa đến dịch trạm đã muốn nước tắm có quá đáng hay không.

Chương 131: Tình thế hỗn loạn

Lúc Giang Ninh nhìn thấy Phương Lộ Vân là ở một quán rượu, có chút bất ngờ nói: "Sao người cũng tới đây, là Hầu gia có gì muốn dặn dò sao?"

Phương Lộ Vân nói: "Hầu gia viết thư cho Ngũ gia chúng ta, bảo hấn ta phải người tới tiếp ứng người, Ngũ gia liền gọi ta tới."

Giang Ninh hỏi: "Người có thể làm cái gì?" Không phải giống như Bạch Ngọc Kỳ chứ? Giang Ninh có chút khinh thường.

Phương Lộ Vân nói: "Chỉ là để đề phòng, nói là dù sao người cũng dễ bị điều tra, nhờ may có chiến tranh thì người sẽ bị ngờ vực vô căn cứ, không nơi nấu thân. Nên mới bảo ta tìm cách đón người về, ta ở biên quân nhiều năm, dẫn theo người khá là dễ."

Giang Ninh khẽ giật mình, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy chua xót. Cảm giác bị vút bỏ trước đó bỗng nhiên bị một hành động đơn giản này bồi thường, hấn ta thấp giọng nói: "Mấy ngày trước Hầu gia vừa phái người đến chỗ ta, có quá nhiều người Nam Triều sẽ dễ bị nghi ngờ, người vẫn nên ở bên ngoài trông coi thôi."

Phương Lộ Vân nói đơn giản: "Ta ở trong chi nhánh tiêu cực, ở đó vốn nhiều tiêu sư Nam Triều, cũng không tính là bắt mắt. Thế tử có việc thì cứ sai người đến đó nói là được."

Giang Ninh hỏi: "Được, người có đủ tiền không?"

Phương Lộ Vân nói: "Thế tử yên tâm, Hầu gia có cho tiền, Chu ngũ gia cũng cho, bảo ta cứ làm việc cho tốt."

Trong lòng Giang Ninh không khỏi lo lắng, mấy năm nay Hầu gia chi tiêu hết rất nhiều tiền, bây giờ lại lấy tiền đâu ra để đến ứng phó chỗ hấn ta?

Phương Lộ Vân vầy vầy bảo hấn ta ghé tới gần: "Các tiêu cực các nơi lần lượt phái người đến đây, có lẽ trong tháng này sẽ có khoảng bốn năm chục người đến, tất cả đều đã được huấn luyện tỉ mỉ. Hầu gia nói nếu như ấu chủ hoặc quý nhân nào đó có ý định xuôi nam ngấp nghé triều ta thì phải tìm cơ hội gì đó, sau đó phóng lửa làm loạn nơi này. Một khi Bắc Tiết nội loạn sẽ không thể để ý tới chúng ta nữa."

Giang Ninh run lên, nói: "Trước mắt thực sự nhìn không ra, cậu ta đúng là một con rối. Mặc dù hơi nhiều mưu mô, nhưng dù sao vẫn còn nhỏ, bây giờ cậu ta đang vội vã cầm quyền mà không phải xuôi nam. Không biết vì sao Hầu gia lại phải cực khổ như thế."

Phương Lộ Vân lại nhìn hấn ta, cười nói: "Thế tử ra ngoài đã nói chuyện nhiều hơn trước rồi. Lúc trước chỉ biết nghe lời răm rắp, bây giờ lại biết tự quyết định."

Giang Ninh bị hấn ta nói như vậy cũng có chút ngây dại, lúc trước chỉ cần là Hầu gia ra lệnh, hấn ta sẽ chấp hành mà không cần cần nghĩ ngợi, bây giờ...

Phương Lộ Vân sợ hấn ta hiểu nhầm mình đang chỉ trích, vội vàng cười nói: "Không có ý chỉ trích, chỉ là cảm thán biến hóa của người thôi. Bây giờ người là Vương thế tử, lại hiểu rõ thế cục bây giờ nhất. Ta đến để nghe lệnh người, Thế tử có việc gì thì cứ giao cho ta."

Giang Ninh lắc đầu: "Bây giờ ấu chủ đã sinh ra khoảng cách với Hồ thái hậu, Trường Quảng Vương, ta sẽ xem lại."

Hấn ta tạm biệt với Phương Lộ Vân trở lại trong phủ, Trường Quảng Vương đang chờ, thấy hấn ta liền gọi đến: "Vương thượng có nói đến chuyện muốn cưới Vương hậu với người không?"

Giang Ninh nói: "Từng hỏi người muốn hấn cưới ai, nói chắc là Tượng tộc hoặc là Mã tộc." Hấn không nhớ được tên nhiều bộ tộc, đành phải gọi tắt.

Trường Quảng Vương không nhin được giật giật khóe miệng, nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Nếu cậu ta đã biết thì chắc việc cầu hôn Oa Xà tộc này rất có thể là cậu ta cố ý gây nên."

Giang Ninh nói: "Vâng."

Trường Quảng Vương thở dài: "Xem ra rốt cuộc đã trưởng thành, học được cách để lộ nanh vuốt, đáng tiếc vẫn còn hơi non nớt."

Giang Ninh không nói lời nào.

Trường Quảng Vương nói: "Vị Vương thượng này không biết, đương nhiên chúng ta đang mượn quyền của cậu ta, nhưng cũng đang bảo vệ cậu ta, nếu không lúc trước chưa chắc cậu ta đã có thể trở thành kẻ thống trị Vương Đình bạch lang này. Có vẻ bây giờ cậu ta có ấn tượng không tệ với ngươi, ngươi khuyên cậu ta một chút, lúc này đừng làm loạn thêm, thật ra bây giờ chúng ta đang có chút phiền phức."

Giang Ninh ngẩng đầu nhìn ông ta, lúc đôi mắt màu lam khó hiểu sẽ có vẻ ngây thơ như trẻ con. Trong nháy mắt Trường Quảng Vương liền nhớ tới mẹ đẻ hắn ta - nữ nô có một đôi mắt xinh đẹp như hồ nước và trời xanh. Ông ta thật sự thích nên mới không để nàng tránh thai, đúng là nàng cũng đã sinh ra cho ông ta một đứa con ưu tú như vậy.

Trường Quảng Vương mền lòng, cuối cùng cũng nói sự thật ra cho hắn ta: "Có lẽ ngươi cũng cảm thấy khó hiểu vì sao bây giờ ta còn muốn lôi kéo Bạch Vũ tộc. Phần lớn người ở Bạch Vũ tộc đều là vu sư, dược sư, cực kì nhỏ yếu. Còn có Chu Điều tộc... Đại khái vào hai năm trước, Ô Hùng tộc bí mật tìm được một đứa con riêng của tiên vương, còn để nữ nhi trong tộc làm thê tử của gã, bây giờ đã sinh cả con rồi. Mấy năm nay Ô Hùng tộc vẫn luôn lôi kéo từng bộ tộc, tìm đủ mọi cách để không tiến cống cho Vương Đình."

Khuôn mặt luôn luôn hờ hững của Giang Ninh cũng hơi động: "Cũng là vương tử Nguyên thị?"

Trường Quảng Vương nói: "Không sai, lúc trước tiên vương bỗng nhiên ch3t bệnh, không có chiếu lệnh, Hồ thái hậu cũng chỉ là một thị thiếp bình thường trong hậu cung thôi. Lúc ấy toàn dựa vào ta ở Vương Đình dẫn binh nâng đỡ Nguyên Chiêu cùng Hồ phi. Thực sự cũng chỉ là đánh nhanh thắng nhanh thôi. Ô Hùng tộc và Oa Xà tộc vẫn luôn có nhân khẩu dồi dào, thực lực mạnh mẽ, chung quy vẫn không quá phức. Bây giờ để bọn họ tìm ra vương tử này, đến lúc đó tạo ra một Vương chiếu lệnh, lại tìm cơ hội để mọi người ủng hộ đứng lên lập Vương mới."

Tình thế lại phức tạp như vậy ư? Giang Ninh suy nghĩ trong lòng, phải thủ thời gian thông báo cho Hầu gia.

Trường Quảng Vương nói: "Cho nên mấy ngày nay, người phải ở bên cạnh Vương, chậm rãi khuyên bảo cậu ta. Cậu ta vẫn cần chúng ta nâng đỡ, bây giờ chúng ta ủng hộ gian nan, sao chịu được việc cậu ta ở sau lưng gây thêm phiền? Nhưng mà cũng coi như chó ngáp phải ruồi, Oa Xà tộc đã sớm biết Ô Hùng tộc giấu một vương tử, nhưng nhìn thấy bên này có thể tranh thủ liền vội vàng mặt dày sấn tới. Cho dù có được hay không, Ô Hùng tộc bên kia muốn lôi kéo bọn họ thì phải bỏ ra cái giá lớn hơn."

Trường Quảng Vương có chút hả hê nói: "Nhưng người cũng đừng vội vàng nói những điều này với cậu ta, ta sợ Hồ thái hậu sẽ là gì đó hồ đồ, để ta suy nghĩ lại một chút."

Giang Ninh khẽ gật đầu, Trường Quảng Vương vỗ vỗ bả vai hắn ta: "Bây giờ ta có người kế tục, cũng cảm thấy rất vui mừng. Đợi đến khi tìm được cách đề bên kia xuống, người sẽ chậm rãi tiếp nhận chuyện tr3

tay ta, ta cũng được nghỉ sớm một chút."

Giang Ninh giương mắt nhìn ông ta, trong lòng Trường Quảng Vương hiềm khi thấy ôn nhu: "Mẫu thân người... Là ta có lỗi với nàng, bây giờ nhìn thấy người, ta thật sự rất vui. Ta đã cho người dời mộ mẫu thân người về, truy phong làm chính phi, đến lúc đó sẽ bảo Vương thượng bổ sung thêm danh hiệu cáo mệnh cho mẫu thân người."

Giang Ninh gật đầu, lại không có tâm trạng tiếp lời ông ta. Người ch3t cũng đã ch3t rồi, khó khăn trước đó cũng sẽ không bởi vì danh hiệu Vương phi này mà làm nàng sống lại. Từ nhỏ hắn ta đã thành quân nô, cái gì cũng từng làm, cũng đã mất đi cảm giác với tình thân. Bây giờ hắn ta chỉ muốn nghĩ cách nhanh chóng truyền tin tức quan trọng này đi.

Chờ Trường Quảng Vương đi, Giang Ninh lập tức nhanh chóng viết xuống, dùng bồ câu đưa thư đi. Nhưng từ đầu đến cuối vẫn có chút không quá yên tâm, liền vội vàng giả bộ ra ngoài mua đồ, tìm cơ hội gọi Phương Lộ Vân đến nói tin tức quan trọng này cho hắn ta, bảo hắn ta nhanh chóng tìm cách đưa tin về.

Chương 132: Tha thứ

Lúc Vân Trinh nhận được thư, hấn cũng sắp đến bên ngoài thành Đại Đồng.

Dương Đông Phủ của phủ Đô đốc cửu biên dẫn các tướng lĩnh, các Tuần án, Án sát sứ tỉnh Tấn, Phủ doãn Đại Đồng phủ và quan viên địa phương tập trung ở ngoài thành, thậm chí Tấn vương cũng phái sứ thần tới đón.

Vân Trinh đi cả đường phong trần mệt mỏi, vừa xuống xe đã nhìn thấy Đình Đại cũng đứng trong quan viên nghênh giá, liền không nhịn được vụng trộm đưa mắt cho Đình Đại, Đình Đại cũng nở nụ cười hiền lành.

Phủ Đô đốc tổ chức tiệc lớn tiếp đãi, sơn trân hải vị, món ngon mỹ vị bày tr3

bàn vô cùng phong phú. Vân Trinh chỉ luôn mỉm cười, may hấn là thượng sù, đã sớm có người hầu vụng trộm đổi nước trắng thay rượu cho hấn rồi. Bởi vậy hấn mới có thể ăn uống linh đình, thoải mái ứng phó với vụ mời rượu liên tù tì này.

Dương Đông Phủ còn dẫn Chu Giáng, Công Lương Việt đi lên: "Hầu gia, nghe nói Chu tướng quân và Công Lương tướng quân ở trong kinh có quan hệ không tệ với ngài, hôm nay ta giao cho bọn họ dù thế nào cũng phải kính ngài một chén rượu."

Vân Trinh gơ ly rượu lên nhìn về phía Chu Giáng, nụ cười dường như không có bóng mờ. Trong lòng Chu Giáng nhoáng một cái, không khỏi cảm thấy đau đớn, quả nhiên Hoàng Thượng đã chăm sóc Cát Tường Nhi vô cùng tốt. Hấn ta tiến lên mời rượu, nhìn Vân Trinh uống lại có chút lo lắng hấn tửu lượng cạn, liền đưa tay đỡ lấy bàn tay đang cầm chén rượu của Vân Trinh: "Hầu gia tùy ý, mật tướng uống đủ rồi."

Vân Trinh biết hẳn ta lo mình say, liền lặng lẽ chớp chớp mắt. Chu Giáng liền biết rượu của Vân Trinh đã bị động tay động chân, lúc này mới yên tâm. Nhìn sắc mặt gian xảo của hẳn, trong lòng không khỏi dao động, đột nhiên lại cảm giác được một ánh mắt lạnh lẽo. Hẳn ta hơi dờn mắt, quả nhiên thấy Đinh Đại ở một bên đang lạnh lẽo nhìn chằm chằm mình, trong mắt đầy vẻ cảnh cáo.

Hẳn ta đành cười khổ thả lỏng tay, biết Đinh Đại tựa như tai mắt của Hoàng đế mà còn dám có tiếp cận Cát Tường Nhi. Không cần Hoàng Thượng ra tay, một mình Đinh Đại cũng có thể trừng trị hẳn ta.

Chỉ thấy Công Lương Việt đã thân thiết tiến lên phía trước nói: "Mấy năm không gặp Hầu gia, Hầu gia lại cao hơn nhiều! Mạt tướng kính Hầu gia một ly!"

Vân Trinh cũng rất vui vẻ nhìn Công Lương Việt: "Ta biết người đã đến cửa biên, nhưng không ngờ hôm nay có thể nhìn thấy ca ca."

Nghe thấy tiếng ca ca này, tất cả mọi người đều nhìn lại, ngay cả Dương Đông Phủ cũng không khỏi coi trọng Công Lương Việt vài phần. Công Lương Việt mừng rỡ: "Hầu gia, không dám nhận, bây giờ ngài là sứ thần Thiên tử, không dám gọi nhau huynh đệ."

Vân Trinh cười tùy ý: "Không sao không sao, đều là tướng sĩ trấn giữ biên cương, đồng bào cùng sống cùng chết, đều là huynh đệ, đều là huynh đệ."

Hẳn cho người rót rượu, thở dài mời rượu: "Tiểu đệ còn nhỏ, cũng không có kinh nghiệm dẫn binh tác chiến gì. Bây giờ đến đây cũng là để học tập các vị tướng quân. Chỉ là còn phải làm việc, bởi vậy nếu có gì không chu đáo, các vị các ca ca hãy chỉ giáo bao dung nhiều hơn."

"Chủ yếu là Hoàng Thượng bận rộn, nói là bây giờ Bắc Tiết có chút dị động, việc này liên quan đến biên cương, sợ các huynh đệ lơ là nên mới gọi tiểu đệ tới đây nhìn xem chỗ nào nơi lỏng thì phải sửa lại, triều đình cũng tiện nhanh chóng bổ sung. Võ tướng chúng ta vốn nên sẵn sàng chiến đấu,

không thể buông lỏng đúng không."

Dương Đông Phủ cười nói: "Vân hầu gia nói rất đúng, hôm trước ta đã cho bọn họ chỉnh đốn quân kỷ, tu sửa tường thành, phân chia binh sĩ, lại bắt binh sĩ các doanh cần phải rèn luyện thường xuyên. Sau này nếu Vân hầu gia duyệt binh mà thấy có chỗ nào làm không tốt, cũng mong Hầu gia chỉ giáo nhiều hơn."

Vân Trinh cũng thoải mái cười: "Không dám nhận không dám nhận, Dương đô đốc xuất thân trâm anh thế gia, quen thuộc với chiến sự, làm Đô đốc trấn thủ cửa biên nhiều năm, là ta phải học hỏi ngài mới đúng."

Sau đó lại tự mình rót rượu đi kính Đình Đại: "Đình gia gia, bây giờ ngài sống ở đây tốt chứ? Ta đã cầu Hoàng Thượng, cấm quân không có ngài tọa trấn không được. Hoàng Thượng đã đồng ý với ta, không lâu sau sẽ mời ngài về kinh đấy."

Đình Đại cười đến mức mặt đầy nếp nhăn: "Hầu gia à, ngài không giỏi uống rượu, uống ít chút uống ít chút. Lão nô ở đây rất tốt, Hầu gia tha cho ta đi, đừng để Hoàng Thượng lại nghĩ tới nô tài, bắt về làm khổ sai nữa."

Vân Trinh cười hì hì, Đình Đại rả tai nói khế với hắn: "Hầu gia, ngài làm thế nào mà làm Hoàng Thượng chịu thua được vậy? Ta mới đến được mấy ngày, còn không biết Hoàng Thượng đau lòng ngài sao? Có ngoan ngoãn nghe Hoàng Thượng nói không?"

Vân Trinh cũng lặng lẽ nói với Đình Đại: "Đình gia gia vẫn phải vất vả chút, để cho ta ở với Hoàng Thượng nhiều hơn."

Đình Đại lắc đầu thở dài, Vân Trinh lại cứ liên tục kính rượu ông ta: "Ta mang chút rượu thuốc đến cho ngài, sau này sẽ trò chuyện với ngài sau."

Đình Đại tỏ ra vô cùng bất lực.

Đám người thấy hai người bọn họ xì xào bàn tán, quả nhiên vô cùng thân thiết, ai nấy cũng đều có suy nghĩ riêng của mình.

Sau một hồi xã giao, mọi người ăn uống tiệc rượu đến ba tuần, Vân Trinh mới lấy cớ đi xa mệt mỏi, không chịu được mà đứng dậy rời đi.

Đợi đến khi khách khứa ra về hết, Chu Giáng cũng đã bị người âm thầm dẫn tới chỗ nghỉ tạm của Vân Trinh.

Phòng của khâm sai đương nhiên là tốt nhất, trong phòng phủ thảm lông dê dày, dọn dẹp cực kì sạch sẽ. Tuy cách bày biện không hoa lệ nhưng cũng vô cùng đẹp đẽ. Chu Giáng bị Long Tương vệ đưa đến, mới xốc rèm vào liền nghe được tiếng nước.

Vân Trinh mệt mỏi ngâm hai chân trong nước nóng, tr3

người cũng đã thay lễ phục măng bào rườm rà, mái tóc xõa tung tr3

vai. Thật sự là đám kim quan măng bào kia quá khó chịu, hấn chống đỡ cả một ngày đã vô cùng mệt mỏi, chỉ có thể nằm nghiêng tr3

giường thấp để hầu đồng rửa chân cho mình. Nhìn thấy Chu Giáng đến liền phát tay cho tất cả mọi người đi xuống, lại phân phó Long Tương vệ canh giữ ở cửa ra vào.

Chu Giáng tiến lên cười nói: "Để ta chải đầu cho ngươi đi, cũng có thể dễ chịu hơn."

Vân Trinh tựa lên gối mềm, tuy vừa rồi đã đổi nước thay rượu nhưng cũng đã uống không ít. Hấn có vài phần chệnh choáng, mông lung nằm tr3

giường, chỉ vào ghế dựa mềm đối diện nói: "Không cần, ngồi xuống đi, ta có chuyện quan trọng muốn hỏi ngươi, ngươi không được giấu giếm ta."

Chu Giáng ngồi xuống chỉ nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ ửng của hấn, lại cúi đầu nhìn hai chân trắng nõn đang khua nước lung tung. Hấn ta nghe tiếng nước chọc người, lại nghĩ đến lúc đã từng chải đầu cho hấn, bây giờ đã không thể thân thiết hơn. Trong lòng hấn ta vô cùng chua xót, thuận

miệng cười nói: "Ta đã bao giờ giấu người chuyện gì chưa? Người muốn hỏi gì thì hỏi - không phải đã thay rượu rồi sao? Sao vẫn uống nhiều vậy?"

Vân Trinh nhìn về phía hắn ta: "Ta hỏi người, đời trước về chuyện Bắc Tiết xâm lấn, người có biết Bắc Tiết còn một vị Vương thượng khác không?"

Chu Giáng bỗng nhiên như bị sét đánh trúng, tr3

lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh, chút suy nghĩ kiểu diêm trước đó đã bị dọa đến mức tiêu tán hết: "Cái... Cái gì?"

Vân Trinh nhìn hắn ta, mặc dù vẫn còn hơi say, nhưng thật ra ánh mắt lại rất tỉnh táo: "Không cần lừa gạt ta nữa... Người cũng nhớ tới tới chuyện của kiếp trước đúng không? Hạt châu kia."

Sắc mặt Chu Giáng lúc trắng lúc xanh, bí mật lớn nhất trong lòng bị vạch trần, hắn ta cũng không còn cách nào nguy trang thành vẻ bất cần đời vô tư với Vân Trinh như trước nữa. Hắn ta bỗng nhiên nói năng lộn xộn: "Ta... Ta không muốn giấu người... Ta sợ người biết sẽ không tới gần ta nữa, ta chỉ có thể coi như không biết cái gì, như vậy còn có thể làm huynh đệ tốt với người... Ta..."

Hắn ta bỗng nhiên che mặt, vành mắt đỏ bừng, bờ môi đóng mở, nhưng rốt cuộc không nói ra được một câu nào.

Vân Trinh không ngờ hắn ta lại phản ứng lớn như thế. Hắn có chút mờ mịt, một lát sau mới vỗ vị trí bên cạnh mình tr3

giường thấp, thở dài: "Người qua đây."

Chu Giáng ngồi tới, Vân Trinh đưa tay cho hắn ta một cái ôm: "Được rồi, huynh đệ tốt, ta đã quên hết những chuyện kia, ta đã sớm tha thứ cho người rồi, đừng khóc."

Chu Giáng vô cùng ghen ngào, mọi chuyện trước kia đều hiện lên. Hắn ta khổ tu trước Phật một đời, cũng chỉ để cầu một câu "Ta tha thứ cho người"

như vậy thôi.

Hắn ta bỗng nhiên cất tiếng khóc lớn, giống như muốn khóc hết nước mắt của cả hai đời vậy.

Chương 133: An tâm

Chu Giáng thoải mái khóc một trận mới thu nước mắt trả lời vấn đề của Vân Trinh: "Không có, lúc ấy Bắc Tiết vương bỗng nhiên phát rồ dốc toàn lực xâm phạm Đại Ung. Sau khi khai chiến liền cắt đứt tin tức, có lẽ chỉ có Hoàng Thượng ngự giá thân chinh đích thân tới tiền tuyến mới hiểu rõ tình huống nhất."

Vân Trinh nhìn đôi mắt sưng đỏ của hắn ta, cảm giác cứ như mình đang bắt nạt người khác, cũng có chút áy náy: "VẬY VỀ SAU CHẲNG LẼ NGƯỜI KHÔNG QUAN TÂM ĐẾN CUỘC CHIẾN SAO?"

Chu Giáng chần chờ một chút mới thấp giọng nói: "Sau khi người... ta liền xuất gia."

Vân Trinh khẽ giật mình, Chu Giáng thấp giọng nói: "Tu bế khẩu thiên(*), bởi vậy không hỏi thế sự, ngày ngày không ngừng khổ hạnh nên cũng không biết chuyện gì bên ngoài. Chỉ là có một ngày mẩu thân khóc đến cầu xin, phương trượng từ bi cho chúng ta gặp một lần, khi đó ta mới biết được Cơ Hoài Thanh bị phế, Định Quốc công cũng bị hỏi tội, nam đình trưởng thành toàn tộc bị lưu vong. Ta đã xuất gia nên không bị hỏi tội, mẩu thân hy vọng ta có thể về nhà... Ta không đồng ý, chỉ là cắt mất trần duyên, về sau không còn ra khỏi núi hay hỏi thế sự nữa. Cứ thế cho đến chết."

(*). Bế khẩu thiên còn gọi là dùng ngữ hoặc cầm ngữ, ý là cầm chính mình nói chuyện để giảm bớt khẩu nghiệp, tiêu tội miễn tai, giảm bớt tội lỗi của mình.

Vân Trinh a một tiếng, không nói gì thêm. Chu Giáng nhìn sắc mặt hắn hơi buồn liền vội vàng mặt giãn ra cười nói: "Có thể thấy được báỉ Phật rất có ích, ta ngày ngày cầu Phật, quả Phật đã để người hoạt bát khỏe mạnh sống

trước mặt ta. Đây đúng là quá may mắn, ta nào còn dám có hy vọng xa vời khác?"

Vân Trinh biết hẳn ta không muốn mình khổ sở, ngẫm nghĩ một chút rồi cũng vút ra sau đầu. Dù sao đời thứ nhất đã cách quá lâu, quá mức mơ hồ. Hắn lấy lại tinh thần: "Ta nhận được mật thư nói trong Bắc Tiết có bộ tộc phản bội, tự mình nâng đỡ một vương tử Nguyên thị khác, muốn mưu đồ bí mật khác tân vương."

Chu Giáng vô cùng kinh hãi, lại nói: "Là Giang Ninh bên kia truyền tin tức đến sao? Nếu như vậy, Bắc Tiết sẽ chỉ rơi vào nội loạn mới đúng, lại càng không nên tới xâm phạm triều ta - ta lại cảm thấy đây là chuyện may mắn với triều ta. Trường Quảng Vương và Hồ thái hậu không chế Vương Đình lâu ngày, bộ tộc khác có dị tâm rất bình thường."

Là chuyện may mắn với triều ta sao?

Kiếp trước không nghe nói đến một vị vương tử Nguyên thị khác... Trong đầu Vân Trinh bỗng nhiên hiện ra một người, Cơ Hoài Tố.

Gã ta vô cùng mưu mô, lại còn sống lại. Hai, ba năm trước vừa lúc là thời điểm Cơ Hoài Tố sống lại... Nếu gã có ý định sắp xếp... Lấy tài năng cộng thêm trí nhớ kiếp trước của gã, muốn giả tạo hoặc tìm kiếm một vương tử Nguyên thị cũng rất dễ dàng.

Hắn bỗng nhiên rùng mình, nếu thật sự chính là gã thì rốt cuộc gã muốn làm cái gì? Khiến Vương Đình Bắc Tiết hỗn loạn là vì muốn không chế Vương Đình, hay là vì mục đích nào khác? Ví dụ như gã đã biết mình phái Vân Giang Ninh đi Bắc Tiết, rất có thể một đời này ấu chủ đã không còn ý định xuôi nam, bởi vậy gã mới nâng đỡ một vương tử bù nhìn khác?

Hắn không khỏi run lên nhẹ nhẹ, sắc mặt xanh trắng. Nếu như vậy, Giang Ninh gặp nguy hiểm rồi!

Chu Giáng lại không biết suy nghĩ trong lòng hắn. Hắn ta ngồi gằn, cảm giác được thân thể của hắn khẽ run liên hồi vội vàng nói: "Nước lạnh sao? Để ta

lau chân cho người." Hắn ta vớt bàn chân từ trong nước lên, lại cầm lấy khăn lau, sau đó hơi khựng lại.

Trong nước không thấy rõ lắm, nhưng đến khi vớt ra mới thấy rõ dưới ánh đèn, tr3

mắt cá chân trắng nõn mềm mại của Vân Trinh đều là dấu nắm tay.

Vân Trinh sống an nhàn sung sướng, lúc nào cũng có người chăm sóc, đương nhiên hai chân cũng được bảo dưỡng tỉ mỉ đến mức không có một vết sẹo hay vết chai nào, móng chân sáng bóng được cắt tỉa gọn gàng. Lúc nắm trong tay chỉ thấy da thịt trơn bóng mềm mại, tr3

mắt cá chân còn có một vết cắn.

Hắn ta hơi ngậy ra, Vân Trinh lấy lại tinh thần thấy Chu Giáng đang ngẩn người nhìn hai chân mình. Ánh mắt hắn liền rơi xuống tr3

chân, trong nháy mắt cũng rất lúng túng, vội vàng thu chân về kéo thảm lên che, khuôn mặt đỏ bừng nói: "Vậy tạm thời ta cũng không còn việc gì để hỏi nữa, chờ đến mai ta nghĩ kỹ rồi lại hỏi người sau."

Chu Giáng cũng vô cùng lúng túng, nói tránh đi: "Ta bảo Phương Lộ Vân đến Bắc Tiết tiếp ứng Vân Giang Ninh, nếu hắn ta thật sự có chuyện gì, Phương Lộ Vân ở biên cảnh nhiều năm cũng có thể đón hắn ta về."

Trong lòng của hắn ta vẫn đang suy nghĩ, là ai?

Sự chua chát trong lòng gần như không có cách nào đề xuông, làn da Vân Trinh mỏng manh, chỉ hơi dùng sức nắm là có thể để lại dấu vết. Nhìn cái này cũng được ấy ngày rồi mà vẫn chưa tiêu, có thể biết lúc đó kịch liệt đến mức nào... Cho nên là ai?

Chẳng lẽ theo hầu bên người?

Chu Giáng mắt hờn mắt vía đứng lên, Vân Trinh chỉ ôm lấy áo lông chồn

khô khan nói: "VẬY người để ý hơn chút, chỗ người còn có tiền không, không đủ cứ tìm ta."

Chu Giáng miễn cưỡng nói: "Người nào có tiền gì? Ta đủ, vậy ta đi về trước." Đã nói không cầu gì khác chỉ cầu hấn khỏe mạnh cơ mà.

Vân Trinh nói: "Được. Ngày mai sẽ phải chuẩn bị đại duyệt, chắc người cũng vội vàng. Người quen thuộc cửu biên, có chuyện gì nhớ lặng lẽ nói với ta.
Tr3

đường người cẩn thận chút, ta sai người đưa người trở về."

Chu Giáng cười nói: "Được."

Không biết hấn ta phải dùng bao nhiêu sức mới đè được đồng suy nghĩ lung tung trong lòng xuống. Vừa đứng dậy liền nhìn thấy Vân Trinh đổ từ tai đến cổ, hiển nhiên là vô cùng xấu hổ, nhưng chắc chắn đã mất đi suy nghĩ đó đối với mình. Trước đó hấn còn có thể thoải mái thân thiết với mình, nhưng tuyệt đối sẽ không dám phải vết xe đổ. Bọn họ đã dứt duyên phận vợ chồng, bây giờ có thể làm huynh đệ đã là hấn khoan dung độ lượng lắm rồi.

"Một hòn như vẽ đối sông trong, nhà cửa đoàn viên đủ vợ chồng; Gãy gánh giữa đường ai rõ thấu, quạnh hiu vắng vẻ chốn phòng không."

Đây là quả xâm Vân Trinh rút được ở miếu Văn Xương để quân lúc vẫn còn ngây thơ. Khi đó hấn ta không biết rõ, còn vui vẻ kéo Vân Trinh đi rút quả, lại không biết lời tiên tri đã sớm định rồi.

Hấn ta lặc lợng rời khỏi phòng.

Vân Trinh bọc áo lông chồn trốn tr3

giường, xác nhận Chu Giáng đi rồi mới đỡ bưng cả khuôn mặt lộ chân ra. Mấy ngày nay hấn đều đi đường, thỉnh thoảng cũng sẽ được tắm rửa ngâm chân, nhưng lại không quá để ý đến dấu vết tr3

người mình.

Bây giờ nhìn thấy không khỏi nhớ tới mọi hành động của Hoàng Thượng vào đêm trước khi đi. Tr3

cổ tay tr3

đùi dường như còn có xúc cảm hai tay Hoàng Thượng nắm lấy, còn cả cảm giác lúc đôi môi kia rơi lên da thịt như lông vũ. Mỗi một vết tích trải rộng tr3

người đều đang tuyên bố sự chiếm hữu của Hoàng đế giống như đang mở mang bờ cõi, ngay cả trong tim cũng được khắc dấu.

Mới rời khỏi mấy ngày mà đã nhớ bệ hạ. Hấn ôm chặt áo lông chồn trong tay giống như đang ôm lấy thân thể mạnh mẽ của bệ hạ, sắc mặt đỏ bừng, lấm bầm lặn lộn tr3

giường mấy cái mới ấm ức đứng lên. Lại nghĩ đến lời vừa nãy của Chu Giáng, hấn chậm rãi viết một phong thư để bồ câu truyền tin cho Giang Ninh, sau đó mới mệt nhọc chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau Vân Trinh nghỉ ngơi một ngày, chỉ ở trong phòng doanh trại cửu quân nghị sự, lại triệu tập Đô đốc các quân trấn đến tra hỏi tình hình trong quân. Đinh Đại cũng lấy danh sách thuế ruộng quân lương quân nhu mấy năm qua ra cho Vân Trinh xem.

Vân Trinh mở ra, Đinh Đại cười nói: "Một năm gần đây điều động rất nhiều, Binh bộ cũng ý điều không ít quân lương đến, đồn điền các nơi miễn cưỡng có chút hiệu quả. Chỉ là thời tiết rét lạnh, đất đai khô cằn không dễ trồng trọt. Chỉ có thể trồng mấy loại chịu rét được như kê vàng, thu hoạch không tốt lắm, nhưng cũng miễn cưỡng có thể tự cấp tự túc. Bây giờ biên cảnh đang chiêu dân khai hoang, nếu như khai hoang thành công thì có thể miễn tô thuế mười năm, cũng có chút hiệu quả."

Vân Trinh mở ra, nghi ngờ nói: "Ta nhớ năm ngoái Tùng Giang phủ có bão,

nhà dân đê đập sụp đổ, tử thương vô số. Hộ bộ khẩn cấp phái quan viên đi cứu thiên tai, quốc khố cũng rất căng thẳng..." Năm ngoái việc chi trả cho quân nhu đã tốn rất nhiều rồi, hiển nhiên biên quân vốn dĩ trống rỗng. Đột nhiên chiêu binh, chế giáp, tu sửa tường thành, đúc vũ khí, thoáng một cái đã hao phí quá lớn, sao Hộ bộ có thể cho nhiều tiền như thế được?

Đình Đại nói: "Đúng vậy, năm ngoái quân lương bên này vẫn rất là căng thẳng, Hoàng Thượng liền lấy bạc từ trong kho ra bổ sung."

Nội khố cũng không dư dả, Hoàng Thượng vẫn luôn vô cùng tiết kiệm, Vân Trinh biết rõ điều này. Hấn khó hiểu nhìn Đình Đại, Dương Đông Phủ ở một bên cười nói: "Hoàng Thượng quả thực là nhìn xa trông rộng, lo lắng cho cửu biên. Tướng sĩ cửu biên chúng ta đều phấn chấn trong lòng, một năm qua người người hăng hái, ai nấy cũng nô nức tấp nập tranh giành đền đáp hoàng ân."

Vân Trinh nhìn những quan viên khác cũng ở đây, không tiện hỏi tiếp, chỉ đành lật ra từng hạng mục chậm rãi hỏi Dương Đông Phủ.

Dương Đông Phủ thấy tuy hấn khiêm tốn nhưng lần nào cũng hỏi trúng chỗ quan trọng, dần dần bị hấn hỏi đến mức đỏ mồ hôi lạnh. May mà từ khi sửa lại quân chế, quân lương quân nhu này đều do nội quan trấn thủ trực tiếp trích cấp đến từng quân trấn, phủ Tổng đốc không thể giữ lại một chút nào cả, bởi vậy cũng không bị bắt được nhược điểm gì.

Chỉ là vị Vân hầu gia này năm nay còn chưa hai mươi mà đã có ánh mắt sắc bén và trí nhớ rất tốt, cứ như cực kỳ hiểu rõ về cửu biên vậy. Thuộc hạ của ông ta có một vị Đô đốc khẩn trương thái quá, lúc đáp lời đã nói sai địa danh, hấn lại lập tức phát hiện ra, hỏi thêm hai câu khiến Đô đốc kia đỏ mồ hôi như mưa thừa nhận mình nói sai. Vân hầu gia cũng không trách cứ, chỉ cười nói: "Ta nói rõ ràng quanh đây không có đê đập, sao lại có khoản chi tiêu cho công trình trị thủy được, quả nhiên là nhớ nhầm."

Mấy Đô đốc bị đặt câu hỏi liên tiếp đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, Công Lương Việt ngồi bên dưới lại càng như đang ngồi bàn chông, nhắm đi nhắm lại việc chiến sự thuộc quyền quản lý của mình trong lòng, lại lặng lẽ chọc

Chu Giáng: "Lát nữa Phượng Cử sẽ không khiến ta và người khó xử chứ, người xem hẳn hỏi đến mức kia kìa."

Chu Giáng vốn đang mắt tập trung, nghe hẳn ta nói vẫn chưa hoàn hồn: "Hả? Điều là chút chiến sự cơ bản đi." Hẳn ta nhìn chăm chăm Vân Trinh hăng hái ngồi trên. Lại nhìn kỹ từng thị vệ bên cạnh hẳn, nghi ngờ không biết ai có thể đến gần. Cát Tường Nhi đơn thuần như vậy, sẽ không bị người ta lừa gạt chứ?

Công Lương Việt thấy hẳn ta đang suy nghĩ lung tung liền véo mạnh một cái: "Ta cũng không tin người cũng nhớ kỹ? Đây đều là những chuyện sư gia làm chủ cũng được rồi, bình thường chúng ta chỉ cần quản lý huấn luyện dẫn binh không được sao?"

Chu Giáng nói nhỏ: "Hoàng Thượng có thể thuộc lòng mấy cái này, người là Đô đốc quân trấn một phương mà cũng dám ném cho sư gia làm chủ?"

Công Lương Việt toát mồ hôi hột, lại thấy Vân Trinh ở tr3

nhìn về phía bọn họ, cười hỏi: "Công Lương tướng quân? Đến lượt người."

Công Lương Việt nơm nớp lo sợ đứng lên, Vân Trinh mỉm cười hỏi hẳn ta mấy vấn đề. May mà Công Lương Việt đều nhớ kỹ, dù sao cũng đã thuận lợi trả lời xong. Lại đến lượt Chu Giáng, Chu Giáng đối đáp trôi chảy, Vân Trinh hỏi hơi kỹ, nhưng Chu Giáng đã sớm nhớ kỹ trong lòng, không hề sai sót một chút nào. Cuối cùng còn hỏi các Đô đốc chín trấn một vòng, Vân Trinh lại nói với Dương Đông Phủ về quá trình tổng duyệt ngày mai rồi mới giải tán.

Vân Trinh giữ Đình Đại lại hỏi xem nội khổ của Hoàng Thượng lấy tiền đâu ra.

Đình Đại thấy không thể gạt được hẳn, đành phải cười nói: "Hoàng Thượng bán chút tài sản riêng - vốn dĩ khu vực cũng không tốt, đều là ở cố đô Giang Nam, quá xa kinh thành. Lúc đầu không dễ kinh doanh, lại còn vô bổ một nô tài làm mưa làm gió ở đó. Hầu gia ngài không biết đâu, bên kia

có không ít nô tài quản lý, bởi vì không có chủ tử nên vẫn luôn kiếm lời vào túi riêng, hàng năm tiêu hao không ít. Hoàng Thượng đã sớm không thích, liền để lão nô tự mình xử lý."

Vân Trinh vô cùng kinh ngạc, bán tài sản riêng! Tài sản riêng trong tay Hoàng Thượng đã phần đề là hoàng trang mà các đời tiên tổ và Thái hậu để lại cho y. Đàm thị là thế gia vọng tộc số một số hai, chỉ sợ của hồi môn của Thái hậu lúc trước vô cùng phong phú, lại chỉ có mỗi đứa con là Hoàng Thượng cho nên tất nhiên sẽ đều để lại cho Hoàng Thượng. Cửa hàng trang tử ruộng đồng đã phần đều ở cố đô Giang Nam, đất đai bên đó phì nhiêu, sản vật màu mỡ, nào có lý lẽ không để kinh doanh?

Đinh Đại còn đang liên miên lải nhải: "Hầu gia thay Thiên tử tuần thú, chỉ cần chú ý an toàn là được. Cũng không biết tên nhóc Cao Tín kia có sắp xếp chu đáo không, bình thường chỉ để mặc ngài làm ầu..."

Vân Trinh nói: "Đinh gia gia tới đây vất vả, ta thấy thời tiết bên này khắc nghiệt, tr3

đường cũng không náo nhiệt lắm, không bằng vẫn nên trở lại kinh thành số đi."

Đinh Đại nói: "Ta thấy biên cương rất bình an, đến đây dưỡng lão vô cùng hài lòng - Hoàng Thượng đồng ý với ngài, chắc chắn cũng chỉ nói nếu có chiến tranh mới gọi lão nô trở về quản lý kinh doanh. Hầu gia đừng lừa lão nô, bây giờ chưa có chiến sự, ta còn có thể hưởng phúc thanh nhàn tự tại, còn có người đưa tiền cho tiêu nữa."

Vân Trinh cười: "Ai đưa tiền cho ngài chứ."

Đinh Đại cười hì hì: "Nơi này là đất phong của Tấn vương, Tấn vương cho ta không ít đồ tốt. lát nữa sẽ cho ngài một ít đem về cho Hoàng Thượng, có mấy bức tranh cổ, chắc chắn Hoàng Thượng sẽ thích!"

Vân Trinh khế gật đầu: "Được rồi, ta cũng phải tranh thủ thời gian đi tìm Cơ Hoài Thịnh."

Đình Đại nói: "Ngài phải cực kỳ cẩn thận, chớ có ham chơi. Thời tiết còn lạnh lắm, ta thấy bên cạnh ngài chẳng có người nào biết nặng nhẹ. Hoàng Thượng cũng chiều ngài, bị ngài đổ vài câu liền văng đầu thả ngài ra, không ở trong kinh với Hoàng Thượng mà đến bên này ăn cát làm gì. Bây giờ Hoàng Thượng có khỏe không?"

Vân Trinh cười hì hì nói: "Ngài trở về nhìn chẳng phải sẽ biết sao, ta biết ngài thương Hoàng Thượng lắm, ở lại bên cạnh y trông y suốt ngày không tốt sao."

Đình Đại lườm hấn một cái, đứng lên: "Hầu gia còn muốn hỏi gì không? Không có thì ta đi về trước, còn có mấy phần thuế ruộng cần theo dõi."

Vân Trinh đứng dậy tự mình tiễn ông ta ra, cảm thấy bí ẩn càng lúc càng lớn.

Ngày hôm sau tiết trời sáng sủa, trời xanh giống như lưu ly, không có một áng mây nào, quả nhiên là thời tiết tốt để xét duyệt điểm binh.

Vân Trinh và Dương tổng đốc, Đình Đại cùng với các tướng quân quân trấn, Tấn tuần phủ, quan viên địa phương đều mặc quan phục, trước tiên lập đàn tế trời, tuyên đọc thánh chỉ, lĩnh hội hoàng ân cuộn cuộn. Sau đó mới ngồi lên đài xem duyệt binh trong tiếng kèn.

Chỉ thấy phía dưới pháp phối cờ xí, các quan quân tiến vào võ đài đứng trung bình tấn, diễn luyện các loại trận pháp. Đây là phần diễn tập đầu tiên - duyệt trận.

Vân Trinh tập trung nhìn, quả nhiên thấy đám kỵ binh đều được vũ trang đầy đủ, khí thế như sói như hổ, trận pháp diễn luyện cũng cực kỳ tinh thông. Ai nấy đều tiến lùi tự nhiên, nghiêm chỉnh huấn luyện theo quân kỳ hiệu lệnh. Sau diễn luyện trận pháp là duyệt bắn, các quân trấn chọn ra xạ thủ cưỡi ngựa tiến vào võ đài, mỗi người bắn ba mũi tên, sau đó xuống ngựa lại bắn sáu mũi tên, bắn trúng sẽ có người gõ trống da thông báo.

Vân Trinh chỉ nghe được tiếng trống không dứt, quả nhiên ai nấy đều được thao luyện tinh thông, kỹ năng bắn điêu luyện.

Tiếp đó là diễn luyện vũ khí đơn như đao thương, rồi đến thi đấu vật, cử tạ chạy nhanh. Người nào cũng phấn chấn tinh thần, có thể nhìn ra ngày thường được thao luyện đầy đủ. Quân bào áo giáp tr3

người đều mới tinh sáng loáng, vũ khí được trang bị tỉ mỉ, đây là điều không phải một sớm một chiều là có thể chuẩn bị được.

Liên hệ với cuộc tra hỏi hôm qua, một năm gần đây Hoàng Thượng đã hỏi về biên quân mấy lần, lại để Đinh Đại chuyên môn quản lý quân lương, mặt khác còn điều vận lương thảo từ các vùng sông nước phía nam xuống.

Vân Trinh càng nhìn càng thấy nghi ngờ. Tuy mình có nói hình như Bắc Tiết có ý định xâm lược nhưng cũng chỉ là điều không có căn cứ, tr3

thực tế cho dù là Chương Diễm hay là Đinh Đại cũng cho rằng mình làm loạn, bao gồm cả cách nói của Dương tổng đốc hôm nay. Hiển nhiên biên cương vẫn luôn an bình, không giống như sắp phải đánh trận. Nếu không phải một năm qua Hoàng Thượng nhiều lần đốc thúc thì chắc chắn sẽ không thể chuẩn bị đầy đủ, thao luyện tỉ mỉ như hôm nay.

Đương nhiên theo lời của Cơ Hoài Tố, lúc trước ấu chủ Bắc Tiết - Nguyên Chiêu chính là kẻ điên, cộng thêm Giang Ninh năm đó chịu đủ khổ sở ở Đại Ung trở về, hai người bắt tay giết Trường Quảng Vương, cầm tù Hồ thái hậu, tùy ý phát động chiến tranh. Không biết vì nguyên nhân gì mà thủ lĩnh mười hai bộ tộc cũng ủng hộ bọn họ.

Nhưng bây giờ đã không như thế nữa, Giang Ninh trùng hợp vào trong tay mình, bây giờ hẳn ta trung hậu ôn hòa, ở trong phủ cũng không phải chịu khổ gì. Tất cả nghi ngờ về chiến tranh Bắc Tiết đều là vô căn cứ giống một đứa bé tự dưng nói mớ thôi.

Mặt ngoài Hoàng Thượng đổ dành mình, còn chưa tính đến việc... đổi quân chế. Tuy kiếp trước cũng đã từng làm, Hoàng Thượng vẫn luôn nghi kị

quyền lực của phủ Đề đốc các tỉnh quá lớn, cắt xén quân lương, giả mạo nhận quân nhu, lừa tr3

gạt dưới, ức hiếp dân chúng, lại cấu kết với quan viên địa phương, thế gia vọng tộc hào cường thậm chí là phiên vương. Cho nên mới thành lập Quân Cơ Xử.

Mấy năm nay Quân Cơ Xử không ngừng sát nhập phủ Đề đốc các tỉnh, phủ Tổng đốc các vùng Vân Quý, Quế Việt, Xuyên Du. Lại phái thêm Án sát sứ, cải tạo đất đai, xóa bỏ phủ Thổ Ty(*), trực tiếp vượt qua phủ Tổng đốc, tướng quân mà phân phát đến quân trấn. Những điều này đúng là đã tiết kiệm được chi tiết, đề cao quyền khống chế quân trấn địa phương của triều đình.

(*) Phủ Thổ Ty trực thuộc nha môn, chủ yếu ở các vùng biên giới dân tộc thiểu số.

Nhưng năm ngoái các nơi đều gặp thiên tai khó khăn, Hoàng Thượng cố ý bán tài sản riêng của mình, lại lấy từ trong kho ra trợ giúp bổ sung quân lương quân nhu cửa biên, thậm chí còn phái Đinh Đại vẫn luôn quản lý cấm quân tới làm nội quan trấn thủ tọa trấn phủ Tổng đốc. Phải biết phòng vệ kinh thành quan trọng đến cỡ nào chứ? Để cho một người mới như mình quản lý cấm quân mà điều ra Đinh Đại đến tọa trấn phủ Tổng đốc cửa biên, nếu chỉ để đỡ mình an tâm thì sao phải làm đến mức này?

Thiếu quân lương, chỗ nào mà chả thiếu. Phủ Tổng đốc Vân Quý đã dâng sớ muốn binh đòi lương không biết bao nhiêu lần rồi. Nơi đó bốn phía là địch, thế núi nhỏ hẹp, vốn dĩ đã có nhiều đạo tặc, thổ quan chiếm núi làm vua, thuế má thường không thu được, hàng năm còn phải tốn không ít tiền bạc trợ cấp.

Không chỉ Vân Quý, mà Tổng đốc Quế Việt, Tương Sở, Xuyên Du cũng phải tốn không ít thời gian để đàn áp đám thổ quan thổ ty này. Một khi cải tạo đất đai ắt phải điều động binh, còn phải diệt phỉ giết địch thường xuyên. mấy năm nay Quân Cơ Xử cũng đều tốn nhiều tiền của Binh bộ vào Tây Nam, phía nam lại còn có hải tặc Oa cũng hao phí không ít sức lực.

Khó trách cứu biên không lấy được tiền bạc nội khố, cho nên hai đời trước mới thất bại thảm hại, bị Bắc Tiết thừa dịp yếu kém mà vào, đánh hạ thành trì liên tiếp.

Chẳng lẽ vì mấy câu nói đùa của mình mà Hoàng Thượng lại phải lấy bạc trong kho ra để tăng cường phòng vệ biên giới?

Phải biết nếu không có chiến sự, những tường thành đã được tu sửa sẽ dần mục nát, những tướng sĩ được dùng tiền nuôi cũng sẽ dần dần già đi xuất ngũ, ngày ngày tiêu hao vô số quân lương, những quân lương tích trữ trong quân trấn cũng sẽ hư thối. Số bạc tiêu tổn này sẽ bị uổng phí.

Cũng khó trách các văn thần và Hộ bộ cố gắng cắt xén chi tiêu cho Binh bộ. Điều là dùng quốc khố như trứng chọi đá, tiêu bạc vào việc khởi công xây dựng thuỷ lợi, tu sửa đường, khơi thông kênh đào, khởi công xây dựng quan học, nuôi dưỡng người già trẻ nhỏ thậm chí là cứu tế mua lúa, cái nào chả xứng đáng hơn việc đập tiền ra biên cương nuôi quân?

Hoàng thượng là thánh minh thiên tử phải thống trị thiên hạ, sẽ không vì mấy câu nói lung tung của một kẻ ăn chơi như mình mà làm thế. Cho dù mình là Hoàng hậu cũng không, dù y có sủng mình cỡ nào thì cũng sẽ không lấy quốc gia đại sự ra làm trò đùa. Mấy năm nay Quân Cơ Xử vẫn luôn quan tâm đến Tây Nam, cải cách ruộng đất, diệt trừ thổ phỉ, sửa trị địa phương thu về trung ương. Đó mới là những nơi có thuế má vào quốc khố.

Phải mình đến cứu biên tuần tra, việc này cũng cũng không phải do mình yêu cầu, nhưng chính mình cũng muốn cho nên mới vui vẻ đến. Bây giờ nhìn các binh sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, quân lương đầy đủ, hôm qua hỏi các quân trấn cũng đều thấy đã tu sửa tường thành, tích trữ lương thảo. Mỗi một việc Hoàng Thượng đều nghĩ đến trước mình, chuẩn bị thỏa đáng đến mức mình không cần phải lo lắng gì cả.

Giống như là... đặc biệt đặc phái mình tới đây để tận mắt nhìn một lần cho an tâm.

Trong lòng Vân Trinh bỗng nhiên như có một tia chớp xẹt qua, để mình an tâm sao?

Chẳng lẽ Hoàng Thượng biết mình vẫn luôn lo lắng về Bắc Tiết, bởi vậy mới cố ý để mình đến xem một lần, giống như đang nói với mình rằng trăm đã chuẩn bị xong tất cả rồi, không cần lo lắng.

Thế nhưng mình nói về Bắc Tiết có chiến sự như nói đùa, vì sao Hoàng Thượng lại cho là thật mà chi tiền bạc công sức ra chỉ để làm mình an tâm?

Rất nhanh lễ xét duyệt đã kết thúc, Vân Trinh tươi cười ban thưởng cho các tướng sĩ. Sau đó lại là một bữa tiệc lớn, đến khi kết thúc đã vào đêm. Vân Trinh lại cho người mời Chu Giáng tới lần nữa.

Chu Giáng có chút khó hiểu, tiến đến cười nói: "Không phải ngày mai người muốn đến mấy quân trấn xem sao? Trong đó có quân trấn mà ta làm Đô đốc, ta đang muốn chạy trở về chuẩn bị thỏa đáng nếu không ngày mai sẽ mất mặt trước người đây. Rốt cuộc là có chuyện gì mà vội vã gọi ta đến thế, ngày mai gặp nói cũng được mà."

Vân Trinh nhìn hấn ta. Thiếu gia ăn chơi trác táng ngày xưa bây giờ đã là một tướng quân trăm ổn thành thực, làn da hơi đen chút, nhưng ngũ quan mặt mày khắc sâu, đôi mắt kiên định, khóe miệng mỉm cười mang theo mị lực nam nhi mà kiếp trước không có.

Vì sao hấn ta lại trở thành thế này? Lúc tự xin đi trấn thủ biên cương, hấn ta vẫn là một công tử bột chưa từng chịu khổ, trong nhà còn đang tìm hôn sự cho hấn ta. Bàn tay cầm trường đao bây giờ đã từng là bàn tay ném thẻ vào bình rượu hay cưỡi ngựa năm đó, đôi chân dài vững chắc khỏe khoắn bây giờ đã từng đá bóng hay đến mức ai nấy đều trầm trồ.

Bởi vì hấn ta mang theo trí nhớ của kiếp trước, hấn ta biết biên cương sắp xảy ra chuyện nên mới tình nguyện trấn thủ biên cương để chuộc tội.

Cho nên vì sao Hoàng Thượng lại phải chuẩn bị những việc đó?

Một đáp án vô cùng sống động trong đầu mình.

Chu Giáng thấy hắn chỉ nhìn mình mà không nói lời nào, liền cười nói: "Sao thế? Hay là thượng quan có việc muốn trách phạt mặt tướng?" Hắn ta thấy sắc mặt Vân Trinh có chút không giống ngày hôm trước, bỗng nhiên cũng ngừng trêu chọc, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Sao vậy?"

Vân Trinh chậm rãi hỏi: "Tìm người tới là tối hôm qua mới nghĩ đến, vì sao Hoàng Thượng bỗng nhiên thăng quan cho người? Ta nhớ năm ngoái bỗng nhiên tặng cho người mấy cấp, ta còn chuyên môn viết thư chúc mừng người. Bây giờ nghĩ đến, người vừa đánh lộn cùng Hà Gian quận vương không bao lâu, Hoàng Thượng cũng không có ấn tượng tốt với người, sao bỗng nhiên lại tặng cho người mấy cấp liền."

Chu Giáng bỗng chảy mồ hôi lạnh, miễn cưỡng cười nói: "Cái này, ta cũng không biết, có phải là tổ phụ tìm Hoàng Thượng biện hộ cho ta không... Hay là do ta làm việc ổn thỏa... Ta còn tưởng rằng là người nói gì giúp ta trước mặt Hoàng Thượng chứ..."

Vân Trinh nhìn chằm chằm hắn ta: "Chu Tử Đan, hôm qua người mới nói sẽ không lừa gạt ta." Giọng nói nghiêm nghị.

Lông tơ cả người Chu Giáng dựng đứng lên, hận không thể ngắt đi ngay lập tức. Nhưng lại không có, hắn ta chỉ thấy Vân Trinh lạnh lùng nhìn chằm chằm mình, mở miệng hỏi mình:

"Có phải Hoàng Thượng đã biết chuyện kiếp trước của người và ta không."

Khuôn mặt Chu Giáng cứng ngắc, không nói nên lời.

Vân Trinh cũng đã biết đáp án - tên gốc này ở trước mặt mình còn vô dụng như thế thì càng không chịu nổi một câu trước mặt Hoàng Thượng. Có khi chuyện ba tuổi đái dầm cũng có thể bị Hoàng Thượng hỏi ra.

"Từ bao giờ."

Chu Giáng vẫn không nói nên lời, Vân Trinh vẫn nhìn chăm chăm vào hắn ta.

Cuối cùng Chu Giáng mở miệng: "Cát Tường Nhi... Tha cho ta đi, ta thật sự không thể nói."

Vân Trinh không nói một lời, nhìn xem Chu Giáng tái nhợt hành lễ, run rẩy lui ra ngoài.

Hắn chỉ cảm thấy đôi mắt nóng rực, nước mắt đã chảy đầy mặt từ lúc nào - bảo mình tận mắt đến xem chỉ là để làm mình yên lòng thật sao? Hoàng Thượng.

Chương 134: Quý nhân

Giang Ninh nhận được thư của Vân Trinh bảo hắn ta cố gắng đề phòng kiểm tra xem có người khả nghi hay không, hắn nghi ngờ có một thế lực khác ở trong đó quấy nước đục - có thể là Hà Gian quận vương Cơ Hoài Tô, việc nâng đỡ một vương tử Nguyên thị khác rất có thể là gã ở sau lưng làm chủ, bảo hắn ta phải cực kỳ đề phòng, an toàn là tr3

hết.

Cơ Hoài Tô? Giang Ninh cau mày suy nghĩ, người Bắc Tiết vô cùng miễn cảm với người Nam triều. Người Đại Ung rất dễ nhận ra, cho dù là mình sau khi trở về, ngôn ngữ cử chỉ cũng không thể không lộ ra vết tích thuộc về Ung triều. Nhưng hắn ta có một đôi mắt màu xanh lam mang tính tiêu chí, cộng thêm ra vào đều có hộ vệ nên mới khiến người khác dễ biết hắn là đứa con mà Trường Quang Vương tìm về, bởi vậy cũng không có ai dám vô lễ ở trước mặt hắn ta.

Xem ra phải tìm cách tử đến Ô Hùng tộc một chút, nhưng Ô Hùng tộc và bọn họ lại đối địch - chỉ có thể dùng Phương Lộ Vân.

Hắn ta tìm một cơ hội ra ngoài tìm Phương Lộ Vân, Phương Lộ Vân cũng dứt khoát: "Đúng lúc lắm, thương đội Chu thị có một nhóm dược liệu muốn bán ra, lại muốn mua sắm trâu ngựa, ta sẽ bảo bọn họ đến Ô Hùng tộc một lần. Chúng ta làm tiêu đội chuyên môn bảo vệ bọn họ cũng không kỳ quái."

Giang Ninh nghe thấy Chu thị đã cảm thấy hơi cổ quái, suy nghĩ một chút mới hỏi: "Bên thương đội Chu thị là vị đông gia nào?"

Sắc mặt Phương Lộ Vân có chút xấu hổ, chỉ thấy rèm phía sau vén lên, một thanh niên nhẹ nhàng đi ra cười nói: "Là thiếu đông gia ta đây." Áo bào màu

xanh ngọc, nụ cười vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy thân thiết, không ngờ chính là Khánh Dương quận vương.

Cho dù là Giang Ninh cũng không thể giữ bình tĩnh: "Hầu gia có biết không?"

Phương Lộ Vân nói: "Hôm qua vừa cho người đưa tin về... Vương gia không chịu trở về." Một chủ nhân khác của tiêu cục này là Cơ Hoài Thịnh, lần này hắn ta đến đây theo thương đội Chu gia. Lúc phát hiện Khánh Dương quận vương ở trong thương đội thì hắn ta đã đến được mấy ngày rồi.

Cơ Hoài Thịnh cười hì hì: "Ta vốn nghe nói Hầu gia muốn tới cứu biên duyệt binh liền về Tấn sớm chờ hắn đến uống rượu, kết quả ngày đó thương đội mời tiêu cục giương oai, trong đám tiêu sư lại có vị Phương đại nhân này - phó tướng bên cạnh Chu tướng quân. Hắn ta vẫn luôn là người tài giỏi, vì sao lại mai danh ẩn tích tới Bắc Tiết, còn dùng tiêu cục. Nếu đã dùng tiêu cục, vậy chắc Hầu gia cũng biết. Ta đột nhiên tò mò nên cũng lặng lẽ đi theo thương đội đến đây... Sau đó liền phát hiện Hồ nhi nghĩa tử bên cạnh Hầu gia mất tích lại là thế tử Trường Quảng Vương... Vấn đề này càng ngày càng cổ quái..."

Giang Ninh nhìn Cơ Hoài Thịnh: "Khánh Dương quận vương, rất nhiều người bởi vì biết quá nhiều mà chết."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Ta tin Chiêu Tín Hầu, nếu hắn thật sự muốn để ta chết, vậy coi như ta không biết nhìn người, chết cũng không oan uổng."

Giang Ninh nói: "Việc này quá nguy hiểm, Quận vương quá mức tôn quý, vẫn xin người trở về. Hơn nữa người chính là tôn thất, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ở Bắc Tiết, một khi bị người khác phát hiện sẽ gán cho tội danh cầu kết ngoại bang, đến lúc đó người biện bạch như thế nào?"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Không ngờ lúc trước thấy người cả ngày không nói được một chữ, hóa ra còn biết ăn nói như thế - Ta thấy bây giờ chỉ có ta thích hợp là việc này nhất. Ta quen Hà Gian quận vương, hơn nữa ta đổi tên đi thương nhiều năm, người bên ngoài không giải quyết được, ta có thể

làm."

Giang Ninh lắc đầu: "Không thể, thân phận của người tôn quý, nhờ may Cơ Hoài Tố giết người diệt khẩu..."

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Người ngốc sao? Nếu thật sự giết người thì càng chứng minh có quý, gã sẽ chỉ tránh đi ta, tuyệt đối không giết ta."

Phương Lộ Vân nói: "Vấn quá nguy hiểm, Vương gia nên chờ chúng ta đi điều tra trước rồi trở về sẽ bẩm báo cho Vương gia sau."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Nhiều lần đi mới có thể gây nên sự chú ý của đối phương. Nếu Chu gia không có thiếu đương gia đại diện thì chắc chắn quý nhân sẽ không xuất hiện. Ta dẫn theo đại chương quỹ quen thuộc bên này nhất, vấn đề không lớn."

Giang Ninh lắc đầu, Cơ Hoài Thịnh nói: "Các người đúng là, chẳng lẽ bây giờ tình cảnh của hai người các người không nguy hiểm sao?"

Phương Lộ Vân nói: "Chúng ta phụng lệnh là việc, Vương gia chính là quý nhân... Nhờ may có sai sót gì..."

Cơ Hoài Thịnh cười lạnh: "Quý nhân? Các người biết đến khi ta về phiên sẽ như thế nào không? Chỗ nào cũng không được đi, cả cuộc đời sẽ chỉ như một con heo lăn lộn tr3

đất, trừ ăn uống vui đùa thì chính là sinh đẻ. Ngay cả ra khỏi thành cũng không được phép, bất kỳ hành động gì đều phải báo cáo, mỗi tuần đều phải tới nha môn báo danh chứng minh không tự ý rời khỏi đất phiên..."

Phương Lộ Vân và Giang Ninh không nói gì.

Cơ Hoài Thịnh nhìn bọn họ, đôi mắt như phát ra ánh sáng: "Có lẽ đây là cơ hội được tham gia việc gì đó cuối cùng trong đời ta!"

"Ta sớm biết Hầu gia các người không đơn giản! Đang yên đang lành lại tạo

ra một tiêu cục như thế, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy không đơn giản, quả nhiên đã bị ta phát hiện ra!"

"Ông đây từ sáu tuổi đã theo thương đội đi khắp nơi, ta tình nguyện không làm Vương gia bỏ đi này mà chỉ làm một thiếu chủ Chu gia thật vui vẻ có thể đi khắp thiên hạ!"

"Các người thì biết cái gì!"

"Ta sẽ đến Ô Hùng tộc!"

"Hầu gia các người không quản được ta, chờ hấn bẩm báo cho Hoàng Thượng, vậy cũng là trời cao hoàng đế xa, phẩm cấp của ta cao hơn hấn, hấn còn phải nghe ta kìa!"

Vẻ mặt Cơ Hoài Thịnh đắc thắng, đôi mắt chiếu sáng rạng rỡ: "Vậy cứ quyết định thế đi."

Giang Ninh và Phương Lộ Vân liếc nhau một cái, đành phải chấp tay nói: "Đa tạ Vương gia giúp đỡ."

Cơ Hoài Thịnh cười ha ha, mở quạt ra: "Yên tâm đi, không có mấy ai từng gặp Khánh Dương quận vương, nhưng bạn bè của thiếu chủ Chu gia lại ở khắp thiên hạ!"

Phương Lộ Vân nói: "Trời lạnh mà còn cầm quạt..."

Cơ Hoài Thịnh liếc hấn ta một cái: "Làm buôn bán đều phải lấy cái gì đó che chắn, Gia Cát Lượng còn cầm quạt lông vũ kìa kìa!"

Phương Lộ Vân liên tục thở dài, Cơ Hoài Thịnh lại nói: "Ta cảm thấy nếu đây là do Hoài Tố bố trí thì sẽ không chỉ có mỗi Ô Hùng tộc, chẳng lẽ Vương Đình gã cũng không buông tha? Không giống tác phong kín đáo của gã. Giang Ninh à, người phải chú ý xem bên cạnh có người Nam triều nào không - đương nhiên cũng không nhất định là Nam triều, có thể là một vài nhân vật nhỏ. Có lẽ quý nhân các người sẽ không chú ý đến nhân vật nhỏ,

dù sao nói cho cùng bộ tộc Bắc Tiết chính là một đại gia đình, người biết ta ta biết người, một người ngoài đến cũng rất chói mắt, nhưng nhân vật nhỏ bé lại khác."

Giang Ninh suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu nói đặc biệt thì chỉ có Vu sư bên cạnh Hồ thái hậu - là nam sủng, rất được sủng ái, phần lớn thời gian đều đeo mặt nạ, lúc nhảy múa cũng đeo. Hơn nữa nhìn qua dáng dấp rất đẹp, nghe nói Nguyên Luân vương thúc đưa cho bà ta, hình như là người Đại Ung."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Mỹ nhân kế sao, đây cũng là lịch sử lâu đời của chúng ta, Tây Thi đó. Người phải cẩn thận quan sát thay Hầu gia các người."

Giang Ninh có chút cạ lời, chấp tay nói: "Tuân lệnh Vương."

Cơ Hoài Thịnh vui vẻ phe phẩy cây quạt trong tay: "Vậy chúng ta đi chuẩn bị thôi."

=====

Lúc Giang Ninh trở lại Trường Quảng Vương phủ, cảm giác cả người đều mỏi mệt. Hắn ta tình nguyện đổi mặt với Hầu gia, cũng không muốn đổi mặt với Khánh Dương quận vương!

Trong cung lại truyền lệnh đến, nói Vương thượng tìm hắn ta.

Giang Ninh vào cung nhìn thấy Bạch Ngọc Kỳ cùng một loạt tùy tùng của Vương thượng đang quỳ gối dưới hiên, nhìn giống như là mấy công tử Hữu Hồ tộc đưa tới. Bạch Ngọc Kỳ nhìn thấy hắn ta liền nháy mắt ra hiệu cầu cứu.

Giang Ninh không chớp mắt đi vào, Nguyên Chiêu bên trong đang quăng đập đồ, dưới đất đầy mảnh vỡ. Đám hầu nô ở một bên câm như hén, khuôn mặt ch3t lặng.

Giang Ninh hỏi: "Sao vậy?"

Nguyên Chiêu nhìn thấy hắn ta đến thì cả giận nói: "Hôm nay ta sai bọn họ đi làm việc, kết quả Thái hậu gọi bọn họ đi ăn cơm, bọn họ liền đi hết. Còn vui vẻ trở về, cầm cho ta bao nhiêu là thưởng, chuyện của ta lại quên mất, đây là người của ta sao!"

Giang Ninh hỏi: "Chuyện gì? Ta đi làm cho người."

Nguyên Chiêu nhìn hắn ta một cái: "Điều ta quan tâm là đây sao! Vấn đề cũng không phải chuyện lớn lắm. Điều làm ta tức chính là Thái hậu vừa gọi, bọn họ liền đi! Rất cuộc ai mới là chủ nhân của bọn họ? Rõ ràng ông ngoại bảo bọn họ nghe lệnh ta!"

Giang Ninh suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu như bọn họ chống lại Thái hậu, Thái hậu sẽ đánh bọn họ giống hôm đó, Vương thượng sẽ làm như thế nào?"

Nguyên Chiêu trầm mặc.

Giang Ninh nói: "Vương thượng nhịn một chút."

Nguyên Chiêu trầm mặt nói: "Nhưng ta cũng có thể để bọn họ chết!"

Giang Ninh không nói lời nào, Nguyên Chiêu cũng ý thức được mình ngu xuẩn, cậu ta chán nản ngồi xuống: "Được rồi, ta biết nhất định trong lòng người đang cười ta ngu xuẩn."

Giang Ninh nói: "Bây giờ ích lợi của chúng ta là nhất trí, Vương thượng không cần vội vã lôi kéo hạ nhân. Vương thượng vẫn nên hiếu thuận trước mặt Thái hậu thì hơn."

Khuôn mặt Nguyên Chiêu dữ tợn: "Nàng và nam sủng kia tham hoan cả ngày lẫn đêm trong điện, nào còn nhớ có con trai!"

Giang Ninh như có điều suy nghĩ: "Đã điều tra nam sủng kia chưa?"

Nguyên Chiêu nói: "Nô bộc cấp thấp nhất trong thần miếu Mộc Diệp, chỉ là đáng dấp đẹp mắt, bị Luân vương thúc nhìn trúng đưa vào thôi. Mẫu thân có rất nhiều nam sủng... phần lớn là nô tỳ ti tiện."

Giang Ninh không nói gì, Nguyên Chiêu chỉ cảm thấy không chịu nổi, quay đầu nhìn hắn ta một cái, thấp giọng nói: "Người bảo bọn họ đứng lên đi."

Giang Ninh nói: "Ta đi Vương thượng lại cho bọn họ đứng lên, không phải đến lúc đó bọn họ sẽ không hiểu được sự tha thứ của Vương thượng sao. Vẫn nên phạt cho nhớ."

Nguyên Chiêu nói: "Người lại muốn đi sao? Đi giúp ta một lúc đi?"

Giang Ninh nói: "Phụ vương có việc phân phó."

Nguyên Chiêu nói: "Trường Quảng Vương đối xử với người cũng không tệ."

Giang Ninh nói: "Không có gì trời sinh đã tốt, chỉ là ta có thể mang đến lợi ích cho ông ta thôi. Vương thượng nghe theo quá lâu, Thái hậu đã quên bà ta có được vị trí này là nhờ người, phải nhắc nhở bà ta một chút."

Đang êm đẹp tại sao lại muốn sai sử người hầu của con trai? Rõ ràng là tâm lý không chế quá lớn, vốn dĩ là hai bên sống nương tựa lẫn nhau, kết quả lại làm con trai căm hận bà ta như thế, vốn dĩ cậu ta đã có tính tình không tốt rồi. Hai mẹ con này người chơi ta ta chơi người, lần nào cũng tìm mình đến, quá lãng phí thời gian.

Đôi mắt Nguyên Chiêu sáng lên: "Người có biện pháp nào không?"

Giang Ninh nói: "Để ta ngẫm lại."

Ánh mắt Nguyên Chiêu có chút âm đạm: "Trừ khi ta bệnh sắp chết, bà ta mới luống cuống. Khi còn bé ta thường lấy cớ bị bệnh để cầu xin bà ta ngủ cùng ta, về sau bà ta phát hiện ta cố ý mắc bệnh mới quản rất nghiêm. Đồ ăn quần áo đưa vào đều dựa theo yêu cầu của bà ta hết. Nếu làm trái sẽ bị phạt." Ở trong sự quản lý ngặt thở này cả ngày lẫn đêm mới khiến cậu ta

gần như điên cuồng hơn.

Giang Ninh nói: "Đừng suy nghĩ quá nhiều, người trưởng thành, đã không phải đứa trẻ không thể rời mẩu thân nữa."

Nguyễn Chiêu khẽ giật mình, đưa mắt nhìn Giang Ninh, nhớ tới mẩu thân hắn ta bị Hồ thái hậu bán thì không khỏi chột dạ: "Người lưu lạc bên ngoài từ nhỏ... Mẩu thân người đã ch3t từ sớm rồi?"

Giang Ninh nói: "Ừm."

Nguyễn Chiêu không nói lời nào, một lát sau mới nói: "Xin lỗi. Nghe nói là Thái hậu lúc ấy ghen ghét mới bán mẩu thân người đi."

Giang Ninh nói: "Không sao, ta đi trước."

Hắn ta đứng dậy, Nguyễn Chiêu không có lý do gì để giữ lại, đành phải nhìn hắn ta hành lễ rồi đi. Một lát sau mới cho người ra ngoài gọi những người hầu kia đứng dậy trở về.

Bạch Ngọc Kỳ đi đến, cười hì hì quỳ nói: "Vương thượng đừng tức giận, chúng ta cũng là vì mạng nhỏ thôi. Vương thái hậu làm thế kia, chúng ta không gánh nổi."

Sau khi Nguyễn Chiêu nói chuyện với Giang Ninh đã bình tĩnh hơn: "Không có việc gì, ta biết Thái hậu cố ý. Bà ta muốn cho ta biết ta chỉ có thể nghe bà ta, tất cả những gì ta có đều là bà ta cho, nhất định ta phải ngoan ngoãn nghe lời."

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Vương thượng sáng suốt."

Nguyễn Chiêu cười một tiếng: "Điều này nói rõ ta tặng người khác một cành hoa khiến bà ta rất khó chịu."

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Đúng vậy."

Nguyên Chiêu cũng lộ ra một nụ cười điên cuồng: "Ta định làm một việc chọc giận bà ta gần ch3t, lại không thể làm gì được ta."

Bạch Ngọc Kỳ khẽ giật mình: "Chuyện gì?"

Nguyên Chiêu nói: "Người dẫn bọn họ đi rình xem lúc nào nam kia sủng Vu sư kia ở một mình thì bắt hắn ta lại."

Bạch Ngọc Kỳ giật nảy mình: "Vương thượng muốn làm gì?"

Nguyên Chiêu cười lạnh: "Giết hắn ta, mẫu thân có thể làm gì được ta?" Trong ánh mắt tràn đầy điên cuồng đè nén.

Bạch Ngọc Kỳ khẽ run lên, vội vàng nói: "Vương thượng, ngài là quý nhân, chớ có tùy tiện quyết sống ch3t của người khác!" Vương thượng là không có việc gì, nhưng người ch3t nhất định là mình! Mụ điên kia!

Nguyên Chiêu nhìn hắn ta một cái: "Người Ung triều các người chỉ nhân nghĩa ở mặt ngoài thôi. Vậy hãy cứ rách mặt hắn ta ra, ta xem bà ta còn có thể ngủ kiêu gì. Dù sao nhìn người kia cũng khả nghi, không bằng sớm ngày thanh toán. Hôm nay Thế tử của các người còn hỏi ta đã điều tra hắn ta chưa nữa."

Chương 135: Quyết định

"Muốn đi rạch mặt nam sủng kia?" Giang Ninh nhíu mày.

Tr3

mặt Bạch Ngọc Kỳ tràn đầy nước đắng: "Ta không muốn đi, mụ Thái hậu điên kia nhất định sẽ rạch hết mặt chúng ta. Người vẫn nên khuyên nhủ Vương thượng đi."

Giang Ninh nói: "Bây giờ tâm trạng cậu ta rất cực đoan, không thể đối cứng, phải thuận theo."

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Thế chẳng lẽ đi rạch mặt người ta thật à? Mối hờ rãnh lạnh, chúng ta cũng là hạ nhân, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ chứ."

Giang Ninh nhìn hấn ta một cái, Bạch Ngọc Kỳ bị nhìn đến run rẩy, nói thầm: "Người thì biết cái gì, ta lúc đầu chẳng phải cũng trêu chọc Hầu gia sao, kết quả toàn bộ gánh hát bị đuổi ra khỏi kinh suốt đêm, suýt nữa khó giữ được tính mạng. Bên tr3

dậm chân một cái là chúng ta khó mà giữ được kẻ sinh nhai — nói khó nghe một chút, người được đưa về Bắc Tiết, trời mới biết có phải cũng bởi vì người ở bên cạnh Hầu gia chướng mắt ai hay không."

Hấn ta nhất thời lạnh mồm lạnh miệng nói sai, nói xong lại có chút hối hận nhìn Giang Ninh một chút, lấy lòng nói: "Đương nhiên, đương nhiên cho dù như thế nào làm Thế tử vẫn tốt hơn, người tr3

người mà."

Giang Ninh nghiêm túc nhìn hẳn ta một cái, nói: "Ta sẽ bảo Phương Lộ Vân phối hợp với ngươi, các ngươi tìm hẻm nhỏ làm bộ một chút, Phương Lộ Vân đi ngang qua cứu hẳn ta là được rồi. Vậy cũng không phải là các ngươi không làm, mà là làm không thành công."

Lúc này Bạch Ngọc Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm hỏi: "Phương phó tướng cũng tới? Hầu gia thật coi trọng ngươi."

Giang Ninh nói: "Hữu dụng hơn ngươi nhiều."

Bạch Ngọc Kỳ: "...Ngươi thì biết cái gì, ta đây là có đầu óc thông minh!"

Giang Ninh nói: "Vậy ngươi dùng đầu óc thông minh của ngươi mà ngẫm lại xem rõ ràng một mẫu thân lấy con trai mình làm cơ sở để nấu thân, vì sao vẫn là lạnh lòng, không thương yêu đứa con này một chút nào?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Cha mẹ bắt công là điều rất bình thường, hơn nữa sẽ thường bắt công với người nhỏ nhất yếu nhất, ngươi xác định nàng chỉ có một đứa bé chứ?"

Giang Ninh khẽ giật mình ngẩng đầu lên, Bạch Ngọc Kỳ nhìn vẻ mặt hẳn ta, bỗng nhiên cũng nghĩ đến cái gì: "Không phải ngươi đang nói đến Vương thái hậu đấy chứ..."

Giang Ninh không nói lời nào, Bạch Ngọc Kỳ lại tự lẩm bẩm: "Đúng thế, Vương thái hậu còn trẻ như vậy, còn có rất nhiều nam sủng, cả ngày không có việc gì mà chỉ dâm loạn cung đình, nhiều năm qua không có một đứa con nào ư? Năm đó Tần Thủy Hoàng đăng cơ đã giết con riêng của Thái hậu..."

Giang Ninh nhìn về phía Bạch Ngọc Kỳ, vẻ mặt hai người đều có chút sợ hãi. Bạch Ngọc Kỳ nói: "Nghe nói Vương thái hậu còn có một chân với cha ruột ngươi..."

Giang Ninh nói: "Nếu có con riêng thì sẽ nuôi dưỡng ở chỗ nào? Trong cung sao?"

Bạch Ngọc Kỳ nói: "Tr3

lý thuyết hẳn là bên nam nuôi, không có khả năng nuôi dưỡng ở trong cung. Người của mười hai bộ tộc đều nhìn chăm chăm, tuy tập tục nam nữ ở Bắc Tiết khá cởi mở, nhưng bà ta là Vương thái hậu, cho dù là Vương thượng cũng sẽ tức giận."

Giang Ninh gõ bàn một cái: "Ta đã biết, người nghe ngóng tốt thời gian rồi nói cho ta, ta sẽ sắp xếp Phương Lộ Vân. Phải nhanh, Phương Lộ Vân còn có những nhiệm vụ khác phải xuất phát ngay lập tức."

Bạch Ngọc Kỳ đáp rồi đứng lên. Hẳn ta vẫn đắm chìm trong những phỏng đoán đáng sợ kia. Vấn đề trước đó đã được giải quyết, chuyện Vương thái hậu có thể có con riêng lại chiếm hết đầu óc của hẳn ta.

Giang Ninh cũng rơi vào trầm tư, lúc trước đúng là hẳn ta không hiểu, lúc trước rõ ràng quan hệ của Vương thái hậu và Vương thượng xa lạ như vậy mới dẫn đến việc Nguyên Chiêu phản nghịch và không hợp tác. Tại sao Trường Quảng Vương lại muốn che giấu tin tức Ô Hùng tộc nâng đỡ một đứa con riêng khác? Rõ ràng tin tức như vậy sẽ chỉ làm Vương thái hậu càng thêm cố gắng cứu vãn hồi và tôn trọng Nguyên Chiêu, duy trì sự ổn định bên này. Nhưng Trường Quảng Vương lại vẫn cứ không dám nói với Vương thái hậu.

Nếu như Vương thái hậu và Trường Quảng Vương bí mật có con riêng thì tất cả sẽ có thể giải thích được. Vương thái hậu càng yêu thương con út bí mật sẽ càng chán ghét con cả phản nghịch ác độc. Trường Quảng Vương thì có ý định khác — ít nhất nắm giữ quyền hành nhiều năm như vậy, chưa chắc ông ta đã chỉ muốn để Nguyên thị ngồi tr3

ngai vàng từ đầu đến cuối. Ông ta muốn thay thế, có lẽ sự phối hợp của Vương thái hậu rất quan trọng, ông ta cố gắng phóng túng và dẫn dắt Vương thái hậu chán ghét con cả, thiên vị con riêng.

Trường Quảng Vương và Vương thái hậu mỗi người đều có mục đích riêng

phải đạt được, mà chỉ sợ đứa con riêng này cũng còn rất nhỏ tuổi.

Bởi vậy Trường Quảng Vương mới có chút tôn trọng với đứa con cả đã trưởng thành lại có năng lực như mình, dù sao còn có giá trị lợi dụng.

Giang Ninh là người ít nói nhưng giỏi hành động. Một khi đã có nghi ngờ, muốn chứng thực cũng rất dễ dàng.

Có trẻ con đương nhiên phải có nữ mẫu, có người hầu chăm sóc, có hộ vệ và đại phu lâu dài. Chỗ ở cũng phải để để Vương thái hậu đến thăm, tất nhiên cũng phải ở trong vương thành, gần hoàng cung. Những người ở đó chắc chắn đều là người vô cùng đáng tin.

Giang Ninh không tốn nhiều thời gian đã tra được xa phu xe ngựa mà Trường Quảng Vương thường xuyên dùng, lại theo dõi xa phu, rất nhanh đã tìm được căn nhà kia.

Đó là ột căn nhà ở sâu trong ngõ gần cung thành, chỉ nói với bên ngoài là góa phụ ở cùng con trai, thường xuyên không ra ngoài. Thỉnh thoảng Trường Quảng Vương sẽ thay thường phục lặng lẽ đến xem, nhưng cực ít. Nhìn vị trí có thể thấy căn nhà này rất gần hoàng cung, gần như chỉ cách mỗi con ngõ nhỏ. Nếu Vương thái hậu muốn đến xem thì chỉ cần đi từ cửa hông cung đình ra, xuyên qua một ngõ nhỏ là có thể trực tiếp tiến vào cửa nhỏ căn nhà đó.

Giang Ninh chậm rãi vượt v3 đoạn kiếm lam bảo thạch bên hông, bỗng nhiên muốn cười lạnh. Mấy ngày qua Trường Quảng Vương đối xử rất tốt với hắn ta, khiến hắn ta thật sự có chút mềm lòng, cho rằng nếu lúc trước mẫu thân mình không bị bán, chắc hắn hẳn sẽ có một cuộc đời ấm áp không lo.

Đến cùng vẫn là lợi ích quyết định tất cả, nếu không nhờ những bản lĩnh hắn ta học được ở chỗ chủ nhân, Trường Quảng Vương sao có thể để một đứa con của nữ nô vào mắt?

Nguyên Chiêu đúng là vô cùng tôn quý, đáng tiếc vẫn chỉ là một con rối gỗ

để thu hoạch quyền lực mà thôi.

Hầu gia luôn luôn cảm thấy Bắc Tiết sẽ có loạn, sẽ gây chiến. Bây giờ nghĩ lại nếu Nguyên Chiêu phát hiện mẹ đẻ và Trường Quảng Vương có con riêng thì sẽ như thế nào? Chỉ sợ dưới cơn giận dữ, bí quá hoá liều cũng chưa biết chừng. Bây giờ mới chỉ bởi vì phản nghịch mà đã muốn rạch mặt nam sủng kia, nếu k1ch thích mâu thuẫn với cùng Vương thái hậu, Trường Quảng Vương thì sẽ lựa chọn như thế nào?

Giang Ninh về Trường Quảng Vương phủ, bỗng chốc do dự không nắm chắc được nên làm như thế nào, đành viết thư cho Vân Trinh.

===

Lúc Vân Trinh nhận được tin, hấn vừa mới đi tuần tra mấy quân trấn, lúc này đang ở thành Tường Lâm do Chu Giáng trấn thủ.

Mấy ngày nay hấn tuần sát, cả người đều thuộc về trạng thái như tr3

mây. Không ngạc nhiên chút nào, mỗi một quân trấn biên thành đều đầy đủ binh lương, tường thành kiên cố, chiến hào sâu rộng, có thể nói đã ở trạng thái chuẩn bị chiến đấu hoàn mỹ nhất. Nếu lúc này Bắc Tiết dám đến xâm phạm, tuyệt đối sẽ không thể hạ vô số thành trì giống như hai đời trước nữa.

Nhưng hấn chỉ cần nghĩ đến những việc này là Cơ Băng Nguyên lặng lẽ làm từng bước một sau lưng hấn trong ngày ngày vẫn tỏ ra ôn nhu dịu dàng, trong lòng hấn vừa chua vừa chát.

Không thể tính được tài lực tinh lực tiêu tổn trong đó. Nếu Hoàng Thượng đã bắt đầu phòng bị bố trí từ lúc bỗng nhiên đề bạt Chu Giáng thì cũng không lâu lắm, vội vàng chuẩn bị như thế, khó trách lại phải bán tài sản riêng, sử dụng nội khổ.

Những Hoàng thường khác, không nói đến loại người hưởng lạc vô độ, cho dù là người nhàn rỗi cũng sẽ thích chăm sóc vườn tược, đi xem kịch hay đi

săn. Hoàng Thượng của hần cần cù tiết kiệm, lúc rảnh rỗi cũng chỉ ngồi ăn cá nướng chim nướng với mình, ngày nào cũng phải phê duyệt sổ gấp, quản lý thiên hạ này.

Nhưng lại lạng lẽ chuẩn bị xong xuôi tất cả thay hần như mưa xuân.

Còn không thềm để ý đến quá khứ của hần và Chu Giáng, Cơ Hoài Tố. Bây giờ nghĩ lại mới thấy mình đã sớm không thể lẩn trốn dưới mắt y rồi. Những chuyện mình làm sau lưng y như tích trữ binh mã, mời chào nhân tài, tụ đức vũ khí, Hoàng Thượng đều biết tất cả. Nhưng y lại không vạch trần mà vẫn bao dung hần.

Người mà hần ghét, y xả giận thay hần. Hần lo nghĩ về Bắc cương, y liền chuẩn bị tốt thay hần. Hần tùy hứng làm bậy, y cũng dung túng hần. Hần tin vào số mệnh, y liền đổi mệnh thay hần.

Trong lòng Vân Trinh tràn đầy cảm kích và áy náy, nhưng lại không biết trở về đối mặt với Hoàng Thượng như thế nào.

Hần đứng tr3

tường thành Thường Lâm cao cao nhìn về nơi xa, bây giờ đã đến gần đầu hạ mà nơi này vẫn còn hơi lạnh. Thảo nguyên xa xôi cỏ xanh mơn mớn, vẫn có thể thấy được núi tuyết lờ mờ. Vương Đình Bắc Tiết ở ngay chân núi Mộc Diệp kia.

Chu Giáng là thủ tướng đi theo hần lên tr3

tường thành đón gió lớn, Vân Trinh lẳng lặng đứng một mình nhìn ra bên ngoài, sắc mặt vừa vắng lặng vừa cô đơn.

Chu Giáng vốn đang vô cùng chột dạ, bây giờ nhìn hần tâm sự nặng nề lại có chút mềm lòng, không nhịn được tiến lên nhỏ giọng an ủi: "Hoàng Thượng anh minh, bây giờ còn phòng ngừa chu đáo, suy tính tường tận như thế, nếu Bắc Tiết vẫn đột nhiên gây chiến như lúc trước, nhất định chúng ta có thể dùng toàn lực ứng phó, ngăn cản địch ở bên ngoài biên giới."

Vân Trinh giương mắt nhìn hấn ta, suy nghĩ một chút rồi nói: "Cho dù như thế nào, nếu thật sự có chiến tranh, chúng ta vẫn sẽ bị tổn thất lớn. Nếu có thể xóa bỏ trận chiến này mới là chuyện tốt vì nước vì dân."

Chu Giáng nói: "Bắc Tiết bên kia đột nhiên gây chiến, chúng ta cũng không khống chế được, chỉ có thể cố gắng phòng vệ thôi."

Vân Trinh nói: "Ta vừa nhận được mật báo, hóa ra Trường Quảng Vương và Hồ thái hậu đã bí mật sinh con riêng. Quan hệ của ấu chủ và Thái hậu cùng Nhiếp Chính Vương càng ngày càng khản trương, mà có một số bộ tộc trong mười hai bộ tộc đang mưu đồ bí mật lập tân vương khác. "

Chu Giáng khẽ giật mình, Vân Trinh nói: "Năm đó Bắc Tiết khởi xướng chiến tranh là bởi vì ấu chủ Bắc Tiết bỗng nhiên giam cầm mẹ đẻ, giết chết Trường Quảng Vương, sau đó lại bắt tay với Thế tử Trường Quảng Vương ngang nhiên xâm chiếm Đại Ung. Bây giờ kết hợp với những tin tình báo này, chưa chắc đã không có dấu vết tìm kiếm."

"Nguyên Chiêu phát hiện ra sự tồn tại của đứa con riêng, rốt cuộc không thể nhẫn nhịn được nữa, liền bắt tay với thế tử Trường Quảng Vương tru sát quyền thần. Nhưng mà mất đi sự trợ giúp của quyền thần, ấu chủ rất cần thiết giữ vững vị trí, phát động chiến tranh để thu tóm vùng đất mới, đây là biện pháp tốt để chứng minh thực lực của cậu ta. Mà việc này cũng sẽ khiến các bộ tộc vốn dĩ không đoàn kết nghe theo cậu ta vì để được chia một bát canh, đây chính là lý do thật sự năm đó ấu chủ khởi xướng chiến tranh."

Chu Giáng nói: "Thế tử Trường Quảng Vương là Vân Giang Ninh sao? Hóa ra người thả hấn ta về là vì chuyện này, bây giờ đã có biện pháp chưa?"

Vân Trinh nói: "Ta muốn đi Bắc Tiết xem một chút."

Chu Giáng giật nảy mình: "Người chớ làm loạn, Phương Lộ Vân cũng đã dẫn người đến đó rồi. Người đừng lo lắng cho Giang Ninh, bây giờ người còn đang có việc."

Vân Trinh nói: "Người che giấu thay ta, cứ nói ta bị cảm lạnh nghỉ ở chỗ người mấy ngày. Ta đi xem một chút rồi sẽ trở lại, rất nhanh thôi. Tình hình bên Giang Ninh mỗi ngày đều biến đổi, ta ở đây chờ thư đến quá chậm, chỉ cần một chỗ không xử lý thích đáng thì sẽ lại dấn vào vết xe đổ kiếp trước ngay. Nếu có chiến loạn, Hoàng Thượng không thể không ngự giá thân chinh."

Hoàng Thượng... Y căn bản không thích đánh trận, năm đó mấu thân chinh chiến nửa đời cũng chỉ hy vọng không phải tiếp tục đánh trận nữa. Đất nước này, dân chúng này đều không mong phải đánh trận.

Huống chi lúc trước Hoàng Thượng ngự giá thân chinh để rồi có kết cục gì? Trúng độc, mất tích, cuối cùng trở về lại vừa mù vừa bệnh nặng, hần tuyệt đối không thể để Hoàng Thượng mạo hiểm ra trận lần nữa.

Chu Giáng nói: "Không được, việc này rất nguy hiểm!"

Vân Trinh quay đầu nhìn hần ta: "Hoàng Thượng có ân sâu với ta như thế, dù sao ta cũng phải làm gì đó để báo đáp y. Có Cơ Hoài Tố ở bên kia nhúng tay, chưa chắc đám người Giang Ninh đã đấu được với gã."

Chu Giáng kinh ngạc: "Cơ Hoài Tố?"

Vân Trinh nói: "Đúng, ngày đó châu cháy, người còn nhớ rõ sao? Gã cũng là người đã thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, bởi vậy một đời này bởi vì gã có thể tiên tri nên có không ít ưu thế. Ta áp chế khắp nơi để gã không đoạt được trữ vị, nhưng vẫn để gã an toàn rút lui. Dù sao điều tra cũng không tìm được chứng cứ, không tiện để Hoàng Thượng gánh tội danh tàn sát tr3

lưng. Nhưng bây giờ ta hoàn toàn chắc chắn gã đã bày ra một ván cờ ở Bắc Tiết, thậm chí rất có thể gã đã tự ý rời phiên đến Bắc Tiết rồi, ta không thể để gã thực hiện được."

Chu Giáng nghĩ đến hôm đó Hà Gian quận vương ghét hận và ra tay đánh nhau với hần ta, rốt cuộc đã hiểu được ánh mắt ghen tỵ kia: "Không bằng chúng ta bầm báo với Hoàng Thượng rồi hăng làm sau."

Vân Trinh quay đầu nhìn hắn ta một cái: "Quá chậm, huống hồ Hoàng Thượng muốn tọa trấn kinh Trung Quốc bản mới ổn, y đã làm tất cả những gì y có thể làm được rồi. Vân Trinh là người đã từng chết, có gì phải tiếc thân này đâu? Từ lúc ta sống lại đến nay vẫn luôn chờ một ngày này, giống như sau khi người khôi phục ký ức liền lập tức tự xin đi trấn thủ biên cương vậy. Người và ta đều biết chuyện Bắc Tiết mới tính là phủi hết bụi trước kia. Như thế ta mới có thể sống qua đời này một lần nữa."

Hắn quyết tuyệt nhìn Chu Giáng, chậm rãi nói: "Ta đã quyết định."

Vành mắt Chu Giáng hơi đỏ lên: "Ta trông coi Thường Lâm chờ người trở về."

Chương 136: Vu sư

Hồ thái hậu ngồi tr3

sạp mềm mại, chân trần đạp lên da hổ, vừa ăn nho vừa xem vu sư khiêu vũ trong phòng.

Hô nay vu sư mặc cực ít, cả người đeo vô số trang sức bạc, tr3

tay chân còn quấn xích sắt bạc nhỏ kê lên đỉnh đang, những sợi dây bạc nhỏ rũ xuống che kín bộ phận quan trọng.

Hắn ta chậm rãi xoay tròn theo tiếng nhạc, tay chân thon dài mà mềm mại. Mỗi một chỗ đều như được điêu khắc từ ngà voi hoàn mỹ nhất, bóng loáng, tinh tế tỉ mỉ. Vòng eo thon nhỏ, mỗi một khớp nối đều có màu hồng, điều này khiến hắn ta có chút sức sống chứ không phải chỉ là một pho tượng ngọc thạch biết khiêu vũ.

Thật sự là bảo vật - xem ra còn có thể nuôi một khoảng thời gian, tạm thời còn chưa cảm thấy chán ghét. Hồ thái hậu vừa thưởng thức, vừa hững hờ vẩy vẩy tay, tiếng nhạc liền ngừng.

Vu sư xoay tròn đến trong lòng bà ta, tr3

mặt ửng đỏ, thở hổn hển.

Hồ thái hậu cười nói: "Mệt?"

Đôi mắt vu sư long lanh như hồ nước, hắn ta cười nói: "Phục vụ Thái hậu, làm sao dám nói mệt mỗi chứ?"

Hồ thái hậu vuốt v3 hấn ta: "Đúng là không biết cha mẹ thế nào mới có thể sinh ra bảo vật như ngươi. Nếu ngươi là nữ nhi, chỉ sợ sẽ khuynh quốc khuynh thành."

Vu sư cười nói: "Nếu là nữ nhi thì sẽ không được đến bên cạnh Thái hậu."

Hồ thái hậu bị hấn ta dỗ vui vẻ: "Thôi, ngồi ăn chút nho đi, hôm nay cũng không có tâm trạng gì. Vương thượng còn đang giận dữ với ta, đúng là sinh ra một nghiệt chướng mà."

Vu sư cười nói: "Trưởng thành chắc chắn sẽ có chút tính tình, Thái hậu ý chí rộng lớn, cũng nên để mẹ con hài hòa mới có thể đồng tâm hiệp lực."

Hồ thái hậu trầm mặc một lát rồi nói: "Thật ra khi còn bé nó rất ngoan, không biết vì sao càng ngày càng táo bạo, nói chuyện cũng toàn đâm chọc vào lòng người. Ta là mẫu thân nó, Bắc Tiết chúng ta cũng không nhất định phải sống thủ tiết cả đời như Đại Ung bên kia, nó càng nói càng khó nghe, làm sao ta có thể nhịn được?"

Vu sư nói: "Vương thượng trẻ tuổi nóng tính, thật ra Thái hậu nên mềm mại chút, có khi Vương thượng sẽ nhượng bộ."

Hồ thái hậu cười lạnh: "Các ngươi lo lắng ta và Vương thượng đấu nhau sẽ xả giận lên nô tài các ngươi đúng không? Nghe nói hôm kia ta sai sử mấy tùy tùng, nó liền trở mặt rồi phạt quỳ. Ta thấy nó vẫn còn trẻ lắm, những người kia đều từ Hữu Hồ tộc tới, nó lại vội vàng muốn tuyên bố chống đối lại mẹ mình? Lại không biết như vậy mới làm những người kia thất vọng, cũng chỉ để người khác chế giễu thôi."

Vu sư cười nói: "Nếu Thái hậu biết người bên ngoài chế giễu, làm sao phải để người ta nắm thóp chứ? Hữu Hồ tộc bên kia đưa người đi tới cũng là muốn ủng hộ Vương thái hậu và Vương thượng mẹ con hòa hợp, nhân tài phía dưới mới dễ một lòng hầu hạ."

Sao Hồ thái hậu không biết mình và Nguyên Chiêu ganh đua tranh giành truyền về Hữu Hồ tộc sẽ không tốt? Dù sao đều là tộc nhân của mình, bà ta

nói: "Mỗi lần nghe thấy nó mở miệng nói chuyện là trào phúng mỉa mai, ta cũng không thể kiềm chế được."

Vu sư nói: "Kỳ thật, vương Thái hậu có thể tự mình làm điểm vương thượng thích ăn uống đưa qua, vương thượng biết là Thái hậu làm, tự nhiên biết vương Thái hậu tâm ý, chậm rãi cũng liền tốt."

Hồ thái hậu từ chối cho ý kiến, nhưng quả nhiên đã bảo nữ đầu bếp phòng bếp vo gạo nếp chuẩn bị đường đậu nhân bánh, tự bà ta nặn mấy cái bánh cho người đi hấp đưa đến cho Vương thượng, cố ý nói rõ là Vương thái hậu tự mình làm.

Làm xong những chuyện này, bà ta nhìn thời gian rồi cho lui người bên ngoài, mình ở lại trong phòng nghỉ trưa.

Vu sư biết Hồ thái hậu mỗi ngày nghỉ trưa đều không thích người hầu hạ, nghiêm cấm quấy rầy, liền lặng lẽ đi ra. Hắn ta cũng không trở về phòng, mà thay quần áo đeo mặt nạ ấy cố muốn đi chùa miếu để ra khỏi cửa hồng cung.

Tim hắn ta đập thành thạch đi xuyên qua hẻm nhỏ, chợt dừng lại. Một đám công tử quý tộc cười hì hì ngăn cản hắn ta, hắn ta quay đầu nhìn thấy Bạch Ngọc Kỳ ở bên kia cũng dẫn theo mấy thị vệ chặn đường, rất nhanh hai bên đã dồn hắn ta vào trong trong hẻm nhỏ. Hai thị vệ đi lên đè hắn ta vào tường, túm tóc giữ chặt mặt hắn ta.

Mấy công tử cười hì hì nói: "Quả nhiên đẹp mắt, khó trách rất được Vương Thái hậu sủng ái." Lại gọi Bạch Ngọc Kỳ: "A Bạch! Nhanh lên!"

Làm mấy việc bắt người này cũng được, nhưng dù sao cũng là việc bẩn thỉu, phải hát hét lên người Thế tử Trường Quảng Vương. Đến lúc đó nếu Vương thái hậu tức giận, bọn họ đều là người trong tộc Thái hậu, Thái hậu cùng lắm chỉ trừng trị một chút chứ không làm gì cả, chỉ ra tay với nô tài kia thôi. Về phần đến lúc đó Vương thượng và Thế tử Trường Quảng Vương có giữ được hắn ta không thì phải xem bản lĩnh của hắn ta.

Bạch Ngọc Kỳ biết trong lòng bọn họ suy nghĩ cái gì, nhưng cũng chỉ có thể rút đao sáng như tuyết tiến lên: "Các người theo ta! Chờ ta rạch mặt!"

Đám công tử đều cười: "Sao còn phải chờ? Tranh thủ thời gian làm xong còn đi ăn cơm chứ, đám gia làm gì có thời gian chờ người chậm rãi rạch?"

Bạch Ngọc Kỳ dí mũi đao vào mặt vu sư, vu sư nhắm mắt lại, lông mi dài rũ xuống hơi rung động. Đến gần nhìn quả nhiên thấy mặt trắng không tì vết, bởi vì khẩn trương mà còn có chút ửng đỏ, bị người đề lên tường nắm chặt mặt, lồng ngực đập chùng kịch liệt nhưng lại không

một tiếng, ngay cả cầu xin tha thứ cũng không có.

Trong lòng Bạch Ngọc Kỳ cảm thấy hơi bội phục, chặc chặc hai tiếng: "Thật sự là thấy mà yêu - ta nói, đúng là có chút nghiệp chướng đó mỹ nhân à."

Đám công tử cười nói: "Sao? Đúng rồi, nghe nói Thế tử Trường Quảng Vương bắt người từ bên đường về phủ, chắc người cũng am hiểu chuyện này? Chỉ là thời gian không nhiều, mãi chúng ta mới chờ đến lúc tên nhóc này lạc đàn, phải tranh thủ thời gian làm xong còn về."

Bạch Ngọc Kỳ cười hì hì tới gần vu sư kia, chợt nghe thấy một tiếng hét to bên ngoài: "Các người đang làm gì?"

Được rồi, cuối cùng Phương gia gia đã đến. Bạch Ngọc Kỳ giả bộ như giật nảy mình rơi chủ thủ xuống.

Đám công tử ngạo mạn nói: "Các gia gia làm việc, người nào dám xía vào? Mau rút!"

Phương Lộ Vân lại cả giận nói: "Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, chỗ các người không có vương pháp sao? Chúng ta báo quan!"

Đám công tử ồn ào cười to: "Báo quan đi! Người đi báo đi!"

Phương Lộ Vân lại vẫy tay một cái, mấy tiêu sư cao to đi lên, cũng không

nói nhảm mà đã lao vào đánh nhau.

Bạch Ngọc Kỳ chỉ có thể giả vờ giả vịt mấy lần liền bị Phương Lộ Vân ném tới một bên, chỉ nghe được bên ngoài có người hô: "Đánh nhau!"

Bạch Ngọc Kỳ vội vàng nói: "Lát nữa cấm vệ vương thành sẽ đến! Chúng ta đi trước đi!"

Mấy công tử ca nhi đều bị đánh bầm dập mặt mũi, thấy tình thế không ổn chỉ có thể độc ác nói: "Các người chờ đấy!" Sau đó quay đầu hùng hùng hổ hổ rời đi.

Lúc này Phương Lộ Vân mới tiến lên, vu sư bị buông ra liền trượt xuống đất, cúi gằm mặt. Phương Lộ Vân hỏi hắn ta: "Người không sao chứ?" Hắn ta chỉ định hỏi vài câu rồi đi, kết quả cả người vu sư kia run lên, ngẩng mặt nhìn hắn ta: "Lộ Vân."

Sắc mặt Phương Lộ Vân chấn động mạnh: "Nhị công tử!"

Vu sư tái nhợt cười nói: "Không ngờ lại gặp người ở chỗ này... Sao người không ở bên cạnh lão tam?"

Phương Lộ Vân biến đổi sắc mặt: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện... Nhị công tử người... không phải người bị lưu đày sao? Tam công tử sai người tìm các người thật lâu... Xin mời đi theo ta."

Vu sư nói: "Không cần, ta nhất định phải tranh thủ thời gian ra khỏi vương thành, ta... đấng tội quý nhân, ở lại vương thành sẽ có nguy hiểm..."

Phương Lộ Vân nói: "Người đi theo ta, ta có chỗ này có thể giấu được ngài - ta nhìn vừa rồi bọn họ cũng chỉ là muốn dạy dỗ người, không phải là muốn đuổi bắt người chứ?"

Vu sư lắc đầu: "Ta phải ra khỏi thành ngay lập tức."

Phương Lộ Vân suy nghĩ một chút rồi nói: "Người cứ đi theo ta trước, người

ăn mặc thế này... quá bắt mắt. Ta sửa sang lại rồi sẽ xếp người cho người ra khỏi thành, người yên tâm."

Vu sư suy nghĩ một chút mới đứng lên, Phương Lộ Vân cởi áo choàng tr3

người cho hắn ta mặc vào, che chắn khuôn mặt và trang phục vu sư tuyết trắng tr3

người. Sau khi vòng qua mấy con đường nhỏ đã tiến vào một căn nhà dân từ cửa sau.

Trong phòng âm u hẻo lánh vắng vẻ, Phương Lộ Vân rót trà nóng đưa cho hắn ta uống. Vu sư ngồi xuống, cảm giác được nơi này yên lặng an toàn mới có chút yên tâm, thấp giọng nói: "Ta nhất định phải ra khỏi thành ngay lập tức, nếu muộn hơn cửa thành sẽ đóng, đến lúc đó liên lụy các người."

Phương Lộ Vân nói: "Cũng nên cho người thay quần áo, người cởi đồng trang sức này xuống trước đi."

Một giọng nói lại vang lên sau lưng hắn ta: "Có thể gây ra việc phải đóng cửa thành để điều tra, chắc chắn không phải là việc nhỏ. Người đã làm gì?"

Phương Lộ Vân kinh hãi đột nhiên quay người, nhưng tác phong trầm ổn thường ngày giúp hắn ta không thể hiện ra. Vu sư quay đầu nhìn lại, chỉ lờ ờ thấy được một nam tử cao lớn mặc áo lông cừu, giọng nói rất trẻ trung. Phía sau hắn lại có một nam tử khôi ngô cao lớn hơn, ăn mặc kiểu quý tộc Bắc Tiết.

Hắn ta kinh ngạc hỏi: "Người là ai?"

Nam tử phía sau lại hỏi Phương Lộ Vân: "Không phải nói đi làm hồng chuyện là được sao? Sao người lại mang người về?" Vu sư bất ngờ nghe được giọng nói của hắn ta, kinh ngạc nháy dựng lên nhìn kỹ, quả nhiên đã thấy được đôi mắt xanh của đối phương: "Người là Thế tử Trường Quảng Vương!"

Giang Ninh chỉ hờ hững nhìn một cái không nói gì, nam tử trẻ tuổi hấn trước mặt lại đưa tay làm tư thế trấn an: "Đừng gấp, Phương Lộ Vân?"

Phương Lộ Vân khom người trả lời: "Cứu được người mới phát hiện đây là chủ nhân cũ của tiểu nhân, Nhị công tử nhà Lệnh Hồ - Lệnh Hồ Uyển. Hấn ta nói có chuyện gấp cần rời khỏi vương thành ngay lập tức, tiểu nhân cảm thấy đưa hấn ta về tương đối ổn thỏa."

Vu sư thấy hấn ta cung kính nói ra thân phận thật của mình với người này như thế, vừa sợ vừa nghi ngờ: "Người là chủ nhân hiện tại của Phương Lộ Vân sao? Người có mục đích gì?"

Nam tử trẻ tuổi hơi đến gần, vu sư thấy hấn vừa trẻ vừa anh tuấn phi phàm, đôi mắt lấp lánh của hấn nhìn chằm chằm hấn ta: "Ta chính là Chiêu Tín Hầu Vân Trinh, Lệnh Hồ Dục ở bên cạnh ta nhiều năm, bây giờ đang ở môn hạ của Thanh Y quân sư."

Lệnh Hồ Uyển giương mắt nhìn hấn, sắc mặt biến đổi: "Người là Chiêu Tín Hầu..."

Hấn ta lại nhìn Giang Ninh, vô cùng kiêng kỵ. Chiêu Tín Hầu nói: "Giang Ninh là thuộc hạ của ta nhiều năm, ta xem như tay chân."

Cuối cùng sắc mặt của Lệnh Hồ Uyển đã hơi buông lỏng: "Ta... Ta phụng lệnh đến đây quyến rũ Hồ thái hậu..."

Vân Trinh nhìn hấn ta, phụng lệnh, phụng lệnh của ai? Chắc chắn là Cơ Hoài Tố.

Ở kiếp trước, hấn cũng không biết Lệnh Hồ Dục còn có một nhị ca... đẹp như vậy. Kiếp trước hai người bọn họ đều bị Cơ Hoài Tố sử dụng sao? Không giống, hấn ở bên cạnh Cơ Hoài Tố, biết Lệnh Hồ Dục vẫn luôn tìm cha huynh lưu vong của mình. Kiếp trước Lệnh Hồ Dục vô cùng lạnh lùng, hấn không thích nên rất ít tiếp xúc.

Nhưng một đời này cũng thế, Lệnh Hồ Dục vẫn luôn sai người tìm nhưng

không có một tin tức nào cả, hình như đã qua đời lúc lưu vong... Là Cơ Hoài Tổ phát hiện Lệnh Hồ Dục đã bị mình xuống tay trước nên mới bắt đầu dùng người này sao?

Hắn tiếp tục truy vấn: "Rất cuộc người đã làm chuyện gì mà vội vã muốn rời khỏi vương thành như vậy?"

Lệnh Hồ Uyển cắn răng: "Ta lỵng mệnh độc ch3t ấu chủ, hôm nay Vương thái hậu tự tay làm bánh cho ấu chủ Bắc Tiết, ta trộn lẫn độc dược bên trong..."

Vân Trinh bỗng nhiên quay người nhìn về phía Giang Ninh: "Nguyên Chiêu còn không thể ch3t!"

Giang Ninh trầm giọng nói: "Ta sẽ lập tức vào cung."

Chương 137: Lợi ích

Giang Ninh thường xuyên ra vào cung, đám thị vệ cho đi. Lúc hấn ta tiến vào tầm cung, Nguyên Chiêu cũng không ở đó. Trong sân chỉ có một con mèo ch3t và một đĩa bánh đồ.

Hấn ta run lên, nhưng cũng yên lòng hơn. Không ăn vào là tốt, cũng không biết cậu ta trực tiếp cho mèo ăn hay là mèo đến ăn vụng. Hấn ta bắt một hầu nô đến hỏi, hầu nô nơm nớp lo sợ: "Vương thượng đi tìm Vương thái hậu rồi."

Giang Ninh liền quay người đi về hướng tầm điện của Vương thái hậu, đám thị vệ ở cửa lại ngăn cản hấn ta: "Vương thế tử, giờ ngọ Vương thái hậu vẫn luôn cấm người khác vào trong."

Giang Ninh hỏi: "Có phải Vương thượng đã vào rồi không?"

Đám thị vệ nhìn xung quanh, rốt cuộc hấn ta là Thế tử Trường Quảng Vương, không ai dám đắc tội. Một thị vệ nói: "Vương thượng chính là con trai Thái hậu, cậu ta cứ khăng khăng đi vào, chúng ta liền cho đi." Tr3

thực tế là Vương thượng cầm đao hét ai cản sẽ gi3t ch3t, đây là lần đầu tiên đám thị vệ nhất nhìn thấy Nguyên Chiêu như thế, đang do dự thì Nguyên Chiêu đã tiến vào, cho tới bây giờ còn chưa không ra. Bây giờ trong lòng bọn họ cũng cực kì thấp thỏm.

Giang Ninh hỏi: "Đi vào bao lâu rồi?"

Bọn thị vệ nói: "Cũng gần nửa canh giờ rồi."

Giang Ninh hỏi: "Bên trong có động tĩnh gì không?"

Đám thị vệ thấp thỏm liếc mắt nhìn nhau, Giang Ninh xoay người rời đi. Giờ ngọc nghiêm cấm người khác đi vào, nếu như vậy, hẳn ta đã đoán được Vương thái hậu ở nơi nào rồi. Nếu thật sự sủng ái đứa con nhỏ tuổi thì đương nhiên ngày nào cũng phải đi tìm, Nguyên Chiêu dưới cơn thịnh nộ tiến vào tầm điện sẽ xảy ra chuyện gì?

Hắn ta dẫn một đám người tiêu cực đi thẳng đến căn nhà tìm được lần trước.

Đợi đến khi tới ngõ nhỏ gần hoàng cung kia, đám người bọn họ vốn đã được huấn luyện, liền lấy móc câu ra trèo tường vào. Quả nhiên mới đi vào đã nghe được tiếng khóc đình tai nhức óc của trẻ con và tiếng thét chói tai.

Giang Ninh cầm đao đi vào trong tiếng khóc của trẻ con. Bạch Ngọc Kỳ đang canh giữ ở bên ngoài, nhìn thấy hắn ta thì sắc mặt xanh xám, điên cuồng nháy mắt. Bên trong truyền ra tiếng gào sặc bèn điên cuồng của Hồ thái hậu: "Người giết đi! Người giết đệ đệ người đi! Người cũng giết ta luôn đi! Để xem người sẽ yên tâm ngồi tr3

ngai vàng đó kiểu gì! Ta thấy từ lúc người sinh ra đã nên bóp chết người rồi!"

Sau đó là Nguyên Chiêu âm trầm nói: "Người sẽ không bóp chết ta, người còn muốn dựa vào ta để làm Vương thái hậu vô thượng vinh quang này, sau đó mới có thể ngày ngày hoang dâm vô độ cùng nam sủng."

"Đứa con này là của ai? Dòng máu ti tiện sao có thể đánh đồng với ta? Người phái người hạ độc ta là chê ta không nghe lời, muốn hạ độc chết ta để đứa nhỏ này ngồi tr3

đầu ta, nói là ta sinh, sau đó tiếp tục nâng đỡ ấu chủ dễ thao túng hơn với Trường Quảng Vương... A ta hiểu rồi..."

Cậu ta bỗng nhiên bừng tỉnh: "Đứa nhỏ này là của Giang Thừa Long!" Cậu ta gọi thẳng tên của Trường Quảng Vương.

"Bằng không ông ta và người cầu kết nhiều năm như vậy, người mang thai sinh con ông ta không có khả năng không biết. Chắc chắn đứa nhỏ này là của ông ta, năm ngoái? Năm ngoái người cứ nhất quyết phải đến trang tử tránh nóng, chính là đi vụng trộm sinh đứa nhỏ này đúng không?"

Nguyên Chiêu vốn là người cực kỳ thông minh, chỉ chốc lát đã nghĩ thông suốt: "Sao Giang Thừa Long có thể vô duyên vô cớ ngồi nhìn người nuôi con riêng được? Đương nhiên là bởi vì có lợi ích, chẳng mấy chốc ta sẽ sinh bệnh, chẳng mấy chốc trong vương cung sẽ xuất hiện một cung nữ tự xưng là được ta sủng hạnh... Các người sẽ có thể giả mạo tạp chủng này thành con cháu Nguyên thị để lấy được vương vị."

"Tuyệt diệu!" Nguyên Chiêu lạnh lùng nhìn Hồ thái hậu: "Có suy nghĩ này từ lúc nào? Sao không ra tay sớm một chút? Là bởi vì đứa bé này còn quá nhỏ, không biết có thể nuôi lớn hay không sao? Một năm qua không đưa cung nữ đến chỗ ta chính là hi vọng ta có thể sủng hạnh một hai người, đến lúc đó theo đầu là con của ta a?"

Hắn không ngừng truy vấn, Hồ thái hậu sắc mặt tái nhợt, hài tử khàn cả giọng khóc, Hồ thái hậu cả người đều có chút hỗn loạn, khóc cầu khẩn: "Nguyên Chiêu... Ta sinh dục khó khăn, ta đã không thể sinh, ta mang theo hắn rời đi hoàng cung, có được hay không? Ta rốt cuộc không sinh ra..."

Giang Ninh xúc rèm đi vào, nhìn thấy Nguyên Chiêu giơ một đứa trẻ trong tay. Đứa bé kia không ngừng giãy giụa gào khóc, da mặt tím xanh.

Nguyên Chiêu quay đầu nhìn thấy hắn ta đến liền cười nói: "Người đã đến rồi ư? Đúng rồi, đứa nhỏ này cũng là đệ đệ của người đấy? Kỳ diệu biết bao? Một đứa bé, thế mà lại lại đều có quan hệ máu mủ với người và ta. Nghĩ như vậy lại có chút không nở giết."

Hồ thái hậu sinh ra một tia hy vọng, hét to: "Thế tử! Cứu nó!"

Bà ta đầm đìa nước mắt nhìn về phía Giang Ninh, Nguyên Chiêu lạnh lùng nói: "Dựa vào cái gì mà cứu? Trường Quảng Vương có con riêng với người

mà vẫn tìm hấn ta về, chỉ sợ là muốn làm công cụ, ha ha."

Hấn ta đưa mắt nhìn Giang Ninh, bỗng nhiên muốn giải thích một chút: "Hôm nay Thái hậu sai người đưa bánh cho ta, kết quả tâm trạng ta đang không tốt, liền ném bánh cho mèo ăn, người đoán thế nào? Mèo chết rồi. Ta dẫn A Bạch đến tắm điện của Thái hậu muốn hỏi cho ra nhẽ, kết quả hóa ra hôm nào Thái hậu nghỉ trưa đều không cho ai vào, chỉ để lại cung nhân tâm phúc trông coi. Ép hỏi một người mới biết hóa ra Thái hậu tốt của chúng ta ngày nào cũng đi từ tắm điện đến chỗ này để hưởng niềm vui gia đình với đứa con út được bà ta yêu thương nhất!"

Hồ thái hậu thét lên: "Không phải ta! Ta không hạ độc! Nhất định là người khác! Nhất định là người khác vu oan ly gián!"

Bà ta hoảng loạn rồi một hồi: "Uyển lang! Uyển lang đâu?"

Nguyên Chiêu nói: "Uyển lang của người bị ta giết rồi, mặt cũng bị rạch luôn rồi. Quà cho người đó, có vui không? Đệ đệ này cũng xử lý luôn đi."

Hồ thái hậu thét to: "Không phải ta!"

Giang Ninh bỗng nhiên đè cánh tay Nguyên Chiêu xuống, nhận lấy đứa bé kia rồi trả lại cho nhũ mẫu đang co ro ở bên cạnh: "Quá ồn."

Nguyên Chiêu cau mày nhìn hấn ta, nhưng vẫn buông lỏng tay ra, không kiên trì nữa.

Nhũ mẫu ôm đứa bé kia vào trong lòng, đứa bé nhanh chóng nhận được an ủi, nước nở bú sữa. Tiếng khóc đinh tai nhức óc cuối cùng đã ngừng, Hồ thái hậu cũng hơi thả lỏng chút, nhìn về phía Giang Ninh: "Giang thế tử - là Trường Quảng Vương gọi người tới sao?"

Giang Ninh không trả lời, chỉ nói: "Độc dược không phải Thái hậu hạ, là Ô Hùng tộc phái người làm. Nếu thành công, Vương Đình sẽ hỗn loạn, nếu không thành công cũng có thể châm ngòi ly gián quan hệ mẹ con của Vương thượng và Vương thái hậu."

Hồ thái hậu đã cấp tốc nghĩ đến nhân vật mấu chốt: "Uyển lang! Nhất định là Uyển lang! Hấn ta bảo ta làm bánh cho Vương thượng ăn!"

Nguyên Chiêu nhìn về phía hấn ta: "Người bắt được nam sủng kia rồi? Giao cho ta!"

Giang Ninh nói: "Ta giữ lại có tác dụng."

Hồ thái hậu lại hỏi: "Ô Hùng tộc dám can đảm mưu hại Vương thượng, chúng ta phải triệu tập mười hai bộ tộc lại xử lý bọn họ!"

Nguyên Chiêu cười lạnh: "Bọn họ đã dám làm thì ắt có chỗ ỷ lại."

Giang Ninh nói: "Bọn họ tìm được một đứa con riêng trước kia của tiên vương, đã nuôi lớn. Nghe nói lớn tuổi hơn Vương thượng một chút, bây giờ cũng đã kết hôn sinh con rồi."

Sắc mặt Hồ thái hậu xanh trắng: "Nhất định là tiện nhân La phi kia..."

Nguyên Chiêu cười một tiếng: "Rất tốt, rất tốt, thật sự là vở kịch hay."

Hồ thái hậu vội vàng nói: "Nếu là hiểu nhầm thì chúng ta vẫn nên ngồi xuống tính xem nên đối phó ra sao. Không bằng Giang thế tử hãy mời Trường Quảng Vương tới bàn bạc kỹ lưỡng?"

Nguyên Chiêu lại cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Hồ thái hậu nói: "Chẳng lẽ mẫu thân cảm thấy ta còn có thể tin tưởng người? Sớm muộn gì ta đều phải chết bệnh đúng không? Không sớm thì muộn thôi, có phải là người hạ độc hay không đều không quan trọng."

Hồ thái hậu vội vàng nói với Giang Ninh: "Giang thế tử, Vương thượng đang hiểu nhầm ta..."

Nguyên Chiêu cũng lạnh lùng nói với Giang Ninh: "Người giúp ai?"

Giang Ninh đặt tay lên vai, hơi khom người: "Mời Vương thượng phân phó."

Nguyên Chiêu nhìn chăm chăm hắn ta, biết hắn ta có chuyện giấu mình. Cậu ta căn bản không thể khống chế được hắn ta, nhưng bây giờ lại không có ai để dùng, càng không có ai để tin. Cậu ta cảm thấy mình rất hoang đường: "Đưa Vương thái hậu cùng mấy người này về trong cung giam lại. Cứ nói với bên ngoài là Vương thái hậu bị bệnh, người tìm mấy người trông kỹ - tách Vương thái hậu và đứa bé ra giam riêng."

Giang Ninh khom người đáp rồi phất tay, mấy nam tử áo đen tiến lên dứt khoát dẫn nhũ mẫu và đứa bé đi trước. Sau đó có hai người khác tiến lên đứng ở trước mặt Hồ thái hậu, Vương thái hậu cả giận nói: "Tự ta đi!"

Giang Ninh lại lạnh lùng vung tay lên, hai nam tử thuần thực tiến lên. Một người đè Hồ thái hậu để một người khác lấy khăn tay từ trong lòng ra áp vào mặt Hồ thái hậu. Chỉ chốc lát sau Hồ thái hậu đã ngất xỉu xuống đất.

Giang Ninh nói: "Cần phải có Vương thượng dẫn chúng ta về cung, nếu không của người ta vào không được trong cung."

Nguyên Chiêu nhìn chăm chăm hắn ta một lúc lâu: "Những người này không phải người Bắc Tiết."

Giang Ninh nói: "Như người thấy, Trường Quảng Vương cũng không hoàn toàn tín nhiệm ta, ta có người riêng của mình."

Nguyên Chiêu nhìn chăm chăm hắn ta: "Ta có thể tín nhiệm người sao?"

Giang Ninh hơi khom người: "Vương thượng, lợi ích của chúng ta nhất trí."

Nguyên Chiêu cười khổ: "Người không thể lừa gạt ta một chút sao?"

Giang Ninh nói: "Vương thượng là người thông minh."

Nguyên Chiêu nói: "Bây giờ ta phải làm gì?"

Giang Ninh nói: "Thuyết phục Trường Quảng Vương."

Nguyên Chiêu nhẹ gạt đầu: "Đó là phụ thân người."

Giang Ninh hờ hững nói: "Trước lợi ích không có cha con."

Nguyên Chiêu hỏi hấn ta: "Ta sẽ còn là Bắc Tiết vương sao?"

Giang Ninh suy nghĩ một chút rồi nói: "Ít nhất bây giờ vương tử ở Ô Hùng tộc đều là kẻ địch của chúng ta."

Nguyên Chiêu khẽ gạt đầu: "Nhất trí lợi ích mới càng khiến người ta yên tâm, người nói đúng. Nếu lúc này người thật sự trung thành với ta, ta còn không dám tin người."

Cậu ta tự giễu cười một tiếng, cất bước đi ra ngoài. Nhìn thấy Bạch Ngọc Kỳ lại dừng chân hỏi: "A Bạch là người của người?"

Giang Ninh nói: "Hấn ta không quan trọng."

Khuôn mặt Bạch Ngọc Kỳ cứng ngắc, Nguyên Chiêu không nhịn được cười: "Phải, chỉ để chơi với ta đúng không? Làm chuyện gì cũng không xong, cho nên Uyển lang ở đâu?"

Giang Ninh nói: "Có tác dụng với ta."

=====

Trong căn phòng âm u đã thấp nển, Lệnh Hồ Uyển ngồi tr3

giường, tư thế vẫn rất gò bó. Vân Trinh hỏi hấn ta: "Cơ Hoài Tố bảo người hạ độc mà lại không chuẩn bị đường lui cho người sao?"

Lệnh Hồ Uyển có chút mờ mịt nhìn hấn một cái: "Ta lập công chuộc tội, có thể thành công là tốt nhất, không thể thành công đương nhiên sẽ là hi sinh vì nghĩa lớn."

Vân Trinh nói: "Nhưng người vẫn chạy trốn."

Lệnh Hồ Uyển trầm mặc một hồi mới nói: "Có thể còn sống đương nhiên vẫn tốt hơn."

Vân Trinh nói: "Sao người lại đến Bắc Tiết?"

Lệnh Hồ Uyển nói: "Tr3

đường lưu vong gặp đạo tặc Bắc Tiết, nhìn thấy sắc đẹp của ta liền cung phụng đến chùa miếu."

Vân Trinh ngạc nhiên nói: "Vì sao đẹp lại đưa đến chùa miếu?"

Lệnh Hồ Uyển chần chờ một chút mới nói: "Trong chùa không có nữ tử, đám vụ sư Tát Mãn thu nhận rất nhiều đồng nô xinh đẹp nô."

Lệnh Hồ Uyển nghĩ một hồi lại nói: "Dáng dấp ta nhỏ gầy, bọn họ cho rằng ta còn nhỏ - về sau vụ sư Tát Mãn lại cho ta cho ăn bí dược, ta vẫn không thể cao hơn."

Vân Trinh cũng đã kịp phản ứng, im lặng một hồi, không hỏi tới những gì hấn ta gặp phải trong chùa nữa, chỉ nói: "Cơ Hoài Tố tìm ra người từ bao giờ?"

Lệnh Hồ Uyển nói: "Sống trong chùa miếu rất vất vả, khoảng ba năm trước có người tìm được ta, cho ta bạc, bảo ta nhịn một chút. Nói rất nhanh sẽ có người đưa ta đến bên cạnh Vương thái hậu, đến lúc đó ta sẽ có thể lập công chuộc tội. Tội danh của tổ phụ, phụ thân đều có thể được miễn trừ, những người khác cũng đều có thể thoát tội về quê. Về sau qua một khoảng thời gian, Nguyên Luân vương thúc đến chùa miếu tế bái, nhìn thấy ta nhảy vu múa liền đưa ta về cho Vương thái hậu."

Vân Trinh nhìn khuôn mặt ngây thơ của hấn ta. Chịu khổ nhiều như vậy, lại bị người ta lừa đi chịu ch3t, vậy mà đôi mắt của hấn ta vẫn trong sáng như

trẻ con.

Không biết kết cục kiếp trước của hắn ta như thế nào, nhưng chắc chắn là không tốt. Nếu hôm nay không ngăn lại, người của Bắc Tiết vương sẽ ra tay. Hắn ta hoặc là hủy dung hoặc là sẽ bị giết chết, tất cả chỉ vì mâu thuẫn với Vương thái hậu.

Năm đó Bắc Tiết vương hoàn toàn trở mặt với Vương thái hậu và Trường Quảng Vương, rất có thể hắn ta chính là một điểm kích phát mâu thuẫn trong đó. Về phần Cơ Hoài Tố biết chuyện xảy ra kiếp trước nên đời này mới lợi dụng, hay là kiếp trước đã lợi dụng hắn ta rồi, tất cả đều không thể thay đổi kết cục một con cừu non trẻ

đài hiển tế của hắn ta.

Vân Trinh có chút cảm khái: "Ta đã biết - đệ đệ người sống rất tốt, hắn vẫn luôn tìm người. Ta sẽ cho người ta đưa người trở về." Cho dù như thế nào, ít nhất hắn đã thay đổi vận mệnh của hai huynh đệ Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ Uyển sụp mắt nói: "Vương thượng... không chết chứ?"

Vân Trinh nói: "Không chết, cậu ta cho mèo ăn bánh có độc."

Lệnh Hồ Uyển hơi lắp bắp: "Vậy ta có coi như hoàn thành nhiệm vụ không?"

Vân Trinh ôn hòa nói: "Có, người chịu nhục vì nước vì dân, trở về ta sẽ bẩm báo với Hoàng thượng ban thưởng xá tội cho người. Đổng thuốc mà người đã uống, trở về sẽ để đại phu xem cho người một chút, xem có thể giải không."

Lệnh Hồ Uyển thở dài nhẹ nhõm, lại nở một nụ cười ngượng ngùng: "Thật ra ta không hiểu việc giết người lắm, thời gian qua ta liên tục gặp ác mộng." Không cần giết người, cũng không cần ở cạnh Thái hậu kia nữa, thật sự là quá tốt.

Chương 138: Thuyết phục

Thuyết phục Trường Quảng Vương cũng không dễ dàng.

Trường Quảng Vương Giang Thừa Long tích uy nhiều năm, rất nhanh đã nhận được tin tức Vương thái hậu xảy ra chuyện. Nguyên Chiêu và Vân Giang Ninh trở lại hoàng cung không bao lâu, toàn bộ hoàng cung đã hoàn toàn bị cấm ra vào, bọn họ lại biến thành ba ba bị nhốt trong cung, lúc nào cũng có thể bị bắt.

Lúc Trường Quảng Vương tiến vào, sắc mặt vô cùng ung dung: "Chắc hẳn Vương thượng và Vương thái hậu có chút hiểu nhầm, nói ra là được."

Nguyên Chiêu nhìn ông ta, từ nhỏ đến lớn cậu ta luôn bị người này áp chế, cũng đã sớm biết người này và mẫu phi mình có tư tình. Nhưng cậu ta vẫn cho rằng ông ta là công thần, quyền thần nâng đỡ mình, từ đầu đến cuối sẽ có một ngày phải trả cho chính mình. Cậu ta chưa bao giờ cảm thấy buồn nôn như vậy, thế mà ông ta là mẫu phi mình lại sinh ra một đứa bé.

Nguyên Chiêu lạnh lùng nói: "Từ khi các người quyết định sinh đứa bé kia, ta ở trong suy nghĩ của các người đã ch3t rồi. Dù lúc trước ta mang đến cho các người nhiều vinh quang và quyền lực, các người vẫn có thể không chút nghĩ ngợi mà từ bỏ ta. Sao Vương gia lại cảm thấy giữa chúng ta còn có hiểu nhầm thế?"

Trường Quảng Vương thản nhiên nói: "Vương thượng, mấy người trong tay Giang Ninh chỉ có thể giúp người không chế được phụ nữ trẻ em thôi. Người sẽ không cho rằng hẳn ta thật sự giúp người chống lại toàn bộ quân đội Vương Đình đấy chứ? Chỉ là Vương Đình có có hai vạn người đóng giữ, Vương Thượng, đừng để cho người ta chế giễu, vẫn nên bình tĩnh hóa giải hiểu nhầm với Vương thái hậu đi."

Ông ta cũng không nhìn Vân Giang Ninh một cái nào, dường như hoàn toàn coi nhẹ đứa con trai này. Còn đối với Nguyên Chiêu vẫn là loại thái độ hời hợt như đối trẻ con.

Sắc mặt Nguyên Chiêu tái xanh, Vân Giang Ninh lại đi tới, nhẹ nhàng đề lên bờ vai cậu ta: "Vương thượng đừng tức giận."

Lúc này Trường Quảng Vương mới như nhìn thấy hắn ta, sâu xa cười nói: "Giang Ninh, ta cho ngươi vị trí Thế tử thì sẽ không thay đổi. Người là người thừa kế của ta, ta để ngươi ở cùng Vương Thượng, ngươi cũng cần khuyên Vương Thượng đừng tùy hứng thì hơn."

Sắc mặt Vân Giang Ninh hờ hững: "Lần này ta chỉ dẫn ba mươi người vào cung, mỗi một người đều có thể làm tướng quân. Vương gia có ba vạn người, ta lại có thể cam đoan mình có thể giết hết tất cả mọi người trước khi ba vạn người của ngươi vào cung — bao gồm cả Vương Thượng. Không có Vương Thượng, không có Hồ thái hậu, không biết Vương gia đối mặt với vương tử họ Nguyên của Ô Hùng tộc sẽ phải quỳ xuống nghênh đón đối phương tiến vào Vương Đình, hay là lấy ba vạn người của Dục Mã tộc để nghênh đón cuộc chiến với mười một bộ tộc khác liên hợp?"

Trường Quảng Vương hơi đổi sắc mặt: "Ngươi muốn hành thích vua?"

Vân Giang Ninh chậm rãi nói: "Lúc ta trở về đã nói với ngươi rồi. Chủ nhân có ban cho họ, họ Vân."

Trường Quảng Vương cười lạnh: "Ngươi làm nô tài đến nghiện rồi sao? Vương thế tử thì không làm, lại muốn làm nô tài của người khác?"

Vân Giang Ninh lạnh lùng nhìn ông ta: "Vương gia tự có người thừa kế hợp ý, Vân Giang Ninh cũng có chủ thượng khác. Vương gia muốn đàm phán thì vẫn nên đưa ra đủ thành ý thì hơn. Nếu không phải Thái hậu hạ độc, chắc chắn đối phương đã ngang nhiên ra tay rồi, hơn nữa còn biết Vương Đình đang gặp nguy hiểm. Nếu Vương gia còn muốn ở chỗ này thảo luận xem ai làm chủ, không khỏi quá buồn cười."

Trường Quảng Vương nhìn hắn ta chằm chằm, chậm rãi nói: "Được, vậy phải xem chủ nhân nhà ngươi có thể lấy ra thẻ đánh bạc gì."

Vân Giang Ninh vung tay lên để lộ một viên tiết việt: "Đây là tiết việt của Thiên tử, có thể điều động ba mươi vạn quân Ung triều bất cứ lúc nào."

Con người Trường Quảng Vương thít chặt: "Chiêu Tín Hầu Vân Trinh?"

Vân Giang Ninh nói: "Không sai, hắn đang thay Thiên tử tuần duyệt quân đóng ở cửa biên. Quân trấn cửa biên có ba mươi vạn đại quân đang chờ điều động, mà bây giờ ba vạn đại quân lấy danh nghĩa xét duyệt đã tập hợp tại thành Thường Lâm rồi — chỉ cần Vân hầu gia ra lệnh một tiếng, kỵ binh tổn một ngày một đêm là có thể đánh thẳng đến vương thành."

Trường Quảng Vương giận dữ cười: "Ngươi có biết người đang bắt tay với ngoại tộc phản quốc không?"

Vân Giang Ninh hờ hững nói: "Ngươi sai, Bắc Tiết xưng thần với Đại Ung nhiều năm, bây giờ là Bắc Tiết vương Nguyên Chiêu bị phản quân bao vây mới thỉnh cầu Đại Ung Hoàng Thượng phái binh trợ giúp. Mẫu quốc đáp ứng lời mời của quân chủ phiên thuộc quốc, phái binh gấp rút tiếp viện, đây là danh chính ngôn thuận."

Trường Quảng Vương nghiêm túc nhìn về phía Nguyên Chiêu: "Vương thượng muốn dẫn sói vào nhà sao? Làm sao biết Vân Giang Ninh không phải là quyền thần tiếp theo mà Ung triều nâng đỡ?"

Nguyên Chiêu nói: "Dù sao cũng hơn là tiếp tục làm một con rối có thể chết bệnh bất cứ lúc nào. Trường Quảng Vương, giữa ngươi và ta đã không thể tin tưởng lẫn nhau nữa. Dù sao đều là con rối, ít nhất Vân Giang Ninh sẽ không sinh con riêng với mẫu thân ta phải không?"

Sắc mặt Trường Quảng Vương tái xanh, Vân Giang Ninh nói: "Bây giờ Vương gia có thể ngồi xuống ổn định nói chuyện với Vương thượng chứ?"

Trường Quảng Vương lạnh như băng nói: "Nói chuyện gì?"

Vân Giang Ninh nói: "Thứ nhất chính thời gian cụ thể; Thứ hai là chống lại Ô Hùng tộc phản loạn; Thứ ba, xử lý con riêng và Vương thái hậu."

Trường Quảng Vương nhìn về phía Nguyên Chiêu: "Vương thượng muốn xử lý Vương thái hậu?"

Nguyên Chiêu thản nhiên nói: "Vương thái hậu ốm yếu ở cung trong tỉnh dưỡng, không gặp khách lạ. Chúc mừng Trường Quảng Vương được một đứa con, cô sẽ thưởng cho chức bách phu trưởng, được chứ?"

Lòng ngực Trường Quảng Vương đập trùng kịch liệt, nhưng biết việc đã đến nước này, nếu không đáp ứng, chỉ sợ mấy ngày sau đứa bé kia sẽ bị cảm lạnh mà chết chỉ vì không được chăm sóc tử tế.

Nguyên Chiêu lại thản nhiên nói: "Cô chỉ công nhận Giang Ninh làm thế tử Trường Quảng Vương."

Trường Quảng Vương hừ lạnh một tiếng: "Vương thượng, người này có chủ tử khác, sao người phải làm thế?"

Nguyên Chiêu cười: "Thưởng cho hẳn ta một vị trí Vương khác họ rất đơn giản, chỉ là cô không muốn để một đứa bé chiếm vị trí chúng ta nên có thôi. Cửa ai thì nên là cửa chính là của người đó."

Sắc mặt Trường Quảng Vương tái xanh đứng lên: "Ô Hùng tộc bên kia tin tức cũng không xác thực, vương thượng đến lúc đó không nên hối hận dẫn sói vào nhà mới tốt." Ông ta xoay người nói: "Ngày mai cô sẽ dâng tấu, việc còn lại chính là của Vương thượng."

Vân Giang Ninh lại nói: "Việc bao vây hoàng cung, mong Vương gia giải quyết. Nếu không không cẩn thận ta có thể sẽ làm chuyện gì đó không lý trí đấy."

Trường Quảng Vương hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Nguyên Chiêu thở nhẹ nhõm một cái thật dài, y phục tr3

lưng đã ướt đẫm. Cậu ta nhìn Vân Giang Ninh vẫn rất bình tĩnh, bỗng nhiên có chút phiền muộn: "Chiêu Tín Hầu kia là người như thế nào?"

Vân Giang Ninh nói: "Là một người rất đơn giản."

Nguyên Chiêu cup mắt: "Nếu có cơ hội, ta cũng muốn gặp hắn một lần."

====

Bầu trời màu lam tràn đầy đóa mây trắng, cỏ xanh rập rờn, vô số hoa nở tr3

thảo nguyên, gió nam ấm áp thổi khiến lòng người hài lòng.

Cơ Hoài Thịnh và Vân Trinh ngồi tr3

xe ngựa nhìn ra phía ngoài, thoải mái nói: "Ô Hùng tộc là tộc lớn số một số hai Bắc Tiết, nhân số đông đảo, cơ bản đều tập trung ở bên cạnh Thiên Hồ, ; đồng cỏ và nguồn nước màu mỡ, phong cảnh vô cùng đẹp. Chúng ta cũng thường làm ăn với bọn họ, năm nay vẫn là lần đầu tiên đến đây. Mấy năm qua bọn họ đều mua dược phẩm, tơ lụa, đồ sứ, chủ yếu thu về cũng là da lông, thảo dược, sâm núi, trâu bò vân vân. Lại nói, người thật sự tin là Cơ Hoài Tố sao?"

Vân Trinh không quan tâm nhìn lên bầu trời tr3

thảo nguyên, nói: "Chắc chắn là gã. Có phải hay không thì dù sao người cũng tới rồi, chúng ta đều không phải loại người có thể ngồi yên được, phải xem lần này đi có thể thuận lợi tìm được gì không. Cũng không biết tên gốc Chu Giáng kia che giấu như thế nào, Đinh công công quá tinh mắt, ta sợ hắn ta không thể gạt được."

Cơ Hoài Thịnh bật cười: "Dù sao chúng ta đã đến đây rồi, Hoàng Thượng

phải tọa trấn trong kinh, cũng không đến bay đến bắt người được."

Vân Trinh sờ lên mũi, nghĩ thầm chẳng giữ chân được đâu, chỉ sợ Hoàng Thượng tức điên ảnh hưởng đến sức khỏe thôi.

Cơ Hoài Thịnh nói: "Người yên tâm để một mình Vân Giang Ninh đến chống đỡ thế cục bên vương thành sao?"

Kiếp trước Vân Giang Ninh và Nguyên Chiêu còn có thể khống chế lại cục diện, huống chi là bây giờ?

Vân Trinh nói: "Yên tâm, bọn họ có Vương thái hậu và đứa bé kia làm vật thế chấp, bây giờ lại có ngoại địch, Trường Quảng Vương cũng chỉ có thể tạm thời hòa bình với bọn họ. Tuy toàn bộ vương thành đều nằm trong sự khống chế của Trường Quảng Vương, nhưng ông ta cũng không thể hành thích vua. Vân Giang Ninh lại là con của ông ta, có thể làm gì được. Ta đã đưa người cho Giang Ninh dùng rồi, chúng ta vẫn nên đến Ô Hùng tộc tìm kiếm, tốc chiến tốc thắng mới tốt."

Nếu không về sớm, Chu Giáng sẽ không chịu được, chắc chắn Hoàng Thượng sẽ đánh nát mộng mình.

Vân Trinh vừa nghĩ tới Cơ Băng Nguyên, trong lòng vừa chua vừa ngọt vừa xấu hổ day dứt.

Thành Thường Lâm, đúng là Chu Giáng đã không chịu được.

Đình Đại tự mình tới thăm Chiêu Tín Hầu "bị bệnh", Chu Giáng kiên trì nói bậy dưới cái nhìn lạnh buốt âm trầm của Đình Đại: "Hầu gia nói... Hẳn muốn cải trang vi hành một chút, cho nên chỉ dẫn theo mấy hộ vệ ra ngoài cứu biên tuần tra."

Đình Đại cười một tiếng: "Quả thật như thế? Chu tướng quân, ta muốn báo lên Hoàng Thượng. Nếu ngài nói thật thì thôi, nhưng nếu quá thời gian mà Hầu gia không về, hoặc là tr3

đường cải trang vì hành xảy ra chuyện gì, Chu tướng quân sẽ không gánh nổi tội khi quân đâu. Cũng không biết Định Quốc công phủ có gánh chịu nổi hay không."

Sắc mặt Chu Giáng trắng nhợt, Định Quốc công phủ đúng là uy hiếp của hắn ta. Hắn ta nhắm hai mắt lại, chỉ có thể nói: "Vân hầu gia đi Bắc Tiết."

Đình Đại cũng thay đổi sắc mặt: "Đi Bắc Tiết? Hắn đi Bắc Tiết làm cái gì?"

Chu Giáng nói: "Hắn nói vương thất Bắc Tiết sinh biến, hình như có người ở bên kia muốn gây chiến, bởi vậy hắn mới dẫn theo vài người sang đó — bên kia có thể tử Trường Quang Vương tiếp ứng, ta cũng đã phái Phương Lộ Vân sang..."

Đình Đại dậm chân nói: "Xong rồi, nếu tiểu tử tông xảy ra chuyện gì, cả người và ta đều xong."

Quân tình khẩn cấp tám trăm dặm đưa đến trong cung, cho dù Cơ Bạng Nguyên có trầm ổn đi nữa thì cũng phải đập nát chén trà.

Y day thái dương đang đập thành thạch, tỉnh táo ngấm lại rồi quyết định thật nhanh. Sau đó lập tức liền gọi Chương Diễm tiến cung, đưa một mật chỉ cho hắn ta: "Trẫm có một số việc cần lập tức rời kinh đến cứu biên, sẽ nhanh chóng trở về, chỉ nói với bên ngoài là cảm lạnh dưỡng bệnh. Tất cả quốc sự mấy ngày nay đều do Quân Cơ Xử và Nội Các bàn bạc xử lý. Nếu thật sự có chuyện lớn không thể quyết định, có thể kéo dài thì cứ kéo dài, nếu không thể thì để Cao Tín đưa tin cho trẫm."

"Mật chỉ trước đây đưa cho người, người hãy cất kỹ. Nếu có gì không may, trẫm và Chiêu Tín Hầu đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trẫm đã cho người đón Thanh Bình vương vào cung rồi. Đến lúc đó người hãy lấy mật chỉ ra đỡ nó đăng cơ, đại thần phụ chính trẫm cũng đã chỉ viết hết trong mật chỉ rồi."

Chương Diễm vừa nghe đến mật chỉ trước kia thì tim đập thành thạch, nhưng cũng biết việc này liên quan đến quốc gia, liền quỳ xuống thấp giọng nói: "Thánh thượng... mật chỉ ngài cho trước đây... Chiêu Tín Hầu đốt rồi."

Cơ Băng Nguyên nhìn về phía hắn ta, đôi mắt nặng nề, cũng không hỏi hắn ta vì sao lại cho Chiêu Tín Hầu xem mặt chỉ kia: "Đốt rồi?"

Chương Diễm đầm đìa mồ hôi, khẽ cắn môi, hạ quyết tâm nói: "Hầu gia nói hắn sẽ tuần táng theo, cho nên không dùng được."

Bầu không khí yên lặng giống như ngưng trệ.

Chương Diễm gần như cho rằng mình sẽ bị lôi ra Ngọ Môn hỏi trăm ngay lập tức.

Kết quả hồi lâu sau Cơ Băng Nguyên mới chậm rãi nói: "Khanh lĩnh chỉ lui ra đi."

Đại điện không có một ai, Cơ Băng Nguyên lẳng lặng ngồi một mình hồi lâu. Khi sinh mệnh của mình liên quan đến sinh mệnh của một người mình yêu thương hơn tất cả, dường như y cũng không thể gánh nổi sức nặng của sinh mệnh này.

Y thản nhiên nghĩ: Phải dạy dỗ tên nhóc kia một trận mới được.

Chương 139: Tên điên

Chạng vạng tối, bọn họ đã đến bên cạnh Thiên Hồ.

Thiên Hồ vô cùng rộng lớn, nước hồ lánh lánh trong ánh tà dương. Ven hồ có rất nhiều lều trại, đó chính là nơi sinh sống của Ô Hùng tộc.

Là một tộc lớn, đương nhiên sẽ thường xuyên có thương đội lui tới, có nơi chuyên cung cấp cho thương đội dùng chân. Thương đội Chu thị vốn đã quen thuộc, rất nhanh đã sắp xếp người dựng lều trại, hàng hóa đều đặt ở

xe ngựa, từng chiếc xe nhấc bịch lên để lộ từng thùng hàng, sau đó lại phái người chuẩn bị quà cho thủ lĩnh phụ trách giao tiếp với thương đội.

Người phụ trách thương đội của Ô Hùng tộc tên là Trát Mộc Hợp, vẫn luôn cực kỳ hoan nghênh thương đội Chu gia. Dù sao thương đội Chu gia có rất nhiều hàng hóa, giá cả phải chăng, hơn nữa còn ra tay hào phóng. Mỗi lần đều cho đám thủ lĩnh bọn họ và hiểu kính thủ lĩnh tộc trưởng quà vô cùng phong phú. Khi bọn họ biết lần này Chu gia có hai thiếu đông chủ cái thì càng thêm vui vẻ, chuyên môn làm thịt dê, mở tiệc tối quanh đồng lửa để chiêu đãi thương đội.

Xung quanh đồng lửa hừng hực là các cô nương xinh đẹp vừa múa vừa hát, Trát Mộc Hợp và mấy thủ lĩnh vừa tiếp đãi bọn họ vừa giới thiệu: "Năm nay chúng ta cần số lượng lớn bột thuốc trắng tốt nhất, còn có thuốc cho trâu ngựa, không biết lần này Chu thiếu đông gia tới mang theo bao nhiêu?"

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Có hai xe lớn, đều là hàng từ Điền Nam đưa về. Chỉ là giá cả năm nay không thể không tăng cao một chút, bởi vì lúc chúng ta đi ra vừa vận Hoàng Thượng phái khâm sai đại thần tuần tra biên cương.

Biên cảnh kiểm soát rất chặt, đóng hàng hóa chúng ta mang theo đều phải nộp rất nhiều thuế biên quan và thuế cửa thành, suýt nữa là không ra được. Chỉ là năm ngoái đã đồng ý với các người, cộng thêm năm nay ấu đệ của ta đã lớn, người trong nhà bảo ta dẫn hắn đi kiến thức một chút, sang năm thành hôn sẽ có thể lập nghiệp."

Trát Mộc Hợp nghe thấy giá cả dược liệu tăng cao thì nhíu nhíu mày: "Giá cả của các người đã rất đắt rồi mà còn muốn tăng thêm? Vài ngày trước thương đội Lê thị cũng đến, giá cả tiện nghi hơn các người nhiều."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Lê thị bên kia chủ yếu buôn bán da lông, sao có thể nhập hàng từ Điền Nam như chúng ta được, riêng chi phí vận chuyển đã rất tốn kém rồi. Huống chi lần này thật sự không có biện pháp nào, chắc các người cũng đã nghe nói cửa biên đang giới nghiêm tuần tra, Thiên tử phái khâm sai đến, ta còn phải đi sớm chứ nếu chờ đến lúc sứ thần đến ở phủ Tổng đốc cửa biên, ai còn dám vượt biên làm ăn nữa? Không cẩn thận sẽ bị gán tội cấu kết với ngoại quốc như chơi. Lần này thực sự cũng không có biện pháp gì, đương nhiên không làm được buôn bán thì vẫn còn tình nghĩa. Yên tâm, nếu quý bộ tộc không mua nổi, lần này hiếm khi chúng ta được ra một lần, có khi cũng sẽ đến các bộ tộc khác, không được lại đến Vương Đình, dù sao xong sớm còn phải về."

Trát Mộc Hợp bật thốt lên: "Không cần đi Vương Đình, chúng ta sẽ cố gắng mua hết." Về sau lại nhíu mày nói: "Thiếu đông gia hãy đưa danh sách các loại thuốc và giá tiền cho ta, chủ yếu là phí tổn quá lớn, ta phải xin chỉ thị của tộc trưởng."

Cơ Hoài Thịnh cười lấy một danh sách từ trong ngực ra, Trát Mộc Hợp nhìn lướt qua, quả nhiên thấy mỗi một loại đều đắt gấp trước gần như ba lần, nụ cười tr3

mặt liền phai nhạt đi chút. Nhưng Cơ Hoài Thịnh lại cầm một danh sách quà tặng khác ra nói: "Đây là để hiếu kính các vị trưởng lão và tộc trưởng, còn xin trưởng lão vui vẻ nhận."

Trát Mộc Hợp cầm qua danh mục quà tặng, tr3

mặt cuối cùng miễn cưỡng lộ ra cái tiểu dung: "Làm phiền Chu thiếu đương gia, nhiều lần chiếu cố như vậy."

Cơ Hoài Thịnh lắc đầu cười nói: "Không dám nhận, mỗi lần đều làm phiền các trưởng lão giúp đỡ."

Sau đó lại nâng chén lên uống một lần, Trát Mộc Hợp nhìn thiếu niên anh tuấn sau lưng Cơ Hoài Thịnh vẫn luôn tò mò đánh giá các thiếu nữ vừa múa vừa hát bên đồng lửa liền cười nói: "Tiểu ca nhi đã coi trọng cô nương nào chưa? nhưng có coi trọng cô nương? Ở chỗ chúng ta nếu mến nhau thì cứ trực tiếp vào lều vải là được, yên tâm, không ép các người cười đâu."

Vân Trinh giật nảy mình, đỏ mặt lên nói: "Còn có tập tục kỳ lạ này ư?"

Trát Mộc Hợp nói: "Không sai, trẻ con ở chỗ chúng ta rất quý giá, tiểu ca nhi bao nhiêu tuổi rồi? Đã thành hôn chưa?"

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Trong nhà quản nghiêm lắm, đã nghị hôn rồi, không dám làm loạn. Lần này dẫn hấn đến cũng chỉ để thấy chút việc đời."

Trát Mộc Hợp chỉ cười nói: "Đúng là nên đi đó đây một chút."

Vân Trinh cười đứng lên nói: "Ta đi nhà xí."

Trát Mộc Hợp cười nói: "Tùy tiện tìm một chỗ không người là được, tiểu ca nhi chớ có câu nệ."

Vân Trinh ngại ngùng cười cáo lui.

Vân Trinh đi không bao lâu liền trở lại, Cơ Hoài Thịnh lặng lẽ hỏi hấn: "Có cô nương xinh đẹp nào kéo người vào lều vải không?"

Vân Trinh lườm hấn ta một cái, Cơ Hoài Thịnh lại hỏi hấn: "Hay là tiểu tử cường tráng nào đó?"

Trát Mộc Hợp thấy hai huynh đệ bọn họ xì xào bàn tán giống như tình cảm rất sâu đậm, liền khâm phục cười nói: "Hai huynh đệ các người đúng là có tình cảm tốt."

Vân Trinh lại chỉ cười hỏi Trát Mộc Hợp phong tục bên này, lại hỏi về ngày lễ, hỏi bây giờ Ô Hùng tộc có đại khái bao nhiêu người, nam nhiều hay là nữ nhiều, có thể nuôi bao nhiêu dê bò vân vân. Đáng vẻ hồn nhiên ngây thơ hiếu kì, Trát Mộc Hợp nhìn hắn cười cong cong đôi mắt, cũng giải đáp từng vấn đề một.

Sau khi khách và chủ đều vui vẻ thì đều trở về lều vải của mình, Vân Trinh kéo Cơ Hoài Thịnh nói: "Vương Đình nguy hiểm."

Cơ Hoài Thịnh kinh hãi: "Tại sao?"

Vân Trinh nói: "Người có chú ý không, cả một tộc lớn như thế mà lại không thấy một nam tử cường tráng nào. Tất cả đều là người già trẻ em cùng với một vài vu sư già. Vừa rồi ta lấy cố đi vệ sinh đã dạo qua một vòng, các đồng lứa khác cũng đều như thế — cộng thêm thời cơ hạ độc, ta đoán đội phản quân của Ô Hùng tộc đã đến gần Vương Đình."

Cơ Hoài Thịnh nhớ lại một lần thấy quả nhiên là thế, bái phục nói: "Ta còn nói mình cẩn thận hơn người, không ngờ người lại tỉ mỉ như thế. Ta còn nói sao thuốc trị thương đất như vậy mà bọn họ vẫn còn mua, mà còn mua nhiều nữa, sợ cũng là chuẩn bị cho trận chiến."

Vân Trinh thấp giọng nói: "Chúng ta phải đi ngay lập tức, nơi này đã không có giá trị để xem nữa rồi."

Cơ Hoài Thịnh nghĩ rồi ra ngoài phân phó sơ qua: "Từng nhóm rút lui, để lại lều vải xe ngựa hàng hóa. Cũng may chỗ thương đội đóng quân cũng vắng vẻ, chỉ là thời tiết không được tốt, lão dẫn đường nói mây dày có vẻ như sắp mưa, chúng ta nên đi vào sáng sớm thì hơn."

Vân Trinh khẽ gật đầu.

Đến nửa đêm, Vân Trinh để cả áo ngủ qua một lúc rồi đứng dậy. Rất nhanh hai người đã mặc áo choàng đen, móng ngựa cũng được bọc lại bằng vải đen, lạng lẽ chuồn ra ngoài.

May mắn có người quen đường dẫn đường. Bọn họ chạy trong đêm tối tr3 thảo nguyên đất rộng, không bao lâu đã đi ra hơn mười dặm.

Nhưng mà bọn họ đã phải ghì ngựa rất nhanh, bởi vì chẳng biết từ lúc nào đã có một đội ngũ xuất hiện trong rừng cây phía trước. Đám hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức bao vây Vân Trinh lại Cơ Hoài Thịnh để bảo vệ.

Nhanh chóng cẩn thận bảo trì một khoảng cách nhỏ.

Dưới ánh sao lấp lánh, đối phương đột đuooc gior lên. Một người mặc áo bào trắng cưỡi ngựa đi ra, cười vang nói: "Hầu gia và Vương gia không phải đến xem tiểu vương sao? Sao lại không từ mà biệt trong đêm khuya vậy?"

Vân Trinh cầm cương ngựa, lạnh lùng nhìn người đi đầu: "Cơ Hoài Tố, quả nhiên là người."

Cơ Hoài Tố cười nói: "Ta nghe nói Chu thị thương đội có một đôi thiếu đong gia anh tuấn xuất sắc, liền biết là Vân huynh và Hoài Thịnh huynh. Cho nên mới cố ý trở về nhanh chóng để chiêu đãi các người, sao lại rời đi nhanh như vậy? Nếu đã tới, không bằng ở lại đi?"

Cơ Hoài Thịnh đầu đầu nói: "Hoài Tố huynh, người đã về phiên, tự ý rời phiên địa là tội mưu phản, vẫn nên sớm quay đầu là bờ đi. Quan địa phương sẽ phát hiện ra không đúng thôi."

Cơ Hoài Tố nhẹ nhàng cười: "Ngay từ đầu người về phiên chính là thể thân, mừng một mười lăm đều thay ta đến nha môn báo danh. Cát Tường Nhi, người đã đáp ứng ta sự tình, còn giữ lời sao?"

Vân Trinh không hiểu: "Ta đồng ý với người cái gì?"

Cơ Hoài Tố nói: "Ta đã nói ta sẽ chứng minh cho người xem."

Vân Trinh mờ mịt, Cơ Hoài Tố nói: "Bây giờ ta ủng hộ tân vương Bắc Tiết, Bắc Tiết sẽ xảy ra nội loạn, đương nhiên cũng có ý định xuôi nam. Ta đã làm được, người có thể tin ta chưa?"

Cơ Hoài Thịnh và cả đám người đều mờ mịt, chỉ có Vân Trinh hiểu được bạch Cơ Hoài Tố đang nói đến chuyện trước khi rời kinh về phiên đã từng hỏi hấn làm thế nào mới tin mình trong vườn hoa của Trung Dũng Bá. Lúc đó hấn đã nói Bắc Tiết chiến bại, Hoàng Thượng thánh thể an khang, đến lúc đó mới có thể nói chuyện.

Hấn ngạc nhiên nói: "Tên điên này!"

Cơ Hoài Tố mỉm cười: "Ta đã sắp xếp mấy năm nay, đáng tiếc người lại làm hỏng một quân cờ của ta, Lệnh Hồ Uyển — Nguyên Chiêu từng treo cổ hấn ta trước giường Thái hậu, vì thế Thái hậu mới trở mặt với cậu ta. Lúc Lệnh Hồ Dục tìm tới đã muộn, mấy năm trước ta đã phải bỏ ra rất nhiều sức lực mới tìm được hấn ta, vốn nên là một quân cờ cực tốt. Người hãy ở lại bên cạnh ta, nhìn ta đánh hạ Vương Đình như thế nào đi?"

Vân Trinh chê cười nói: "Người đúng là một tên điên phát rồ từ đầu đến cuối." Vậy mà nhất thời hấn không tìm được những từ khác để hình dung kẻ điên một tay bơi trong vòng xoáy quyền lực, hoàn toàn xem tất cả mọi người như quân cờ này.

Cơ Hoài Tố nói: "Thế nhưng ta đã làm được, không phải sao? Dù sao người cũng nên tin tưởng lần này ta thật sự vì người đi?" Gã vung tay lên, kỵ binh đen như mực bao vây lấy bọn họ, cài tiến lên dây cung. Cơ Hoài Tố ôn nhu nói: "Ngoan ngoan bỏ vũ khí xuống, Hoài Thịnh huynh, người cởi đai lưng trói hai tay Vân Trinh lại rồi đưa hấn đến đây, ta sẽ bỏ qua cho tất cả thương đội Chu gia."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Hoài Tố huynh! Ta và người quen nhau mấy năm, vì sao người lại như thế!"

Cơ Hoài Tố cười rất ôn hòa: "Tin tưởng ta, bây giờ ta không có địch ý với ngươi. Nể tình cảm ngày xưa, ta cũng sẽ không làm các ngươi bị thương, ta chỉ cần Vân Trinh."

Cơ Hoài Thịnh nhìn nụ cười của gã chỉ cảm thấy rùng mình, lẩm bẩm nói: "Quả nhiên... quả nhiên ngươi cũng thích long dương... Chỉ là hoà hợp không tốt sao? Vân Trinh không đồng ý, tại sao ngươi lại phải ép buộc hắn?"

Cơ Hoài Tố nói: "Ta cũng muốn ở chung hoà hợp với hắn, đáng tiếc hắn lại không tin ta. Ta làm nhiều như vậy tất cả đều vì hắn, đành phải giữ hắn lại bên người để hắn tận mắt nhìn xem rốt cuộc tình cảm của ta với hắn rốt cuộc như thế nào."

Vân Trinh cười lạnh một tiếng, đột nhiên thúc ngựa. Cơ Hoài Tố nhìn hắn xoay người giơ tay trái lên, chẳng biết tại sao lại cảm thấy thấp thỏm, mặc dù cái gì cũng không thấy rõ nhưng vẫn thúc ngựa bỏ nhào về phía trước!

Vèo!

Một mũi tên bay vèo qua da đầu gã với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai. Hộ vệ phía sau gã không tránh kịp, vừa hét thảm một tiếng đã bị bắn xuống ngựa.

Sau đó một tên lệnh đã bắn thẳng lên không trung, nổ ra từng tia lửa vang dội tr3

bầu trời màu xanh đậm.

Là tên lệnh tín hiệu!

Sắc mặt Cơ Hoài Tố biến đổi.

Vân Trinh lạnh lùng nhìn gã: "Cơ Hoài Tố, ta là khâm sai đại thần thay Thiên tử đi tuần duyệt cửu biên, sao ngươi lại cảm thấy ta sẽ chỉ dẫn theo mười

mấy hộ vệ mà dám dẫn thân vào nguy hiểm chứ?"

Quả nhiên nơi xa đã vang lên những tiếng vó ngựa như sấm.

Sắc mặt đại tướng bên cạnh Cơ Hoài Tố biến đổi, nói: "Quân sư! Sợ là có đại quân đến thật!"

Vân Trinh nhìn Cơ Hoài Tố: "Ta đoán đội quân của người đang ở tr3

đường đến Vương Đình rồi, người chỉ dẫn theo nhiều nhất là ngàn người đi?"

Cơ Hoài Tố chậm rãi nói: "Ồ? Quân Ung tự tiện vượt biên, Hoàng Thượng có biết hành động bất nghĩa này của người không?"

Vân Trinh nói: "Chúng ta đồng ý lời mời của chủ nhân Bắc Tiết - Nguyên Chiêu đến đây trấn áp phản quân, đuổi bắt phản vương triều ta."

Hắn cầm cung tiến trong tay, dáng người thẳng tắp, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cơ Hoài Tố: "Một Vương một Hầu tới đây chính là để câu con cá lớn như người đó."

Chương 140: Phá trận

Cơ Hoài Tô cười một tiếng, thậ chí giọng nói còn có chút thân mật: "Vân Trinh, lời này của người lừa gạt người bên ngoài thì được, nhưng lại không thể lừa ta. Đúng là người thay Thiên tử đi tuần biên, nhưng lại không có lý do điều binh hợp lý, bất kỳ một thủ tướng nào cũng sẽ không nghe mệnh lệnh điều binh của người. Phủ Đô đốc cửa biên không phải để trang trí. Tên nhóc Chu ngũ kia lại không dám không nghe lệnh điều binh, nhưng Định Quốc công phủ đều là người thân của hắn ta, hắn ta gánh nổi sao?"

"Đúng là Nguyên Chiêu có thể cầu cứu mẫu quốc, nhưng sứ giả đến kinh còn phải đợi thêm ý chỉ của Hoàng Thượng, sẽ không kịp. Huống chi tên cáo già Trường Quảng Vương sao có thể tùy tiện dẫn quân Đại Ung vào Vương Đình khi chưa thăm dò rõ ràng chứ? Đừng nói đến việc đại quân vượt biên, chỉ cần nói đến dân phu, hậu cần đồ quân nhu lương thảo các loại đã không phải con số nhỏ rồi. Không thể không có một dấu vết nào được, sao biên quan Bắc Tiết lại không hề biết gì?"

"Đúng là người có quân riêng, chắc là mượn danh nghĩa tiêu cực để huấn luyện đúng không? Từng chi nhánh lấy danh nghĩa thương đội lần lượt xâm nhập vào Bắc Tiết, hợp lại chắc cũng có mấy trăm người. Không thể không nói người thật sự rất to gan, chỉ với mấy trăm người này mà dám đến dụ bắt ta, thật mà giả, giả mà thật cũng coi như binh bất yểm trá(*), nhưng quá mạo hiểm."

(*) Binh bất yểm trá: ý nói việc dùng binh trong chiến trận thì không ngại sự lừa dối, đánh lừa đối phương để dành chiến thắng

"Vẫn nên ở lại bên cạnh ta đi, ta sẽ không làm người bị thương. Người làm loạn như vậy, Hoàng Thượng biết cũng sẽ không tha nhẹ cho người."

Xẹt, một tia chớp đánh xuống từ tr3

trời, phá tan đêm tối yên tĩnh.

Vẻ mặt Vân Trinh nghiêm nghị lạnh lùng, một tay giật áo choàng tr3

người mình để lộ nhuộm giáp màu đen: "Đủ để bắt người, giết gà sao phải dùng dao mổ trâu chứ. Bây giờ người ngoan ngoãn chịu trói, ta còn có thể tha cho người một cái mạng."

Dưới ánh lửa chỉ thấy tr3

lưng hấn đeo trường đao, bên hông đeo đoản kiếm, trong tay cầm trường cung, tr3

người mặc nhuộm giáp. Hóa ra hấn đã sớm ăn mặc chỉnh tề, ngay cả Cơ Hoài Thịnh cũng kinh hãi không biết hấn trang bị đầy đủ như vậy từ bao giờ.

Cơ Hoài Tố cười một tiếng: "Dáng vẻ này của người đúng là đẹp."

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, đã có thể nhìn thấy đó là một đội kỵ binh trong tay cầm trường thương, trước nhọn sau rộng, hành động nhất trí, tốc độ cực nhanh. Đây là trận tấn công hình mũi khoan, khí thế đâm vọt lên giống như một mũi tên dài, không thể chống đỡ.

Bộ tộc Bắc Tiết đối diện chính là bộ tộc sống tr3

lưng ngựa, gập trận thế này thì bắt đầu đổi sắc mặt, thi nhau biến đổi trận hình, rút trường đao, dựng thẳng thuẫn, mấy người một tổ lập trận sẵn sàng đón quân địch.

Tiếng sấm rền tr3

trời giống tiếng trống trận, ngàn vạn giọt mưa rơi xuống che trời lấp đất như mũi tên cắm thẳng vào cơ thể mỗi người.

Trận chiến đột nhiên bùng nổ, vô cùng căng thẳng.

Chỉ trong chốc lát, hai đội ngũ đã lao vào nhau giống như sóng lớn hòa cùng một chỗ. Trong màn đêm đen nhánh chỉ nghe thấy tiếng la hét, tiếng chém giết, tiếng ngựa hí, mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ chiến trường.

Vân Trinh hét lên với Phương Lộ Vân trong tiếng ồn ào: "Phái mấy người bảo về Khánh Dương vương, yểm hộ hấn ta rút lui về Thường Lâm quan!"

Sắc mặt Cơ Hoài Thịnh tái nhợt nhìn hấn: "Cả người nữa! Cùng đi!"

Vân Trinh đã rút chiến đao dài sáng như tuyết cầm trong tay, đôi mắt tràn đầy ý chí chiến đấu: "Đi!"

Tiếng giết rung trời, máu tươi và mùi vị rỉ sắt đan xen, đây là chiến trường thuộc về hấn, hấn muốn thắng!

Tướng quân Ô Hùng tộc của Bắc Tiết cũng vừa che chở Cơ Hoài Tố vừa nói: "Quân sư! Đối phương đều là tinh binh ngàn dặm chọn một! Vương tử đã dặn không thể để ngài xảy ra chuyện, đại sự quan trọng, chúng ta vẫn nên rời đi thôi! Nếu đến khi trời sáng, chưa chắc chúng ta đã chiếm lợi thế!"

Cơ Hoài Tố nhìn nhân mã lao vào nhau trong thảo nguyên đen nhánh, lẩm bẩm nói: "Hấn đã bỏ ra bao nhiêu công sức vào chuyện này chứ."

Đây là một đội thiết kỵ thực thụ như từng được tắm trong máu, mỗi người đều mạnh mẽ không sợ chết, binh cường mã tráng, đao thương tinh nhuệ. Trong đêm tối không thể đếm hết được, nhưng chắc có khoảng một hai trăm người. Vậy mà chiến ý lại như núi như biển, khí thế như thiên quân vạn mã.

Đối mặt với địch ý này, rõ ràng có vài trăm người vây quanh che chở gã, vậy mà gã vẫn cảm thấy e ngại.

Gã đã không nhìn thấy Cát Tường Nhi, hấn sớm dung nhập vào trong đội

ngũ khí thể rung trời kia giống như đã diễn tập vô số lần, trở thành một thanh chiến đao đánh đầu thẳng đó.

Hắn nói muốn bắt giữ mình, xem ra là thật — thiếu niên đã từng thoải mái cười trước mặt mình, thiếu niên đã từng bị mình từ bỏ, hắn giống như một con phượng hỏa tắm lửa niết bàn, thiêu đốt hai cánh linh hồn, tay cầm chiến đao chiếu sáng rực rỡ đến tìm gã để báo thù, đến tìm gã để đòi hồn.

Mà đáng chết là gã lại càng thích hắn.

Lần này gã ra ngoài là đột nhiên nảy ý, đối phương lại có chuẩn bị mà đến, chiến ý mạnh mẽ khiến bộ tộc Bắc Tiết không ngờ sẽ gặp địch mạnh trở tay không kịp, đã có xu hướng tan tác.

Bắc Tiết tướng quân khẩn trương nói: "Đi nhanh thôi! Đợi đến hừng đông sẽ không dễ đi, đối phương có không ít cung tiễn thủ! Vương thượng còn đang chờ chúng ta đi tập hợp." Cơ Hoài Tổ có chút tiếc nuối nói: "Rút lui đi."

Một đám binh sĩ vây quanh gã rút lui về hướng Vương Đình, nhưng mà Vân Trinh lại dẫn theo kỵ binh bám sát bọn họ.

=====

Mưa càng lúc càng lớn, đây chắc chắn là một đêm không bình thường.

Trong cơn mưa rào tầm tã, vương thành Bắc Tiết cũng thổi lên tiếng kèn cảnh báo có địch đánh lén, xé rách bình minh thâm trầm.

Cửa hông vương thành đã bị gian tế mở ra, một đội ngũ vọt vào đánh nhau với quân coi giữ chiến thành.

Trường Quảng Vương nhận được thông báo đã chạy tới đầu tường trước tiên, sau đó liền nhận được cửa bắc bị phá. Vân Giang Ninh không do dự quá lâu: "Người trông coi cửa thành, cho ta trăm người, ta đi giữ cửa bắc."

Trường Quảng Vương nhìn chằm chằm hắn ta một lúc lâu mới phát tay gọi

một đội binh đến. Vân Giang Ninh dẫn đội rời đi, thành thạo mà lão luyện.

Trời đã hơi sáng nhưng mưa vẫn còn rơi. Dưới vương thành lít nha lít nhít đầy đội quân bộ tộc, liếc nhìn lại có mấy vạn người vẫn còn đang chậm rãi tập kết đến.

Lúc Nguyên Chiêu chạy tới, Trường Quảng Vương đang đứng tr3

đầu tường cao cao nhìn xuống. Đối phương đã dùng tên bắn vào rất nhiều hịch văn, Trường Quảng Vương nhìn thấy cậu ta thì lạnh lùng nói: "Vương thượng đừng ra đây, vẫn nên về hoàng cung cho an toàn."

Nguyên Chiêu nói: "Là ai?" Cậu ta đã nhặt một tờ giấy gấp tr3

tường thành lên, chậm rãi mở ra.

Trường Quảng Vương liếc mắt nhìn cậu ta, cũng không có ngăn cản. Nguyên Chiêu nhìn đồng lời lẽ vớ vẩn tr3

đó, sắc mặt dần trắng bệch. Tr3

tờ giấy này nói xấu Hồ thái hậu trời sinh tính tình dâm loạn, đã sớm tư thông với Trường Quảng Vương lúc tiên vương còn sống, Nguyên Chiêu căn bản không phải con ruột tiên vương. Bây giờ sáu tộc gồm Ô Hùng tộc, Oa Xà tộc hợp sức nâng đỡ chính thống, thảo phạt ngục đế.

Bàn tay Nguyên Chiêu hơi run, Trường Quảng Vương hừ lạnh một tiếng: "Đã như vậy rồi, nếu chúng ta thất bại thì những điều này chính là thật. Nếu chúng ta thắng, đối phương chính là giả, còn bây giờ bọn họ là phản quân."

Nguyên Chiêu hít sâu một hơi, quay đầu tìm kiếm: "Giang Ninh đâu?"

Trường Quảng Vương nói: "Cửa bắc bị nội gian mở, hấn ta dẫn người đến đó rồi."

Nguyên Chiêu thất thanh nói: "Cửa bắc bị phá?"

Trường Quảng Vương trào phúng nói: "Trần định một chút, vương thành trải qua mưa gió, không dễ bị phá như vậy. Vân Giang Ninh cũng không có vô dụng đến thế — hẳn ta lấy thân phận quân nô Hồ nhi ti tiện nhất mà vẫn được Chiêu Tín Hầu sủng ái dốc hết sức nâng đỡ, thậm chí còn phái tới triều ta, đương nhiên không phải người đơn giản."

Nguyên Chiêu nhìn Trường Quảng Vương với thân hình cao to, sắc mặt trần định, tùy tiện đứng tr3

tường thành thân nhiên đối mặt với mưa tên phía dưới, bỗng nhiên cũng cảm thấy một vẻ hào hùng: "Nếu giữ vững được Vương thành, cô sẽ phong vương tước cho nhiều thế hệ cha con các người."

Trường Quảng Vương cười lạnh: "Vương thượng cũng không cần thiết vội vã hứa hẹn, hôm nay bị bao vây còn chưa biết được gì cả, chỉ sợ chúng ta đều là loạn thần tặc tử."

Nguyên Chiêu nhìn đồng binh sĩ lít nha lít nhít như đàn kiến bên dưới, cảm thấy như đang nằm mơ. Hôm qua cậu ta còn mới trở mặt cùng mẹ đẻ, quyết tâm muốn giết chết đứa bé kia, cũng chưa từng nghĩ đến đường lui gì cả.

Nếu không phải Giang Ninh đuổi tới, mượn cơ hội áp chế Trường Quảng Vương, cậu ta vẫn còn không có nghĩ tới những điều này. Mà bây giờ mới chỉ qua một ngày đã bị bao vây thành, cậu ta lại không thể không ý vào Trường Quảng Vương giữ vững tòa vương thành này.

Trả lại quyền lực — nếu Trường Quảng Vương thật sự trả lại quyền lực cho cậu ta, cậu ta có thể giữ được tòa vương thành này sao? Cậu ta có chút mờ mịt và hoảng hốt, cũng sinh ra cảm giác không tự tin đối với mình.

Bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng vang của giáp dày và tiếng bước chân dồn dập.

Cậu ta quay đầu nhìn thấy Vân Giang Ninh khoác giáp dày dẫn theo một đội

binh sĩ đi từng bước từ dưới lên, trường đao cọ vào áo giáp phát ra những tiếng leng keng. Mà áo giáp tr3

người hấn ta nhuộm đầy máu, một mùi máu tươi xông vào mũi, nhưng lại bỗng nhiên mang đến cho cậu ta một cảm giác yên ổn.

Vân Giang Ninh tiến lên hành lễ: "Bái kiến Vương thượng." Lại nói với Trường Quảng Vương: "Đã chặn được cửa bắc rồi, có hơn một ngàn người tràn vào, đã giết một phần, phần còn lại đang ẩn nấp trong vương thành, đến lúc đó chậm rãi lòng bắt gian tế thôi. May mà có mưa to, nếu không lại phải đề phòng bọn họ phóng hỏa trong thành."

Trường Quảng Vương nói: "Đúng là trời phù hộ Vương Đình, lâu rồi không có trời mưa, tối nay lại mưa."

Nhưng mưa luôn luôn phải ngừng.

Dưới cơn mưa to ào ào, quân coi giữ tr3

tường thành vừa đánh lui từng nhóm binh sĩ tiên phong tiến công bò lên.

Trường Quảng Vương nói: "Nếu không biết vây thành thì sớm muộn gì cũng sẽ bị phá. Bọn họ đang đặt cược cả sáu bộ tộc, không ch3t không thôi."

Vân Giang Ninh nói: "Sáu tộc khác có đến giúp không?"

Trường Quảng Vương hờ hững nói: "Sẽ không, bọn họ sẽ sợ hãi phái sứ thần đến tìm hiểu, sau đó thương lượng về việc xuất binh, thống soái. Đến khi bọn họ thương lượng xong việc tập kết xuất binh thì có lẽ Vương Thành đã sớm phá. Nếu đến đơn lẻ sẽ bị diệt từng đội một, cũng chỉ là không công chịu ch3t thôi."

Vân Giang Ninh nói: "Mời Vương thượng phát vương lệnh kêu gọi các tộc cần vương, lại nói cho bọn họ Đại Ung đã đáp ứng lời mời của Hoàng đế, phái Ung binh đến cứu viện. Những bộ tộc nào có người đến cần vương, sau này sẽ được thưởng theo công lao."

Trường Quảng Vương cười lạnh: "Đại quân Ung triều ở đâu?"

Vân Giang Ninh khom người với Nguyên Chiêu: "Mời Vương thượng đóng ấn." Sau đó lấy một quốc thư bằng da dê từ trong lòng ra, bên tr3

đã viết Vương Đình bị phản quân tấn công, thỉnh cầu Hoàng đế Đại Ung phái binh cứu viện, chỉ còn chờ Nguyên Chiêu dùng vương ấn và vương tỉ.

Nguyên Chiêu nhìn chằm chằm hắn ta một lúc lâu mới lấy vương ấn từ trong ngực ra đóng dấu, lại nói: "Mời Trường Quảng Vương dùng quốc tử Bắc Tiết đi."

Trường Quảng Vương cười một tiếng: "Ta nói các ngươi đã sớm viết mà bây giờ mới định đi đưa. Bây giờ cả tòa thành đang bị bao vây, ai ra khỏi thành để đưa cái này? Cho dù liệu ch3t đưa đến nơi, chờ Hoàng đế Đại Ung đồng ý điều binh, lại phái tướng soái đến thì Vương Thành đã sớm bị phá rồi!"

Vân Giang Ninh không thay đổi sắc mặt nói: "Ta đi đưa."

Trường Quảng Vương trào phúng: "Ta rất muốn xem Chiêu Tín Hầu kia của ngươi có thể điều được bao nhiêu binh — nói trắng ra là các ngươi cũng không nghĩ tới biến loạn sẽ nhanh như vậy đúng không? Lúc đầu các ngươi định diệt trừ ta và Hồ thái hậu, nâng đỡ Nguyên Chiêu, không nghĩ tới lại xảy ra nội loạn chứ gì? Bây giờ đâm lao phải theo lao rồi đúng không?"

Vân Giang Ninh lạnh lùng nói: "Bây giờ ngươi có lựa chọn khác tốt hơn sao?"

Trường Quảng Vương a một tiếng, lại quay đầu dận dò. Quả nhiên không bao lâu sau đã có người nâng quốc tử đến, Trường Quảng Vương ném quốc tử vào trong tay Nguyên Chiêu: "Vương thượng, trả lại cho ngươi. Vận mệnh đất nước này như thế nào thì phải xem đạo làm vương của ngươi như thế nào."

Nguyên Chiêu cầm lấy quốc tử, đưa mắt nhìn Trường Quảng Vương. Cậu ta

cũng không do dự án quốc tử mới cầm được chưa lâu lên quốc thư. Vân Giang Ninh cuộn lại, hờ hững nói: "Cho ta một trăm người, ta sẽ phá vây ra ngoài đến Đại Ung đưa quốc thư. Những người còn lại phát cần vương lệnh cho các bộ tộc, toà vương thành này phải giao cho Vương thượng và phụ thân rồi."

Trường Quảng Vương nghe được hấn ta gọi như vậy, cơ bắp tr3

mặt hơi run lên. Lại thấy Vân Giang Ninh lui mấy bước hành lễ, sau đó nhanh chân bước xuống dưới tường thành.

Chẳng biết tại sao trong lòng Trường Quảng Vương ngổn ngang trăm mối, phát tay ra lệnh cho binh sĩ tr3

tường thành: "Cung tiễn thủ, tay ném đá vào chỗ! Chuẩn bị yểm hộ phá vây ra khỏi thành!"

Máy ném đá khởi động, ném từng viên đá nặng nề ra ngoài. Binh sĩ dưới tường thành đang ào ào tấn công bị ép lui lại, sau đó là mưa tên rơi xuống đặc như châu chấu.

Cửa thành phía bắc mở ra, Vân Giang Ninh dẫn đầu một trăm người lao ra ngoài. Hấn ta dũng mãnh vô địch giống như thanh đao nhọn chém được cả sóng, thần cản giết thần, phật cản giết phật, không gì là không phá nổi.

Nguyên Chiêu nhìn bóng lưng không sợ hãi kia dần dần đi xa, nghe được Trường Quảng Vương bên cạnh trầm thấp mắng một câu: "Đờ mờ! Mẹ nó đúng là có phong thái của ông đây năm đó rồi."

Ông ta đảo mắt nhìn Nguyên Chiêu, cười lạnh: "Đáng tiếc lại không trung thành với người và ta."

Chương 141: Quốc thư

Đô đốc cửa biên Dương Đông Phủ nhận được quốc thư mà Vân Giang Ninh cả người đầm máu đưa tới thì hơi kinh ngạc.

Nhưng hắn ta cũng chỉ nói: "Thế tử Trường Quang Vương Bắc Tiết thật sao? Ta sẽ cho người lập tức đưa quốc thư vào kinh, về phần lúc nào phái binh đi cứu viện thì phải đợi lệnh của bệ hạ."

Vân Giang Ninh nói: "Vương Đình Bắc Tiết đang nguy cấp, mong Dương đô đốc lập tức phái binh xuất hành đến biên cảnh trước. Một khi hoàng lệnh đến sẽ có thể lập tức điều binh, mặt tướng nguyện đi trước dẫn đường."

Dương Đông Phủ hững hờ nói: "Triều ta điều binh, sao có thể qua loa như thế? Lại nói còn chưa biết có phải là thật hay không, nhờ may báo cáo sai quân tình, hay là địch châm ngòi ly gián thì chẳng phải là lừa gạt Thánh thượng sao? Chúng ta tạm phái trinh sát đi dò xét trước rồi sẽ quyết định sau."

Vân Giang Ninh gương mặt nói: "Nếu như thế thì xin Dương đô đốc trả quốc thư lại, ta sẽ tự mình đưa lên kinh thành."

Dương Đông Phủ nhìn thấy tr3

người đối phương loang lổ vết máu, đôi mắt màu lam lạnh lẽo, trong lòng không khỏi giật mình. Nghĩ thầm kẻ này như sói xem ưng, sợ không phải là kẻ sách Bắc Tiết dụ triều ta vào tròng chứ. Cho nên hắn ta càng không thể tin được: "Không cần, hôm nay sứ thần Thiên tử cũng đang ở cửa biên, đợi ta bàn bạc với khâm sai đại thần đã, người ở lại phủ Đô đốc đi."

Vấn đề là Vân hầu gia đi Ô Hùng tộc rồi! Cũng không biết khi nào có thể trở

về, lại càng không biết có phải bị Cơ Hoài Tố ngăn cản rồi không. Vân Giang Ninh nói: "Dương đô đốc phí tâm, Vương Đình đang trong lúc nguy cấp, vẫn nên để mặt tướng đưa quốc thư vào kinh đi."

Quân sư bên cạnh Dương Đông Phủ quát lên: "Tên mọi rợ không biết điều này! Triều ta tự có chuẩn mực quân chế, sao có thể để người muốn làm gì thì làm?"

Đột nhiên có người đứng ở cổng phủ Đô đốc hỏi: "Là Thế tử Trường Quảng Vương - Vân Giang Ninh?"

Dương Đông Phủ giương mắt thấy là Đình Đại thì khựng lại, Vân Giang Ninh quay đầu nhìn thoáng qua, chợt quỳ xuống hành đại lễ.

Rõ ràng vừa nãy còn kiêu căng giống một con sói không hiểu lý lẽ, bây giờ lại lễ phép với một hoạn quan như thế? Chẳng lẽ hẳn ta cảm thấy hoạn quan này mới là cứu tinh của mình ư?

Trong lòng Dương Đông Phủ không khỏi mĩa mai, lại nhìn thấy Đình Đại nghiêng sang khom người thật sâu, nhường đường cho một nam tử cao lớn sau lưng. Nam tử kia cất bước tiến đến, dáng vẻ tuấn lãng, khí chất kiêu ngạo, tr3

áo bào màu đen thêu rồng vàng năm móng.

Máu nóng cả người Dương Đông Phủ dồn hết lên đầu, gần như là nhảy dựng lên, sau đó bước nhanh tới quỳ rạp xuống: "Thần Dương Đông Phủ bái kiến Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Không biết thánh giá đích thân đến, chưa thể viễn đón, thần tội đáng ch3t vạn lần!"

Đám tướng lĩnh trong phòng đều bị dọa đến mức quỳ xuống hành lễ.

Cơ Bằng Nguyên ngồi vào ghế chính, thản nhiên nói: "Trẫm cũng mới đến, lần này là để bí mật tuần tra, không được tiết lộ ra ngoài, đứng lên đi."

Dương Đông Phủ nơm nớp lo sợ đứng dậy, lại nghe được Thánh thượng bên

tr3

trực tiếp hỏi: "Tình huống Bắc Tiết như thế nào?"

Hắn ta đang muốn khom người trả lời, lại nhìn thấy Vân Giang Ninh bên cạnh tiến lên đáp: "Sáu bộ tộc như Ô Hùng tộc, Oa Xà tộc muốn lập tân vương, tập kết mấy vạn phản quân tấn công vương thành Bắc Tiết. Bắc Tiết vương Nguyên Chiêu đệ trình quốc thư mời Hoàng Thượng phái binh cứu viện, nguyện xưng thần triều cống, ký kết hôn nhân, không được gây chiến vĩnh viễn."

Dương Đông Phủ cảm thấy kỳ lạ, nhưng Đinh Đại cũng không quát bảo ngưng lại, có thể thấy được Thánh thượng thật sự đang hỏi Hồ nhi kia.

Cơ Băng Nguyên tiếp tục hỏi: "Chiêu Tín Hầu ở đâu." Dương Đông Phủ lại càng kinh ngạc, không phải Chiêu Tín Hầu bị bệnh sao?

Vân Giang Ninh trả lời: "Hầu gia và Khánh Dương vương theo Chu thị thương đội đến Ô Hùng tộc thăm dò chưa về, không rõ tình huống."

Cơ Băng Nguyên tiếp tục hỏi: "Hắn mang theo bao nhiêu người?"

Vân Giang Ninh nói: "Có ba trăm người đến Bắc Tiết, để lại năm mươi người cho ta sai sử, còn lại dẫn theo 250 người đi."

Cơ Băng Nguyên nhắm mắt lại hít sâu một hơi, quay người nói với Đinh Đại: "Truyền Chu Giáng tới."

Đinh Đại khom người nói: "Đã phái người đi rồi, hắn ta là thủ tướng Thường Lâm, chạy tới diện thánh cần tốn chút thời gian."

Cơ Băng Nguyên khẽ gật đầu, lại quay sang nói với Dương Đông Phủ: "Dương Đông Phủ."

Dương Đông Phủ vội vàng tiến lên: "Có thần!"

Cơ Bằng Nguyên nói: "Tập hợp ba ngàn kỵ binh theo thế tử Trường Quảng Vương đến Bắc Tiết giải vây ngay lập tức. Ngoài ra chuẩn bị thêm ba ngàn tinh binh chi viện, truyền lệnh giới nghiêm toàn bộ quân trấn cứu biên, tất cả binh tướng trực luân phiên cảnh giác, tùy thời nghe lệnh."

Dương Đông Phủ phẫn chấn nói: "Thần nghe lệnh!"

Cơ Bằng Nguyên lại nói với Vân Giang Ninh: "Người đi xuống theo Dương đồ đốc đi - có tin tức của Chiêu Tín Hầu thì lập tức sai người truyền lại."

Vân Giang Ninh dập đầu đứng dậy lui ra cùng Dương Đông Phủ.

Thánh giá cho gọi, rất nhanh Chu Giáng đã tới, ngoài ra còn dẫn theo cả Cơ Hoài Thịnh và Phương Lộ Vân.

Cơ Bằng Nguyên nhìn thấy Cơ Hoài Thịnh, mí mắt hơi giật: "Không phải Khanh đi cùng Chiêu Tín Hầu sao?"

Cơ Hoài Thịnh tiến lên quỳ xuống đáp lời: "Đúng là từ đầu thần và Chiêu Tín Hầu mượn thương đội che giấu đến Ô Hùng tộc, lại điều tra được trong Ô Hùng tộc không có một nam đinh cường tráng nào, trong tộc chỉ còn người già trẻ em, hơn nữa nhu cầu với dược phẩm của bọn họ rất lớn, xác nhận đã chuẩn bị chiến đấu. Về sau chúng thần vội vàng rút lui trong đêm khuya, mới biết được hóa ra Chiêu Tín Hầu đã dùng kế dụ địch. Chiêu Tín Hầu lấy thân mạo hiểm dụ người đứng phía sau làm chủ ra, sau đó dẫn theo binh tướng đuổi bắt trong đêm. Lúc ấy mưa quá lớn, thần chỉ có thể nghe theo sắp xếp về Thường Lâm dưới sự hộ tống của Phương phó tướng."

Cơ Bằng Nguyên hỏi: "Người đứng phía sau làm chủ là ai?"

Cơ Hoài Thịnh sắc mặt tái nhợt: "Hà Gian vương Cơ Hoài Tố, gã thừa nhận ngay từ đầu đã không về phiên mà phá thế thân thay thế. Bây giờ phản quân Bắc Tiết gọi gã là quân sư. Theo chúng thần phỏng đoán, phản quân đã đến Vương Đình rồi."

Cơ Bằng Nguyên tính toán, 250 người, lại chia ra ít nhất ba mươi, bốn mươi

người hộ tống Cơ Hoài Thịnh. Nói cách khác Vân Trinh chỉ dẫn theo hai trăm tư binh mình huấn luyện mà lại dám đuổi bắt Cơ Hoài Tố xảo quyết đa trí ở nơi đất khách, còn đội mưa trong đêm nữa.

Y hít một hơi thật sâu ổn định cảm xúc: "Điều ba ngàn kỵ binh đến, trăm tự mình dẫn người đi tìm. Có người dẫn đường không?"

Cơ Hoài Thịnh vội vàng nói: "Thương đội của thần có người dẫn đường quen thuộc địa hình, bây giờ vẫn còn ở thành Thường Lâm nghỉ ngơi."

Chu Giáng tiến lên, trong mắt tràn đầy tơ máu: "Mặt tướng nguyện tùy giá, đêm qua Phương phó tướng đã dẫn binh bố trí mai phục nên vẫn còn nhớ rõ địa hình."

Cơ Băng Nguyên vươn người đứng dậy: "Chuẩn, chuẩn bị đi, trăm phải xuất phát ngay lập tức."

Y đã đi ra thấy trời đã tạnh, bầu trời xanh lam trong vắt mênh mông vô bờ. Nơi xa, Dương Đông Phủ đã tự mình điểm binh tướng xuất phát với Vân Giang Ninh. Đội ngũ tiên phong cũng đã nhanh chóng đuổi theo.

Quân Duật Bạch đi tới nói: "Vẫn không có tin tức?" Vì để bảo đảm, lần này Cơ Băng Nguyên chuyên môn dẫn hấn ta đi cùng.

Cơ Băng Nguyên lắc đầu.

Quân Duật Bạch có chút lo lắng: "Hoàng Hư đại sư đã nói đứa nhỏ này là mệnh cô phượng, sinh ra cơ khổ, không người thương tiếc. Trước cập qua có một kiếp lớn, nếu được người có vận khí lớn giúp hấn độ kiếp thì sau đó sẽ thuận lợi không lo không khó."

Cơ Băng Nguyên trầm mặc. Y không tin số mệnh, nhưng giờ phút này y lại hy vọng mình thật sự có khí vận chân long.

Một người trăm trận trăm thắng như y chưa bao giờ e sợ như thế.

Y thậm chí cảm thấy giận dữ.

Hắn thì nhẹ nhàng đốt thánh chỉ, nhẹ nhàng nói sẽ tuấn táng theo, ném sinh mệnh của mình như thế. Nhưng hắn đã bao giờ nghĩ nếu hắn xảy ra chuyện gì, trăm sẽ ra sao ư?

Y nhắm mắt lại, phải, Cát Tường Nhi của y đã bỏ mình hai lần, đúng là lần nào trăm cũng báo thù cho hắn. Là hắn cảm thấy mạng của hắn không có ý nghĩa, không có ai quan tâm, rất nhanh sẽ bị quên lãng. Mọi người có thể hy sinh hắn, từ bỏ hắn, coi nhẹ hắn, quên mất hắn mà tiếp tục sinh hoạt, tiếp tục tiến lên. Hoa vẫn mở, mặt trời vẫn lặn như bình thường.

Cho nên có thể tùy tiện rời đi, có thể dễ dàng từ bỏ, có thể đổi lấy những thứ khác.

Hắn đặt rất nhiều thứ lên tr3

sinh mệnh của mình.

Cơ Hoài Tố mà thôi, cũng đáng để Hoàng hậu của trăm tự mình mạo hiểm đi dụ gã ra ư?

Đương nhiên y biết thật ra thứ Vân Trinh e ngại lại tương lai chưa biết trước kia, tương lai mà y nguyện giá thân chinh mất tích. Bởi vậy cho dù thế nào hắn cũng muốn làm trận chiến này biến mất.

Hắn là vì trăm. Y biết.

Cát Tường Nhi của y vẫn luôn có suy nghĩ coi nhẹ sinh mệnh này, có thể thuận miệng nói sẽ chết theo, có thể không yêu quý bản thân, thường xuyên tham hoan ngắn ngủi, làm theo ý mình cứ như có hôm nay sẽ không có ngày mai. Cho nên một khi muốn thì sẽ rất dứt khoát, lúc ở cùng y thì vui vẻ thoải mái, đến khi ra đi lại lưu loát không hề vướng bận như vậy.

Y đã sớm ý thức được hắn xem nhẹ mình, nhưng y không coi trọng, không chỉnh sửa lại tử tế cho hắn.

Y đã quên mất cha mẹ hẳn mất sớm, không có trường bồi dạy bảo, hai đời không gặp được người biết trân trọng hẳn. Không có người nào nói cho hẳn biết tr3

đời này có người thích hẳn quan tâm hẳn, dạy hẳn không được dễ dàng từ bỏ.

Không có ai nói cho hẳn biết tr3

đời này vẫn có người trân trọng hẳn hơn tất cả, sẽ lo lắng hãi hùng khi hẳn gặp nguy hiểm, sẽ đau lòng khi hẳn bị thương, sẽ khổ sở khi hẳn bị bệnh, hẳn mà ch3t... cũng sẽ đi theo.

Không ai có thể quan trọng hơn hẳn, không có cái gì có thể tốt hơn việc còn sống.

Y cần rằng nghiên lợi nghĩ: Chờ lần này tìm được, nhất định y phải dạy cho hẳn một bài học để cả đời hẳn cũng không thể quên đạo lý này mới được.

Chương 142: Tổ vấn

"Vèo!"

Mũi tên xuyên qua mắt trái nam tử Bắc Tiết, máu bắn tung tóe. Nam tử kêu thảm một tiếng rồi ngã khỏi lưng ngựa xuống đất, vùng vẫy một hồi mới bắt động.

Cơ Hoài Tổ ngồi tr3

lưng ngựa nhìn thiếu niên giáp đen phía xa, hấn vững vàng giương cung lấp tên, nhắm ngay mi tâm gã.

Cơ Hoài Tổ cười khở giơ hai tay ra hiệu đầu hàng.

Đuổi từ nửa đêm tới giữa trưa, đuổi từ lúc mưa to tới tiết trời tạnh, gã chưa bao giờ chạy trốn chật vật như vậy. Gã đã thử để lại một nửa số người chặn đường bọn họ, một đội khác người hộ tống gã rời đi.

Kết quả bọn họ quá linh hoạt nhạy cảm, đôi phương ít người nhưng lại tập kết linh hoạt, hơn nữa rō ràng đã được trải qua huấn luyện hợp tác nghiêm ngặt tỉ mỉ. Ch3t chóc hay bị thương đều không ảnh hưởng đến việc đội ngũ của bọn họ tập kết. Sự đoàn kết từ đầu đến cuối khiến bọn họ có thể linh hoạt viện trợ lẫn nhau, ngược lại tổn thương rất ít, từ đầu đến cuối trận hình vẫn kiên cố mà hữu hiệu. Đội ngũ chặn được đã bị bọn họ dễ dàng lách qua tiếp tục đuổi theo không bỏ, mưa to dường như cũng không ngăn cản được bước chân bọn họ. Thể lực của bọn họ vẫn dẻo dai từ đầu đến cuối, và vẫn luôn nhìn gã chăm chăm.

Trong khi đội ngũ khổng lồ của gã đã tan rã trong đêm mưa đen sì. Bị đuổi theo và cái ch3t uy hiếp khiến đội ngũ không ngừng cố ý hoặc vô tình lạc

đường tan tác, đến cuối cùng chỉ còn lại không đến trăm người che chở gã.

Trăm người này vẫn không ngừng bị mũi tên từ phía sau bắn cho ngã ngựa, từng tiếng kêu thảm càng làm cho bọn họ đuổi theo nhanh hơn.

Cuối cùng Cơ Hoài Tố quay đầu phát tay ra hiệu dừng việc chạy trốn, thấp giọng nói vài câu với tướng quân Bắc Tiết rồi quay đầu giơ tay lên ra hiệu đầu hàng.

Từ đầu đến cuối Vân Trinh vẫn luôn cầm cung, chỉ huy đội quân giết hết toàn bộ ngựa. Sau đó giữ Cơ Hoài Tố tại chỗ, lui lại một dặm nhìn người Bắc Tiết đều lui hết ra phía sau mới sai người tiến lên trời Cơ Hoài Tố lại, lập tức phi nhanh trở về.

Mặt trời bắt đầu có nhiệt độ chiếu lên đồng cỏ.

Vân Trinh dẫn đám kỵ binh chạy nhanh mấy dặm về phía nam. Đến khi người ngựa thật sự thấm mệt mới tìm một con suối nghỉ ngơi ăn uống.

Cơ Hoài Tố bị trời ném sang một bên, sắc mặt tái nhợt, bờ môi khô nứt. Có người thô bạo cầm nước xối lên mặt gã, gã ho khan uống vào mấy ngụm, lại nhìn về phía Vân Trinh. Thấy Vân Trinh đang ngồi ở một bên, có người bôi thuốc lên vết thương tr3

cánh tay hấn, gã không nhìn được lo lắng hỏi: "Bị thương nặng không?"

Vân Trinh làm lơ, từ đầu đến cuối vẫn không đổi sắc mặt. Đợi đến khi băng bó kỹ vết thương mới uống qua một ít nước, lại hỏi thăm vết thương của từng người, nói: "Nơi này vẫn là địa bàn Bắc Tiết, chúng ta xâm nhập vào rất sâu, không thể lơ là được. Lúc nào bọn họ cũng có thể liên hệ tìm người đến phản công tới, mọi người kiên trì một chút, sửa sang lúc nữa rồi chúng ta sẽ lại xuất phát."

Cơ Hoài Tố nói: "Yên tâm đi, tất cả người đều đi bao vây Vương Đình rồi. Các người lại giết ngựa, trong phút chốc sẽ không thể đuổi theo các người đâu. Có lẽ người có thể nghỉ thêm một chút."

Vân Trinh lạnh lùng nhìn gã, không nói gì.

Cơ Hoài Tố cười khở nói: "Là ta tham lam, nghe nói người đã đến nên thực sự không nhịn được, chứ thật ra đi đánh hạ Vương Đình mới là ổn nhất - Nhưng mà cho dù người có bắt ta, các người cũng sẽ không cứu viện Vương Đình kịp thời đâu. Tuy người có thượng phương bảo kiếm, nhưng người vẫn không kịp điều đại quân cứu viện. Vương Đình sống không qua ba ngày."

Vân Trinh không nói gì, chỉ nhìn thời gian rồi leo lên ngựa cho đội ngũ đi tiếp.

Đường về còn chậm hơn lúc đuổi theo, nhất là dưới tình huống ngựa mệt người mệt, hơn nữa bọn họ còn dẫn theo tù binh. Đến khi mặt trời sắp lặn, mấy người đi trước dò đường trở về nói: "Hầu gia, phía trước có một sơn cốc, đi qua nó sẽ thấy có đường, chẳng mấy chốc sẽ đến biên thành của chúng ta. Trời đã sắp tối rồi, đi qua cốc không an toàn, nhưng có thể dừng lều ở tạm đây một đêm. Có thể đặt trạm gác ở hai bên sườn núi, tương đối an toàn, gần đây cũng có nguồn nước."

Vân Trinh khẽ gật đầu: "Sắp xếp trực ban, thay phiên nghỉ ngơi."

Đống lửa dấy lên, có người đang nấu cháo, có người đang canh gác cảnh giới, có người đang nhanh chóng sửa sang lại doanh địa. Ai nấy đều trầm mặc làm việc của mình ra đâu vào đấy. Cơ Hoài Tố ngồi ở một bên người trong cháo có mùi nấm, mùi trứng tỏa ra. Gã thật sự cũng đói đến mức bụng kêu vang, không nhịn được nuốt nước miếng một cái: "Ta biết người có huấn luyện tư binh, nhưng không ngờ người lại tổn công sức huấn luyện tốt như vậy... Chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự không biết sao?"

Gã vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Vân Trinh huấn luyện ra được một đội ngũ tinh anh thế này, đường nhiên phải trải qua từng đợt huấn và tuyển chọn gian khổ, lại phải bí mật tập huấn mới có thể đạt được trình độ phối hợp khăng khít như thế.

Vân Trinh nói: "Y biết."

Cơ Hoài Tố hít vào một ngụm khí lạnh, thấp giọng nói: "Quả nhiên y không hề nghi ngờ người?"

Vân Trinh không để ý đến gã nữa, chỉ nhắm mắt lại tựa tr3

vách đá nghỉ ngơi. Cơ Hoài Tố nhìn bờ môi hằn nứt nẻ, sắc mặt cũng đỏ rực liền không nhịn được nói: "Có phải người không thoải mái không? Vết thương rất đau sao? Người đang sốt à?"

Vân Trinh hoàn toàn không trả lời.

Không lâu sau có hộ vệ bưng hai bát cháo nóng tới, cúi tr3

tay Cơ Hoài Tố ra, nhìn gã ăn xong lại buộc chặt lần nữa rồi xua đuổi gã ra ngoài. Cơ Hoài Tố cũng rất phối hợp làm theo, đến khi trở về thấy Vân Trinh vẫn đang dựa vào vách đá nghỉ ngơi.

Cơ Hoài Tố có chút bận tâm, nhìn chằm chằm Vân Trinh đang nhắm mắt hồi lâu, đến tận khi cháo sắp lạnh hẳn mới lạng lẽ nhắc mắt, miễn cưỡng uống xong bát cháo kia.

Cơ Hoài Tố nói: "Cát Tường Nhi, tối hôm qua mưa lớn như vậy, không phải là người bị cảm lạnh chứ? Lúc trước hề bị cảm lạnh là cổ họng người lại đau, cái gì cũng không chịu ăn."

Vân Trinh nói: "Nói ít vài câu đi, ta cũng không muốn nghe người hỏi ức quá khứ."

Cơ Hoài Tố mỉm cười: "Đến bây giờ người còn không tin ta sao? Người đang lo lắng Vương Đình sao?"

Vân Trinh nói: "Sẽ không có ai tin người."

Cơ Hoài Tố nói: "Được rồi, là ta tự làm tự chịu."

Vân Trinh nhắm mắt lại, Cơ Hoài Tố nhìn đám hộ vệ xung quanh ăn no xong liền đổi bốn người đến ngồi bên cạnh gã vừa để trông coi vừa để bảo vệ. Ánh mắt ai nấy đều tỉnh táo, trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng. Rõ ràng đã phải trải qua một ngày một đêm phi nhanh chiến đấu khẩn trương, nhưng ai nấy vẫn đều duy trì được trạng thái và tổ chất cực tốt. Gã liền biết Vân Trinh đã phải tốn rất nhiều công sức để huấn luyện những người này, lại khe khẽ thở dài, cuối cùng cũng nhắm mắt lại ngủ.

Đợi cho đến nửa đêm, Vân Trinh bỗng nhiên mở mắt. Hắn nghe được một âm thanh kỳ quái, dường như là nhạc cụ gì đó, giống như huân mà không phải huân, giống như khèn mà không phải khèn.

Hắn bỗng nhiên ngồi dậy: "Cảnh giác! Kéo ngựa tới!"

Tất cả mọi người lập tức nhảy lên, nghiêm chỉnh rút vũ khí ra, kéo ngựa đến thu dọn đồ đạc rồi bày trận. Hộ vệ canh gác phía trước hoảng sợ nói: "Là rắn!"

Vân Trinh xiết chặt da đầu, quát: "Mang rượu tới, đều cầm hết đuốc lên! Tìm bột hùng hoàng đi!"

Có hộ vệ nói: "Tôi hôm qua lúc hạ trại đã đổ rất nhiều, chắc chắc sẽ không có con nào tới gần doanh địa mới đúng."

Hộ vệ bên ngoài đã nghiêm nghị cảnh báo: "Có rất nhiều rắn! Hầu gia mau trốn! Mau lên ngựa trốn đi!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, sắc mặt Vân Trinh tái nhợt thét ra lệnh: "Trong cốc không dễ đi ngựa, kéo ngựa phân tán rời đi!"

Trong sự tĩnh lặng, tất cả mọi người đều thấy được vô số con rắn đang trườn đến dưới ánh lửa giống như bị thứ gì xua đuổi. Hàng vạn con rắn xanh đen ngẩng đầu phun xì xì giống dòng nước lạnh lẽo chảy xuôi, nhưng khí thể lại hung dữ và nhanh như chớp.

Cả người Vân Trinh nổi hết da gà, quay đầu nhìn thấy Cơ Hoài Tố đang dựa

vách đá mỉm cười. Hắn tiến lên túm lấy gã: "Người biết sẽ có rắn phải không!"

Cơ Hoài Tố cười nói: "Oa Xà tộc đương nhiên giỏi về việc đuổi rắn, ta khuyên người đứng gần ta một chút - chúng ta đã liên hệ với người Oa Xà tộc, lúc nào y phục tr3

người cũng được ngâm thảo dược đuổi rắn..."

Gã còn chưa dứt lời, Vân Trinh đã rút đao cắt lấy một mảnh áo của gã, sau đó phun rượu lên đốt tr3

bó đuốc. Miếng vải tỏa ra làn khói đen dày đặc, Vân Trinh cầm lấy bó đuốc nói: "Lục soát người gã!"

Cơ Hoài Tố có chút cạn lời, chút thương tiếc nhu tình đã biến thành dở khóc dở cười. Rất nhanh gã đã bị hộ vệ lột ngoài bào lục soát trong ngoài ngoài một lần, tìm ra tất cả túi thơm tr3

người đưa cho Vân Trinh nói: "Hầu gia mang theo!"

Vân Trinh lại cầm đao hắt vào chỗ đám rắn, lại dùng miếng vải bốc cháy không ngừng xua đuổi. Quả nhiên bày rắn đã tránh khỏi chỗ thuốc bột vung ra, Vân Trinh trầm giọng nói: "Lao lên gò đất, lên ngựa xông ra khỏi cốc đi, chia nhau ra trốn!"

Đám người bọn họ lao ra dọc theo đường thuốc bột kia. Lại có mấy tên hộ vệ bị rắn đuổi theo liền vội vàng cầm đuốc đốt, không ngừng dùng đao chém xuống bày rắn. Nơi xa thỉnh thoảng có người đang gọi, lại có tiếng ngựa hí: "Ngựa cũng bị rắn cắn rồi!"

Có người kéo ngựa tới che chở Vân Trinh lên ngựa, Vân Trinh quay đầu nhìn Cơ Hoài Tố: "Lập tức thả gã ra! Không nên ở lại trong cốc, mọi người phân tán chạy ra chỗ thoáng đảng!"

Trong đêm đen dường như bốn phía đều có rắn, Vân Trinh hấn gã trước

ngựa, phóng ngựa phi nước đại. Trong sơn cốc không dễ đi ngựa, hấn thúc ngựa chạy một hồi, bắt đầu có những con ngựa lần lượt r3

rỉ ngã vào trong bầy rắn.

Khắp nơi đều là hộ vệ bồi rồi giờ bó đuốc chém loạn xạ. Tuy bọn họ đã trải qua trăm trận, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải bầy rắn tà môn thế này. Hơn nữa không biết còn kẻ địch nào sẽ lao ra trong bóng đêm hay không, điều này khiến bọn họ càng thêm luống cuống.

Vân Trinh cưỡi ngựa chạy vội ra ngoài một dặm, nhìn sắc trời đã hơi sáng, cũng không biết có bao nhiêu người ra ngoài được. Hấn lại nghe thấy con ngựa mình đang cưỡi r3

lên một tiếng, chậm rãi ép người xuống. Trong lòng hấn biết không ổn, không biết con ngựa này quá mệt mỏi hay là vừa bị rắn cắn bây giờ mới độc phát. Hấn đang muốn xuống ngựa, đã thấy Cơ Hoài Tố bỗng nhiên quay người đè hấn bổ nhào về phía trước, đặt hấn dưới thân.

Vân Trinh vô cùng kinh hãi, chỉ thấy trước mắt có một con rắn vọt qua, vừa vọt cắn một cái lên cánh tay phải của Cơ Hoài Tố. Hấn vung đao chém con rắn kia rơi xuống đất, con rắn vọt vẹo tr3

đất, vẫn há mồm phun lưỡi vô cùng đáng sợ.

Hấn đưa mắt nhìn Cơ Hoài Tố, tâm trạng phức tạp, lại rút đai lưng ra bó chặt lấy cánh tay gã, kéo gã ngồi xuống. Bốn bề vắng lặng, cũng không thấy bầy rắn kia đuổi theo. Địa hình trong cốc phức tạp thông ra bốn phương, chắc đám hộ vệ đều bị lạc trong đêm rồi. Hấn liền kéo Cơ Hoài Tố tìm chỗ ẩn nấp, sau đó cắt tay áo gã ra tìm vết thương lấy máu.

Sắc mặt Cơ Hoài Tố tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, nhưng vẫn còn cười nói với Vân Trinh: "Không có chuyện gì, trời đã sáng, rắn cũng không có linh trí, đều dựa vào được vật mà chuyển động. Đến khi thuốc hết hiệu lực sẽ tự nhiên rời đi, sau đó chẳng mấy chốc sẽ chết. Oa Xà tộc không có nhiều người, bọn họ cũng không dám đi tìm các người lúc này, người không cần

quá lo lắng sẽ có kẻ địch - Vấn dĩ định bỏ trốn nhân lúc các người hỗn loạn, tr3

người của ta có thuốc đuổi rắn... Nhưng nhìn thấy người bị bệnh, trong lòng ta thương tiếc.. Ta không muốn người bị thương trong bầy rắn..."

Bốn bề vắng lặng, Vân Trinh nói: "Lúc này người lấy lòng là hy vọng ta có thể nói tốt cho người trước mặt Hoàng Thượng, để giữ lại một mạng cho người sao?"

Cơ Hoài Tố cười khỏ: "Nọc rắn này... Người cảm thấy ta còn có thể nhìn thấy Hoàng Thượng sao? Người sắp chết sẽ nói thật, người cũng phải tin ta một lần chứ?"

Vân Trinh liếc gã một cái, quả nhiên nhìn thấy đôi môi gã tím tái. Hắn liền sờ lên người gã: "Tr3

người người có mang theo thuốc trị rắn độc không?"

Cơ Hoài Tố nói: "Không có, nọc rắn này không có thuốc giải, ngay cả người đuổi rắn của Oa Xà tộc cũng sợ. Người nhìn đêm qua không có bất kỳ ai là biết, lúc bọn họ đuổi rắn cũng không dám xuất hiện, chỉ sợ ngộ thương người một nhà. Chờ đến khi bầy rắn tản đi, bởi vì chúng đã được cho ăn thuốc nên chẳng mấy chốc sẽ chết thôi."

Vân Trinh lại lấy một bình thuốc tr3

người mình ra, nhét lung tung vào trong miệng gã: "Ta có một ít thuốc giải độc thanh nhiệt của Quân đại phu, mặc dù cũng không biết có hữu dụng hay không, người xem ý trời đi."

Cơ Hoài Tố bị nhét đầy miệng suýt nữa thì nghẹn chết, đành phải cưỡng ép mình nuốt xuống.

Vân Trinh tự nhủ: "Đây có phải chính là độc mà Hoàng Thượng trúng năm đó không."

Cơ Hoài Tố khó khăn nuốt xuống, nói: "Ta đoán chắc vậy, nếu không rõ ràng lúc ấy Hoàng Thượng đã nắm chắc thắng lợi trong tay, cũng đã bàn chuyện hòa bình rồi, sao lại mất tích được. Ta đoán rất có thể là doanh địa bị rấn tấn công, việc đuổi rấn này cũng chỉ có thể diễn ra vào đêm tối, hơn nữa phải đánh lén bất ngờ. Chứ nếu đường đường chính chính giao chiến sẽ không thể làm y bị thương được."

Vân Trinh lạnh lùng nói: "Người đã sớm biết đi, chỉ là người cố ý không nói."

Cơ Hoài Tố cười khổ: "Thật sự là lúc ta đến Ô Hùng tộc ở, điểm binh mới biết được Oa Xà tộc có nhân tài ám sát thế này. Nhưng người nói thế nào thì là thế đó đi, dù sao người vĩnh viễn không tin ta. Cho dù người nói thế nào, có thể chết đi trước mắt người, trong lòng ta cũng rất vui vẻ."

Vân Trinh cười lạnh, Cơ Hoài Tố nhìn hẩn: "Đôi mắt ta đã bắt đầu không nhìn thấy, người để cho ta nhìn người nhiều thêm đi, có thể cười một cái không? Giống như trước kia vậy."

Vân Trinh nhìn gã một cái, lạnh lùng nói: "Không phải lúc ta uống Hoàng Lương Chung người đã xem rồi sao?"

Cơ Hoài Tố nhắm mắt lại, bật cười: "Người thật sự là muốn hận ta cả một đời, ta dùng cả đời này trả lại người, người có thể tha thứ cho ta không? Bắc Tiết... nội loạn thế này sẽ không có cách nào xâm lược triều ta nữa. Cho dù là đó là thủ đoạn của ta, người có khinh thường thế nào thì cuối cùng cũng ta đã hoàn thành tâm nguyện cho người."

"Ta nhắm mắt rồi lại mở mắt ra, liệu có thể lại gặp được người ở một đời khác không?"

Vân Trinh nói: "Nghĩ hay lắm."

Cơ Hoài Tố nói: "Ta vẫn luôn không rõ trước điều khi chết người nói với ta, đến khi ta sống lại nhớ đến câu nói sau cùng của người, lại càng thêm không hiểu. Lúc đó người đã biết người sẽ sống lại sao?"

Sắc trời đã lớn sáng, Vân Trinh nhìn đôi mắt gã đã dần mất đi tiêu cự. Hắn đưa tay quơ quơ, hình như không nhìn thấy thật. Mặc dù cũng biết gã đáng ghét, nhưng nhìn có vẻ gã sắp chết thật, liền suy nghĩ một chút rồi nói: "Bởi vì một đời ở với ngươi, ta đã sống lại một lần."

Cơ Hoài Tố hoảng hốt một hồi: "Đã... sống lại?"

Vân Trinh nói: "Đúng vậy, ta cho rằng ngươi là nhân tài hiếm có nên muốn phụ tá ngươi làm Thái tử, đuổi Cơ Hoài Thanh đi. Sau đó lấy trí thông minh của ngươi sẽ có thể giúp Hoàng Thượng tránh khỏi vận mệnh mất tích tr3

chiến trường lần nữa. Kết quả chúng ta căn bản không nhúng tay vào việc quân được, Hoàng Thượng... y vẫn mất tích."

Cơ Hoài Tố bỗng nhiên nở nụ cười, chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, vốn dĩ gã là một người cực kỳ thông minh, đã nhanh chóng xuyên suốt tất cả: "Thì ra là thế... Ta đã hiểu, cho nên ngươi vẫn lựa chọn sai sao? Đời thứ nhất là ai làm Thái tử? Cơ Hoài Thanh? Cho nên... Chu Giáng... đời thứ nhất ngươi ở bên Chu Giáng đúng không? Hẳn ta phụ ngươi đúng không? Cho nên hạt châu kia, hẳn ta cũng thức tỉnh ký ức, hẳn ta biết có lỗi với ngươi mới đi trấn thủ biên cương..." Gã cười rồi lại ho khan ra máu.

Vân Trinh run lên, cầm khăn lau lau, hồ hững nói: "Không cần kích động như vậy."

Cơ Hoài Tố nở nụ cười: "Hóa ra hẳn ta cũng phụ ngươi... Đời thứ hai ta cũng phụ ngươi... Khó trách ngươi không tin ai cả..."

Vân Trinh nói: "Cũng không phải, ta tin Hoàng Thượng."

Trong mắt Cơ Hoài Tố bắt đầu chảy máu: "Cho nên ta còn có thể có được đời sau không? Đời sau ở cùng ngươi ấy?"

Vân Trinh nói: "Không được, một đời này ta muốn sống đến bạc đầu với Hoàng Thượng."

Hắn nhìn thất khiếu Cơ Hoài Tố bắt đầu chảy máu, cảm thấy có chút thương hại: "Tự ngươi đi thôi."

Chương 143: Hoàn chính văn

Cơ Băng Nguyên và đội trinh sát cũng không tốn bao nhiêu thời gian đã tìm được hộ vệ thất lạc với Vân Trinh.

Biết được bọn họ bắt Cơ Hoài Tổ làm tù binh, nhưng lúc nghỉ đêm trong sơn cốc lại bị bày răn tấn công rồi lạc nhau, Cao Tín gần như không dám nhìn sắc mặt Cơ Băng Nguyên.

Bọn họ lập tức chạy đến sơn cốc, Quân đại phu điều phối ít thuốc đuổi rắn, Chu Giáng, Cao Tín tự mình dẫn đội tiên phong đi tìm dọc đường. Vừa vạy chặn lại đám người của Oa Xà tộc rồi dễ dàng tiêu diệt bọn họ, lại bắt làm tù binh tra hỏi mới biết bọn họ cũng vừa tới, còn chưa bắt được Chiêu Tín Hầu mới tính là hơi yên tâm. Sau đó cho người gõ chiêng trống, hô hào đại quân Ung triều đã đến và đang tìm Chiêu Tín Hầu, vừa hô vừa đi dọc vào trong núi sâu, thỉnh thoảng còn nhìn thấy hộ vệ bị răn độc cắn chết cứng ngắc.

Cuối cùng nghe được có người hô to: "Tìm được rồi!"

Lúc Cơ Băng Nguyên đi tới, các binh sĩ cũng không dám tiến lên, chỉ ở một bên dùng đao chém cỏ, vung thuốc bột thật dày đề phòng có rắn cắn.

Cơ Băng Nguyên nhìn một cái liền thấy Cơ Hoài Tổ thất khiếu chảy máu hai mắt nhắm chặt nằm bất động, Vân Trinh co ro lảng lạng nằm tr3

một tảng đá bên cạnh giống như ngủ, lông mi dài rũ xuống yên tĩnh an yên ổn. Người bên cạnh ồn ào huyên náo, gõ chiêng gõ trống xua đuổi rắn rết, hẳn lại không hề nhúc nhích.

Máu nóng cả người Cơ Băng Nguyên gần như đọng lại. Đinh Đại muốn lên trước, Cơ Băng Nguyên lại phát tay ngăn cản. Y bước nhanh vào trong, đưa

tay ôm lấy Vân Trinh vào trong lòng, cách nhuyển giáp có thể cảm nhận được thân thể mềm mại, tr3

trán nóng hồi - còn sống.

Cơ Băng Nguyên gần như run rẩy ôm hấn thật chặt, hét lên: "Truyền Quân đại phu!"

Hoàng đế sợ bóng sợ gió một trận, Quân Duật Bạch chạy đến bắt mạch - tr3

người có một chút vết thương, nhưng cũng may là chỉ có vết thương tr3

da thịt, có thể là quá mệt cộng thêm bị thương nên mới sốt ngắt đi. Hấn ta kê thuốc châm cứu, nếu có thể giảm sốt thì sẽ không có việc gì.

Ngay cả Cơ Hoài Tố trông đáng sợ kia cũng còn chưa ch3t hấn.

Quân Duật Bạch xem bệnh xong thì xin chỉ thị Cơ Băng Nguyên: "Ép máu độc ra kịp thời, còn cho ăn thuốc. Chắc là Vân hầu gia cho ăn, đây là thuốc ta chế, khó trách trước đó hấn cứ nhất định phải quần lấy ta đòi một ít thuốc phòng độc tr3

chiến trường, hỏi đi hỏi lại ta có thể giải trăm độc hay không. Đương nhiên là không có, nhưng ta vẫn cho hấn một ít thuốc có thể bảo vệ tâm mạch, thanh lọc máu độc, ít nhiều cũng có chút tác dụng. Thất khiếu chảy máu đã ép máu độc trong người gã ra, tiếp theo vẫn còn có thể cứu được, chỉ là phí chút thời gian, hơn nữa chắc chắn cơ thể đã bị tổn thương rất nặng, về già cơ bản chỉ có thể triền miên giường bệnh. Xin hỏi bệ hạ có cứu không."

Cơ Băng Nguyên vẫn luôn ngồi bên giường Vân Trinh, mớm thuốc lau mồ hôi thay y phục băng bó vết thương đều tự y làm. Nghe thấy hấn ta hỏi chỉ trả lời một chữ: "Cứu."

Quân Duật Bạch cười nói: "Ta cũng đoán người sẽ cứu." Nói xong lập tức lui ra ngoài tìm cách cứu chữa, hành châm bực độc cho Cơ Hoài Tố.

Vương thành Bắc Tiết bị bao vây, kỵ binh tinh nhuệ của Ung triều vượt biên tới kịp thời giải vây.

Cơ Bằng Nguyên đã sớm không còn tâm trạng ở lại, ngay hôm đó đã ôm Vân Trinh lên liền xa về kinh. Dù sao biên quan muốn cái gì thiếu cái đó, không thích hợp để dưỡng thương.

Sợ vết thương của hắn đau đớn, liền xa chỉ chọn đường lớn đi rất chậm, nhưng Cơ Bằng Nguyên vẫn để Quân Duật Bạch cho Vân Trinh dùng thuốc an thần giảm. Thỉnh thoảng Vân Trinh hốt hoảng tỉnh lại một hai lần, mơ mơ màng màng mở mắt nhìn thấy Cơ Bằng Nguyên chỉ cười, có đôi khi còn nói mê sảng: "Hoàng Thượng, là rắn, ngài phải đề phòng rắn."

Có đôi khi nhìn thấy Quân Duật Bạch cũng kéo tay hắn ta căn dặn: "Là rắn độc, Quân đại phu, ngài phải tìm cách giải độc rắn."

Nói liên miên lải nhải, có đôi khi mơ mơ màng màng lại nhìn nhằm Cơ Bằng Nguyên là Cơ Hoài Tố, nghiêng răng nghiêng lợi quở trách: "Bởi vì người đã hại chết rất nhiều người, người cho rằng cứu ta thì ta sẽ tha thứ cho người sao? Người trúng độc là báo ứng, là trời muốn trừng phạt người!"

Trước đó còn trừng mắt mắng chửi, tiếp theo lại rơi nước mắt: "Cứ nói về quá khứ làm gì? Ta đã quên hết rồi."

Có đôi khi sốt cao còn hô hào lung tung: "Phải đi giải vây cho Vương Đình, Giang Ninh gặp nguy hiểm!" Cơ Bằng Nguyên ôm hắn dỗ dành: "Đã cứu được rồi, Vân Giang Ninh dẫn đại quân đi thảo phạt phản quân, thế như chẻ tre."

Vân Trinh mờ mịt nói: "Hắn ta sẽ không bị thương chứ." Lại tiếp tục kinh hoàng: "Các huynh đệ đâu? Đã điểm sổ chưa? Hao tổn rất nhiều sao? Tìm về hết đi, đừng để bọn họ táng xương tha hương."

Cơ Bằng Nguyên thấy hắn chỉ biết nhớ nhưng lo nghĩ cho người ngoài, lại hoàn toàn không nhớ đến bản thân mình. Y vô cùng tức giận, nhưng lại chỉ

có thể ôm hấn dỗ dành, lau nước mắt cho hấn.

Nhìn hấn bình thường cười hì hì, bây giờ bị bệnh mới biết được trong lòng của hấn đè nén bao nhiêu chuyện. Lúc nói mê sáng chỉ có từng ấy chuyện, không phải Bắc Tiết thì chính nhớ Hoàng Thượng.

Nhưng đến khi nhận ra Hoàng Thượng liền cười hì hì giống như không có một chút sầu lo nào cả, chỉ giả bộ rất tự nhiên: "Hoàng Thượng, hôm nay không vào triều sao? Ta đau đầu quá, hôm nay có thể không viết chữ được không."

Cơ Bằng Nguyên vừa bực mình vừa buồn cười, xoa môi của hấn rót thuốc cho hấn: "Không viết, chờ người khỏi bệnh rồi bổ sung sau."

Vân Trinh mơ mơ màng màng: "Khỏi bệnh rồi còn muốn phải bổ sung ư..."
Dáng vẻ vô cùng thất vọng.

Cơ Bằng Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi: "Người làm trăm sự, trăm còn phải phạt người."

Vân Trinh bị bệnh thế mà lại còn nói nói đùa: "Được, Hoàng Thượng muốn phạt thế nào? Ban thưởng thần còn phạt được không."

Cho dù Cơ Bằng Nguyên đang bị chọc tức cũng suyt nữa không nhin được, Đinh Đại một bên đã không nhin được quay đầu đi kìm nén đến mức cả người run rẩy.

Chờ đến khi Vân Trinh tỉnh táo lại thì đã ở Hầu phủ, Đinh Đại truyền khẩu dụ cho hấn: "Hoàng Thượng nói lần này Chiêu Tín Hầu phạm sai lầm quá lớn, trước tiên ở trong phủ chịu tội, viết sổ gấp thỉnh tội đi. Lúc nào viết đúng chỗ, nhận ra sai lầm của mình thì Hoàng Thượng mới gập ngài."

Chương Diễm cười theo: "Nhất định nhất định, thần sẽ bắt hấn viết, nhất định sẽ viết rõ ràng đúng chỗ."

Đinh Đại thấy Vân Trinh còn mờ mịt nhìn mình, cười nói: "Hầu gia dưỡng

bệnh đi, một ngày chưa khỏi bệnh thì một ngày không được phép vào cung. Hoàng Thượng nói Quân đại phu sẽ ở lại Hầu phủ điều dưỡng thân thể cho Hầu gia, đợi Hầu gia hoàn toàn khỏi bệnh mới thôi."

Vân Trinh nhìn Đinh Đại rời đi, ngơ ngác.

Hoàng Thượng có ý gì? Không cần ta nữa?

Ta không phải Hoàng hậu tr3

kim sách sao? Vì sao không cho ta vào cung!

Chương Diễm đỡ hấn nói: "Hầu gia à, lần này ngài đã phạm phải sai lầm lớn, Hoàng Thượng vì ngài còn đích thân đến cửa biên, lại tự mình tìm ngài về. Đây là thánh ân như biển, lần này ngài cũng không thể tùy hứng nữa, biết điều nhận sai viết sớ gấp thỉnh tội với Hoàng Thượng đi. Ta sẽ phác thảo qua cho ngài để ngài tự chép, phải có thái độ nghiêm chỉnh."

Vân Trinh luôn cảm thấy hình như không đơn giản như vậy - nhưng Chương Diễm lại hông hiểu cái gì, hấn cũng không thể hỏi ai được, đành hỏi: "Những hộ vệ của ta đâu?"

Chương Diễm nói: "Đều để Chu ngũ gia ở bên kia tập trung luận công ban thưởng rồi, hy sinh cũng có hậu thưởng, tất cả đều do Chu tướng quân làm."

Vân Trinh lại hỏi: "Bây giờ Bắc Tiết như thế nào?"

Chương Diễm nói: "Vương thành đã được giải vây rồi, lúc ấy Vân Giang Ninh dẫn quân đi thảo phạt phản quân, nghe nói khí thế không tệ."

Đang hỏi, Quân Duật Bạch cười hì hì đi tới: "Hôm nay sắc mặt Hầu gia không tệ nha? Xem ra không còn sốt nữa, đã tốt hơn rất nhiều rồi. Hôm nay ta sẽ châm cứu cho người vậy."

Vân Trinh nhìn thấy hấn ta lại nghĩ ra: "Quân đại phu... thế mà Bắc Tiết bên

kia lại am hiểu về rắn, rắn độc, là rắn độc, ngài có giải được không?"

Quân Duật Bạch cười nói: "Hầu gia nhớ đến Cơ Hoài Tố sao? Hoàng Thượng đã hạ chỉ phế tôn hiệu của gã rồi, bây giờ đang nhốt trong Quận vương phủ trước kia. Ngày nào ta cũng đến đó giải độc cho gã, còn chưa tỉnh lại. May mà người xử lý kịp thời, còn biết cho gã dùng Giải Độc Hoàn của ta để bảo vệ tâm mạch."

Vân Trinh nghe thấy gã không chết, tâm trạng có chút phức tạp: "Ta thấy gã thất khiếu chảy máu, còn tưởng rằng gã chết chắc chứ."

Quân Duật Bạch cười: "Không chết được, Hầu gia sốt mơ mơ màng màng còn nói cái gì mà cho dù gã có cứu người người cũng không tha thứ cho gã. Hoàng Thượng dặn dò kiểu gì cũng phải cứu sống gã để xử phạt mức cao nhất theo pháp luật. Nếu cứ để gã chết đi như vậy, sợ rằng cả đời Hầu gia đều không quên được gã, còn phải nợ ơn gã, quá buồn nôn."

Vân Trinh trong nháy mắt đỏ bừng mặt lên: "Sao Hoàng Thượng có thể nói như vậy được."

Quân Duật Bạch cười ha ha: "Xem ra trong suy nghĩ của Hầu gia Hoàng Thượng rất uy nghiêm. Lúc y còn trẻ mở miệng ra mới khiến người ta tức chết, vừa cứng ngắc vừa độc địa. Nhưng thân phận của y cao, ai cũng chỉ có thể nhẫn nhịn."

Vân Trinh nhìn Quân Duật Bạch vừa nói chuyện vừa lấy châm ra, bỗng nhiên dựng tóc gáy: "Quân đại phu! Ta cảm thấy bây giờ cơ thể ta đã khá hơn nhiều rồi, tinh thần cũng tốt, vết thương cũng không đau! Không cần châm cứu nữa đâu!"

Quân Duật Bạch nhìn hẩn một cái: "Không được, Hoàng Thượng khẩu dụ ngày nào ta cũng phải đến điều trị cho người, mãi đến khi người hoàn toàn khỏi hẳn."

Vân Trinh đau khổ nhìn Quân Duật Bạch ra hiệu cho y đồng: "Hầu hạ Hầu gia, đừng để lát nữa giấy giụa quá hiệu quả sẽ không tốt."

Vân Trinh mở to hai mắt, trắng bệch cả mặt. Quân Duật Bạch ôn nhu cười nói: "Lần này Hoàng Thượng bị người dọa sợ, ngay cả chúng ta cũng bị liên lụy chạy đến Bắc Tiết rồi lại trở về gấp, mệt như chó. Người cứ dưỡng bệnh cho tử tế đi, người mà còn không an phận, cẩn thận Hoàng Thượng lại nghĩ ra biện pháp gì trị người đấy."

"Hoàng Thượng đích thân đến cứu biên ư..." Vân Trinh hơi mất tập trung cởi quần áo, nhìn y đồng đi lên trời tay của mình thì cầu xin: "Ta biết sai rồi... Quân đại phu tốt, tha cho ta đi, đều là lỗi của ta."

Quân Duật Bạch nói: "Ta thấy người còn không biết sai, cần dạy dỗ một trận mới được."

Hắn ta dứt khoát cầm châm cắm vào cổ tay Vân Trinh, Vân Trinh đỏ mắt rồi.

===

Bị Quân Duật Bạch chữa trị mấy ngày, Vân Trinh bắt đầu sợ hãi, bắt đầu nghiêm túc viết sổ con thỉnh tội đưa lên để sớm ngày được Hoàng Thượng thông cảm.

Văn vẽ của Chương Diễm đương nhiên là rất tốt, hắn ta viết trước một bản nháp vô cùng đau đớn, nào là tự tiện rời chức, vượt biên bắt giặc, điều binh này nọ vân vân. Vân Trinh đọc xong cảm thấy mình cũng không viết ra được tốt như vậy, liền chép một phần đưa vào trong cung.

Kết quả ngày hôm sau đã bị trả về, Đinh Đại nói: "Hoàng Thượng nói lỗi lớn nhất lại không kể ra, không nhận."

Chương Diễm có chút run rẩy, chờ Đinh Đại đi mới cùng sậu muện nói với Vân Trinh: "Lúc đầu ta nghĩ Hoàng Thượng thương tiếc người, còn đích thân đến đưa người về, chắc chắn y sẽ không truy cứu người. Bây giờ xem ra Hoàng Thượng đến cùng là chủ nhân, xem ra vẫn nên việc cả việc tích trữ

binh mã, tự đúc vũ khí vào đi."

Vân Trinh luôn cảm thấy Hoàng Thượng sẽ không so đo những điều này với mình, nhưng Chương Diễm lo lắng muốn thêm vào, hẳn cũng nghe theo. Ngày hôm sau dăng lên, rất nhanh Đinh Đại đã tự mình trả về, nói: "Hoàng Thượng nói, Hầu gia vẫn chưa nhận rõ sai lầm của mình. Xem ra là đọc sách không đủ, nếu đã khỏi bệnh rồi thì cũng nên viết chữ, nên làm bài tập đi."

Vân Trinh mờ mịt nhìn mình đột nhiên có thêm mấy chuyện phải làm, vô cùng đau khổ. Chương Diễm ngẫm nghĩ rồi tự mình nói với Vân Trinh: "...Ta vốn cho là Hoàng Thượng không so đo, bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ Hầu gia hủy hoại thánh chỉ tội, Hoàng Thượng vẫn rất tức giận?"

Vân Trinh giật nảy mình: "Sao Hoàng Thượng biết ta đốt thánh chỉ?"

Chương Diễm dậm chân: "Một mình người chạy tới Bắc Tiết, Hoàng Thượng giật nảy mình, đích thân đến cứu biên. Trước khi đi sợ xảy ra chuyện gì nên đã đón Thanh Bình vương vào cung, lại gọi ta tiến cung muốn truyền mật chỉ, ta lấy ra đâu mật chỉ lúc trước nữa? Người không biết sắc mặt Hoàng Thượng lúc ấy đâu!"

Vân Trinh nói: "Người nói như thế nào?"

Chương Diễm nhìn hẳn chăm chăm: "Đương nhiên là ta nói thật, người nói muốn tuấn táng theo y cho nên không cần thánh chỉ kia."

Vân Trinh đỡ trán: "Xong, khó trách Hoàng Thượng lại nổi giận như vậy."

Chương Diễm nói: "Cho nên vẫn nên viết vào?"

Vân Trinh bất lực nói: "Viết chứ... Ta đoán Hoàng Thượng vẫn sẽ không tha thứ cho ta... Chỉ có thể chờ y bớt giận thôi."

Quả nhiên sau khi tăng thêm tội danh phá hủy thánh chỉ, Đinh Đại vẫn tự mình trả về, nói với Vân Trinh: "Hầu gia, mỗi một tội danh ở tr3

này nếu là những người khác thì đều bị diệt tộc rồi. Hầu gia, ngài nên ngẫm lại rốt cuộc mình có thân phận gì, rốt cuộc Hoàng Thượng tức cái gì - Hầu gia vẫn nên đốt sổ con thỉn tội này đi, tránh để truyền đi gây bất lợi với Hầu gia."

Vân Trinh nhìn Đinh Đại tự tay đốt sổ gấp kia, sâu xa nói: "Thứ Hoàng Thượng muốn xem không phải những thứ này."

Mỗi ngày Vân Trinh đều bị Quân Duật Bạch trói chặt đến sợ sệt, lại viết chữ ch3t lạng. Hắn quyết định chắc chắn, dứt khoát tự biên tự diễn viết ra một đồng thứ. Tóm lại chính là Hoàng Thượng tốt cỡ nào, thần ngưỡng mộ ngài cỡ nào, tự tiện quyết định ch3t theo là thần không phải, đây cũng là vì thần quá yêu Hoàng Thượng hy vọng có thể sống cùng ch3t chung huyệt. Cho dù Hoàng Thượng tức giận thế nào, tóm lại chuyện này thần đã hạ quyết tâm rồi, mong ngài bớt giận. Cuộc sống gần gũi lắm, Hoàng Thượng tức giận thêm một ngày, chúng ta liền ít đi một ngày đoàn tụ, đáng tiếc làm sao! Hoàng Thượng ngài tha thứ cho ta đi!

Một đồng phong thư đưa lên, lần này cuối cùng không bị trả về nữa. Nhưng Đinh Đại nói: "Hầu gia có tiến bộ, có điều Hoàng Thượng vẫn chưa hài lòng. Hầu gia còn cần không ngừng cố gắng."

Được thôi, Vân Trinh đành phải bắt đầu lật sách, hôm nay viết một câu "Ngày ngày nhớ chàng chẳng thấy chàng"(1), rồi cái gì mà "Biết rõ thân còn thì tình còn mãi"(2), "Người mà ta đang nhớ cách ta mấy con đường", "Tình chẳng biết bắt đầu tự bao giờ, chỉ trong khoảng khắc mà đã đắm say". Viết đến mức ê cả răng, vậy mà Hoàng Thượng cũng chỉ nhận lấy chứ chưa đồng ý cho hắn vào cung.

(1) Câu thơ trong bài Bốc Toán Tử của Lý Chi Nghi

(2) Câu thơ trong bài Mộ thu độc du Khúc giang (Cuối thu một mình đi chơi sông Khúc) của Lý Thượng Ẩn

Lúc Vân Trinh đang rầu thối ruột vì không được manh mối, lại nghe nói Cơ

Hoài Tố tỉnh, dù sao cũng không thể viết được nên dứt khoát đi xem gã.

Cơ Hoài Tố nằm ở tr3

giường, hai mắt ảm đạm vô thần. Quân Duật Bạch nói: "Đôi mắt không thấy được, chậm rãi điều dưỡng có thể nhìn thấy chút, nhưng sẽ không thể lấy lại được thị lực trước kia. Thân thể cũng suy yếu rất nhiều."

Vân Trinh nhìn Quân Duật Bạch đi mới tùy tiện ngồi xuống bên giường, có chút đồng tình nói với Cơ Hoài Tố: "Người đứng là gặp báo ứng."

Cơ Hoài Tố nghe được giọng của hắn thì bất đắc dĩ cười: "Người cứ há miệng là không nói được lời có ích."

Vân Trinh nói: "Haiz, dù sao người còn sống cũng chỉ là chịu tội, tam ti hội thẩm, Khang vương bên kia đã dâng sổ gấp thỉnh cầu rút phiên phế tước vị, chỉ cầu xin được bảo đảm tính mạng của người. Quá hiếm có, ta nhớ trước kia ông ta căn bản không thèm để ý đến người mà, người làm như thế nào vậy?"

Cơ Hoài Tố thản nhiên nói: "Đã đã cứu ta thì sẽ không đến mức xử tử, chắc chắn là đi trông coi hoàng lăng. Sống lại một lần luôn có chút tiến bộ, làm những việc để mẫu thân tốt hơn, lại dùng chút thủ đoạn tr3

tình cha con - thật ra thao túng lòng người rất đơn giản."

Vân Trinh nói: "Ha ha, giống như Lệnh Hồ Uyển sao? Người biết rất rõ hắn ta sẽ chết mà còn tiếp tục tiến hắn ta đi chết, còn đỡ hắn ta sẽ lập công chuộc tội nữa."

Cơ Hoài Tố thản nhiên nói: "Kiếp trước hắn ta chết thì Lệnh Hồ Dục mới thám thính ra hành tung của hắn ta, bởi vậy ta mới biết được có một nam sủng như thế. Mà đời này ta chỉ không cứu hắn ta mà thôi, về phần lập công chuộc tội, chẳng lẽ bây giờ Hoàng Thượng không bởi vì công lao của hắn ta mà đặc xá cho những người nhà lưu vong khác sao? Chẳng lẽ đây không phải cơ hội ngàn năm có một? Ta cũng không có lừa hắn ta. Đệ đệ

của hần ta trúng cử, tiền đồ xán lạn, bây giờ không phải hần ta cũng đang sống tiếp ư? Hần ta là tự nguyện."

Vân Trinh có chút cạ lời: "Người thật sự không cảm thấy xấu hổ sao?"

Cơ Hoài Tố mỉm cười: "Ta chỉ hổ thẹn với người."

Vân Trinh nhìn mà than thở: "Đến bây giờ, người còn đang muốn làm ta cảm động ư."

Cơ Hoài Tố nói: "Chẳng lẽ người không thừa nhận những gì ta làm vẫn có thể đả động người được ít nhiều sao? Quân đại phu ngày ngày cứu chữa tổn không ít công sức nhỉ."

Vân Trinh nói: "Người suy nghĩ nhiều rồi, là Hoàng Thượng muốn cứu người, nói là muốn để người chịu phạt theo pháp luật, cũng không thể để ta thiếu nợ người được."

Cơ Hoài Tố cười một tiếng: "Đây cũng là lời Hoàng Thượng có thể nói - mùi dấm thật nồng."

Vân Trinh nói: "Người có vẻ hiểu ý."

Cơ Hoài Tố nói: "Ta quan sát y rất nhiều năm, lúc còn ở phiên đã có người chuyên môn dạy bảo. Mỗi tiếng nói cử chỉ, tất cả sự tích, tất cả thơ văn y viết ta đều thuộc nằm lòng. Về sau lúc quản lý đất nước cũng được y chỉ bảo không ít. Nói một cách thẳng thắn, chỉ sợ ta còn hiểu y nhiều hơn người."

Vân Trinh không ngại học hỏi kẻ dưới: "Vậy bây giờ Hoàng Thượng còn giận ta, người nói xem là vì sao?"

Cơ Hoài Tố khẽ giạt mình: "Người cũng không khách khí nhỉ, cái này mà cũng hỏi ta, không sợ ta cản trở sao?"

Vân Trinh nói: "Ta là không ngại học hỏi kẻ dưới, nhưng chưa chắc đã tin

người."

Cơ Hoài Tố mỉm cười: "Được rồi, lần trước Hoàng Thượng phạt ta đã nói với ta phong người làm Hoàng hậu rồi đúng không? Nếu ta là Hoàng Thượng, nếu Hoàng hậu không để ý đến an nguy của mình mà lấy thân làm mồi đi dụ bắt một nhân vật như con kiến hôi, còn suýt nữa mất mạng, là ta ta cũng tức giận."

Vân Trinh thất vọng nói: "Chắc không phải đâu, cái này phải nhìn đại cục chứ. Ta đã bắt người về, Bắc Tiết thiếu đi bao nhiêu là chuyện, nếu không không Bắc Tiết bên kia có thể dễ dàng xong việc như vậy sao? Hoàng Thượng là người làm chuyện lớn, sẽ không để ý đến nữ nhi thường tình như vậy đâu."

Cơ Hoài Tố cười khanh khách: "Không, người sai rồi, Hoàng Thượng nặng tình hơn ai hết."

Gã cười quá đà nên không nhịn được ho khan. Vân Trinh nhìn gã ho khan một lúc đã mỏi mệt, sắc mặt xám xanh thì có chút không thú vị nói: "Ta đi đây, người tự giải quyết cho tốt đi."

Cơ Hoài Tố ho một hồi mới hỏi hần: "Vân Trinh, ta muốn hỏi người một chuyện."

Vân Trinh nói: "Chuyện gì?"

Cơ Hoài Tố nói: "Trước kia người thích Chu Giáng, chắc ngay từ đầu kiếp trước sẽ không đến mức thay đổi tình cảm nhanh như vậy, có lẽ ban đầu chỉ muốn phụ tá ta thôi - Từ lúc nào... lúc nào người bắt đầu có ý với ta?"

Khuôn mặt Vân Trinh hơi đỏ lên, cặp mắt lảng lạng ngồi một hồi. Cơ Hoài Tố cũng không giục hần, chỉ trầm mặc chờ đợi.

Một lát sau Vân Trinh mới thản nhiên nói: "Ngày đó đến nhà người nhìn thấy người điều hương, vẻ mặt bình thản, cử chỉ thong dong... Trong nháy mắt đó ta cảm thấy nếu có thể làm bạn bên cạnh người qua năm tháng tĩnh lặng

cũng không tệ."

Cơ Hoài Tố bỗng nhiên bật cười: "Chỉ một lần kia?"

Vân Trinh không biết vì sao gã lại cười quỷ dị như vậy, có chút tức giận: "Có cái gì mà cười?"

Cơ Hoài Tố che miệng ho khan hai tiếng: "Xin lỗi, không phải cười người, là ta cười chính ta..."

Thấy Vân Trinh hơi giận, Cơ Hoài Tố nói: "Ta không thích điều hương, ta cũng không giỏi điều hương, ta căn bản chỉ người được phân biệt ra mùi nào khác mùi nào thôi. Lúc ấy ta thích bắt chước Hoàng Thượng, Hoàng Thượng giỏi điều hương, ta đã phải học tập mấy năm, cuối cùng cũng chỉ giống hình dáng mà không giống thần thái thôi."

Vân Trinh có chút ngạc nhiên, một lát sau mới nói: "Cũng không cần nói như vậy, ta vẫn có thể được phân biệt ra người và Hoàng Thượng."

Cơ Hoài Tố đơng đưa tay cười nói: "Cát Tường Nhi, người thích chính là người mà người tưởng tượng ra theo hình tượng của người thôi... Cho nên đời này ta mới thất bại thảm hại, kiếp trước người thích hoàn toàn là người ta đóng vai ra chứ không phải bản tính của ta. Bây giờ người xảo trá khó lường, điều khiển lòng người, không từ thủ đoạn nhưng lại thích người này thì người không thích, cho nên kiếp trước người cũng không chờ mong ta đáp lại, chỉ là hưởng thụ cảm giác vui vẻ khi được đi theo người mình thích thôi."

Vân Trinh im lặng một hồi rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ còn một mình Cơ Hoài Tố ở lại cười trong chốc lát mới che hai mắt mình, sờ thấy nước mắt tr3

đó: "Khó trách sẽ ta thất bại thảm hại... Ta còn tưởng rằng có thể nói lại tình cũ, nhưng không biết thứ người thích chỉ là cái bóng thôi..."

Vân Trinh trở về Hầu phủ, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng rút cuộc vẫn cầm bút lên viết. Đang viết lại nghĩ đến Cơ Hoài Tố, hấn cảm thấy bồn chồn không yên, trong lòng chợt sáng lên, hấn đã nghĩ ra phải làm thế nào để Hoàng Thượng tha thứ mình rồi!

Hấn vô cùng vui vẻ vào cung, Cao Tín nhìn thấy hấn đến liền chặn lại, vẻ mặt đau khổ nói: "Hầu gia, Hoàng Thượng đã nói không cho ngài vào, ngài vẫn nên tha cho ta đi."

Vân Trinh cười hì hì: "Người tìm Đinh gia gia đến đây, ta muốn chịu đòn nhận tội với Hoàng Thượng."

Mấy ngày nay Cao Tín biết trong lòng Hoàng Thượng giận dữ, trong cung cũng luôn có áp suất thấp, suy nghĩ một chút liền cho người mời Đinh Đại tới.

Đinh Đại nhìn thấy hấn thì cười tủm tỉm: "Hầu gia đã nghĩ xong chưa?"

Vân Trinh tiến đến bên tai ông ta thì thầm, Đinh Đại cười đến híp mắt lại: "Hầu gia có thể suy nghĩ thấu đáo như vậy, lão nô sẽ đi chuẩn bị cho ngài."

====

Đêm khuya, Cơ Băng Nguyên phê xong sổ gấp, đứng dậy trở lại tắm điện.

Mới vào tắm điện đã ngơ ngác.

Vân Trinh đội bảo quan cưỡi long tứ phượng tr3

đầu, mặc một bộ dịch y màu xanh đậm, đang nghiêm túc quỳ ở giữa điện, trong tay còn giữ một cây thước sáng quắc.

Cơ Băng Nguyên quay đầu nhìn thấy Đinh Đại đã sớm dẫn cung nhân rời đi, trong lòng y hiểu rõ, liền đi lên trước lạnh nhạt nói: "Hoàng hậu làm cái gì thế?"

Vân Trinh cúi đầu, bên tai đã sớm đỏ bừng: "Thần không biết yêu quý bản thân, tự tiện mạo hiểm để Hoàng Thượng lo lắng. Hôm hôm nay thần chịu đòn nhận tội, mong Hoàng Thượng tha thứ cho thần."

Cơ Băng Nguyên nghiêng ngẫm lặp lại câu: "Chịu đòn nhận tội."

Vân Trinh giơ cây thước kia lên, cánh tay hấn mới khởi, đã sớm mỗi đến run lên. Hấn thấp giọng nói: "Hoàng Thượng, ngài tha cho thần đi, về sau thần đi chỗ nào đều bẩm báo trước với ngài. Nếu ngài không đồng ý thì chắc chắn thần sẽ không đi."

Cơ Băng Nguyên đi đến bên cạnh hấn cầm lấy cây thước kia, Vân Trinh như trút được gánh nặng để tay xuống, hơi thả lỏng cơ bắp rồi giương mắt làm nũng với Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng..."

Cơ Băng Nguyên nói: "Hoàng hậu biết sai rồi?"

Vân Trinh nhanh chóng gật đầu: "Biết sai rồi biết sai rồi."

Cơ Băng Nguyên nói: "Về sau đi đâu cũng sẽ bẩm báo trước?"

Vân Trinh hứa hẹn: "Nhất định!" Chuyện Bắc Tiết đã xong, sau này hấn sẽ không đi đâu nữa, chỉ ở cùng Hoàng Thượng thôi! Hấn trông mong nhìn cơ thể Hoàng Thượng, đã lâu rồi không được sờ tay y...

Cơ Băng Nguyên vỗ vỗ thước trong tay phát ra những tiếng bộp bộp.

Vẻ mặt Vân Trinh hớn hở, không hề cảm thấy uy hiếp: "Hoàng Thượng, để ta hầu hạ ngài đi ngủ đi." Nói rồi liền muốn đứng dậy cởi áo cho y.

Cơ Băng Nguyên lại chống cây thước vào trán hấn: "Quý hấn hoi. Nếu đã biết sai rồi, trăm phạt người người cũng phải chịu."

Nụ cười của Vân Trinh dần dần biến mất: "Không phải ngày nào Hoàng Thượng cũng phạt thần viết chữ sao?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Đó là phật Chiêu Tín Hầu, Hoàng hậu đương nhiên phải có cách phạt khác."

Vân Trinh mờ mịt, Cơ Băng Nguyên nói: "Cởi áo xuống, quỳ hẳn hoi vào."

Vân Trinh tr3

mặt bốc lên hồng vân: "Hoàng Thượng! Chẳng lẽ ngài muốn đánh ta!"

Cơ Băng Nguyên nói: "Người không nên bị đánh sao?"

Vân Trinh đảo tròn mắt, đã sớm hiểu Cơ Băng Nguyên ngoài mạnh trong yếu. Hẳn bỗng nhiên cười hắc hắc, lại sớm đã tay chân lạnh lẽo đem tr3

thân địch áo trắng váy cấp tốc toàn thoát, chỉ mặc xanh ngọc trung đơn, nhào tới ôm Cơ Băng Nguyên: "Được rồi được rồi, Hoàng Thượng muốn phạt ta thế nào cũng được hết."

Hắn ôm rất chặt, Cơ Băng Nguyên bị hành vi vô lại này của hắn làm cho dở khóc dở cười: "Có người nào chịu phạt như người không? Thái độ không đứng đắn như thế."

Vân Trinh đã sớm gỡ trò cởi y phục của Cơ Băng Nguyên ra: "Hoàng Thượng, chính ngài đã nói ngài lớn hơn ta rất nhiều, không thể bày ra vẻ trưởng bối quá mức ở trước mặt ta. Ra vẻ ông cụ non nhiều không tốt, nào, để thần phục vụ Hoàng Thượng."

Cơ Băng Nguyên nhíu mày: "Sao tay người lại lạnh thế? Huyết khí vẫn không đủ, Quân Duật Bạch không điều trị hẳn hoi cho người sao?"

Vân Trinh nói: "Là thân thể Hoàng Thượng nóng. Trái tim ta lạnh giá, chỉ trung thành tuyệt đối với mình Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thương ta thì ủ ấm tay cho ta đi." Vừa nói hươu nói vượn vừa luồn tay vào trong y phục của Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên đè tay hẳn lại, nghiêm mặt nói: "Trước đó Hoàng hậu có

nói đến việc chết theo, trăm nghe mà cực kỳ cảm động, thấy Hoàng hậu nói rất có lý."

Vân Trinh vốn đang tình nóng như lửa, bỗng nhiên nghe y nghiêm mặt nói ra đạo lý này cứ như sắp muốn dạy dỗ hẳn, liền cảm thấy như bị dội cho một gáo nước lạnh vào đầu, lảo bảo nói: "Sao Hoàng Thượng phải nhắc lại, dù sao đó là chuyện sau này, chúng ta đừng nghĩ nhiều như vậy."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Vậy sao được, trăm lớn hơn Hoàng hậu nhiều, vừa nghĩ đến việc nhờ may để Hoàng hậu còn trẻ chết theo thì rất không đành lòng. Cho nên không thể không dưỡng sinh cho tốt, phải sống lâu trăm tuổi mới được."

Vân Trinh nghe y nói vậy thì rất vui: "Đúng là Hoàng Thượng nên bảo trọng thân thể, sống lâu trăm tuổi. Ai nói lớn tuổi chứ? Chờ Hoàng Thượng một trăm tuổi thời điểm, ta tám mươi hai tuổi, hai người chúng ta đều bị rụng răng bạc tóc hoa mắt, chúng ta cùng nhau uống cháo."

Cơ Bạng Nguyên nhìn hẳn phần khởi miêu tả, khẽ cười nói: "Đúng vậy, cho nên Hoàng hậu cũng phải chú ý đến sức khỏe hơn."

Vân Trinh nói: "Ừm ừm, chúng ta cùng nhau sống đến đến lúc đầu bạc."

Cơ Bạng Nguyên nói: "Dưỡng sinh là việc cấp bách, bởi vậy trăm nghĩ không thể để mặc người tham hoan không tiết chế như thế. Chúng ta phải chăm sóc tốt cho sức khỏe của mình."

Vân Trinh còn đang cười gật đầu, tiếp theo nụ cười lại chậm rãi biến mất. Cơ Bạng Nguyên nghiêm mặt nói: "Bởi vậy tốt nhất một tháng này Hoàng hậu và trăm chỉ hành phòng một lần, thời gian còn lại nên dưỡng sinh, thủ thân dưỡng khí, kiểm chế tình cảm."

Vân Trinh quá sợ hãi: "Hoàng Thượng!"

Cơ Bạng Nguyên nhẹ nhàng cười: "Hoàng hậu nói xem trăm nói có đúng hay không?"

Vân Trinh nghiêng răng nghiêng lợi nhào tới, vẻ mặt dữ tợn: "Hoàng Thượng dám để ta thủ tiết ư!"

Cơ Băng Nguyên vui vẻ nằm tr3

giường: "Hoàng hậu nói cẩn thận."

Vân Trinh tức giận cởi áo y ra ôm chặt một hồi lâu, bỗng nhiên vùi đầu vào trong lòng ngực Cơ Băng Nguyên.

Mới đầu Cơ Băng Nguyên chỉ để mặc hấn làm, về sau lại có chút kinh ngạc, cho đến khi cảm nhận được ẩm ướt mới nghiêm túc kéo chăn đến bọc lấy hấn, ôm hấn nói: "Được rồi được rồi, trẫm đùa ngươi thôi, đang yên lành sao lại khóc?"

Vân Trinh rơi nước mắt: "Hoàng Thượng cho phép ta cùng nhau đầu bạc, cùng nhau sống ch3t, sao lại thất hứa vắng vẻ ta như vậy."

Cơ Băng Nguyên bắt đ3c dĩ: "Đúng là không có cách nào với ngươi mà - rõ ràng là ngươi không biết trân trọng mình, một mình đi mạo hiểm, còn đốt cả thánh chỉ của trẫm. Trẫm không được tức giận sao?"

Vân Trinh thút thít: "Ta cũng là vì Hoàng Thượng thôi, bây giờ cuối cùng chúng ta đã có thể an an ổn ổn, ngài cũng không cần ngại giá thân chinh nữa."

Cơ Băng Nguyên bị hấn khóc đến mức trái tim tan nát, cầm khăn lên lau chi hấn: "Được rồi, khanh có công lao rất lớn, trẫm sẽ thưởng cho khanh."

Vân Trinh nói: "Vậ không được can thiệp vào chuyện thần ch3t theo nữa."

Cơ Băng Nguyên thở dài một tiếng: "Về sau trẫm sẽ không đề cập đến nữa." Còn có thể làm gì? Cố gắng sống lâu trăm tuổi thôi.

Lúc này Vân Trinh mới thu nước mắt, ôm lấy y hôn môi.

Cơ Bằng Nguyên cúi đầu ôm chặt hân đáp lại.

Hai người ôm nhau ngủ giống như một đôi vợ chồng bình thường trong thiên hạ.

HOÀN CHÍNH VĂN

Chương 144: Phiên ngoại 1: Ăn dấm

Từ khi Cơ Băng Nguyên nói muốn dưỡng sinh thì đúng là bắt đầu dưỡng sinh thật.

Ngủ sớm dậy sớm, rèn luyện thân thể, ăn uống thanh đạm, tiết chế dục vọng.

Chờ Vân Trinh phát hiện ra Cơ Băng Nguyên nói muốn dưỡng sinh là nghiêm túc, hắn đã trải qua mấy ngày thanh tịnh vô vị dưới sự lôi kéo của Cơ Băng Nguyên rồi.

Còn ăn không ít súp nấm mà hắn vẫn luôn không thích ăn - bởi vì nghe Quân đại phu nói cái này vô cùng tốt, ăn vào sẽ ít bị bệnh. Còn phải ăn ít dầu mỡ nội tạng đồ mặn, chỉ được ăn thanh đạm. Thậm chí hắn còn nghi ngờ Quân đại phu đã nói phương thức ăn dưỡng sinh của Ngọc Hàm Cốc cho Ngự Thiện Phòng làm luôn rồi.

Sáng sớm dậy cưỡi ngựa bắn tên rồi đi nha môn, sau khi trở về dùng bữa tối, Cơ Băng Nguyên liền dẫn hắn đến hoa viên tản bộ, sau đó mới về đi ngủ. Trước khi ngủ thỉnh thoảng ôm nhau một cái, thỉnh thoảng thì ngủ luôn, bởi vì Hoàng Thượng nói không thể quá mức tham hoan, phải tiết chế.

Ban đầu Vân Trinh còn vui vẻ vì rốt cuộc không thấy Hoàng Thượng phê sớ con đêm khuya ảnh hưởng đến sức khỏe nữa. Nhưng qua nửa tháng, người luôn yêu thích như hắn bắt đầu cảm thấy nhàm chán, nhưng hắn cũng không dám nói cái gì với Cơ Băng Nguyên. Dù sao Cơ Băng Nguyên dưỡng sinh, nói trắng ra là vì hắn. Nếu hắn đòi chơi thì có vẻ không biết tốt xấu, không hiểu chuyện. Chỉ là người trẻ tuổi sao có thể yên được.

Khó khăn lắm mới chờ đến ngày nghỉ hưu mộc, hắn lấy cố Hầu phủ có một

số việc cần xử lý để chạy đi tìm Cơ Hoài Thịnh uống rượu.

Cơ Hoài Thịnh cũng đang muốn tìm một người để kể lể: "Không biết Hoàng Thượng nghĩ như thế nào, thế mà lại lệnh cho ta dạy bảo Thanh Bình vương! Ta còn chưa thành hôn, trông giống người có thể chăm trẻ con sao?"

Vân Trinh hơi chột dạ, biết là Hoàng Thượng chê hấn mỗi ngày dẫn Thanh Bình vương chơi bởi lung tung, sợ làm hư Thanh Bình vương. Lại biết hấn không nỡ để Cơ Hoài Thịnh về phiên nên thuận tay bắt Cơ Hoài Thịnh phụ trách dạy dỗ Thanh Bình vương. Hấn cười hì hì nói sang chuyện khác: "Haiz, hiếm khi được rảnh một ngày, chúng ta đi tìm chỗ chơi đi."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Hôm qua ta đi thăm Hoài Tố, haiz, trông gã cũng đáng thương. Nhưng vừa nghĩ đến những người của chúng ta thiệt mạng ở Bắc Tiết vì gã, ta lại hận. Chỉ vì chút chuyện mà gây ra sóng to gió lớn như thế, đúng là không hiểu nổi. Haiz, thật sự là..."

Hấn ta lắc đầu, nhớ tới Cơ Hoài Tố thừa nhận cầu mà không được với Vân Trinh, bởi vậy mới bí quá hoá liều, chấp niệm chưa tiêu. Lại nghĩ tới ánh mắt Chu Giáng nhìn hấn lúc bệnh nặng hôn mê ở cửu biên. Hấn ta không thể ngờ được tiểu huynh đệ này lại được hoan nghênh như thế - xem ra còn phải lo lắng hấn không cẩn thận bị người khác bắt cóc nữa, lần sau lại có thêm một Cơ Hoài Tố nữa thì sao. Cơ Hoài Thịnh liền kéo tay Vân Trinh nói: "Hôm nay thời tiết tốt, chúng ta đến Phong Nhạc Lâu đi. Hoa ở đó rất đẹp, nghe nói cũng có nhiều trò hay, đoán kết quả còn được tặng thưởng."

Lại gọi quản gia nhà mình đến dặn dò vài câu.

Đến Phong Nhạc Lâu, hấn ta và Vân Trinh ngồi tr3

cao nhìn xuống vườn hoa bên dưới, quả nhiên hoa đua sắc thắm, cảm tú xán lạn. Không ít khách khứa ở bên dưới chơi ném thẻ vào bình rượu, bóng đá cược rượu vân vân, lại có ban nhạc ở một bên nhảy múa hát hò. Hai bên đường dựng không ít bình phong để văn nhân uống rượu làm thơ, đúng là vô cùng náo nhiệt.

Cơ Hoài Thịnh nói chuyện phiếm với Vân Trinh: "Nghe nói phản loạn bên phía Bắc Tiết cơ bản đã lắng lại rồi, đối phương chỉ là đám ô hợp, tự mình lục đục trước rồi giải tán. Nghe nói Bắc Tiết sẽ lập tức phái sứ thần đến cầu hôn."

Vân Trinh nói: "Hoàng Thượng không thích hòa thân mà?"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Tùy tiện tìm tôn thất nữ gả đi, cũng tốt."

Vân Trinh từ chối cho ý kiến. Hắn bỗng nhiên nhìn thấy tr3

đài dồn dập tiếng trống, một đám nam nhi cởi tr4n cường tráng đi lên quơ dùi trống nhảy chiến vũ. Nhịp trống dồn dập, tiếng nhạc trầm bổng, từng động tác của đám nam nhi hùng hồn hữu lực, bầu không khí giữa sân bỗng nhiên có chút náo nhiệt.

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Sao nào? Lát nữa ta sẽ cho người mời người nổi tiếng nhất nam phong quán đến hầu rượu giải buồn với người nhé."

Vân Trinh thay đổi sắc mặt, vội vàng khoát tay: "Không cần không cần... Hoàng Thượng biết thì ch3t." Đến lúc đó lại không cho hắn vào cung.

Cơ Hoài Thịnh cười ha ha: "Hoàng Thượng thật lòng thương người, nhưng cũng không tránh khỏi quản quá nghiêm đi."

Vẻ mặt Vân Trinh đau khổ, trong lòng nghi ngờ mấy này qua Hoàng Thượng vẫn cố ý trị mình. Hắn bỗng thấy bên dưới đột nhiên nhẹ giọng ồ lên một tiếng.

Cơ Hoài Thịnh ngó xuống xem tiếp, cảm thán: "Người này thật sự là mỹ nhân - đi cùng Lệnh Hồ Dục, người biết không?"

Vân Trinh dựa vào lan can nhìn xuống, chỉ thấy Lệnh Hồ Uyển hôm nay chỉ mặc một chiếc áo bào xanh ngọc vô cùng đơn giản, buộc khăn vải đay, nhưng đôi mắt lại rục rỡ, phong thái tuyệt đại. Hắn ta đi cùng với Lệnh Hồ

Dục, Lệnh Hồ Dục có vẻ cao hơn hẳn ta một chút. Hai người đang đứng giữa một đám văn sĩ thư sinh, hiển nhiên Lệnh Hồ Dục là người nổi bật nhất trong đó. Đám người vây quanh bọn họ, còn có rất nhiều nữ tử trang điểm lộng lẫy cầm bầu rượu. Hóa ra đây là làm thơ phạt rượu.

Cơ Hoài Thịnh nói: "Hắn là hội văn của các cử tử, cử tử văn nhân thích tới đây tổ chức văn hội lắm. Vườn lớn, đủ phong nhã, thường xuyên có văn thần trong triều tới đây. Nếu lọt vào mắt họ và được tiến cử, cũng coi như bay thẳng tới mây xanh."

Vân Trinh nói: "Kia là Lệnh Hồ Uyển, hình như Hoàng Thượng cho vào Quốc Tử Giám đi học, tương lai cũng coi như có cái xuất thân."

Mặc dù trước đó Cơ Hoài Thịnh chưa từng gặp hẳn ta, nhưng cũng biết Vân Trinh cứu được ở Bắc Tiết, vừa rót rượu cho Vân Trinh vừa gật đầu nói: "Xem ra dòng họ Lệnh Hồ đã sống lại rồi. Trước đó Lệnh Hồ thừa tướng tham ô, không ít người cũng bóp cổ tay thở dài. May mà con cháu có tiền đồ, cuối cùng cũng vực dậy gia tộc một lần nữa."

Vân Trinh khẽ gật đầu, vẫn cảm thấy có chút thành tựu. Hắn đang uống rượu, chợt thấy phía dưới có một thiếu niên cầm dây cương, không biết nói cái gì với các cử tử mà sau đó trở mình lên ngựa phóng đi trong vườn, đến tận phía xa mới dừng lại nhìn.

Mấy ca cơ đứng bên đường cầm cầu hoa trong tay xếp thành một hàng, thấy con ngựa kia đi từ đằng xa tới, tất cả đều ném cầu hoa lên trên. Thiếu niên kia giơ roi lên quất vào số cầu hoa đấy, ngay lập tức cánh hoa bay lả tả giữa không trung. Đám khách khứa đều hô hay, ngay cả tr3

tầng cũng có tiếng khen.

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Con cháu Lư thị ở Giang Tả, quả nhiên rất có thần thái."

Vân Trinh nói: "Người biết hẳn ta?"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Ừm, Hoàng Thượng thánh minh, mấy năm này quốc thái dân an, thế gia vọng tộc cũng bắt đầu phái con cháu vào kinh cống hiến cho triều đình, kiếm một cái xuất thân. Lư Mộng Hoa này chính là người nổi bật trong đó, chắc hẳn sẽ được Thừa tướng Nội Các tiến cử thôi. Đương nhiên Hoàng Thượng cũng sẽ cho một cái xuất thân tốt - Thế gia vọng tộc người ta thâm sâu, hoàng gia cũng muốn nhờ vả nhiều hơn."

Vân Trinh lại không nói gì, hẩn nhìn thấy một vị nô bộc áo xanh đi từ trong lầu ra ngoài, hai tay dâng một cái khay lên cho Lư Mộng Hoa. Tr3

khay đặt một thanh đoản kiếm, tr3

vỏ kiếm khảm bảo thạch năm màu sáng lấp lánh, vừa nhìn liền biết cực kỳ quý giá.

Đám người hơi yên tĩnh lại, tôi tớ kia cười nói: "Lão gia nhà ta và Khuất thái phó ở tr3

lầu nhìn thấy vị công tử này thanh cao tinh tú, có chút thương thức, muốn tặng công tử một thanh bảo kiếm, mong công tử vui vẻ nhận cho."

Khuất thái phó! Đây không phải là đệ sư sao?

Người người đều nhìn lên tr3

lầu, quả nhiên thấy Khuất thái phó và mấy người Chương Diễm đang ngồi bên lan can, sau lưng còn có một vị nam tử ẩn sau cửa sổ, không thấy khuôn mặt. Nhưng nhìn qua cũng biết là quý nhân uy nghi sâu nặng, Lư Mộng Hoa được quý nhân tán dương cũng không kiêu ngạo không tự ti, không nhanh không chậm tiếp nhận thanh đoản kiếm này, sau đó thi lễ cười nói: "Đa tạ quý nhân thưởng thức."

Cơ Hoài Thịnh nói: "A, không ngờ Khuất thái phó và Chương tiên sinh cũng ở đây, chúng ta có cần đến chào hỏi không?"

Vân Trinh trầm mặc lắc đầu, nô bộc áo xanh kia rõ ràng là nội thị trong

cung. Trong phòng kia ngoại trừ Khuất thái phó và Chương Diễm ra, tất nhiên còn có cả Hoàng Thượng!

Cơ Hoài Thịnh nói: "Ha ha ta cũng không muốn đi, qua đó không chừng còn bị dạy dỗ. Chúng ta cứ chơi vui của chúng ta thôi, đừng để bọn họ nhìn thấy..."

Vân Trinh lại không nghe thấy, hắn chỉ nhìn Lư Mộng Hoa kia. Dáng người hắn ta thon dài, mặt mày tuấn tú, thần thái cả người toả sáng, lại nghĩ đến bốn chữ thanh cao tinh tú kia, trong lòng vô cùng ghen tỵ. Hắn uống mấy ngụm rượu nói: "Sợ cái gì, Chương tiên sinh có quản ta, ta cũng muốn xuống chăm sóc Lư Mộng Hoa này."

Hắn mượn rượu lấy khí thế trực tiếp đi xuống dưới chào Lư Mộng Hoa: "Ta thấy huynh đài cưỡi ngựa bắn hoa cực kì say mê, không khỏi cũng có chút ngứa nghề, không biết có thể so tài với Lư huynh một lần không?"

Lư Mộng Hoa thấy đột nhiên xuất hiện một vị quý công tử mặt mày rục rịch, mắt cười cong cong làm người ta có ấn tượng tốt. Hai huynh đệ Lệnh Hồ Dục và Lệnh Hồ Uyển cũng đã hành lễ với hắn, liền biết đây là quý nhân, liền vội vàng cười đáp lễ nói: "Tại hạ Lư Mộng Hoa, không biết huynh đài họ gì?"

Vân Trinh cười nói: "Tại hạ Vân Trinh."

Vân Trinh! Đây không phải là Chiêu Tín Hầu sao?

Lúc Lư Mộng Hoa vào kinh đã được nghe nói đến tên tuổi của người này. Trưởng bối trong nhà dặn dò nếu gặp hắn thì phải tránh xa, tuyệt đối không thể đắc tội.

Lại nghe nói hắn tùy hứng kiêu ngạo, rất được Hoàng Thượng sủng ái, còn quản lý cấm quân trong tay. Trước khi hắn ta tới chỉ cho rằng đây là một hỗn thế ma vương, công tử bột ngông cuồng.

Không ngờ lại là người như vậy. Trong lòng hắn ta âm thầm kinh ngạc, liền

vội vàng hành lễ nói: "Hóa ra là Hầu gia!"

Vân Trinh cười nói: "Sao nào? So với ta chứ?"

Lư Mộng Hoa vội vàng nói: "Còn xin Hầu gia chỉ giáo."

Vân Trinh đang định quay đầu sai người dẫn ngựa tới, đã thấy Lệnh Hồ Dục dắt một con ngựa trắng đẹp như tuyết đến. Vân Trinh sờ đầu ngựa rồi trở mình leo lên, hôm nay hấn mặc một chiếc áo bào đỏ, lại cười bạch mã nở nụ cười với Lư Mộng Hoa.

Lư Mộng Hoa không ngờ được Hầu gia trẻ tuổi này lại có thể cười rạng rỡ như thế, không khỏi ngẩn người ra. Chỉ thấy Vân Trinh phóng ngựa rời đi, nhóm ca cơ thi nhau tung cầu hoa như lúc trước, Vân Trinh kéo căng dây cung bắn vài mũi tên đâm thủng cầu hoa.

Những cánh hoa lại tung bay trong gió một lần nữa, đám người hô hào khen hay.

Đương nhiên mấy người Khuất thái phó tr3

lầu cũng nhìn thấy, cười nói: "Quả nhiên là thiếu niên phong lưu, Hoàng Thượng có muốn thưởng vài thứ không?"

Cơ Bằng Nguyên nhìn Vân Trinh cười nói chuyện với Lư Mộng Hoa dưới ánh mặt trời, sau đó đưa tay mời vào trong lầu, Lệnh Hồ Dục Lệnh Hồ Uyển theo sát phía sau. Một đám thiếu niên ai nấy đều có dung mạo đẹp đẽ, tư thế hiên ngang hăng hái. Nghĩ đến hôm nay chắc hẳn muốn kết bạn ăn uống tiệc rượu, liền thân nhiên nói: "Thiếu niên bọn họ tự biết chơi với nhau, chúng ta già rồi sẽ gò bó bọn họ."

Khuất thái phó đảo mắt nhìn y một cái, cười nói: "Hoàng Thượng còn trẻ, cũng không cần thiết nói như thế. Là đau lòng Chiêu Tín Hầu hiếm khi được chơi vui vẻ đúng không?"

Chương Diễm nói: "Hôm nay hưu mộc, sáng sớm đã la hét tìm Khánh Dương

quận vương đi chơi, còn gọi người truyền lời nói nhất định phải ăn ngon chơi vui mới về. Đúng là cứ như vừa được thả tù trong tù ra vậy, cũng không biết lấy đâu ra nhiều sức thế."

Cơ Băng Nguyên cụp mắt không nói gì.

Khuất thái phó nhìn sắc mặt y, cười nói: "Lư Mộng Hoa này văn võ toàn tài, tộc trưởng Lư gia cũng viết thư đến nhờ ta chăm sóc. Lúc trước Lư thị còn có công giúp đỡ Hoàng Thượng, hôm nay nhìn Hoàng Thượng cũng có vẻ thưởng thức, không biết có dùng được không?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Người trẻ tuổi, rèn luyện thêm một chút cũng tốt."

Khuất thái phó cười một tiếng không nói gì.

Bên này Vân Trinh lại uống rượu đến đêm khuya mới say khướt trở về cung. Đinh Đại vừa ra lệnh cho cung nhân giúp hấn cởi áo cởi giày, đưa canh giải rượu đến, vừa oán giận nói: "Hầu gia ngài vừa mới khỏi bệnh được mấy ngày? Giờ lại uống nhiều rượu như vậy? Ngày nào Hoàng Thượng cũng nói ngài, ngài lại không nghe khuyên bảo."

Vân Trinh quay đầu nhìn Cơ Băng Nguyên, y đang cụp mắt ngồi một bên phê sổ con. Hấn cởi ngoài bào rồi cười hì hì đi đến, Cơ Băng Nguyên cau mày: "Cả người toàn mùi rượu, đi tắm rồi về đây nói chuyện với trẫm sau."

Vân Trinh nói: "Hì hì, Hoàng Thượng, hôm nay ta bắn có giỏi không? Ta biết ngài ngồi tr3

tầng Phong Nhạc Lô xem, có đúng không?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Ừm, bắn rất tốt, cũng trò chuyện với Lư Mộng Hoa kia rất vui?"

Vân Trinh hừ lạnh kéo cánh tay y nói: "Hoàng Thượng chỉ cần nói ta và Lư Mộng Hoa kia ai cưỡi ngựa bắn tên giỏi hơn? Phong thái của ai tốt hơn?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Sao lại nói thế? Đang êm đẹp người thi với hấn ta làm gì."

Vân Trinh rút thanh đoản kiếm trong lòng ra quơ quơ trước mặt Cơ Băng Nguyên: "Ta thắng được thanh kiếm này về rồi!"

Cơ Băng Nguyên giật mình nhìn thanh kiếm.

Vân Trinh vẫn còn đang ghen: "Ta bắn được nhiều hơn Lư Mộng Hoa! Sao Hoàng Thượng thưởng hấn ta mà không thưởng ta?"

Cơ Băng Nguyên bỗng nhiên bật cười, đưa tay ôm Vân Trinh vào lòng: "Hóa ra Hoàng hậu của trẫm ăn dấm ư?"

Vân Trinh đang say, sắc mặt đỏ bừng: "Đương nhiên! Ngài còn khen hấn! Cái gì mà thanh cao tinh túy, ngài còn chưa khen ta bao giờ đâu!"

Cơ Băng Nguyên đặt tay lên miệng hấn triền miên hồi lâu mới cười nói: "Trẫm nể mặt Khuất thái phó mới thế. Ông ấy đặc biệt mời trẫm đi xem, đó lại là tiểu bối, không thưởng không được, vậy mà cũng ăn dấm nữa."

Vân Trinh nói: "Vậy cũng không được, Hoàng Thượng chỉ được phép nhìn ta." Hấn nghiêm túc nhìn chằm chằm Cơ Băng Nguyên giống như đang nhìn bảo vật quý giá nhất tr3

đời.

Cơ Băng Nguyên nhẹ nhàng cười ôm eo hấn. Cảm giác ghen tuông và tự ti lúc sáng đã sớm tan thành mây khói: "Trẫm đã có Hoàng hậu, sao có thể nhìn người khác được?"

Chương 145: Phiên ngoại 2: Đi Giang Nam (1)

Mấy ngày nay Đại Lý Tự không có nhiều việc cần làm, hôm đó Vân Trinh đi ngang qua cửa Cửu Châm Đường, nhớ ra đã lâu không nhìn thấy Quân đại phu. Tuy vài ngày trước bị hấn ta châm đến sợ hãi, nhưng không gặp vẫn thấy nhớ, liền tranh thủ vào thăm Quân Duật Bạch.

Quân Duật Bạch đang điều chế thuốc, nghe nói hấn tới cũng chỉ bảo được đồng mời hấn đi vào hiệu thuốc.

Vân Trinh ung dung đi vào, Quân Duật Bạch nói: "Sao hôm nay lại rảnh rồi thế? Là nơi nào không thoải mái muốn ta châm một cái sao?"

Vân Trinh cười hì hì: "Hôm nay làm xong chuyện sớm, vừa vặn đi ngang qua nên tới thăm người một chút."

Quân Duật Bạch đang xử lý thuốc, gương mặt nhìn hấn cũng thấy hơi buồn cười: "Không phải người rất sợ ta châm người ư? Sao còn chủ động đưa tới cửa."

Vân Trinh nói: "Người là người tốt mà, còn ý hợp tâm đầu với Hoàng Thượng, nhìn liền biết là người tốt vô cùng."

Quân Duật Bạch nói: "Miệng ngọt quá, là có chuyện gì nhờ ta đúng không?"

Vân Trinh thấy trong hiệu thuốc vắng lặng không có ai mới lặng lẽ xích lại gần hỏi: "Quân đại phu, ta nghe nói nam nhân qua ba mươi, nhu cầu phương diện kia sẽ bắt đầu giảm xuống đúng không?"

Quân Duật Bạch gần như không bóp thuốc nổi nữa, cơ bắp tr3

mặt run rẩy: "Ai nói với người?"

Vân Trinh nói: "Đặc biệt là những người nóng tính nghiêm túc, có lẽ sẽ bắt đầu thanh tâm quả dục đi?" Hoàng Thượng mấy chục năm đều không sủng hạnh ai cả, còn giấu giếm rất tốt, liệu có phải ngay từ đầu đã rất hồ hững với chuyện đó không. Vân Trinh suy nghĩ trong lòng.

Quân Duật Bạch hỏi: "Người nói Hoàng Thượng chứ gì?"

Vân Trinh đỏ bừng mặt, Quân Duật Bạch vẫy vẫy tay nói với hắn: "Ta cho người biết, nếu Hoàng Thượng không hứng thú, người đến là được mà."

Vân Trinh đang mặt đỏ tai nóng, chợt như bị lay tỉnh: "Ai? Ta ư?"

Quân Duật Bạch nói: "Ban ngày y xử lý quốc sự, một ngày trăm công ngàn việc nên có khi mệt mỏi thật. Người tuổi trẻ sức sống dồi dào, người phải chủ động chứ."

Vân Trinh lúng ta lúng túng xoa tay: "Cái này... Có thể quá phạm thượng hay không..."

Quân Duật Bạch đưa tay bắt lấy cổ tay hắn: "Để ta bắt mạch cho người - Phạm thượng ư? Chẳng lẽ người cảm thấy không vui sao? Người tình ta nguyện, chuyện vui vẻ như vậy sao lại gọi là phạm thượng được."

Trái tim Vân Trinh đập thành thịch, hai tai nóng rực. Quân Duật Bạch bắt mạch xong lại đổi sang tay khác, hỏi hắn: "Có thường xuyên dùng đơn thuốc kê trước đó không?"

Vân Trinh nói: "Thuốc gì? À, là dược thiện kia sao? Có uống, ngày nào Hoàng Thượng cũng theo dõi."

Quân Duật Bạch Đạo: "Cảm giác thế nào?"

Vân Trinh nói: "Không có cảm giác gì, tinh thần vẫn rất tốt. Nhưng Hoàng Thượng nói còn phải uống một thời gian nữa, ta cảm thấy ta không có bệnh

mà."

Quân Duật Bạch nói: "Ừm, khí huyết sung túc, có thể đổi một loại thuốc khác. Người cảm thấy không có bệnh cũng vô dụng, đại phu nói người không có bệnh mới là không có bệnh. Uống thuốc cho tử tế, không là ta sẽ châm người đấy. Để ta kê một đơn khác cho người, ta mở khác phương thuốc cho người, người lấy về cho mấy người Đinh Đại chuẩn bị đi."

Vân Trinh không quan tâm, cười ngựa trở về. Tr3

đường về cung lại gặp được xa giá của Cơ Hoài Thịnh vừa mới dạy bảo Thanh Bình vương xong đang ra khỏi cung. Cơ Hoài Thịnh mỉm cười gọi hần: "Lên xe ta đi, ta nói với người chuyện này."

Vân Trinh lên xe, Cơ Hoài Thịnh thân thiết nắm tay cười nói: "Ngày mai Lư Mộng Hoa sẽ mở tiệc đáp lễ, mời ta và người. Ta lại có một số việc không đi được, muốn nhờ người mang quà đến hộ."

Vân Trinh nói: "Người là Quận vương, không đến thì thôi, còn khiêm tốn hạ mình như thế làm gì? "

Cơ Hoài Thịnh lắc đầu cười nói: "Người cho rằng ai cũng như người chắc? Được thánh sủng đến mức không cần để ý đến ai cả. Cho dù ta chưa về phiên, nhưng cũng chỉ là một Vương nhân hạ, Lư gia lại là thế gia vọng tộc trăm năm, người ta chịu mời ta đã là nể tình nghĩa rồi đấy."

Vân Trinh có chút không vui, Cơ Hoài Thịnh lại nói: "Vậy cứ quyết định thế đi, tối nay người có việc không? Ta mời người ăn cơm?"

Vân Trinh lại nghĩ tới một chuyện, lặng lẽ hỏi hần ta: "Ta muốn biết lúc người làm chuyện ấy với nữ tử, phải làm như thế nào mới có thể làm đối phương vui vẻ?"

Cơ Hoài Thịnh khẽ giật mình: "Vậy cũng là đối phương hầu hạ ta, ta thấy các nàng đều rất vui vẻ."

Vân Trinh khinh bỉ nhìn hấn ta một cái, Cơ Hoài Thịnh lại ngạc nhiên nói: "Không phải người thích long dương sao?"

Vân Trinh xấu hổ quay đầu nói: "Không nói với người nữa, ta về đây."

Cơ Hoài Thịnh thấy hai tai hấn đỏ rực, vội vàng kéo hấn cười nói: "Ôi chao là ca ca không phải, người đến chỗ ta chơi một chút, ta sẽ lập tức tìm người trong nghề hỏi cho người. Sẽ làm bí mật, nhất định không cho người bên ngoài biết."

Nói xong quả nhiên sai bảo đồng tử vài câu. Bọn họ đi đến Kim Quy Viên, để lại một mình Vân Trinh ngồi trong phòng. Không bao lâu đồng tử kia đã dẫn một công tử cực kỳ tuấn tú đến hành lễ với hấn: "Tiểu nhân Phiến Ngọc ra mắt công tử."

Vân Trinh nhìn công tử này mới chỉ hai mươi mấy tuổi, nhưng dung mạo cử chỉ lại vô cùng phong lưu: "Người làm cái gì?"

Phiến Ngọc công tử cười nói: "Tiểu nhân đã từng là công tử đầu bảng trong Nam Phong uyển, bây giờ đã lui ra phía sau dạy các đồng tử khác. Nghe nói tiểu công tử muốn học thuật phong nguyệt này?"

Vân Trinh đỏ mặt lên, Phiến Ngọc nhìn hấn ngượng ngùng thì cười tủm tỉm nói: "Tiểu công tử không cần gò bó, chuyện này cũng là chuyện thường, tiểu công tử muốn biết làm thế nào để đối phương vui vẻ thật sao?"

Vân Trinh lặng lẽ hỏi vài câu như tiếng muỗi. Phiến Ngọc nhìn hấn vài lần, mặc dù cảm giác hơi bất ngờ, nhưng vẫn tỉ mỉ dạy hấn. Cho dù như thế vẫn khiến Vân Trinh nghe mà mặt đỏ tới mang tai, cảm xúc bành trướng.

Đến chạng vạng tối, hấn lơ mơ trở về trong cung, đưa phương thuốc kia cho Đình Đại. Cơ Băng Nguyên đang ngồi phê sổ gấp, thấy được liền hỏi: "Cái gì đấy?"

Vân Trinh nói: "Hôm nay đi ngang qua Cửu Châm Đường nên vào thăm Quân đại phu, hấn ta bắt mạch cho ta, nói có thể thay thuốc."

Cơ Băng Nguyên nói: "Đưa trẫm xem nào."

Đình Đại vội vàng nâng lên cho y, Cơ Băng Nguyên cầm lên nhìn kỹ một chút mới chuyển cho Đình Đại nói: "Bảo Ngự Dược Phòng làm tốt theo phương bốc thuốc."

Đình Đại cười đi xuống, Cơ Băng Nguyên nhìn sắc mặt Vân Trinh rồi nói: "Xem ra sức khỏe đã tốt hơn nhiều rồi, vừa vận trẫm đang chuẩn bị nam tuần, định dẫn ngươi đến Giang Nam chơi."

Vân Trinh khẽ giật mình, sau đó đại hỉ: "Giang Nam?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Ừm, nhìn ngươi cũng buồn bực, vừa vận chuyện Bắc Tiết đã xong xuôi. Nhân lúc cuối thu mát mẻ, trẫm muốn dẫn ngươi đi Giang Nam chơi. Từ nhỏ ngươi đã ở trong kinh, chưa được đến đó bao giờ."

Vân Trinh hưng phấn đến mức đôi mắt sáng lấp lánh: "Quá tốt rồi!" Hắn suy nghĩ một chút lại hỏi: "Có thể cho Khánh Dương vương đi cùng không?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Có thể."

Vân Trinh càng thêm vui vẻ: "Chắc hẳn Hoài Thịnh sẽ vui ch3t." Hắn lại hỏi: "Còn dẫn ai đi nữa?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Khuất thái phó, Quân Duật Bạch, à còn có Lư Mộng Hoa. Hôm nay mới hạ chỉ ý, ban thưởng hấn ngự tiền tam đẳng thị vệ tán chức..."

Vân Trinh cảnh giác nhìn về phía Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng coi trọng hấn ta như vậy ư?"

Cơ Băng Nguyên buồn cười: "Vẫn còn ăn dấm? Đó là cháu rể Khuất thái phó nhìn trúng. Ông ấy đến trước mặt ta xin cho cái tiền đồ, cũng muốn ta đi xem đánh giá. Vậy mà ngươi lại ăn dấm..."

Vân Trinh cực kỳ lúng túng: "Cái gì?" Nghĩ lại khó trách ngày đó Khuất thái phó lại đi cùng Hoàng Thượng, quả nhiên là đang chọn cháu rể!

Cơ Bằng Nguyên thở dài: "Cháu rể trước đó Khuất thái phó nhìn trúng đã bị trẫm cướp mất rồi. Bây giờ khó khăn lắm mới chọn được một người tốt, muốn dẫn ta đi xem. Trong lòng trẫm áy náy nên mới đặc biệt thưởng bảo kiếm cho người ta, không ngờ người lại ghen đến mức cướp về. Haiz, làm trẫm mất hết cả mặt. Vốn dĩ còn nói cho vào Quốc Tử Giám rồi xem sau, nhưng thấy người như vậy đành phải thưởng hấn ta chúc thị vệ tam đẳng thôi."

Vân Trinh đỏ bừng mặt, xấu hổ đến mức hận không thể chui vào trong đất. Đành phải tiến lên ôm Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng đừng nói nữa, coi như ta không đúng, lần sau nhất định sẽ không hiểu lầm lung tung."

Cơ Bằng Nguyên nín cười, chỉ thấy Vân Trinh nói thầm: "Hay là ta đền hấn ít đồ tốt vậy." Y mới nói: "Không cần, trẫm đã thưởng cái khác rồi. Khuất thái phó khó khăn lắm mới chọn trúng, người không cần đi làm phiền người ta, nhờ may làm hỏng người ta thì trẫm đi đâu đền cho Khuất thái phó một rế hiên đây."

Vân Trinh hùng hồn nói: "Ta trung thành tận tâm, phẩm tính trung hậu như vậy, ai nhìn mà không nói là một chàng trai tốt chứ."

Cơ Bằng Nguyên chỉ mỉm cười không nói gì, nghĩ thầm hôm đó Lư Mộng Hoa kia nhìn hấn cưỡi ngựa mà ngây người ngơ ngác. Nếu cứ tiếp tục thân quen hơn sẽ khó mà nói trước được. Đứa nhỏ này luôn đối xử với người ta hết lòng, người bình thường sẽ không chịu nổi, nhất định phải đề phòng xuất hiện rắc rối mới được. Y liền chuyển đề tài: "Người có muốn đi xem sách phong cảnh Giang Nam không? Muốn đi đâu thì cứ nghĩ trước đi, cũng tiện sắp xếp trước hành trình trước."

Vân Trinh bị y nhắc nhở, lập tức ném Lư Mộng Hoa sang một bên, vô cùng phấn khởi chạy tới ngự thư phòng tìm rất nhiều sách phong cảnh Giang Nam. Xem được một lát lại nói với Cơ Bằng Nguyên vài lời, Cơ Bằng Nguyên thấy hấn vui vẻ, tâm trạng cũng vui vẻ theo.

Tâm trạng của Vân Trinh rất tốt, cũng không còn kháng cự với bữa ăn dưỡng sinh ban đêm nữa. Hắn vui vẻ ăn xong, lại ngoan ngoãn uống thuốc, sau đó đi tắm với Hoàng Thượng ở Ngọc Đường Trì. Trong lòng hắn tràn đầy mơ tưởng, cầm dầu lên xoa bóp cho Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng, ta xoa bóp thả lỏng cho ngài nha. Gần đây, quốc sự vất vả, nhất định ngài rất mệt mỏi nhỉ?"

Cơ Băng Nguyên nhắm mắt lại hưởng thụ: "Không có trở ngại gì - chỉ cần người không nghịch ngợm thì mọi việc quốc sự đều là xe nhẹ đường quen, cũng không có gì phiền phức."

Vân Trinh có ý đồ khác đẩy lưng y xuống giường: "Hoàng Thượng đã mệt mỏi, không bằng để ta hầu hạ Hoàng Thượng đi."

Cơ Băng Nguyên nhắm mắt lại không nghĩ nhiều: "Hôm nay Hoàng hậu lại hào hứng thế."

Vân Trinh cực kì nịnh nọt dùng hết những tuyệt chiêu mới học được hôm nay, không lâu sau Cơ Băng Nguyên đã cảm thấy không đúng, mở to mắt cười hỏi Vân Trinh: "Hôm nay Hoàng hậu nhiệt tình vậy?"

Vân Trinh đang bận rộn, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói qua loa: "Hoàng Thượng... Ngài nhanh lên một chút, xong ngài sẽ đến ta..."

Cơ Băng Nguyên đưa tay kéo hắn lên. Vân Trinh nằm sấp ở tr3

người y, đôi mắt ngập nước, sắc mặt ửng hồng tội nghiệp nhìn y: "Hoàng Thượng sao ngài còn chưa xong vậy..." Nói là để đối phương vui vẻ trước mới dễ làm bước kế tiếp, nhưng Hoàng Thượng bẽn bẻ như vậy, nhìn không giống như thanh tâm quả dục lắm...

Cơ Băng Nguyên nói: "Ta xong rồi thì còn phục vụ Hoàng hậu kiểu gì?" Nói rồi liền nghiêng người đặt Vân Trinh lên trên, nhìn hắn đã sớm động t1nh, da thịt toàn thân lộ ra màu hồng phấn. Y nghĩ thầm không thể phụ lòng Hoàng hậu cố gắng như thế được.

Đôi mắt Vân Trinh tỏa sáng lấp lánh: "Để ta hầu hạ Hoàng Thượng." Cơ Băng Nguyên khẽ giật mình: "Hầu hạ như thế nào?"

Vân Trinh vui sướng đứng dậy, ôm thật chặt Cơ Băng Nguyên, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói vài câu.

Cơ Băng Nguyên sắc mặt liền đen, Vân Trinh còn không tự biết đại nạn lâm đầu, còn tại nói nhỏ nhỏ: "Quân đại phu nói, ngài là một ngày trăm công ngàn việc, đã lớn tuổi rồi, thân thể mệt mỏi cũng khó tránh khỏi, có thể ta đến nha, Hoàng Thượng một mực nằm hưởng thụ..."

...

Hắn còn chưa dứt lời, Cơ Băng Nguyên đã đặt hắn ở dưới thân, cắn răng nói: "Quân Duật Bạch nói lần này người ở Bắc Tiết tiêu hao quá lớn, đã thương căn cơ, phải dưỡng sức thật tốt. Cho nên mấy ngày nay trẫm mới để Hoàng hậu được thanh nhàn, không ngờ lại khiến Hoàng hậu suy nghĩ miên man. Tuy trẫm hơi lớn tuổi, nhưng vẫn chưa tới độ tuổi bất lực, Hoàng hậu còn cần cố gắng thêm."

Vân Trinh khẽ giật mình, thân thể đột nhiên kéo căng, mười ngón tay bám chặt lấy người Cơ Băng Nguyên, rất nhanh đã không thể thốt nên lời.

Một đêm này rất dài.

Cơ Băng Nguyên liên tục dạy hắn hiểu không phải là Hoàng Thượng không được, mà người không được chính là hắn.

Hắn xin tha mấy lần đều bị Cơ Băng Nguyên ngậm lấy môi hôn, căn bản không thể nói ra lời.

Hắn chỉ cảm thấy mình giống như con cá tr3

lò nướng, lật đi lật lại lăn đi lăn lại.

Lúc sắp vào triều, Vân Trinh khàn khàn nức nở bám lấy cánh tay y thiếp đi.

Trước khi Cơ Bǎng Nguyên vào triều đã bảo Đinh Đại gọi Quân Duật Bạch vào cung.

Rất nhanh Đinh Đại đã trở lại, ho nhẹ nói: "Quân đại phu đã không còn ở kinh thành, chỉ để lại lời nhắn cho Hoàng Thượng. Nói là nếu ngài đã muốn nam tuần, vừa vặn hẳn ta cũng muốn đến đó kiểm tra được đường, cho nên mới xuất phát sớm, đến lúc đó mới tập trung ở Giang Nam với Hoàng Thượng sau. Sức khỏe Vân hầu gia đã tốt hơn, người trẻ tuổi khí huyết tràn đầy nhu cầu lớn, Hoàng Thượng phải để ý nhiều hơn. Nếu không chịu đựng nổi, chờ đến Giang Nam hẳn ta sẽ điều dưỡng cho bệ hạ..." Đinh Đại càng nói càng phải nín cười.

Cơ Bǎng Nguyên cắn răng nói: "Vẫn ranh mãnh y như lúc trước, đợi trẫm đến Giang Nam rồi sẽ trị hẳn ta sau."

Chương 146: Phiên ngoại 2: Đi Giang Nam (2)

Lúc lên ngự thuyền đi Giang Nam, Vân Trinh vẫn còn e sợ, nhìn thấy Hoàng Thượng liền chột dạ, hai chân bủn rủn. Hắn cũng không dám ở cạnh y nữa, chuyện đầu tiên khi vừa lên thuyền chính là trốn ra mạn thuyền xa xa nghịch nước bắt cá.

Cơ Băng Nguyên biết hắn thẹn thùng nên cũng mặc kệ hắn, chỉ ngồi tr3

ban công với Khuất thái phó và Cơ Hoài Thịnh, vừa ngắm phong cảnh vừa nói chuyện. Đương nhiên không thể thiếu được chơi cờ và làm thơ.

Đây là lần đầu tiên Lư Mộng Hoa được làm bạn giá cho nên cực kỳ khẩn trương, hắn ta mới hầu hạ trong chốc lát, rốt cuộc vẫn còn trẻ, không giữ được bình tĩnh, lại thấy không có việc gì của mình nên mới lạng lẽ xuống thuyền. Nhìn thấy Vân Trinh đang đi chân trần tr3

nền thuyền phơi nắng, còn cầm lưới bắt cá chơi với mấy thị vệ.

Nhìn thấy người quen, trong lòng hắn ta liền thả lỏng, vội vàng cười tiến lên chào hỏi: "Ti chúc bái kiến Hầu gia."

Vân Trinh quay đầu thấy là hắn ta, chút khúc mắc lúc trước đã sớm biến mất không thấy gì nữa, ngược lại còn có chút áy náy, liền vội vàng cười gọi: "Mộng Hoa đấy hả, đến đây, chúng ta câu được rất nhiều cá. Người chọn một con đi, ta sẽ bảo phòng bếp làm riêng cho người, người thích ăn kiểu gì? Cá cắt lát? Hay là chiên dầu?"

Lư Mộng Hoa nhìn vẻ mặt hắn ta thân thiết, không hề có chút tự cao tự đại nào thì cũng nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Con nào cũng được, cá này cũng ăn được sao?"

Vân Trinh cười hì hì: "Ăn cái mới mẻ thôi."

Hắn nói ra: "Người đừng nhìn con cá này nhỏ, nếu chiên với bột và trứng gà thì thơm lắm đó! Hoặc là dùng để nướng... Cũng không cần quá chú trọng, vẩy ớt muối tiêu là được, người có biết không? Hồ tiêu thêm ít muối và đường, quả thực là vạn năng! Lại nhỏ hai giọt dấm và rượu..." Hắn nói vài câu đã thèm nhỏ dãi, phát tay chỉ huy một thị vệ bên cạnh: "Bảo đầu bếp làm một giá nướng đến đây, chúng ta nướng cá ăn! Lại làm chút gia vị tới."

Thị vệ kia cười hì hì nói: "Ta sẽ mang con cá này xuống xử lý trước một chút, để tránh làm bẩn tay Hầu gia."

Vân Trinh nói: "Được."

Thị vệ kia vô cùng lưu loát mổ cá cạo vẩy. Mấy đầu bếp cũng đã nhanh chóng bê lò than, lưới sắt, các loại gia vị dầu muối tương dấm tiêu đến, không bao lâu đã sắp xếp chỉnh tề. Lửa tha bốc lên, tất cả đều là than ngân sương không có khói. Vân Trinh vô cùng vui vẻ đi rửa tay nướng cá, tự mình bôi gia vị lên. Lư Mộng Hoa ở nhà cũng là công tử thế gia vọng tộc, đã bao giờ được tận hưởng dã thú này. Hắn ta cũng vội vàng đi qua góp náo nhiệt, đặt cá lên tr3

giá nướng.

Vân Trinh phấn khởi dạy hắn ta quét dầu lên như thế nào, lại quay đầu nhìn thấy hai nội thị áo xanh bưng hai cái khay đi ngang qua, vội vàng nói: "Cái gì đấy?"

Nội thị liền vội vàng tiến lên cười nói: "Bẩm Hầu gia, là nguyên liệu và trà bánh để Hoàng Thượng ở bên tr3

pha trà."

Vân Trinh nhìn thấy tr3

khay đầy hạt thông, hồ đào, đậu phộng, óc chó, ô liu, đậu nành, măng muối, hạt vừng cùng một đồng mút hoa quả như cam quýt. Tr3

một cái khay khác lại chát đầy bánh xốp nhân hoa quả, bánh sữa, bánh rán, bánh quy xốp vân vân. Hấn vội vàng nói: "Để lại cho ta nướng cá đi, vừa vụn dùng tới."

Nội thị kia vội vàng để khay lên mặt bàn, còn cười nói: "Vừa rồi nô tài nhìn thấy trong phòng bếp còn có rất nhiều đậu xanh xay đá, lại có cua rất béo, vịt vừa giết xong, lại có cả màn thầu, bánh nếp ngọt. Nô tài sẽ đi lấy một chút tới cho các vị gia."

Vân Trinh gật đầu cười.

Lư Mộng Hoa lại vội vã lén lút đưa một lá bạc cho nội thị: "Cảm ơn tiểu công công, làm trễ việc của người rồi."

Nội thị kia nào dám nhận, vội vàng tránh đi cười nói: "Không dám nhận, đây là điều nên làm mà." Nói rồi cười lui xuống, quả nhiên không bao lâu đã mang một bàn đồ ăn đến, sau đó mới tiếp tục bê đồ lên tầng hậu hạ.

Vân Trinh phấn khởi rắc vừng lên cá, cũng không thêm để ý.

Lư Mộng Hoa lại âm thầm kinh hãi. Hấn ta vào cung làm thị vệ, trưởng bồi trong nhà đã ân cần dạy bảo, trong đó có một điều là không được tùy ý sai sử nội thị cung nhân trong cung, nhất là ngự tiền nội, nhất là Đĩnh Đại công công, những người khác cũng không được, nếu không cẩn thận sẽ đắc tội người ta mà không biết. Không ngờ Vân Trinh lại tùy ý sai sử như thế, dám nội thị kia còn chịu nghe hấn chỉ huy.

Lại nghĩ lên hôm đó lần đầu tiên nhìn thấy Chiêu Tín Hầu, Lệnh Hồ Dục có danh tiếng tài tử còn tự mình dắt ngựa cho hấn. Về sau nghe ngóng mới biết được tổ phụ Lệnh Hồ Dục bị định tội, gia cảnh sa sút, bị liệt vào nô tịch hầu hạ Chiêu Tín Hầu. Hấn ta báí Thanh Y quân sư làm thầy, lại thoát khỏi nô tịch, trúng khoa cử, tiến vào Hàn Lâm viện. Nhưng lại chưa bao giờ che giấu việc hấn ta đã từng làm nô, hể cứ có tiệc tùng mà gặp Chiêu Tín Hầu

thì đều đứng hầu một bên, vẫn coi như chủ nhân mà cung kính.

Hắn ta thấy Vân Trinh chốc rắc vừng, chốc lại nhỏ xì dầu, đột nhiên sợ hãi cười nói: "Làm vậy không thể ăn được đi?"

Vân Trinh quay đầu nói: "Hả? Không thể nào? Ta thấy người khác cũng nướng như thế mà."

Lư Mộng Hoa nói: "Mặc dù ta chưa bao giờ nướng... Nhưng ta cảm giác con cá này rất nhỏ, người lại rắc nhiều nguyên liệu như thế."

Vân Trinh nói: "Cá có mùi tanh mà, không làm thế sao được."

Những thị vệ khác cười nói: "Mộng Hoa người đừng để ý tới hắn, hắn đang chơi đấy."

Vân Trinh cười hì hì, một lát sau cảm thấy đã nướng đủ rồi mới cầm lên cắn một cái, sau đó nhíu mày. Tất cả thị vệ đều cười vang.

Tiếng cười truyền lên tr3

tầng, Khuất thái phó lắc đầu cười nói: "Người trẻ tuổi đúng là thoải mái."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Không cần hỏi, nhất định là Vân hầu gia lại đang chơi trò gì mới mẻ rồi."

Cơ Băng Nguyên đã sớm ngửi thấy mùi thơm: "Nhất định là đang nướng cá."

Y đưa mắt nhìn thấy vẻ hào hứng tr3

mặt Cơ Hoài Thịnh, liền đứng lên nói: "Đi xuống xem bọn họ một chút đi."

Lúc đi xuống Vân Trinh đang giơ con cá nướng bóng đêm trộn quá nhiều nguyên liệu của hắn lên cười, bỗng nhiên quay đầu nhìn thấy tất cả thị vệ đều đã đứng lên nghiêm nghị hành lễ. Hắn cũng vội vàng đứng lên, nhưng ý cười tr3

mặt vẫn chưa hết. Cơ Băng Nguyên hỏi: "Cá nướng đâu? Không nướng cho trấm một à?"

Đám thị vệ thi nhau cười: "Có nướng, Hầu gia nướng ngon nhất."

Lư Mộng Hoa cũng cười, nghĩ thầm bình thường Hoàng Thượng đối xử với đám Long Tương vệ này không tệ, bọn họ còn chẳng có vẻ gò bó trước mặt Hoàng Thượng tí gì. Lại thấy Cơ Băng Nguyên khẽ gật đầu, đưa tay nhận lấy con cá trong tay Vân Trinh ném thử một miếng.

Sau đó đám thị vệ cười vang: "Hoàng Thượng trúng kế rồi."

Cao Tín quả trách: "Các người đúng là không biết lớn nhỏ đã quen!" Đám thị vệ vẫn cười đùa tí tưng, không hề sợ Hoàng Thượng chút nào.

Cơ Băng Nguyên lại nói: "Quả nhiên mùi vị không tệ."

Tr3

mặt Vân Trinh đầy vẻ không được tự nhiên, vụng trộm đưa mắt nhìn Khuất thái phó. Từ khi Hoàng Thượng vì hấn mà từ chối lời cầu hôn của Khuất thái phó, mỗi lần hấn nhìn thấy Khuất thái phó đều giống như chuột thấy mèo, trong lòng có chột dạ.

Khuất thái phó cũng mỉm cười góp vui: "Mộng Hoa có nướng con nào cho lão phu không?"

Lư Mộng Hoa vội vàng dùng hai tay dâng con cá mình vừa nướng xong lên, Khuất thái phó cầm lấy, Cơ Hoài Thịnh buồn bã nói: "Tiểu vương cũng phải nướng một con thôi."

Vân Trinh lung tung chọn một cái cánh gà chín đáo đưa cho hấn ta: "Ăn đi ăn đi."

Cơ Hoài Thịnh thấy vẻ mặt không được tự nhiên của hấn thì không hiểu

lắm, chỉ nói: "Sắp đến giờ ăn tối rồi, người lại ăn đồng đồ dầu mỡ này, lát nữa sẽ không ăn ngon. Cần thận đến lúc đó Quân đại phu lại nói người."

Cơ Băng Nguyên nói: "Trong phòng tr3

kia có hoa quả, phong cảnh cũng tốt, chuyển đi tr3

đó nướng chơi đi."

Hoàng thượng có lệnh, đương nhiên một đám người lập tức đi lên nhà nhỏ bằng gỗ, chuẩn bị hết nguyên liệu để nướng. Cơ Băng Nguyên cũng tự tay nướng một ít sườn dê đưa cho Vân Trinh.

Vân Trinh vốn còn đang ngồi nghiêm chỉnh, không dám nói một chữ nào. Hắn thấy Cơ Băng Nguyên và Khuất thái phó chơi cờ liền sang một bên khác nướng đồ. Hắn ngại có Khuất thái phó ở một bên cho nên cũng không dám nói nhiều, chỉ lẳng lặng chờ đợi. Có điều vừa mới ăn no, không lâu sau đã thấm mệt, mí mắt nặng nề, liền dựa sát vào giường ôm gối ngủ thiếp đi.

Lư Mộng Hoa nhìn thấy Vân Trinh ngủ quên, không chỉ không có ai nhắc nhở hắn mà tiểu nội thị còn cầm một tấm thảm đắp lên. Hắn ta càng có thêm một sự hiểu biết nữa về việc Chiêu Tín Hầu rất được thánh sủng.

Vân Trinh ngủ đến mơ mơ màng màng, lúc tỉnh dậy trong phòng đã yên tĩnh hẳn. Hắn ôm thảm ngồi dậy, ngủ đến choáng váng cả đầu, chắc là do không tiêu hóa được đồng đồ nướng kia. Lại thấy cửa sổ trong phòng rộng mở, gió sông thổi vào trong vô cùng sáng khoái. Cơ Băng Nguyên đang ngồi ở bên giường lẳng lặng cầm sách đọc, quay đầu nhìn thấy dáng vẻ mơ màng ngơ ngác của hắn thì không nhịn được cười, ngồi xuống cạnh hắn: "Không ngủ thêm chút nữa à?"

Vân Trinh còn vẫn hỏi: "Mọi người đâu rồi?"

Cơ Băng Nguyên cười: "Khuất thái phó thấy người ngủ thiếp đi nên chơi xong một ván cờ đã rời đi rồi. Tất cả mọi người cũng đều tự giác cáo lui."

Vân Trinh quần bách: "Ta thất lễ..."

Cơ Băng Nguyên cười nói: "Đều không phải là người ngoài, có gì phải ngại. Trẫm vốn dẫn người ra chỉ để giải sầu thôi mà." Nói rồi liền cầm bát nước ô mai đến nói: "Vừa rồi trẫm bảo bọn họ nấu, người ăn không ít đồ nướng rồi lại ngủ ngay, sợ người sẽ đói."

Vân Trinh đang muốn nhận lấy cái bát, Cơ Băng Nguyên lại tránh đi, đưa đến bên miệng mình uống một hớp rồi vươn người ra ngậm lấy môi Vân Trinh.

Vân Trinh trở tay không kịp, mở ra miệng nuốt xuống. Môi lưỡi hai người quấn lấy nhau, nước ô mai ê ẩm ngọt ngào, còn có cả đá man mát. Bởi vậy nụ hôn này càng thêm thơm ngọt ngon miệng.

Hai người triền miên tr3

giường một hồi lâu, Vân Trinh bị y hôn đến thở hồng hộc. Cơ Băng Nguyên ôm lấy eo hãm chậm rãi vuốt v3, đã sớm cởi đai lưng hấn để lộ áo lụa trắng bên trong từ lúc nào. Y còn chỉ cho hấn xem phong cảnh ngoài cửa sổ: "Nhìn thấy ngọn núi bên kia không? Đó là núi Định Tương."

Hôm đó Vân Trinh bị dạy bảo một trận, bây giờ vẫn còn có chút khí e sợ. Hấn đang kéo đai lưng muốn cự tuyệt, nghe thấy y nói đến núi Định Tương thì kinh ngạc nhìn ra ngoài: "Ở đâu?"

Cơ Băng Nguyên nín cười: "Còn xa lắm, mai sẽ có thể đến, đó là sơn trại của mẫu thân người. Về sau nàng cứu được phụ hoàng cho nên ngọn núi kia đã được đổi thành núi Định Tương. Chờ ngày mai lại gần bờ, trẫm sẽ dẫn người đi xem."

Vân Trinh bám lấy bệ cửa sổ nhìn ra ngoài, vô cùng mong chờ: "Thật sự sẽ dẫn ta đi xem sao?" Lại không hề phát hiện áo trong áo ngoài đều đã bị cởi hết ra.

Cơ Băng Nguyên nói: "Trẫm đã bao giờ lừa người chưa? Chúc chắn sẽ dẫn

người đi xem nơi mẩu thân người từng ở, đáng tiếc Chương quân sư còn phải ở lại kinh làm việc cho trẫm, nếu không hẳn ta cũng có thể dẫn người đi thăm quan." Y vừa nói, bàn tay cũng không nhàn rỗi, nhẹ nhàng giặt quần áo trong màu xanh ngọc của Vân Trinh. Ánh trời chiều chiếu khắp nơi, cơ thể tuổi trẻ đắm chìm trong ánh sáng màu cam nhạt, cơ bắp căng đầy, đường cong trôi chảy. Cơ Băng Nguyên cũng không nóng nảy, chỉ chậm rãi chuyển động giống như thưởng thức, thỉnh thoảng lại hôn sau tai, bên cổ Vân Trinh một cái.

Nhưng mà Vân Trinh trẻ tuổi, sao có thể chịu được y trêu chọc như vậy. Hắn đỏ mặt tới mang tai, vừa tránh né vừa nói: "Hoàng Thượng, ban ngày ban mặt... không tốt lắm đâu." Ánh sáng chói quá, gió tr3

sông lại thổi đến từng cơn giống như vô số bàn tay đang vuốt v3 da thịt hắn. Làn da bình thường không thấy ánh mắ trời giống như được tự do, mãi cảm để lộ cảm giác tồn tại rõ ràng.

Cơ Băng Nguyên đề lại eo hắn không cho phép tránh né, cương quyết nói: "Ai bảo người cứ nhất định đòi ở một mình một phòng? Mấy ngày nay Hoàng hậu hầu hạ chậm trễ, trẫm đành phải đốc xúc huấn luyện một phen."

Cuộc dạy dỗ này kéo dài đến tận khi mắ trời lặn, màn đêm buông xuống, gió đêm chậm chậm thổi qua da thịt Vân Trinh. Vân Trinh lại chỉ ôm lớn nằm sấp không nhúc nhích, Cơ Băng Nguyên yêu thương kéo chăn lên đắp kín cho hắn rồi mới sai người mang nước lên.

Ngự thuyền chậm rãi cập bờ trong màn đêm, Lư Mộng Hoa dùng xong bữa tối, thích ý đi dạo tr3

mạn tàu. Hắn ta nhìn thấy Cơ Hoài Thịnh cũng đang dựa vào lan can nhìn bảo các tr3

ngự thuyền với vẻ mặt nghiêm trọng, liền cười đi qua chào hỏi: "Vương gia dùng bữa rồi sao? Đang ngắm phong cảnh à?"

Cơ Hoài Thịnh chỉ nhìn chăm chăm đám nội thị nối đuôi bê nước nóng khăn mặt kia, lẩm bẩm nói: "Đang tự hỏi một vấn đề sâu lắng."

Lư Mộng Hoa mờ mịt nhìn sang, không rõ ràng lắm: "Lại nói hình như vẫn chưa nhìn thấy Hầu gia, không phải hắn vẫn còn đang ngủ ở chỗ Hoàng Thượng đấy chứ?"

Cơ Hoài Thịnh lẩm bẩm nói: "Ta đang nghĩ ta ngốc như vậy, có phải về phiêm sớm một chút là được rồi không... Chỉ có người thông minh mới ở trong kinh được thôi."

Lư Mộng Hoa không nghĩ ra: "Hả?"

Cơ Hoài Thịnh nhìn hắn ta, đột nhiên cảm thấy vui vẻ. Cuối cùng cũng có người còn khờ dại hơn mình rồi.

Chương 147: Phiên ngoại 3: Đi Giang Nam (3)

Vân Trinh bị dạy dỗ, ngày hôm sau ngủ đến trưa mới đứng dậy.

Hắn lười biếng đi ra, cũng không tìm người hầu hạ mà tự xuống bếp lấy một ít đồ ngồi tr3

mũi thuyền vừa nhìn mặt nước vừa ăn, hai chân cởi giày chỉ để chân trần khua nước.

Không biết Cơ Hoài Thịnh chui ra từ chỗ nào, lặng lẽ ngồi bên cạnh hắn. Vân Trinh quay đầu nhìn thấy liền ném cho hắn ta một quả. Cơ Hoài Thịnh cầm trong tay cắn mạnh một miếng, lại nhìn thấy hắn vô cùng vui vẻ, tr3

người mặc áo ngoại bào rộng rãi, cổ áo lụa bên trong nói lỏng để lộ từng vết tích tr3

da thịt.

Lúc trước hắn ta chỉ biết Vân Trinh thích long dương, nam tử dùng sức nên mới có thể để lại dấu vết rõ ràng như thế.

Nhưng khi biết một người khác là ai, hắn ta đã không còn suy nghĩ gì nữa rồi.

Đứng đầu thiên hạ, thống ngự tứ phương, ung dung trang nghiêm, lạnh lùng hờ hững, bất kỳ ai đến gần y đều phải ngừng thở. Đương nhiên nghĩ lại cũng thấy Hoàng Thượng vô cùng yêu thương Vân Trinh thật.

Lúc trước chỉ cho rằng là thương hại và trông coi đối với tiểu bối, là sự khẳng định và đáp ứng với chiến công ngày xưa của Định Tương trưởng

công chúa.

Vừa nghĩ tới liền hận không thể cho mình mấy cái tát.

Ngu! Quá ngu! Rõ môn một trước mặt vậy! Thế mà hấn ta lại làm như không thấy? Còn đề cử biểu muội mình làm thiếp cho Vân Trinh?

Tại sao Cơ Hoài Tố lại bí quá hoá liều, rõ ràng là không thể cướp được! Không thể cướp được!

Cơ Hoài Thịnh quả thực không nhịn được muốn rút nước mắt đồng tình với Cơ Hoài Tố, một khi nghĩ đến là Hoàng Thượng, hấn ta còn chẳng có dũng khí để hỏi Vân Trinh!

Đây chính là người giống như thần linh đó!

Sao Cơ Hoài Tố có thể giành được? Hấn ta quá bội phục dũng khí của Cơ Hoài Tố, dám cướp nữ nhân của Hoàng Thượng... Không đúng, cướp nam nhân... Sao càng nghĩ càng kì quái vậy...

Cơ Hoài Thịnh quan sát kỹ Vân Trinh, thần thái của hấn vẫn hoàn toàn như trước đây, nhìn chỗ nào cũng không nhận ra dáng vẻ của yêu phi, rõ ràng vẫn chỉ là một đứa bé thôi! Cũng không hề có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, rốt cuộc hấn có cái gì để mê hoặc được người anh minh thần võ như Hoàng Thượng?

Tính tình cũng thẳng thắn, không thích ai liền trở mặt - bây giờ mới biết được hóa ra là do Hoàng Thượng chiều hư. Lão An Vương ban thưởng tên Phụng Cử đương nhiên là vì đã sớm biết. Chân long tr3

trời, ắt phải có cả Phụng cử đi theo, quả nhiên là đã sớm biết rồi! Khó trách lại chọn Thanh Bình vương, chắc, đều là cáo già cả.

Khuất thái phó... Tất nhiên cũng biết!

Cơ Hoài Thịnh vừa cắn răng bóc vỏ quýt trong tay, vừa nhét vào trong

miệng. Có ngốc không chứ? Người nói người xem! Có bị đàn không?

Vân Trinh quay đầu thấy hắn ta gặm cả vỏ quýt thì bật cười, cướp lại: "Nghĩ gì thế? Ăn cả vỏ?"

Cơ Hoài Thịnh ngượng ngùng: "Thấy người nhàm chán quá mà, hôm nay chơi cái gì? Bạn giá thực sự quá nhàm chán." Hắn ta lặng lẽ nói: "Thế mà Hoàng Thượng và Khuất thái phó còn đang đọc sách!"

Vân Trinh rất tán thành: "Đúng vậy, khó trách ta nói sao Hoàng Thượng lại nghe nhiều biết rộng như thế, hóa ra y đi đến đâu cũng không rời khỏi quyển sách."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Tr3

thuyền rất nhàm chán."

Vân Trinh nói: "Không có việc gì, đêm nay sẽ đến núi Định Tương, ngày mai Hoàng Thượng sẽ dẫn chúng ta đi leo núi."

Cơ Hoài Thịnh phẫn chấn nói: "Núi Định Tương? Chính là ngọn núi trước kia mẫu thân người cứu giá?"

Vân Trinh gật đầu: "Đúng thế."

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Trưởng công chúa là một truyền kỳ."

Vân Trinh ngóng trông: "Ta rất nhớ nàng, chắc chắn lúc còn trẻ nàng rất có mị lực."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Đúng vậy, ngoại tổ phụ của ta đã từng gặp nàng một lần. Khi đó nàng đến mượn lương, nói là lương không đủ, tính cách vô cùng phóng khoáng."

Vân Trinh giật mình nói: "Thế mà ông ấy lại có quan hệ như vậy với mẫu thân ta? Có rảnh ta phải đến thăm ông ấy mới được."

Cơ Hoài Thịnh cười nói: "VẬY chắc ông ấy sẽ vui ch3t mắt."

Vân Trinh quơ chân nhẹ nhàng cười, hiển nhiên vô cùng chờ đợi đến ngày leo núi hôm sau.

Đợi đến đêm, quả nhiên chiếc thuyền đã dừng lại bên bờ sông Định Tường. Khuất thái phó cao tuổi đã sớm nói là sẽ không đi. Vân Trinh thì vui vẻ gấp thức ăn lấy lòng Cơ Băng Nguyên, Cơ Băng Nguyên thấy hấn như vậy thì rất buồn cười, nhưng nghĩ đến hôm qua mới giày vò hấn, sợ thân thể hấn chưa có khôi phục tốt, ngày mai lại phải leo núi cho nên đêm đó cũng không để Hoàng hậu thị tắm, chỉ bảo hấn trở về phòng ngủ sớm một chút.

Cơ Băng Nguyên nói đi ngủ sớm để hôm sau dậy sớm leo núi.

Vân Trinh nằm một mình kích động đến mức không ngủ được, đêm khuya chạy đến tr3

mạn thuyền ngồi nhìn nước sông. Ánh trăng tr3

trời chiếu vào trong nước dập dờn theo làn sóng. Hấn đưa tay vẩy nước mát, bỗng nhiên cảm giác trong nước như có một vòng xoáy, trong vòng xoáy lại như có bóng người.

Hấn vô cùng kinh hãi, liền thò người ra xem. Đột nhiên vòng xoáy đổi diện lại truyền đến một lực hút lớn, hấn không chống lại được mà rơi vào mặt sông. Bùm, bọt nước văng khắp nơi, chưa kịp lấy lại tinh thần đã rơi vào trong nước, chỉ nghe được loáng thoáng tiếng kêu truyền đến tr3

đầu. Nhưng hấn đã hoảng hốt bị quẩn vào trong vòng xoáy rồi.

Hấn không giỏi bơi lội, chỉ có thể ra sức giãy giụa trong nước, nhưng vẫn không thể tránh khỏi uống phải mấy ngụm. Đột nhiên có người ôm chặt lấy hấn kéo lên mặt nước, mơ mơ màng màng cảm giác có người kéo hấn lên tr3

bờ, ép nước ra cho hẳn.

Đến khi hẳn tỉnh táo lại mới phát hiện đang ở giữa ban ngày.

Mình đang ở bên bờ sông cây cối xanh um, còn có không ít hoa dại nở tung bừng. Nơi xa là núi non trập trùng, rừng sâu thăm thẳm.

Có mấy người đang cúi đầu nhìn hẳn, trong đó có một nữ tử trẻ tuổi tùy tiện cười nói: "Hình như là tiểu công tử nhà ai? Trông cũng có vẻ thuận mắt, không bằng giữ lại sơn trại làm chồng nuôi từ bé của ta đi."

Vân Trinh ướm đắm ngời dậy, nhìn diện mạo nữ tử kia chỉ cảm thấy như trong mơ: "Nương!"

Vẻ mặt nữ tử kia đã nứt ra, mấy nam tử bên cạnh ôm bụng cười to: "Lão đại, con của ngươi đến rồi! Nuôi chồng từ bé làm gì? Trực tiếp nhảy cóc nuôi con trai đi!"

Trong đó có một nam tử ướm dầm dề, có vẻ là người mới cứu hẳn lên, trầm giọng nói: "Chỗ này hoang vắng không có dấu người, sao tự nhiên lại có một tiểu công tử giàu sang như thế? Ngươi rơi xuống nước từ nơi nào?"

Vân Trinh nhìn về phía hẳn ta, mờ mịt nói: "Tr3
thuyền..."

Nam tử cau mày nói: "Là gặp phải thủy đạo sao?"

Mấy nam tử bên cạnh mồm năm miệng mười nói: "Thiên hạ đại loạn, chỗ nào cũng đang đánh trận, đạo phỉ nhiều như ma, sao lúc này còn dám ra ngoài chứ."

"Đáng thương cho da mịn thịt mềm này, không tìm thấy người nhà chúng ta cũng không kiếm được tiền chuộc nha, bây giờ xử lý thế nào? Bỏ hẳn ở chỗ này tự sinh tự diệt? Mang về còn lãng phí lương thực, Chương này tiên sinh lại muốn mắng lão đại của chúng ta thôi."

"Nhìn đầu óc hấn không tỉnh táo lắm, giữ lại sẽ không bị Thanh Long quân bên kia chộp tới làm quân lương chứ."

Đầu óc Vân Trinh vô cùng hỗn loạn, vô ý thức hỏi: "Thiên hạ đại loạn? Bây giờ là năm bao nhiêu?"

Một nam tử cười nói: "Phải xem người đang nói thế nào, nếu nói về Ung triều thì chính là Khánh Hoà năm thứ mười ba, nếu nói về Bắc Ngụy... bao nhiêu năm rồi? Ba năm hay là năm năm? Nghe nói Bắc Ngụy đã chiếm được Nam đô, lão già Hoàng đế cũng chạy trốn đến Giang Nam rồi... Nói không chừng một lúc nào đó sẽ biến thành Ngụy triều thật đấy."

"Quạ trong thiên hạ đều đen như nhau, ai làm Hoàng đế cũng vậy, dù sao cũng không biết trông trọng."

Vân Trinh hoảng hốt. Khánh Hoà, đây là niên hiệu của tiên đế!

Hấn quay mặt đi nhìn nước sông kia, chỉ thấy ánh nắng chói chang, nước sông cuộn cuộn, hoàn toàn không nhìn ra đêm khuya yên tĩnh đen nhánh kia nữa. Hoàng Thượng không tìm thấy mình liệu có nổi điên không? Mình nhảy lại sẽ có thể trở về sao?

Lại thấy nữ tử trông rất giống mẫu thân hấn đến gần nhìn kỹ, nói: "Đúng là có chút giống ta, nương người rất giống ta sao?"

Đám thổ phỉ phía sau cười đến ngửa tới ngửa lui: "Lão đại, người đúng là không biết nương. Người phải giả cho một nam quân rất đẹp mới có thể sinh ra được đứa trẻ tuần tú thế này nha!"

Chóp mũi Vân Trinh chua chua, vành mắt đỏ lên. Chẳng lẽ mình đang gặp được mẫu thân trẻ tuổi còn đang làm trùm thổ phỉ sao!

Mẫu thân qua đời rất nhiều năm, hấn sống lại hết đời này đến đời khác nhưng lại chưa từng được gặp mẫu thân mình.

Hắn lau nước mắt, nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn ra không ngừng. Hắn vừa buồn vì lúc này mẫu thân còn trẻ sẽ không nhận ra mình, vừa sầu lo mình không biết đã lạc đến nơi nào, liệu Cơ Băng Nguyên có nóng lòng hay không, mình có thể trở về được nữa không... Bỗng nhiên một suy nghĩ nhảy từ trong đầu ra ngoài.

Nếu hắn đã trở về quá khứ, có phải sẽ có cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng tuổi trẻ hay không!

Hắn bỗng nhiên phấn chấn nhìn về phía mẫu thân, trông mong nói: "Đại tỷ tử, ngài thu lưu ta được không? Ta ăn không nhiều, ta còn biết cưỡi ngựa bắn tên! Ta sẽ làm việc cho ngài!" Nếu đi theo mẫu thân, chức hắn tiếp theo sẽ là cứu tiên đế, sau đó phong thành Công chúa, sau đó sẽ có thể nhìn thấy Thái tử nha!

Mấy tên thổ phỉ lại cười âm lên: "Lão đại, người ta coi trọng người thật kìa!"

Phàn Tuệ Tuệ nhìn thiếu niên kia ướt đẫm mắt nhìn nàng, đôi mắt cũng ướt sũng, vành mắt đỏ đến đáng thương, nghĩ thầm đúng là cổ quái. Sao vừa nhìn thấy hắn đã cảm thấy cực kỳ thân quen, đúng là không thể nói ra câu từ chối được. Ngắm lại đứa nhỏ này ăn mặc sang trọng, nhìn có vẻ cũng ngây thơ đơn thuần, không biết sao lại bị rơi xuống nước. Nếu mình mà mặc kệ thật, sợ rằng hắn sẽ không chạy thoát được trong rừng rú đêm hôm. Nàng mềm lòng nói: "Nhìn qua trông người giống con nhà trong sạch, chúng ta chính là sơn phỉ đấy!"

Vân Trinh nói: "Vừa nhìn đại tỷ tử liền biết là người tốt!"

Phàn Tuệ Tuệ ghen lời, hỏi hắn: "Người tên là gì?"

Vân Trinh nói: "Vân Trinh, Vân trong đám mây, Trinh trong may mắn."

Đám sơn phỉ đều không biết chữ, cũng hàm hồ kêu lên: "Vân tiểu đệ sao, ta tên là Tổng Tam, hắn ta là Vương Nhị, đều gọi ca là được rồi. Đây chính là lão đại của chúng ta, người cứ gọi là là Phàn lão đại - Lại mang một miệng ăn trở về, ta nói này đại tỷ, chắc chắn lát nữa Chương tiên sinh sẽ lại nói

người."

Phàn Tuệ Tuệ nói: "Được rồi, chẳng lẽ lại để mặc người ta ở đây sao. Đến đêm còn có sói nữa, người xem quần áo hần ướt sũng, đừng để bị bệnh."

Vân Trinh vô cùng vui vẻ đứng lên, mấy tên sơn phỉ bỗng nhiên phát hiện, khá lẩm! Dáng dấp hần vẫn rất cao! Mọi người nói: "Được thôi, có vóc dáng như thế này, dù sao cũng có thể làm việc được."

Phàn Tuệ Tuệ lại có chút sầu não, đám sơn phỉ chỉ cười: "Đột nhiên nông nổi, trở về lại sợ Chương tiên sinh mắng chứ gì. Người trong sơn trại chúng ta càng ngày càng nhiều, lần trước người cứ nhất quyết thu lưu đám lưu dân dưới thôn kia, ngày mai lại đi đâu kiếm thương thực bây giờ."

Vân Trinh nhìn mẫu thân mình mày rậm mắt to, ánh mắt linh động phi phàm, sắc mặt hồng hào khác hẳn với người lúc trước luôn dịu dàng yêu thương mình. Trong lòng hần rất vui vẻ, chỉ bám sát theo Phàn Tuệ Tuệ, nghe được bọn họ nói vậy thì trấn an: "Không có chuyện gì, ta sẽ giúp ngài làm rất nhiều chuyện! Sẽ không khiến người ta chán ghét!"

Phàn Tuệ Tuệ thấy hần nói ngọt, chút lo lắng trong lòng cũng đã bị xua tan, thậm chí dù sao Chương tiên sinh cũng đã quen rồi.

Chương 148: Phiên ngoại 4: Đi Giang Nam (4)

Chương Diễm hồi còn thanh niên thật sự quá tuấn tú, cho dù hắn ta đang lạnh lùng quở trách Phàn Tuệ Tuệ thì cũng rất dễ nhìn.

Khó trách Phàn Tuệ Tuệ chỉ cười nghe Chương Diễm tính sổ với nàng: "Hôm qua người giữ lại hơn hai mươi thôn dân, một nửa người trong đó đều không thể làm việc, lương thực chỉ đủ ăn ba ngày. Hôm nay người nói dẫn người đi săn, kết quả lại nhặt được một tên vô dụng chỉ biết ăn không biết làm về!"

Vân Trinh rụt rè: "Ta cũng có thể săn thú."

Chương Diễm nhìn hắn chằm chằm: "Người đã giết gà bao giờ chưa? Săn cái gì mà săn! Nhìn người cứ như con thỏ trắng nhỏ, chỉ sợ ra ngoài còn cần người ta chăm sóc! Nhóm lửa giặt quần áo, đào đất đốn củi, người biết làm cái gì?"

Vân Trinh nháy mắt, Phàn Tuệ Tuệ cười hì hì: "Ta sẽ đi săn, mỗi ngày ta đều đi săn, bảo đảm sẽ không để mọi người bị đói."

Chương Diễm quát: "Đã sắp đến mùa đông rồi! Người có thể săn được đến lúc nào?"

Phàn Tuệ Tuệ cười hì hì, bỗng nhiên có mấy nam tử xông từ bên ngoài vào: "Lão đại lão đại! Dưới núi có một thương đội! Nhìn có vẻ là vận chuyển lương thực! Có cờ hiệu của Chu gia! Chỉ là tương đối nhiều hộ vệ... Nhìn người nào người nấy đều cao to, đếm qua cũng phải hơn chục tên hộ vệ, có chút khó giải quyết."

Chương Diễm trầm mặc, Phàn Tuệ Tuệ vội vàng nói: "Nhìn đi! Không phải là

mới làm ăn đã tới rồi sao? Quy củ cũ, chỉ lấy hàng không làm tổn thương mạng người..."

Chương Diễm lạnh lùng nói: "Chu gia đất Tấn giàu có thiên hạ, chắc bọn họ đang vận chuyển lương thực đến Giang Nam. Dựa vào mấy người các người đã đói vài ngày mà có thể lấy được lương thực lại không làm tổn thương mạng người sao? Không có khả năng, hoặc là từ bỏ, hoặc là chuẩn bị chiến đấu, chuẩn bị sẽ chết mấy người. Chắc chắn đối phương đã mời tiêu cực chuyên nghiệp đến, bọn họ sẽ không nương tay."

Đám người nghe xong tr3

mặt đều có chút e sợ, Phàn Tuệ Tuệ nói: "Ta mang vài người đi xem một chút, không được sẽ rút về."

Chương Diễm nhìn nàng một không nói lời nào, Phàn Tuệ Tuệ lại biết hắn ta lo lắng, cười nói: "Đừng lo, người biết ta mà, thấy không đúng sẽ đi ngay, mọi người cầm vũ khí lên đi!"

Chương Diễm nói: "Người dẫn cả Lao Bình theo, hắn ta có sức lực lớn, có thể bảo vệ được người."

Phàn Tuệ Tuệ cười một tiếng, quả nhiên đã cho người đi tìm Lao Bình.

Vân Trinh lặng lẽ ra ngoài, cũng đi theo Phàn Tuệ Tuệ.

Đã thấy Phàn Tuệ Tuệ bắt đầu dẫn người đi leo núi.

Hắn không khỏi nói: "Không cưỡi ngựa sao?"

Phàn Tuệ Tuệ quay đầu nhìn hắn một cái, cười nói: "Đường núi còn chưa tiện để cưỡi ngựa, chúng ta đi bằng đường nhỏ. lát nữa người theo sát ta, thấy tình thế không ổn chúng ta cũng rẽ vào đường nhỏ chạy về."

Vân Trinh:...

Nương à, ngài đúng là vất vả! Vừa mới đi săn khỏ cực leo núi trở về trại, bây giờ lại phải leo núi ra ngoài!

Một đoàn người leo đến mức đồ mồ hôi đầm đìa, Phàn Tuệ Tuệ đứng tr3

cao nhìn xuống, cau mày nói chuyện với Lao Bình bên cạnh: "Lao Bình, người cảm thấy có mấy phần chắc chắn?"

Lao Bình nói: "Phàn tử, thật sự không được, không thể không xảy ra mạng người được. Những tiêu sư này vừa ra tay sẽ không để lại lối thoát, tr3

núi có nhiều người đói bụng, ta thấy đám phú thương này đều là giàu có bất nhân. Bên ngoài càng ngày càng loạn, chúng ta lại cứ nhất định không được lấy mạng người ta, ngược lại sẽ bị người khác thừa lúc vắng mà vào, không có đường sống đâu lâu dài. Không bằng chúng ta đẩy tảng đá kia xuống làm rối loạn thương đội của bọn họ trước rồi mới đến cướp lương thảo hàng hóa, sau đó lại giết mấy người là ổn. Lấy được số lương thực này, chúng ta sẽ có hy vọng qua mùa đông."

Vân Trinh nhìn lúc này Lao Bình vẫn rất cường tráng cao lớn, cánh tay còn to hơn cả chân mình. Hóa ra ông ấy đã đi theo mẫu thân mình sớm như vậy.

Phàn Tuệ Tuệ lắc đầu nói: "Không được, nếu làm bản quần áo thì sẽ không còn yêu quý nữa. Một khi chúng ta bắt đầu giết người cướp tiền thì sẽ không trở về được nữa, trước khi cha qua đời đã dặn dò ta, ta đã đồng ý với ông ấy rồi."

Lao Bình nói: "Lão đại, chúng ta không trồng trọt, không có cơm ăn, có thể kiên trì được bao lâu? Bây giờ sơn trại nhiều người, nếu không có cơm ăn, bọn họ còn trách ngược lại người đấy."

Phàn Tuệ Tuệ nói: "Không chừng lúc nào đó thiên hạ sẽ thái bình thôi. Được rồi, chúng ta vẫn là trở về đi."

Vân Trinh lại nhìn cờ Chu thị phía dưới, trong lòng suy nghĩ không biết mẫu

thân mượn lương Chu gia là chuyện lúc nào, đáng hận lúc Cơ Hoài Thịnh nói mình lại không hỏi nhiều vài câu. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Đại tỷ tỷ, Chu gia không thiếu chút lương thực ấy, nhưng chúng ta không có để qua mùa đông thì sẽ mất mạng, không bằng đại tỷ tỷ xuống dưới mượn bọn họ. Chu gia nhân từ, không chừng sẽ đồng ý thì sao?"

"Mượn?" Mấy người đều cười lên: "Tiểu công tử đúng là không dính khói lửa trần gian, bây giờ loạn thế, lương thực chính là mạng, ai lại cho người mượn mạng mình chứ."

Vân Trinh lại nói với Phàn Tuệ Tuệ: "Đại tỷ tỷ, thử một chút xem sao, dù sao cũng tốt hơn bây giờ trở về."

Phàn Tuệ Tuệ xoa xoa bàn tay, có chút xấu hổ: "Ta không giỏi nói chuyện với những quý nhân này lắm. Nếu sớm biết vậy, không bằng gọi Chương tiên sinh đi theo..."

Vân Trinh nói: "Ta dạy người nha." Hắn tiến tới nói thầm với Phàn Tuệ Tuệ, Phàn Tuệ Tuệ vốn có trí nhớ tốt, vừa nhớ kỹ vừa nửa tin nửa ngờ nói: "Như thế mà người ta cũng tin?"

Vân Trinh nói: "Ai nha càng là quý nhân càng mê tín, đại tỷ tỷ cứ dẫn Lao Bình đi theo, đừng dẫn nhiều người. Nhiều người mới khiến bọn họ đề phòng, người chỉ là một nữ phỉ, bọn họ sẽ còn muốn nghe xem người nói gì."

Phàn Tuệ Tuệ nói: "Được rồi, vậy ta thử một chút."

Vân Trinh lại lấy một ngọc bội từ hầu bao bên hông ra đưa cho nàng: "Đại tỷ tỷ, nếu đã mượn thì cũng nên có vật thế chấp. Người đưa khối ngọc bội này cho bọn họ làm tin, về sau có vay có trả."

Phàn Tuệ Tuệ nói: "Thứ này rất quý đi? Hay là người cứ giữ lại."

Vân Trinh nói: "Haiz ta ở chỗ các người ăn ăn uống uống, đây xem như tiền cơm của ta."

Phàn Tuệ Tuệ nói: "Được rồi, vậy, chúng ta xuống dưới."

Vân Trinh lại nói: "Chờ một chút, người cứ đi thẳng xuống sợ rằng bọn họ sẽ làm người bị thương. Đại tỷ tỷ cho ta mượn cung tiễn một lát, để ta phát tín hiệu cho bọn họ. Mọi người tách ra nghe hiệu lệnh của ta, chờ ta bắn tiễn tới thì các người liền đứng lên khỏi bụi cỏ, vung vẩy vũ khí, biết không? Sau đó đại tỷ tỷ mới đi xuống."

Phàn Tuệ Tuệ nói: "Như vậy có tác dụng không? Không phải sẽ đánh nhau ngay lập tức đấy chứ? Tiễn pháp của người như thế nào? Cung của ta hơi cứng."

Vân Trinh đưa tay nói: "Tạm được, chờ ta thử một chút."

Phàn Tuệ Tuệ đưa cung tiễn cho hắn, Vân Trinh cầm cung thử một chút, phát hiện thế mà lực cánh tay của mẫu thân cũng không nhỏ, vậy mà lại dùng cái cung cứng như thế này. Hắn không khỏi cảm thấy khâm phục, cầm tiễn lên cài vào cung, kéo một phát thành hình trăng tròn. Lao Bình chặc một tiếng: "Tiểu đệ có chút công phu đấy."

Vân Trinh nhắm ngay lá cờ Chu thị kia, nheo mắt lại, một lát sau bỗng nhiên nói lỏng ngón tay ra, "Vèo!"

Mũi tên lông vũ bắn nhanh đi, cắm phập vào tr3

lá cờ. Cây cờ lắc lắc rồi rụng xuống, thương đội phía dưới lập tức chuyển động, vô số hộ vệ nghiêm chỉnh vây quanh xe ngựa, xe hàng.

Đám người tr3

núi vôi vàng cầm vũ khí đứng lên, bầu không khí đột nhiên khản trương hơn.

Vân Trinh nhìn một tên này đã đủ để uy hiếp, liền cầm cung tiễn nói: "Đại tỷ tỷ có thể đi xuống rồi."

Phàn Tuệ Tuệ đứng lên, Lao Bình ở bên cạnh cũng cởi cái bao vẫn công tr3
lưng để lộ một thanh đao Cửu Nhĩ Bát Hoàn.

Phàn Tuệ Tuệ đưa tay xách đao cất bước rời đi, vòng vàng tr3

đao vang lên lách cách. Vân Trinh ở phía sau thấy được nàng cầm đao lớn
kia thì hơi giật giật mí mắt - lúc trước hẳn đã từng nhìn thấy thanh đao này
trong nhà, còn tưởng rằng để trang trí, hóa ra nó thật sự là đao mà mẫu
thân đã dùng!

Đám người kia thấy Phàn Tuệ Tuệ đi xuống, chỉ có một nam một nữ nên
không vội tiến lên ra tay mà chỉ nói: "Nữ tử kia, sao lại chặn đường đi của
chúng ta?"

Phàn Tuệ Tuệ há to miệng, cuối cùng mới nói một câu: "Núi này là ta mở,
cây này là ta trồng..."

Đối phương trừng lớn mắt, tất cả bỗng nhiên dựng hết binh khí lên. Rốt
cuộc Phàn Tuệ Tuệ mới nhớ ra lời Vân Trinh dạy, liền vội vã sửa: "Đã gần
đến đông, sơn trại chúng ta có mấy trăm người, không có lương thực qua
mùa đông. Nghe nói Chu gia giàu có thiên hạ, lại hay tích đức làm việc
thiện, cho nên ta mới đặc biệt đến mượn chủ nhân Chu gia mấy xe lương
thực. Cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tầng tháp, sơn trại chúng ta sẽ
biết ơn trong lòng, ngày sau ắt sẽ báo đáp."

Đối phương nhìn nhau, một người giống như chưởng quỹ thương đội đi ra
nói: "Lương thảo của chúng ta là muốn mang đến cho quân đội đánh trận,
không thể cho mượn được. Không bằng chúng ta giao ra chút tiền mãi lộ,
trại chủ đi tìm người khác mượn đi?"

Phàn Tuệ Tuệ đành phải kiên trì bịa tiếp: "Không dối gạt chưởng quỹ, hôm
qua ta nằm mơ một giấc chiêm bao. Mơ thấy Quan Âm nói với ta mấy ngày
nay núi Tề Vân này của ta sẽ có cát tường, có phượng từ phía tây đến để
cứu nguy cho sơn trại. Còn có chân long gặp nạn, nếu giải cứu sẽ gặp may

mấn lớn. Nếu như thế, Chu gia là thương gia đất Tấn, chẳng lẽ phượng từ phía tây đến chính là các người sao? Đây chính là kỳ ngộ ngàn năm có một, ta khuyên đại chương quỹ nên nghe theo số trời, sau này mới có thể an khang thịnh vượng."

Đối phương nghe nàng nói hươu nói vượn thì chỉ muốn cười. Phàn Tuệ Tuệ nhìn sắc mặt đối phương liền biết bọn họ đều không tin, bây giờ chỉ có thể đưa ra một tín vật để chứng minh mình không phải người mặt dày vô sỉ thôi.

Mặc dù trong lòng nàng rất thấp thỏm xấu hổ, nhưng tr3

mặt vẫn là vẻ trầm ổn, một tay nhắc đao, một tay lấy ngọc bội từ trong ngực ra đưa cho đối phương: "Nếu như các người có thể cho mượn lương, ta sẽ giao ngọc bội này ra làm vật thế chấp, sau này chúng ta nhất định sẽ báo đáp."

Chương quỹ nhìn khối ngọc bội hình rồng trắng treo óng ánh lớn bằng nửa bàn tay kia, sắc mặt chợt biến đổi. Ông ta cầm lấy ngọc bội đi về phía chiếc xe ngựa đầu tiên, không lâu sau đã trở về vái chào Phàn Tuệ Tuệ, vô cùng khách khí nói: "Vị cô nương này, lần này chúng ta áp tải ba mươi xe lương thực đều phải đưa đến cho quân đội. Đây là quân lệnh, làm hỏng việc quân cơ chính là tội lớn, chúng ta chỉ có thể san ra mười xe lương thực cho các người mượn, như thế nào?"

Trước đó Phàn Tuệ Tuệ nghe ông ta nói còn nghĩ là không được, không ngờ bây giờ đối phương lại đồng ý cho mượn mười xe lương thực. Nàng vui mừng nường mảy, vội vàng nói: "Quá tốt rồi! Thật sự cảm ơn các người!"

Chương quỹ chấp tay chào, sai người để lại mười xe lương thực và ngựa. Sau đó những người khác mới tiếp tục hộ tống lương thực, chậm rãi rời khỏi đường núi.

Phàn Tuệ Tuệ vui vẻ gọi bọn họ xuống tới áp xe, lại mừng rỡ nói với Vân Trinh: "Lời của người nói thật sự có tác dụng!"

Vân Trinh cười tủm tỉm, trong lòng lại nghĩ không biết rốt cuộc là ngọc bội vay tiền mà Cơ Hoài Thịnh đưa cho hắn trước khi hắn đi Bắc Tiết có tác dụng, hay là bịa chuyện tây phượng chân long có tác dụng. Chắc là ngọc bội đáng tin cậy hơn, chỉ là không biết không có mình, lúc trước mẫu thân hóa giải được mối nguy lương thực này kiểu gì, chẳng lẽ cũng là mượn?

Vân Trinh lắc đầu, tóm lại Cơ Hoài Thịnh đối xử với mình rất tốt, nếu để hai bên đánh nhau thì không được. Nhưng cũng không thể nhìn mình mẹ ruột chịu đói, sau này có cơ hội sẽ đền bù cho Chu gia sau vậy.

Tr3

xe ngựa, một người đàn ông trung niên bốn mươi năm mươi tuổi ngồi trong xe cầm ngọc bội kia trầm ngâm thưởng thức.

Chưởng quỹ bên cạnh ông ta cẩn thận hỏi: "Ta thấy được ám ký chi tiền của Chu thị tr3

ngọc bội kia, nghĩ lại vẫn phải đến xin chỉ thị Nhị gia ngài."

Chu nhị gia nhấn vào cơ quan tr3

ngọc bội, cạch một tiếng mở ra. Bên trong còn cất giấu một đồng tiền vàng óng ánh.

Ông ta lấy đồng tiền kia ra, nhìn thấy mặt chính khắc chữ "Chu", nhưng khi lật mặt sau lại thấy khắc một chữ "Cơ" nữa.

Sắc mặt chưởng quỹ biến đổi: "Cơ?"

Cơ chính là quốc họ Ung triều.

Chu nhị gia nói nhỏ: "Phượng từ tây tới sao?"

Không người nào biết ông ta đang nghị thân với Tấn vương, việc này cực kỳ bí mật, cho dù là chưởng quỹ thân tín bên cạnh cũng không biết việc này.

Hơn nửa đất phong Tấn đều mất trong tay Bắc Ngụy, danh tiếng Tấn vương chỉ được cái mã, co đầu rút cổ một bên, thật sự là một phiên phương nghèo kiệt hủ lậu. Nhưng cho dù như thế, Vương phi cũng không phải là vị trí mà con gái nhà thương nhân có thể nghĩ tới được.

Nhưng Tấn vương lại có quyết đoán hứa hẹn vị trí Vương phi với Chu gia, đồng ý cưới con gái ruột thịt mà ông ta yêu thương nhất làm Vương phi.

Đương nhiên Chu gia biết Tấn vương coi trọng tài phú của Chu thị, nhưng nếu Chu thị muốn chân hưng thì phải cố gắng bám lấy cơ hội ngàn năm có một này.

Nếu con gái ông ta trở thành Vương phi, còn ở đất Tấn, nói là tây phương cũng không đủ.

Mười xe lương thực vì một câu sấm cát tường này cũng rất đáng giá, huống chi còn có ngọc bội này chính là tín vật lấy tiền quan trọng nhất của Chu thị bọn họ. Nếu cầm đến hiệu buôn có thể đổi được ít nhất là vạn lượng bạc, nhưng có vẻ đối phương cũng không biết giá trị của ngọc bội.

Đương nhiên mình cũng không hiểu. Vốn dĩ hai mặt đồng tiền này chỉ khắc một chữ "Chu" và ám ký bí mật để chứng minh số lượng có thể lấy, nhưng vì sao một mặt khác lại là "Cơ"?

Nếu con gái mình sinh ra cháu ngoại họ Cơ, đúng là mình sẽ có khả năng đánh cho nó một đồng tiền thế này. Tây phương ứng vào ông ta, như vậy chân long lại ứng vào ai đây

Chương 149: Phiên ngoại 5: Đi Giang Nam (5)

Có thể mượn về mười xe lương ngay lập tức, lần này ngay cả Chương Diễm cũng đều không thể bắt bẻ. Nhưng sau khi hỏi qua quá trình, hắn ta liền kéo Vân Trinh sang hỏi kỹ cặn, ánh mắt sắc bén giống như dao đao cắt thịt. Vân Trinh ngược lại đối đáp rất trôi chảy chi tiết: "Từ nhỏ ta ở phía bắc, phụ thân là người Vĩnh Châu, mẫu thân là người Giang Nam. Trong nhà có tước vị nho nhỏ, không phải làm gì cả. Bản cung là học với hộ vệ nuôi trong nhà, dáng dấp của mẫu thân rất giống đại tỷ tỷ. Khi ta theo người nhà về quê thăm người thân lại bị rơi xuống sông giữa chừng, đến khi tỉnh lại đã ở đây rồi. Ngọc bội là do một người họ hàng trước kia tặng."

Chương Diễm lại hỏi hắn tứ thư ngũ kinh - vậy mà cũng có thể đáp trơn tru. Hắn ta lại không biết mình hỏi tới hỏi lui cũng chỉ về mấy quyển hắn ta thích nhất, Vân Trinh bị hắn ta dạy dỗ nhiều năm, đã sớm quen thuộc rồi.

Chương Diễm nhìn hắn vài lần, biết gia thế nhà hắn không tầm thường. Nhưng ở sơn phủ bọn họ lại nghèo rớt mồng tơi, lão đại còn là nữ nhân, tướng mạo thường thường... thực sự không có gì để hắn nhắm nhe cả. Nhìn hắn cười tủm tỉm đúng là mang đến cho người ta cảm giác thân thiết khó hiểu. Mấy ngày kế tiếp ở trong sơn trại hắn đã thân quen với nhiều người hơn, nhất là Tiểu Vu chăm ngựa. Bình thường giống như cục đá, không ngờ lại có thể nói chuyện được với tên nhóc này, nào là nuôi ngựa thế nào, nào là loài ngựa nào chạy nhanh nhất, đạo lý vô cùng rõ ràng.

Đa số thời gian Vân Trinh đều đi săn với Phàn Tuệ Tuệ, về sau lại bị Chương Diễm bắt viết sổ tính toán. Dù sao trong ổ thổ phủ tr3

núi hoang vu này, tuy có rất nhiều người biết đi săn nhưng lại chỉ có mỗi Chương Diễm biết chữ biết tính sổ. Bây giờ đột nhiên có thêm một người nữa, Chương Diễm dứt khoát bắt hắn ở lại đăng ký tên người, phân phối

lương thảo, tính toán các khoản tiền, sắp xếp các khoản chi tiêu.

Vân Trinh lại biết Chương Diễm sợ mình gây bất lợi cho Phàn Tuệ Tuệ, nhưng tr3

mặt vẫn chỉ là cười ngòì xuống với Chương Diễm. Mấy ngày kế tiếp đã sửa được cả tính tình động một cái là xù lông của Chương Diễm - ít nhất mình nói cái gì vẫn có người nghe hiểu được.

Vân Trinh lại càng thêm nhớ nhung Cơ Băng Nguyên.

Một ngày kia, có người vọt vào, bồi rối bẩm báo: "Chương tiên sinh! Lão đại lại cứu một nhóm người, kết quả bị quân Bắc Ngụy bao vây rồi! Lão đại thấy tình thế không ổn liền phái chúng ta chạy về báo tin, nói là lần này gây họa lớn, chộc đại quân Bắc Ngụy đến vây, bảo Chương tiên sinh mau dẫn người trong sơn trại đi trốn."

Sắc mặt Chương Diễm tái xanh đứng lên: "Đang đi săn tại sao lại chộc quân Bắc Ngụy được? Nàng chán sống rồi à?"

Sắc mặt nam tử về báo tin cũng xanh mét, đôi môi run rẩy: "Chúng ta đang đi săn thì gặp được có người dẫn theo hộ vệ bị lạc đường, hộ vệ kia giết thịt ngựa nướng, nói là đã ở mất phương hướng trong núi sâu ba ngày. Lão đại đột nhiên mềm lòng nói sẽ dẫn bọn họ ra, kết quả về sau mới biết được bọn họ bị quân Bắc Ngụy đuổi bắt."

Chương Diễm cả giận nói: "Ta biết ngay một ngày nào đó cái tật nhạt người của nàng sẽ gây tai họa mà!"

Vân Trinh đứng lên nói: "Có bao nhiêu kỵ binh, ta dẫn người đi tiếp ứng bọn họ. Chương tiên sinh dẫn người trong sơn trại tránh một chút trước đi."

Chương Diễm dậm chân nói: "Hao tổn quá lớn, còn có những lương thực kia nữa! Vất vả lắm chúng ta mới tích trữ được! Giờ lại tiện nghi cho quân Ngụy!"

Vân Trinh cười nói: "Có khi lần này, chúng ta sẽ có thể chuyển vận thì sao?"

Chương Diễm lạnh lùng nói: "Người thì biết cái gì, người cho rằng người biết bản mấy mũi tên, đọc qua mấy quyển binh thư là có thể đối đầu với quân đội chân chính ư? Tranh thủ thời gian chạy đi!"

Vân Trinh cười nhìn hắn ta: "Chẳng lẽ Chương tiên sinh muốn từ bỏ Tuệ Tuệ tử sao?"

Sắc mặt Chương Diễm rất khó coi, Vân Trinh nói: "Chương tiên sinh trí kế vô song, ta biết nhất định ngài sẽ có biện pháp - quân Ngụy đường xa mà đến, không quen địa hình, muốn tập kết đội ngũ cũng sẽ rất chậm. Chúng ta ít người, lại chiếm lợi thế địa hình, chẳng lẽ không thể đánh cược một lần ư?"

Chương Diễm không nói gì - hắn ta vốn chỉ muốn báo ân, tìm một nơi sống tạm trong loạn thế. Không nghĩ tới cuối cùng vận mệnh vẫn đi đến một bước này. Từ bỏ sơn trại sinh sống nhiều năm, không thể nói là không đau lòng được.

Vân Trinh chỉ nhìn hắn ta, hắn chưa hề nói mình đã dẫn binh mấy năm, cũng không nói mình đã từng ra chiến trường. Hắn chỉ biết là không có mình, bọn họ vẫn có thể thắng. Một đội sơn phỉ dẫn theo đám người Khánh Hoà Đế đánh xuyên qua vòng vây của quân Bắc Ngụy, hộ tống Khánh Hoà Đế về tới Giang Nam, dời đô Giang Nam, rồi được phong làm Công chúa.

Nơi này là lịch sử huy hoàng mà bọn họ đã từng có được. Hắn vô ý quấy rầy bọn họ, hắn sợ một hành động nho nhỏ của mình sẽ thay đổi tương lai, nhờ may có chuyện gì, chẳng phải mình cũng không được sinh ra nữa sao?

Không được phong Công chúa, Phàn Tuệ Tuệ sẽ không có cơ hội thành hôn với Vân thám hoa.

Chương Diễm không do dự bao lâu đã hạ quyết tâm. Hắn ta chia sơn trại thành mấy đội bố trí tr3

đường núi, lại để Vân Trinh dẫn một đội lớn đi theo đường nhỏ xuống tiếp

viện.

Lúc bọn họ đến tiếp viện Phàn Tuệ Tuệ, Phàn Tuệ Tuệ đang quơ thanh đao Cửa Hoàn trong tay, thờ hỏn hể chém một tướng địch của đối phương xuống ngựa, tr3

người nàng dính đầy máu tươi. Lao Bình bên cạnh cũng cầm một thanh đao lớn trong tay, bên cạnh hắn ta gần như không có một ai cả, tất cả đều là khối vụn thi thể - cứ như một cái đao xay thịt hình người vậy.

Bọn họ và một đám hộ vệ che chở một người đàn ông trung niên quần áo lộng lẫy, vẻ mặt tiêu tụy ở phía sau. Vân Trinh nhìn một cái liền thấy mặt mày ông ta có chút giống với Cơ Băng Nguyên.

Vân Trinh cài tên lên cung liên tục bắn r4, không lệch một mũi nào. Trong nháy mắt đã bắn ngã không ít quân Ngụy đang bao vây Phàn Tuệ Tuệ.

Phàn Tuệ Tuệ ngẩng đầu nhìn thấy là bọn họ tới cứu, tr3

mặt dường như tỏa sáng. Nàng hét lớn một tiếng, lại chém bay đầu một quân Ngụy, cười ha ha nói: "Chương tiên sinh, chúng ta cũng được gọi là cùng sống cùng ch3t!"

Chương Diễm xì một tiếng khinh miệt: "Lên ngựa hết đi! Chúng ta quen thuộc địa hình, chưa chắc sẽ thua!"

Khánh Hoà Đế nhìn về phía bọn họ, tr3

mặt cũng có một tia hy vọng.

Đội ngũ này chỉ có mấy trăm người, nhìn cũng chỉ là một đám ô hợp, nhưng lại có hiệu suất kinh người. Mười người một tổ nghe hiệu lệnh của đội trưởng, cả đội ngũ có sự đoàn kết và sức chiến đấu vượt mức bình thường. Rất nhanh đã đánh tan quân Ngụy còn chưa kịp phản ứng tập kết lại, nhanh chóng hộ tống Khánh Hoà đế, đột phá vòng vây chạy ra ngoài.

Đến khi hộ tống ông ta đến Giang Nam, mấy người Phàn Tuệ Tuệ mới biết người bọn họ hộ tống lại là Khánh Hoà Đế của Nam Ung.

Có Khánh Hoà Đế, đám văn võ đại thần Ung triều lưu vong ở Giang Nam đã nhanh chóng xây dựng lại triều đình. Rất nhanh Phàn Tuệ Tuệ cũng được phong hào thành Định Tương công chúa, được thưởng một tòa nhà ở Giang Nam, lại có đủ phần thưởng khác ban xuống nhiều như nước chảy.

===

"Cho nên, cô đã có thêm một tử tử như vậy?"

Cơ Băng Nguyên ngồi trong trướng, vẻ mặt nhàn nhạt hỏi Đinh Đại mới từ Giang Nam chạy tới.

Đinh Đại cười nói: "Định Tương công chúa thật sự rất thú vị, ta cảm thấy có thể hợp tính với Thái tử điện hạ."

Cơ Băng Nguyên nhìn ông ta một cái, Đinh Đại cười nói: "Thái tử điện hạ không biết chứ, đêm hôm qua mở tiệc có người nhắc đến ngài, nói cái gì mà phụ hoàng gặp nạn, Thái tử nên nhanh chóng phi về trong đêm để hộ giá mới đúng. Quân Ngụy đã đánh đến cửa rồi mà Thái tử còn đi tấn công Ngụy đô, phung phí binh mã lương thảo, thực sự không có lời."

Cơ Băng Nguyên lạnh giọng nói: "Chưa nghe nói đến chuyện vây Ngụy cứu Triệu(*) sao? Một đồng công huân võ tướng bình thường khoác lác đến tận trời mà còn không giữ vững được Nam đô, sao còn mặt mũi mà bắt đại quân lui về? Chúng ta đánh gian khổ lắm mới tới được nơi này, nếu lui về thì tất cả đều sẽ là phí công nhọc sức. Đến lúc có chỉ có thể yên phận ở một góc phía nam, sống mơ mơ màng màng lừa mình dối người làm một triều đình nhỏ, sớm muộn gì cũng vong quốc diệt triều."

(*) Vây Ngụy cứu Triệu: Năm 353 trước công nguyên, nước Ngụy vây đánh kinh đô Hàm Đan của nước Triệu. Nước Tề phái Điền Kỵ dẫn quân đi cứu Triệu. Điền Kỵ dùng kế sách của quân sư Tôn Tẫn, nhân lúc nước Ngụy không phòng bị mà kéo quân đi đánh Ngụy, quân Ngụy phải trở về bảo vệ

đất nước, quân Tề thừa lúc quân Ngụy mệt nhọc đã đánh bại quân Ngụy tại Quế Lăng, do đó nước Triệu cũng được giải vây. Sau này dùng câu "vây Ngụy cứu Triệu" để làm phương pháp tác chiến.

Thấy sắc mặt Cơ Bằng Nguyên lạnh lẽo, Đinh Đại nói: "Khuất đại nhân có nói vài câu, nói là chiến thuật Bắc phạt là Binh bộ bàn bạc rất lâu mới có thể đưa ra. Không ai được phép bàn luận chuyện quân cơ."

Cơ Bằng Nguyên nhẹ nhàng thở ra, lại nghĩ đến phụ hoàng không giỏi kiên định, lần này Nam đô bị phá đã quá sợ hãi, nếu không có lão sư thì có khi sẽ bị thuyết phục thật.

Đinh Đại lại thận trọng nói: "Nhưng lúc đó Thừa Ân Bá lại Hoàng hậu bệnh nặng, không bằng để ngài trở về hầu bệnh."

Sắc mặt Cơ Bằng Nguyên đột nhiên đen lại, Đinh Đại vội vàng nói: "May mà lúc ấy Định Tương công chúa đã nói một lời khiến mọi người đều cười ầm lên. Mấy vị đại nhân như Khuất đại nhân, Đinh Quốc Công đều mượn lời này để khuyên bảo, Hoàng Thượng mới bỏ ý định gọi ngài trở về."

Cơ Bằng Nguyên nhìn về phía Đinh Đại, Đinh Đại vội vàng vuốt cổ họng nói lại sinh động như thật:

"Hả? Ta nghe nói Thái tử đệ đệ này của ta năm nay mới mười bốn tuổi chưa tới mười lăm tuổi đi? Nhà binh thường có con cháu độ tuổi này vẫn còn đang được nuông chiều trong nhà, sao Thái tử đệ đệ lại vất vả như thế. Tự mình dẫn binh đánh thắng rất nhiều trận, còn phải trở về bảo vệ cha đẻ, hầu bệnh mẹ đẻ. Trách ta không có kiến thức, ta còn nghĩ rằng Hoàng gia không thiếu người phục vụ chứ? Bao nhiêu triều đại mới có một Thái tử có thể ra ngoài dẫn binh đánh giặc. Hoàng Thượng đừng nghĩ quẩn như vậy, có một đứa con trai có thể lưu danh sử xanh không tốt hơn việc có một đứa con như dân chúng bình thường sao?"

Sắc mặt Cơ Bằng Nguyên hơi thả lỏng, lộ ra ý cười: "Có chút thú vị."

Đinh Đại thấy y cười cũng nhẹ nhàng thở ra, lại nói: "Mọi người đều cười ầm

lên, cố tình nàng còn không buông tha, nói tiếp-

"Ở nông thôn chúng ta, nếu người trẻ tuổi đang làm ăn ở bên ngoài mà chạy vội về nói chăm sóc người già gì đó, bình thường cũng đều là thấy người già đó không được nữa nên mới muốn trở về cướp gia tài đấy!"

Lần này Cơ Băng Nguyên thật sự không nhịn được bật cười, Đinh Đại nói: "Thừa Ân Bá đen mặt tại chỗ! Lập tức rời bàn tiệc quý xuống đất thỉnh tội."

"Hoàng Thượng lại không nói gì, chỉ cười nói Đinh Tương công chúa là người hương dã, nàng nói đùa thôi, mọi người không cần để ở trong lòng. Lại bảo Thừa Ân Bá đứng lên, để Thừa Ân Bá phụ nhân vào cung làm bạn với Hoàng hậu, hầu bệnh trong cung."

Cơ Băng Nguyên thản nhiên nói: "Phụ hoàng đã nghe vào trong lòng thật rồi chứ gì, nếu không chắc chắn ông ấy sẽ gọi ta về. Đinh Tương công chúa này... nếu thật sự chỉ nói lời vô tâm, vậy cũng coi như là phúc tinh của ta. Nếu có tâm thì đó cũng là một người thông minh nhưng ăn nói vụng về."

Đinh Đại cười nói: "Còn không phải sao? Nương nương phái ta xuất cung tới hầu hạ ngài, lúc ta ra kinh nghe nói không biết tại sao Đinh Tương công chúa lại chơi cứng với Thừa Ân Bá. Hình như là lúc đi săn, gia tướng bên cạnh nàng bắn tên không cần thận dọa sợ Thừa Ân Bá, Thừa Ân Bá muốn hỏi tội gia tướng kia, Đinh Tương công chúa lại cứ nhất quyết phải che chở. Giàng co rồi làm ầm đến trước mặt Hoàng Thượng, Đinh Tương công chúa nói mình không quen, bây giờ quốc nạn ngập đầu mà nàng ở trong kinh mỗi ngày đều chỉ uống rượu săn thú, cảm thấy mình cô phụ hoàng ân, nói cũng muốn dẫn binh bắc phạt."

Cơ Băng Nguyên khẽ giật mình, gọi Trường sử tới nói: "Viết thư cho cô, cứ nói là nghe tin Hoàng Thượng chân long mây mấn, gặp dữ hóa lành, lúc gặp nạn đã được một nữ sao Vũ Khúc bảo vệ bình an đến Giang Nam, nhi thần không khỏi vui mừng. Nghe nói vị hoàng tử này rất giỏi võ công, lại có ý chí bắc phạt để đền đáp hoàng ân. Nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng đồng ý để vị hoàng tử đến trong quân của cô, giúp cô một chút sức lực, vì phụ hoàng phá thẳng Ngụy đô, rửa sạch nhục nhã."

Đình Đại nhìn Trương sử Thái tử nhận lệnh đi xuống mới cười nói: "Thái tử điện hạ nhân hậu, đây là muốn bảo vệ Đình Tương công chúa sao?"

Cơ Băng Nguyên thản nhiên nói: "Người tốt như vậy, đừng để đám người háms lợi đen lòng lục đục với nhau làm hỏng."

Đình Đại mỉm cười, Cơ Băng Nguyên lại nói: "Chỉ là náo loạn một lần như thế, sợ rằng trong lòng mẫu hậu lại phải lo sợ phụ hoàng nghi kỵ, bệnh tình lại nặng thêm đi?"

Sắc mặt Đình Đại cứng đờ, hàm hồ nói: "Thừa Ân Bá phu nhân đã vào cung khuyên bảo, vẫn còn tốt."

Cơ Băng Nguyên nói: "Không cần giấu giếm ta, cô biết hết, sợ là lại ngày đêm không ngủ, đứng ngồi không yên..." Chỉ là y trở về có tác dụng gì đâu? Ngày ngày nhìn nhau cũng chỉ làm khổ nhau thêm, để nàng bệnh càng nặng thôi.

Một tiếng thở dài nhỏ bé không thể nhận ra tiêu tán trong không khí, y không nói thêm gì nữa, cũng đã thu lại vẻ mặt u buồn mềm yếu, trở về vẻ lạnh nhạt nghiêm túc ngày thường.

Trong lòng Đình Đại vừa chua vừa khổ, gần như muốn chảy nước mắt vì Thái tử.

Chương 150: Phiên ngoại 6: Đi Giang Nam (6)

Quả nhiên sau khi Thái tử dâng tấu, không bao lâu Hoàng Thượng đã hạ ý chỉ đồng ý với thỉnh cầu của Thái tử, phái Định Tương công chúa đến trong đội quân Bắc phạt. Còn cho một vạn binh mã nghe Thái tử điều hành chỉ huy.

Cơ Bạng Nguyên tiếp chỉ, sai người sửa sang lại doanh địa, chuẩn bị nghênh đón vị hoàng tử xuất thân từ dân gian này.

Vân Trinh vui vẻ bàn với Phàn Tuệ Tuệ viết thư để mình đi đưa cho Thái tử trước, nói rõ đại khái lúc nào bọn họ sẽ đến, có nhu cầu gì.

Chương Diễm nghe nói hẳn muốn đi đưa thư liền nghi ngờ dò xét hẳn: "Sao ta cứ có cảm giác người muốn gặp Thái tử nên mới đến chỗ chúng ta vậy? Không phải người là gian tế Ngụy quốc đấy chứ?"

Vân Trinh cười hì hì: "Chương tiên sinh đừng như vậy mà, Ngụy triều lấy đâu ra nhân tài ưu tú như ta chứ. Đời đời kiếp kiếp ta đều người Ung triều chúng ta, trung tâm không có hai lòng! Nếu như ta có một chút suy nghĩ xấu xa với Thái tử Ung triều thì sẽ chẳng không yên lành, thịt nát xương tan, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn bị giam giữ dưới Địa Ngục, muôn đời không được ai yêu."

Định Tương công chúa bên cạnh nghe được hẳn thề thì cả giận nói: "Trẻ con thề thốt linh tinh cái gì? Chương tiên sinh! Vân Trinh người ta đi theo chúng ta chịu đủ mệt nhọc ngậm bao nhiêu cay đắng giết được bao nhiêu là địch, giống gian tế chỗ nào? Người chỉ biết nghi ngờ linh tinh thôi!"

Thời gian qua nàng càng ở chung với Vân Trinh càng cảm thấy hợp ý. Nhất là khi đến Giang Nam, đám quý nhân kia lúc nào cũng muốn làm xấu mặt

nàng, đều là Vân Trinh cẩn thận dạy nàng lễ nghi ăn mặc, lại dạy nàng ứng đối ra sao, cuối cùng luôn luôn làm đối phương kinh ngạc mắt mặt, nàng đại thắng trở về. Ngay cả Thừa Ân Bá muốn tìm phiền phức, cuối cùng cũng không chiếm được chỗ tốt trước mặt Hoàng Thượng. Bây giờ lại có thể dẫn binh xuất chinh, uy phong lẫm liệt, nàng vô cùng yêu thích Vân Trinh, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này tri kỷ lại đáng yêu, cũng không biết tại sao lại hợp ý như thế.

Chương Diễm tức giận chọc trán Vân Trinh nói: "Nếu không phải hấn đắc tội Thừa Ân Bá, người có đến mức phải xuất chinh tránh đầu sóng ngọn gió sao? Khó khăn lắm mới yên ổn, không thể hưởng thụ thời gian bình thản mấy ngày nữa sao? Với tài bắn của Vân Trinh, nói không phải cố ý bắn mũ Thừa Ân Bá thì ai mà tin! Thừa Ân Bá là cậu ruột của Thái tử đấy! Làm sao biết không phải Thái tử muốn điều người qua để trị người một trận, xả giận cho Hoàng hậu nương nương chứ!"

Vân Trinh cười hì hì nói: "Thái tử không phải người như vậy đâu! Là ta bắn, một mình ta làm một mình ta chịu, Thái tử muốn xả giận thì cứ nhắm vào ta nè, hì hì hì." Cứ nghĩ đến dáng vẻ thiếu niên Cơ Băng Nguyên giận tái mặt với hấn, tiếng cười của hấn càng thêm rạo rục. Chương Diễm nhìn vẻ mặt hấn, đột nhiên cảm thấy dựng hết cả tóc gáy, quát: "Ta nghe nói mặc dù Thái tử còn nhỏ, nhưng tính tình đã rất lạnh lẽo, lòng dạ rất sâu. Người chó có tự cho là đúng, cả gan làm loạn, đến lúc đó lại gây tai họa liên lụy đại tỷ tử của người."

Định Tương công chúa nói: "Chỉ là một đứa nhóc mười mấy tuổi thôi, y muốn xả giận vì cậu mình thì cứ việc xả giận. Ta đã hơn hai mươi tuổi rồi, so đo với y làm gì. Y có thể dẫn binh đánh người triều Ngụy thì chính là người tốt. Hơn nữa Chương tiên sinh, bây giờ quốc nạn ngập đầu, cái gọi là thời gian thái bình còn có thể kéo dài mấy ngày nữa? Nếu ai nấy đều yên ổn sống ở đây giống đám quý nhân kia, chờ một đứa nhóc mười mấy tuổi đi đánh thiên hạ, vậy ta thấy triều đình này cũng sớm xong rồi! Ta thích đánh trận, ta không thích ở chỗ này mỗi ngày ăn uống tiệc tùng. Đám quý nhân kia đều xem thường ta, ta lại muốn lập công huân để về sau bọn họ nghĩ đến Định Tương công chúa ta chỉ có thể nói một chữ phục. Cho dù trong lòng có xem thường ta thế nào thì vẫn phải cung kính trước mặt ta!"

Vân Trinh gật đầu nói: "Đại tử tử hào hùng trượng nghĩa, nói không sai! Chắc chắn sau này ngài chính là binh mã đại nguyên soái đệ nhất thiên hạ, là nữ nguyên soái đầu tiên từ xưa đến nay, nam tử nào cũng không sánh nổi. Chỉ là... đại tử tử vẫn nên yêu quý sức khỏe của mình, không nên quá liều mạng." Vẻ mặt hắn có chút ảm đạm, lại biết với tính tình của mẫu, một khi làm cái gì thì sẽ phải dùng hết sức, sẽ không nghe lời mình khuyên.

Định Tương Công chúa nói: "Biết rồi biết rồi, à đúng, người đi ra ngoài thì dẫn cả Lao Bình theo. Ngoài kia binh hoang mã loạn, người mới rời nhà cái gì cũng không hiểu, cứ để hắn ta đánh cho người nghỉ chân ăn cơm, lại có thể bảo vệ người an toàn. Ngoài ra thời tiết đã lạnh hơn rồi, hôm kia Hoàng thượng có thưởng ta một chiếc áo lông chồn, người mang theo đi!"

Vân Trinh cười hì hì: "Đại tử tử thật tốt!" Nói rồi chạy đi nhanh như chớp, chỉ sợ Chương Diễm suy nghĩ nhiều, còn muốn ngăn cản. Hắn lưu loát thu dọn hành lý, dẫn theo Lao Bình, lại chọn ngựa tốt lên đường ra khỏi thành đi về hướng bắc.

Tr3

đường hắn đi rất nhanh chóng, hận không thể mọc ra hai cánh lập tức bay đến bên cạnh Cơ Băng Nguyên tuổi nhỏ.

Buổi trưa hôm đó, bọn họ đang đi tr3

đường núi chợt nghe phía trước có tiếng đánh nhau. Hắn to gan ỷ vào có sai nha, nhờ may thấy tình thế không ổn cũng có thể chạy, liền đánh bạo thúc ngựa lên phía trước xem, vừa nhìn cả linh hồn đã muốn bay đi.

Chỉ thấy hai tên hộ vệ che chở Cơ Băng Nguyên chạy tr3

đường núi, phía sau có mấy tên truy binh. Sắc mặt Cơ Băng Nguyên tái nhợt, môi mỏng nhạt màu cứ như ngất xỉu được một hộ vệ ôm ở trước ngựa.

Hắn quá sợ hãi, không rảnh suy nghĩ nhiều, vội vàng cầm cung lên bắn r4 mấy mũi tên về hướng truy binh. Nhưng cũng không bắn người, chỉ bắn vào mắt mấy con ngựa, sau đó quay sang nói với Lao Bình: "Cứu người!"

Mấy truy binh kia không thể đoán được còn có người tới cứu, vội vàng không kịp chuẩn bị bắn xuống mấy tên. Lao Bình hét một tiếng, thúc ngựa nhào tới chỗ tên truy binh đầu tiên, một tay kéo gã xuống ngựa, bẻ gãy cổ đối phương.

Sức lực của hắn ta vô cùng lớn, lại cường tráng cao to, ngay lập tức đã trấn áp được truy binh. Vân Trinh cao giọng nói: "Mặt tướng cứu giá chậm trễ! Đã mời ba ngàn nhân mã của Định Tương công chúa đến, mời điện hạ ra chỉ thị!"

Đối phương nghe nói như thế thì nhìn nhau, sau đó ghìm ngựa bỏ chạy.

Vân Trinh vội vàng tiến lên ôm lấy Cơ Băng Nguyên. Chỉ thấy hộ vệ che chở y ngã lăn xuống ngựa, tr3

lưng cắm v4o mũi tên đâm máu, nhìn liền biết đã là nỗ mạnh hết đà, không thể cứu vãn được nữa. Một hộ vệ khác cũng trúng mấy mũi tên tr3

người.

Lao Bình nhìn trở về lắc đầu với hắn, Vân Trinh để Lao Bình giúp đỡ Cơ Băng Nguyên xuống ngựa, nhìn một cái liền thấy một mũi tên đâm vào đùi y, lại đúng là chỗ vết thương hắn thấy lúc trước. Hóa ra là bị thương vào lúc này.

Nếu như hắn không đến, cũng không biết tr3

đùi Cơ Băng Nguyên bị thương, sao có thể trở về từ cõi ch3t, phải chịu bao nhiêu đau khổ mới có thể chạy thoát được. Vừa nghĩ đến đây, hắn càng cảm thấy đau đớn hơn, vội vàng tìm thuốc bột từ trong ng.ực ra rải lên vết thương, búng bó cho y rồi ôm y thấp giọng gọi: "Điện hạ, điện hạ..."

Giọng nói hần run rẩy, vành mắt ửng đỏ. Chỉ thấy Cơ Băng Nguyên giật giạt mở to mắt nhìn về phía hần, yếu ớt nói: "Là thuộc hạ của Định Tương công chúa? Đại quân không thể tới nhanh như vậy, người lừa bọn họ?"

Vân Trinh vội nói: "Vâng, chúng ta đến đưa tin... Vừa vặn thấy Thái tử gặp nạn tr3

đường..."

Cơ Băng Nguyên thấp giọng nói: "Hai hộ vệ kia của cô..."

Vân Trinh nói: "Đã không cứu được, ta cho người che đậy bọn họ đơn giản một chút, sau đó đưa đi an táng. Thái tử điện hạ, sao ngài lại mạo hiểm ở đây một mình?"

Cơ Băng Nguyên khẽ lắc đầu: "Là ám toán, đã dọa lùi rồi. Bọn họ sẽ không còn dám đuổi theo nữa, tìm một nơi nhỏ tên trị thương trước đi."

Lao Bình thu dọn hai thi thể hộ vệ kia, che một bụi cây lên tr3

làm dấu rồi trở về nói: "Phía trước là dịch trạm, phải đi mời đại phu trị thương, người bình thường sẽ không dám nhỏ tên đâu."

Vân Trinh vội vàng nói: "Chúng ta đi nhanh lên, Lao Bình tới đây!" Hần trở mình lên ngựa, sau đó để Lao Bình nâng Cơ Băng Nguyên lên, ôm chặt y vào trong lòng thúc ngựa rời đi. Đường núi xóc nảy, Cơ Băng Nguyên chỉ nhắm mắt dựa vào trong ngực hần không nói gì, chắc hần không dễ chịu. Nhưng y lại không hề r3

rỉ một tiếng nào, mồ hôi lạnh tr3

người đã sớm thấm ướt quần áo. Vân Trinh ôm y mà lòng đau như cắt, vừa muốn tới nhanh một chút, lại đau lòng đi nhanh quá sẽ khiến y đau hơn.

Sau một đường xóc nảy, cuối cùng cũng đã đến dịch trạm. Vân Trinh ôm y xuống ngựa đi vào phòng, Lao Bình liền đi mời đại phu đến. Đại phu kiểm

tra một phen: "May mắn chưa trúng mạch máu, nhưng nhỏ tên vẫn rất nguy hiểm, sau khi rút ra cần tĩnh dưỡng hẳn hoi, vạn không thể để xóc nảy. Đợi đến khi không còn chảy máu, vết thương khép kín lại mới được - vết thương do tên bắn rất khó trị, nhưng cũng phải nhanh chóng thôi, nếu không về sau sẽ ảnh hưởng đến gân chân, gây trở ngại cho việc đi lại."

Cơ Băng Nguyên mặt trắng sức yếu nhưng vẫn nói: "Rút đi."

Đại phu nói: "Còn cần người nhà giúp đỡ ôm lấy bệnh nhân, tuyệt đối không được giãy dụa để tránh gây ra vết thương khác."

Vân Trinh gọi Lao Bình tới giữ chân Cơ Băng Nguyên, sau đó tiến lên ôm lấy y. Cơ Băng Nguyên vẫn còn cười nói với hấn: "Làm phiền hai vị."

Vành mắt Vân Trinh đỏ lên, ôm y, quay đầu đi chỗ khác.

Đại phu thấy bọn họ đã ôm chặt liền cắt lông trắng tr3

mũi tên, sau đó mới rút tên ra. Lúc rút tên, hai mắt Cơ Băng Nguyên tối sầm, cơ bắp run rẩy, y cũng nhịn không được mà kêu lên. Trong nháy mắt đó y gần như đã mất đi ý thức, cho đến khi mũi tên được rút ra, bôi thuốc giảm đau cầm máu và băng bó lại, Cơ Băng Nguyên mới chậm rãi khôi phục lại trong sự đau đớn. Y cảm giác mình vẫn được ôm chặt, tr3

người đối phương tản ra một mùi thơm ngát để người làm cho người ta cảm thấy trầm tĩnh an ổn.

Y mê man thấp giọng nói: "Được rồi, cảm ơn người, đặt ta xuống đi."

Lúc này đối phương mới chậm rãi buông lỏng ra chút, nhưng vẫn ôm lấy y, còn bê một bát thuốc đến bên miệng y: "Đây là canh Mạn Đà La có thể trị thương giảm đau, ngài uống xong sẽ ngủ thoải mái hơn. Ngài yên tâm, ta đã cho người đến doanh địa quân Bắc phạt đưa tin rồi, chắc hai ba ngày sau thân vệ của ngài sẽ có thể đến."

Cơ Băng Nguyên giương mắt nhìn hấn, chỉ thấy đôi mắt của tiểu tướng quân

trẻ tuổi đỏ bừng cứ như cực kì đau lòng, y không khỏi cảm thấy ấm áp, cũng không để ý đến sự mệt mỏi mà thấp giọng hỏi hấn: "Người tên là gì? Lần này người có công cứu cô, đến lúc đó cô sẽ nói với Định Tương công chúa thưởng công huân cho người."

Thanh niên kia nhìn y bằng đôi mắt ướt sũng: "Ta tên là Vân Trinh, Vân trong đám mây, Trinh trong may mắn."

Vân Trinh sao? Đúng là cái tên rất hay, thế gia nhà ai trong triều có họ Vân nhỉ? Y thầm nghĩ trong lòng. Nhìn cử chỉ điệu bộ của hấn rất giống công tử thế gia võ tướng đã được dạy dỗ cẩn thận, vừa nhận ra mình lại không sợ nguy hiểm, còn có thể lừa dối truy binh rời đi, quả thực là nhân tài xuất chúng. Bây giờ Ung triều thiếu thốn nhân tài, chắc là thế gia vọng tộc nào phái con cháu trong nhà đến chỗ Định Tương công chúa kiếm công huân đi? Sau này còn có thể bồi dưỡng đề bạt thêm.

Y vừa thầm nghĩ trong lòng vừa uống một hơi cạn sạch bát thuốc kia, lại thấy Vân Trinh nhíu mày nhìn chằm chằm mình giống như người phải uống thuốc đắng là hấn. Y không khỏi bật cười nói muốn nằm xuống, Vân Trinh liền cẩn thận từng li từng tí đặt y xuống giường, lại vô cùng quan tâm đắp kín chăn cho y.

Vốn dĩ không quen biết, nhưng lại bộc lộ chân tình như thế. Vân tiểu tướng này cũng không tệ.

Cơ Băng Nguyên thầm nghĩ, rất nhanh được hiệu đã phát tác, y mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Nhưng mà đến khi y tỉnh thì lại mê man sốt, Vân Trinh vẫn luôn hầu hạ bên cạnh y, từ mớm thuốc cho ăn đến thay thuốc lau người, lúc nào cũng ở bên giường, cẩn thận chu đáo từng li từng tí.

Cái chân bị thương của y không có cách nào di chuyển, kể cả việc đi vệ sinh cũng không thể không mượn tay người khác. Lúc trước nhìn hấn giống công tử thế gia, vậy mà không chỉ không đổi sắc mặt giúp y, mỗi lần còn đều chú ý lấy nước nóng đến lau người sạch sẽ cho y.

Tuy Cơ Băng Nguyên là Thái tử, bình thường lúc nào cũng cũng có nội thị ở bên cạnh hầu hạ, nhưng thấy người này ăn nói hành động như xuất thân từ nhà giàu mà lại có thể tự tay hầu hạ y cẩn thận như vậy thì cũng hơi áy náy. Đợi đến khi giảm sốt, thần trí tỉnh táo một chút mới thấp giọng nói: "Để ta tự làm đi."

Vân Trinh nói: "Không cần, miệng vết thương của ngài không được di chuyển, cứ giao cho ta đi."

Cơ Băng Nguyên đành phải cảm ơn: "Đa tạ người, nhưng cũng không cần lau nhiều lần như vậy, quá làm phiền người rồi."

Vân Trinh nói: "Ngài thích sạch sẽ, điều kiện dịch quán này không tốt, đệm chăn toàn là mùi ẩm mốc. Haiz, chờ mọi người đến là tốt rồi."

Cơ Băng Nguyên thấy có vẻ hần cũng là người rất chú trọng, nhưng lại vẫn đối xử với y cẩn thận như vậy thì mỉm cười: "Ta thấy tr3

người người vẫn luôn có mùi thơm, xem ra ở nhà cũng luôn chú trọng. Sao lại chịu ra giết địch chinh chiến chịu khổ như vậy?"

Vân Trinh sững sờ: "Hả? Tr3

người ta có mùi thơm?"

Dường như hần nhớ tới cái gì, tìm kiếm bên hông rồi lôi ra một quả cầu hương bằng bạc trạm rỗng, đây là thứ hần luôn để vào hầu bao mang theo bên mình. Lúc trước Cơ Băng Nguyên phối hương cho hần, mặc dù đã bị thấm nước, nhưng để khô vẫn có một mùi thơm man mát.

Quả nhiên Hoàng Thượng rất mãn cảm với mùi hương, Vân Trinh suy nghĩ trong lòng, cười nói: "Ngài thích mùi này đi." Hần đặt quả cầu hương nhỏ bên gối Cơ Băng Nguyên: "Vừa vặn, đặt ở bên gối ngài sẽ thanh lọc mùi xung quanh, ngài cũng có thể ngủ thoải mái hơn."

Cơ Băng Nguyên nhìn quả cầu hương kia rõ ràng là ngự chế trong cung, y càng thêm ngạc nhiên, hỏi hấn: "Mấy ngày nay cô vẫn luôn nghĩ, nhưng vẫn chưa nghĩ ra huân quý nhà ai họ Vân, người là con cháu nhà nào?"

Vân Trinh cười nói: "Ta là người hầu bên cạnh Định Tương công chúa, vốn cũng chỉ là một dân thường vào rừng làm cướp. Lần này cứu giá tr3

núi Tề Vân nên mới được thánh ân, theo Công chúa đến kinh thành. Bây giờ Công chúa nghe lệnh muốn dẫn một vạn binh mã tới tập trung với Thái tử, nghe Thái tử chỉ huy. Công chúa mới phái ta tới đưa tin cho ngài, một mặt khác cũng là để dò đường trước."

Hấn lấy phong thư Chương Diễm tỉ mỉ viết ra đưa cho Cơ Băng Nguyên.

Sao ở dân gian lại có một nhân vật cỡ này? Trong lòng Cơ Băng Nguyên có rất nhiều nghi ngờ, nhìn hấn một cái rồi mở thư ra xem. Quả nhiên trong đó có nói khi nào xuất phát, một đường đi những đâu, khi nào sẽ đến vân vân. Phía dưới cũng đóng ấn Công chúa, chắc là mới chế.

Vân Trinh lại sợ y mệt mỏi: "Chỗ này ánh sáng không tốt cho mắt của ngài, ta cất đi trước, bao giờ ngài rảnh thì đọc sau đi."

Nói xong liền lấy lại thư, còn cầm khăn lên lau mồ hôi cho y: "Hôm nay vết thương còn đau nữa không?"

Cơ Băng Nguyên như có điều suy nghĩ: "Bên cạnh Định Tương công chúa có người như người, khó trách có thể trở hết tài năng từ trong dân gian."

Vân Trinh cười hì hì một tiếng nhìn y, hai mắt cong cong dường như rất vui vẻ vì được khen ngợi. Trong lòng y hơi động, Vân Trinh lại nói: "Lần sau ngài tuyệt đối đừng mạo hiểm như vậy, ngài là kim tôn ngọc quý, thiên tử tương lai, sao có thể chỉ mang theo mấy tên hộ vệ mạo hiểm như vậy được?"

Y thấy thanh niên kia nhìn mình bằng đôi mắt vô cùng thương tiếc, không khỏi muốn giải thích một chút: "Là cô sơ suất. Lúc trước có một người bạn

thân từng là đồng môn học Khuất đại nhân, đó là người vô cùng tài hoa, khi đó cũng có chút ý hợp tâm đầu. Lần này cô dẫn binh đi ngang qua đây thì nhận được thư của gã ta hẹn gặp, chỉ nói làn bạn cũ gặp nhau, sợ quấy nhiễu hàng xóm nên bảo ta đừng quá giống trống khua chiêng. Cô nghĩ từ sau khi có chiến tranh, phụ thân gã ta bị triều đình trục xuất, gã ta ẩn cư hương dã theo cha, đã lâu rồi không gặp nên cũng bớt thời gian đi gặp gã ta một chút. Nếu có thể mời gã ta vào trong quân làm quân sư kiếm chút chiến công cũng rất tốt. Cho nên mới hẹn địa điểm, đi bằng ngựa chỉ mất một ngày, nếu dẫn quá nhiều người sẽ quá phiền phức... Cuối cùng hại hai thị vệ trung tâm kia của cô.."

Vân Trinh ngạc nhiên: "Ngài tin gã ta như thế?"

Nếu là những người khác hỏi y như vậy, Cơ Bằng Nguyên sẽ không vui. Nhưng nhìn thấy Vân Trinh, y lại có chút chột dạ, thấp giọng giải thích: "Bạn bè tâm đầu ý hợp, phụ thân gã cũng là thần tử cũ của Ung triều, cô không ngờ được... Có lẽ là bị phụ hoàng tự dưng hỏi tội nên trong lòng có oán hận. Ta vừa nhìn thấy ánh mắt gã liền biết không đúng, lập tức xoay người rời đi, cũng may mà kịp trốn thoát, lại trùng hợp gặp gỡ người."

Không gặp gỡ ta ngài cũng có thể chạy thoát, chỉ là sẽ chịu rất nhiều đau khổ thôi. Vân Trinh suy nghĩ trong lòng, lại vô cùng thương tiếc đưa tay nhẹ nhàng cầm tay y, thấp giọng nói: "Bị một người bạn mình tin tưởng phản bội, chắc chắn trong lòng ngài rất khó chịu đi." Khó trách nhiều năm qua không nghe y nói về vết thương tr3

chân từ đâu ra, chắc là bị dạy cho một bài học quá mức thâm đau đớn nên không muốn nhắc lại.

Lúc này Hoàng Thượng mới mười mấy tuổi đã mang theo gánh nặng như vậy, vừa phải đề phòng phụ hoàng nghi ngờ, mẹ đẻ lại ép y cưới vợ. Lúc y lau mình cho y có nhìn thấy vết thương còn mới tr3

cánh tay, chỉ cảm thấy đau lòng đến mức không thể thở nổi. Bây giờ ngay cả bạn bè tri giao cũng cho y một kích nặng nề như thế, không biết bây giờ trong lòng y đang khổ sở như thế nào đâu.

Vân Trinh chỉ hận không thể ở cùng y.

Ngày thường Cơ Băng Nguyên không quen tiếp xúc với người khác, bị hắn nắm tay như vậy thì có chút ngạc nhiên, nhưng lại cảm giác được bàn tay của đối phương ấm áp mềm mại, lời nói cũng vô cùng chân thành tha thiết. mấy ngày nay hắn lại luôn ở bên cạnh hầu hạ mình, y cũng không tiện cự tuyệt, chỉ nói: "Không sao, sau này cô sẽ không phạm phải sai lầm thế nữa."

Vân Trinh lại cầm tay y nói: "Điện hạ đừng thất vọng như vậy, phải tin tưởng tr3

đời này vẫn có người đáng để tin tưởng và ngưỡng mộ ngài."

Cơ Băng Nguyên nghe hắn trịnh trọng an ủi mình, không thể làm gì khác hơn là nói: "Cô biết rồi."

Vân Trinh lại cười, bàn tay nắm chặt lấy tay y không buông, cứ nhìn chăm chăm Cơ Băng Nguyên mãi - Hoàng Thượng tuổi nhỏ thật là xinh đẹp.

Cơ Băng Nguyên là người thích long dương, thấy vẻ mặt hắn như thế thì không khỏi nóng mặt, vội rút tay về nhắm mắt không nói thêm gì nữa.

Vân Trinh chỉ cho rằng y đau đớn mỗi mệp. Hắn cũng đứng lên dọn dẹp xung quanh.

Không bao lâu Lao Bình đã dẫn mấy trăm thân vệ của Cơ Băng Nguyên chạy tới bao quanh dịch trạm, lại đuổi hết những người khác đi trưng dụng toàn bộ dịch trạm. Đinh Đại nhào tới, hai mắt đỏ bừng: "Điện hạ ngài chịu khổ rồi! Tất cả đều là tiểu nhân không phải, tiểu nhân liền nên vô luận như thế nào đều dẫn người cùng đi ngài."

Cơ Băng Nguyên nhìn ông ta khóc lớn thì vô cùng bất đắc dĩ, đành phải để mặc ông ta khóc. Y nhìn Vân Trinh đứng ở một bên lại có vẻ mặt hoài niệm và mừng rỡ nhìn Đinh Đại, còn cả - Quân Duật Bạch đang đứng bên cạnh bắt mạch cho y.

Đúng là Vân Trinh đang nhìn chăm chăm Quân Duật Bạch, hóa ra Quân đại phu lúc tuổi còn trẻ lại đẹp như thế!

Hoàn toàn giống một tiểu nương tử yếu điệu!

Thiếu niên Quân Duật Bạch da trắng như ngọc, mặt mày rục rỡ. Hắn ta đang bắt mạch cho Cơ Băng Nguyên, lại xúc chần lên nhìn vết thương: "Rút tên ra rất tốt, nhưng thuốc quá kém, cũng may chịu khó thay thuốc và lau rửa sạch sẽ nên mới không bị lây nhiễm. Ta sẽ thay thuốc cho người, dược thiện cũng phải đổi, lượng Mạn Đà La quá nhiều, đúng là có thể giảm đau nhưng sau này sẽ không tốt. Lát nữa ta sẽ châm cứu cho người."

Cơ Băng Nguyên nhìn Vân Trinh đứng một bên mỉm cười nhìn chăm chăm Quân Duật Bạch không thôi, chẳng biết tại sao lại cảm thấy hơi tức giận: "Vân Trinh."

Vân Trinh giật mình hoàn hồn nhìn y: "Điện hạ?"

Cơ Băng Nguyên thấy hắn tập trung nhìn mình với vẻ mặt thương tiếc, khác hẳn với vẻ hiếu kỳ mừng rỡ lúc nhìn Quân Duật Bạch, cơn tức trong lòng mới tiêu tan chút, dặn dò: "Mấy ngày nay người đã vất vả rồi, bây giờ người phục vụ đã đến, người cũng xuống dưới nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta sẽ về doanh địa."

Vân Trinh nói: "Được rồi, vậy ngài nghỉ ngơi thật tốt." Hắn hành lễ lui xuống.

Quân Duật Bạch nhìn hắn đi xuống mới cười nói: "Là thuộc hạ của Định Tương công chúa? Lúc người tên Lao Bình kia tới báo tin, Định công công gần như sắp mất hết hồn vía."

Cơ Băng Nguyên nhàn nhạt nói: "Ừm, xuất thân dân gian nhưng lại là một nhân tài hiếm có."

Quân Duật Bạch vừa châm cứu cho y vừa nói: "Nhìn không giống người từ dân gian lắm, Lao Bình kia mới giống. Hỏi gì cũng không biết, ăn nói thô lỗ,

cử chỉ hoàn toàn không biết lễ tiết, Vân Trinh này lại có phong thái xuất chúng hơn."

Cơ Bằng Nguyên không nói gì, Quân Duật Bạch lại ngửi được một mùi thơm ngát, liếc nhìn quả cầu hương bên gối y: "Tự người điều hương? Đúng là đặc biệt."

Cơ Bằng Nguyên đưa mắt nhìn quả cầu hương kia, vẫn không trả lời.

Quân Duật Bạch cũng đã quen thuộc với tính cách này của y, chỉ tập trung chăm cứu. Đinh Đại ở một bên đã chỉ huy người trái lại nệm chăn, dọn dẹp trong phòng sạch sẽ không nhuốm bụi trần.

Bên ngoài lại bắt đầu mưa tí tách tí tách, Đinh Đại có chút lo lắng: "Nhìn trời mưa này có vẻ cũng không thể rời đi được ngay rồi."

Quân Duật Bạch nói: "Ban đầu vết thương cũng không nên di động, nghỉ ngơi thêm vài ngày cũng được."

Sau khi chăm cứu xong, Cơ Bằng Nguyên liền ngủ say. Đến khi tỉnh lại đã nghe thấy tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ cực lớn, gần như là mưa rào tầm tã. Dịch trạm thấp bé, toàn bộ phòng ốc đều như chìm trong nước.

Cơ Bằng Nguyên nhìn dưới giường là Đinh Đại trông coi. Ông ta đang ngủ rất say, chắc ban ngày đi đường cũng mệt mỏi.

Y cũng không gọi ông ta, chỉ cảm thấy có chút không quen. Nhớ tới lúc trước đều là Vân Trinh ở bên cạnh, nửa đêm tỉnh lại đã thấy đối phương dậy từ bao giờ, hỏi y khát hay là đói bụng hay là muốn đi vệ sinh, vô cùng ôn nhu cẩn thận.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên lóe lên một tia chớp, tiếng sấm ùng ùng.

Đinh Đại bừng tỉnh, nhìn thấy y đang trợn tròn mắt thì vội vàng hỏi y: "Điện hạ có chỗ nào không thoải mái sao?"

Cơ Băng Nguyên lắc đầu: "Không có gì, chỉ là đột nhiên tim đập nhanh, cảm thấy có chút bất an."

Đình Đại nói: "Có cần đi gọi Quân đại phu không?"

Cơ Băng Nguyên lắc đầu: "Chỉ cảm thấy hơi bất an thôi."

Đình Đại đỡ y dậy, rót nước ấm cho y uống. Y nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đất bên ngoài u ám, sấm chớp đan xen trong màn mưa. Mà ở trong cơn mưa to như muốn lật trời này lại có một người đột nhiên xuất hiện trong sân dịch trạm.

Y vô cùng kinh hãi, không rảnh để ý đến vết thương trên

chân mà đột nhiên ngồi dậy. Đình Đại nhìn ra ngoài theo ánh mắt y, cũng giật mình nói: "Đó là ai? Không phải là thích khách chứ? Hộ vệ bên ngoài trấn giữ kiểu gì vậy?"

Chỉ thấy nam tử kia mặc một chiếc áo bào đen, vóc người khá cao, trên

thân đã ướt đẫm. Nhưng y lại không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng đứng một hồi trong mưa cứ như không nhìn thấy đám binh sĩ đang cầm vũ khí xung quanh vậy.

Cả người bình thản ung dung, trang trọng quý phái.

Nhưng không biết vì sao Cơ Băng Nguyên lại cảm thấy người kia vô cùng quen thuộc, cho nên mới nhìn y chằm chằm. Đình Đại chợt sợ hãi kêu lên: "Vân tiểu tướng quân?"

Cơ Băng Nguyên thấy cánh cửa phòng bên bỗng nhiên mở ra, Vân Trinh vọt từ trong phòng vào sân ôm chầm lấy nam tử kia. Nam tử kia sụp mắt nhìn hắn rồi cũng trở tay ôm lại. Sau đó bỗng nhiên như có cảm giác mà giương mắt nhìn về phía y, một đôi mắt đen nhánh vẫn luôn nhìn y chằm chằm.

Một tia chớp đột nhiên lóe lên trên

trời, trong sân sáng như ban ngày. Trong khoảng khắc đó Cơ Băng Nguyên đã thấy rõ mặt mũi của đối phương, không ngờ khuôn mặt kia chính là mình!

Y vô cùng kinh hãi, sau lưng đã chảy đầy mồ hôi lạnh. Lại thấy Vân Trinh ôm nam tử kia thật chặt, vùi đầu vào trong lòng đối phương giống như vô cùng kích động. Một lát sau hắn mới ngẩng đầu lên quay đầu nhìn y một cái, sau đó vẫy vẫy tay giống như đang tạm biệt.

Chắc chắn là đang tạm biệt.

Sau một tiếng sấm kinh thiên động địa, hai người ôm nhau trong sân đã biến mất, giống như chưa bao giờ tồn tại tr3

thế gian này vậy.

Đình Đại trợn mắt há hốc mồm: "Ta đang nằm mơ sao? Đó... Đó... người nào?"

Ông ta chỉ vào trong sân, bỗng nhiên khựng lại, không nhớ rõ mình muốn nói đến người nào. Đám binh sĩ trung thành tuyệt đối cũng bỗng nhiên hoảng hốt nhìn nhau, không nhớ rõ vì sao mình lại xông vào trong màn mưa to này. Bọn họ đi lung tung trong chốc lát mới ngơ ngác trở về vị trí của mình.

Đình Đại hoảng hốt một hồi mới chuyển hướng sang Cơ Băng Nguyên: "Điện hạ... Bên ngoài mưa quá lớn, chúng ta vẫn nên đóng cửa sổ lại đi." Ông ta đi qua đóng cửa sổ lại.

Cơ Băng Nguyên cúi đầu cầm lấy quả cầu hương bên gối, mùi của nó vẫn thơm ngát như cũ - y thích mùi thơm này.

Là ai đặt ở bên gối y?

Y có chút thất vọng mất mát, giống như đã mất đi người rất quan trọng vậy.

=====

Giữa bầu trời đêm đen kịt, bọt nước dập dờn tr3

mặt sông, vô số người đang tìm kiếm trong nước. Mấy trăm người bên bờ sông và tr3

thuyền đều giơ cao bó đuốc sáng như ban ngày.

Chỉ thấy lòng sông bỗng nhiên nổi lên đầy bọt nước, Cơ Băng Nguyên ôm Vân Trinh nổi lên, đám người tr3

thuyền đều hô to: "Tìm được rồi tìm được rồi! Mau kéo Hoàng Thượng và Hầu gia lên!"

Sau một đợt hỗn loạn, vô số người kéo bọn họ lên đưa vào trong phòng. Còn chuẩn bị chậu than, nước nóng, cởi y phục ướt nhẹ, lau mặt, thay đổi quần áo khô, canh gừng. Đinh Đại chỉ huy đám nội thị vây quanh hầu hạ bọn họ, vất vả lắm mới thu dọn xong xuôi. Cơ Băng Nguyên mới phát tay để tất cả bọn họ lui ra, mình thì ngồi ở bên cạnh Vân Trinh. Cả người Vân Trinh vẫn như còn đang hoảng hốt, nhìn thấy y ngồi xuống liền cười hì hì nhìn y chăm chăm, trong mắt đầy vẻ yêu thương.

Cơ Băng Nguyên hỏi hần: "Đó là tr3?" Mặc dù mới chỉ nhìn thoáng qua, nhưng y lại nhìn thấy rõ dưới tia chớp đó là mình hồi còn trẻ, bên cạnh là Đinh Đại vẫn còn trẻ trung.

Vân Trinh cười đến hai mắt cong cong: "Vâng... Hoàng Thượng trúng tên tr3

đùi, là ta cứu Hoàng Thượng, Hoàng Thượng có nên lấy thân báo đáp không?"

Cơ Băng Nguyên suy nghĩ một chút đã nhớ đến một chuyện cũ nhiều năm trước kia của mình. Đúng là mình đã trúng tên gặp nạn, sau khi bị thương

nặng ý thức mơ hồ, khi tỉnh lại đã ở dịch trạm dưỡng thương. Mấy người Đinh Đại đến hầu hạ y, cụ thể thoát hiểm như thế nào, đến dịch trạm như thế nào thì y đều quên hết. Lao Bình dưới trướng Đinh Tương công chúa cũng hồ đồ, chỉ nhớ có người bảo mình báo tin, mọi chuyện khác đều không nhớ rõ.

Y chỉ cho rằng được người tốt bụng đi ngang qua giải cứu, điều tra nghe ngóng cũng không tìm được. Bởi vì còn phải Bắc phạt nên cũng đành rời khỏi dịch trạm. Về sau chuyện này đã thành một vụ việc chưa thể giải quyết.

Y sờ lên người, lấy ra một quả cầu hương mang theo nhiều năm bên hông. Tuy mặt ngoài trạm rỗng màu bạc đã hơi nhạt màu, nhưng nó vẫn còn tỏa ra mùi thơm ngát.

Chương 151: Phiên ngoại 7

"Thế mà Hoàng Thượng lại tự nhảy xuống nước cứu Vân hầu gia!"

Lư Mộng Hoa vẫn cảm thấy khó có thể tin, nhỏ giọng nói với Cơ Hoài Thịnh: "Lúc trước ta luôn nghe nói Hoàng Thượng vô cùng yêu quý Chiêu Tín Hầu, bây giờ xem ra quả nhiên là thế."

Hắn ta nói liên hồi: "Ta vừa ra ngoài đã thấy Hầu gia đột nhiên ngã xuống, ta mới tiến lên kêu Hầu gia rơi xuống nước rồi! Trong nháy mắt một đám thị vệ xông từ đâu ra giống như đều không ngủ, tất cả đều nhảy tùm xuống sông như không muốn sống. Ta giật nảy mình, sau đó liền thấy Hoàng Thượng đi ra khỏi phòng, sắc mặt bình tĩnh, tr3

người còn mặc áo ngủ, hỏi ta Hầu gia rơi xuống nước sao? Rơi vào chỗ nào, thấy ta chỉ phương hướng, y chờ trong chốc lát không thấy đám thị vệ ngoi lên mới dứt khoát nhảy xuống. Mãi mà không lên làm Đĩnh công công ở một bên sắp muốn khóc."

Cơ Hoài Thịnh trợn mắt, nghĩ thầm nào chỉ là yêu quý, đây chính xác là quá yêu.

Hoàng Thượng là chủ nhân một nước, vậy mà lại cứ nhảy xuống như vậy. Nếu xảy ra chuyện gì thì ngay cả mình, không đúng, toàn bộ thuyền đều phải chôn cùng Hoàng Thượng - Đương nhiên nếu Vân Trinh xảy ra chuyện thì chúng ta cũng phải chôn cùng. Tên nhóc Lư Mộng Hoa này đúng là đã tránh được một kiếp.

May mà đã cứu về rồi...

Cơ Hoài Thịnh lau mồ hôi. Con thuyền tấp vào bờ, bởi vì Chiêu Tín Hầu đột

nhiên rơi xuống sông cho nên việc leo núi hôm nay cũng bị hủy bỏ. Toàn bộ đại phu ở gần đây đều được mời đến. Đến đêm hán ta trông thấy Quân Duật Bạch chạy tới từ xa thì không nhận được cười.

Quân Duật Bạch vừa lên thuyền liền thấy Cơ Hoài Thịnh đang cười, vội vàng chấp tay nói: "Quân Duật Bạch bái kiến Vương gia."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Không cần phải khách khí. Quân đại phu, Hoàng Thượng và Hầu gia rơi xuống sông, người vẫn nên đi vào khám xem thế nào đi."

Quân Duật Bạch nhướng mày: "Rơi xuống sông?"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Nhìn có vẻ không bị sặc nước, chỉ là thời gian dưới nước hơi dài, dù sao bây giờ đang là mùa thu, nước lạnh."

Quân Duật Bạch gật đầu: "Xem ra lại chuyện Vân hầu gia làm ra rồi - nếu không Vương gia cũng sẽ không cười kỳ quái như thế."

Cơ Hoài Thịnh che mặt, nói nhỏ: "Có rõ ràng như vậy sao?"

Quân Duật Bạch nhìn hán ta một cái: "Ta cảm thấy lát nữa ta cũng nên châm cho người một chút, nếu không sợ khuôn mặt người sẽ không thể chứa nổi nhiều biểu cảm như vậy, cẩn thận bị mặt đơ."

Cơ Hoài Thịnh giật giật khóe miệng, lại thấy Đinh Đại đã bước nhanh ra ngoài đón Quân Duật Bạch lên tr3

tầng.

Lư Mộng Hoa nói: "Vị đại phu này có vẻ tiên phong đạo cốt, phong thần tuần lãng."

Cơ Hoài Thịnh nhẹ nhàng cười: "Cốc chủ Quân đại phu của Ngọc Hàm Cốc, bây giờ đang đảm nhiệm chức tiến sĩ y học trong Thái Y Viện. Chỉ có cái chức quan nhàn tản thôi chứ không phải trực ban, bao giờ Hoàng Thượng

cần mới gọi."

Lư Mộng Hoa lập tức nổi lòng tôn kính. Hai người đang nói chuyện phiếm, chợt nghe thấy những tiếng nức nở r3 rĩ truyền đến từ tr3

tầng. Hình như là tiếng của Vân Trinh, hai người sợ hãi nhìn nhau.

Cơ Hoài Thịnh hiểu rõ: "Haiz, Quân đại phu lại lôi ra tuyệt kỹ châm cứu của mình rồi."

Lư Mộng Hoa cả kinh nói: "Tuyệt kỹ gì?"

Cơ Hoài Thịnh ra hiệu: "Tuyệt kỹ độc nhất vô nhị, ta đã từng xem Quân đại phu châm cứu cho người ta rồi, mỗi một cây châm đều rung động, tác dụng phi phàm. Vân hầu gia đáng thương, bị rơi xuống nước lạnh như thế, chắc là phải châm để loại bỏ hàn khí trong người đi."

Sau khi châm xong, Vân Trinh mặt đầy nước mắt nằm sấp trong ngực Cơ Băng Nguyên, đầu cũng không chịu nhấc. Cơ Băng Nguyên kéo chăn lên đắp kín cho hắn, nói với Quân Duật Bạch: "Đa tạ."

Quân Duật Bạch nhíu mày: "Không có cách nào cả. Vốn dĩ sức khỏe của Vân hầu gia đã yếu sẵn rồi, bây giờ lại bị rơi xuống sông sau khi sinh hoạt vợ chồng quá độ, không ép hàn khí ra như vậy thì sau này sẽ để lại di chứng, còn phải nếm mùi đau khổ nữa."

Cơ Băng Nguyên thản nhiên nhìn hắn ta một chút, Quân Duật Bạch làm bộ không biết bất mãn của y, lại lấy thêm ngân châm đến: "Thần cũng châm cho Hoàng Thượng một chút đi, thật sự không phải nói đùa đâu."

Cơ Băng Nguyên cũng không nói cái gì, chỉ đi đến một chiếc giường khác sau bình phong. Đinh Đại hầu hạ y cởi áo nằm xuống, nhưng từ đầu đến cuối đều vô cùng im lặng. Vân Trinh đứng lên nghe bên trong không có một tiếng động nào, nghĩ thầm không phải Quân đại phu chỉ trị mỗi ta thôi đấy chứ. Hắn liền mặc quần áo đi ra sau bình phong, nhìn thấy Quân Duật Bạch đang vô cùng chăm chú, tr3

trán ướt đầm mồ hôi. Mà tr3

người Cơ Băng Nguyên cảm lít nha lít nhít châm, mỗi một cây đều đang rung động.

Vân Trinh thấy tê cả da đầu, nghĩ thầm Hoàng Thượng đúng là giỏi chịu đựng, trước đó rút tên ra cũng thế. Vừa nghĩ tới lại không khỏi có chút thương tiếc, hắn liền ngồi ở một bên đưa tay nắm chặt tay Cơ Băng Nguyên.

Cơ Băng Nguyên mở mắt nhìn hắn một cái rồi lại nhắm vào.

Sau khi châm cứu kê đơn thuốc xong, Quân Duật Bạch cũng mệt mỏi đến quá sức. Hắn ta ngồi tr3

thuyền vừa uống trà vừa ngắm nước sông và ngọn núi cạnh thuyền, tán thưởng: "Nơi này chính là núi Định Tương sao? Là ngọn núi Trưởng công chúa cứu tiên để đi."

Vân Trinh mới vừa trở về từ quá khứ âm âm sóng dậy kia, hắn nhìn Quân Duật Bạch chỉ cảm thấy giật mình cứ như đã qua hai đời. Cơ Hoài Thịnh nói: "Hoàng Thượng nói vốn dĩ sẽ đi leo núi, nhưng bởi vì rơi xuống sông, sợ ảnh hưởng đến hành trình mang đến bất tiện cho quan dân tiếp giá tr3

đường, cho nên mới lệnh cho lái thuyền tiếp tục hành trình."

Vân Trinh cũng hiểu được, Cơ Băng Nguyên bị dọa, sợ nếu lên núi nhỡ lại xảy ra chuyện gì kỳ quái nữa mà làm mất hắn thì sao. Thế nên y mới ra lệnh lái thuyền rời đi trong đêm, không cho phép dừng lại ở đây lâu nữa. Quân Duật Bạch đảo mắt nhìn hắn, buồn bực nói: "Sao hôm nay người cứ là lạ thế, chẳng lẽ rơi xuống nước đến mức choáng đầu thật sao?"

Vân Trinh cười hì hì: "Quân đại phu, lúc trước các người đúng là phong vân tể hội, thiếu niên xuất anh hùng."

Quân Duật Bạch là lạ nhìn hắn một cái. Chỉ thấy rèm vén lên, Cơ Băng

Nguyên và Khuất thái phó cũng đi ra. Bọn họ đều đứng lên nghênh giá, Cơ Bạng Nguyên ra hiệu miễn lễ, đến khi tất cả ngồi xuống mới nói: "Ngày mai sẽ đến Giang Nam, đến lúc đó trăm muồn tuần sát các châu huyện, tiếp kiến quan viên. Vân Trinh lại hoạt bát, còn phải nhờ các người khuyên nhủ vài câu, không thể để hấn quá làm ầm ĩ, phải rời xa mấy chỗ không an toàn như rìa sông."

Vân Trinh nhìn về phía Cơ Bạng Nguyên: "Hoàng Thượng..." Hấn rất biết điều đó được không, Hoàng Thượng nói như vậy sau này còn ai dám chơi với hấn nữa.

Cơ Bạng Nguyên cũng không nhìn hấn, đêm qua đúng là y đã bị dọa sợ. Rơi xuống sông thì thôi, vậy mà sau khi y lọt vào trong nước lại nhìn thấy một dịch trạm to lớn quanh quẽ trong mưa.

Nhiều năm trước y đã từng dưỡng thương trong dịch trạm đó, lúc nào cũng nhìn màn mưa to bên ngoài cửa sổ với tâm tình sa sút, buồn bực vô cớ.

Trong sấm sét vang dội, y thấy được mình tuổi trẻ trong quá khứ đang ngạc nhiên nhìn mình. Linh hồn mềm yếu cô độc bàng hoàng kia chỉ có mình là hiểu rõ nhất. Năm đó y đang hãm sâu trong thống khổ vì mẹ đẻ không hiểu mình, phụ hoàng thì nghi kỵ đứa con trai trưởng thành không ngừng lấy được chiến công, mà mình chỉ có thể đi một mình. Nếu lúc ấy gặp được Cát Tường Nhi...

Nếu Cát Tường Nhi thật sự ở lại nơi đó, nếu mình không hề đuổi theo đưa hấn về, nhất định y sẽ thuận lý thành chương yêu Cát Tường Nhi, y hiểu rõ mình nhất.

Nhưng mình thì sao? Ai đến thành toàn cho y cô đơn nửa đời mới có được bảo tàng đây?

Thậm chí ngay cả Cát Tường Nhi cũng phải lặn lội qua ba đời, bọn hấn mới được thành toàn lẫn nhau. Y nhất quyết không nhường, cho dù là mình hồi trẻ cũng không được. Trong lòng y đột nhiên trở nên hung ác, cũng không nhìn Vân Trinh. Không biết hấn đã ở nơi đó bao lâu, vừa nghĩ tới mấy ngày

kia Vân Trinh quan tâm yêu thương đủ kiểu với mình tuổi nhỏ bị trúng tên, ngay cả vừa rồi lúc Quân Duật Bạch chăm cứu cho mình, ánh mắt hấn ngồi bên giường nhìn mình rõ ràng là đang nhìn mình lúc trước - vừa nghĩ đến đây, y lại cảm thấy vô cùng ghen ghét.

Vân Trinh thấy Hoàng Thượng chỉ lạnh nhạt nói chuyện, chơi cờ với mấy người Khuất thái phó, mãi đến tối cũng không nói chuyện với mình.

Vân Trinh nào còn dám ở lại trong phòng mình nữa, hấn lén lút chuồn đến phòng Hoàng Thượng, chui thẳng lên giường.

Cơ Băng Nguyên nhìn hấn lén lút thì thản nhiên nói: "Sớm muộn gì Cơ Hoài Thịnh cũng phải biết, người né tránh như thế làm gì?"

Vân Trinh đưa tay ôm lấy lấy y, tựa đầu vào giữa ngực Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng à, ngài chỉ xuống nước một chút là xong, nhưng ta còn ở đó hơn hai tháng cơ. Ta rất nhớ Hoàng Thượng."

Bàn tay Cơ Băng Nguyên cứng đờ: "Hơn hai tháng? Lúc người đến đó là thời gian nào?" Hơn hai tháng - lấy lực hành động lúc trước của mình, sợ là có thể làm cái gì cũng đều làm được rồi. Quả cầu hương kia chính là vật bên người... Biển dấm của Cơ Băng Nguyên bốc lên, biết rõ không thể trách Vân Trinh, nhưng vẫn vô cùng chua chát.

Vân Trinh lại mỉm cười: "Thoáng một cái ta đã đến đó rồi, còn được gặp mẫu thân hồi còn trẻ nữa! Còn ở trong sơn trại làm sơn đại vương, mỗi ngày đều nhật lưu dân, mỗi ngày đều rầu rĩ đi đâu tìm lương thực nuôi sống cả một sơn trại."

Cơ Băng Nguyên bỗng nhiên thả lỏng hơn, còn làm đại vương sơn trại ư. Đúng rồi, chắc chắn là khi đó, thiên hạ đại loạn, khắp nơi đều là lưu dân mất đất vào rừng làm cướp.

Vân Trinh chỉ chậm rãi nói với y khoảng thời gian trong sơn trại, mẫu thân thế nào, Chương quân sư ra sao, cứu được tiên vương kiểu gì, tiên vương đúng là giống Hoàng Thượng. Lại đến kinh thế nào, mẫu thân được sắc

phong Công chúa ra sao, sau đó lại cười khúc khích: "Ta còn bắn thủng mũ của Thừa Ân Bá để xả giận cho Hoàng Thượng nữa."

Cho dù Cơ Băng Nguyên có cảm thấy chua thè nào thì lần này cũng không nhin được cười: "Ranh mãnh, Thừa Ân Bá không tìm người gây phiền phức đấy chứ? Mẫu hậu luôn luôn che chở ông ta."

Vân Trinh cười hì hì nói: "Trước đó ta còn khuyến khích mẫu thân nói Thừa Ân Bá vài câu tr3

yến hội. Làm Thừa Ân Bá ghen họng, căn bản không thể đứng thẳng được trước mặt Hoàng thượng."

Cơ Băng Nguyên suy nghĩ một chút mới nhớ lại: "Chả trách ta nói sao mẫu thân người lại thông minh như thế, hóa ra lại người giở trò quỷ? Hoàng thượng vốn đã nghi kỵ việc ta dẫn binh bên ngoài rồi, đúng là lần đó ta suýt nữa mất quân quyền. Mẫu thân người nói câu kia hay lắm, Hoàng thượng sẽ không thể không nghi ngờ có phải Thừa Ân Bá muốn gọi trăm trở về mượn cơ hội đoạt quyền hay."

Vân Trinh nghĩ lại càng cảm thấy buồn cười, một lát sau lại buồn vô cớ: "Haiz, vốn đang vui vẻ đến đưa tin cho ngài, kết quả không ngờ ngày đó tạm biệt là tạm biệt mãi mãi, mẫu thân..."

Cơ Băng Nguyên chậm rãi vuốt v3 tóc hấn: "Hai tháng ngắn ngủi có thể để người gặp lại Trưởng công chúa một lần, đây cũng là cơ duyên ngàn năm có một. Nàng đặt tên cho người là Vân Trinh, nói không chừng ở sâu trong lòng cũng có cảm ứng." Trong lòng y lại tính toán, Vân Trinh gặp được mình trùng tên bị thương tr3

đường cũng chỉ trong mấy ngày. Mình lại bị thương nặng... Chắc là cũng chỉ có thời gian chăm sóc thôi, vẫn không kịp làm cái gì.

Cuối cùng y đã bình tĩnh chút, vừa thấy hơi đáng thương cho mình quá khứ vừa có chút mừng thầm. Vân Trinh lại chỉ cười hì hì đưa tay cời đ0 của y ra: "Hoàng Thượng, thần đã bỏ lỡ mất rất nhiều ngày, Hoàng Thượng nhất định

phải sủng hạnh thần mới được. Thần còn lập công lớn đấy."

Cơ Băng Nguyên thản nhiên nói: "Quân đại phu nói người vừa rơi xuống nước, nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt."

Vân Trinh xì một tiếng, vô cùng khó nhịn chen chân vào câu dẫn Cơ Băng Nguyên, một lát sau lại dứt khoát treo người lên tr3

hông y, ôm y thật chặt. Cơ Băng Nguyên chỉ mặc kệ hấn cộ loạn, cũng không để ý tới hấn. Qua một hồi lâu mới thấy mí mắt Vân Trinh dần dần nặng nề, tựa lên ngực y ngủ thiếp đi. Y không khỏi cảm thấy buồn cười, rõ ràng chính hấn cũng mệt mỏi. Chắc là ở bên kia mãi chăm sóc mình bị thương nên mới không được ngủ yên, vậy mà bây giờ cảm thấy mình không vui cho nên vẫn còn đặc biệt tới đây với mình.

Y nhẹ nhàng đặt Vân Trinh lên gối đắp kín mền, duỗi thẳng hai chân hấn ra. Vân Trinh mơ mơ màng màng lặng lẽ mở mắt nhìn y: "Hoàng Thượng, ta thích ngài."

Cơ Băng Nguyên đưa tay sờ môi hấn: "Ngủ đi, trăm biết rồi."

=====

Trời tối người yên, mọi người tr3

thuyền đều đã đi ngủ cả, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Cơ Hoài Thịnh ngồi một mình bên ngoài uống rượu, vốn dĩ chỉ đón được tám phần, đêm qua Hoàng Thượng tự mình nhảy xuống cứu Vân Trinh càng xác nhận suy đoán của hấn ta hơn.

Đừng nói là Lư Mộng Hoa kinh ngạc, thật ra ngay cả hấn ta cũng giật mình - Để tay lên ngực tự hỏi, hấn ta có thân phận thế này, mặc dù chưa thành thân nhưng vẫn phải có thông phòng hầu hạ. Hấn ta không thể nghĩ được sẽ có một ngày nào đó mình có thể không màng sống chết vì một nữ tử.

Hấn ta bất tri bất giác uống rất nhiều rượu, cả người say khướt. Bỗng nhiên

cảm giác được có người đi đến bên cạnh, hấn ta chénh choáng ngắng đầu, nhìn thấy Quân đại phu thì cười nói: "Quân đại phu, người cũng ngủ không được sao? Nào, uống rượu với nhau đi, ta bảo bọn họ mang thêm chút đồ ăn nữa."

Quân Duật Bạch ngồi xuống nói: "Ban ngày đi đường tới đây nên hơi mệt, đến đêm quả thật có chút không ngủ được, dứt khoát đi ra ngoài một chút. Người đã uống không ít đi."

Cơ Hoài Thịnh rót rượu cho hấn ta, cười nói: "Tạm tạm, cũng may Quân đại phu không khuyên ta uống nhiều hại thân."

Quân Duật Bạch nói: "Ừm, nhưng tiếp theo ta sẽ muốn nói tuổi trẻ mà không chịu tu dưỡng."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Sao nghe lời này của Quân đại phu giống ông cụ non thế."

Quân Duật Bạch khẽ nâng lông mày: "Ta vốn lớn hơn người rất nhiều, ta bằng tuổi Hoàng Thượng, người nên gọi ta là Quân thúc thúc."

Cơ Hoài Thịnh sặc một ngụm rượu, cười lên: "Quân đại phu... nhìn còn rất trẻ, chớ có trêu ghẹo ta."

Quân Duật Bạch nói: "Người là người mặt ngoài khéo léo, ôn hòa thân thiện, nhưng thật ra người như người mới để x để tâm vào chuyện vụn vặt, kỳ thật người như người mới dễ dàng. Không nghĩ ra được thì đừng nghĩ nữa, cũng đừng uống rượu hại thân."

Cơ Hoài Thịnh nói: "Nào có nghiêm trọng như vậy..." Thật ra chỉ là ngày nào đó phát hiện ba huynh đệ của mình đều thích long dương, sau đó một ngày nào đó lại phát hiện Hoàng Thượng cũng thích long dương nốt... mà còn thích huynh đệ mình. Nhận thức của hấn ta đã bị đả kích nặng nề.

Quân Duật Bạch cười nói: "Chẳng lẽ không phải, người không biết cái gì mà còn dám chạy đến Bắc Tiết làm loạn. Ta đoán thật ra trong lòng người rất

thích mạo hiểm, chỉ là mặt ngoài đề nén thôi. Hoàng gia cũng không thích một phiên vương yêu mạo hiểm không an phận."

Cơ Hoài Thịnh cười: "Quân đại phu nói không sai, thời niên thiếu lúc nào ta cũng lấy tên tuổi Chu thiếu đông gia đi buôn bán khắp nơi. Nếu bảo ta ở yên một chỗ mãi thì đúng là quá không thú vị."

Quân Duật Bạch khẽ gật đầu: "Du lịch mới có thể làm phong phú hiểu biết, thấy chút việc đời mới không dễ lạc lối. Đại phu trong Ngọc Hàm Cốc chúng ta học xong là phải ra ngoài rèn luyện ba năm cũng vì đạo lý này. Nhìn thấy thế gian muôn màu mới có thể làm lương y. Huống chi có rất nhiều căn bệnh thường là tâm bệnh, nếu đại phu không hiểu được tính cách của bệnh nhân thì sẽ khó mà chữa khỏi được."

Cơ Hoài Thịnh thấy hấn ta ôn hòa dịu dàng, tràn đầy khí chất làm cho người ta tin tưởng thì không nhịn được thổ lộ hết ra: "Đúng là như thế - Quân đại phu, ngài chữa bệnh nhiều như vậy, đã bao giờ gặp... bệnh nhân thích long dương chưa?"

Quân Duật Bạch liếc hấn ta một cái, mỉm cười: "Thích nam tử hay thích nữ tử đều không có gì khác với mọi người, không cần trị."

Cơ Hoài Thịnh khổ não nói: "Sao ta lại cảm thấy dường như bọn họ sẽ kịch liệt hơn, quyết tuyệt hơn, cố chấp hơn." Cơ Hoài Tố thì không cần phải nói, vì tình cảm bản thân mà gây ra hỗn loạn lớn như vậy, còn cả Chu Giáng nữa. Ngay cả Hoàng Thượng bình thường có vẻ đoan trang nhã nhận biết tự kiểm chế, vậy mà cũng có thể nhảy xuống nước trong đêm!

Quân Duật Bạch thản nhiên nói: "Đó là do mấy người người gặp phải thôi, không phải là tất cả mọi người đều như thế. Giống như yêu thích nữ tử cũng có người cố chấp kịch liệt quyết tuyệt, yêu thích nam tử cũng có người bình thản hợp thì đến không hợp thì buông tay vậy. Tr3

đời này có nhiều thứ đáng để tìm kiếm, không phải tất cả mọi người cứ nhất định phải có người yêu, có vài con đường chỉ hoàn hảo khi đi một mình."

Cơ Hoài Thịnh suy nghĩ một chút rồi nói: "Hình như người nói cũng có đạo lý."

Quân Duật Bạch mỉm cười: "Cho nên đã giải được nghi ngờ trong lòng người chưa? Đã trể rồi, nên nghỉ ngơi đi chứ?" Đứa bé đáng thương, nhất định là lên thuyền phát hiện không đúng nên mới đang xoắn xuýt đây mà. Hoàng Thượng và Vân hầu gia thật đúng hại người ta rồi.

Cơ Hoài Thịnh vô cùng cảm kích: "Được, Quân đại phu cũng đi ngủ sớm đi. Ngày mai sẽ đến Giang Nam, không nên quá mệt mỏi."

Quân Duật Bạch khẽ gật đầu, hai người đều đứng lên trở về phòng nghỉ ngơi.

Quả nhiên ngày hôm sau đã đến Giang Nam, quan dân nơi đó cử hành nghi thức tiếp giá rầm rộ. Sau đó Cơ Bằng Nguyên liền vội vàng hội kiến quan viên, hỏi thăm dân sinh, kiểm tra công trình trị thủy, quân vụ vân vân, bận đến tối mày tối mặt.

Đương nhiên Vân Trinh đã mượn cơ hội này đi ngắm cảnh chơi bời ở Giang Nam với Cơ Hoài Thịnh, Quân Duật Bạch và Lư Mộng Hoa rồi - Thật ra có nhiều chỗ Vân Trinh đã từng đến. Đó là lúc trước ở trong nước đã từng đi chơi với mẫu thân vừa được phong làm Công chúa.

Bởi vậy rốt cuộc hẳn cũng đã thấy nhớ Hoàng Thượng, chơi bời nửa ngày liền mua không ít đồ chơi đồ ăn, la hét muốn về hành cung. Mấy người Cơ Hoài Thịnh, Quân Duật Bạch biết rõ thật ra hẳn chỉ nhớ Hoàng Thượng thôi, cho nên cũng không vạch trần mà để mặc hẳn mua một đống đồ trở về. Quả nhiên không lâu sau đã nghe nói Hoàng Thượng dẫn Vân Trinh cải trang ra ngoài du ngoạn.

Cơ Hoài Thịnh vốn nghĩ lần này có thể chơi bời thoải mái với Vân Trinh, bây giờ mới biết được người ta trọng sắc khinh bạn, sau khi buồn bực cũng không khỏi thấy hiếu kỳ. Hẳn ta liền gọi quản gia đến dặn dò, quản gia ngầm hiểu, không lâu sau đã mở tiệc trong hoa viên biệt viện ở hành cung của hẳn ta. Rốt cuộc hẳn ta là Vương gia, sau đó lại mời mấy công tử đầu

bảng nam phong viện ở Giang Nam đến bồi rượu.

Vùng Giang Nam non xanh nước biếc, công tử đầu bảng đương nhiên cũng đều vô cùng xuất sắc.

Cơ Hoài Thịnh thấy mỗi thiếu niên đều có khuôn mặt như nữ tử, đôi mắt ngập nước, da thịt mịn màng. Lúc đi lên bái kiến nói chuyện cũng dịu dàng như gió xuân, vẻ mặt thân thiết. Hắn ta chỉ bảo bọn họ bồi rượu, nói một chút về phong tục ở Giang Nam. Ai nấy đều tranh nhau nói lời dí dỏm chọc cho hắn ta phì cười.

Quân Duật Bạch thì đến chi nhánh Cửu Châm Đường ở Giang Nam xem qua rồi mới về biệt viện hành cung. Hắn ta và Cơ Hoài Thịnh ở cùng một viện, vừa vào vườn hoa đã nhìn thấy Cơ Hoài Thịnh mời mấy công tử này đến. Có đánh đàn, có ca hát, có khiêu vũ, phong lưu quyến rũ vô cùng gai mắt. Hắn ta không khỏi hơi nhú mày, Cơ Hoài Thịnh cũng đã nhìn thấy, liền cười gọi hắn ta: "Quân đại phu trở về rồi? Tới đây cùng uống rượu ngắm hoa đi."

Quân Duật Bạch đi đến ngồi đối diện hắn ta, nhìn một mỹ thiếu niên đang ngồi bên cạnh bóc quýt cho hắn ta thì cười như không cười: "Vương gia sao vậy? Đột nhiên cũng muốn thử mùi vị long dương ư?"

Cơ Hoài Thịnh có chút thẹn thùng, phát tay lệnh cho thiếu niên kia xuống dưới rồi mới xích lại gần Quân Duật Bạch, lặng lẽ nói: "Thật ra ta chỉ hiếu kỳ không biết giữa nam tử và nam tử có gì vui thôi. May mà Giang Nam còn thịnh hành nam phong hơn bên ngoài, ta liền gọi mấy người giỏi giang đến..."

Quân Duật Bạch cau mày nói: "Thì ra là thế, chỉ là Vương gia kim tôn ngọc quý, sợ rằng không biết những người này nhìn mặt ngoài thì sạch sẽ, nhưng không biết đã phục vụ bao nhiêu người đâu. Bệnh phù chân miệng thổi vảy nên gì đó đều có thể truyền nhiễm, chữa trị vô cùng phiền phức. Còn cả bệnh liễu hoa không có cách nào trị tận gốc nữa. Nếu nhất thời tham hoan, sau này ảnh hưởng đến việc sinh đẻ thì thực sự không đáng. Vương phi tương lai cũng bị ảnh hưởng, thậm chí còn có khả năng ảnh hưởng đến bào thai trong bụng."

Cơ Hoài Thịnh địa vị cao lại xuất thân nhà giàu, chưa bao giờ có người nói cho hắn ta biết chuyện này. Bây giờ bị Quân Duật Bạch nói thế, trong nháy mắt chút hứng thú đã bị dội cho một gáo nước lạnh. Hắn ta đưa mắt nhìn đám thiếu niên xinh đẹp kia, lại tưởng tượng có lẽ thật sự đã từng hầu hạ người khác, có vài căn bệnh không thể nhìn qua mặt ngoài được.

Hắn ta đột nhiên xấu hổ cười nói: "Quân đại phu cũng có lý..."

Quân Duật Bạch lại vẫy tay bảo hắn ta đưa lối tai tới: "Nếu người chỉ muốn biết giữa nam tử và nam tử có gì vui, ta cũng có thể giúp đỡ Vương gia."

Cơ Hoài Thịnh khẽ giật mình, lại nhìn về phía Quân Duật Bạch. Thấy hắn ta mặt trắng như ngọc, phong thần tuấn lãng, không biết nghĩ đến cái gì mà đỏ mặt lên: "Cái này... Quân đại phu ngài trị bệnh cứu người... không cần làm phiền ngài tự mình..." Nhưng lại không nhịn được miệng đắng lưỡi khô, đột nhiên cảm giác hình như mình cũng không bài xích long dương lắm.

Quân Duật Bạch cười như không cười: "Nghĩ gì thế, ta quen với cấu tạo thân thể người, muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Vương gia cũng không khó."

Cơ Hoài Thịnh mặt đỏ tai nóng, Quân Duật Bạch nhìn hắn ta nói: "Dù sao chúng ta đã quen biết từ lâu, Vương gia lại tặng cho Cửu Châm Đường một cửa hàng lớn trong kinh. Trong lòng ta vô cùng biết ơn, đang muốn tìm cơ hội báo đáp ơn tình của Vương gia đây."

Cơ Hoài Thịnh lắp bắp: "Vậy... Vậy thì đêm nay?"

Quân Duật Bạch cười vỗ vỗ tay hắn ta, sâu xa nói: "Đêm nay rửa sạch đến phòng ta."

Đêm hôm ấy, Quân Duật Bạch chỉ dùng mấy cây châm đã cho Cơ Hoài Thịnh biết cái gì là Thiên Đường, cái gì là Địa Ngục.

Cơ Hoài Thịnh khóc cả một đêm.

Ngày hôm sau Cơ Băng Nguyên và Vân Trinh đi thăm phủ Thái tử mà Cơ Băng Nguyên ở ngày xưa, trở về liền nghe nói Quân Duật Bạch lại đi ra ngoài khám bệnh rồi. Vân Trinh nói: "Haiz, Quân đại phu đúng là một lòng cứu người, tấm lòng thầy thuốc bao la quá mà."

Cơ Băng Nguyên lại nói: "Thời thiếu niên hấn ta rất thích trêu chọc người khác. Người ngoài chỉ thấy hấn ta ôn hòa nhã nhặn, là một thầy thuốc giỏi giang nhẹ nhàng, nhưng có ai biết hấn ta ranh mãnh thế nào đâu." Y thầm nghĩ còn chưa kịp tính sổ chuyện lần trước hấn ta khuyến khích Vân Trinh, có khi lại chột dạ chạy mất rồi.

Vân Trinh không nghĩ quá nhiều, bởi vì lúc về phủ hấn còn mang theo rất nhiều đồ ăn ngon nên mới lấy một ít đi tìm Cơ Hoài Thịnh. Lại thấy Cơ Hoài Thịnh uể oải, mặt ủ mày chau, giọng nói khàn khàn. Hấn cả kính nói: "Có phải người bị bệnh không? Nhưng Quân đại phu vừa mới đi rồi, có cần mời ngự y đến xem cho người không?"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Không có gì, không cần, ta nghỉ ngơi một chút là được rồi."

Nào còn dám gặp Quân đại phu nữa? Đêm qua Quân đại phu còn vô cùng dịu dàng quan tâm nói với hấn ta: "Vương gia yên tâm, ta học y thuật nhiều năm, hiểu rất rõ về cấu tạo cơ thể nam tử, đảm bảo sẽ khiến Vương gia hài lòng. Sau này tìm ai cũng không thể vui thích được thế, về sau cũng không cần tìm những người khác nữa."

Vẻ mặt hấn ta như đưa đám, Quân đại phu thật sự không cố ý sao? Rõ ràng là người nhã nhặn, lúc cười ôn nhu thân thiết như vậy, tại sao khi ghim châm lại hung ác thế?

Chắc không phải là cố ý đâu, có lẽ Quân đại phu chỉ có chút không hiểu cách đối nhân xử thế, chỉ là nghiêm túc muốn cho mình cảm nhận được? Có lẽ hấn ta thật sự lo lắng mình gọi mấy người không sạch sẽ đến đi? Có lẽ là có ý tốt! Cơ Hoài Thịnh nghiêm túc nghĩ.

Chương 152: Phiên ngoại 8: Thái bình thịnh thế, để hậu một thế

Quân Duật Bạch rút châm lên, nhỏ giọng hỏi: "Bệ hạ, hôm nay cảm giác như thế nào?"

Cơ Băng Nguyên chậm rãi mở đôi mắt vô thần ra, hoảng hốt một hồi mới nói: "Có chút nóng, nhưng chưa thấy được gì, vẫn chỉ mơ mơ hồ hồ."

Quân Duật Bạch nhẹ nhàng vuốt huyệt vị giữa trán y, tập trung quan sát đôi mắt y rồi nói: "Có lẽ có thể tăng thêm lượng thuốc, hôm nay thần đã bàn bạc với ngự y. Bên kia cũng có nhiều phương thuốc trị liệu rắn độc, chúng ta đang thử nghiệm lấy độc trị độc, nhưng lại sợ ngài không chịu nổi."

Cơ Băng Nguyên nói: "Cũng không phải sợ đau, chẳng qua là cảm thấy không cần thiết. Vết vả giày vò một phen, sau đó lại trở về chỗ cũ thì không có ý nghĩa gì."

Sắc mặt Quân Duật Bạch bình tĩnh, dường như nghe hiểu được sự tiêu cực của y. Hắn ta chỉ hỏi: "Cơ thể bệ hạ thì sao? Cảm giác như thế nào?"

Cơ Băng Nguyên nói: "Như cũ - Duật Bạch, bây giờ trẫm không thể thấy, cũng không nếm được hương vị, không ngửi thấy mùi thơm. Ngày nào trẫm cũng nghĩ mình ở lại tr3

đời này còn có ý nghĩa gì? Làm sao phải phiền các người ngày nào cũng phải vất vả hầu hạ ta thế."

Quân Duật Bạch trầm mặc một hồi, nói: "Nếu bệ hạ muốn giải thoát, thần cũng có biện pháp để ngài không thống khổ qua đời."

Cơ Băng Nguyên hơi nhếch khóe môi lên: "Đây chính là hành thích vua, đến lúc đó sẽ liên lụy các ngươi."

Quân Duật Bạch nói: "Bệ hạ còn quan tâm đến những điều đó làm gì."

Cơ Băng Nguyên buồn ngủ nói: "Thôi, lại là một ngày trôi qua. Bảo người lấy sổ con Cơ Hoài Tố phê xong lên đọc cho trẫm nghe đi."

Quân Duật Bạch nói: "Nửa canh giờ, không thể quá lâu. Thần đi xuống thử thuốc trước."

Cơ Băng Nguyên khẽ gật đầu, Đinh Đại ở một bên tiến lên cẩn thận từng li từng tí đỡ y dậy. Không lâu sau một đám nội thị bê tấu chương đến đọc, mới đọc được mấy bản y đã ngủ thiếp đi.

Đinh Đại phát tay cho người lui xuống, mình thì cong lưng lặng lẽ đắp chăn cho Hoàng Thượng. Ông ta đột nhiên không nhin được rơi nước mắt như mưa.

Cơ Băng Nguyên mơ mơ màng màng, cảm giác mình đã ngủ được một giấc rất sâu. Lúc y tỉnh lại thậm chí còn cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Lần này Quân Duật Bạch dùng thuốc cũng không tệ lắm? Cơ Băng Nguyên vô cùng kỳ lạ, lặng lẽ mở mắt ra, nhưng lại đột nhiên giật mình. Y nhìn thấy được.

Lúc trước chỉ nhìn thấy một chút ánh sáng mơ hồ, nhưng bây giờ hoa văn tr3

đỉnh long sàng lại đập vào mắt y rất rõ. Ngoài ra còn có một mùi thơm nhát nhàn nhạt, đó là hương phật thủ đã bầu bạn với mình rất nhiều năm.

Y có thể nhìn thấy, cũng có thể ngửi được mùi rồi? Hấn mừng rỡ như điên, vừa muốn đứng dậy, lại đột nhiên vô cùng kinh hãi. Cả người y đang bị ôm rất chặt - đồng thời còn không mặc quần áo.

Da thịt ấm áp kề sát bên y, cánh tay vắt ngang qua hông, một cái chân lớn mật khoác lên đùi y. Là Đinh Đại tự chủ trương? Cơ Băng Nguyên muốn tức giận, nhưng lại có chút bất đắc dĩ. Lão Đinh sợ mình tìm ch3t sao, thôi, ông ta ở cùng mình nhiều năm như vậy, hơi trừng trị một chút là được rồi.

Y vươn tay ra đẩy đầu vai kia, có vẻ là một nam tử trẻ tuổi. Da thịt bả vai mịn màng bóng loáng, nhưng vai rộng eo hẹp này chắc chắn là của một thanh niên nam tử cường tráng, cũng hợp khẩu vị mình. Cơ Băng Nguyên bỗng nhiên khôi phục thị lực, tâm trạng đang tốt nên cũng có chút thương tiếc với nam tử này hơn. Y đẩy vai hắn ra, trong lòng nghĩ thôi cũng được, thưởng hắn một chút đồ cũng không khó khăn gì.

Lại thấy nam tử kia xoa tóc đen nhánh, mơ mơ màng màng lặng lẽ mở mắt, nhưng lại vùi sâu vào lồng ngực y hơn: "Hoàng Thượng, hôm nay không cần lên triều, thần muốn lười biếng một chút. Tự ngài đi đi."

Một tiếng Hoàng Thượng này làm cho Cơ Băng Nguyên hồn phi phách tán, giọng nói thực sự quá mức quen thuộc. Y đưa tay nâng cằm đối phương lên, một khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt: "Vân Trinh?!"

Vân Trinh mở mắt nhìn y một cái, có chút giận dữ: "Hoàng Thượng đêm qua giày vò ta quá mệt mỏi, tự ngài dậy sớm rèn luyện đi, ta không đi đâu." Còn chẳng thêm xưng "thần" nữa, hiển nhiên là quá buồn ngủ. Hắn trở mình vùi vào trong đệm chăn, tiến vào mộng đẹp lần nữa. Cơ Băng Nguyên chỉ có thể nhìn thấy cái lưng rắn chắc và đường cong mê người bên dưới của hắn, quả nhiên đều không mặc gì.

Cơ Băng Nguyên còn chưa kịp kinh ngạc vì sao Vân Trinh đã ch3t lại bỗng nhiên xuất hiện tr3

giường mình thì đã bị cảm giác bản năng thuộc về nam tử đã lâu không thấy kia dọa sợ.

Y cúi đầu nhìn thân thể cũng không mặc quần áo của mình. Tráng kiện, tràn ngập sức sống.

Đây không phải thân thể của y, y nằm tr3

giường đã lâu, không thể nào vẫn có rắn chắc cơ bụng như thế được - Huống chi sau khi y trúng độc sinh bệnh, dục vọng mờ nhạt, đã sớm mất đi thú vui cuộc sống rồi.

Y vén chăn lên xuống giường, liền nhìn thấy một chiếc gương to đang chiếu ra rõ thân thể của y. Bắp thịt rắn chắc, đường cong trôi chảy, nhưng không hề nghi ngờ đây vẫn là y.

Là y lúc chưa sinh bệnh.

Y khó có thể tin đi về phía trước mấy bước, chạm vào gương mặt trong gương kia. Mái tóc đen nhánh, lông mày rậm, đôi mắt sáng tỏ, khí sắc sung mãn. Cho dù là mình lúc trước cũng không có khí sắc tốt như vậy.

Rèm khê động, Đinh Đại đi vào nhìn thấy y thì cười cúi đầu hỏi: "Sao bệ hạ dậy sớm vậy?" lại đi sang một bên cầm y phục tới mặc cho y. Cơ Băng Nguyên nhìn Đinh Đại cũng có sắc mặt rất tốt, hơn nữa còn trẻ hơn trước mấy phần thì nghi ngờ mình đang nằm mơ: "Đinh Đại?"

Đinh Đại nói: "Hoàng thượng muốn dặn dò gì ạ?" Lại đưa mắt nhìn màn giường buông xuống, cười nói: "Hôm nay Vân hầu gia không luyện công buổi sáng thật sao? Chắc là đêm qua mệt mỏi nhỉ?"

Cơ Băng Nguyên nhìn nụ cười sâu xa kia của Đinh Đại, y cố gắng đè sự nghi ngờ trong lòng xuống để Đinh Đại hầu hạ mình mặc đồ tập võ. Lại nhớ đến vừa rồi Vân Trinh nói về việc luyện công buổi sáng với mình. Chắc đây là muốn đi luyện công buổi sáng.

Quả nhiên sau đó Đinh Đại lại bưng một bát canh trứng gà tổ yến nắm tuyệt đưa cho y. Đã lâu rồi y không nếm ra mùi vị, nhưng vừa đưa canh vào miệng, y đã nếm được cảm giác mềm mại ngon ngọt và mùi thơm của trứng gà, bổng chóc vô cùng cảm khái. Đợi đến khi uống xong bát canh tổ yến kia, y mới lên kiệu đến võ đài. Cao Tín và Long Tương vệ đã chờ sẵn ở đó, nhìn thấy y liền tiến lên hành lễ, cười nói: "Hôm nay Hầu gia không

đến?"

Đình Đại nói: "Không đến. Hôm nay không vào triều, để hấn nghỉ thêm một lát đi."

Từ xưa đến nay Đình Đại chưa bao giờ ăn nói không có quy củ thế này, Cơ Bạng Nguyên vô cùng kinh ngạc, lại nhìn thấy Cao Tín nháy mắt nói: "Hôm qua Chu ngũ lang về - Chậc, ta nghe nói Vân Giang Ninh cũng đến để mừng tiết Vạn Thọ."

Đám Long Tương vệ khác như hiểu ra cái gì, ai nấy đều bật cười phì, vẻ mặt vi diệu.

Cơ Bạng Nguyên rất kinh ngạc, không hiểu vì sao Cao Tín luôn luôn quy củ lại như thế. Nhưng y vẫn đề sự khó hiểu trong lòng xuống, trầm giọng nói: "Bắt đầu đi."

Cao Tín vội vàng đi lên hầu hạ Cơ Bạng Nguyên làm nóng người, lại bê hai hòn đá tạ cho y.

Cơ Bạng Nguyên giơ đá tạ lên, chỉ cảm thấy thân thể này dồi dào tinh lực, khí huyết tràn đầy. Sau khi nâng tạ một trăm lần, đám thị vệ lại tiến lên đỡ xuống, Cao Tín cầm cung đưa cho y.

Sau tập bắn là cưỡi ngựa, tiếp theo là luyện kiếm. Thời gian luyện công buổi sáng rất dài, y tập đến đổ mồ hôi đầm đìa, nhưng lại chỉ cảm thấy hơi mệt mỏi. Sau đó y trở về tắm điện tắm nước nóng đã sớm chuẩn bị, tiếp theo thay y phục rồi đến thiên điện dùng bữa. Vân Trinh đã rời giường thay quần áo ngồi sẵn ở đó, nhìn thấy y liền cười hì hì đứng lên hành lễ: "Hoàng Thượng."

Cơ Bạng Nguyên vẫn không thể xóa đi được cảm giác kỳ quái đó, lại thấy mình chưa nói gì mà Vân Trinh đã tùy tiện ngồi xuống, đưa một bát canh nóng cho y: "Hoàng Thượng, thần đã nếm thử rồi, rất ngon. Canh cá hầm nhừ, mì cũng vừa vặn, ngài nếm thử đi."

Y cầm lên nhấp một hớp. Mùi vị canh cá ngon lành đã lâu không được cảm nhận lan tràn trong miệng y. Y không khỏi thở dài một tiếng, quả nhiên là mùi vị mình thích nhất.

Lại thấy có người bẩm: "Thanh Bình vương tới thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng hậu."

Thanh Bình vương là ai? Hoàng hậu là ai? Cơ Băng Nguyên buồn bực, Vân Trinh đã cười nói: "Mau mời vào đi."

Không lâu sau một tiểu đồng mặc áo vàng đỏ đi đến, quy củ hành lễ nói: "Chắt nhi thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng hậu. Hoàng Thượng Hoàng hậu vạn phúc."

Vân Trinh nhẹ nhàng cười nói: "Được rồi được rồi không cần đa lễ, mau tới đây."

Thanh Bình vương lập tức đi tới ngồi xuống bên cạnh Vân Trinh. Trong đầu Cơ Băng Nguyên lại như có một tiếng sấm, Hoàng hậu chính là Vân Trinh? Nam hoàng hậu!

Không phải vừa rồi bọn họ đều gọi hắn là Hầu gia sao?

Y vô cùng ngạc nhiên, nhưng cũng cảm thấy lập một vị nam Hậu đúng là chuyện mình có thể làm ra.

Chỉ thấy Vân Trinh và Thanh Bình vương dường như rất thân thiết. Hắn vừa gấp mì cho cậu bé vừa hỏi nó về bài tập. Hiển nhiên Thanh Bình vương cũng rất thân cận với hắn, Vân Trinh nói được một lúc rồi quay sang cười với Cơ Băng Nguyên: "Hoàng Thượng, hôm nay không vào triều, Đại Lý Tự bên kia cũng không có việc gì. Hôm nay ta dẫn Thanh Bình vương đi chơi nhé."

Khuôn mặt Thanh Bình vương sáng bừng lên trong nháy mắt, cũng chờ đợi mà nhìn y. Cơ Băng Nguyên thấy hai đôi mắt lấp lánh của bọn họ nhìn mình, không thể làm gì khác hơn là nói: "Đi đi."

Vân Trinh vừa cười hì hì vừa nhanh chóng ăn mì. Cơ Băng Nguyên không nhận được nói: "Ăn từ từ, đừng để sặc."

Vân Trinh ăn một loáng đã xong, thấy Thanh Bình vương cũng đã ăn xong liền đứng lên nói: "Hoàng Thượng ngài ăn từ từ đi, ta dẫn Thanh Bình vương ra ngoài trước." Trước khi đi còn chạy ra sau nói thầm vào tai y: "Chu Giáng và Vân Giang Ninh đều đến cuội ngựa, ta đã hẹn rồi. Hoàng Thượng đừng ăn dấm đầy nhé, ta sẽ về rất nhanh thôi." Nói xong còn chớp chớp mắt rồi mới mỉm cười dắt tay đi Thanh Bình vương ra ngoài.

Bên tai Cơ Băng Nguyên cứ như bị lửa thiêu đốt, y quay mặt nhìn thấy Đinh Đại ở một bên đang cười tủm tỉm làm như không nghe thấy, nhưng hiển nhiên đã vô cùng quen thuộc rồi.

Trong lòng Cơ Băng Nguyên vẫn có chút vui vẻ. Nhìn Vân Trinh ở chung với mình như người một nhà, tinh thần phấn chấn, vẻ mặt sinh động bừng bừng sức sống tốt biết bao nhiêu. Trưởng công chúa tr3

trời có linh, nhất định sẽ cảm thấy yên tâm. Lúc trước y bị bệnh dưỡng thương, vốn dĩ nghe nói Cơ Hoài Tố lên ngôi. Y còn nghĩ năng lực của Cơ Hoài Tố không tệ, mình lại đang bị thương, nếu thật sự không thể khỏi được thì cứ ẩn cư mãi cũng tốt.

Kết quả không lâu sau đã nghe nói Cơ Hoài Tố ban ch3t cho Chiêu Tín Hầu. Y vô cùng giận dữ, cũng không để ý đến vết thương của mình chưa lành mà vội vàng về kinh. Sau đó dễ dàng không chế lại cung đình lần nữa, xích Cơ Hoài Tố lại để gã niệm kinh chuộc tội cho Cát Tường Nhi mỗi ngày. Nhưng rốt cuộc cơ thể của mình vẫn không được, cứ tạm thời để Cơ Hoài Tố xử lý chính sự trước đã.

Cho nên vì sao Vân Trinh không ch3t? Vì sao mình lại khỏi độc rắn, cơ thể cường tráng, lại còn phong Vân Trinh làm Hoàng hậu?

Cho dù thế nào hẳn đều là tiểu bối của mình - nhưng ngay thơ hoạt bát thế này đúng là có phong tình khác. Cơ Băng Nguyên nhớ đến một màn kiêu

điểm sáng nay, dưới bụng đột nhiên nóng lên. Thân thể này cũng quá sung sức đi?

Cơ Băng Nguyên thích loại cảm giác khỏe mạnh có thể điều khiển được tay chân này. Y chậm rãi ăn sáng, mỗi một món đều thưởng thức tỉ mỉ. Đinh Đại nhìn hôm nay khẩu vị của Hoàng Thượng tốt như vậy thì vô cùng vui vẻ, liền giới thiệu từng món cho y: "Đồ ăn sáng nay là tối hôm qua Hầu gia tự mình chọn, xem ra là hợp khẩu vị của Hoàng Thượng."

Cơ Băng Nguyên khẽ gật đầu, để đĩa xuống rồi đứng lên. Đinh Đại cười nói: "Hoàng Thượng vẫn nên khoan dung độ lượng một chút. Chu ngũ công tử đương nhiên hiểu được quy củ, còn rất sợ thiên uy. Hẳn ta từ biên quan xa xôi đến, rốt cuộc Hầu gia cũng lớn lên từ nhỏ với hấn ta, cùng nhau đi cưỡi ngựa là điều bình thường. Ngài cũng đừng giày vò cùng Hầu gia mãi thế. Tối hôm qua lão nô ở bên ngoài còn nghe được cả tiếng của Hầu gia. Hấn đã thành khẩn xin tha vậy rồi, Hoàng Thượng cũng nên nhẹ nhàng hơn. Vừa rồi lão nô mặc quần áo cho hấn còn nhìn thấy dấu xanh xanh tím tím tr3

thân. Haiz, từ sáng sớm hôm nay ngài đã luôn cau có, Hầu gia còn phải xum xoe dỗ dành."

Cơ Băng Nguyên không ngờ được Đinh Đại lại đột nhiên lớn mật nói về chuyện cung đình với y như thế. Y sa sầm mặt lại: "Đinh Đại, người vượt quá!"

Đinh Đại vội vàng cúi đầu, nhưng lại không hề thấy e ngại: "Là lão nô vượt quá. Chương đại nhân và mấy vị đại thần quân cơ đang chờ, bây giờ ngài đến nam thư phòng chứ?" Thế mà trong giọng nói còn có ý cười, máu ghen của Hoàng Thượng mấy năm nay đúng là càng lúc càng lớn.

Cơ Băng Nguyên thực sự không hiểu tại sao Đinh Đại lại không hề sợ mình như thế. Không chỉ ông ta mà ngay cả Cao Tín và Long Tương vệ cũng thế. Dường như nguyên nhân của tất cả những điều này đều là do Vân Trinh.

Còn có Chương đại nhân, đây là ai?

Y đứng lên, vẻ mặt thâm trầm khó lường, chỉ khẽ gật đầu nhìn Đinh Đại đi một bên dẫn y lên kiệu đến nam thư phòng. Vừa vào đã nhìn thấy Chương Diễm dẫn theo mấy đại thần tiến lên hành lễ, y vô cùng kinh hãi.

Lại là Chương Diễm?

Không phải hắn ta đã thoái ẩn sao? Về sau cũng không có tin tức gì.

Chương Diễm đơ mặt đi lên bấm báo quân vụ cho y, thái độ lạnh như băng.

Cơ Băng Nguyên vô cùng khó hiểu. Y đã không gặp Chương Diễm rất nhiều năm, từ khi Đinh Tương trưởng công chúa qua đời, hắn ta gần như không xuất hiện nữa. Không bao lâu sau lại nghe nói hắn ta từ già rời khỏi Chiêu Tín Hầu phủ, không biết cuối cùng ra sao.

Nhưng quân vụ quan trọng, y tập trung nghe bọn họ báo cáo một hồi, lại lật tấu chương tr3

bàn ra xem. Đầu tiên là chú ý đến thời gian - là ngày kế tiếp lúc mình ngủ. Nói cách khác là cùng dòng thời gian với bên kia của mình, rốt cuộc bên nào mới là mơ?

Y vừa đọc tấu chương vừa nghe đám đại thần Quân Cơ Xử phía dưới bấm báo. Phát hiện biên quân đã được tăng cường rất nhiều, giặc Oa phía nam đã bị khống chế. Thủy quân ở Tân cảng và Phúc cảng cũng được mở rộng. Việc cải cách ruộng đất ở Vân Quý, Quế Thục vô cùng hữu hiệu. Quảng Đông còn mở thêm bến cảng thông thương - Tất cả đều vui vẻ phồn vinh, thái bình thịnh thế.

Chương Diễm bấm báo xong liền hỏi: "Nếu Hoàng Thượng không có ý kiến gì, thần sẽ dựa vào đó để làm."

Y suy nghĩ một chút rồi nói: "Khanh lo lắng vô cùng chu đáo, nhưng Bắc Tiết bên kia..."

Chương Diễm nói: "Bắc Tiết vương Nguyên Chiêu vừa phái sứ thần vào kinh đề nghị hòa thân."

Cơ Bằng Nguyên khẽ giạt mình, Nguyên Chiêu? Không phải Nguyên Chiêu đã chết rồi?

chiến trường sao? Một bộ tộc khác của Bắc Tiết đã đẩy ra một vị vương mới để ký hòa ước.

Chương Diễm nhìn y một cái, hừ lạnh nói: "Tĩnh Bắc Vương - Vân Giang Ninh của Bắc Tiết phụng lệnh Bắc Tiết vương đi sứ, không phải hôm qua muốn diện thánh mà ngài lại không đồng ý sao?"

Tĩnh Bắc Vương - Vân Giang Ninh? Đây là lần thứ hai y nghe được cái tên này, Cơ Bằng Nguyên nhìn Chương Diễm một chút, lại thấy Chương Diễm hung hăng trừng mắt nhìn y: "Nếu như thế, thần cáo lui trước." Nói xong cũng không đợi y đồng ý đã hành lễ dẫn đám đại thần rời đi.

Lần này y thật sự có chút tức giận, nhìn về phía Đinh Đại: "Sao Chương Diễm lại vô lễ như thế?"

Vốn dĩ Đinh Đại đang thảnh thơi đứng đấy, nghe y hỏi liền cười nói: "Hoàng Thượng nhịn một chút đi, ai bảo lần trước ngài không nhịn được làm loạn với Hầu gia ở Hầu phủ chứ? Lúc ấy lão nô đã khuyên hai người kiềm chế một chút, hôm đó ngài cũng không dẫn nhiều người theo lắm. Ai ngờ Chương đại nhân đang đọc sách trong thư phòng chứ? Chương tiên sinh bắt được quả tang đã vô cùng tức giận! Ngay cả Hầu gia cũng bị hấn ta phạt quỳ trước linh tiền Trưởng công chúa rất lâu, sao ngài cứ phải chọc hấn ta làm gì. Hấn ta không dám chọc ngài, nhưng hấn ta phạt Hầu gia, ngài cũng đau lòng không phải sao? Rốt cuộc hấn ta và Trưởng công chúa có tình cảm rất tốt, cũng coi như nửa sư phụ của Hầu gia. Bây giờ Hầu gia còn không dám gặp hấn ta đâu, ngài nhịn một chút đi."

Cơ Bằng Nguyên:...

Tuyên dâm giữa ban ngày? Hôn quân!

Cơ Băng Nguyên có chút tức giận, ngay cả bên tai cũng hơi đỏ lên. Đinh Đại thấy y như vậy thì vội vàng nói: "Đừng để ý tới Chương đại nhân nữa, dù sao hấn ta làm việc vẫn rất cẩn thận, một khoảng thời gian nữa sẽ ổn thôi. Khánh Dương vương muốn gặp ngài, ngài có gặp không?"

Khánh Dương vương - là ai? Cơ Băng Nguyên có chút mờ mịt, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

Một lát sau một thanh niên mặc vương phục đi đến, đôi mắt đen nhánh, bưng bưng sức sống. Y nhìn qua thấy hơi quen, đợi đến khi hấn ta mở miệng hành lễ mới chợt nhớ tới, đây không phải là con trai Tấn vương sao? Tên là - Cơ Hoài Thịnh? Sao hấn ta không về phiên? Thế mà cũng được phong vương?

Chỉ thấy Cơ Hoài Thịnh cười nói: "Hoàng Thượng, hôm nay thần cầu kiến là hôm trước phụng lệnh đến hoàng lăng dâng hương có mang về tội thư của thứ dân Cơ Hoài Tố. Gã hy vọng có thể được Thánh thượng ân chuẩn, gặp Hầu gia một lần..."

Cơ Băng Nguyên nói luôn: "Không cho phép." Mặc dù không biết bây giờ Cơ Hoài Tố như thế nào, nhưng nhìn tình huống chắc hấn là tội nhân đang bị giam giữ ở hoàng lăng. Tội nhân tôn thất không tiện sát hại, từ trước đến nay vẫn luôn giam cầm ở hoàng lăng. Gã vô tình với Cát Tường Nhi như thế, đương nhiên là không thể dễ dàng tha thứ rồi.

Tr3

mặt Cơ Hoài Thịnh cũng không có vẻ bất ngờ gì, chắc cũng đã biết Hoàng Thượng sẽ không cho phép. Hấn ta chỉ nói: "Chuyện thứ hai là thần muốn xin nghỉ mấy ngày sau tiết Vạn Thọ. Thần muốn về đất Tấn một lần. Ngài xem có thể đổi người dạy Thanh Bình vương được không?"

Cơ Băng Nguyên chậm rãi nói: "Ồ? Người trở về làm gì?"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Mẫu thân đại thọ năm mươi, thần trở về chúc thọ nàng."

Hắn ta nở nụ cười trong sáng thân thiện, Cơ Băng Nguyên nói: "Được rồi, nhưng trăm nhớ đã lâu không kiểm tra công khóa của người..."

Cơ Hoài Thịnh quá sợ hãi, miễn cưỡng cười nói: "Hoàng Thượng, thần thừa nhận gần đây có chút lười biếng, không kiên nhẫn dạy trẻ con. Hoàng Thượng, cầu ngài thứ tội, đừng phạt thần viết chữ."

Cơ Băng Nguyên nói: "Không giỏi bài tập thì sao dạy được Thanh Bình vương?"

Cơ Hoài Thịnh đứng chát nói: "Không phải học vấn còn có Khuất thái phó và Chương đại nhân dạy rồi sao. Huống chi còn có nhiều học sĩ Hàn Lâm như vậy. Rõ ràng Hoàng Thượng sợ Thanh Bình vương suốt ngày quần lấy Vân hầu gia nên mới đẩy việc khổ sai này cho thần. Cũng không phải là thần hông muốn, nhưng mà đã cẩn thận hơn một năm rồi, cho thần lười biếng một chút đi."

Cơ Băng Nguyên vẫn rất thản nhiên: "Vậy trở về giao hai phần sách luận lên đây, trăm xem xong rồi nói sau."

Tr3

mặt Cơ Hoài Thịnh gần như vắt ra được nước đắng. Hắn ta đưa mắt nhìn Đĩnh Đại, thấp giọng nói câu gì đó.

Cơ Băng Nguyên hỏi: "Nói cái gì đó? Trong lòng oán thầm trăm?"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Hoàng Thượng, thần biết hôm nay Vân Trinh và Chu Giáng đi cưới ngựa làm ngài không vui, nhưng cũng đừng giận lây sang thần chứ. Thần trung thành tuyệt đối như thế... Chỉ viết một bài luận được không?"

Cơ Băng Nguyên không những không giận mà còn cười. Y làm vua nhiều năm, đây là lần đầu tiên thấy có người dám cò kè mặc cả trước mặt mình. Rốt cuộc Hoàng đế này làm kiểu gì vậy? Sao cả đám đều dám lên mặt làm phản trước mặt y? Y quát khế: "Lớn mặt!"

Cơ Hoài Thịnh vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Thần tuân chỉ, thần cáo lui."
Nói xong liền nhanh chóng lui ra ngoài.

Cơ Băng Nguyên:...

Quả nhiên vẫn không có một chút quy củ nào! Bọn họ thật sự không sợ thiên uy mà!

Hoàng đế như trấm không có một chút uy nghiêm nào sao? Y đưa mắt nhìn Đinh Đại, trong lòng hừ lạnh một tiếng. Còn dám cùng Vân hầu gia trong thư phòng giữa ban ngày... Xem ra quả nhiên vẫn chẳng ra gì.

Nhưng y lại nghĩ đến thần thái hoạt bát của Vân Trinh. Có một thê tử nhỏ tuổi như vậy, có dung túng nuông chiều một chút hình như cũng dễ hiểu.

Cơ Băng Nguyên đứng lên, thấy Đinh Đại còn ở bên cạnh nín cười liền cả giận nói: "Càng ngày càng không có quy củ!"

Đinh Đại nói: "Hoàng Thượng, cả ngày nay ngài đều tức giận. Lão nô thấy trưa nay không có việc gì, không bằng ngài đến cưỡi ngựa du thuyền với Hầu gia luôn đi, sao phải ở chỗ này hờn dỗi?"

Cơ Băng Nguyên lật tấu chương tr3

bàn ra xem, trong lòng đã có tính toán đại khái. Xem ra việc trị quốc cũng rất tỉ mỉ, chỉ là tr3

việc nam sắc thật sự có chút xao nhãng phóng túng, làm mất quân uy.

Nhưng nói chung vẫn là cảnh tượng thái bình an lành.

Y thu dọn một chút rồi hỏi: "Mấy người Vân hầu gia cưỡi ngựa dạo chơi ở đâu?"

Đinh Đại nhin cười: "Ở Yên Yên Viên, thần dặn bọn họ chuẩn bị xa giá cải

trang nhé?"

Cơ Băng Nguyên nhớ lại Yến Yến Viên là nơi mình thưởng cho hoàng tử lúc thành hôn liền khẽ gật đầu. Lại nhìn sắc mặt Đinh Đại, hiển nhiên ông ta vẫn còn cho rằng mình mạnh miệng mềm lòng đang ghen.

Cho nên Chu Giáng, Vân Giang Ninh kia có tài đức gì mà lại để Hoàng Thượng đã phong nam Hoàng hậu rồi mà còn có thể ăn dấm với thần tử?

Lúc hoàng giá đến Yến Yến Viên, Vân Trinh và Thanh Bình vương đang ở một bên mỉm cười nhìn Chu Giáng đá cầu, xung quanh toàn tiếng cười rộn rã.

Cơ Băng Nguyên đi vào liền thấy Chu Giáng mặc áo bào đỏ đang đá cầu với một Hồ nhi mắt xanh. Hai người đều cao ráo cường tráng, lúc đá cầu lại linh hoạt như múa, quả cầu dẹt kim hoàn toàn không hề rơi xuống đất. Thanh Bình vương nhìn mà liên tục vỗ tay kêu to.

Chu Giáng... Y đã nhớ ra rồi, đây không phải là cháu trai của Định Quốc Công sao?

Thấy y đi vào, tất cả mọi người đều vội vàng hạ bái. Cơ Băng Nguyên khoát tay: "Không cần giữ lễ tiết, các người cứ chơi của các người đi."

Vân Trinh ngồi xuống bên cạnh Cơ Băng Nguyên cười nói: "Hoàng Thượng không bận sao?"

Cơ Băng Nguyên nhìn tr3

trán hấn đều là mồ hôi, chắc là cũng đã vào đá một trận, liền thấp giọng nói: "Không có việc gì, tới xem một chút thôi."

Vân Trinh lặng lẽ mới nói: "Hoàng Thượng, máu ghen này của ngài thật quá lớn."

Cơ Băng Nguyên:...

Lại thấy Hồ nhi mắt xanh kia đi lên hành đại lễ: "Thần Vân Giang Ninh bái kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Thần phụng lệnh của Bắc Tiết vương Nguyên Chiêu đến thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn một Công chúa tông thất, là hôn nhân vĩnh viễn, đời đời hữu hảo."

Cơ Bạng Nguyên thản nhiên nói: "Không phải Quang Lộc Tự đã đưa ý chỉ của trẫm ra rồi sao? Hòa thân thì không cần, muốn hòa bình có thể phái vương thất công tử Bắc Tiết đến Quốc Tử Giám học tập văn hóa triều ta, đời đời hữu hảo."

Vân Giang Ninh nói: "Vâng, thần tuân chỉ."

Cơ Bạng Nguyên nhìn Vân Giang Ninh kia đứng lên lui xuống hầu một bên, Vân Trinh lại nhỏ giọng nói với y: "Hoàng Thượng, ý kiến này vô cùng tốt - nhưng dù sao Vân Giang Ninh cũng coi coi như nghĩa tử của ta, Hoàng Thượng cho hấn ta chút mặt mũi đi."

Nghĩa tử? Rõ ràng người này còn lớn hơn Vân Trinh!

Cơ Bạng Nguyên nhìn khuôn mặt Hồ nhi kia, chợt nhớ ra đó là Giang Ninh! Y lại quên mất, rõ ràng Giang Ninh là thế tử Trường Quảng Vương, năm đó dẫn quân đến xâm phạm biên giới, hạ vô số thành trì của Ung triều. Y ngự giá thân chinh cũng đã từng đối chiến với hấn ta mấy lần. Đối phương lạnh lùng tàn nhẫn, không có chút nhân tính nào.

Sao lại biến thành nghĩa tử của Vân Trinh rồi?

Vừa rồi nhìn tấu chương và quốc thư kia, hình như Bắc Tiết đã không đến xâm phạm nữa mà lại còn có nội loạn, Ung triều phái đại quân đến viện trợ. Trong quốc thư của Nguyên Chiêu toàn lời lẽ cảm kích biết ơn sự viện trợ của Ung triều.

Y như có điều suy nghĩ, nhưng mọi người phía dưới thấy vậy chỉ nói tâm trạng y không tốt, khác hẳn với vẻ ôn hòa ngày thường. Ai nấy cũng đều biết lí do, nhất là Cơ Hoài Thịnh. Hấn ta đã sớm đứng lên cười nói: "Hoàng

Thượng, thần cảm thấy có chút khó chịu, hôm nay đã hẹn gặp Quân đại phu. Thần xin cáo lui trước?"

Cơ Băng Nguyên nghe thấy Quân đại phu thì hơi nhấc mắt lên: "Quân Duật Bạch?"

Cơ Hoài Thịnh nói: "Vâng, hôm nay Cửu Châm Đường chữa bệnh từ thiện, hấn ta rất bận rộn nên không đến." Lại đưa tay ra gọi Thanh Bình vương: "Hôm nay Thanh Bình vương cũng chơi hơi lâu rồi. Hiếm khi được ra ngoài một lần, thần sẽ dẫn nó đến cho Quân đại phu bắt mạch bình an rồi sẽ đưa về An vương phủ."

Đây là mở Cửu Châm Đường trong kinh sao? An vương - nói như vậy Thanh Bình vương là nhánh của An vương. Mà cũng đúng, An vương là tông vương mà. Cơ Băng Nguyên khẽ gật đầu: "Đi đi."

Có Cơ Hoài Thịnh bắt đầu, Chu Giáng cũng nhanh chóng đi lên từ giã, sau đó là Vân Giang Ninh. Ai nấy đều lần lượt dẫn thị vệ nhanh chóng chuồn đi.

Lúc Vân Giang Ninh đi ra khỏi vườn, thị vệ bên cạnh hấn ta mới mỉm cười nói: "Đây chính là Chiêu Tín Hầu? Rõ ràng vẫn là một tiểu công tử không rành thế sự, Hoàng Thượng của các người đúng là yêu thương hấn thật đấy?"

Vân Giang Ninh hờ hững nói: "Vương thượng đã xem rồi thì cũng nên nhanh chóng trở về dịch quán đi. Nếu bị người ta nhận ra, Hoàng Thượng giáng tội, thần không chống đỡ nổi đâu."

Nguyên Chiêu mỉm cười: "Ta chỉ muốn nhìn xem là người thế nào mà lại khiến Tĩnh Bắc Vương của cô nhớ mãi không quên thôi."

Vân Giang Ninh không nói gì nữa, chỉ quay đầu nhìn lại thật lâu. Hấn ta nắm chặt bảo thạch tr3

bội kiếm đeo hông rồi mới quay đầu sải bước đi ra ngoài. Bây giờ hấn đang rất vui vẻ hạnh phúc, vậy là được rồi. Ta sẽ thay người trông coi Bắc Tiết,

giữ cho người một đời thái bình an Khang.

Nguyên Chiêu lại vẫn cười nói: "Hoàng Thượng có hứa hôn đâu, thật ra cô lại cảm thấy đưa người cho Bắc Tiết là cô đã rất hài lòng rồi."

Vân Giang Ninh mời cậu ta lên xe. Nguyên Chiêu nhìn vẻ mặt buồn bực của hắn ta liền biết hắn ta lưu luyến Chiêu Tín Hầu, nhưng cũng chỉ có thể dè sự ghen tuông này xuống: "Được rồi, trở về thôi. Người dẫn ta đi thăm quan kinh thành này một chút đi?"

Chỉ sau một chén trà mà khách khứa đã đi hết sạch. Trong vườn vẫn phồn hoa như gấm, tiếng chim hót du dương.

Cơ Băng Nguyên quay đầu nhìn thấy Vân Trinh không biết đang nghĩ cái gì mà ngồi cười một mình. Ý không rõ lắm, Vân Trinh lại cười nói: "Ta thấy mấy ngày trước Cơ Hoài Thịnh trở về từ Giang Nam, rõ ràng đều trốn tránh Quân đại phu. Không biết tại sao mấy ngày nay lại đột nhiên tốt rồi, ngày nào cũng ở cùng với nhau. Hình như Quân đại phu cũng không trêu chọc hắn ta nữa, mỗi ngày đều phổ cập kiến thức, còn hẹn nhau ra biển chơi thì phải. Ta đoán nhất định hôm nay Cơ Hoài Thịnh đã xin nghỉ với ngài đúng không? Hắn ta hận không thể lập tức bỏ rơi Thanh Bình vương, sau đó ra biển chơi với Quân đại phu kia, hình như còn làm hắn một con tàu biển rồi..."

Cơ Băng Nguyên:...

Vân Trinh nói: "Ngài có đồng ý không?"

Cơ Băng Nguyên: "...Có."

Vân Trinh bật cười ha ha, lại lặng lẽ nháy mắt ra hiệu: "Thật ra ta cảm thấy cũng rất tốt, Hoài Thịnh là người không tệ, Quân đại phu lại cô độc nhiều năm, có Hoài Thịnh náo nhiệt ở bên cạnh cũng tốt. Hơn nữa Quân đại phu thanh cao không để ý đến chuyện phàm tục, cố tình Hoài Thịnh lại vô cùng giỏi mấy chuyện này, chắc chắn sẽ có thể quản lý tốt cho hắn ta. Đúng là vô cùng xứng đôi. Chắc chắn chuyến đi này của bọn họ sẽ cực kỳ vui vẻ."

Cơ Băng Nguyên khó có thể tin: "Quân Duật Bạch? Cơ Hoài Thịnh?"

Vân Trinh vỗ vỗ bả vai y: "Không nghĩ tới chứ gì? Ta cũng không ngờ được, nhưng nhìn bọn họ bây giờ mới chỉ là bạn thôi. Mà cũng rất tốt rồi, ta ghen tỵ muốn chết, có thể đi ra biển chơi cơ mà!"

Cơ Băng Nguyên nói: "Người cũng muốn đi?"

Vân Trinh mỉm cười quay đầu nhìn y: "Không nghĩ, nước không thể một ngày không có vua. Lần trước ngài đi Giang Nam với ta một lần đã rất hiếm thấy rồi. Ta vẫn muốn ở trong kinh với Hoàng Thượng hơn."

Cơ Băng Nguyên nghe hắn nói lời tình ý sâu nặng như vậy cũng có chút cảm động, nghĩ thầm đứa nhỏ này đã hiểu chuyện hơn rất nhiều. Rõ ràng trước kia luôn nghịch ngợm lỗ mãng, bây giờ nhìn - ừm, cũng có chút phong thái của Hoàng hậu rồi đấy.

Vân Trinh lại tiến lên kéo tay y cười nói: "Được rồi, đã như vậy rồi, Hoàng Thượng cũng đừng ăn dấm nữa nhé? Ta đi chơi hồ với Hoàng Thượng."

Cơ Băng Nguyên nhìn hắn nở nụ cười đáng yêu thì cũng đứng lên. Hai người nắm tay ra ngoài, quả nhiên thấy ngự thuyền dừng bên hồ. Hai người chèo đến trưa, lại dùng bữa tối rồi mới cùng nhau về cung.

Cơ Băng Nguyên lấy cơ còn phải phê sớ gấp để trở về nam thư phòng xem từng tấu chương một, mãi cho đến khuya mới trở về tắm điện. Quả nhiên nhìn Vân Trinh đã không đợi được mà nằm ngủ trước tr3

long sàng rồi. Đinh Đại hầu hạ y cởi áo lên giường. Y nằm bên cạnh Vân Trinh nhìn hắn ngủ say, mặt mày trầm tĩnh, khóe miệng vẫn còn mỉm cười dường như rất hạnh phúc. Y không nhịn được đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Vân Trinh, bỗng nhiên mỉm cười, trong lòng lại vô cùng một mình khác. Nếu có thể bảo vệ Cát Tường Nhi bình an an khang thì cũng không tệ.

Đến lúc mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, y vẫn mơ hồ có dự cảm. Quả nhiên đến

khi tỉnh táo lại mở mắt ra, y đã về đến cơ thể bệnh tật nặng nề, suy yếu kia.

Lúc mở to mắt, y chỉ cảm thấy hai mắt vô cùng chua xót, không nhìn được mà rơi nước mắt. Lúc đang muốn đưa tay đi lau lại bị Quân Duật Bạch đề xuông: "Hoàng Thượng, biện pháp lấy độc trị độc này quả thật có chút mãnh liệt, ngài nghỉ thêm một chút nữa. Đáng mừng là vừa rồi thần bắt mạch cho ngài thấy đã thanh trừ được rất nhiều độc rồi. Chắc hẳn nghỉ ngơi thêm một khoảng thời gian nữa, kết hợp với châm cứu là đôi mắt của ngài sẽ lấy lại được ánh sáng thôi."

Nghe được ý mừng trong giọng nói của Quân Duật Bạch, Cơ Băng Nguyên thấp giọng nói: "Lấy độc trị độc?"

Quân Duật Bạch nói: "Hôm qua Hoàng Thượng bỗng nhiên đồng ý nếm thử phương án này, thần cũng rất bất ngờ. Nhưng đúng là mặc dù hơi nguy hiểm, nhưng lại rất có tác dụng. Bây giờ mạch tượng của ngài đã khỏe hơn nhiều, nếu điều dưỡng thật tốt, thần có lòng tin có thể khôi phục lại bảy tám phần mười sức khỏe của ngài ngày xưa."

Cơ Băng Nguyên nằm ở tr3

giường, quả nhiên cảm thấy cơ thể đỡ rất nhiều mồ hôi và mệt mỏi đau nhức hơn ngày thường, nhưng dường như cũng đã nhẹ nhàng hơn: "Trẫm đồng ý lấy độc trị độc?"

Quân Duật Bạch cười nói: "Vâng, hôm qua Hoàng Thượng bỗng nhiên khôi phục lại sức sống và ý chí ngày xưa. Thần cũng rất vui mừng..." Trong giọng nói của hắn ta bỗng nhiên có chút nghẹn ngào, giống như là vui đến phát khóc. Cơ Băng Nguyên không nhìn được cười, đưa tay ra lau nước mắt cho hắn ta: "Được rồi Duật Bạch, đều do trẫm lúc trước quá mức sa sút tinh thần..."

Quân Duật Bạch nói: "Hoàng Thượng chịu khổ nhiều, cũng khó tránh khỏi tinh thần sa sút..."

Cơ Băng Nguyên mỉm cười hỏi: "Bây giờ là giờ nào rồi? Đã đưa sổ gấp đến

chưa?" Y đột nhiên có lòng tranh đấu với một mình khác. Thế mà người kia có thể thống trị được một quốc gia phồn vinh hưng thịnh, ngay ngắn rõ ràng như thế, chẳng lẽ mình lại không sánh bằng ư?

Đình Đại bên cạnh khẽ giật mình, thấp giọng nói: "Hoàng Thượng, ngài quên rồi ư. Hôm qua ngài đã ban Hoàng Lương Chung cho Cơ Hoài Tố - tội nhân đã đền tội rồi."

Cơ Băng Nguyên cũng ngậy người một lát mới cười, đây là xả hận cho Vân hoàng hậu sao? Y sờ lên trán nói: "Trẫm có chút choáng đầu mơ hồ, phải rồi, ban cho Cơ Hoài Tố. Thế dù sao trẫm cũng phải có an bài khác chứ?"

Đình Đại nói: "Chưa phát tang, chỉ nói với bên ngoài là bị bệnh. Bây giờ cấm vệ đã bảo vệ tốt đại nội, ý chỉ gọi con trai Tấn vương - Cơ Hoài Thịnh vào kinh đã ở tr3

đường. Chắc là mấy ngày nữa Cơ Hoài Thịnh sẽ phụng chiếu vào kinh. Đám đại thần Nội Các cũng đang xử lý mọi chuyện... Hôm qua ngài có khẩu dụ phong Cơ Hoài Thịnh thành Hoàng thái đệ, dạy dỗ một khoảng thời gian trước để nhìn xem."

Cơ Băng Nguyên cười một tiếng: "Được rồi, Cơ Hoài Thịnh là người đơn thuần thông minh, chỉ là học tập có chút sơ sẩy, trẫm lại phải tốn công dạy dỗ ta thêm rồi." Y cầm tay Quân Duật Bạch, không nhịn được cười nói: "Duật Bạch, đến lúc đó người có thể thân thiết với Cơ Hoài Thịnh một chút, chắc là sẽ rất hợp tính với hắn ta đấy."

Quân Duật Bạch không rõ ràng cho lắm, nhưng nhìn sắc mặt y phần chần chừ khác hẳn với khúc gỗ khô héo trước đó, chắc là thật sự có ý chí muốn sống rồi. Hắn ta vô cùng vui mừng nói: "Được."

Cơ Băng Nguyên lại nói với Đình Đại: "Người phái người đi tìm Chương Diễm, chính là người bên cạnh Đình Tương trưởng công chúa. Gọi hắn ta rời núi, cứ nói trẫm cần hắn ta, bảo hắn ta vào triều."

Đình Đại vội vàng đáp: "Vâng, lúc trước lão nô biết hình như hắn ta đã về

quê. Thần sẽ phái người đi gọi ngay."

Cơ Bǎng Nguyên khẽ gật đầu, lại lặng lẽ nghĩ thầm với một mình khác: Dù sao cũng sẽ xâ dựng ra một tháì bình thịn thể, khồng kém người là đượ.

Chỉ là khồng biết người thích ấn dấm của cả người qua đường sau khi trở về biết trấm dùng thần thể của người ở với Hoầng hậ một ngày sẽ ử ra bao nhiều bình dấm đầ. Đắng thương cho Cát Tường Nhi, khồng biết có đố dành đượ khồng. Đứng là hầu vua khồng dễ, phụng thắnh khồ khắ mà.

HOÀN PHIÊN NGOẠI

Nội dung từ Chương 1: Hoàng Lương đến Chương 152: Phiên ngoại 8: Thái bình thịnh thế, để hậu một thế

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)